

Giới thiệu Dưới Mái Ngõi Đơn Sơ

Thể loại: Cổ đại, 3S, nhẹ nhàng, tình cảm, HE.

Số chương: 100 chương

Editor: Qín Z

Về tên truyện: “Hoành môn chi hạ” là câu đầu tiên trong Kinh Thi phần Quốc phong, Trần phong, dịch nghĩa đen là bắc gỗ ngang làm cổng nhà. Nghĩa bóng ám chỉ ngôi nhà đơn sơ.

Tê Tri là quý nữ của tôn thất hoàng tộc, thế nhưng bị từ hôn.

Thế là Tê Tri được gả cho một người dù xuất thân không cao nhưng lại tay giữ trọng binh - Phục Đình

Hai người thiếp ở Nam chàng tại Bắc, cứ thế yên ổn làm đôi vợ chồng trên danh nghĩa một thời gian dài.

Mãi đến một hôm nào đó, Tê Tri lặn lội vạn dặm tìm chồng, bắt đầu ra tay hào phóng chi hết vốn liếng cho phu quân của mình. .

Đôi ta vốn chẳng có duyên, duyên này vì thiếp vùng tiền mà nên

“Chân tình thắng quyền lợi, quốc gia trước tiểu gia”

oOo

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõi Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Còn gì vất vả hơn lặn lội đường xa trong trời đông giá rét.

Tê Tri ngồi trong xe ngựa, than trong chậu vẫn cháy đỏ, ấy vậy mà chẳng cảm nhận được chút hơi ấm, thậm chí dù đã kéo kín rèm xe thì vẫn có gió lạnh lửa vào.

Nàng khép tay áo lại, tay lồng vào bên trong, đợi chờ hơi ấm rồi mới gãi hai ngón tay rca, vén rèm lên nhìn ra ngoài.

Trận tuyết nặng hạt hôm nay vừa ngớt, tuyết đọng vẫn chưa tan, một vùng trắng xóa bao phủ tầm mắt.

Dọc đường cây cối xơ xác khẳng khiu, đụn tuyết trắng nằm trên cành mục lá khô, gió thổi qua làm lá cây rụng thưa, cũng làm bông tuyết rơi xuống lả chã.

Đây là thuộc địa Bắc quốc, thua xa những nơi nàng dừng chân trước đó, trong ấn tượng của mình, nàng chưa từng thấy tuyết dày như vậy bao giờ.

Kéo xe cho nàng đều là ngựa cao to đến từ Tây Vực, thế mà vó hạ xuống, tuyết cũng ngập đến nửa cẳng chân, đi lại vô cùng khó khăn.

Bỗng tám rèm dày khẽ động, ngay tiếp đó có tiếng người vang lên, thị nữ lúc nãy ra ngoài nhìn đường cách rèm thấp giọng gọi: “Gia chủ đã ngủ chưa ạ?”

Tê Tri nhìn ra ngoài xe: “Chưa, có chuyện gì cứ nói đi.”

“Là thế từ...” Tân Lộ dừng lại, sau đó nói: “Thế từ sai nô tỳ đến truyền lời, nói muốn ngồi cùng xe với người.”

Tê Tri ngoái đầu nhìn chiếc xe ở phía sau rồi buông rèm xuống, không nói năng gì.

Người ngồi trong cỗ xe đằng sau là cháu trai nàng – Quang vương thế tử Lý Nghiên.

Tân Lộ ở ngoài cửa dựng lỗ tai lên, nhưng chờ mãi mà vẫn không chờ được câu trả lời.

Nàng là nô tỳ thiếp thân nên biết rõ mọi chuyện, thế tử còn nhỏ mà đã không cha không mẹ, một thân một mình được gia chủ nuôi nấng.

Trước đây gia chủ rất quan tâm đến cậu ấy, cưng chiều như bảo bối, thế mà lần này đường xá vất vả, gia chủ lại để cậu ngồi một mình một xe. Tân Lộ nghĩ, có lẽ là vì chuyện trước đó.

Thời gian trước tan học đi về, thế tử mang theo vết thương về nhà, kinh động trên dưới toàn phủ, nghe nói là sinh sự với người ta.

Rồi bỗng sau đó gia chủ hạ lệnh chuyển nhà, chuẩn bị qua loa hành trang đơn giản, ngàn dặm xa xôi đến Bắc quốc mệnh mông, không biết có phải muốn noi theo mẹ Mạnh Từ chuyển nhà ba lần* không...

*(*Mẹ của Mạnh Từ dọn nhà ba lần để chọn làng giềng tốt cho ông. Lần thứ nhất, nhà ở gần nghĩa địa. Lần thứ hai, nhà ở gần chợ mua bán. Cuối cùng bà dọn nhà một lần nữa để ở gần trường học, cho Mạnh Từ hoàn cảnh tốt về giáo dục.)*

Vừa nghĩ đến đó, bất chợt nghe thấy Tê Tri trong xe lên tiếng: “Thằng bé còn đang bị thương, bảo nó ngồi một chỗ cho yên ổn, đừng lộn xộn nữa.”

Tức là không cho phép.

Tân Lộ thờ dài đáp “vâng” rồi nghĩ xem nên trả lời thế tử thế nào. Cậu đâu biết dọc đường đi nàng đã phải nói bao nhiêu lời hay, vừa rồi vất vả lắm mới tìm được cơ hội mở miệng, nhưng sự vẫn không thành.

Một chốc sau, Tê Tri hỏi: “Còn xa nữa không?”

Tân Lộ đáp: “Còn chưa đến mười dặm nữa ạ.” Rồi không nói gì thêm.

Nhất thời bầu không khí trở nên yên ắng, chỉ còn lại tiếng bánh xe lóc cọc cán qua tuyết dày.

Tê Tri ngồi thẳng lưng, kỳ thực trong lòng cũng đang nhớ cháu.

Đó là một đứa bé đáng thương, là độc đinh của Quang vương – ca ca của nàng.

Ngày trước khi lâm bồn, tấu tấu của nàng là Quang vương phi đã qua đời vì khó sinh, thậm chí còn chưa kịp nhìn con đã nhắm mắt xuôi tay.

Ca ca nàng lao vào phòng, ôm con trong lòng, nước mắt giàn giụa vãi lạy trước thi thể vương phi, thế độc nhất định sẽ nuôi nấng cốt nhục của hai người thật tốt.

Nhiều năm sau cũng không cưới thêm vợ.

Mãi tới tận năm ngoái, khi cha con hai người đến mộ Quang vương phi bái tế, trên đường về gặp lũ bắt ngờ, tùy tùng không một ai sống sót.

Ca ca nàng ôm chặt đứa trẻ trong lòng, bảo vệ con trai chu toàn, lúc được cứu ra thì bần lay nhần chìm toàn thân, đã sớm bất tỉnh nhân sự, sau khi về phủ thì không xuống giường được nữa.

Từ sau khi cha mẹ qua đời, Tê Tri được một tay ca ca nuôi nấng. Ca ca rất chiều nàng thương nàng, cho nàng rất nhiều tự do, dù hằng năm ra ngoài đi xa, y cũng không can thiệp vào những chuyện nàng làm bên ngoài.

Chẳng ngờ trong khoảng thời gian nàng rời nhà thì y lại gặp tai kiếp. Nàng vội vã chạy về đến nơi, chỉ thấy rường cột phủ Quang vương đã đổ, vình quang tụt thẳng ngàn trượng.

Không còn cách cứu chữa, chỉ biết sống qua ngày.

Cuối quãng thời gian ấy, ca ca nàng chỉ khắc khoải hai điều: một là con trai, hai là hôn sự của muội muội.

Ngày hôm đó, y trình trọng nói với Tê Tri mình đã gửi thư thúc giục người của phủ Hà Lạc hầu đến.

Tê Tri và thế tử của phủ Hà Lạc Hầu ở Lạc Dương có hôn ước nhiều năm, được đính hôn khi che mẹ nàng còn tại thế.

Bảo là có lần Hà Lạc hầu đến phủ viếng thăm, trông thấy nàng thì kinh ngạc ngỡ là tiên giáng trần, bèn mở miệng cầu hôn cho con trai.

Đĩ nhiên đó là lời của Hà Lạc hầu, lúc ấy Tê Tri còn rất nhỏ, không có chút xú ắn tượng nào, cũng không biết vì sao ông ta có thể khen mình như thế.

Phủ Quang vương đã gửi thư đi, song mãi không thấy người của hầu phủ tới.

Cuối cùng cũng có người đến sau hơn ba tháng đằng đẳng đợi chờ, ấy vậy mà lại đến để từ hôn.

Nghe nói thế tử Hầu phủ đã có ý trung nhân, Hà Lạc hầu cũng không còn cách nào nữa.

Người của hầu phủ cáo lỗi liên tục, đền bù rất nhiều tiền bạc quà cáp, nhưng vẫn làm ca ca nàng nổi trận lôi đình.

Thậm chí y còn cương quyết muốn xuống giường, không nghe lọt một ai khuyên ngăn, muốn viết tấu chương dâng lên đương kim thánh thượng, thỉnh cầu ban hôn cho muội muội.

Có lẽ vì thánh thượng nhân từ nên chẳng mấy chốc đã chọn được người, chính là An Bắc Đại Đô hộ* Phục Đình của đương triều.

(*Đô hộ: chức quan của nhà nước phong kiến đặt ra để cai trị nước phụ thuộc.)

An Bắc Đô hộ tay nắm trọng binh, nhưng vì Phục Đình có xuất thân hàn vi, nên nếu bàn về xuất thân thì không hề xứng với người hoàng tộc tông thất như Tê Trì.

Lúc nhận được tin, nàng biết không phải bản thân nhận được ân đức, mà trái lại đã trở thành quân cờ để Thiên gia lôi kéo quân phiệt.

Nhưng ý chí đã hạ, buộc lòng phải tuân theo.

Có lẽ thế cũng tốt, chí ít vị Đại Đô hộ đó không nhúng tay vào hôn sự, nói rằng mình bận quân vụ và cũng không hiểu nhiều về “phép tắc hoàng gia”, nên giao hết mọi chuyện cho phủ Quang vương.

Thế là hôn sự được tổ chức ở Quang Châu, ngày lành được chọn cũng là vào ngày Quang vương chuyển biến tốt, để ca ca nàng tận mắt nhìn thấy mà yên tâm.

Đáng tiếc một điều, hôn lễ lại không có sự vui tươi nên có. Trong đêm thành thân, Quang vương đột nhiên hấp hối, chuyển biến tốt cũng chỉ là một thoáng hồi dương.

Tê Trì vội vã rời khỏi thanh lư*, chạy thẳng vào trong phòng y. Lúc này Quang vương đang nằm ngửa, mặt trắng bệch như giấy.

(*Thanh lư được xem là nơi tốt lành nằm ở góc Tây Nam trong nhà, chuẩn bị cho tân nương.)

“A Trì...” Y lần tìm nắm lấy tay Tê Trì: “Không biết huynh sắp xếp như vậy... có phải hại muội không...”

Quang vương thuở trẻ chưa bao giờ bị số mệnh bào mòn sự cứng cỏi kiên quyết, vậy mà lúc này lại xanh xao gầy yếu vô cùng.

“Sao có thể chứ, muội rất hài lòng, với hôn nhân này.” Nàng cẩn thận nắm chặt đôi tay lạnh lẽo của ca ca, hồng ửng hơi ấm cho y.

“Phủ Quang vương sau này... đành nhờ vào muội cả rồi.”

“Muội biết mà ca ca, muội biết mà.”

“A Nghiên...” Chợt lời tắt ngấm, hơi thở mong manh.

Khoảng giờ Tý ngày hôm ấy, có người đến bẩm rằng Đại Đô hộ nhận được quân báo, ngay trong đêm đã trở về đất Bắc.

Tới khi hùng đông hùng sáng, Tê Trì trút bỏ váy cưới, khoác lên áo vải, bắt đầu gánh vác toàn bộ phủ Quang vương

Một âm thanh lớn đột ngột vang lên, Tê Trì lập tức hoàn hồn từ hồi ức.

“Thế tử!” Tân Lộ ở ngoài xe thét lớn.

Ngựa hí dài, rất nhiều người vội vã la hét.

Tê Trì xóc rèm lên, thò người ra nhìn.

Phu xe và Tân Lộ đã chạy ra cổ xe phía sau.

Dấu chân trên tuyết vô cùng hỗn loạn, đôi ngựa kéo xe lệch hẳn trong tuyết, hai con ngựa đang bắt an đào bới tuyết, trên mui xe là một cành cây to lớn nằm vắt ngang.

Đại thụ bên đường gãy cành, đúng lúc rơi xuống mui xe đi ngang qua.

Gần nửa thùng xe bằng gỗ đã bị đập vỡ, nhũ mẫu của thế tử là Vương ma ma vốn ngồi cạnh cửa nay đã ngã xuống, một tay che đầu, một tay vỗ ngực thốt lên “ôi trời ơi”.

Quang vương thế tử vẫn còn ở trong xe.

Mọi người lật đật chạy đến cứu, Tê Trì lại giật thót mình.

Hình ảnh ca ca hấp hối đêm đó lại hiện lên trong đầu, điều cuối cùng mà y nhớ đến là: “A Nghiên...”

Nàng siết chặt tay y trả lời: “Nhất định muội sẽ chăm sóc cho cháu thật tốt, chắc chắn sẽ chăm sóc tốt.”

Nghe được lời bảo đảm đó, ca ca nàng mới nhắm mắt.

Nhưng giờ đây, người lại gặp chuyện ngay dưới mí mắt àng.

Nàng kéo vạt áo lên, nhấc chân toan xuống xe thì chợt thấy có một bóng người lên ra khỏi thùng xe bên kia, Vương ma ma lập tức nhào đến: “Thế tử! Ngài dọa chết nô tỳ rồi!”

Lý Nghiên che mũi ho khan, phúi tuyết đọng trên áo, trấn an bà vài câu rồi quay sang nhìn Tê Tri, hét lên: “Cô yên tâm, cháu không bị gì hết!”

Tê Tri khựng lại, nhìn cậu chăm chăm một hồi, lúc này con tim treo cao mới về vị trí cũ. Nàng buông vạt áo, lùi dần vào trong xe.

Vừa ngồi xuống thì có người vào theo, không phải Lý Nghiên thì là ai đây?

Tuy còn nhỏ nhưng cậu đã thắt búi tóc, đội kim quan, áo khoác dày quần chật lấy người, rút cổ lại, chóp mũi đỏ ửng, bên trán còn sưng một cục. Cậu ngồi cạnh nàng, vừa nhìn nàng vừa chà xát hai tay: “Cô ơi...”

Tê Tri cup mắt, xoa nhẹ ngón tay, nàng đang hóa giải sự sợ hãi vừa rồi, vừa nãy vì sợ quá mà níu chặt vạt váy.

Tầm mắt nàng rơi lên chậu than, rồi nàng nghiêng người nhìn lướt qua đôi ủng gấm trên chân cháu trai, đây là món quà đầu tiên nàng đem từ ngoài về tặng cậu bé.

Lý Nghiên hỏi: “Cô lạnh không ạ?” Dứt lời lại nói tiếp: “Chứ cháu lạnh lắm”

Tê Tri không trả lời, nhưng bàn chân thoáng cử động, đẩy chậu than đến gần cậu.

Lý Nghiên biết cô thương mình, tìm cơ hội dịch đến gần: “Cô ơi, lỗi do cháu hết, hôm đó cháu không nên gây chuyện với người ta ở trường, cô nhìn cháu đi mà.”

Tê Tri nhích ra sau, dựa vào vách xe: “Như thế sao có thể gọi là gây chuyện?”

“Cháu bị thương tức là gây ra chuyện rồi ạ.” Lý Nghiên xấu hổ nói.

“Rõ ràng là cháu bị đánh, sau có thể nói mình là người gây chuyện?” Tê Tri không muốn làm cậu mất mặt, sợ bị người dưới nghe thấy nên nhỏ giọng nói: “Cháu đi học ở phủ Thứ sử ở Quang Châu với bảy người khác, nhưng có Ung vương thế tử cầm đầu, bốn đứa trong đó đều dám bắt nạt cháu. Bị bắt nạt hơn nửa năm mà cháu không nói năng gì, nếu không phải lần này bọn chúng ra tay làm cháu bị thương, cô chắc cháu sẽ còn giấu giếm nữa.”

Lý Nghiên im lặng cúi gằm đầu.

Bọn chúng luôn mắng sau lưng cậu là đồ sao chổi, khắc chết mẫu thân, liên lụy phụ vương qua đời, trời sinh là kẻ xui xẻo. Cậu càng nhịn thì tội nó càng lấn tới, càng ngày càng không coi ai ra gì, thậm chí còn dám bắt nạt ngay mặt.

Hôm đó vừa tan học, bọn chúng lại chặn đường cậu chọc ghẹo, cuối cùng còn nhắc đến cô của cậu.

Nói dù gì cô cũng là huyện chủ được chiếu phong chính thức, thế mà không một nam nhân nào cần, chỉ có thể để thánh thượng làm chủ gả cho một vũ phu xuất thân bản hàn, nhất định cũng bị tên sao chổi là cậu phá hoại.

Cậu không chịu nổi nữa, trừng mắt lên với chúng, thế là bị đẩy đập trúng vào góc bàn, trán sứt một mảng to, đứng lên định trả đũa nhưng cuối cùng vẫn nín nhịn.

Có điều vết thương quá nổi bật, không giấu được, vừa về phủ đã bị phát hiện.

Thật ra khi ban nãy xe ngựa bị cành cây đánh trúng, thậm chí cậu nghĩ liệu có khi nào đúng như bọn chúng nói không, mình thật sự là đồ xui xẻo nên mới gieo họa.

Nhưng cậu cũng chỉ nghĩ thoáng qua thôi, nếu để cô biết cậu có suy nghĩ bi quan như thế thì chắc chắn sẽ quở trách cho xem.

Cậu không ngẩng đầu, chỉ ngập ngừng thưa: “Thôi mà cô, cũng không phải chuyện gì to tát, cháu không sao mà.”

Tê Tri nói: “Cháu thu xếp cũng hay đấy.”

“Cháu biết.” Lý Nghiên càng cúi thấp đầu, “Giờ phụ vương không còn, chúng ta cũng không vinh quang như trước, cháu không thể gây thêm rắc rối cho cô được...”

Tê Tri không khỏi nhìn cậu.

Một đứa trẻ mới mười một tuổi lại được ca ca nàng dạy dỗ trở nên quá hiểu chuyện, không chút yếu đuối, nhưng cũng vì thế mà càng khiến nàng không dễ chịu.

Cũng bởi vì Ung vương có máu mũi gần với đương kim thánh thượng, nên dù con trai ông ta đi học trên địa bàn của bọn họ thì vẫn kiêu căng phách lối.

Khoan nhắc đến chuyện con trai Ung vương là hậu duệ hoàng tộc, nhưng những kẻ đứng đằng sau nanh vuốt nó là ai mà dám ăn hiếp một thể tử thân vương như thế.

E cũng chỉ vì cậu bé là thể tử.

Khi ca ca nàng qua đời, đáng nhẽ con trai sẽ kế thừa tước hiệu của phụ thân, nhưng thánh thượng cứ lần lữa mãi chưa hạ chiếu sắc phong, chỉ tuyên hoạn quan đến chia buồn, ban thưởng x trấn an. Nói là thánh thượng bị bệnh lâu ngày, đợi thể tử lớn lên rồi sắc phong cũng không muộn, nhưng rõ ràng ngày trước lúc ca ca nàng tập tước, huynh ấy cũng chỉ mới mười ba tuổi thôi mà.

Bất công đến thế, lại thêm phủ Quang vương đang trong tình cảnh nguy cấp, thử hỏi xem có kẻ nào không bất nạt được?

Ngày trước chỉ mới chế giễu bằng lời, mà nay đã động thù, vậy sau này thì sao?

Tê Tri buồn bã xót xa, thở dài thườn thượt: “Cô nói cháu đấy, một mình ngồi xe cũng không nghĩ ra cô đang giận cháu điều gì.”

Lý Nghiên lặng lẽ nhìn nàng: “Cô yên tâm, sau này cháu tuyệt đối sẽ không gây sự với người khác nữa.”

Oái một tiếng, cậu co chân lại, vì Tê Tri đá vào chậu than làm tia lửa nhảy ra, suýt thì bén vào vạt áo cậu.

Cậu mở to mắt, khó hiểu nhìn cô.

“Đưa gốc này, cô giận cháu là vì cháu không đánh trả!” Tê Tri rít lên: “Cháu đang ở tuổi khinh suất, sau này ai ức hiếp cháu thì cháu cứ đánh trả, cần gì kiêng dè ai hà, dù xảy ra chuyện thật, cháu vẫn có thể dựa dẫm vào cô.”

Lý Nghiên ngăn người, chớp mũi càng đỏ hơn, không biết là vì lạnh hay vì tủi thân: “Cháu biết cô thương cháu, nhưng nếu có chuyện thật, thì việc gì cô phải dẫn cháu rời khỏi Quang Châu?”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Qìn | Biên tập: Nghilevo

Cô cháu hai người lại hòa thuận.

Tê Tri ôm cháu vào lòng. Trước đó người cậu lạnh như băng, đến lúc này mới có chút hơi ấm.

Một lúc lâu sau, nàng cúi đầu nhìn xuống, cậu bé đã ngủ thiếp đi tự bao giờ.

Nàng vừa buồn cười lại vừa xót xa, quãng đường này người mệt ngựa mỏi, vừa rồi cậu lại còn bị chấn kinh, không mệt mới là lạ.

Nghỉ ngơi cho khỏe rồi hẵng lên đường vậy.

Tân Lộ vén rèm lên toan đi vào, nhưng khi thấy cảnh trước mắt thì mím môi nén cười, lại lui ra ngoài.

Nàng biết mà, gia chủ của các nàng là người rất dễ mềm lòng.

Biên thủy phía Bắc thành thang, giữ vai trò cửa ải trọng yếu, được gọi là tám phủ mười bốn châu.

Đường xa nhọc nhằn, không ngờ đã sắp đến nơi rồi mà còn bị sự cố này làm trì hoãn. Đến khi tới dưới chân thành thì đã là trời chiều hoàng hôn, cổng thành đã đóng từ lâu.

Tiếng ồn ã bên ngoài đã đánh thức Lý Nghiên, cậu dụi mắt ngồi dậy, nhất thời không biết đang ở đâu, lúng búng hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Tân Lộ ngồi phía ngoài khép chặt rèm xe, thấp giọng nói: “Thể tử đừng lên tiếng, hành tẩu bên ngoài vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Tê Tri vén rèm lên nhìn thoáng qua, trong gió tuyết có không ít người đang tụ tập dưới thành, ai ai cũng ăn mặc phong phanh, bóng dáng trở nên mơ hồ dưới ánh chiều tà dần khuất.

“Không có gì, chỉ là lưu dân thôi, không phải kẻ ác.”

Lý Nghiên tò mò: “Lưu dân là gì ạ?”

“Những người từ nơi khác đến, muốn vào tám phủ mười bốn châu ở đất Bắc này thì được gọi là lưu dân.”

Lý Nghiên liú lười: “Ở đây lạnh thế mà cũng có người muốn đến, chứng tỏ nơi này cai quản không tệ.”

Tê Trì nói: “Cai quản có được hay không thì cô không rõ, cô chỉ biết nơi này trung bình quanh năm, lưu dân đến đây có thể khai hoang làm ruộng, cũng có thể nhập ngũ kiếm miếng cơm ăn, tội gì không tới?”

Lý Nghiên hiếu học chăm hỏi, nghe xong một lần là có thể nhớ kỹ, trong lòng càng thêm khâm phục cô, hèn gì khi phụ vương còn sống cứ nói cô hay đi khắp nơi, kiến thức hiểu biết không thua gì nam tử. Nếu không tận mắt chứng kiến việc này thì làm sao biết rõ được.

“Chuyện ở đất Bắc thực sự khác với Quang Châu.” Cậu vừa nhớ lại những điều đã học, vừa nói, “Cháu nhớ nơi này vốn do phủ đô hộ An Bắc* quản lý.”

*(*Phủ đô hộ là các cơ quan quản lý các khu vực biên giới của một số triều đại phong kiến ở Trung Quốc, phủ đô hộ An Bắc để phòng bị các thế lực từ vùng Ngoại Mông Cổ.)*

Nói rồi đột nhiên im bặt.

Phủ đô hộ An Bắc.

Sao lại cảm thấy quen thế này?

“À!” Cậu nghĩ đến điều gì đó, lập tức giật mình, ngoái đầu nhìn cô.

Khi Tê Trì nghe cậu nhắc đến phủ đô hộ An Bắc thì cũng đoán cậu sẽ có phản ứng như vậy, cũng chẳng mấy bất ngờ.

Lý Nghiên thấy nàng không nói gì thì suy diễn lung tung, nhớ lại những chuyện không vui lúc trước: “Đều tại cháu làm liên lụy cô, làm cô dù đã thành thân vẫn phải ở lại Quang Châu.”

“Đừng nói bậy bạ, chuyện người lớn cháu không hiểu đâu.”

Dù nàng không biết quá rõ về người phu quân kia, nhưng đúng là y rất độ lượng, chí ít là đã lâu như thế mà không yêu cầu nàng phải đến phủ đô hộ, ngày lễ ngày tết còn phái người đưa vài thứ đến Quang Châu, nói mấy câu khách khí như bạn rạn không thể phân thân được.

Còn nàng, xưa nay rất ít khi bày tỏ, chỉ quan tâm mỗi cậu cháu nhà mình.

Y ở Bắc, nàng ở Nam, ai an phận nấy, không phiền đến nhau.

Kiểu phu thê như thế đã là độc nhất trên đời rồi, sao một đứa con nít có thể hiểu được?

Có đôi lúc ngay chính bản thân nàng còn chưa hiểu hết nữa kia.

Tân Lộ ở bên ngoài hỏi: “Bẩm gia chủ, có nên tìm tướng sĩ trên thành đến thu xếp không ạ?”

Tê Trì nghĩ ngợi, cũng không phải là không thể, có điều khá rắc rối. Tuy bọn họ có thân phận nhưng không có chuyện gì bức thiết, để bị người ta nói ra nói vào. Huống hồ nếu mở công thành, ngộ nhờ lưu dân cũng chen nhau ùa vào, lỡ xảy ra chuyện gì bất trắc thì nàng sẽ là người phải chịu trách nhiệm.

Thế là nàng chỉ bảo: “Đổi đường, đến khách xá.”

Ngoài thành có quán trọ để người qua đường dừng chân nghỉ ngơi, được gọi là khách xá.

Lúc đoàn xe đến nơi thì trời đã tối đen như mực.

Gia chủ là nữ, mà cũng không thể để tiểu thê từ xuất đầu lộ diện được, thế là Tân Lộ bảo phu xe vào trong sắp xếp.

Phu xe cũng lạnh lắm rồi, ném roi ngựa đi rồi chạy chậm vào trong, một chốc sau lại vòng ra, nói với Tân Lộ: chủ trọ nói khách đã đầy, không đủ chỗ cho họ.

Tân Lộ chà xát hai tay hà hơi, lạnh run cầm cập, đang định đi vào uống bát canh nóng, song vừa nghe thế thì cuống lên, vội chui vào trong xe bấm lại.

Lý Nghiên đã tỉnh táo, không nhịn được lắm bả: “Sao có thể chứ, dọc đường đến đây cũng không thấy có bao nhiêu người, vì sao khách xá ngoài thành lại hết phòng được?”

Tê Trì xoa đầu cậu, “Nói đúng lắm.” Rồi lại sai Tân Lộ: “Lấy mũ có mạng che đến cho ta.”

Tân Lộ ngăn người: “Gia chủ muốn đích thân dàn xếp sao?”

“Ừ.”

Mũ có mạng che nằm trong hành lý ở xe ngựa đằng sau, Tân Lộ nhanh chóng lấy đem đến, đội mũ vào cho Tê Tri, rồi khép chặt áo cho Lý Nghiên.

Phu xe bên ngoài đã vén rèm lên, để sẵn đôn gỗ.

Ở đầu tường có hai ngọn đèn dầu, tuyết roi thành đụn chặn trước cửa trọ, dưới mái ngói là những dải băng dài ba thước.

Tê Tri nắm tay Lý Nghiên đi vào cửa.

Đúng như lời cậu nói, chẳng thấy được bao nhiêu người khách, nàng nhanh chóng đi băng qua đại sảnh, ở phòng bếp phía sau cũng không thấy có khói lửa bốc lên.

“Sao dám để phu nhân đích thân ra mặt chứ, thật sự không phải...”

Chủ trọ được phu xe dẫn tới, vừa trông thấy Tê Tri mặc váy áo lụa là, đội mũ che mặt, tóc đen tựa mây thoát ẩn thoát hiện, chắc chắn không phải nữ tử nhà bình thường, lại nhìn tiểu lang quần mặt ngọc mũ vàng đi bên cạnh thì càng có tính toán, miệng ngọt xớt, chấp tay hành lễ.

“Nghe nói đây khách rồi à?” Tê Tri hỏi.

“Cũng không đầy lắm” Chủ trọ đáp ứng, “Chỉ là mùa Đông năm nay thời tiết xấu, lưu dân lại nhiều nên không dám làm ăn ẩu tả.”

Điều này cũng dễ hiểu.

Tê Tri cho tay vào ống tay áo, lấy một món đồ đưa cho Tân Lộ, ra hiệu cho nàng đưa ông chủ xem.

Tân Lộ đưa đồ sang, ông chủ nhận lấy, ghé mắt nhìn thật kỹ.

Đó là một miếng ngọc xanh tạc thành hình cá, ngoài chất lượng tốt ra thì không có gì đặc biệt.

Nhưng khi xem xong thì ông chủ lập tức biến sắc, vội vả trả đồ lại cho Tân Lộ, lúc này lại rất cung kính với Tê Tri: “Có mắt mà không biết Thái Sơn, xin phu nhân chớ trách. Chỗ ăn chỗ ở đều được chuẩn bị đầy đủ cả ạ.” Nói rồi y lùi về phía sau, gọi người đi đến.

Tân Lộ thở phào một hơi, quay đầu ra ngoài gọi người tới buộc ngựa dõ hàng, bận rộn một hồi.

Lý Nghiên thấy thế thì vô cùng ngạc nhiên, hỏi nhỏ: “Mới nãy cô cho y xem thứ gì vậy?”

Tê Tri đặt miếng ngọc vào lại tay áo, gợn ngón trỏ chặn bên môi, nói: “Là một tín vật, khách xá này có thể xem như nằm dưới danh nghĩa của cô.”

“Gì cơ?” Lý Nghiên sừng sốt.

Đúng lúc Tân Lộ đi đến, tâm trạng nàng ta đang rất tốt, nên khi nghe thấy câu này thì muốn trêu một lúc, mở miệng định gọi thế tử, song nhớ lại nơi này bất tiện không thể gọi như vậy, thế là đổi lời: “Lang quân à, không phải trước kia gia chủ rất hay đi đây đi đó ư?”

Lý Nghiên nhanh chóng hiểu ra, nhìn cô với vẻ không tin nổi, miệng mở to, nhưng thấy ông chủ lại dẫn người đến để đưa bọn họ lên phòng, cậu đành nuốt những lời muốn nói vào lại bụng.

Những người khác bận chuẩn bị cơm nước, còn hai cô cháu bọn họ thì lên phòng nghỉ ngơi.

Bước vào cửa, Tê Tri chỉ vừa gỡ mũ ra thì Lý Nghiên đã kéo tay áo của nàng, cậu đến gần mở to đôi mắt, miệng há ra rồi khép lại, thì thào: “Cô à, chỉ có những người hạ đẳng mới làm kinh thương thôi.”

Tê Tri có ý đùa cậu, cũng bắt chước cậu thấp giọng thì thầm: “Đúng thế, nhưng biết làm gì cho phải đây?”

Lý Nghiên cúi đầu, lòng bàn chân cọ tới cọ lui, không nói câu nào.

Tê Tri tưởng cậu đang xoắn xuýt, nhưng nhìn kỹ mới thấy khoe miệng cậu đang nhếch lên, nàng kỳ quái hỏi: “Cháu cười gì thế?”

Lý Nghiên ngẩng đầu nhìn nàng: “Cháu cười vì đúng là cô ruột của cháu, ngay đến chuyện âm thầm kinh doanh cũng dám làm.”

Tê Tri gờ tay gí vào trán cậu.

Cậu che đầu né tránh.

Bữa tối hai người cũng ăn chung với nhau, chỉ vì Lý Nghiên nổi hứng tò mò, khăng khăng muốn ở lại trong phòng của cô, đòi nghe nàng kể về những

chuyện buồn bán bên ngoài.

Thậm chí ăn tối xong rồi mà cậu vẫn chưa chịu đi.

“Phụ vương có biết không ạ?”

Tê Tri súc miệng rửa tay, đứng trước đèn đốt bấc, ngọn lửa bùng lên chiếu sáng mặt nàng: “Biết chứ, phụ vương cháu cũng có phản ứng giống cháu.”

Lý Nghiên không nhịn được cười, vết thương trên trán lại ngứa ngáy, cười một hồi lại muốn đưa tay rờ vào, bị Tê Tri trông thấy, giơ tay đẩy ra.

“Tiền là thứ tốt, rồi cháu sẽ nhanh chóng cười nữa cho xem.” Nàng nói.

“...” Lý Nghiên chớp mắt, suy nghĩ ẩn ý trong lời của cô.

Nhưng nghĩ hoài lại không ra.

Có điều cậu đã hiểu được vì sao ngày trước phụ vương nhiều lần nhắc đến chuyện cô hành tẩu bên ngoài, nhưng không nói cô làm gì.

Thì ra là kiếm tiền.

Thật ra cậu đâu có biết, năm xưa âm thầm làm những chuyện này cũng chỉ vì bất đắc dĩ.

Từ thời phụ thân của Tê Tri làm Quang vương, hoàng đế bệ hạ bắt đầu hà khắc với phiên vương được phong đất bên ngoài, vừa chèn ép thế gia đại tộc vừa cất nhắc con em nhà nghèo. Đến thế hệ của ca ca nàng thì ngày một rõ ràng, triều cống tăng gấp mấy lần.

Tuy Quang Châu được xem là nơi giàu có sung túc, nhưng về lâu dài cũng khó lòng cầm cự, ca ca nàng lại không muốn tăng tiền thuế như các phiên vương khác, vậy thì chỉ còn cách hiến ruộng đất để bù vào.

Đó cũng chính là điều thiên gia mong muốn, vì việc dần hiến sạch đất phong đã ban thưởng đồng nghĩa với việc sẽ phải chui vào cái lồng là Trường An Lạc Dương, phải sống dựa vào tâm trạng của hoàng đế bệ hạ.

Tuy bảo lệnh thiên gia hay thay đổi, nay cũng đã nhẹ nhàng hơn, nhưng mấy năm đó thật sự không dễ chịu chút nào.

Tê Tri được phong là Huyện chủ Thanh Lưu, năm ấy mượn cớ muốn đến thái ấp huyện Thanh Lưu xem thế nào mà ra ngoài một chuyến, sau khi quay về lại đưa một khoản tiền lớn cho ca ca, giúp y trong việc nạp cống phẩm.

Ca ca hỏi nàng tiền từ đâu ra, nàng trả lời không chút giấu giếm, nói rằng nàng đã cầm cố dinh trạch của mình, đổi lấy tiền từ hiệu cầm đồ trong dân gian.

Quang vương giật mình kinh hãi, hiệu cầm đồ là nơi lãi mẹ đẻ lãi con, ngộ nhờ không trả nổi thì biết làm sao, chẳng lẽ muốn để cả thiên hạ đến cười nhạo ư?

Tê Tri cắn răng nói: Kiếm tiền chuộc về lại là được.

Quang vương sầm mặt một lúc lâu, cuối cùng lại che mặt cười to, chỉ vào nàng lắc đầu nói: Lá gan của muội cũng lớn quá đấy!

Về sau nàng dù nàng có ra ngoài làm gì, y cũng coi như không biết, cũng không hỏi đến.

Bị ép đến mức ấy, cũng chỉ có thể nhắm mắt làm càn.

Nào ngờ một đi hai đến, việc làm ăn ngày một mở rộng, đến mức không dừng lại được.

Dù gì tiền cũng là thứ tốt.

Người ở khách xá đây chủ yếu đều là thương khách, bốn ba khắp nơi chỉ vì kiếm sống, đa số trời còn chưa sáng đã trả phòng lên đường, tiếp tục bôn ba.

Khách cũ rời đi, lại có khách mới đến tìm chỗ dừng chân.

Nắng ban mai xuyên qua khung cửa chiếu vào trong phòng, Tân Lộ đang búi tóc cho Tê Tri.

Nàng mân mê trâm vàng trong tay ánh chừng, thấy khá nặng song vẫn đưa cho Tân Lộ.

“Gia chủ muốn cây trâm này à?” Tân Lộ ngạc nhiên, không phải nàng vẫn luôn không thích những món đồ trang sức nặng nề chói mắt như này ư?

Tối qua bị tiểu tử Lý Nghiên quần lấy nói đến tận khuya, ngủ không đầy giấc, lúc này Tê Tri vẫn còn nhắm mắt, uể oải gật đầu.

Tân Lộ ngoan ngoãn cài trâm cho nàng.

Vừa trang điểm xong thì có người đến gõ cửa.

Không đợi trả lời, đôi phượng đã đẩy cửa đi vào.

Tân Lộ ngoái đầu định rầy la, nhưng khi vừa thấy là ai thì lại vui vẻ nói: “Là Thu Sương đến ạ.”

Tê Tri mở mắt, quay đầu nhìn thị nữ Thu Sương đang đứng cạnh mình, nàng ta mặc áo dài cổ tròn, một thân nam trang để thuận tiện đi lại.

“Gia chủ vạn an.” Thu Sương hành lễ, không để ý đến vẻ vất vả phong trần của bản thân, cười nói: “Chuyện người giao đã làm xong rồi ạ, người của Ung vương phủ đuổi theo em đến đây, một lòng muốn gặp người.”

Tê Tri mỉm cười, đứng dậy nói: “Cũng may ta đi chậm, nếu không vào thành rồi, có lẽ hẳn không đuổi kịp đâu.”

Tuy đang ở khách xá, nhưng khi ngủ dậy Lý Nghiên vẫn không quên đến vấn an cô.

Vừa tới cửa, cậu lại thấy Tân Lộ và Thu Sương một trái một phải đứng bên ngoài, bên trong loáng thoáng có tiếng nói chuyện.

Cậu rất miễn cưỡng, không hỏi nhiều mà quay đầu đi về phòng.

Khách xá này có hình chữ hồi (回), vừa hay giữa phòng cậu và phòng cô có một khoảng không nhỏ, đẩy cửa sổ ra là có thể thấy thắp thoáng tình hình trong phòng cô.

May một điều là cô không đóng cửa sổ, cậu trông thấy có người quỳ gối xuống đất, trước mặt là một chiếc bình phong, hẳn là cô của cậu ngồi ở phía sau bình phong, che chắn kỹ quá làm cậu không thấy rõ đáng có.

Quan sát thêm một lúc, nom người đang quỳ trông rất quen, hoá ra là lão nô cạnh Ung vương thế tử.

“Mong huyện chủ khai ân, là thế tử nhà lão không đúng, không nên bắt kính với Quang vương thế tử, mong được thứ tội, mong được thứ tội.”

Trong căn phòng bên kia, tiếng lão nô đập đầu xuống đất nghe rất vang.

Sau bức bình phong, Tê Tri ngồi quỳ ngay ngắn, bình tĩnh đợi ẩm trà trên bàn sồi.

Ung vương thế tử đang đi học nhờ ở Quang Châu, nhưng là một đứa nghịch tử phá gia, còn chê tiền xài trong nhà đưa cho không đủ, lên lấy trộm trang sức của mẹ mình đến hiệu cầm đồ đổi vàng bạc.

Không khéo một điều, hiệu cầm đồ đó là của nàng.

Dĩ nhiên nàng không thể nói ra một cách quang minh chính đại, chỉ dặn dò quản lý hiệu cầm đồ thống kê đồ rồi bán đi, đến đất phong của Ung vương bán là hay nhất, để phủ Ung vương bọn họ được dịp đẹp mặt.

Ung vương thế tử nhận được tin thì vội vã sai người ngăn cản, nhưng người quản lý lại nói Quang Vương thế tử có ơn với mình, mà Ung vương thế tử lại mấy lần ăn hiếp Quang Vương thế tử, nên dù có chết y cũng phải xả giận cho Quang Vương thế tử.

Ung vương thế tử chỉ mới là đứa con nít thô lỗ mũi xanh, làm gì có chuyện thắng được điều dân không sợ chết như thế này. Lúc bấy giờ cậu ta hoảng hốt, vội gọi lão nô theo hầu mình đến, đem theo lễ vật quả cáp tới phủ Quang Vương tạ tội.

Nhưng Huyện chủ Thanh Lưu ở phủ Quang Vương đã dẫn thế tử đi du ngoạn, chỉ để lại thị nữ Thu Sương chậm rãi theo sau.

Không còn để ý gì nữa, chỉ đành đuổi theo dọc đường.

Đợi tới khi trà sồi, đầu của lão nô kia cũng sắp vỡ.

Cuối cùng Tê Tri cũng mở miệng, thờ dài nói: “Ta chỉ là nữ tử chốn khuê phòng, dù có lòng hiếu cho thế tử của quý phủ, nhưng cũng chỉ thương mà không giúp được gì. Hiệu cầm đồ là nơi nào chứ, lãi mẹ đẻ lãi con, có thể chặt đứt cả đầu người. Chi bằng người quay về Ung vương năn nỉ cầu xin, bảo cậu ta bỏ tiền chuộc đồ về lại là được.”

Lão nô nghe thế thì ngẩn người.

“Tân Lộ, tiễn khách.”

Cửa mở ra, Tân Lộ và Thu Sương cùng tiến vào.

Trước khi bị đưa ra ngoài, lão nô còn muốn van xin, xin nàng một lá thư tay để quản lý hiệu cầm đồ tri hoãn mấy ngày cũng được. Nhưng lúc ngẩng đầu

lên, ông ta vô tình trông thấy cây trâm vàng trên tóc huyện chủ lấp lánh hắt lên bình phong, nhìn khá là quen, hình như cũng là đồ do Ung vương thế tử cầm cô trước đó. Tay ông ta run lên, không còn mặt mũi để nói thêm.

Người đi rồi, bình phong được chuyển xuống.

Tê Tri nhìn ra ngoài cửa sổ, Lý Nghiên đang nhìn theo hướng lão nô nọ rời đi, cánh môi mím chặt.

Nàng biết, thật ra cậu là một đứa trẻ rất kiên cường.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõi Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Dịch & edit: Nghilevo & Qin

Đến lúc này Lý Nghiên mới vỡ ra, lúc cô nói cậu sẽ sớm cười nhanh thôi, hoá ra ý cô là vậy.

Cậu nên sớm đoán ra, cô thương cậu như vậy sao có thể để cậu bị đánh sưng được, nhất định sẽ thay cậu đòi lại cho bằng sạch.

Nhưng cũng chính vì vậy mà lúc trước cậu cố giấu chuyện bị bắt nạt, không muốn làm phiền cô thêm nữa.

Chỉ có điều, cô lợi hại hơn cậu nghĩ rất nhiều.

Chợt có hai tiếng ho vọng lại, cậu theo tiếng nhìn sang, cô đang ngồi tựa vào tường, váy dài trải trên đất, cách cánh cửa sổ quan sát cậu.

Hoá ra cô đã phát hiện chuyện cậu nhìn lên ngay từ đầu.

Cậu bối rối trốn ra sau cửa sổ, một tay vẫn vịn ở khung cửa, lộ ra nửa gương mặt, dùng khẩu hình mấp máy một câu nói.

Đầu bên kia, cô cậu nở nụ cười.

Tê Tri khum khum chén trà uống dở trong tay, thấy rất rõ câu nói mà Lý Nghiên đang cố ra dấu chính là câu nàng nói với cậu vào tối qua: Tiền đúng là thứ tốt.

Đã tốn công đòi lại công bằng cho nó, còn biết chọc cô nó nữa cơ đấy.

Nàng vừa muốn trừng cậu một cái, nhóc con kia đã nhanh chóng đóng cửa sổ lại, trốn mất dạng.

Nàng cười buông chén trà, ngẩng đầu, Tân Lộ và Thu Sương đã quay lại.

Hai cô không chỉ tiễn lão nô kia về mà còn kiểm kê lễ vật tạ tội mà Ung Vương thế tử sai lão ta mang đến, giờ đang báo lại với Tê Tri.

Với cái phong thái quèn của Ung Vương thế tử thì đồ cậu ta tặng Tê Tri cũng chả buồn liếc mắt, mang theo đoàn cũng công kênh nên nàng phân phó: “Bảo chương quây đổi thành bạc đem phát cho đám lưu dân bên ngoài thành, xem như làm chút việc thiện vậy.”

Thu Sương vâng lời nhưng trong lòng lại thấy bất bình, đúng là thiện nhân không có thiện báo, gia chủ và thế tử nhà mình là người tốt thế mà phải bốn ba vắt vả ở chốn biên thủy, đứa tiểu nhân dám giương nanh múa vuốt kia bị dạy cho một bài đúng là đáng đời.

Tê Tri cử động cổ, thấy trên đầu nặng trĩu mới nhớ đang cài cây trâm nặng trình trịch kia.

Nàng giơ tay tháo xuống, đưa cho Tân Lộ: “Dùng vật này làm lễ ra mắt, cầm theo bài thiệp của ta, vào thành thỉnh thầy đồ mới cho thế tử.”

Tân Lộ đưa tay tiếp, liếc nhanh sang Thu Sương, lúc ra cửa làm việc thì trong lòng hai cô cũng rõ ràng, xem ra sắp tới gia chủ không tính rời khỏi Bắc Quốc.

*

Đợi đến khi Tê Tri được ở một mình trong phòng, một ngày đã trôi qua quá nửa.

Tuyết lại rơi ngoài cửa sổ.

Tê Tri tính toán kế hoạch vào thành, nhìn màn tuyết lồng ngóng phát phơ ngoài cửa sổ, lòng thầm đoán xem trận tuyết này khi nào thì dừng.

Tiếng gió rít gào, cành cây mỏng mảnh quắt queo ngoài cửa sổ ngả nghiêng trong gió, giống như có thể bị thổi gãy bất cứ lúc nào.

Tê Tri trầm nghĩ: Chỗ này sao có thể gọi là phủ Hãn Hải*, biển lớn bao nhiêu cũng muốn kết thành băng hết rồi, chỉ toàn tuyết trắng đầy trời, gió lớn thét gào, cỏ cây trơ trọi.

(*Hãn hải: biển lớn.)

Nàng nhớ đến non nước, gió ấm và bốn mùa rõ rệt ở Quang Châu, lòng có chút bùi ngùi.

Có câu nói thủy thổ phương nào dường người phương nấy, người đàn ông kia và nàng đúng là không cùng một thế giới.

Nhưng đích đến chuyển này của nàng lại là Đô Hộ Phủ.

Lý Nghiên không biết, Tân Lộ và Thu Strong cũng không biết, lòng nàng đã quyết một đường tiến thẳng Đô Hộ Phủ.

Có tiếng rắc ngoài ô cửa, cành cây khô kia đã bị gió thổi gãy.

Tê Tri vươn tay đóng cửa sổ, âm thanh bên ngoài mỗi lúc một lớn, lẫn trong tiếng vật nặng bị gió thổi ngã dường như còn có tiếng động khác.

Hình như là... tiếng vó ngựa?

Nàng lắng tai nghe, bất chợt có tiếng ngựa hí dài, tiếp theo là tiếng vang của đồ vật bị va chạm mạnh.

Nếu nghe không lầm thì là tiếng cửa.

Nàng quay vào trong, ngoài cửa đã ồn ã nháo nhào, nhưng trong nháy mắt lại lặng ngắt như thể âm thanh bất chợt bị vật sắc cắt đứt.

Kể đến là một tràng tiếng bước chân đều nhịp như tiếng sóng triều vang lên, mỗi lúc một gần, có vẻ đã bao vây chặt chẽ nơi này.

Sau một hồi lặng thinh, có tiếng người vọng lại...

“Ngoại viện hai mươi tám gian, nội viện mười gian.”

“Ngoại viện đã kiểm tra xong, không có gì bất thường.”

“Vào nội viện!”

Tê Tri nghe ra đám người này đang đi về phía nàng.

Nàng sợ lúc này muốn tránh cũng không còn kịp nữa, vội lấy mũ có mạng che trên hộp trang điểm mang lên, lòng chợt nhớ đến Lý Nghiên. Lúc này tiếng đá cửa ở phòng bên cạnh vang lên, đám người kia đã đến rồi.

Lý Nghiên đã sớm nghe được tiếng động bên ngoài, ban đầu cậu sợ hãi muốn chạy ra, nhưng nhớ đến lời cô thường dạy gặp nguy phải bình tĩnh, dù Thái Sơn có sập xuống trước mắt cũng không biến sắc, vậy nên cậu ngồi lại.

Trong lòng cậu như có lửa đốt, nếu biết sẽ xảy ra có sự này cậu đã không đùa với cô, lúc này cũng có thể ở cạnh cô, dù có chuyện gì cũng có thể giúp đỡ ít nhiều.

Cửa phòng khẽ mở ra, bà vú Vương ma ma lặng lẽ tiến đến gần cậu, đang ngày đông rét mướt mà mặt bà lấm tấm mồ hôi, kéo cậu thề thốt: “Thế tử nhất định không được ra ngoài, là một nhóm người mang đao thương, khí thế áp đảo.”

“Cái gì?” Dù thế nào cậu cũng không lường được đám người này lại có khí thế mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ ở đất Bắc này còn có đám cướp xem trời bằng vung như vậy sao?

Lúc này tiếng đá cửa từ bên kia vọng lại, cậu hoảng sợ, đao thương không có mắt, nếu xảy ra chuyện thì phải làm thế nào?

Dọc đường đi không phải lúc nào cũng bình an, bọn họ luôn gặp phải khó khăn trắc trở, nhưng nếu không phải tại cậu thì cô đâu cần gian nan vất vả dắt cậu rời xa Quang Châu.

Đám người đó mang cậu là vận rủi, cậu xui xẻo một mình cũng không sao, nhưng quyết không thể liên lụy người cô lúc nào cũng che chở cho cậu được.

Nghĩ đến đây thì Lý Nghiên không nhịn được nữa, cậu giẫy khỏi tay Vương ma ma, tông cửa xông ra ngoài.

Cửa vừa mở, đám người kia cũng lũ lượt kéo vào.

Tê Tri đang ngồi sau bình phòng dựng ở góc phòng.

“Lục soát!”

Vừa nghe lệnh, đám lính trong phòng liền tản ra.

“Chờ đã.”

Tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, đám người kia cũng khựng lại, lúc này mới phát hiện trong phòng có một cô gái.

Tê Tri vừa châm thêm trà nóng vào chén, ấp trong tay giữ ấm.

Cửa sổ vẫn chưa kịp đóng, gió tuyết cứ thế phàn phật thổi vào, rét căm căm, tương tự như đám người này, muốn cản cũng không cản nổi.

“Các người là ai?”

Một gã trẻ tuổi đáp: “Đừng có hỏi nhiều, chỉ cần nghe lời để bọn ta điều tra là được.”

Tê Tri: “Nếu là quan phủ điều tra cứ đưa chứng cứ ra đây, ta tuyệt không hai lời, nhưng các người vừa đến đã hành xử thô lỗ, trong nội viện của ta đều là phụ nữ trẻ em, nếu có gì sơ sót, các người sẽ gánh không nổi.”

Gã kia hừ một tiếng, không kiên nhẫn đáp: “Việc gấp, không mang chứng cứ.”

“Vậy thì ra ngoài.”

Gã trẻ tuổi kia như nghẹn họng, yên lặng chốc lát rồi lầm bầm: “Bỏ đi, tranh cãi với một con đàn bà thì có ích gì...”

Nói xong hắn hô giọng quát: “Lục soát lục soát lục soát! Nhanh tay lên!”

Hai ngón tay Tê Tri phủ trên mép chén trà, nhẹ nhàng vuốt ve từng chút một, đến khi có người sắp tiến vào bình phong thì tay nàng vung lên, chén trà ném về phía kẻ đó.

Tiếng chén vỡ vang lên bất ngờ, người nọ rụt chân lại, bị dọa lui.

Gã thanh niên bên ngoài cũng kinh ngạc to giọng: “Ái chà, cũng ghê gớm đấy phỏng?”

Gã đang muốn tự mình tiến vào kiểm tra thì có tiếng quát: “Láo xược!”

Là Lý Nghiên.

Tê Tri ngồi sau bình phong nên không thấy được Lý Nghiên tiến vào phòng như thế nào, chỉ thấy gã thanh niên kia đẩy cậu sang một bên, càng mất kiên nhẫn quát: “Ồ đầu chui ra đũa con nít thế này, bọn ta không hỏi đầu dây đưa với các người.”

Gã nói đến đây thì dừng, âm thanh bốn phía cũng lắng lại.

Gã thanh niên kia bất ngờ thốt: “Tam ca, sao huynh lại tự mình đến đây?”

Tiếng bước chân vang lên, có người đi vào cửa.

Bóng người bên ngoài bình phong rồi rít như ong đường.

Lý Nghiên tức giận hét lớn: “Cần rõ, ai cho phép người vào!” Nhưng giọng cậu lại run rẩy như bị dọa sợ. Người còn chưa cử động thì đã bị gã thanh niên kia kéo cánh tay lại.

“Trong đó chưa lục soát.” Gã thanh niên nói.

Tê Tri loáng thoáng trông thấy bóng người cao ráo đến gần, quay mặt đi chỗ khác.

Nàng đã đoán được là kiểu gì cũng không ngăn nổi bọn họ, cho nên từ sớm đã đội mũ mạng lên để che đi gương mặt.

Người kia bước xung quanh nàng một vòng, cuối cùng dừng lại ở cách nàng mấy bước.

Nàng cup mắt, dưới tấm mạng, nàng trông thấy y đi đôi giày ống bằng da màu đen, phần ống được buộc chặt vào bắp chân.

Chợt một tia sáng lóe lên, mũi kiếm chìa ra ngay trước mặt nàng, lúc này nàng mới hiểu vì sao vừa rồi Lý Nghiên lại sợ như vậy, thì ra người này cầm kiếm đi vào.

Mũi kiếm nâng lên tấm mạng rũ xuống từ vành mũ.

Cầm đột nhiên thả lạnh lạnh, thì ra mũi kiếm đã nâng cầm nàng lên.

Tê Tri không thể không đối diện với y, mắt nhìn mũi, mũi nín thở.

Kiểm được rút về.

Nhưng mắt kha khá thời gian.

Một tay Tê Tri xoa cằm, một tay kéo tấm mạng xuống che mặt đi.

Cũng may người này vững tay nên kiếm không làm nàng bị thương.

Gã thanh niên bên ngoài phát giác điều không đúng, vội hỏi: “Sao vậy, chẳng lẽ chính là ả ta?”

Vừa dứt lời thì mọi người lập tức cử động, dồn đến phía bình phong.

Đuôi mắt nhác thấy người trước mặt rời đi, Tê Tri nhìn sang, chỉ thấy bên hông y treo vỏ kiếm rỗng, không có đồ trang sức.

Mấy bóng người bên ngoài cũng đã dừng lại, không tiến lên thêm nữa.

Người kia đi lại hai ba bước ở bên cạnh, lòng nàng đang có điều cố kỵ nên không nhìn y.

Rồi người kia cất bước đi ra ngoài.

Tới khi Tê Tri nhìn sang thì phát hiện, hình như y dừng lại một chốc khi đến cạnh Lý Nghiên.

“Đi.” Bỗng y nói.

Gã thanh niên kia thả Lý Nghiên ra rồi đuổi theo, mọi người cũng nổi đuôi đi ra.

Lý Nghiên vội chạy ào vào sau bình phong, nhào đến đầu gối Tê Tri: “Cô có bị thương không ạ?”

Tê Tri nắm tay cậu gỡ mũ xuống, chỉ lắc đầu mà không nói gì.

Dù âm thầm kinh doanh nhiều năm, nhưng nàng chưa bao giờ bị người ta chữa kiếm nâng cảm như vậy.

Nhìn thế trận này, không nói cũng biết chắc chắn là quân nhân.

Nhưng quân nhân ở đất Bắc đều là của Đô Hộ Phủ.

Chẳng lẽ...

Tê Tri nhú mày, không biết mình có đoán đúng hay không.

Lúc công thành sắp khép lại, Tân Lộ và Thu Sương mới hoàn thành việc gia chủ giao phó, trở về khách xá.

Tân Lộ khá thận trọng, lúc ấy nói với Thu Sương là chỉ mong không ảnh hưởng đến khách xá.

Thu Sương nói nàng ta lo lắng suông rồi, nếu mấy người đó là kẻ ác thì lúc gặp xe ngựa đã ra tay rồi, nhưng rõ ràng lại vờ như không thấy các nàng thì sao có thể có ý xông vào khách xá được?

Thế mà lúc hai người vừa về, nghe Vương ma ma kể chuyện trước đó mới hay, hèn gì khách trọ ở khách xá đột nhiên ít đi như thế, chắc chắn là bị dọa chạy hết cả rồi.

Tân Lộ quắc mắt nhìn Thu Sương, không ngờ Thu Sương cũng trừng mắt lại nàng.

Nàng chê Thu Sương vô tư, Thu Sương lại chê nàng mềm thối.

Ở phòng khách, Tê Tri đã dùng xong bữa tối.

Mấy canh giờ liền, Lý Nghiên không chịu rời đi mà cứ ở cạnh nàng.

Đến bây giờ Tê Tri cũng không biết nói gì với cậu, chuyện xảy ra hôm nay, nàng còn định mắng cậu mấy câu vì hành động mạo hiểm, nhưng nghĩ đến phần tình cảm hiếm hoi đó thì thấy cần gì phải nói cậu, thế là thôi.

Tân Lộ và Thu Sương vội đi vào xem xét tình hình, thấy hai chủ nhân đều bình an vô sự thì mới thở phào.

Nhưng chưa đứng yên được một chốc thì bỗng nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng ngựa hí, mọi người giật mình.

“Xảy ra chuyện gì vậy, đã hạ cổng thành rồi mà, chẳng lẽ lại có người đến sao?”

Tân Lộ bước nhanh ra ngoài xem, thấy có hai toán quân cưỡi ngựa chiến xuất hiện bên ngoài cửa khách xá, không giống mấy người thấy hồi sáng lắm, bọn họ chỉ mặc binh phục tay cầm đuốc, rõ ràng là người trong quân đội.

Chính giữa hai hàng là một chiếc xe ngựa do bốn con ngựa trắng như tuyết kéo.

Một người trẻ tuổi đánh ngựa bước ra khỏi hàng, tung mình xuống khỏi lưng ngựa, đi thẳng vào khách xá.

Tân Lộ thấy hán ta đi thẳng về phía mình thì vội quay đầu chạy về phòng Tê Trì.

“Gia chủ, hình như là đến chỗ người ạ.”

Tê Trì nghĩ ngợi: “Đừng nói là gương mặt quen thuộc kia nhé.”

Lý Nghiên nghe vậy thì đi tới cửa trông ra ngoài, thấy người nọ đã đi tới nơi đây. Bị cô của cậu đoán đúng rồi, đúng là gã thanh niên hồi sáng xông vào.

Cậu mở to hai mắt: “Tại sao lại là người!”

Người kia nhìn cậu, ánh mắt có phần né tránh, im lặng giờ tay sờ mũi.

Vừa đi đến cửa, hán ta vén vạt áo lên quỳ một chân xuống, ôm quyền hành lễ: “Mặt tướng La Tiểu Nghĩa, đặc biệt đến đây cung nghênh huyện chủ tới phủ.”

Tê Trì ở trong phòng nghe rất rõ, hỏi: “Phụng lệnh của ai?”

“Hãn Hải Phủ, Đại Đô Hộ.”

Nàng không biết nên bày ra vẻ mặt gì nữa, chột ngáp phải ruồi đoán đúng rồi, đúng là người của phủ đô hộ An Bắc thật.

Có lẽ không chỉ mỗi thế.

“Lân này lại có chứng cứ gì à?”

La Tiểu Nghĩa ngạc nhiên, chợt nhớ đến lời nàng nói ban sáng thì cảm thấy lúng túng, ho khụ một tiếng: “Lân này thì có rồi. Người bước vào bình phong đó... chính là Đại Đô Hộ.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nghe thấy câu đó, tất cả mọi người trong phòng lập tức trở mắt nhìn nhau, không thể nào tin nổi.

Làm sao mà, Đại đô hộ đã đến đây ư?

Lý Nghiên âm thầm nhìn cô, nhưng cô trông không có vẻ gì là ngạc nhiên, trái lại vẫn ngồi ngay ngắn.

Cũng giống như lúc cô ngồi yên sau bức bình phong khi đối mặt với đám người cầm đao xông vào hồi sáng vậy.

Thực ra chỉ là Tê Trì đang nghĩ: không ngờ chàng vẫn nhận ra mình.

Ngày trước thành thân quá vội vã, vì rườm rà lễ nghi nên nàng chỉ thấy loáng thoáng bóng hình chàng.

Về sau ca ca qua đời, chàng trở lại đất Bắc ngay trong đêm, từ đó cũng không có cơ hội gặp lại.

Nào ngờ, đến khi gặp nhau chàng vẫn có thể lập tức nhận ra nàng.

“Đại Đô Hộ đang ở đâu?” Một lúc sau, Tê Trì hỏi.

La Tiểu Nghĩa thưa: “Đang dẫn người truy đuổi đám mật thám Đột Quyết bỏ trốn, trước đó lục soát khách xá cũng là vì chuyện này, chứ thực tình không

hề có ý xúc phạm huyện chủ.”

Nói rất có lý có cứ, nếu nàng còn lời chuyện này ra nói lại thì có vẻ rất không biết đại cuộc.

Nàng gọi Tân Lộ vào phòng, Tân Lộ nghe nàng dặn dò mấy câu rồi đi ra ngoài, nói với La Tiểu Nghĩ: “Làm phiên tướng quân đội một lát, để chúng nô tỳ dặm lại trang điểm cho huyện chủ rồi sẽ lên đường.”

La Tiểu Nghĩ đáp được, vừa đứng dậy vừa oán thầm: Không hổ là nữ tử trong hoàng tộc, lắm quy củ thật đấy.

Nhưng Tê Tri không phải muốn dặm trang điểm gì cả, chẳng qua là “trị” La Tiểu Nghĩ mà thôi.

Cửa phòng khép kín, nàng dùng ánh mắt trấn an Lý Nghiên, bảo cậu uống một cốc trà nóng.

Một lúc sau, cuối cùng Tân Lộ và Thu Sương cũng thu dọn hết mấy món đồ có thể dọn dẹp.

Còn La Tiểu Nghĩ đứng hứng gió lạnh ngoài cửa một hồi lâu, nghe tiếng bước chân thì thấy hắn đã đi qua đi lại không dưới mười lần.

Dần dà vẫn là Lý Nghiên mềm lòng. Cảm thấy mọi thứ đã xong xuôi thì Tê Tri mới gạt đầu, căn dặn mọi người xuất phát.

Vừa ra đến ngoài cửa, La Tiểu Nghĩ vội chạy tới chào đón.

Lúc trước cách binh phong nên không nhìn rõ, bây giờ hắn ta mới có dịp âm thầm quan sát Đại Đô Hộ phu nhân chưa từng gặp mặt này.

Tê Tri mặc áo khoác có mũ, dưới ánh sáng tỏa ra từ ngọn đuốc, có thể nhìn rõ nhất chính là đáng vẻ thướt tha.

Hắn nhếch môi, nghĩ bụng đúng là được thủy thủ phương Nam nuôi dưỡng mà nên, mịn màng thật đấy.

Đang định dẫn đường thì Tê Tri đã nắm tay Lý Nghiên, nói với hắn: “Quên nói với ngươi, người mà lúc sáng ngươi đẩy ngã chính là cháu ta, thế tử Quang Vương phủ.”

Thân hình La Tiểu Nghĩ cứng đờ, liếc nhìn Lý Nghiên, con ngươi xoay tròn hai vòng rồi xấu hổ cười khan: “Sao có thể nói là thuộc hạ đấy được, là thuộc hạ muốn đỡ cậu ấy mà.”

Nói đoạn, hắn tính giờ tay đỡ Lý Nghiên nhưng bị Lý Nghiên né người tránh đi.

Tê Tri nói: “Đi thôi.”

La Tiểu Nghĩ như gỡ được gánh nặng: “Vâng vâng vâng, đi thôi.”

Đèn đuốc soi sáng con đường, cổng thành mở trong đêm chỉ để nghênh đón nữ chủ nhân mới đến.

Nếu đất Bắc được gọi là tám phủ mười bốn châu, thì phủ Đại đô hộ An Bắc cũng chính là phủ Đô đốc cai quản tám phủ mười bốn châu, phủ Hãn Hải là chỗ ở của tổng thống lĩnh, gọi là phủ Đại Đô Hộ.

Chỉ cần nghe tên thôi cũng đã thấy rất có khí phách rồi, Tân Lộ và Thu Sương ở trong xe thì thầm nói chuyện, cảm thấy phủ đệ kia chắc chắn còn hơn cả thế.

Lý Nghiên đều đã học những thứ này, dần dà không nhịn được mà gia nhập vào hội buôn chuyện các nàng, hỏi: “Có chuyện về vang như thế thật à?”

“Đương nhiên rồi ạ, nội việc hôm nay dùng nghi thức trong quân đến đón tiếp gia chủ là về vang lắm rồi.”

Lý Nghiên nhớ lại đãi ngộ lúc sáng, bụng tự nhủ nếu không như vậy thì cô của cậu còn lâu mới lên cỗ xe ngựa này nhá.

Tê Tri nghe bọn họ thảo luận qua lại, nhưng trong đầu lại nhớ đến cảnh tượng lúc sáng.

Nếu biết đó là chàng thì cứ nhìn thoải mái rồi.

An Bắc Đại Đô Hộ đương triều cầm kiếm nhìn vợ, oai phong biết mấy.

Nàng bắt đầu liên tưởng, khóe môi không khỏi nhoeo cười.

Tân Lộ lặng lẽ kéo tay áo Lý Nghiên ra hiệu cậu nhìn mà xem, nói nhỏ: Nhìn kia, gia chủ cũng đang vui đấy.

Lý Nghiên cau mày: Thế á?

Thôi vậy cũng được, dù gì cũng là chuyện tốt.

Hiệu lệnh vang lên, xe ngựa dừng lại.

Tất thảy gồm hai hàng đội ngũ hộ vệ, thế mà đi trên đường chẳng hề ồn ào ầm ĩ chút nào, nói dừng là dừng, vô cùng chỉnh tề.

La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài nói: “Đã đến rồi.”

Rèm xe được vén lên, Tê Trì giẫm chân xuống đất, giờ tay vén vành mũ nhìn cửa phủ trước mặt.

Bỗng bên tai nghe thấy La Tiểu Nghĩa ở đằng sau thấp giọng dặn phu xe: “Nhớ phải trả lại ngựa cho trong quân đấy.”

Nàng nghe thế thì quay đầu nhìn lại, nhưng La Tiểu Nghĩa đã trưng ra vẻ mặt tươi cười đi đến nghênh đón, giờ tay ra hiệu mời rồi dẫn bọn họ vào phủ.

Nếu chỉ nhìn mỗi cửa phủ thôi thì đúng là phủ Đại Đô Hộ rất có khí thế rạng rỡ, chữ trên tấm biển cũng cứng cáp mạnh mẽ, chắc chắn là thư pháp đến từ Nhan thị Lang Gia*.

*(*Lang Gia là một quận thuộc Trì Châu, tỉnh An Huy.)*

Tê Trì cũng biết một hai chuyện của Phục Đình, ví dụ như lúc thành thân thì được hay cha mẹ chàng đã qua đời từ lâu.

Không ngoài bất ngờ, sau khi đi vào quả thật rất đều hìu.

Trong phủ mà không có trưởng lão hay đương gia làm chủ thì đều vậy cả.

Nàng chẳng xa lạ gì, vì phủ Quang vương cũng gần giống thế.

Đằng trước là chỗ xử lý chuyện công, không thấp đèn mà cũng không thấy người hầu đâu, chỉ có mỗi ngọn đuốc La Tiểu Nghĩa thuận tay cầm lấy từ hộ vệ khi vào cửa là soi sáng đoạn đường phía trước.

Đi vào hậu trạch mới thấy có vài người hầu xuôi tay đứng đó, trong sân sáng đèn.

La Tiểu Nghĩa không tiện đi vào thêm, giao ngọn đuốc cho một người hầu rồi toan cáo từ.

“Tối nay Đại Đô Hộ có về không?” Tê Trì chợt hỏi.

La Tiểu Nghĩa dừng chân, sau đó cười nói: “Thuộc hạ lập tức đi giục ngài ấy ngay đây.”

Nói đoạn, hẩn chấp tay ôm quyền rồi quay đầu rời đi.

Bàn tay ẩn trong ống tay áo của Tê Trì nhẹ nhàng che kín đôi môi, chỉ cảm thấy xấu hổ.

Nàng hỏi câu đó đâu có phải là vì muốn gặp nam nhân kia, nhưng bị hẩn nhìn như vậy thì lại trở thành ý đó.

Nắm tay Lý Nghiên đi vào hậu trạch, Tân Lộ và Thu Sương đã vào trong lo liệu trước, nhưng khi nàng bước vào thì thấy hai cô nàng đi ra, sắc mặt có vẻ không đúng.

“Gia chủ, người mau tới nhìn xem.”

“Sao vậy?”

Tê Trì bước vào cửa, vừa cởi áo ngoài ra vừa đảo mắt nhìn quanh phòng.

Gió lớn bên ngoài thổi làm cánh cửa đập lạch cạch, đèn dóm không đủ sáng, chỉ thấp mỗi một ngọn đèn, nơi được chiếu sáng thì bày biện khá đơn giản và cũ kỹ.

Trên giường không có rèm lụa, bình phong thì vẽ loang lổ.

Lý Nghiên đến gần sờ vào ghế Hồ, quay qua nhìn Tê Trì: “Cô ơi, chỗ này có hơi...”

Đơn sơ.

Tê Trì im lặng tiếp nhận hai chữ này, sau đó quay đầu đi ra ngoài, cầm lấy cây đuốc mà La Tiểu Nghĩa đưa cho người hầu rồi đi về sảnh trước kiểm tra.

Buổi chiều tuyết ngừng rơi, bóng đêm bắt đầu bao trùm.

Bông tuyết bay phát phơ, mấy thót ngựa thở phì phò khê đào bới đất tuyết, tuy chúng không bị buộc dây thừng nhưng cũng không chạy lung tung.

Cách đó trăm bước là đụn đất đá chất chồng, ở giữa là đồng lửa lay lắt.

Phục Đình ngồi trên đá, tuyết phủ một lớp trên mặt.

Mấy người đối diện lạnh cóng chen chúc nhau bên đống lửa, hàm răng va vào nhau lập cập.

Tất cả bọn họ là đội cận vệ của chàng.

Chàng cầm kiếm vào trong tuyết, lấy một túi rượu ở trong lồng ngực ra, vặn mở nắp nháp một hớp rồi ném sang.

Một người nhận lấy, không khỏi phấn khởi ôm quyền: “Đa tạ Đại Đô Hộ!”

Bỗng có người tới gần, tiếng bước chân giẫm tuyết phát ra âm thanh *bình bịch*, là La Tiểu Nghĩa chạy đến.

“Hôm nay phu nhân đến nên Đại Đô Hộ đang vui, vì vậy mới thưởng cho các người uống rượu đây.” Vừa tới gần là hắn trêu ghẹo, thuận tay ném cho mọi người một bọc lớn đựng thịt khô.

Người tiếp lấy nói: “Không ngờ La tướng quân lại thành người đầu tiên thấy Đô hộ phu nhân.”

La Tiểu Nghĩa mắng: “Nói cái quái gì đấy, nếu Đại Đô Hộ của chúng ta không thấy thì sao có thể nhận ra ngay được hả?”

Phục Đình vẫn ngồi yên.

La Tiểu Nghĩa vừa nói vừa chen đến cạnh chàng, kín đáo đưa cho chàng một miếng thịt khô: “Tam ca yên tâm, đệ đã đưa người đến phủ yên ổn rồi.”

Phục Đình xé thịt, vừa liếc nhìn hắn thì hắn đã vội gượng tay cản: “Vết thương trên cổ huynh vẫn chưa lành, nói ít thôi, nghe đệ nói là được rồi. Không sao đâu, xem ra vị huyện chủ tầu tẩu không ngang ngạnh như chúng ta nghĩ, không thấy làm càn quấy nhiễu gì – chỉ trừ việc cho đệ hứng gió lạnh, khéo là trả đũa cho đứa cháu của nàng ta.”

“Quang Vương thế tử.” Bỗng Phục Đình mở miệng.

“Đúng đúng, là tiểu thế tử của Quang Vương phủ. Ha, tiểu tử kia...” La Tiểu Nghĩa càng nói càng đi xa.

Phục Đình đưa thịt lên miệng nhai, nhớ lại tình cảnh ban sáng.

Chàng vẫn nhớ rất rõ gương mặt của Tê Tri, vì trong đêm thành thân khi Quang vương hấp hối, chàng đã đến nhìn một lần.

Lúc ấy nàng cũng sụp mắt, vẻ mặt không khác gì lúc bị chàng dùng mũi kiếm nâng cầm lên, chỉ là bây giờ không có hai hàng lệ như hồi ấy.

Sau đó chàng vội vã chạy lên Bắc, tính ra thì cũng đã lâu lắm rồi chưa gặp nhau.

Chàng cầm kiếm, mắt kha khá thời gian để nhìn kỹ, chỉ sợ là nhìn lầm.

Thế mà nàng không hề nhìn lấy chàng một lần, cũng chẳng có vẻ hốt hoảng.

Túi rượu bên kia đi một vòng rồi trở lại trong tay Phục Đình, bị La Tiểu Nghĩa ấn một cái, chế nhạo nói: “Tam ca đúng là tu hành đắc đạo, đệ đã thấy tẩu tẩu rồi, không hồ là người của hoàng tộc, thướt tha duyên dáng hết như nước. Huynh thành thân rồi mà vẫn để nàng ở Quang Châu lâu như thế thì thôi, nay người cũng đã đến cửa rồi, thế mà giờ vẫn ngồi trong tuyết ở chỗ này, đáng lẽ ra phải nên sớm về ôm người làm một hiệp mới đúng.”

Người xuất thân từ quân ngũ, không xem trọng dòng dõi huyết thống nên nói chuyện không phân nặng nhẹ, không hề có ý tứ.

Hắn cười khề, tự tát mình một cái: “Xem đệ nói gì kia, với bản lĩnh của tam ca thì không thể một hiệp được, nhất định phải mấy hiệp mới đúng!”

Phục Đình dốc túi rượu, hầu kết lần lên lần xuống, rượu vào trong bụng khiến cơ thể nóng lên.

Chàng dùng ngón cái chậm rãi lau đi giọt rượu đọng trên mặt.

Nữ nhân kia có vị thế nào, chàng vẫn chưa được ném thử.

Với chàng mà nói cuộc hôn nhân này quá mức xa vời. Từ lúc bắt đầu dấn thân vào binh nghiệp, chàng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày có thể cưới quý nữ tông thất.

Càng không ngờ là có một ngày, nàng bỗng nhiên từ ngàn dặm xa xôi tìm đến.

Tám phủ mười bốn châu này là xứ đất xấu chim kêu lạnh buốt giá căm, vậy mà hôm nay Đô hộ Phủ lại có được quang cảnh như vậy.

Một kiều nữ quý tộc như nàng, nếu tính ra thì có thể đợi được đến bao lâu?

“Đây chính là phủ đô hộ An Bắc đường đường thống lĩnh tám phủ mười bốn châu đây sao?”

Bên trong Đô Hộ Phủ, Lý Nghiên không tưởng tượng nổi thốt lên một câu, rồi chợt nhớ không được khiến cô không vui, thế là phồng má mím môi không dám nói tiếp.

Thật ra đến Tân Lộ và Thu sương cũng có cảm giác ấy.

Trên đường tới đây còn nghĩ hẩn trong phủ phải rạng rỡ náo nhiệt lắm, chẳng ngờ theo chân gia chủ đi một vòng trong phủ mới hay, thì ra mọi chuyện không như vậy.

Vẫn rất có phong cách khí khái, có điều quá cũ, thậm chí có rất nhiều thứ không còn xài được.

Tê Tri giao cây đuốc trong tay cho Tân Lộ, bảo nàng tìm thứ gì đó cắm vào để chiếu sáng trong phòng.

Lại dặn đi mời quản sự trong phủ tới đây.

Bấy giờ cũng không còn sớm nữa, nàng mới đến nên chắc còn phải bận rộn một lúc lâu, thế là bảo Vương ma ma dẫn cháu đi tìm phòng nghỉ trước.

Nhưng Lý Nghiên không chịu đi, cậu chưa bao giờ gặp tình cảnh như vậy cả, thế là cậu đến gần cô đứng đợi, hai mắt tròn vo mở to nom rất có tinh thần.

Tê Tri đành để mặc cậu thích gì làm nấy.

Chẳng mấy chốc Thu Sương đã dẫn một ông lão đi vào cửa.

Chủ mẫu mới đã đến, đây cũng là lần đầu tiên ông ta gặp người, vội quỳ xuống đất hành đại lễ bái kiến.

Tê Tri ra hiệu cho Tân Lộ đưa cho ông ta ít bạc vụn, nhưng hỏi rồi mới biết người này cũng không phải là quản sự.

Thu Sương thấp giọng nói vào tai nàng, Đại Đô Hộ thường xuyên ở trong quân, không hay về nhà nên trong phủ không cần đến quản sự, vì ông cụ này là người lớn tuổi nhất nên mới được dẫn đến đây.

Tê Tri lập tức rõ ràng.

Đây chỉ là nơi ở trên danh nghĩa, chàng ở bên ngoài có chuyện gì hay có người nào thì cũng không ai biết.

Đừng nói Lý Nghiên chưa gặp chuyện này bao giờ, đến chính nàng cũng mới lần đầu hay.

Nàng hỏi ông cụ một vài chuyện trong phủ, biết được đại khái rồi thì bảo Thu Sương dẫn người đi, thuận tiện đi kiểm lại danh sách người hầu.

Sau đó lại dặn dò Tân Lộ chuẩn bị giấy bút để lên danh sách, ngày mai phải phái người ra ngoài mua đồ mới được.

Lý Nghiên cũng không lạ lùng gì, bản thân cô cậu lo liệu chuyện ở phủ Quang vương rất tốt, đến cái phủ rách như phủ Đô hộ này thì cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Trước mặt là một chiếc bàn nhỏ làm từ gỗ đàn hương, hoa văn bên trên loang lổ, vì đã cũ nên thoang thoang mùi hương.

Tê Tri trải giấy lên trên, nhắc bút chấm mực, vừa nghĩ vừa viết.

Lý Nghiên đứng cạnh nhìn, không nén nổi tò mò hỏi: “Cô nói xem, vì sao chỗ này lại nghèo như vậy?”

Tê Tri dừng bút, nhớ lại lúc La Tiểu Nghĩa lặng lẽ dặn phu xe, ắt đường không khỏi nhú lại.

Ngay tới xe ngựa cũng là mượn trong quân sao?

Nam nhân kia đã đắc tội gì nàng hay sao mà phải phô trương với nàng như thế?

“Sao cô biết được.” Nàng lắc đầu.

Chỉ là, nếu chuyện mà có thể dùng ít tiền giải quyết thì cũng chẳng phải là chuyện lớn.

Còn những chuyện khác thì nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Qín Zò | Biên tập: Nghilevo

Năm ngày sau, tuyết lớn vẫn rơi không ngừng.

Tân Lộ dẫn một ông lão râu tóc bạc phơ vào phủ đô hộ.

Đây là thầy giáo mới được đặc biệt mời tới để dạy thế tử Lý Nghiên.

Lúc đi qua hành lang chỉ có thể thấy cảnh tượng bận rộn trong phủ: tôi tớ trồng hoa mới ở ngoài vườn, quét tước đình viện, các tỳ nữ thì đang giúp nhau giăng rèm hạt châu gió dưới mái hiên. Người người qua lại như thoi, chân không chạm đất, yên lặng làm tròn bổn phận.

Chẳng bao lâu sau thì đến phòng học đã chuẩn bị sẵn ở chái Tây.

Ông lão này là ẩn sĩ nổi tiếng ở phủ Hãn Hải. Lão vốn nghe nhiều hiểu rộng, nhưng khi thấy trong phòng bày giấy Lạc Dương, mực Huy Châu, chặn giấy đá Thái Hồ loại tốt, vật gì trong phòng cũng đều là hàng hảo hạng, không có ý khinh nhờn thì không kìm được vuốt râu, thầm xúc động.

Không hổ là phủ Đại đô hộ làm chủ một phương.

Bỗng ông ta hỏi: Vì sao lúc gửi bài thiếp thì lấy tên là Huyện chủ Thanh Lưu, nhưng lại mời ông đến phủ Đại đô hộ dạy học?

Tân Lộ đã nhìn ra được vẻ kính nể trên mặt ông ta, thế là cười nói: phủ Đại đô hộ được như bây giờ là nhờ huyện chủ nhà họ quản lý.

Nếu không nhờ thế thì chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, nơi này há có thể thay đổi được như thế?

Chỉ có như vậy mới xứng với danh hiệu phủ Đại đô hộ An Bắc.

Tân Lộ nghĩ đến việc gia chủ làm trong mấy ngày qua đã khiến nô bộc trong phủ tâm phục khẩu phục, không khỏi đắc ý.

Lý Nghiên đã bắt đầu đi học.

Không có cậu xúm xít bên cạnh, Tê Trì cũng rảnh rỗi nhiều hơn, thế là bắt đầu ghi chép chi phí sửa sang phủ đô hộ.

Với nàng mà nói thì đây là chuyện không gì vui vẻ thoải mái hơn.

Thu Surong nâng lư hương đến cho nàng, thấy nàng viết rất nhanh, tất cả đều là sổ sách chi ra chứ không có thu vào, không khỏi nói: “Ai mà ngờ được chuyện đầu tiên gia chủ làm khi đến đây lại là tiêu tiền.”

Tê Trì cũng chẳng ngờ, cứ tưởng phủ đô hộ An Bắc tay nắm trọng binh oai hùng một phương hoành tráng thế nào, hóa ra bên trong lại như vậy đây.

Nàng cười: “Kiếm tiền là dễ tiêu, không tiêu thì ta còn kiếm làm gì?”

Hiện tại vẫn chưa rõ nguyên nhân nên nói gì cũng còn quá sớm.

Huống hồ nàng còn dẫn theo rất nhiều người đến ở, thế thì thu xếp ổn thỏa chút không phải cũng để bản thân thoải mái sao?

Thu Surong nghe vậy thì tính tới tính lui, đảo mắt, nghĩ bụng: cũng đúng, đợi tới khi Đại đô hộ về thấy, kiểu gì cũng cảm động tới chảy nước mắt, đến lúc đó chắc chắn sẽ cung chiều gia chủ hết mực, thế thì tiêu tiền cũng đáng rồi.

Vừa xong việc không lâu thì Lý Nghiên đã về.

Hôm nay chỉ làm lễ ra mắt thầy chứ chưa dạy học.

Tân Lộ theo cậu đi vào cửa, tươi cười nói với Tê Trì: “Thầy giáo khen thế tử là mầm non tốt, không phải dạng ăn chơi trác táng, chắc chắn sẽ thành tài.”

Lý Nghiên được khen thì xấu hổ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, rúc vào bên chân Tê Trì.

Tê Trì thuận tay xoa đầu cậu: “Như vậy mới không phí công cô dẫn cháu đến đây, ngoan ngoãn học tập chăm chỉ, rồi sẽ có ngày khiến những kẻ coi thường cháu không bằng được mình.”

Lý Nghiên lập tức nghĩ đến đám người Ung Vương thế tử, chớp chớp mắt nhìn nàng: “Thì ra cô có dụng ý này?”

“Đĩ nhiên rồi, đừng có quên đấy, cháu còn phải kể tục tước vị Quang vương.”

Lúc này Lý Nghiên mới hiểu nỗi khổ tâm vất vả của cô, lại nghĩ đến phụ vương mất sớm khi ở độ tráng niên, chớp mũi cay cay, vùng dậy từ trong vòng ôm của nàng, đồng đặc: “Cháu xin nghe lời dạy bảo, bây giờ xin phép được về phòng ạ.”

“Làm gì vậy?”

“Ôn bài ạ.”

Tê Tri bật cười: “Sao mới nói một mà đã làm mười rồi.”

Lý Nghiên càng thêm xấu hổ, chạy bước nhỏ ra ngoài.

Tê Tri thôi cười, mỗi lần nhớ tới ca ca là chuyện cũ lại kéo đến, đau đốn trong lòng.

Từ Quang Châu nắng ấm chan hòa đến đất Bắc gió rét lạnh căm, nếu ca ca ở dưới suối vàng có biết, liệu có cảm thấy nàng làm đúng không.

Tân Lộ thấy nàng u sầu, quầng mắt thâm xanh, đoán là do mấy ngày qua bận rộn chuyện trong phủ nên ngủ nghỉ không đủ giấc, thế là đến bên sạp buông rèm xuống, nói: “Gia chủ chop mắt một lát đi ạ, từ lúc lên đường cho đến trong phủ, người chưa được ngủ ngon một giấc nào cả.”

Tê Tri gạt đầu, lúc đi đến bên sạp thì vẫy tay gọi Thu Sương: “Lấy sổ sách vừa đưa đến cho ta, nếu không ngủ được thì còn có thể lật xem.”

Thu Sương vừa tìm trong tráp vừa trêu: “Gia chủ là muốn xem mình kinh doanh lời lãi bao nhiêu để tự mua vui đấy ạ.”

Nàng nhướn mày: “Đúng vậy đấy.”

Tân Lộ và Thu Sương nghe thế thì phì cười.

Nghe các nàng cười, tâm trạng của Tê Tri trở nên tốt hơn, mà xưa nay nàng cũng không phải người hay chìm đắm trong sầu bi.

Người đã lui ra, lửa than trong phòng cháy đượm đem lại cảm giác thoải mái dễ chịu.

Tê Tri nằm trên sạp, xem sổ sách được hơn nửa thì thấm mệt. Nàng trở mình, nhét cuốn sổ vào dưới gối rồi khép mắt lại.

Trong mơ màng, nàng chợt nhớ đến một chuyện: người đàn ông kia đến giờ vẫn chưa về.

Rồi nàng dần ngủ thiếp đi.

Không biết là ở trong mơ hay trong hiện thực, nàng nghe được một tiếng *đình* rất khẽ như tiếng còi móc vàng trên thất lưng, sau đó là một loạt âm thanh sột sọat khe khẽ vang lên.

Tiếp đến là âm thanh nặng nề như có thứ gì đó rơi xuống.

Tê Tri hé mắt, nàng vẫn đang ngái ngủ, đoán không phải Tân Lộ thì cũng là Thu Sương, từ bao giờ mà các nàng lại vụng về thế.

Nhưng chỉ trong tích tắc, nàng đã mở bừng mắt.

Vì người bên cạnh nàng khó có thể hành động như vậy.

Nàng giơ tay vén rèm, chân chậm rãi hạ xuống đất.

Trên sàn trải thảm nhung Tây Vực nên dù đi chân trần cũng không thấy lạnh.

Nàng đứng dậy khỏi sạp, khẽ khàng đi mấy bước, chợt thấy trên sàn có vết nước.

Ánh mắt nương theo vết nước nhỏ giọt nhìn sang thì thấy trên án sát một chiếc đai lưng rộng bằng một ngón, tới trước nữa là giường.

Dưới mép giường cũng có vũng nước.

Tê Tri nhẹ nhàng tiến lại gần thì thấy có người đang nằm trên giường, đôi ủng Hồ trên chân vẫn chưa tháo xuống, tuyết đọng trên ủng hóa thành nước, nhỏ giọt xuống sàn.

Rồi tầm mắt nàng rơi lên mặt chàng.

Nào ngờ chàng đột nhiên mở mắt làm Tê Tri giật mình, theo bản năng quay đầu bỏ chạy.

Bỗng chàng nhồm dấy, vươn tay kéo nàng về, một tay che kín miệng nàng.

“Đừng hét.” Âm thanh trầm khàn vang lên bên tai: “Là ta.”

Tê Tri ngã ngồi xuống trước người chàng, ngón tay đặt sát bội kiếm của chàng, chính là thanh kiếm mà nàng đã thấy lần trước.

Bàn tay người đàn ông đang ép chặt môi nàng chai sần, vương hơi lạnh của gió tuyết.

Nàng cũng không định hét bởi đã sớm đoán được là chàng.

Bởi ngoài nam chủ nhân ra thì chẳng ai có đủ tư cách đi thẳng vào phòng trong thế này cả.

Nàng dùng ngón tay gõ nhẹ lên mu bàn tay chàng.

Bàn tay nọ giảm lực rồi hạ xuống.

Tê Tri xoa nhẹ hai cánh môi vừa bị chàng ép chặt, không ngoảnh đầu nhìn.

Vì ban nãy giật mình nên tim vẫn còn đập nhanh, nàng cố gắng ép mình bình tĩnh, nghĩ đến tình cảnh trước mắt: vợ chồng gặp lại thì câu đầu tiên nên nói là gì đây?

“Gia chủ!” Chợt cửa bị đẩy ra, Tân Lộ chạy vào, nhưng vừa thấy cảnh trong phòng thì ngăn người, đến khi phản ứng lại mới vội vã cúi đầu lui ra.

Gia chủ được người ta ôm lấy ngồi trên giường, dù là kẻ ngốc cũng biết rõ người kia là ai.

Ngoài cửa vang lên giọng của La Tiểu Nghĩa: “Lỗi của ta lỗi của ta, là ta lỗi mắng làm kinh động đến các vị tỷ tỷ.”

Tê Tri nghe thấy bên ngoài còn có người thì đứng dậy, vuốt tóc mai rồi gọi Tân Lộ vào.

Tân Lộ lại đẩy cửa đi vào, vừa đi đến gần vừa cúi thấp đầu. Nàng ta kéo ghế tựa tới, cầm lấy áo khoác choàng thêm cho nàng, vừa hầu nàng ngồi xuống vừa ghé sát thuật lại sự việc với nàng.

Thì ra ban nãy Thu Sương đi qua một căn phòng, phát hiện cửa mở nên mới đi vào, chẳng ngờ lại thấy La Tiểu Nghĩa đang nằm thẳng cẳng, không biết là ngủ hay hôn mê nên mới hoảng hốt.

Tân Lộ cuống lên chạy đến báo với Tê Tri, nào ngờ ở đây cũng có người...

Đến lúc này, Tê Tri mới lại nhìn về phía người đàn ông trên giường.

Phục Đình cũng đang nhìn nàng.

Trên người chàng là hai lớp quân phục dày, cổ áo bằng da hồ bẻ ngược, đáng nhẽ áo phải dính sát người nhưng vì thất lưng đã cởi nên bung ra, nom có vẻ luộm thuộm.

Phục Đình chỉ ngồi đó thôi mà Tê Tri vẫn cảm nhận được thân hình cao to của chàng.

Nàng cup mắt, một chốc sau lại ngược lên nhìn.

Chàng vẫn nhìn nàng chăm chú, sự mệt mỏi giăng đầy trong mắt.

Nhìn mặt chàng, bất chợt nàng nhớ tới một chuyện cũ.

Ngày đó trước khi thành thân, Quang vương từng lên phái người đến đất Bắc nghe ngóng tướng mạo của Đại đô hộ.

Người kia quay về bẩm báo: dù Đại đô hộ xuất thân hàn vi, song dáng vẻ oai hùng, hơn xa vương công quý tộc.

Lúc ấy Tê Tri đã hỏi ca ca: nghe ngóng chuyện này làm gì? Thiên gia đã ghép đôi, dù trông y có khó coi tới mấy thì có thể thoái hôn được sao?

Ca ca nàng bảo: không nghe ngóng thì không yên tâm, ngộ nhỡ tướng mạo xấu xí thì làm sao xứng với nhan sắc của muội được.

Dòng suy nghĩ miên man trôi xa, nàng hoàn hồn, nghe thấy giọng của La Tiểu Nghĩa đã đến gần cửa ——

“Đã làm phiền huyện chủ tẩu tẩu rồi, mặt tướng đi theo Đại đô hộ mới về, đã mấy ngày mấy đêm chưa chớp mắt nên thật sự rất mệt, thấy có phòng trống nên mới vào đánh một giấc, là thuộc hạ không có quy củ, xin đừng trách thuộc hạ.”

Tê Tri biết trước đây trong phủ không có người ở, chắc hẳn tùy ý quen rồi nên cũng không để bụng, chỉ nói: “Không sao.”

“Tẩu tẩu đúng là tốt bụng, khoan hồng độ lượng!” La Tiểu Nghĩa mồm mép nịnh nọt xong thì ló nửa cái mặt vào, sừng sốt hỏi: “Tam ca, từ khi nào trong

phòng huynh lại ám áp vậy?”

Phục Đình nghe thế mới nhận ra.

Chàng bốn ba mấy hôm liền, truy đuổi mấy tên mật thám Đột Quyết đến tận biên giới, nếu không phải có con ngựa chết vì mệt, không thể đi thêm nữa thì e là bây giờ bọn họ vẫn đang ở bên ngoài.

Vừa về tới nhà thì ngủ mất biết, lúc này mới để ý thấy đúng là trong phòng ám áp như mùa xuân, hèn gì ban nãy vừa ngã đầu xuống gối là ngủ ngay.

Chàng đánh mắt, nhìn kỹ mọi vật trong phòng.

Lúc mới tỉnh còn tưởng trong phòng chỉ có thêm một người con gái, giờ mới nhận ra không chỉ mỗi vậy.

Giấy dán cửa mới cóong, chân đèn đặt quanh các góc phòng, bình phong cũng được vẽ trang trí lại, thêm hơn mười dụng cụ lớn có nhỏ có, chậu than lư hương, màn la rèm lụa, toàn là những thứ trước kia không có.

Nhìn quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tấm thảm trải sàn, rồi chàng nhìn lên cô gái đang ngồi.

Vạt áo chột động, đôi chân trần của Tê Trì khẽ động đậy, một sắc trắng thoáng vụt qua trước mắt chàng.

“Là nàng sắp xếp à?” Chàng hỏi.

Tê Trì liếc nhìn ra cửa, La Tiểu Nghĩa thò đầu vào, xem chừng cũng tò mò chuyện này.

Nàng gật đầu: “Đúng thế.”

Rành rành ra đấy, không phải nàng chẳng lẽ là người khác sao.

Phục Đình nhìn nàng, ấn đường chau lại rồi giãn ra.

Tê Trì thấy thế thì nhủ thầm, chẳng lẽ không thích nàng tự tiện bố trí?

Chột nghe thấy chàng gọi một tiếng Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa hiểu ý, đứng ở cửa tiếp lời: “Huyện chủ tâu tâu đã tiêu bao nhiêu thì cứ báo thị nữ của tâu nói cho thuộc hạ biết, chốc nữa Đại đô hộ sẽ trả đủ số tiền.”

Nói vậy chứ xót ruột thật đó.

Tồn thất quý nữ toàn người kiều ngạo, chỉ mới tới mà đã phô trương lãng phí như vậy.

Tam ca hần đang bị thương, không nói nhiều được nên mới bảo hần nói thay. Nói thì mạnh mẽ vậy chứ bảo lấy tiền thì biết đi đâu mà lấy đây!

Song dù nói vậy, lửa than cháy vẫn ám áp quá, đã mấy năm rồi mới cảm nhận được hơi nóng ở cái nơi trời đông giá buốt căm căm này.

Hần bắt giặc dịch vào trong cửa.

Bỗng nghe thấy tiếng cười khẽ, hần không khỏi nhìn sang.

Ra là Tê Trì, nàng bật cười vì không kìm được.

Chẳng ngờ người đàn ông này lại có khí phách đến thế.

“Chàng cũng đưa không ít đồ về Quang Châu trong dịp lễ tết ngày trước mà. Không ngờ ở phủ Đại đô hộ lại ra nông nổi như vậy, bây giờ đổi thành thiệp bài trí vài thứ đồ ở chỗ chàng, như vậy thì có gì không được?”

Nàng nói câu này nghe rất thành khẩn.

Tuy trước đó cũng hơi khó chịu, nhưng nghĩ đến chuyện này thì cũng tiêu tan phần nào.

Phục Đình không lên tiếng, chỉ đánh mắt nhìn ra ngoài cửa.

La Tiểu Nghĩa nháy nháy mắt, trông mắt đảo quanh.

Chàng không nhớ mình có đưa đồ đến Quang Châu bao giờ, nếu như đoán không sai thì chắc chắn là La Tiểu Nghĩa làm.

Từ sau khi thành hôn, La Tiểu Nghĩa hay khuyên chàng nên đến Quang Châu, đỡ phải cưới vợ mà vẫn còn làm hòa thượng.

Ngoài kẻ lăm chuyệ này thì chàng thật sự không nghĩ ra ai khác bên cạnh có thể quan tâm đến chuyện riêng của mình như vậy.

Tê Tri để ý thấy hai người họ cứ liếc tới liếc lui, trong lòng cũng hiểu được đôi phần.

Đưa mắt nhìn Phục Đình, nàng đứng lên nói: “Tân Lộ, đem một chậu than đến phòng La tướng quân đi, chúng ta lui ra trước, đừng làm phiền Đại đô hộ và tướng quân nghỉ ngơi.”

Tân Lộ đáp “vâng” một tiếng rồi đỡ nàng quay về bên sạp, dùng thân mình che lại, lặng lẽ xỏ tất vào cho nàng.

La Tiểu Nghĩa ở ngoài cửa nghe vậy thì lại đau như cắt thịt.

Thêm một chậu than tức là lại tốn một khoản tiền nữa rồi.

Nếu không phải trong phòng tam ca hấn có người, hấn thật sự muốn mở miệng xin chen chúc ngủ chung với huynh ấy ở đây luôn cho rồi, đỡ phải lãng phí số tiền đó.

Nhưng Phục Đình chẳng nói chẳng rằng.

Nhìn Tê Tri lấp ló sau sạp mang vớ rồi đi ra cửa, chỉ có phần tóc sau tai là hơi rối – do ban nãy chàng làm đây mà.

Năm ngón tay của chàng khum lại, cảm giác lúc đè môi nàng như vẫn còn vẫn vương.

Lại nghĩ tới lời La Tiểu Nghĩa đã nói, *như làm từ nước*.

Tê Tri đã ra ngoài.

La Tiểu Nghĩa lui sang một bên nhường đường cho nàng.

Nàng dừng bước, nói nhỏ: “Đa tạ tướng quân đã tốn kém tặng quà.”

La Tiểu Nghĩa thấy nàng đã biết chuyện thì chẳng giấu giếm gì, cười khan đáp: “Huyện chủ tâu tâu chó khách khí, thuộc hạ chỉ gửi thay Đại đô hộ thôi, đó là tình cảm của Đại đô hộ dành cho tâu.”

Tê Tri mỉm cười gật đầu, đoạn cất bước rồi đi.

Đến khi rẽ qua hành lang khác, nụ cười nhanh chóng biến mất.

Tân Lộ nhìn sang thì chỉ thấy cánh môi nàng khẽ mấp máy.

“Phục Đình...” Nàng nhắc lại tên của người đàn ông kia, ngón tay vén sợi tóc bên tai, lòng cảm thấy buồn bực khó nói.

Thì ra là nàng đã tự mình đa tình.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Edit: Qín Zò | Biên tập: Nghilevo

Năm ngày sau, tuyết lớn vẫn rơi không ngừng.

Tân Lộ dẫn một ông lão râu tóc bạc phơ vào phủ đô hộ.

Đây là thầy giáo mới được đặc biệt mời tới để dạy thế tử Lý Nghiên.

Lúc đi qua hành lang chỉ có thể thấy cảnh tượng bận rộn trong phủ: tôi tớ trồng hoa mới ở ngoài vườn, quét tước đình viện, các tỳ nữ thì đang giúp nhau giăng rèm hạt châu gió dưới mái hiên. Người người qua lại như thoi, chân không chạm đất, yên lặng làm tròn bổn phận.

Chẳng bao lâu sau thì đến phòng học đã chuẩn bị sẵn ở chái Tây.

Ông lão này là ẩn sĩ nổi tiếng ở phủ Hân Hải. Lão vốn nghe nhiều hiểu rộng, nhưng khi thấy trong phòng bày giấy Lạc Dương, mực Huy Châu, chặn giấy đá Thái Hồ loại tốt, vật gì trong phòng cũng đều là hàng hảo hạng, không có ý khinh nhờn thì không kim được vuốt râu, thẳm xúc động.

Không hổ là phủ Đại đô hộ làm chủ một phương.

Bỗng ông ta hỏi: Vì sao lúc gửi bài thiếp thì lấy tên là Huyện chủ Thanh Lưu, nhưng lại mời ông đến phủ Đại đô hộ dạy học?

Tân Lộ đã nhìn ra được vẻ kính nể trên mặt ông ta, thế là cười nói: phủ Đại đô hộ được như bây giờ là nhờ huyện chủ nhà họ quản lý.

Nếu không nhờ thế thì chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, nơi này há có thể thay đổi được như thế?

Chỉ có như vậy mới xứng với danh hiệu phủ Đại đô hộ An Bắc.

Tân Lộ nghĩ đến việc gia chủ làm trong mấy ngày qua đã khiến nô bộc trong phủ tâm phục khẩu phục, không khỏi đắc ý.

Lý Nghiên đã bắt đầu đi học.

Không có cậu xúm xít bên cạnh, Tê Tri cũng rảnh rỗi nhiều hơn, thế là bắt đầu ghi chép chi phí sửa sang phủ đô hộ.

Với nàng mà nói thì đây là chuyện không gì vui vẻ thoải mái hơn.

Thu Sương nâng ly hương đến cho nàng, thấy nàng viết rất nhanh, tất cả đều là sổ sách chi ra chứ không có thu vào, không khỏi nói: “Ai mà ngờ được chuyện đầu tiên gia chủ làm khi đến đây lại là tiêu tiền.”

Tê Tri cũng chẳng ngờ, cứ tưởng phủ đô hộ An Bắc tay nắm trọng binh oai hùng một phương hoành tráng thế nào, hóa ra bên trong lại như vậy đây.

Nàng cười: “Kiếm tiền là dễ tiêu, không tiêu thì ta còn kiếm làm gì?”

Hiện tại vẫn chưa rõ nguyên nhân nên nói gì cũng còn quá sớm.

Huống hồ nàng còn dẫn theo rất nhiều người đến ở, thế thì thu xếp ổn thỏa chút không phải cũng dễ bản thân thoải mái sao?

Thu Sương nghe vậy thì tính tới tính lui, đảo mắt, nghĩ bụng: cũng đúng, đợi tới khi Đại đô hộ về thấy, kiểu gì cũng cảm động tới chảy nước mắt, đến lúc đó chắc chắn sẽ cung chiêu gia chủ hết mực, thế thì tiêu tiền cũng đáng rồi.

Vừa xong việc không lâu thì Lý Nghiên đã về.

Hôm nay chỉ làm lễ ra mắt thầy chứ chưa dạy học.

Tân Lộ theo cậu đi vào cửa, tươi cười nói với Tê Tri: “Thầy giáo khen thế tử là mầm non tốt, không phải dạng ăn chơi trác táng, chắc chắn sẽ thành tài.”

Lý Nghiên được khen thì xấu hổ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, rúc vào bên chân Tê Tri.

Tê Tri thuận tay xoa đầu cậu: “Như vậy mới không phí công cô dẫn cháu đến đây, ngoan ngoãn học tập chăm chỉ, rồi sẽ có ngày khiến những kẻ coi thường cháu không bằng được mình.”

Lý Nghiên lập tức nghĩ đến đám người Ung Vương thế tử, chớp chớp mắt nhìn nàng: “Thì ra cô có dụng ý này?”

“Dĩ nhiên rồi, đừng có quên đấy, cháu còn phải kế tục tước vị Quang vương.”

Lúc này Lý Nghiên mới hiểu nỗi khổ tâm vất vả của cô, lại nghĩ đến phụ vương mất sớm khi ở độ tráng niên, chớp mũi cay cay, vùng dậy từ trong vòng ôm của nàng, đồng dạc: “Cháu xin nghe lời dạy bảo, bây giờ xin phép được về phòng ạ.”

“Làm gì vậy?”

“Ôn bài ạ.”

Tê Tri bật cười: “Sao mới nói một mà đã làm mười rồi.”

Lý Nghiên càng thêm xấu hổ, chạy bước nhỏ ra ngoài.

Tê Tri thôi cười, mỗi lần nhớ tới ca ca là chuyện cũ lại kéo đến, đau đốn trong lòng.

Từ Quang Châu nắng ấm chan hòa đến đất Bắc gió rét lạnh căm, nếu ca ca ở dưới suối vàng có biết, liệu có cảm thấy nàng làm đúng không.

Tân Lộ thấy nàng u sầu, quầng mắt thâm xanh, đoán là do mấy ngày qua bận rộn chuyện trong phủ nên ngủ nghỉ không đủ giấc, thế là đến bên sạp buồng rèm xuống, nói: “Gia chủ chop mất một lát đi ạ, từ lúc lên đường cho đến trong phủ, người chưa được ngủ ngon một giấc nào cả.”

Tê Tri giật đầu, lúc đi đến bên sạp thì vẩy tay gọi Thu Sương: “Lấy sổ sách vừa đưa đến cho ta, nếu không ngủ được thì còn có thể lật xem”

Thu Sương vừa tìm trong tráp vừa trêu: “Gia chủ là muốn xem mình kinh doanh lời lãi bao nhiêu để tự mua vui đấy ă.”

Nàng nhướn mày: “Đúng vậy đấy.”

Tân Lộ và Thu Sương nghe thế thì phì cười.

Nghe các nàng cười, tâm trạng của Tê Tri trở nên tốt hơn, mà xưa nay nàng cũng không phải người hay chìm đắm trong sầu bi.

Người đã lui ra, lửa than trong phòng cháy đượm đem lại cảm giác thoải mái dễ chịu.

Tê Tri nằm trên sạp, xem sổ sách được hơn nửa thì thấm mệt. Nàng trở mình, nhét cuốn sổ vào dưới gối rồi khép mắt lại.

Trong mơ màng, nàng chợt nhớ đến một chuyện: người đàn ông kia đến giờ vẫn chưa về.

Rồi nàng dần ngủ thiếp đi.

Không biết là ở trong mơ hay trong hiện thực, nàng nghe được một tiếng *đình* rất khẽ như tiếng còi móc vàng trên thắt lưng, sau đó là một loạt âm thanh sột soạt khe khẽ vang lên.

Tiếp đến là âm thanh nặng nề như có thứ gì đó rơi xuống.

Tê Tri hé mắt, nàng vẫn đang ngái ngủ, đoán không phải Tân Lộ thì cũng là Thu Sương, từ bao giờ mà các nàng lại vụng về thế.

Nhưng chỉ trong tích tắc, nàng đã mở bừng mắt.

Vì người bên cạnh nàng khó có thể hành động như vậy.

Nàng giờ tay vén rèm, chân chậm rãi hạ xuống đất.

Trên sàn trải thảm nhưng Tây Vực nên dù đi chân trần cũng không thấy lạnh.

Nàng đứng dậy khỏi sạp, khẽ khàng đi mấy bước, chợt thấy trên sàn có vết nước.

Ánh mắt nương theo vết nước nhỏ giọt nhìn sang thì thấy trên án vắt một chiếc đai lưng rộng bằng một ngón, tới trước nữa là giường.

Dưới mép giường cũng có vũng nước.

Tê Tri nhẹ nhàng tiến lại gần thì thấy có người đang nằm trên giường, đôi ủng Hồ trên chân vẫn chưa tháo xuống, tuyết đọng trên ủng hóa thành nước, nhỏ giọt xuống sàn.

Rồi tầm mắt nàng rơi lên mặt chàng.

Nào ngờ chàng đột nhiên mở mắt làm Tê Tri giật mình, theo bản năng quay đầu bỏ chạy.

Bỗng chàng nhồm dậy, vươn tay kéo nàng về, một tay che kín miệng nàng.

“Đừng hét.” Âm thanh trầm khàn vang lên bên tai: “Là ta.”

Tê Tri ngã ngồi xuống trước người chàng, ngón tay đặt sát bội kiếm của chàng, chính là thanh kiếm mà nàng đã thấy lần trước.

Bàn tay người đàn ông đang ép chặt môi nàng chai sần, vương hơi lạnh của gió tuyết.

Nàng cũng không định hét bởi đã sớm đoán được là chàng.

Bởi ngoài nam chủ nhân ra thì chẳng ai có đủ tư cách đi thẳng vào phòng trong thế này cả.

Nàng dùng ngón tay gõ nhẹ lên mu bàn tay chàng.

Bàn tay nọ giảm lực rồi hạ xuống.

Tê Tri xoa nhẹ hai cánh môi vừa bị chàng ép chặt, không ngoảnh đầu nhìn.

Vì ban nãy giật mình nên tim vẫn còn đập nhanh, nàng cố gắng ép mình bình tĩnh, nghĩ đến tình cảnh trước mắt: vợ chồng gặp lại thì câu đầu tiên nên nói là gì đây?

“Gia chủ!” Chợt cửa bị đẩy ra, Tân Lộ chạy vào, nhưng vừa thấy cảnh trong phòng thì ngẩn người, đến khi phản ứng lại mới vội vã cúi đầu lui ra.

Gia chủ được người ta ôm lấy ngồi trên giường, dù là kẻ ngốc cũng biết rõ người kia là ai.

Ngoài cửa vang lên giọng của La Tiểu Nghĩa: “Lỗi của ta lỗi của ta, là ta lỗi mắng làm kinh động đến các vị tỷ tỷ.”

Tê Tri nghe thấy bên ngoài còn có người thì đứng dậy, vuốt tóc mai rồi gọi Tân Lộ vào.

Tân Lộ lại đẩy cửa đi vào, vừa đi đến gần vừa cúi thấp đầu. Nàng ta kéo ghế tựa tới, cầm lấy áo khoác choàng thêm cho nàng, vừa hầu nàng ngồi xuống vừa ghé sát thuật lại sự việc với nàng.

Thì ra ban nãy Thu Sương đi qua một căn phòng, phát hiện cửa mở nên mới đi vào, chẳng ngờ lại thấy La Tiểu Nghĩa đang nằm thẳng cẳng, không biết là ngủ hay hôn mê nên mới hoảng hốt.

Tân Lộ cuống lên chạy đến báo với Tê Tri, nào ngờ ở đây cũng có người. . .

Đến lúc này, Tê Tri mới lại nhìn về phía người đàn ông trên giường.

Phục Đình cũng đang nhìn nàng.

Trên người chàng là hai lớp quần phục dày, cổ áo bằng da hồ bẻ ngược, đáng nhẽ áo phải dính sát người nhưng vì thất lưng đã cởi nên bung ra, nom có vẻ luộm thuộm.

Phục Đình chỉ ngồi đó thôi mà Tê Tri vẫn cảm nhận được thân hình cao to của chàng.

Nàng cup mắt, một chốc sau lại ngược lên nhìn.

Chàng vẫn nhìn nàng chăm chú, sự mệt mỏi giăng đầy trong mắt.

Nhìn mặt chàng, bất chợt nàng nhớ tới một chuyện cũ.

Ngày đó trước khi thành thân, Quang vương từng lén phái người đến đất Bắc nghe ngóng tướng mạo của Đại đô hộ.

Người kia quay về bẩm báo: dù Đại đô hộ xuất thân hàn vi, song dáng vẻ oai hùng, hơn xa vương công quý tộc.

Lúc ấy Tê Tri đã hỏi ca ca: nghe ngóng chuyện này làm gì? Thiên gia đã ghép đôi, dù trông y có khó coi tới mấy thì có thể thoái hôn được sao?

Ca ca nàng bảo: không nghe ngóng thì không yên tâm, ngộ nhỡ tướng mạo xấu xí thì làm sao xứng với nhan sắc của muội được.

Dòng suy nghĩ miên man trôi xa, nàng hoàn hồn, nghe thấy giọng của La Tiểu Nghĩa đã đến gần cửa ——

“Đã làm phiền huyện chủ tẩu tẩu rồi, mặt tướng đi theo Đại đô hộ mới về, đã mấy ngày mấy đêm chưa chợp mắt nên thật sự rất mệt, thấy có phòng trống nên mới vào đánh một giấc, là thuộc hạ không có quy củ, xin đừng trách thuộc hạ.”

Tê Tri biết trước đây trong phủ không có người ở, chắc hẳn tùy ý quen rồi nên cũng không để bụng, chỉ nói: “Không sao.”

“Tẩu tẩu đúng là tốt bụng, khoan hồng độ lượng!” La Tiểu Nghĩa mồm mép nịnh nọt xong thì ló nửa cái mặt vào, sừng sốt hỏi: “Tam ca, từ khi nào trong phòng huynh lại ẩm áp vậy?”

Phục Đình nghe thế mới nhận ra.

Chàng bốn ba mấy hôm liền, truy đuổi mấy tên mặt thám Đột Quyết đến tận biên giới, nếu không phải có con ngựa chết vì mệt, không thể đi thêm nữa thì e là bây giờ bọn họ vẫn đang ở bên ngoài.

Vừa về tới nhà thì ngủ mất biết, lúc này mới để ý thấy đúng là trong phòng ẩm áp như mùa xuân, hèn gì ban nãy vừa ngã đầu xuống gối là ngủ ngay.

Chàng đánh mắt, nhìn kỹ mọi vật trong phòng.

Lúc mới tỉnh còn tưởng trong phòng chỉ có thêm một người con gái, giờ mới nhận ra không chỉ mỗi vậy.

Giấy dán cửa mới cóong, chân đèn đặt quanh các góc phòng, bình phong cũng được vẽ trang trí lại, thêm hơn mười dụng cụ lớn có nhỏ có, chậu than lư hương, màn la rèm lụa, toàn là những thứ trước kia không có.

Nhìn quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tấm thảm trải sàn, rồi chàng nhìn lên cô gái đang ngồi.

Vạt áo chợt động, đôi chân trần của Tê Tri khẽ động dậy, một sắc trắng thoáng vụt qua trước mắt chàng.

“Là nàng sắp xếp à?” Chàng hỏi.

Tê Tri liếc nhìn ra cửa, La Tiểu Nghĩa thò đầu vào, xem chừng cũng tò mò chuyện này.

Nàng gật đầu: “Đúng thế.”

Rành rành ra đấy, không phải nàng chẳng lẽ là người khác sao.

Phục Đình nhìn nàng, ấn đường chau lại rồi giãn ra.

Tê Tri thấy thế thì nhủ thầm, chẳng lẽ không thích nàng tự tiện bỏ trí?

Chợt nghe thấy chàng gọi một tiếng Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa hiểu ý, đứng ở cửa tiếp lời: “Huyện chủ tẩu tẩu đã tiêu bao nhiêu thì cứ bảo thị nữ của tẩu nói cho thuộc hạ biết, chốc nữa Đại đô hộ sẽ trả đủ số tiền.”

Nói vậy chứ xót ruột thật đó.

Tôn thất quý nữ toàn người kiêu ngạo, chỉ mới tới mà đã phô trương lãng phí như vậy.

Tam ca hẳn đang bị thương, không nói nhiều được nên mới bảo hấn nói thay. Nói thì mạnh mẽ vậy chứ bảo lấy tiền thì biết đi đâu mà lấy đây!

Song dù nói vậy, lửa than cháy vẫn ấm áp quá, đã mấy năm rồi mới cảm nhận được hơi nóng ở cái nơi trời đông giá buốt căm căm này.

Hấn bắt giặc dịch vào trong cửa.

Bỗng nghe thấy tiếng cười khẽ, hấn không khỏi nhìn sang.

Ra là Tê Tri, nàng bật cười vì không tìm được.

Chẳng ngờ người đàn ông này lại có khí phách đến thế.

“Chàng cũng đưa không ít đồ về Quang Châu trong dịp lễ tết ngày trước mà. Không ngờ ở phủ Đại đô hộ lại ra nông nổi như vậy, bây giờ đổi thành thiếp bài trí vài thứ đồ ở chỗ chàng, như vậy thì có gì không được?”

Nàng nói câu này nghe rất thành khẩn.

Tuy trước đó cũng hơi khó chịu, nhưng nghĩ đến chuyện này thì cũng tiêu tan phần nào.

Phục Đình không lên tiếng, chỉ đánh mắt nhìn ra ngoài cửa.

La Tiểu Nghĩa nháy nháy mắt, trông mắt đảo quanh.

Chàng không nhớ mình có đưa đồ đến Quang Châu bao giờ, nếu như đoán không sai thì chắc chắn là La Tiểu Nghĩa làm.

Từ sau khi thành hôn, La Tiểu Nghĩa hay khuyên chàng nên đến Quang Châu, đỡ phải cưới vợ mà vẫn còn làm hòa thượng.

Ngoài kẻ lăm chuyện này thì chàng thật sự không nghĩ ra ai khác bên cạnh có thể quan tâm đến chuyện riêng của mình như vậy.

Tê Tri để ý thấy hai người họ cứ liếc tới liếc lui, trong lòng cũng hiểu được đôi phần.

Đưa mắt nhìn Phục Đình, nàng đứng lên nói: “Tân Lộ, đem một chậu than đến phòng La tướng quân đi, chúng ta lui ra trước, đừng làm phiền Đại đô hộ và tướng quân nghỉ ngơi.”

Tân Lộ đáp “vâng” một tiếng rồi đỡ nàng quay về bên sạp, dùng thân mình che lại, lặng lẽ xỏ tất vào cho nàng.

La Tiểu Nghĩa ở ngoài cửa nghe vậy thì lại đau như cắt thịt.

Thêm một chậu than tức là lại tốn một khoản tiền nữa rồi.

Nếu không phải trong phòng tam ca hấn có người, hấn thật sự muốn mở miệng xin chen chúc ngủ chung với huynh ấy ở đây luôn cho rồi, đỡ phải lãng phí số tiền đó.

Nhưng Phục Đình chẳng nói chẳng rằng.

Nhìn Tê Tri lấp ló sau sạp mang vớ rồi đi ra cửa, chỉ có phần tóc sau tai là hơi rối – do ban nãy chàng làm đây mà.

Nắm ngón tay của chàng khum lại, cảm giác lúc đề môi nàng như vẫn còn vấn vương.

Lại nghĩ tới lời La Tiểu Nghĩa đã nói, *như làm từ nước*.

Tê Tri đã ra ngoài.

La Tiểu Nghĩa lui sang một bên nhường đường cho nàng.

Nàng dừng bước, nói nhỏ: “Đa tạ tướng quân đã tốn kém tặng quà.”

La Tiểu Nghĩa thấy nàng đã biết chuyện thì chẳng giấu giếm gì, cười khan đáp: “Huyện chủ tâu tâu chó khách khí, thuộc hạ chỉ gửi thay Đại đô hộ thôi, đó là tình cảm của Đại đô hộ dành cho tâu.”

Tê Tri mỉm cười gật đầu, đoạn cất bước rời đi.

Đến khi rẽ qua hành lang khác, nụ cười nhanh chóng biến mất.

Tân Lộ nhìn sang thì chỉ thấy cánh môi nàng khẽ mấp máy.

“Phục Đình...” Nàng nhắc lại tên của người đàn ông kia, ngón tay vén sợi tóc bên tai, lòng cảm thấy buồn bực khó nói.

Thì ra là nàng đã tự mình đa tình.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Trời lạnh buốt đất rét căm, chẳng hề nghe thấy tiếng gà gáy báo canh.

Nhưng ngày nào Phục Đình cũng thức dậy đúng giờ, tất cả là nhờ vào thói quen hình thành từ nhiều năm nay.

Chàng đứng thẳng trước cửa sổ, tay cầm một con dao nhỏ, nhúng vào nước lạnh rồi bắt đầu cạo râu.

Cứ mỗi mùa đông đến là đất Bắc lại nổi gió lớn tuyết rơi nhiều, xưa nay chàng không thích để râu vì không thích bị tuyết bám.

Đang cạo thì chợt nhớ đương kim thánh nhân thường để một chòm râu bạc phéch, thế là có một đạo văn nhân công khanh trong triều cũng rộ lên đua nhau để râu quai nón, có lẽ người trong hoàng tộc thích kiểu này.

Phục Đình đặt con dao xuống, mỉm môi tự giễu: nhớ đến chuyện này làm gì kia chứ.

Chà nhẽ nàng thích thế nào là chàng phải để nàng dặt mũi sao?

Ngoài cửa có người tới báo là La tướng quân đang chờ ở bên ngoài.

Chàng lấy khăn lau mặt, thất bội kiếm vào bên đai lưng, một tay cầm lấy roi ngựa đi ra ngoài.

Những bông tuyết nhỏ xíu bay lượn phát phơ giữa bầu trời trong xanh.

La Tiểu Nghĩa ngồi trên ngựa, đồ người tới trước nằm rạp trên lưng ngựa, làm như vậy sẽ không lạnh quá mà cũng không bị môi về lâu.

Thấy Phục Đình đi ra, hần lập tức thẳng lưng lên, ném dây cương của con ngựa bên cạnh qua cho chàng.

Phục Đình chụp lấy, một chân giẫm lên bàn đạp phóng người lên ngựa.

La Tiểu Nghĩa dịch tới gần nhìn chàng, không thấy có gì khác thường, xem ra cuộc nói chuyện trước đó đã không dọa vị huyện chủ kia bỏ chạy.

Phục Đình hỏi: “Đệ nhìn gì vậy?”

Hần bỗng nổi hứng trêu đùa, chặc lưỡi hai tiếng: “Đệ thấy tinh thần của tam ca không giảm sút tí nào, chuyện này về phủ lại như chưa được trút hết thể lực, có phải vì tâu tâu yếu quá nên huynh không dám tới bên?”

Phục Đình lườm hần.

Hắn vội khua tay nói: “Huynh đừng thương đi, đừng nói nhiều, đệ nói kệ đệ.”

Nhưng kỳ thật là sợ chàng dùng roi ngựa quất mình.

Phục Đình giơ tay lau vụn tuyết trên mặt, liếc nhìn vào trong phủ.

Hình ảnh đôi mắt khi nàng ngẩng đầu nhìn chàng thoát vút qua, trông như không sao nhưng lại khiến chàng cảm thấy êm ái mềm mại.

Nhìn thì đoan trang, nhưng thì ra không phải là người phụ nữ dễ uốn nắn.

Chàng đã cưới nàng thì không thể cậy mạnh, mà nàng nếu không muốn thì cũng không chạm vào được.

Ánh mắt xoay chuyển, hai chân chàng thúc vào bụng ngựa, nhanh chóng chạy ra ngoài.

La Tiểu Nghĩa ở sau gấp rút đánh ngựa đuổi theo: “Áy tam ca, đợi đệ với!”

Lửa than trong phòng vừa tắt, hơi ấm vẫn còn quanh quẩn.

Tân Lộ đang mặc áo cho Tê Trì, thuận tiện nói với nàng sáng nay Đại đô hộ đã đến doanh trại.

Tê Trì không bắt ngờ cho lắm, phòng bên này nằm khá gần thư phòng, hồi sáng nàng đã nghe thấy tiếng bước chân đi giày ủng trên hành lang của người đàn ông kia rồi.

Tân Lộ cột thắt lưng cho nàng, lại khoác thêm áo choàng chống lạnh dày dặn bên ngoài, nhìn kỹ mặt nàng rồi lo lắng nói: “Gia chủ khó chịu sao? Môi của người khô quá.”

Tê Trì có làn da trắng mịn mềm mại không một vết sẹo khiếm khuyết, đến đôi môi cũng như được nhuộm phấn hồng, chưa bao giờ như lúc này.

Thấy Tân Lộ nói rất nghiêm túc, nàng bèn ngồi xuống trước gương soi, đúng là môi có hơi khô thật.

Nàng khẽ nhấp môi, bảo: “Không sao, do khí hậu đất Bắc khô thôi.”

Tân Lộ không cho là vậy, nay đã ở cạnh Đại đô hộ, gia chủ phải chú trọng dung mạo hơn bình thường mới phải. Nàng tức khắc bước nhanh ra cửa, lấy hộp mỡ dưỡng bóng đến.

Tân Lộ vừa rời đi thì Thu Sương tiến vào, trên người mặc áo dài cổ tròn kiểu nam.

Vì nàng ta khá thẳng thắn nên Tê Trì để nàng ta lo liệu chuyện mua bán bên ngoài, do vậy cũng thường xuyên ra ngoài đi lại. Sáng nay xuất hành cũng là để kiểm tra chuyện kinh doanh gần đây.

“Gia chủ, nô tỳ nghe được một chuyện.” Thu Sương thần bí đến gần, kể một mạch từ đầu đến đuôi chuyện nghe được cho nàng.

Mới chỉ nãy ngày mà chuyện Ung vương thế tử đã truyền tới.

Nghe nói Ung vương dùng một số tiền lớn chuộc đồ về, đánh con trai gần chết.

Dù vậy thì trên phố phường cũng đã cười nhạo ông ta, nói ông ta không chỉ không dạy được con mà còn sa sút tới mức đem đồ trang sức của vương phi đi cầm.

Tê Trì chỉ coi như nghe chuyện tiểu lâm, đoạn cười bảo: “Chỉ mong Ung vương thế tử kia có thể ghi nhớ bài học, về sau đừng có làm bậy gây chuyện nữa.”

Dẫu sao cũng phải để cậu ta biết có những người không thể tự tiện dây vào.

Thu Sương vẫn đắm chìm trong sung sướng, cười nói: “Gia chủ nói đúng, nay thế tử đã ở trong phủ Đại đô hộ, chắc chắn sau này sẽ không còn ai dám bắt nạt ngài ấy nữa.”

Đương nhiên rồi, Tê Trì tự nhủ: nếu không thì ngàn dặm xa xôi tới đây làm gì?

Chuyện của cháu trai có một thì cũng có hai, nàng cảm thấy phải lo liệu lâu dài.

So với Quang Châu nặng ảm chan hòa thì ở đây đúng là không phải chốn tốt, nhưng ở đây có trượng phu của nàng, còn có cả hùng binh không thể xem thường trong tay trượng phu nàng.

Cũng giống như kinh doanh thôi, những thứ này đều là tiền vốn cả.

Chỉ là đáng tiếc, vị trượng phu kia lại chẳng để nàng trong lòng.

Nghĩ đến đây, Tê Tri bỗng dưng thấy khó chịu.

Phục Đình. Nàng dựa vào trước gương, ngón tay quần lấy sợi tóc mai, nghĩ đến người đàn ông kia cùng phần cảm như giọt giữa.

Lòng lắm bầm: giống đá quá.

Xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng nói với Thu Sương: “Nhớ để ý canh giờ, công thành hạ xuống thì báo cho ta biết.”

Thu Sương lơ mờ đáp lời.

Tuyết rơi được một lúc thì ngừng.

Công thành hạ vào lúc ba tiếng trống vang.

Phục Đình quay về.

La Tiểu Nghĩa đi theo hần chen vào cửa phủ, để người làm đưa ngựa đi ăn cỏ còn mình xoa hai bàn tay lạnh cóng, cười nói: “Tam ca, không phải huynh đệ muốn làm phiền huynh với tầu tầu đâu, chỉ là muốn sưởi ấm ở đây một lúc rồi về.”

Nhân tiện ăn một bữa cơm rồi về cũng được.

Dẫu sao vị huyện chủ tầu tầu cũng nói mình tự kiếm được tiền mà.

Hần không thể so với tam ca, tự nhận mình không có da mặt không biết xấu hổ.

Phục Đình phớt lờ hần, dù gì thì hần cũng hay tới nhà này quen rồi nên chỉ dặn: “Đừng đến nhà chính.”

Chàng không muốn nàng cảm thấy người bên cạnh chàng là kẻ không biết phép tắc.

“Rồi, đệ biết tầu tầu ở đó mà, sao có thể mặt dày đến nữa được.”

Người ta thường nói đến chó sói cũng biết bảo vệ đồ ăn, nay tam ca hần cũng biết bảo vệ đồ ăn rồi. La Tiểu Nghĩa âm thầm lo liệu cho chàng.

Đến cửa hậu viện, từ đằng xa đã thấy Tân Lộ cúi đầu bước đi.

La Tiểu Nghĩa thấy nàng đang bê trong tay chậu than mà mình mơ tưởng thì thoáng dừng bước, sau đó đi tới.

Tân Lộ hành lễ, thấp giọng nói: biết tướng quân sẽ đi cùng Đại đô hộ nên gia chủ đã chuẩn bị xong xuôi.

La Tiểu Nghĩa kinh hãi: không ngờ vị huyện chủ tầu tầu kia lại hiểu lòng người như thế, má ơi, không phải là thần toán đó chứ?

Lúc này Tê Tri bị hần coi là thần toán đang đứng trước cửa thư phòng.

Nàng dặn Thu Sương để ý canh giờ, đến khi tới giờ thì tính ra cũng đã đợi được một lúc rồi.

Châm đèn xong lại cảm thấy buồn chán, nàng đặt lò sưởi cầm tay xuống, giờ tay gầy then cửa.

Từng chút từng chút một.

Bỗng cửa bật mở.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, người đang đứng trước mắt chính là Phục Đình.

Trong tích tắc, cả người nàng như được bả vai rộng lớn của chàng bao phủ toàn bộ.

Chàng dừng bước không lên tiếng, ánh mắt dán chặt lên nàng.

Tê Tri không mong chàng sẽ mở miệng, bởi dù sao cũng không hy vọng một kẻ nửa câm lại đột nhiên có tài ăn nói.

Nàng đặt lò sưởi cầm tay lên ghế bên cạnh, hai ngón tay chạm vào móc vàng treo kiếm bên hông chàng.

“Trước kia chưa thể kẻ cận chăm sóc, nay đã đến thì sẽ bù lễ nghi làm vợ.” Nàng nhẹ nhàng cúi đầu, tay khẽ mở móc ra, một tiếng *cách* vang lên.

Phục Đình nắm chặt bội kiếm sắp rơi.

Kiểm quá nặng, chàng không chụp kịp còn nàng không giữ nổi.

Ánh mắt quét qua chân mày kính cẩn của nàng, chàng sai bước đi vào.

Chàng không quá rành về lễ nghi quý tộc nên cũng không để ý nhiều.

Đặt kiếm lên bàn, chàng ngoái đầu nhìn lại.

Tê Tri cảm thấy ánh mắt chàng như muốn tìm hiểu xem mình đang nói thật hay giả.

Theo lý thì ngày thứ hai sau khi thành hôn, nàng phải hầu chàng thức dậy mặc đồ rồi về phủ thay quần áo, nhưng làm vợ chồng trên danh nghĩa lâu như vậy, hôm nay mới là lần đầu tiên.

Nàng chậm rãi đi tới cạnh chàng, nhìn thoáng qua trên người chàng rồi giờ tay chạm vào tay áo chàng.

Bao giờ ống tay áo của trang phục hành quân cũng được buộc thật chặt vào tay, tuy chàng là Đại đô hộ nhưng chỉ thắt một dải vải thông thường.

Quần quanh mười mấy lớp, nàng tháo từng lớp từng lớp ra, rồi lại tháo sang tay bên kia.

Phục Đình vẫn đang nhìn nàng.

Búi tóc của nàng như đụn mây đen lấy bóng bẩy, làm tôn lên vàng trán sáng ngời.

Chàng cắn chặt răng nghĩ: có phải tâm tư của cô gái này cũng lòng vòng như búi tóc của mình không, trước đó mới đáp lễ chàng, giờ lại tới lấy lòng.

Rồi vô tình trông thấy đôi môi khô nứt của nàng.

Với nàng thì đất Bắc đúng là quá ác liệt.

Tê Tri buông hai ống tay áo của chàng xuống, tiếp tục tháo thắt lưng.

Thắt lưng làm bằng da, không biết lót bên trong thứ gì mà có vẻ cứng cứng, đến móc cài cũng rất chắc.

Nàng dùng sức nhưng không tài nào cởi được.

Phục Đình thấy nàng nhú mày, tròn mắt cứ dán vào móc cài thắt lưng, lưỡi dề xuống, khóe môi vênh lên.

Chàng vươn hai tay ra đặt lên tay nàng, khẽ dùng sức mở móc cài ra.

Tê Tri ngược mắt nhìn lên, lúc này chàng đã buông hai tay, nhẹ nhàng xoa ngón tay, dưới chân dịch chuyển một bước rồi kéo thắt lưng ra, bảo: “Tự ta làm cũng được.”

Quần áo hành quân tác chiến thường được buộc rất chặt, nàng không cởi được cũng không lạ.

Nói đoạn, chàng thành thực cởi áo, cởi hai lớp quần phục dày ra vắt qua một bên, sau đó cầm lấy thường phục treo trên kệ gỗ trước bàn đồ mặc vào.

Chẳng tha đừng mở miệng, mở miệng rồi lại không nói được câu gì hay ho.

Tê Tri thăm ai oán, lại duỗi tay cầm thắt lưng, nói: “Không thể bỏ lễ được, chàng không để ý nhưng thiếp vẫn phải làm tròn.”

Dứt lời, nàng cúi đầu cẩn thận buộc thắt lưng.

Phục Đình không nói gì, ngón tay lại xoa hai lần.

Tay của cô gái mềm mại như tuyết ở vùng đất Bắc này, song lại không lạnh đến thế.

Thu Sương đi vào đặt chậu than lửa, vừa khép cửa vừa liếc nhìn thật nhanh.

Đại đô hộ cao ráo tuấn tú, gia chủ nhà nàng lại duyên dáng xinh đẹp, hai người thành cặp càng nhìn càng thấy xứng đôi.

Không uống công gia chủ đã chờ ở đây để hầu Đại đô hộ, có người đàn ông nào kháng cự lại được mãnh tình quan tâm đó?

Nhưng nhìn lướt qua, chợt Thu Sương biến sắc, sợ hãi hét lên: “Gia chủ!”

Tê Tri đang tháo vạt áo, bỗng thấy trên mu bàn tay âm ẩm, vừa ngẩng đầu thì ngay chớp mũi cũng nóng lên.

Nàng ngẩn người, giờ tay sờ dưới mũi, trên ngón tay dính máu.

Thu Sương rào bước đi tới, vẻ mặt hoảng hốt.

“Đừng nhúc nhích!” Bổng Phục Đình nói.

Thu Sương giật mình, lùi về đỡ lấy tay gia chủ.

Chàng cúi người ôm ngang Tê Tri lên, nhấc chân đạp mở cửa phòng: “Tiểu Nghĩa!”

La Tiểu Nghĩa đang lơ lửng ở phòng ngoài thì bất thành linh nghe tam ca cao giọng gọi, cảm thấy không đúng bèn chạy vội vào.

Phục Đình đi vòng vào trong phòng, ôm Tê Tri ngồi trên giường, kéo nàng ngồi thẳng dậy để nàng cúi người tới trước, một tay đặt lên trán nàng, nói: “Sắc thuốc!”

La Tiểu Nghĩa suy nghĩ rất nhanh, không kịp đáp lời đã quay đầu đi làm.

Khí hậu đất Bắc không như những nơi khác, nhất là trong mùa đông đằng đằng thì ở đây còn khô hanh hơn bất cứ nơi nào.

Cũng hay có tân binh bên ngoài vừa vào quân doanh là chảy máu mũi liên tục, thậm chí có người còn nghiêm trọng tới mức ngất xỉu.

Nên với chuyện này, Phục Đình và La Tiểu Nghĩa thường xuyên hành quân đánh giặc đã quá quen thuộc rồi.

Nếu không xử lý kịp lúc thì sẽ rất phiền phức, trái lại nếu chuẩn bị kịp thời, cộng với dùng thêm thuốc ở địa phương thì sẽ khỏe ngay.

Tê Tri tựa vào lòng Phục Đình, máu mũi chảy không ngừng như muốn khiến nàng mất máu.

Nàng thoáng nghĩ, trước đó Tân Lộ nói chuyện môi khô mà nàng không để ý, không ngờ lại rắc rối thế này.

Nàng không muốn để Phục Đình thấy đáng về thảm hại của mình, bèn giờ tay đẩy chàng ra.

Nhưng sức tay chàng rất mạnh, giữ nàng rất chặt: “Đừng cử động.”

Ta là binh lính cấp dưới của chàng hả? Nàng tức giận nghĩ.

Phục Đình căn dặn: “Lấy nước lạnh khăn lau tới đây.”

Thu Sương đang không biết phải làm gì, vừa nghe như vậy bèn chạy vội ra ngoài.

Tân Lộ nghe thấy tiếng động nên cũng đi tới, thấy trên váy gia chủ dính máu, dưới mũi vẫn chảy máu thì hốt hoảng trắng bệch mặt.

Phục Đình giờ tay nhận lấy chén thuốc, đưa tới bên môi Tê Tri.

Nàng chỉ ngửi thấy một mùi cực gắt mũi là biết thuốc rất đắng, lập tức nhú mày.

Tân Lộ vội đi lên đỡ chén: “Đề nô tỳ thêm cam thảo cho gia chủ.”

“Không được thêm” Phục Đình nói.

Tân Lộ giật mình, bèn lui về phía sau.

Phục Đình nhìn cô gái trong lòng: “Ra ngoài đi.”

La Tiểu Nghĩa không tiện nhìn nhiều nên đã lui ra.

Tân Lộ dè dặt nhìn chàng, lại nhìn gia chủ đang có vẻ âm ỉ, chậm rãi đi ra.

Trong phòng đã không còn ai, chàng cầm chén thuốc đặt bên môi Tê Tri.

Nàng mở to hai mắt nhìn chàng.

Mũi người đàn ông cao thẳng, cánh môi mím chặt, bên cổ thấp thoáng một vết sẹo, tầm mắt nhìn thẳng vào nàng.

Rồi sau đó chàng giờ tay đặt lên cằm nàng mà bóp một cái, tay kia đốc chén thuốc.

Nước thuốc đổ vào miệng, một tay vuốt trên cổ nàng, thuốc chảy thẳng xuống cổ.

Đắng chết đi được.

Tê Tri cau mày, không thốt ra nửa chữ.

Một lúc lâu sau, nàng nghe thấy giọng của Phục Đình: “Đã biết chỗ lợi hại của đất Bắc chưa?”

Biết rồi, nàng nhũn người tựa vào lòng chàng, nhủ thầm: ta cũng đã biết chỗ lợi hại của người đàn ông này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Lý Nghiên vừa tan học thì nghe Vương ma ma nói ở hậu trạch có động tĩnh, hình như cô của cậu gặp chuyện rồi.

Cậu giật mình, đặt sách vở xuống rồi lập tức chạy ngay tới.

Giữa đường gặp phải La Tiểu Nghĩ đang ở dưới hiên nhìn về phía thư phòng, thấy vậy cậu càng thêm lo lắng, vội vã chạy sang.

“Cô ơi!” Cậu sốt ruột hô lên, nhưng vừa vào cửa thì giọng im bặt.

Cô của cậu đang nằm trên giường, trán đắp một chiếc khăn, Tân Lộ và Thu Sương đang đứng hầu bên cạnh.

Mà bên cạnh sạp còn có một người đàn ông cao to cường tráng đứng thẳng.

Mới đầu Lý Nghiên thoáng sửng sốt, sau đó nhớ ra, lúc ở trong khách xá, người đàn ông này đã cầm kiếm đi vào bình phong gặp cô cậu, trước khi rời đi còn nhìn cậu một lần.

Thế tử phủ Quang vương dĩ nhiên rất hiểu phép tắc, cậu lập tức vén bào quỳ xuống: “Chào đượng ạ.”

Lần đầu tiên nghe cách gọi này, Phục Đình không khỏi nhìn cậu thêm mấy lần.

Rồi lại nhìn Tê Tri nằm trên sạp.

Chàng vẫn chưa quen lắm, nhưng vì người con gái trên sạp nên bây giờ cậu bé này cũng đã là cháu của chàng rồi.

“Ừ.” Chàng đáp, tay đặt lên ngực.

Chàng định tặng cậu quà gặp mặt, nhưng vì đã thay quần áo nên giờ trước ngực không có gì, có thể nằm lẫn trong quần phục rồi.

Nhưng đối phương lại là thân vương thế tử, chưa chắc là đã cảm vừa tay.

Thế là chàng dứt khoát thu tay về.

Như cảm nhận có ánh mắt đang nhìn, chàng ngoảnh đầu lại, chạm vào tầm mắt của Tê Tri.

Nàng chớp mắt, chậm rãi quay lưng đi.

Tê Tri vốn cảm thấy khó chịu vì vị đẳng trong miệng mãi vẫn chưa tan, nhưng giờ khi đã xoay lưng thì lại mơ hồ nhovn miệng cười.

Vì nàng đã nhìn thấu động tác của chàng rồi.

Người đàn ông này, dù có lợi hại hơn nữa thì sẽ có điểm gì đó như thế này là không bằng nàng.

“Dám hỏi Đại đô hộ có cân chuẩn bị gì nữa không ạ?” Thu Sương đứng cạnh hỏi.

Phục Đình suy nghĩ, vừa rồi đã cầm máu cho nàng, cũng đã dứt thuốc rồi, chắc sẽ không còn chuyện gì nữa.

“Nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Tầm mắt chàng dừng lại trên lưng Tê Tri một lúc, sau đó xoay đầu bước ra khỏi cửa.

Lý Nghiên dỗi mắt nhìn chàng đi ra ngoài, sau đó mới đứng dậy.

Hỏi Tân Lộ và Thu Sương thì bọn họ nói là Đại đô hộ đã chăm sóc cho cô của cậu, nếu Đại đô hộ đã bảo không sao thì tức là không sao, lúc này cậu mới yên lòng.

Cậu đứng tựa vào mép sạp, có vẻ muốn nói lại thôi, một lúc sau mới cất tiếng: “Cô ơi, cháu cảm thấy dường như không thích nói chuyện với cháu, chẳng lẽ do cháu tới nên dường như ghét cháu sao?”

Từ đầu tới cuối chỉ nói mỗi một chữ “ừ”, đúng là tích chữ như vàng.

Trước đây cậu hay bị ăn hiếp nên thành ra tâm tư cũng rất nhạy cảm, nay biết tình hình ở đất Bắc không ổn nên khó tránh khỏi nghĩ nhiều: có lẽ vì mình đến đây nên thành ra phiền phức.

Tê Tri vẫn chưa tỉnh hẳn, dịu dàng bảo: “Y là người như vậy đấy, cháu không cần phải để ý.”

Lý Nghiên bán tín bán nghi: “Cháu chỉ sợ mình làm dường như không thích.”

“Đừng nghĩ nhiều.” Tê Tri cười khê, một tay sờ chiếc khăn trên trán, thậm tự nhủ, dù không thích thì sao chứ?

Rồi sẽ khiến chàng thích thôi.

La Tiểu Nghĩa đứng dưới mái hiên, thấy Phục Đình ở đằng xa đi tới, trên áo vẫn còn dính vết máu, thế là nhớ lại hình ảnh dứt khoát lúc chàng cứu người trước đó.

“Tam ca ôm chặt thật đấy, đệ thấy giống như không nỡ buông tay, chắc chắn là cửu biệt thắng tân hôn ôm chưa đủ đúng không?” Hần lại chế giễu.

Phục Đình biết kiểu gì hần cũng nói lung tung, thế là đi tới đá vào bắp chân hần.

Đó là người hần đã cưới, ôm thì sao hà?

La Tiểu Nghĩa cắn răng chịu đựng hai cú đập ở chân.

Phục Đình giờ tay nắm lấy cổ áo sau của hần, tay còn lại sờ soạng trước ngực hần, lôi ra một túi rượu.

Mùa đông quá lạnh, bọn họ không phải thêm rượu hay gì cả, chỉ đơn giản là đem theo rượu cho ấm người.

La Tiểu Nghĩa đặt chân đứng yên, lăm bằm sao lại uống rượu rồi.

Phục Đình mở nắp ra, dốc ngược vào miệng một cái rồi ném trả lại cho hần.

Trời đã tối đen, gió thổi đưa những chiếc lồng đèn treo dưới mái hiên và cũng thổi lạnh cả người, thế mà không có cảm giác gì.

Hầu kết di chuyển một vòng, nuốt rượu xuống, chàng giờ tay sờ cổ.

La Tiểu Nghĩa phát giác, lúc này mới để ý thấy sắc mặt chàng có vẻ khác lạ, thế là xít tới gần, hai mắt mở to: “Tam ca, vết thương của huynh!”

Phục Đình giờ tay ra, trên bàn tay dính đầy máu.

Chàng nhíu mày, lau vào đùi: “Không sao.”

Vết thương bị nứt miệng, không biết là vì ôm người hay là do lúc gân gọng gọi La Tiểu Nghĩa.

Mới ra khỏi cửa là chàng đã phát hiện rồi.

La Tiểu Nghĩa giờ tay khua tay khua chân chỉ vào cổ mình: “Vết thương này bị móc rạch suýt cắt vào yếu hầu mà huynh lại nói không sao?”

Nói tới đây, hần chợt nhớ lại những ngày mật thám Đột Quyết tới.

Phủ Hân Hải xưa nay được canh phòng nghiêm ngặt, đám người kia bị bắt quả tang tại chỗ nên nháo nhào bỏ trốn, đáng lẽ đây là chuyện trong bốn phận của tướng quân hần, nào ngờ tam ca lại đích thân dẫn cận vệ đuổi theo bắt về.

Mới đầu mọi người cho rằng đối phương toàn là đàn ông nên lúc La Tiểu Nghĩa đánh nhau đã không đề phòng phụ nữ, còn tưởng đó là dân nữ bị dọa sợ lẫn trốn, nào ngờ cô gái Đột Quyết kia đột nhiên xông thẳng tới, xém tí nữa móc sắt đã cắt ngang mặt hần.

May mà có Phục Đình cản lại, móc sắt kia rạch vào cổ chàng, suýt nữa đã đâm xuyên qua cằm, khiến bọn chúng nhân cơ hội đó bỏ chạy.

Hiện tại thì có thể không nhìn ra, nhưng mấy ngày trước đến một chữ cũng không nói được, ăn uống cũng thành vấn đề.

Cũng vì vậy nên lúc ở khách xá, mọi người mới lục soát tất cả không bỏ qua ai, bao gồm cả nữ quyền.

La Tiểu Nghĩa nhớ lại cảnh khi ấy, thấy tam ca ở sau bình phong lâu như vậy thì tưởng đã bắt được người thật.

Nhưng nếu không phải có tam ca kịp thời giờ tay ngăn cản, nói không chừng mọi người đã tuốt kiếm xông vào rồi.

Ai mà ngờ là người trong đó không phải là mật thám, trái lại còn là người trong phòng chàng.

Hắn xán tới gần nhìn lên cổ đã hơi rướm máu của Phục Đình, nhủ mày nói: “Tam ca, theo đệ thấy, chẳng thà chi một khoản tiền để mua thuốc tốt đi, dù gì huynh cũng là Đại đô hộ, sao có thể bị thương mãi không chữa được?”

Đã tìm người chữa trị rồi, nhưng đại phu nói, muốn nhanh lành thì phải dùng mấy vị thuốc quý.

Thuốc quý thì đều ở những nơi quý, đừng nói chỉ riêng được liệu, nội việc vận chuyển tới đất Bắc là cũng đã tốn một khoản tiền không nhỏ.

Tam ca hắn toàn sung tiền vào trong quân, không để ý mấy chuyện này, chỉ dùng vài bài thuốc bình thường trị thương, qua mấy hôm lại bắt đầu uống rượu như trước.

Nếu không phải nhờ hắn không cho lão nói nhiều đỡ động đến vết thương, thì e là còn tệ hơn nữa.

Mà tình hình trước mắt là không thể tệ hơn được nữa rồi.

Phục Đình có cảm giác máu trên cổ chưa dừng chảy, bèn lấy tay ấn lại, nghe hắn nói vậy thì trách một tiếng.

La Tiểu Nghĩa hạ quyết tâm, lời ảm tín ở trong ngực ra, nói: “Tẩu tẩu không cần tiền của huynh, chẳng bằng dùng ít tiền đi mua thuốc tốt đi.”

Hắn hiểu tính Phục Đình, vốn không định nói chuyện này cho chàng biết, nhưng bây giờ không thể ngó lơ được.

Huống hồ người ta là vợ chồng với nhau, cũng chẳng có gì để mà giấu giếm.

Quả nhiên, Phục Đình thấy ảm tín kia thì sầm mặt: “Đệ không đưa cho nàng?”

La Tiểu Nghĩa vội nói: “Tẩu tẩu có tiền, không để ý đến thứ này đâu.”

Nàng không để ý thì có nghĩa có thể dùng tiền của nàng ư?

Phục Đình giờ tay giật lấy ảm tín.

La Tiểu Nghĩa sờ mũi, không dám ho he.

Trong thư phòng đã được thắp thêm hai ngọn đèn.

Lý Nghiên rất ngoan, Tê Tri chỉ nói mấy câu đã an ủi được cậu.

Tần Lộ và Thu Sương tạm thời không dám để nàng đi lại nhiều, bọn họ đi lấy xiêm áo đến thay tại chỗ cho nàng.

Tê Tri nhìn các nàng cầm váy áo dính máu đi ra, nó đã nhăn nhúm không nhìn ra được hình thù.

Bị nhăn là do người đàn ông kia ôm chặt nàng vào lòng.

Nàng nghiêng người dựa vào sập, nhấp ly trà nóng vừa mới được nấu lên, cánh môi nhỏ nhăn vênh cong.

Cuối cùng vị đắng trong miệng do bị Phục Đình đổ vào cũng tan biến.

Cảm thấy mọi thứ đã khá hơn, đang định rời đi thì bên ngoài có người tới.

Tê Tri ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng người chân dài hông nhỏ của Phục Đình đi vào cửa, trước đèn lại thêm một chiếc bóng.

Đuổi theo sát sau là La Tiểu Nghĩa, bước chân gấp gáp, chân trước vừa thò vào cửa thì vội chụp lấy khung cửa, ló đầu vào trong rồi lại hậm hực lui ra.

Nàng nhìn thấy tất thấy, ngẩng đầu lên, ánh mắt chuyển sang trên người Phục Đình.

Chàng dừng lại trước mặt nàng, tay sờ vào bên hông rồi đưa tới trước mắt nàng.

Là ảm tín của chàng.

Tê Tri giờ tay ra, dùng hai ngón tay cầm lấy thứ trong lòng bàn tay chàng, hỏi: “Cho thiếp?”

Phục Đình nói: “Nàng có thể dùng nó để tiêu xài.”

Tê Tri nhìn ra cửa, đã hiểu vì sao La Tiểu Nghĩa lại có bộ dạng đó.

Xem ra chàng cũng không hề keo kiệt với người mình đã lấy.

Nghĩ đến đây, nàng có cảm giác chàng đã tốt hơn một chút.

Nàng mỉm môi cười: “Chẳng lẽ muốn thiếp dùng tiền trong quân của chàng à.”

Không đợi Phục Đình trả lời, La Tiểu Nghĩa ở ngoài cửa đã la lên: “Đâu chỉ là tiền trong quân của tam ca, huynh ấy bị thương mà cũng không chịu chi tiền nữa kia!”

Phục Đình lạnh giọng: “Cút.”

Bỗng Tê Tri nhớ lại vết sẹo đã thấy ở cổ chàng trước đó.

Giương mắt lên nhìn thì cổ áo chàng đã che khuất, vết sẹo kia nằm xéo kéo dài lên vòm họng, đúng là hình dáng vết thương rồi.

Ở dưới cằm, chẳng biết từ lúc nào đã dán lên giấy da màu nâu, trông giống dấu vết của cao thuốc màu đen.

Ất hẳn ban nãy chàng vừa đi đắp thuốc.

Nàng cao giọng hỏi: “Vết thương gì?”

Câu này là hỏi La Tiểu Nghĩa.

Bên ngoài đáp lại: “Nói ra sợ sẽ dọa huyện chủ tẩu tẩu mất, đây là vết thương do móc sắt đâm xuyên thịt, suýt nữa đã rách yếu hầu của tam ca, không mấy ai có thể chịu được đâu!”

Phục Đình nghiêm mặt, mỉm môi thành một đường thẳng.

Nếu không phải trước mặt còn có phụ nữ thì chàng chắc chắn đã đi ra ngoài đá bay La Tiểu Nghĩa rồi.

Môi Tê Tri đặt bên mép tách trà, theo bản năng che cổ lại.

Trước đó chàng còn dùng sức ấn nàng vào lòng, nếu không phải có La Tiểu Nghĩa nói thì ai mà biết được chàng bị thương.

Chỉ mới nghe thôi mà nàng đã cảm thấy đau rồi.

Nàng nhìn chàng chăm chú, bụng nghĩ chẳng lẽ chàng làm từ sắt u, đến chuyện này mà cũng chịu đựng được.

“Sao lại chịu đựng mà không chữa trị?”

La Tiểu Nghĩa: “Nếu muốn mau lành thì phải dùng mấy vị thuốc quý!”

Phục Đình nghiêng răng, tính lát nữa sẽ xử lý La Tiểu Nghĩa, còn giờ chỉ thấp giọng nói: “Tự ta biết được phân lượng, đồ cho nàng thì cứ cất đi.”

Câu này là nói với Tê Tri.

Ngón tay nắm ấn tín của nàng mảnh khánh xanh xao, chàng đưa mắt nhìn qua rồi xoay người toan rời đi.

Chợt tay áo bị kéo căng, là Tê Tri níu tay áo chàng.

“Chàng muốn ở riêng với thiếp à?”

Phục Đình khựng lại.

Tay Tê Tri kéo tay áo chàng, mắt nhìn thẳng vào chàng.

Do trước đó mất máu nên giờ mặt nàng trắng bệch, uể oải tựa vào trên sập, ngay tới ngón tay kéo chàng cũng không có sức.

Chàng không khỏi nhìn thêm mấy lần, hầu kết di chuyển lên xuống, đoạn bảo: “Không phải.”

Tê Tri truy hỏi: “Nếu đã không muốn ở riêng thì việc gì phải rạch rời như vậy?”

Phục Đình không đáp.

Tuy chàng xuất thân từ nhà nghèo, nhưng một thân giáp sắt chưa bao giờ nghĩ sẽ dựa vào quan hệ bám váy để trèo lên, nếu không phải thánh nhân ban cho cuộc hôn nhân này thì chàng cũng chẳng cầu mong xa vời.

Dấu Lý Tê Tri là tông thất lá ngọc cành vàng và tình hình hiện tại của chàng cũng không được ổn cho lắm, nhưng nếu đã cưới vào cửa thì cũng không có chuyện dễ dàng chịu đối chịu rét.

Thế thì sao có thể dùng tiền của nàng được.

Tê Tri nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của người đàn ông trước mặt, không đoán được chàng đang nghĩ gì nhưng bàn tay kéo tay áo chàng lại càng thêm chặt, khẽ than: “Không ngờ thiếp đường đường là một huyện chủ, là phu nhân Đại đô hộ, muốn tiêu ít tiền cho trong nhà mà cũng không được.”

Phục Đình không khỏi nhìn nàng.

Ánh mắt nàng trong sáng vô tư, trái lại khiến chàng như thành kẻ không hiểu lý lẽ.

Nói nghe rất có lý, chàng mím chặt môi, không phản bác được nửa chữ.

Tê Tri đã nói đến nước này rồi, đoán chàng cũng không nói lại được gì, thế là kéo tay áo chàng ngồi thẳng người lên, im lặng nhét ấn tín kia vào lại bên hông chàng.

Ngón tay luồn vào, cách hai lớp áo chạm đến vùng da săn chắc.

Ngón tay nàng khẽ rút lại, thu tay về vô thức vuốt tóc mai.

Phục Đình ấn vào ấn tín bên hông, nhìn nàng chăm chú một lúc lâu, cuối cùng chẳng nói câu nào.

Đoạn, chàng nghiêng đầu đi thẳng ra ngoài.

La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài đã nhanh chóng lĩnh đi, không cho chàng cơ hội tìm mình.

Một chốc sau hắn đi vòng đến cạnh cửa, cảm kích cảm ơn Tê Tri: “Đa tạ huyện chủ tâu tâu, vẫn là tâu tâu có thể trị được tam ca.”

Tê Tri cũng muốn cảm ơn hắn, người đàn ông kia giờ thành nửa cảm không nói được gì, may mà còn có hắn nói nhiều như thế, nhờ vậy mới khiến nàng biết được không ít chuyện.

Nàng hỏi: “Vì sao người cứ gọi y là tam ca vậy?”

La Tiểu Nghĩa đáp: “Ta đã theo Đại đô hộ nhiều năm, đã cắt máu ăn thề nên cũng gọi nhau là huynh đệ.”

Tê Tri nhủ, hèn gì lúc nào cũng dính với nhau.

Rồi lại hỏi: “Thế đại ca và nhị ca đâu?”

La Tiểu Nghĩa bật cười: “Tàu tàu hiểu lầm rồi, không có đại ca nhị ca nào hết, vì tên húy của tam ca là tam lang nên ta mới gọi huynh ấy là tam ca.”

Tam lang. Tê Tri tự nhẩm trong lòng, bỗng nghĩ tới cảnh tượng thân mật thì không nghĩ nữa.

Nàng lấy lại tinh thần, nói: “Những vị thuốc quý mà chàng cần là gì, người nói cho ta biết đi.”

La Tiểu Nghĩa không khỏi ngẩng đầu lên: “Tàu tàu?”

“Ta chữa cho chàng.” Nàng cười đáp.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Sau trận tuyết rơi trời lại trong xanh, tiệm thuốc trong thành cũng mở cửa từ sớm.

Chủ tiệm đứng trước cửa ngó nghiêng nhìn quanh.

Không lâu sau tiếng xe ngựa lộc cộc vọng tới – có người đến.

Hai thị nữ mặc áo bào cổ tròn cài trang nam tiến vào, sau đó mới quay lại đón người phía sau vào.

Chủ tiệm lập tức nâng tay hành lễ: “Phu nhân đến thật đúng lúc, đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi.”

Tê Tri mặc áo khoác dày, đội mũ có rèm che, gật đầu một cái.

Thu Sương và Tân Lộ đi theo nàng tiến về phía trước, đi vào chái nhà ở cạnh bên.

Tuy danh sách các hạng mục kinh doanh dưới danh nghĩa của nàng khá nhiều, nhưng xét về dược liệu thì vẫn còn ít. Cửa tiệm này mới được khai trương gần đây, cốt để tiện thu thập dược liệu từ khắp nơi.

Sáng sớm hôm nay chủ tiệm báo là đã thu gom đủ rồi, do thuốc rất quý nên cần mời nàng đích thân đến kiểm tra, vì vậy nàng mới đi chuyến này.

Bên trong chái nhà, ở trên bàn có một chiếc hộp quý bảy tầng mạ vàng.

Thu Sương đi tới giờ tay mở ra, từng tầng bày ra từ cao xuống thấp.

Ở mỗi tầng lại có một túi dược liệu được bọc cẩn thận.

Mấy thứ thuốc này quý hiếm hết như vàng, phải để riêng ra với nhau vì sợ nếu không sẽ nhầm dược tính.

Tê Tri tháo mũ và cởi áo choàng, giao cho Tân Lộ rồi ngồi xuống cạnh bàn, đưa tay gạt nhẹ, nhìn kỹ mỗi thứ một lần, đoạn hỏi: “Có thiếu thứ gì không?”

Thu Sương lắc đầu: “Tất cả vị thuốc được tìm theo như La tướng quân nói đều ở đây cả, chủ tiệm báo có một vị thuốc tên là ‘Thiên Phương Tử’ thật sự rất khó tìm, cuối cùng nghe nói chỉ có trong cống phẩm của Nam Chiếu, vô cùng trắc trở, nhưng rồi cũng đã lấy được, có điều chi phí không nhỏ.”

Nàng ta đi theo Tê Tri đã lâu nên kiến thức rộng rãi, không hề bần xỉn, nếu đã nói chi phí không nhỏ thì tức là không nhỏ thật.

Nhưng Tê Tri nghe thế thì cũng chỉ ừ một tiếng rồi thôi.

Lấy được là được rồi, còn về việc tốn bao nhiêu thì nàng không quan tâm.

Có thể chữa lành cho người đàn ông kia là tốt lắm rồi.

Thu Sương lặng lẽ nháy mắt ra hiệu với Tân Lộ.

Mỗi thu thập thì nói làm gì, mấy vị thuốc này được gấp rút đi đường mấy ngày đêm để đưa tới đất Bắc, ngựa chiến cũng chạy chết mấy con, tốn không ít nhân lực vật lực.

Gia chủ đúng là không tiếc gì với Đại đô hộ.

...

Dược liệu đã được chuẩn bị thỏa đáng, Tê Tri để Tân Lộ và Thu Sương đem chúng đi nghiền với chủ tiệm, làm thành cao dán sẽ dễ bôi thuốc hơn.

Đang ở trong phòng chờ bên chái nhà thì bỗng nghe thấy tiếng ngựa hí ở bên ngoài, sau đó có người gọi: “Chủ tiệm, chủ tiệm!”

Âm thanh này nghe rất quen tai.

Nàng đi tới cạnh cửa, đẩy nhẹ ra một khe hở.

La Tiểu Nghĩa xông thẳng vào.

Gần như là theo bản năng, nàng lập tức nhìn ra sau lưng hắn.

Quả nhiên, Phục Đình tiến vào theo sau.

Quân phục chàng bó sát người, trên khuỷu tay có đệm thêm một lớp bảo vệ, là tư thế cầm binh khí. Tê Tri đoán chắc chắn chàng vừa từ doanh trại đến.

Lúc nàng đi tới nhìn thì chàng đang nhét roi ngựa vào sau lưng, mặt bên xoay về phía nàng, dáng vẻ cao ráo, giày ống ôm gọn đôi chân dài.

Tê Tri nhìn đến thất thần, chợt nghĩ: trong số những người đàn ông nàng từng gặp thì chàng đúng là người anh tuấn nhất.

Phục Đình bị La Tiểu Nghĩa kéo tới đây mua thuốc.

Mới vào quân một chuyến mà vết thương lại nứt rồi.

Bản thân chàng không để ý mấy, chỉ là không ngăn được La Tiểu Nghĩa cứ luôn mồm lái nhái, chê chàng trước đó dùng thuốc trị thương không có tác dụng, nên giữa chừng mới bị kéo đến đây định đổi toa thuốc mới cho chàng.

La Tiểu Nghĩa vẫn đang gọi chủ tiệm.

Phục Đình đứng đó, một tay sờ cổ, tay kia đưa lên ngực định lấy túi rượu nhưng bất chợt khựng lại, cuối cùng vẫn không lấy.

Tuy rượu mạnh có thể làm phân tán tinh thần, song chàng không muốn quá lệ thuộc vào nó.

Bỗng đuôi mắt thoáng phát hiện ra điều gì đấy.

Hai mắt Phục Đình khẽ động, chàng ôm cổ nhìn qua.

Cửa chái nhà bên cạnh chỉ khép nửa.

Tê Tri im lặng nhìn thôi mà không ngờ người hành quân lại cảnh giác đến thế, suýt bị chàng phát hiện.

Nàng đứng bên cửa cảm thấy buồn cười, sao mà hai vợ chồng lại cứ làm như kẻ gian thế này.

Vừa xoay người thì bỗng có cảm giác cánh cửa sau lưng bị đẩy ra, nàng ngoái đầu lại, một bóng người cao to bao trùm lên đỉnh đầu, nàng bị ép lùi về phía sau dựa lưng vào tường.

Phục Đình đứng trước người nàng, ánh mắt lạnh lùng chậm rãi nhìn kỹ, lúc này bàn tay đặt trên bội kiếm ở bên hông mới thu về: “Là nàng.”

Chàng cũng bất ngờ, còn tưởng lại có kẻ nào trà trộn vào thành.

Tê Tri quét mắt nhìn chàng, cơ thể động đậy, thấp giọng nói: “Chàng đang đề thiếp đấy.”

Phục Đình để ý thấy lưng nàng dựa vào tường, mặt dán sát ngực chàng, gương mặt mỏng trắng nõn thoáng ửng đỏ.

Quân phục chàng rất dày, chàng lo nếu mặt nàng mà cứ dán lên thì sẽ bị xước da mất.

Chàng lau miệng, tự giễu mình đã quá cảnh giác, thế là đứng thẳng người lên, một tay đẩy cửa ra nói với bên ngoài: “Không sao.”

Động tĩnh bên ngoài lắng xuống, vừa nãy La Tiểu Nghĩa nhận được báo hiệu của Phục Đình nên mới chuẩn bị, giờ đã biết người ở chái nhà là ai thì thả lỏng: “Ra là tẩu tẩu.”

Phục Đình chợt nhớ lúc vào cửa thì có thấy xe ngựa đậu ở bên ngoài, thế là quay qua hỏi: “Tôi đây làm gì?”

Chàng vẫn chưa hỏi thăm nàng lại từ sau đợt chảy máu mũi lần trước, giờ nghĩ đến, phải chăng nàng vẫn chưa khỏe?

Bỗng nhớ lại đêm đó nàng kéo mình lại, hỏi có phải chàng muốn ở riêng với nàng không.

Nếu là vì chuyện đó mà chưa khỏe thì đúng là lỗi của chàng rồi.

Nghĩ đến đây, chàng không khỏi sờ lên cổ, trong bụng tự mắng mình: có còn là đàn ông không thế, tranh chuyện tiền bạc với nàng làm gì.

Tê Tri đi đến gần cửa, đưa mắt nhìn La Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa hiểu ý ngay, vội nói: “Tam ca hỏi thừa thế, chị dâu đến đây dĩ nhiên là để mua thuốc cho huynh rồi.”

Phục Đình nhìn Tê Tri.

Nàng và La Tiểu Nghĩa bốn mắt nhìn nhau, đoạn nói: “Thiếp tìm được một phương thuốc nghe nói có hiệu quả trị thương, không biết chàng có dám dùng không.”

La Tiểu Nghĩa cướp lời: “Tam ca là ai chứ, chắc chắn trên đời này không có phương thuốc nào mà huynh ấy không dám dùng cả.”

Phục Đình liếc nhìn.

Hôm nay anh chàng này nói nhiều quá rồi.

Còn mình thì không nói gì.

Đúng lúc này Tân Lộ và Thu Sương quay về, ôm trong tay chiếc hộp kia, thấy Đại đô hộ có mặt thì cứ tưởng là đến đón gia chủ, nhất thời bất ngờ trở mắt nhìn nhau.

La Tiểu Nghĩa không muốn mua thuốc nữa, nói: “Về thôi, tẩu tẩu đi ra ngoài một chuyến như thế chắc cũng mệt rồi.”

Phục Đình nhìn Tê Trì rồi lại nhìn chiếc hộp kia, im lặng đi ra ngoài tháo dây buộc ngựa.

Tê Trì bảo Tân Lộ đưa miếng dán thuốc ở trong hộp cho mình, quay người lại, thấy La Tiểu Nghĩa vẫn nhìn mình thì mỉm cười gật đầu.

Ý bảo hấn cứ yên tâm.

La Tiểu Nghĩa lập tức chấp tay với nàng, thấp giọng nói: “Tẩu tẩu đúng là cứu tinh, nếu thực sự chữa lành cho tam ca thì tẩu chính là tẩu ruột của ta!”

Từng câu từng chữ rất chân thành, dù gì tam ca cũng có ơn cứu mạng với hấn.

Nếu lúc ấy móc sắt đâm trúng mặt hấn thật thì dù không chết cũng nửa phế, dẫu làm tướng quân cũng không cưới vợ được. Nên ít nhất là với tam ca, hấn đã áy náy vì chuyện này bấy lâu.

Hôm ấy nghe vị huyện chủ tẩu tẩu đây nói muốn chữa thương cho tam ca, hấn thực sự xem là đại ân đại đức.

Tê Trì ra ngoài, bước lên xe ngựa.

Vừa ngồi xuống, nàng vén rèm lên nhìn ra ngoài.

Phục Đình đánh ngựa ra hiệu cho các cấm vệ quân rút lui, chàng kéo dây cương đi đến gần xe ngựa chỗ nàng, tới bên cửa sổ xe thì ghim cương ngựa.

Ý là bảo nàng đi trước đi.

Tê Trì lên tiếng: “Bôi thuốc đã rồi hãy đến doanh trại.”

Phục Đình nhìn La Tiểu Nghĩa, có gì để nói nữa đây, có điều cũng chỉ là một bài thuốc thôi cần gì phải sợ, cũng chẳng đến mức xảy ra chuyện.

Chàng xoay người xuống ngựa, vén vạt áo lên giặt vào bên hông, cất bước tiến tới ngồi trước mặt nàng.

Lúc này Tê Trì mới vươn tay ra, trong tay là thuốc mỡ vừa điều chế xong, được bôi trên tấm khăn trắng.

Phục Đình cao hơn nàng rất nhiều, tiện cho nàng bôi thuốc.

Nàng dịch đến gần, thấy trên cổ chàng không còn giấy da thô đắp tạm hôm trước nữa, bụng nhũ đúng là không muốn sống thật, hèn gì bị La Tiểu Nghĩa kéo tới mua thuốc.

Nàng cúi đầu không dám nhìn thẳng vào vết thương, cẩn thận xếp gọn khăn.

Khi định đưa lên cổ chàng thì chợt một cánh tay vươn ra, nắm lấy bàn tay chàng đang đặt trên đùi.

Sự mềm mại phủ lên tay Phục Đình, chàng không khỏi nhìn nàng, bỗng trên cổ đau rất.

Tê Trì đã đè khăn lên.

Miếng cao dán này đúng là đau cắt da cắt thịt.

Bàn tay kia lại rút ra khỏi tay chàng.

Phục Đình nhũ mày nhìn cô gái trước mặt, búi tóc đen quấn mấy vòng che khuất mặt nàng, chỉ để lộ phần cằm nhọn.

Nàng không nhìn chàng mà chỉ nhìn chiếc khăn trên cổ chàng.

Chàng nén đau nghĩ: thì ra là muốn làm mình phân tâm.

“Được rồi.” Tê Trì buông tay ra.

Phục Đình tự giữ khăn, nhìn nàng một cái rồi vén rèm bước xuống.

Lúc này, Tân Lộ và Thu Sương đứng đằng xa mới dám tiến tới.

Tê Trì lại vén rèm nhìn ra ngoài, thấy chàng kéo cổ áo che kín khăn đắp thuốc, xoay người nhảy lên ngựa rồi phóng đi thẳng.

Nàng buông rèm, bàn tay trong ống tay áo khẽ co lại.

Tay người đàn ông ấy lớn hơn nàng rất nhiều, làm nàng suýt không nắm lấy được.

Đúng là buồn cười, nhưng vì Thu Sương và Tân Lộ đang nhìn nên nàng đành nhin.

Chỉ là một miếng dán thôi, Phục Đình không để ý lắm. Nhưng qua mấy canh giờ thì chàng cũng dần dần nhận ra sự khác biệt.

Chập tối về phủ.

Trong thư phòng đã chuẩn bị đèn dầu sáng rực, than lửa ấm áp.

Phục Đình bước vào cửa, tháo kiếm côi roi, một tay nắm đai lưng một tay sờ cổ, không ngờ lại không có cảm giác gì, cứ như những con đau trước đó chưa từng tồn tại.

Nhớ lại ngày hôm nay ở trong quân, chàng gần như quên hẳn chuyện mình đang bị thương.

Phía sau có người đi vào.

Chàng ngoảnh đầu lại, nhìn cô gái đứng ở cửa.

Tê Tri mặc váy dài quét đất, khép tay đứng nơi đó nhìn chàng.

Không nhanh cũng chẳng chậm, song lại như đã chờ chàng về sẵn.

Bàn tay Phục Đình đặt trên thắt lưng ấn xuống, đeo lại thắt lưng.

Đúng là Tê Tri đã đứng chờ sẵn, nghe thấy bên này có động tĩnh là lập tức tới.

Nàng nói: “Thiếp đến để thay thuốc cho chàng.”

Nói đoạn nàng tiến đến, nhìn chiếc khăn trên cổ chàng, thuốc mỡ chảy lan nhuộm bản khăn trắng.

Nàng cúi đầu, lấy khăn mới ở trong tay áo ra.

Hai người đứng gần nhau, Phục Đình ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng – như là mùi hoa gì đó.

Là mùi trên tóc nàng.

Ở đất Bắc không có nhiều hoa nên chàng cũng không nhận ra đó là mùi hoa gì.

“Nghe bảo lần đắp thuốc thứ hai sẽ còn rất hơn.” Nàng bỗng nói.

Phục Đình ưỡn thẳng cổ lên, đáp: “Không sao.”

Đã chịu đựng vết thương này đến tận bây giờ thì có gì không chịu được nữa, huống hồ lần trước đắp vết thương lên cổ cũng chẳng có gì, chàng đã chuẩn bị rồi.

Tê Tri không nói gì thêm, chỉ vươn tay giơ khăn lên.

Phục Đình xiết chặt toàn thân, cắn răng.

Đúng là nàng không nói ngoa, cao dán lần này còn cay rất hơn trước gấp mấy lần, y hệt dùng dao cùn cắt thịt.

Chàng nghiêng đầu, nhưng bị Tê Tri giữ lại: “Đừng cử động.”

Ngữ khí này rất quen, trong một tích tắc chàng nhớ lại lần mình rót thuốc cho nàng cũng đã nói như vậy.

Thì ra không phải là chờ chàng sẵn?

Chàng cắn răng, cơ thể dưới lớp quần phục gồng lên.

Lý Tê Tri, chàng vốn chỉ xem nàng là kiểu nữ tôn thất, nhưng sai rồi, nàng còn giáo hoạt hơn chàng nghĩ nhiều.

Cố gắng chịu đựng cảm giác như cắt thịt, tay Tê Tri vẫn đặt trên cổ chàng.

Nàng ngẩng đầu, tầm mắt chuyển từ vết thương lên mặt chàng.

Cầm chàng bạnh ra, hai mắt bình tĩnh, gương mặt như tượng tạc.

Nàng tự nhủ trong bụng: đúng là nhẫn nại thật, thuốc này có công hiệu rất tốt, nhưng nghe nói cũng rất khó chịu nổi, thế mà chàng chẳng rên một tiếng.

“Sắp xong rồi.” Nàng nói.

“Nàng dùng thuốc gì vậy?” Bổng Phục Đình mở miệng.

Chàng cất tiếng thì mới nhận ra hẳn trước đó phải nhin dữ lắm, vì âm thanh đã có phần khàn khàn.

Tê Tri biết mình không giấu được chàng, nghĩ một lúc rồi vẫn không nói thẳng: “Quan tâm nó là thuốc gì làm gì, có thể chữa khỏi cho chàng thì chính là thuốc tốt.”

Phục Đình nhìn nàng chăm chăm như đã biết tỏng.

Chàng cũng đã nhìn ra manh mối từ cái lần La Tiểu Nghĩ và nàng một xướng một họa.

Chỉ là hiện tại đau quá, không còn tâm tư nghĩ đến gì khác.

Tê Tri né tránh ánh mắt của chàng, nhìn lại vết thương, nhón chân kiểm tra xem đã dán kỹ chưa.

Phục Đình chỉ cảm thấy bên tai như có gió thoảng, là môi nàng nhấp máy, nói một câu.

Ở ngoài phòng, có người làm đến hỏi Đại đô hộ: có thể dùng cơm chưa?

Tê Tri buông tay ra, cầm khăn lau tay rồi ngoái đầu lại, chậm rãi đi ra ngoài.

Phục Đình đứng dậy, một lúc lâu sau, cho tới khi người làm ở bên ngoài hỏi lại thì chàng mới cất bước.

Hai mắt vẫn trông ra ngoài cửa.

Vừa nãy Tê Tri ghé vào tai chàng nói nhỏ: nếu thiếp chữa khỏi cho chàng, liệu chàng có thể nói thêm mấy câu với thiếp không?

Chàng sờ cổ, liếm hàm răng.

Không ngờ là nàng sẽ nói câu này.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Lúc Tê Tri quay về thì Lý Nghiên đã ngồi chờ trong phòng, cậu mặc áo khoác màu xanh lơ, gương mặt trắng nõn như ngọc giữa, không khác gì nắm tuyết ở nơi đất Bắc này.

Mỗi khi học xong, cậu lại thường ăn cơm chung với cô mình.

Tê Tri thấy cậu ở đây thì gơ tay áo lên che miệng, che đi nụ cười còn vương từ khi bước ra khỏi thư phòng.

Tân Lộ và Thu Sương đi vào xếp bàn dọn cơm.

Lý Nghiên ngồi yên không nhúc nhích, cũng chưa chào cô một tiếng, đầu cúi thấp trông có vẻ không yên lòng.

Tê Tri phát giác điều khác thường, ngồi xuống hỏi: “Có chuyện gì hả?”

Tân Lộ nghe tiếng lập tức đến gần, ghé vào tai nàng thì thầm.

Con tim Tê Tri trở nên nặng trĩu rơi xuống.

Lần này khi tìm kiếm những vị thuốc quý cho Phục Đình thì đúng lúc thánh thượng hạ chiếu sắc phong hai vương tước, tin tức truyền tới theo quá trình vận chuyển thuốc đến, lọt vào trong tai Tê Tri.

Nàng đã sớm biết chuyện này rồi.

Không ngờ hôm nay Tân Lộ và Thu Sương nhàn rỗi tán gẫu lại khiến Lý Nghiên nghe thấy.

Trước đó thánh nhân liên tục thoái thác không sắc phong tước Quang vương, thế mà quay đầu đi lại chiếu phong cho người khác, thử hỏi thân là Quang vương thế tử như cậu phải nghĩ như thế nào đây?

Đã dọn bàn xong, đồ ăn cũng đã được đem lên, Tê Tri cầm đũa nói: “Ủ rũ thế làm gì, ăn cơm thôi.”

Lý Nghiên ngẩng đầu nhìn nàng rồi lại cúi xuống, không hẳn ủ rũ mà cậu chỉ hơi buồn: “Chỉ là cháu nghĩ, phủ Quang vương được phụ vương và cô phi tâm huyết bảo vệ, vậy mà giờ cháu ở đây lại không thể nổi truyền được, thành thử bụng lấy làm xấu hổ.”

Tê Tri dừng lại, biết cậu hiểu chuyện nên thấy xót xa, song ngoài mặt vẫn cười.

Suy cho cùng vẫn còn nhỏ tuổi, nào biết thiên gia vốn bạc tình.

Từ khi nàng hạ quyết tâm đến đây, đến bên cạnh người đàn ông kia, thì nàng đã không còn trông cậy vào ân huệ của thánh nhân nữa rồi.

Nếu muốn gì thì phải tự mình vươn tay ra lấy.

Chỉ ít là tước hiệu Quang vương vẫn còn, có trợ lực ở đất Bắc làm chỗ dựa, kiểu gì cũng sẽ tìm được thời cơ, coi như nàng không phụ lời dặn dò của anh trai mình.

Chỉ cần nàng có thể nắm giữ được trái tim của người đàn ông kia...

Đưa mắt nhìn cháu trai, nàng cố ý làm bộ lạnh lùng, hỏi: “Suy cho cùng là do Tân Lộ và Thu Sương lắm mồm, hôm nay ta phải phạt họ mới được.”

Tân Lộ và Thu Sương nghe gia chủ nói thế thì tức khắc quỳ xuống, la lên phụ họa: “Đúng vậy ạ, là do bọn nô tỳ lắm mồm nên mới khiến thế tử buồn.”

Lý Nghiên rất khoan dung, hơn nữa bọn họ là tùy tùng của cô cậu, cậu biết cô cố ý nói như thế để cậu vui lên, vậy là vội đứng dậy đi tới đỡ hai người: “Không sao, cô đừng trách bọn họ, cháu không nghĩ nhiều nữa đâu.” Nói rồi lại ngoan ngoãn về chỗ ngồi, cầm đũa lên.

Lúc này Tê Tri mới động đũa.

Lý Nghiên gấp hai món thức ăn, mấy món đó được lưỡi dao điêu khắc thành hình, xếp đầy trên đĩa dựng đứng cả lên, dáng như lưỡi mác, cậu thấy thế thì không khỏi liên tưởng tới dương mình.

Một chốc sau cậu lấy lại tinh thần, mở miệng nói: “Cô yên tâm, nếu thật sự có ngày không cứu vãn được nữa thì cháu sẽ noi theo dương, từng chút từng chút lấy lại vương tước.”

Tê Tri cười: “Chỉ cần cháu còn mang họ Lý thì sẽ không cần phải trải qua những ngày tháng như thế, hưởng hồ...”

Nói đến đây, nàng bèn dừng lại.

Thật ra nàng muốn nói, hưởng hồ người như dương cháu, bao nhiêu năm mới có được một người.

Nhập ngũ từ khi còn trẻ, khí thế hào hùng, chiến công hiển hách, chỉ một năm đã nhảy lên tam phẩm, đến bây giờ đã có thể làm Đại đô hộ.

Không ai biết được chàng đã trải qua những gì mới có được ngày hôm nay.

Nàng vẫn về đôi đũa, nhớ lại gương mặt gồ lên của chàng lúc ở trong thư phòng.

Suy nghĩ dần dà trở nên vô mục đích, đôi mắt khẽ động trong vô thức.

Đàn ông như thế, không biết nếu có ngày ôm một người con gái trong vòng tay thì sẽ như thế nào.

Sáng sớm tỉnh mơ, Phục Đình thức dậy như thường lệ.

Chàng cảm quân phục mặc vào, sau đó quay đầu cảm ly nước nguội còn dư trên bàn đổ vào chậu than.

Hơi ấm trong phòng bị dập tắt, lúc này chàng mới sờ lên cổ.

Sau cơn đau như cắt da cắt thịt kia rồi lại ngủ ngon một đêm, bây giờ chàng thấy hết như lúc trước, không có cảm thụ gì.

Gió lớn ngoài cửa sổ như đang gào thét, đoán chừng hôm nay lại có tuyết rơi.

Chàng nhanh chóng mặc quần áo vào, đưa tay lên miệng, cắn thắt lưng quân phục rồi kéo một cái, sau đó vươn tay bên kia đẩy mở cửa sổ.

Cánh cửa được đẩy ra, quả nhiên bên ngoài bay lượn những bông tuyết bé nhỏ.

Sắc trời âm u phản chiếu bông tuyết bay phát phơ, và cả dáng người mảnh khảnh của người con gái đang dựa vào cột.

Nghe thấy tiếng mở cửa sổ, Tê Tri ngoái đầu nhìn lướt qua thì bỗng chạm vào mắt chàng, thế là đứng thẳng người lên.

Vì đứng đã lâu nên có hơi mệt, trong vô thức tựa vào cột.

“Thay thuốc thôi.” Nàng nói thẳng mục đích mình tới đây, sau đó xoay bước đẩy cửa tiến vào.

Phục Đình đứng bên cửa sổ, nhìn nàng đi tới ngồi xuống bên bàn.

Chàng không nói gì, vẫn nghĩ: chuyện mà người dưới có thể làm thì không cần nàng phải đích thân làm nhiều lần như vậy.

Vật áo bên người xê dịch, Tê Tri đã ngồi xuống cạnh chàng, hai tay vuron ra từ trong ống tay áo, ngoài miêng cao dán mới thì còn có một chiếc khăn nóng.

Phục Đình tự giác bóc cao dán cũ trên cổ ra, sau một đêm thì vết thương cũng đã khô.

Lúc này khăn tay chỉ còn hơi ẩm ẩm, Tê Tri lau sạch mấy vết thuốc còn dính trên cổ, lúc đưa cao dán lên thì dừng lại, nói: “Có khả năng là vẫn còn đau.”

Phục Đình bình tĩnh đáp: “Không sao.”

Tê Tri dán cao vào.

Hai tay Phục Đình đặt trên đầu gối siết chặt, vốn đã chuẩn bị tinh thần song lại không có đau đớn như dự đoán, chàng đảo mắt, nhìn về người con gái ở trước mặt.

Tê Tri cất tiếng: “Không đau hả? Xem ra sắp khỏi rồi đấy.”

Từng câu từng chữ toát lên sự chân thành, nom thật vô tội.

Phục Đình mím môi, quai hàm giật giật hai lần nhưng rồi cũng chẳng nói gì.

Dù nàng có ý muốn trêu chàng, chẳng nhẽ chàng lại còn đi so đo?

Tê Tri đùa thì đùa nhưng vẫn không quên dán chặt cao dán, bàn tay dè bên cổ chàng ấn nhẹ lên chiếc khăn.

Người hành quân thường dầm mưa dãi nắng, tay của nàng còn trắng hơn mặt chàng nhiều. Nàng âm thầm quan sát gò má chàng, từ lông mày đến sống mũi, từ đường hàm dưới đến tận gốc tai, vừa sâu vừa thẳng, không chỗ nào không như đá tạc.

Tay nàng đặt lên cổ chàng, khẽ dừng lại ở vị trí nhô ra kia rồi lại thu về.

Hầu kết khẽ động, tay Phục Đình giữ chặt cao dán, mắt nhìn nàng dăm dăm rồi xốc cổ áo lên che đi vết thương.

Bên ngoài có người gọi tam ca.

Lý Tiểu Nghĩa đến rồi.

Tê Tri cúi đầu mân mê ngón tay, sau đó đứng dậy ra ngoài.

Vừa ra tới cửa thì thoáng nghe thấy tiếng trống ở phương xa, hòa cùng tiếng gió tuyết lúc liền lúc dứt.

Lý Tiểu Nghĩa đã bước vào hành lang, miệng kêu: “Tam ca, trong thành có nhiệm vụ gấp!”

Phục Đình đứng bật dậy.

Tê Tri vừa quay đầu sang thì thấy chàng chụp lấy roi ngựa đi ra ngoài, rào nhanh bước chân, chẳng mấy chốc đã biến mất dưới mái hiên.

Nàng đứng bên hành lang, cẩn thận đóng tai nghe tiếng trống – không phải báo hiệu chiến sự.

Có bóng người chạy dưới hành lang, Thu Sương rào bước đi đến trước mặt, ghé vào tai nàng nói nhỏ: có không ít các cửa tiệm buôn bán dưới danh nghĩa nàng ở gần đây bị người ta đập phá, tin tức từ ngoài thành đưa tới.

“Nếu không phải chuyện lớn thì cứ bảo người dưới tự đối phó đi.” Tê Tri vừa nghĩ vừa nói: “Qua canh ba*, nếu vẫn như thế thì đến báo cho ta.”

(*Canh ba là từ 23 giờ đến 1 giờ sáng.)

Thu Sương vâng dạ.

Tê Tri quay về phòng, đang định chop mắt một lúc ngủ bù do trước đó phải dậy sớm chờ Phục Đình, giờ nghe Thu Sương nói thế thì chỉ sửa lại lớp trang điểm, không ngủ nổi.

Với những gì đang có thì nàng chẳng buồn để ý đến tồn thất bé nhỏ đó làm gì, có điều nếu Thu Sương báo lại thì chắc hẳn phải cấp bách lắm.

Đúng như nàng đoán, sau canh ba, Thu Sương lại đến.

“Bẩm gia chủ, mấy chủ tiệm kia không đối phó được, nghe nói trong thành vừa đánh trống báo nguy.”

Tê Tri nghe nói có liên quan tới tiếng trống thì vội cầm áo khoác lên.

Lúc ngồi xe xuất phủ thì tuyết đã ngừng rơi, gió cũng ngừng thổi, rất thích hợp để xuất hành.

Nàng chỉ dẫn theo mỗi Thu Sương, dù gì cũng là chuyện cần che giấu tai mắt.

Xe ngựa đi đường càng lúc càng khó.

Tới gần cổng thành thì xe dừng lại, không nhúc nhích được nữa.

Ngồi trong xe chỉ nghe thấy bên ngoài ồn ào, chắc chắn rất rối ren hỗn loạn.

Phu xe vỗ ngựa trấn an, sau đó nhảy xuống len vào dòng người hỏi thăm, tới khi quay về thì thuật lại cho Thu Sương.

Cách rèm xe, Thu Sương chuyển lời: cổng thành đã đóng, tiếng trống ban nãy được truyền ra từ đây.

Chính là những lưu dân ở ngoài thành, không hiểu vì sao lại bỗng nhiên náo động, hèn gì ngay tới mấy người làm ăn bình thường xung quanh cũng bị ảnh hưởng.

Tê Tri nhớ lại những lưu dân ở ngoài thành mà mình đã gặp trước đó, bọn họ chỉ kiếm sống thôi chứ cũng không phải phường ác bá, càng không phải là kẻ phản bội, đáng nhẽ không nên như vậy mới đúng.

Nàng đội mũ có mạng che lên rồi xuống ngựa.

Chân vừa chạm đất thì cảm thấy bốn phía xung quanh toàn nước là nước, nửa bước khó đi, nhưng loạn ở ngoài thành nên mới bị cổng thành ngăn lại.

Tê Tri dặn Thu Sương để ý xung quanh, khi vừa đứng yên trong đám đông thì nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên như sấm rền ở sau lưng.

Đám người hai bên vội vã nhường đường.

Nàng bị đám đông đẩy đi, bất đắc dĩ phải đứng dạt qua một bên, nàng ngoảnh đầu nhìn lại, cách lớp mạng che, tiếng sấm đã đến trước mặt.

Một người cưỡi ngựa lao nhanh tới, sau lưng là hai hàng binh mã, người nào người nấy lăm lăm binh khí.

Đến dưới chân cổng thành, chàng giơ tay ghim ngựa, hai mắt nhìn cổng thành chăm chú.

Là Phục Đình.

Lần trước gặp binh mã của phủ đô hộ An Bắc cũng là lúc chàng đón nàng vào phủ.

Nay gặp lại mới thấy còn nhanh hơn cả lần trước, ngay gần không tiếng động, là trận thế chưa từng thấy.

Tê Tri nhìn người đàn ông trước mặt, nhắc tay vén mạng.

Trước đó nàng đã biết biết binh mã trong tay chàng là đội quân hùng mạnh.

Phục Đình đánh ngựa chậm rãi đi tới, quân phục ôm chặt thân hình toát lên vẻ nghiêm nghị, lúc chàng nhìn cổng thành thì một tay nắm dây cương, một tay dè ở ngang hông.

Tê Tri để ý, treo bên hông chàng không phải là thanh kiếm chàng hay đeo mà là một thanh đao có cán rộng.

Tay đặt trên cán còn đao giấu trong vó.

Nàng mới nhìn một lúc thì bỗng cổng thành mở ra.

Một con ngựa phi vào, cổng thành lại khép lại.

Là La Tiểu Nghĩ một người một ngựa ra ngoài một chuyến rồi trở về.

Hắn phi ngựa đến cạnh Phục Đình, nghiêng người rỉ tai với chàng.

Phục Đình không nói gì mà chỉ gật đầu.

Một chốc sau, đầu tường lại vang lên tiếng trống dồn dập.

Bàn tay chàng siết chặt cán đao, gân xanh in hằn trên mu bàn tay.

Dân chúng xung quanh nhận ra điều không đúng, vội vàng tản đi.

Nhất thời trên đường trở nên vô cùng rối loạn.

La Tiểu Nghĩa vẫy tay gọi vài người rồi đánh ngựa đi tới bảo vệ.

Hắn rất tinh mắt, Tê Tri còn chưa cử động thì đã bị hắn phát hiện, ánh mắt phóng tới nhìn từ trên xuống dưới.

La Tiểu Nghĩa hết nhìn trái lại nhìn phải, không biết vì sao nàng lại ở đây, mà cũng không tiện hỏi ở nơi đông người.

Cuối cùng hắn chỉ biết dùng tay ấn xuống lấy miệng ra dấu, ra hiệu nàng chớ lộn xộn rồi sau đó quay đi tìm tam ca của hắn.

Giờ Tê Tri có muốn trốn cũng trốn không kịp.

Tay nàng đỡ mũ, len lỏi trong đám người lủi vào góc tường, tới khi nhìn sang thì người đàn ông đó cũng ngoái đầu nhìn.

Rồi sau đó, chàng kéo dây cương đi về bên này.

Nàng đứng yên.

Phục Đình giục ngựa đến trước mặt nàng, cách một lớp mạng nhìn mặt nàng, hỏi: “Sao lại tới đây?”

Chàng chưa nghe nói quý tộc tôn thất lại thích hóng chuyện như dân chúng bao giờ cả.

Tê Tri còn chưa lên tiếng thì Thu Sương ở xe ngựa đầu bên kia đã hô lên: “Đại đô hộ thứ tội, chỉ vì sáng nay nô tỳ ra ngoài mãi mưa sấm mà không về sớm, gia chủ thấp thòm đi tìm nô tỳ, nên lúc này mới gặp Đại đô hộ ở đây.”

Phục Đình nghe thế thì không hỏi gì thêm.

“Về trước đi.” Chàng nói.

Tê Tri gật đầu: “Đúng là phải về rồi.”

Giờ rõ ràng không thể ra ngoài thành được nữa, chỉ đành phải quay về.

Phục Đình quay đầu nhìn trên đường.

Dòng người đông đúc chen chúc xô đẩy lẫn nhau, bụi đất mịt mù bay lên.

Nếu không nhờ La Tiểu Nghĩa dẫn người phòng vệ thì e là đã xảy ra chuyện rồi.

Trên tường thành vẫn đánh trống không ngừng nghỉ, hiện tại ở đây cũng không an toàn.

Chàng nhìn xe ngựa của Tê Tri đã bị đẩy đến ven đường, phu xe và Thu Sương cũng bị chặn ở bên kia, chỉ có thể nhìn mà không đi tới được.

La Tiểu Nghĩa vất vả đánh ngựa tới: “Tam ca, mau bảo tẩu tẩu về đi, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì biết làm sao.”

Một người bị ngã, suýt nữa va vào Tê Tri, Phục Đình vội giơ tay cản lại. Chàng nghiêng người xuống ngựa, đưa dây cương cho nàng: “Cưỡi ngựa về đi.”

Cưỡi ngựa là nhanh nhất.

Tê Tri nhận lấy, đứng trước mặt chàng nói: “Thiếp không lên được.”

Phục Đình nói: “Giẫm chân lên bàn đạp để lên.”

Nàng lại bảo: “Ngựa của chàng cao quá.”

Phục Đình biết lá ngọc cành vàng như nàng chắc hẳn không biết ngựa, nhưng tiếng trống trên đầu tiếng cứ dồn dập bên tai, chàng không nói hai lời, bàn tay ôm ngang hông nàng bế thốc nàng lên.

Thân thể người con gái mềm mại lập tức rơi vào vòng tay chàng.

Chàng đặt chân nàng giẫm lên bàn đạp.

“Phu nhân của phủ Đại đô hộ há có thể không biết cưỡi ngựa.” Nói rồi, chàng dúm dây cương vào tay nàng.

Tê Tri nắm lấy.

“Nói cũng phải.” Nàng cầm dây cương, hai chân thúc nhẹ vào bụng ngựa.

Ngựa chậm rãi tiến về phía trước mấy bước.

Nàng ngoái đầu lại, giơ một tay vén tấm mạng trên mũ lên nhìn chàng.

Phục Đình đứng lại.

Chàng đã nhận ra, rõ ràng nàng biết cưỡi ngựa.

“Tam ca.” La Tiểu Nghĩ ở phía xa gọi.

Dứt mắt thôi nhìn theo bóng lưng người con gái đó, Phục Đình xoay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Đương nhiên Tê Tri biết cưỡi ngựa, ngày trước thường xuyên ra ngoài đi lại, thêm việc không thể để lộ thân phận nên cũng hay có những thời điểm không tiện đi xe hay thuyền.

Nếu không biết cưỡi ngựa thì đi đường rất bất tiện, điều này có thể tưởng tượng được.

Ngựa của Phục Đình là ngựa chiến trong quân đội, toàn thân đen bóng, thân dài chân cao.

Nàng ngồi trên ngựa trông như hạc đứng giữa dòng người, đám đông rối loạn không ai chạm đến được nàng.

Giục ngựa lao đi, tới lúc khỏi biển người thì nàng mới ghì cương dừng lại.

Yên da dưới thân đã cũ, vỏ ngoài nâu xám nứt toác để lộ mấy đường vân.

Nàng giơ tay sờ, cảm thấy quá thô ráp. Bỗng nhớ lại khi người đàn ông ấy dứt khoát ôm nàng lên ngựa... Từ phía xa nàng ngoái đầu nhìn.

Cổng thành đã khuất khỏi tầm mắt, không biết giờ chỗ chàng thế nào rồi.

Thu Sương bị tụt lại ở đằng sau, nửa canh giờ sau mới về tới phủ đô hộ.

Nàng ta còn đang lo lắng, nhưng vừa vào cửa phủ gặp Tân Lộ, nghe nói gia chủ đã an toàn trở về thì thở phào một hơi.

Sau khi quay về, việc đầu tiên Tê Tri làm là mở sổ sách ra kiểm tra lại các cửa tiệm ở ngoài thành, sau đó ngồi trước cửa sổ, im lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Không còn nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo trên phố nữa.

Thu Sương đi vào phòng, dùng tay áo lau đi mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, thấp giọng hỏi: “Gia chủ, tiếp theo phải làm như thế nào đây?”

Hiện tại đã không thể ra khỏi thành.

Tê Tri nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Còn chưa nhìn rõ sao, chỉ cần giải quyết lưu dân ngoài thành là được thôi.”

Thu Sương búng tỉnh, quả thật nguồn cơn là do lưu dân mà ra.

Tê Tri ngồi thẳng người dậy, nghĩ một lúc rồi nói: “Nói không chừng hôm nay La Tiểu Nghĩ sẽ lại đến phủ, em và Tân Lộ ra ngoài chờ đi, nếu y đến thì báo lại cho ta.”

Vừa dứt lời, không kịp chờ Thu Sương đáp thì bên tai lại nghe thấy tiếng trống vang.

Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài.

...

Tiếng trống dồn dập vang lên ở đầu tường.

Người trên đường đã tan, chỉ còn lại tiếng binh mã của hai đội quân rầm rầm dưới thành.

La Tiểu Nghĩa thúc ngựa tới cạnh Phục Đình, xoa gương mặt lạnh cóng, hỏi: “Tam ca có tính toán gì không? Mẹ nó, đông người khiếp!”

Số lượng lưu dân ở bên ngoài đột nhiên tăng lên, hấn ra ngoài một chuyển hồi thăm, nguyên nhân là do lưu dân ở các phủ đô đốc bên dưới đều đổ về đây.

Phục Đình cai quản tám phủ mười bốn châu, số tiền tích góp không chỉ chi cho mỗi phủ Hãn Hải mà còn ưu tiên quân bị cho các phủ đô đốc bên dưới và biên phòng mười bốn châu hơn.

Dù vậy lưu dân năm nay vẫn nhiều hơn năm trước, mấy phủ Đại đô đốc cũng không thể thu nhận nhiều người đến vậy.

Các lưu dân không tìm được nơi dừng chân, trái lại còn bị trục xuất, cuối cùng đành tụ tập đến thủ phủ phủ Hãn Hải.

Lưu dân bên ngoài phủ Hãn Hải nghe nói bọn họ bị xua tới đây, lo rằng thủ phủ cũng sẽ đuổi người như thế thì rất sợ. Đều là người lâm vào đường cùng nhất thời lời đồn nổi lên, tự bọn họ gây rối trước.

Phục Đình nắm đao đứng trước cổng thành, cánh môi mím chặt.

La Tiểu Nghĩa nói: “Nghe bảo trước đó còn có nhà hảo tâm cho lưu dân ngoài thành tiền bạc, để bọn họ yên ổn ít hôm, ai ngờ bây giờ nói loạn là loạn.”

Phục Đình như không nghe thấy hấn nói gì, lâm vào trầm tư.

Cứ ngăn mãi ngoài thành cũng không phải là biện pháp.

Tiếng trống ở đầu tường lại nổi lên.

Thúc giục liên tục, La Tiểu Nghĩa sốt ruột nhảy xuống ngựa, đến gần chàng gọi: “Tam ca, rốt cuộc phải làm sao đây?”

Có thể làm sao nữa? Phục Đình chau mày.

Suy cho cùng mọi người chỉ là dân thường, đao trong tay chàng chỉ dùng để giết địch.

Nếu không phải đề phòng trong thành bị tổn hại thì chàng cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Tai lắng nghe nhịp trống, chàng cắn răng, bàn tay buông khỏi cán đao, nói: “Mở thành.”

La Tiểu Nghĩa ngăn ra: “Huynh tính cho bọn họ vào sao?”

Lưu dân vào thành, kẻ nhập ngũ thì sung quân, người khai hoang thì đăng ký hộ khẩu, đây là điều vốn rất dễ hiểu, nhưng với tình hình hiện tại của họ thì khó mà lo nổi cho số lưu dân đông đảo ngoài kia.

Bỗng hấn sực nhớ tới một chuyện, bưng tỉnh lẩm bẩm: “Minh hiểu rồi, thì ra tam ca giữ lại số tiền kia là để dùng vào chuyện này.”

Phục Đình không lên tiếng cũng chẳng chối bỏ.

Trước đó chàng đã có dự định tăng cường quân bị, chỉ là không ngờ lại trong tình hình như thế này.

“Hay là cứ suy nghĩ lại đi.” La Tiểu Nghĩa lại do dự.

Tuy tăng cường quân bị là rất có ích, nhưng với số tiền đó thì sợ là không đủ sắp xếp cho nhiều người như vậy, kiểu gì cũng thiếu.

Phục Đình đã hạ quyết tâm, chề hấn dài dòng: “Ít nói thôi, mở thành!”

La Tiểu Nghĩa nhìn sắc mặt chàng, tay sờ gáy, giờ cũng chẳng thể làm gì được nữa, thế là hấn phi lên ngựa kẹp chân chạy về trước, cao giọng đưa tin: “Phụng lệnh Đại đô hộ, mở thành nhận người!”

Tiếng trống dừng lại, cổng thành chậm rãi mở ra.

Màn đêm dần buông, lo rằng tình hình trong thành sẽ truyền vào phủ nên Tê Tri bớt thì giờ đi xem cháu thế nào.

Lý Nghiên vẫn đang học tập với thầy giáo, sắp tan học rồi.

Cửa sổ đang đóng, cậu cầm một cuốn sách, cái đầu khẽ lắc lư đọc một bài thơ tuyệt cú, không hề nghe tiếng huyền não trong thành, trái lại mọi chuyện vẫn yên ổn.

Cách khung cửa, nàng nhìn một lúc rồi rời đi.

Vừa ra khỏi sân của cháu trai thì gặp phải Thu Sương chạy đến tìm nàng.

Đúng như nàng dự đoán, La Tiểu Nghĩa tới thật.

Tân Lộ đã mời hấn vào căn phòng gian ngoài hồ lửa như bình thường.

Còn Đại đô hộ thì vẫn chưa về.

Tê Tri nhủ thầm vừa hay, chuyện này cũng chỉ có thể nói riêng với La Tiểu Nghĩa.

Kỳ thực La Tiểu Nghĩa chỉ đi ngang qua thôi, tam ca hấn dẫn quân vào doanh còn hấn thì dẫn người bố trí cho lưu dân.

Nửa chừng đi ngang qua phủ đô hộ, hấn nghĩ hay là vào hỏi thăm xem huyện chủ tẩu tẩu đã về an toàn chưa, có gì để đó còn báo cho tam ca biết. Thuận tiện cũng có thể báo tin của lão huynh cho trong phủ để tẩu tẩu yên tâm, kết quả là được mời tới hồ lửa sưởi ấm.

Hấn đang lật tay qua lại trên chậu than thì Tê Tri đi vào.

La Tiểu Nghĩa lập tức đứng bật dậy, ngọt ngào gọi: “Tẩu tẩu.”

Tê Tri khép tay, không đi vào mà chỉ đứng ở cửa, vì ngược sáng nên hấn không nhìn rõ mặt.

Nàng hỏi: “Lưu dân sao rồi?”

La Tiểu Nghĩa đang còn lo lắng, vừa nghe nàng nói thế thì vội tỏ khổ: “Tam ca quyết đoán vậy mà, dĩ nhiên là cho vào thành rồi, chỉ là...”

Hấn nói được nửa câu thì khép miệng lại, nghĩ dù sao cũng phải giữ thể diện cho tam ca, không thể nói nhiều được.

Nhưng không ngờ lại nghe thấy nàng tiếp lời: “Chỉ là tổn quá nhiều, đoán chừng lại túng thiếu rồi.”

La Tiểu Nghĩa bị nàng nhìn ra, vội vàng ho khan.

Bà mẹ, người của tam ca tỉnh thật đấy.

Từ đầu Tê Tri đoán không sai.

Người đàn ông kia dẫn quân tới rầm rộ như thế, chỉ riêng phần quyết đoán ấy thôi là kiểu gì chút chuyện nhỏ này sẽ được giải quyết.

Nhưng có chuyện gì có thể khiến chàng do dự đây?

Đơn giản cũng chỉ là vì chuyện này.

Nàng gơ tay che môi, nói: “Thiếu bao nhiêu, ta có thể chi.”

La Tiểu Nghĩa trượt chân suýt ngã vào chậu than, hấn nắm vạt áo ngạc nhiên nhìn nàng: “Tẩu tẩu nói thật?”

Tê Tri gật đầu.

La Tiểu Nghĩa đã thấy được sự hào phóng của nàng, mới đầu rất vui nhưng sau đó lại lắc đầu: “Không được, lưu dân vào quân doanh thì ồ ồ tiền sẽ chỉ là quân lương, làm gì có chuyện đòi tẩu tẩu chi cho quân lương được.”

Chuyện này không như chuyện trị thương cho tam ca hấn.

Nếu để tam ca biết được thì kiểu gì cũng lộ da hấn mất.

Tuy La Tiểu Nghĩa động lòng thật, nhưng cũng cảm thấy không mặt dày tới mức ấy.

“Đúng là vậy.” Tê Tri thông thả nói, “Nói nhỏ thì, ta giúp là giúp phu quân nhà mình, nếu chuyện của chàng ổn thỏa thì cũng có lợi cho ta; Còn nói lớn thì,

bổ trí ổn thỏa cho lưu dân tức có thể tăng cường quân bị và cũng có thể làm dân giàu, có lợi cho đất Bắc rộng lớn, cũng có lợi cho đất nước. Ta thân là tôn thất, vì nhà vì nước thì có chuyện gì không thể?”

La Tiểu Nghĩa cẩn thận suy ngẫm, không câu nào là không nói vào trọng tâm.

Hắn mở to hai mắt, chỉ thiếu nước vỗ đùi: “Tẩu tẩu là Gia Cát chuyển thế đấy à!”

Chỉ với trình độ ăn nói thế này là có thể mượn được gió đông* rồi, hèn gì có thể trị được tam ca của hân.

*(*Đây là kế Gia Cát Khổng Minh thiêu trụi quân Tào, ông nói mình có tài hô phong hoán vũ mượn gió đông thay gió bắc, thực chất là lợi dụng sự biến đổi định kỳ của thời tiết. Nghĩa bóng chỉ lợi dụng tình thế tốt để thúc đẩy công việc.)*

Tê Tri cười: “Thế ta coi như ngươi đã đồng ý.”

La Tiểu Nghĩa chà xát hai tay: “Ta thì được rồi, nhưng tam ca không dễ lừa đâu, chỉ sợ không giấu được.”

Tê Tri nhủ thầm thế thì sao, chàng biết thì biết thôi, dù gì nàng cũng đâu làm chuyện xấu.

Ngoài miệng lại nói: “Vì biết tính cách của tam ca nhà ngươi nên ta chỉ mới nói với ngươi chuyện này, chỉ cần ngươi làm theo những gì ta nói là được.”

La Tiểu Nghĩa nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng gật đầu.

Tê Tri tiến tới một bước, nói rõ dự định của mình với hân.

La Tiểu Nghĩa gật đầu, ghi nhớ hết vào lòng rồi ôm quyền, không màng hơ lửa nữa mà vội vã rời đi.

Tới khi ra khỏi cửa phủ, lúc nắm cương ngựa hân không khỏi lẩm bẩm: chả nhẽ tam ca của hân đã khổ tận cam lai rồi sao?

Vị tẩu tẩu này cứ đòi giúp huynh ấy mọi chuyện, việc gì phải phản đối.

Hân vừa rời đi không lâu thì trời tối đen.

Trong sân cũng đã thấp đèn.

Vì sáng nay có tuyết rơi nên dưới hiên ướt sũng, người làm cũng đã quét dọn cẩn thận song vẫn còn dấu vết chưa khô.

Phục Đình trở lại, ủng hộ giẫm lên hành lang đi thẳng đến thư phòng, bỗng chàng dừng bước nhìn về phía nhà chính.

Chợt chàng nhớ lại cảnh ban sáng.

Người ở bên đó là vợ của chàng, không tới hỏi thăm thì không hay lắm.

Nếu không thì đúng là không phải đàn ông.

Chàng nhét roi ngựa vào bên hông, mũi chân chuyển hướng.

Đã lâu không tới nhà chính, giờ tới mới thấy thay đổi nhiều thế nào.

Rèm chắn gió dây treo trước cửa được vén lên, dải lụa rủ xuống, là kiêu thị hành ở Quang Châu.

Chàng nhìn lướt qua bên trong, hương xông ngập tràn khắp phòng.

Không có lấy một bóng người.

Nhưng nơi nơi toàn là dấu vết của Lý Tê Tri.

Chàng lại nhìn lần nữa rồi nhìn ra ngoài hành lang.

Cũng chẳng thấy hai thị nữ hay đi theo nàng đâu.

Nếu không phải La Tiểu Nghĩa nói với chàng là nàng đã trở về an toàn, thì có khi chàng sẽ ra ngoài tìm nữa.

Phục Đình dừng lại, quay đầu đi về thư phòng.

Đi được nửa đường thì nghe thấy tiếng ngựa hí, hình như là tiếng của con ngựa chàng cưỡi, thế là chàng men theo tiếng đi tới.

Đi tới chuồng ngựa cũng không thấy ai, chỉ có một ngọn đèn treo trên lều.

Chàng cúi đầu đi vào, chiến mã đứng thẳng mũi thở phì phò, một móng nhấc lên như muốn đá người.

Xoay sang bên cạnh mới phát hiện một bàn tay trắng nõn đặt lên bụng ngựa.

Chủ nhân của bàn tay ở cạnh chú ngựa từ từ đứng thẳng lên, nhìn chàng.

Phục Đình nhìn gương mặt nàng dưới ánh sáng mờ ảo, tự nhủ hèn gì không thấy ai, thì ra là ở đây.

Là Tê Tri.

“Thiếp bảo Tân Lộ chuẩn bị một bộ yên ngựa mới cho chàng, bọn họ không dám đến gần ngựa của chàng nên thiếp đành tới thay.” Không đợi chàng lên tiếng, nàng đã giải thích trước.

Tiền La Tiểu Nghĩ đi rồi, nàng lập tức nhớ đến chuyện này.

Ban này ngồi xuống là để buộc yên ngựa, bây giờ đứng lên, nàng mới buông bàn tay nắm váy, ngón tay vuốt nhẹ vạt áo.

Phục Đình đưa mắt nhìn bộ yên mới được phủ một lớp da thuộc mới còng. Tính chàng khá xuề xòa, cũng nhiều năm rồi chưa thay yên lần nào, mà trước đây bên cạnh chàng cũng không có ai nhớ đến chuyện nhỏ nhặt này thay chàng.

Chàng không khỏi nhìn nàng lần nữa, nói: “Con ngựa này rất dữ, có lẽ sẽ làm bị thương người khác.”

Tê Tri bảo: “Thiếp cười nó trên đường mà không phát hiện nó dữ đấy.”

Quai hàm Phục Đình khẽ động, bụng nhủ đó là do mình ôm nàng lên mà, nếu không thì cứ thử xem?

Nghĩ đến đây, chàng lại bất giác nhớ lại cảnh kia.

Chàng cúi đầu nhìn nàng dăm dăm: “Vì sao không nói là nàng biết cưỡi ngựa?”

Cô gái trước mặt xoay tròn tròn mắt, thấp giọng đáp: “Thì chàng cũng có hỏi đâu.”

Đúng vậy thật.

Lúc ấy nàng chỉ nói là không lên được mà thôi.

Chẳng lẽ không phải là do chàng xem thường nàng trước à?

Phục Đình nhất thời im lặng.

Một hồi lâu sau mới nói: “Có ai lại hỏi chuyện đó.”

Nhưng trong lòng cảm thấy, lại trúng kế của nàng rồi.

Tê Tri nửa cười nửa không liếc nhìn chàng.

Chàng đứng trong chuồng ngựa, gần như sắp chạm đến xà ngang trên lều.

Lại nhìn trên người chàng, bên hông chàng nhét roi ngựa, thanh đao cán rộng vẫn chưa tháo xuống mà nằm vắt ngang sau lưng chàng, quần phục ôm chặt lấy cơ thể, cả người toát lên khí thế mạnh mẽ.

Phục Đình thấy nàng nhìn ra sau lưng mình, sợ thanh đao dọa nàng nên sò ra sau, cời ra cầm trong tay.

Đang định cúi đầu đi ra thì nghe thấy âm thanh bé nhỏ của nàng truyền tới từ phía sau: “Nếu chàng muốn biết gì thì cứ hỏi thẳng thiếp là được, không hỏi thì thiếp biết làm sao.”

Chàng dừng bước, bỗng dưng nhớ lại dáng vẻ của nàng hôm đó khi nói, nếu chữa lành cho chàng thì muốn chàng nói nhiều mấy câu với nàng.

Nàng đi tới trước người chàng.

“Để thiếp xem vết thương nào.” Nàng nhón chân, ghé sát cổ chàng nhìn.

Phục Đình rướn cổ lên nhưng mắt lại nhìn xuống, tầm mắt dừng trên trán nàng.

Tay nàng nhấn hai cái vào cổ chàng, có lẽ vì phải hứng gió ở đây nên khi tay nàng chạm vào, chàng cảm thấy trên cổ lạnh buốt.

Chiến mã bên cạnh nhận ra chủ nhân, tưởng có nguy hiểm nên lập tức nâng vó trước lên.

Phục Đình ấn vào trán ngựa.

Ngựa hí hai tiếng mới chịu dừng lại.

Tê Tri liếc nhìn ngựa rồi lại nhìn chàng, thu tay về, nói: “Thì ra đúng là rất dữ.”

Phục Đình nhìn nàng, một hồi sau mới thu tay về khỏi trán ngựa.

Theo bản năng chàng giơ tay sờ cổ.

Bụng nhủ: Dừng nói là ngựa, ngay chính chàng cũng phải tập thích ứng với cô gái này mới được.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõi Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Lại một trận tuyết lớn vừa ngừng.

Những tia nắng ban mai nghiêng nghiêng xuyên qua khung cửa.

Nước lạnh trong chậu phản chiếu gương mặt.

Đặt con dao nhỏ cạo râu xuống, Phục Đình sờ lên cổ, vết thương đã đóng vảy trở nên cứng hơn.

Chàng cúi đầu sửa quần phục, ngồi xuống bên bàn.

Ngoài cửa có người đi bước chậm tiến vào, chàng đưa mắt nhìn sang.

Không phải là Tê Tri đến thay thuốc cho chàng, mà chỉ là một người hầu đi vào dọn bữa sáng lên.

Lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, trời đã sáng được một chốc rồi, bình thường vào giờ này chàng đã ra khỏi phủ đến doanh trại.

Nhưng hôm nay vẫn còn ngồi đây.

Khóe miệng chàng nhếch lên, cảm thấy đúng là buồn cười.

Ngay cả việc mỗi ngày ra ngoài quay về đều được nàng tới bôi thuốc đổi thuốc mà cũng đã quen rồi ư.

Nghĩ đến đây, chàng lập tức đứng dậy, đi lấy roi ngựa.

Vừa ra tới hậu viện thì gặp La Tiểu Nghĩa đi tới.

“Tam ca khoan đi đã.” Hần hồng học chạy tới, đưa tay ra cản: “Đệ có chuyện tốt muốn nói với huynh.”

Phục Đình dừng bước.

Hôm nay Tê Tri dậy trễ.

Nàng nghĩ hẳn người đàn ông đó đã đi rồi, nào ngờ tới ngoài thư phòng thì lại lấy cửa mở.

Tay nhấc vạt áo bước chân đi vào, người đàn ông bên trong lập tức ngoái đầu nhìn.

Đứng cạnh chàng là La Tiểu Nghĩa.

Nàng thấy thế thì giả vờ như xoay người: “Chắc hai người có chuyện cần nói, thiếp ra ngoài vậy.”

La Tiểu Nghĩa vội nói: “Tẩu tẩu là người trong phòng của tam ca, cần gì phải tránh, ở lại cũng không sao.”

Tê Tri nhìn Phục Đình, chàng mặc quần phục đứng đó, ánh mắt vẫn dừng trên người nàng, cũng không nói gì với chuyện lần này.

Nàng coi như chàng đồng ý, thế là đi vào.

Lúc tạt qua người chàng, không biết vô tình hay cố ý mà nàng nhón chân lên nhìn vết thương trên cổ chàng.

Nơi nghiêm trọng nhất ở vết thương đã lên da non, ứng đỏ một mảng, xem ra đã khá hơn rất nhiều nói.

Nàng tự nhủ, có vẻ cũng không cần nàng nữa rồi, thế là thuận tiện thu lại cao dán mà mình đem đến.

Chàng như nhận ra, nghiêng đầu về phía nàng.

Nàng đi tới hai bước, vén vạt áo lên ngồi xuống bên bàn.

Phục Đình quay đầu nhìn La Tiểu Nghĩa.

Chàng còn chưa mở miệng hỏi thì La Tiểu Nghĩa đã gọi với ra ngoài.

Một người lính thuộc hạ của hắn ôm một chiếc hộp đi vào, đặt lên bàn rồi lui ra.

Phục Đình nhìn lướt qua, hỏi: “Đây là gì?”

La Tiểu Nghĩa giơ tay mở ra, bốc lên cho chàng nhìn: “Tam ca nhìn là biết, là ngân phiếu.”

Phục Đình cúi đầu nhìn, đưa tay ra lật một cái, đúng là ngân phiếu rồi, hơn nữa còn là một xấp dày.

Những thứ này đều là chứng từ, cầm chúng đến tiệm bạc là có thể đổi lấy bạc thật.

Không phải là số lượng nhỏ.

Chàng giương mắt hỏi: “Từ đâu ra đây?”

La Tiểu Nghĩa nói: “Lưu dân ngoài thành gây rối đã đập phá không ít cửa tiệm, để phái người đi trấn giữ, cũng giữ được mấy ngày. Giờ những thương nhân kia đã kinh doanh lại bình thường, sinh lòng cảm kích, nên số ngân phiếu này là bọn họ tự nguyện chi ra sung làm quân lương.”

Phục Đình nhíu mày không lên tiếng.

La Tiểu Nghĩa không thấy chàng nói gì thì lại bảo: “Tam ca nghĩ gì thế, chúng ta đang cần chừng này để bù vào khoản thiếu đây, không phải số tiền này tới đúng lúc lắm sao?”

Lúc này Phục Đình mới mở miệng: “Ta chưa bao giờ thấy có chuyện nào tốt đến vậy cả.”

Thương nhân trọng lợi, sao bỗng dưng lại tự nguyện chi tiền.

La Tiểu Nghĩa sừng sốt, nhưng phản ứng cũng rất nhanh, tức khắc nói: “Thì cứ coi như bọn họ đóng thuế nhiều thôi, hiện tại đất Bắc vẫn chưa hoàn toàn khôi phục ổn định, cũng chỉ có những thương hộ này là thừa tiền trong tay, bọn họ tiêu tiền để tăng cường quân bị, cũng là để bảo vệ bình an của bản thân, chuyện thương tình ấy mà.”

Nói đoạn, hắn lặng lẽ nhìn sang tẩu tẩu, oán thăm tam ca: dĩ nhiên sẽ không có chuyện tốt thế rồi, còn không phải nhờ huynh cưới được cô vợ tốt sao.

Tê Tri ngồi một bên, nhón lấy một quả quýt trong khay trên bàn.

Số quýt này được nàng tón một mớ tiền vận chuyển từ phía Nam đến, chỉ vì Lý Nghiên thòm thèm muốn ăn.

Nàng cũng bảo Tân Lộ đặt một ít trong thư phòng, thế nhưng người đàn ông này chưa bao giờ động vào.

Nàng dùng tay từ từ bóc vỏ quýt, làm như không nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Tay Phục Đình để ở ngang hông, mắt nhìn chiếc hộp chằm chằm, chạm rai sải chân.

Chàng hoàn toàn đi từng bước từng bước một mới tới được ngày hôm nay, thế nên chưa bao giờ tin vào may mắn.

Nhưng nay chuyện tốt rành rành trước mắt, nói không kỳ quái thì đúng là giả.

La Tiểu Nghĩa quan sát sắc mặt chàng rồi lại liếc nhìn tẩu tẩu, thấy nàng đúng chỉ là nghe thôi chứ không nói gì, thế là hạ quyết tâm, bảo: “Dù sao đệ cũng đã nhận rồi, tam ca không muốn cũng chịu.”

Phục Đình sầm mặt, giương mắt nói: “Thế thì đệ còn nói với ta làm gì?”

La Tiểu Nghĩa bật cười: “Tam ca là Đại đô hộ, không nói với huynh thì nói với ai đây.”

Nói đoạn lại quay sang đầu bên kia bàn, bảo: “Đã làm tẩu tẩu chê cười rồi.”

Tê Tri bóc múi quýt, ngẩng đầu lên: “Hai người nói gì thế, ban nãy ta không để ý.”

La Tiểu Nghĩa cười nói: “Đúng vậy, mấy chuyện trong quân vô vị lắm, tẩu tẩu không cần quan tâm, cứ coi như ta và tam ca đang nói đùa là được.”

Hai người giả vờ khách sáo xong, hẳn lại nhìn Phục Đình: “Tam ca và tẩu tẩu nói chuyện đi, để ra ngoài chờ.”

Nói xong câu thì quay người đi ra cửa.

Còn hộp thì để lại.

Đến lúc này, Phục Đình mới quay qua nhìn nàng.

Nàng vẫn chỉ ngồi đó bóc quýt, không rõ có phải là không để tâm thật không.

Chàng nghĩ có lẽ không nên nói trước mặt nàng, nếu để nàng biết tình hình trong quân thì còn đầu thể diện của chàng.

Tê Tri đưa một múi quýt đặt lên môi, ngẩng đầu lên, thấy chàng nhìn mình thì đặt quýt xuống.

“Thiếp thấy vết thương của chàng đã khá nhiều rồi.” Nàng nói.

Phục Đình sờ cổ, bảo: “Đã đóng vảy rồi.”

Nàng đứng lên, biết chàng phải đi, lúc đi tới cạnh chàng thì cầm roi ngựa bên cạnh dắt vào hông chàng.

Phục Đình cúi đầu, nhìn nàng duỗi tay nhét roi vào bên người.

Thắt lưng buộc chặt, nàng phải dùng hai tay mới nhét vào được, ngón tay ấn mạnh lên hông chàng.

Chàng lại ngửi thấy hương thơm quen thuộc trên tóc nàng, hai mắt dao động, lại thấy cần cổ trắng tựa tuyết của nàng.

“Vây sau này thiếp không cần sáng tới mỗi ngày lại đến nữa.” Nàng bỗng cất lời.

Phục Đình hiểu nàng đang nói chuyện vết thương.

Cô gái trước mặt chợt ngẩng đầu, trong mắt lộ lên ý cười: “Nhưng mà hình như thiếp cũng quen tới rồi, không biết chàng có quen không.”

Chàng mím chặt môi.

Bị nàng nhìn như vậy, chàng bất giác nghĩ xem nên trả lời như thế nào.

Nhớ lại thì đúng là đã thành thói quen thật rồi.

Nhưng nàng có vẻ không quan tâm lắm, rút tay về mà nói: “Được rồi, đi đi.”

Phục Đình lại nhét roi ngựa vào bên hông lần nữa, tựa như sự tiếp xúc mềm mại ban nãy vẫn còn.

Phát hiện dường như mình nhìn nàng quá lâu, lúc này chàng mới sải bước.

“Đợi đã.” Tê Tri gọi chàng lại.

Phục Đình ngoái đầu lại, thấy nàng chỉ vào chiếc hộp trên bàn: “Không cần tiền sao.”

Chàng đi tới cầm lên, kẹp vào dưới cánh tay, nhưng vừa ra đến cửa thì dừng bước, ngoái lại nhìn nàng: “Không để ý nghe?”

Là hỏi ngược lại lời nàng nói trước đó.

Tê Tri đối mắt với chàng, chàng cao ráo tuấn tú đứng ngay trước mặt, tròn mắt đen láy nhìn nàng chăm chăm đầy ý tứ.

Nàng bất giác xuất thần, sau đó chuyển tầm mắt sang chỗ khác, ngón tay kéo lấy ống tay áo: “Ừm.”

Phục Đình nhìn nàng xoay mặt đi là biết tông nàng đã nghe hết, khóe miệng giật giật, thế nhưng chẳng nói gì mà quay đầu đi thẳng ra ngoài.

Ra khỏi cửa phủ, La Tiểu Nghĩa đã dắt ngựa của chàng đến chờ sẵn, phía xa là đội binh lính.

Phục Đình đi đến nhận lấy dây cương.

La Tiểu Nghĩa xoa tay thở ra, chònh ghẹo: “Tam ca và tẩu tẩu nói chuyện riêng gì mà làm đệ đợi lâu thế.”

Nếu nói ra thì còn gì là chuyện riêng nữa.

Chàng ném hộp qua một bên, giẫm lên bàn đạp phi lên ngựa.

La Tiểu Nghĩa đỡ lấy, lại nói chuyện chính: “Chẳng giấu gì tam ca, đệ đã cho người về trước chuẩn bị phát lương rồi, chỉ chờ số tiền trong hộp này là gom đủ.”

Ý bảo là phải dùng tiền trong hộp.

Phục Đình rút roi ngựa ra, nói: “Lần sau mà còn tiền trăm hậu tẩu nữa thì ta giết đệ.”

“Đương nhiên rồi, tuyệt đối không có lần sau.” La Tiểu Nghĩa vội vàng đảm bảo.

Sau đó hắn rút khăn vải trong ngực ra, cẩn thận bọc chiếc hộp lại, ôm vào trước ngực rồi leo lên ngựa, vung tay lên, dẫn người đến tiệm bạc.

Trong phòng, Tê Trì đang ngồi trước gương.

Đã lâu rồi nàng chưa động vào một khoản lớn như vậy.

Lần cuối chi tiêu nhiều là giúp anh trai nàng cống nạp cho thiên gia, cũng đã là chuyện của nhiều năm trước rồi.

Một tay nàng cầm sách, một tay cầm bút, vẽ mấy đường trên giấy rồi gấp lại, giao cho Thu Sương.

Thu Sương thấy ý cười trên mặt nàng thì nghi ngờ hỏi: “Rõ ràng gia chủ tiêu nhiều tiền thế mà, vì sao lại vui vẻ vậy?”

Không như tiêu tiền mà lại như kiếm được tiền vậy.

Tê Trì cười khê: “Tiêu đúng chỗ thì đương nhiên sẽ vui.”

Tiêu trên người người đàn ông kia, dù là bao nhiêu cũng đáng cả.

Chàng nắm trọng binh trong tay, chỉ là tạm thời hỏ xuống đồng bằng mà thôi, chỉ cần tiêu tiền mà giải quyết được thì sao lại không vui.

Trong quân phát lương nên thực sự rất bận rộn.

La Tiểu Nghĩa giải quyết được chuyện lớn trong lòng, vì thế rất ung dung.

Trời nhá nhem tối, hắn lại mặt dày đi theo Phục Đình về phủ ăn cơm chùa.

Bụng nghĩ, hắn vừa giúp tẩu tẩu lại vừa giúp tam ca, vậy coi như là công thần rồi, tối nay nhất định phải làm một châu no say với tam ca mới được.

Vào cửa phủ đi được một đoạn thì gặp Lý Nghiên tan học. Tiểu thế tử mặc áo gấm đi ra, trong tay cầm mấy cuốn sách.

La Tiểu Nghĩa không thể làm như không nhìn thấy, ôm quyền hành lễ: “Chào thế tử.”

Lý Nghiên nhìn hắn, rồi tầm nhìn chuyển ra sau lưng hắn, gọi: “Chào dưỡng ả.”

Phục Đình đưa dây cương cho người dưới để dắt ngựa đi, quay sang thấy cậu thì gật đầu.

Mỗi lần Lý Nghiên thấy dáng vẻ đó của chàng là lại nhớ tới cô từng nói dưỡng chính là người như vậy, thành ra cậu cũng không biết nên nói gì, hành lễ rồi rời đi.

La Tiểu Nghĩa quay sang nói: “Tam ca, tiểu thế tử này đúng là có ý tứ, đệ đắc tội cậu ấy mà không có lần nào cậu ấy lạnh lùng khi gặp đệ cả, xem ra vẫn là tẩu tẩu dạy bảo tốt.”

Phục Đình nhìn hắn, không biết từ bao giờ hắn lại gần gũi với Lý Tê Trì đến vậy, gọi tẩu tẩu còn luôn mồm hơn bất cứ ai.

“Dẫu gì cũng là thế tử.” Chàng nói.

Dòng suy nghĩ của La Tiểu Nghĩa bay xa, thờ dãi: “Nếu tẩu tẩu sớm đoàn tụ với tam ca thì kiểu gì con cái cũng biết chạy rồi, nói không chừng đệ cũng có thể dẫn đứa nhỏ đi cười ngựa.”

Phục Đình không khỏi nhớ lại phần cổ trắng trẻo tuyết và đôi tay mềm mại của cô gái đó, bụng nhủ người còn chưa chạm vào thì có con kiểu quái gì.

Chàng ném roi ngựa sang, nói: “Phần đi hơ lửa đi.”

La Tiểu Nghĩa nhận lấy, cười cười rồi đi.

Chân trước chàng vừa rời đi thì chân sau có người hầu đến cầm báo.

Nói là bên ngoài có một thương hộ đến mời La tướng quân, ban sáng hấn đem ngân phiếu đến tiệm bạc nhưng chưa đổi xong đã đi, nghĩ chắc bận lắm nên tới mời hấn đến lấy phần còn dư.

Phục Đình nghĩ ngợi, lệnh cho người hầu dắt ngựa tới, không gọi La Tiểu Nghĩa mà tự đi.

...

La Tiểu Nghĩa ở trong phòng hơ lửa rất lâu, bụng đã sôi ùng ục từ hồi nào mà mãi vẫn không thấy tam ca của hấn tới.

Cuối cùng không nhịn được định ra ngoài xem sao, nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì va phải Tân Lộ.

Nói là gia chủ của nàng ta biết hấn tới, vẫn chưa ăn cơm nên đã chuẩn bị xong đồ ăn rồi, sẽ đưa tới ngay.

La Tiểu Nghĩa vô cùng cảm kích, vẫn là vị huyện chủ tâu tâu biết thương người, hấn càng cảm thấy tam ca đã cưới đúng người.

Tân Lộ đang dọn đồ lên thì có người sai bước đi vào.

La Tiểu Nghĩa ngẩng đầu, vui vẻ nói: “Tam ca đến thật đúng lúc, vừa hay có thể dùng cơm.”

Phục Đình nhìn qua, một tay kéo cổ áo hấn lôi ra ngoài.

Mọi người giật mình, vội vàng tránh đi.

La Tiểu Nghĩa cũng giật mình, nhưng không dám phản kháng, tam ca hấn cao to, bắt hấn đi dễ như bỡn.

Đi tới dưới hiên, Phục Đình mới buông lỏng tay.

Hấn đứng yên, sợ hãi hỏi: “Tam ca sao thế?”

Phục Đình hỏi: “Số tiền kia từ đâu mà ra?”

La Tiểu Nghĩa sững sốt: “Đã nói với tam ca rồi mà, chính là từ những thương hộ kia.”

Phục Đình lạnh lùng: “Vậy vì sao nhiều ngân phiếu thế mà lại đặt ở cùng một tài sản, còn là cùng ngày ký?”

La Tiểu Nghĩa nhủ thầm không xong rồi, không ngờ đến chuyện này cũng bị lão phát hiện.

Hấn đã nói với tâu tâu rồi, không dễ gì lừa được tam ca đâu.

Phục Đình cũng không nói nhiều với hấn nữa: “Muốn bị đánh quân côn hay nói thẳng, tự đệ chọn một trong hai.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Tê Tri ngồi trên giường.

Trên đầu gối là một quyển sổ sách mới được đưa đến từ nơi xa, nàng lật giở xem từng trang một.

Trong tiếng giấy *sột soạt*, Tân Lộ nhanh chóng đi tới bên cạnh, ghé vào tai nàng thì thầm.

Ngón tay Tê Tri dừng lại, kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi: “Người làm sao cơ?”

Là đang hỏi La Tiểu Nghĩa.

Tân Lộ nói hần bị đánh quân côn.

“Cũng không biết là vì sao nữa, người ở ngay phía trước, nô tỳ nghe thấy có động tĩnh nên vội đi báo cho gia chủ.”

Tân Lộ làm gì từng thấy trận quân côn nào như thế này, chỉ âm thầm đến thám thính xem sao, nhưng nghe thấy La Tiểu Nghĩa hét mấy tiếng thì sợ tái mặt, đến giờ vẫn chưa hoàn hồn.

Tê Tri ngồi thẳng người lên, khép cuốn sổ trong tay lại, nhíu mày nghĩ: chắc hẳn chuyện tiền bạc đã bị người đàn ông kia phát hiện ra rồi.

Nàng không để ý chuyện bị chàng phát hiện cho lắm, nhưng nhanh như thế mà đã bị phát hiện thì đúng là ngoài dự đoán của nàng.

Hèn gì trước đó La Tiểu Nghĩa nói chàng không dễ bị lừa.

Nàng gật đầu, ý là biết rồi, sau đó lại chỉ ra ngoài ra hiệu Tân Lộ tiếp tục nghe ngóng tình hình.

Tân Lộ lui ra.

Tay Tê Tri nắm lấy mép sách, cũng không còn tâm trạng đâu để xem nữa.

Nhớ đến La Tiểu Nghĩa, không hiểu sao lại thấy buồn cười.

Sao y lại ngốc thế nhỉ, nếu đã bị vạch trần thì cứ nói thẳng ra đi, việc gì phải chịu một trận đòn đau.

Đang suy nghĩ đối sách thì chợt thấy ánh đèn trước cửa tối đi.

Nàng tưởng Tân Lộ quay về, nhưng khi ngẩng mặt nhìn lên thì lại thấy bóng dáng đàn ông cao lớn.

Phục Đình vén nửa tấm rèm lên, cúi đầu đi vào.

Rồi chàng đứng thẳng người, nhìn về phía nàng.

Tê Tri âm thầm nhét cuốn sổ ra sau lưng.

Nhìn chàng một lượt, thân hình chàng cao ráo, đôi mắt đen láy sắc bén.

Tay nàng bất giác nắm lấy vạt áo, lòng chợt động, cướp lời lên tiếng trước: “Nghe bảo chàng đánh Tiểu Nghĩa?”

Phục Đình nhìn nàng chăm chú, trong lòng cười lạnh, bụng nghĩ, cô gái này lại còn muốn truy cứu chuyện của chàng trước.

Chàng nhấp môi nói: “Cậu ta kể hết rồi.”

Hai mắt Tê Tri chuyển động, tự nhủ quả nhiên.

Từ lúc chàng vào cửa là nàng đã ngờ chàng đã biết chuyện.

Dù gì cũng là người tự dựa vào bản lĩnh đi lên chức Đại đô hộ, sao có thể thẳng tính được.

Nàng lạnh lẽo nhìn Phục Đình, trong đầu nghĩ quả nhiên người đàn ông này quá dữ, chỉ chút việc nhỏ thế mà đã động quân côn rồi.

Có ý không nhìn chàng nữa, nàng quay đầu đi, nhắc lấy trà cụ ở trên bàn, thùng thẳng pha trà.

Phục Đình nhìn đáng vẻ nàng ngồi ngay ngắn như không có chuyện gì, lại nghĩ đến La Tiểu Nghĩa vừa bị chàng chinh một trận.

Thực ra mới đầu La Tiểu Nghĩa không kể gì cả, bị đánh một trận cũng cắn chặt răng, sống chết không chịu khai là ai chi tiền.

Cuối cùng chàng phải nói thôi làm huynh đệ thì rốt cuộc mới ép được hần nói thật.

La Tiểu Nghĩa nằm bẹp kêu đau: ngoài tẩu tẩu ra thì còn có thể là ai được đây? Hần chưa bao giờ thấy người nào có tiền như tẩu tẩu hần cả.

Tê Tri kẹp bánh trà trong tay, thả vào trong ấm.

Phục Đình nhìn bánh trà bóng loáng tròn nhẵn tựa cao bùn ở hồ nước, là thượng phẩm trong hàng thượng phẩm. Lại nhìn bộ trà cụ kia, thứ nào thứ nấy cũng được gọt giữa ti mỉ.

Chàng không thích uống trà, chê việc pha trà mất công, chỉ một chén nước lạnh là cũng có thể giải quyết được nhu cầu.

Có điều nhờ vậy mà càng thêm biết, chỉ một món đồ tầm thường trong tay nàng thôi cũng là thứ đáng giá ngàn vàng.

Ánh mắt quét một vòng nhìn đồ dùng trang điểm trong phòng, cuối cùng tầm mắt rơi lên người nàng.

Đừng nói là La Tiểu Nghĩa, đến chàng cũng chưa bao giờ thấy người con gái nào có nhiều tiền như vậy.

Chàng nhìn nàng đăm đăm, hỏi: “Nàng lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Đầu tiên là đồ dùng quý giá trong phủ đệ rồi đến chi phí hằng ngày, nay lại có thể lấp một khoản vào chỗ trống quân lương.

Chàng lại nhớ ra, còn cả loại thuốc trị thương cho chàng nữa.

Mặt càng lúc càng bạnh ra.

Tê Tri dừng tay, không nhìn chàng mà chỉ thấp giọng nói: “Tiền riêng của thiếp mà chàng cũng muốn hỏi à?”

Phục Đình cắn chặt răng.

Quả thực trên đời này không có người đàn ông nào lại truy hỏi xem vợ mình có bao nhiêu tiền riêng cả.

Chàng gật đầu, phục cô gái này rồi, càng lúc càng siết căng.

Dừng một lúc, chàng hỏi: “Vậy vì sao lại muốn chi tiêu cho trong quân?”

Nàng trang trải cho trong nhà thì không nói làm gì, nhưng nay đến trong quân cũng phải xài tiền của nàng, chàng không phải là kẻ hèn nhát được phụ nữ bao nuôi.

Phục Đình lập tức giọng rơi lên, thân là người quân binh mã của tám phủ mười bốn châu, nếu như rêu rao chuyện này ra ngoài thì sau này sao đối mặt được với sáu quân dưới quyền, còn cả đám thiết kỵ của Đột Quyết nữa.

Tê Tri tiến tới nhìn vào đôi mắt đen của chàng, biết rõ chàng đang nghĩ điều gì, dẫu sao từ sớm nàng cũng đã biết khí phách của chàng.

Nàng khẽ thờ dài, nói: “Thiếp chỉ biết số tiền kia là tiêu trên người chàng.”

Quan tâm trong nhà hay trong quân làm gì, không phải đều tiêu xài vì chàng sao?

Nói đoạn, nàng đứng dậy trong ánh mắt của chàng.

Nàng có ý tốt lại còn bị chất vấn, cần gì phải nói những chuyện này với chàng, còn không bằng đi thăm La Tiểu Nghĩa đáng thương.

Nhưng vừa đi ra đến cửa thì người đàn ông trước mặt đuổi ngang tay, chặn đường lại.

Phục Đình giờ tay ngăn nàng, cúi đầu nhìn mặt nàng.

Nàng bèn đi sang bên cạnh, nhưng chàng lại sải chân đến gần, lập tức chặn luôn đường nàng đi.

Tê Tri bị chàng chặn ở cửa, như bị nhốt kín không còn đường lui.

Nàng cúi đầu xuống, nhìn thấy một chân chàng đưa ra từ trong vạt áo, cách mấy lớp quần áo dán lên đùi nàng đè nàng lại, gấu quần siết căng, thon dài rắn chắc. Tim nàng bỗng nảy nhanh mấy cái, không khỏi cắn môi.

Phục Đình lên tiếng: “Vẫn chưa nói hết.”

Ý là sẽ không cho nàng đi.

Tê Tri cảm thấy có lẽ vết thương của chàng đã khá lên nhiều rồi, thế mà âm thanh bên tai lại trầm thấp hơn trước nhiều.

Nàng giờ tay vuốt tóc ra sau tai, ngược mắt nhìn lên: “Tiền do thiếp tiêu, đã tiêu rồi thì không có lý thu về, chàng còn hỏi gì nữa?”

Cũng đã trải qua chuyện chàng dùng kiếm mặt đối mặt rồi, nàng thật sự không sợ người đàn ông này.

Đường đường Đại đô hộ như chàng dám động thủ đánh nghĩa đệ của mình, nhưng chẳng lẽ còn dám động thủ đánh phu nhân của mình?

Phục Đình nhìn gương mặt đang ngược nhìn lên của người con gái đó, hai mắt càng tối sầm: “Ta chỉ hỏi nàng, nàng muốn làm gì?”

Số tiền lớn như vậy không thể nào là do một cô gái bình thường làm ra được.

Ấy vậy mà người chàng cười lại làm được.

Tê Tri ngoảnh mặt đi, đáp qua loa: “Thì chỉ là thiếp có tiền, lại đúng lúc chàng đang thiếu tiền, nên thiếp bù vào cho chàng, chi vậy mà thôi.”

“Chỉ vậy mà thôi?” Chàng hỏi lại, chân dè chặt.

Nàng chau mày vì đau, cuối cùng cũng chịu quay đầu sang.

Là bởi vì nàng biết không qua loa được nữa.

“Không chỉ thế.” Nàng nói.

Phục Đình nhìn chăm chăm mắt nàng.

“Còn chưa nhận ra sao?” Bỗng nàng hạ giọng, cup mắt xuống, một tay đặt lên thắt lưng chàng.

Ngón tay móc lấy móc cài trên thắt lưng chàng, kéo nhẹ về phía mình.

Ngước mắt lên, trong mắt phản chiếu ánh sáng lấp lánh của đèn đuốc trong phòng.

Âm thanh duy nhất nhỏ tới nỗi chỉ một mình chàng nghe thấy: “Thiếp còn muốn lấy lòng chàng.”

Trị thương cho chàng, ngày ngày bôi thuốc thay thuốc.

Thậm chí là đến cả chuyện nhỏ như thay yên ngựa.

Vì chàng bỏ ra ngàn vàng.

Thiếp muốn làm gì, chẳng lẽ còn chưa nhìn ra?

Chỉ là muốn lấy lòng chàng thôi.

Hay nói là muốn làm chàng vui.

Tân Lộ dè dặt ló đầu vào cửa nhìn rồi lại vội vàng lui ra.

Do dự một lúc, cuối cùng vẫn nhắm mắt cất giọng: “Bẩm Đại đô hộ, La tướng quân bị thương nặng, không chịu nổi đã ngất đi rồi.”

Không nói không được, nhìn tình hình trong phòng thì có vẻ Đại đô hộ đang chèn ép gia chủ nhà nàng, quả thực không chịu được nữa.

Một thoáng yên lặng, sau đó cửa rèm được vén lên, Phục Đình sải bước ra ngoài.

Nàng ta vội lui ra, không dám ngẩng đầu lên, chỉ nghe tiếng bước chân của Đại đô hộ dần rồi xa.

Lại lặng lẽ đưa mắt nhìn vào trong phòng, gia chủ nhà nàng dựa vào sau cửa, hai má đỏ bừng, một tay nắm vạt áo, không biết đang nghĩ gì mà lại thất thần như thế.

Thu Sương ở phía sau kéo nhẹ vạt áo nàng ta.

Tân Lộ ngoái đầu, nghe nàng ta kể tai nói nhỏ ——

Đại đô hộ lạnh lùng tới rồi lại không nói gì bỏ đi, ai cũng nhận ra là đang tức giận.

Quả nhiên xuất thân là quân nhân thì không biết thương hoa tiếc ngọc, gia chủ một lòng nghĩ cho Đại đô hộ mà lại còn bị đối xử như vậy.

Nghĩ lại nếu không có chuyện từ hôn, hẳn gia chủ đã sớm gả cho Hà Lạc Hầu thế tử ở thành Lạc Dương rồi, y là thế gia cao quý chắc chắn sẽ không đối xử với gia chủ như thế.

Tân Lộ vội trừng mắt với nàng ta, ra hiệu nàng ta im miệng đi, dù có thương gia chủ thì cũng không thể nói lời như vậy.

Bỗng phía sau vọng đến giọng của Tê Trì: “Đừng để ta nghe thấy những lời như vậy lần thứ hai nữa, nếu không ta sẽ phạt thật đấy.”

Nàng nghe cả rồi.

Thu Sương che miệng không dám lên tiếng, bốn mắt nhìn nhau Tân Lộ nhìn nhau, không dám nhiều lời nữa.

Tê Trì quay đầu đi, nhớ lại ánh mắt của người đàn ông kia, cả khí thế hùng hổ khi chặn nàng ở cửa, bàn tay dần dịch lên mặt.

Nàng xuất thân từ hoàng tộc, là huyện chủ cao quý, chưa bao giờ nói những lời lộ liễu như vậy với một người đàn ông.

Ngoại trừ Phục Đình.

Dựa vào cửa một hồi, nàng mới sức nhớ là mình vốn định đi thăm La Tiểu Nghĩa.

Dù gì La Tiểu Nghĩa cũng là tướng quân, đầu có yếu ớt như lá ngọc cành vàng, tuy quân côn nặng nhưng hắn biết tam ca cũng đã hạ thủ lưu tình, làm gì tới mức ngắt đi.

Chẳng qua chỉ là muốn giả vờ đáng thương để tam ca tha lỗi cho hắn.

Không ngờ lại để tam ca hắn có cơ hội đi tìm huyện chủ tẩu tẩu bắt bẻ.

Hắn nằm trên băng ghế dài ở tiền viện, một tay che vạt áo, giả vờ nhịn đau, từ xa liếc thấy có một người đi tới.

Không phải tam ca nhà hắn thì là ai.

Hắn vội buông tay ra, nhắm nghiền hai mắt.

Phục Đình đi đến, lạnh lùng nói: “Cút, không cút thì thêm hai mươi gậy!”

La Tiểu Nghĩa lập tức mở bừng mắt, lật người từ trên ghế xuống đất.

Vừa định khen mấy câu với tam ca thì lại thấy chàng đi thẳng không thèm ngoái đầu, ngay tới về mặt ra sao cũng không nhìn rõ.

La Tiểu Nghĩa đỡ hông đứng dậy.

Chờ một hồi lâu mà cũng không nghe thấy hậu viện có động tĩnh gì, đoán là vị huyện chủ tẩu tẩu kia của hắn đúng là có bản lĩnh, có thể đối phó được tam ca, đúng là yên tâm biết mấy.

Sau đó mới tập tễnh rời khỏi phủ.

Phục Đình giờ tay đẩy cửa thư phòng ra.

Bên trong vẫn chưa thắp đèn, cả phòng tối om om.

Chàng đưa tay cời thắt lưng, nhưng trong chớp mắt đặt lên móc cài thì lại nhớ tới người con gái ấy.

Nhớ lại dáng vẻ của nàng khi nàng dùng tay móc lấy kéo nhẹ.

Bàn tay cời thắt lưng đưa lên ngực, lấy túi rượu ra.

Có hai người hầu đi vào châm đèn rồi lui ra.

Chàng lại như không phát hiện, ngửa cổ uống rượu, ánh mắt quét qua bàn.

Trên bàn đặt mấy quả quýt đã bóc vỏ, là quả quýt lúc trước Tê Trì ngồi ở đây bóc, vẫn còn đó không ai đụng vào.

Múi quýt nàng định đưa lên miệng nằm trên vỏ, bên trên dính sắc màu đỏ nhạt.

Là son môi của nàng.

Phục Đình đặt túi rượu xuống, nhìn trên bàn, bên tai như nghe thấy câu nói nhẹ nhàng của nàng ban nãy.

Nàng nói: Thiếp còn muốn lấy lòng chàng.

Lúc đó chàng ép chặt đùi, giọng trầm trầm: Nàng lặp lại lần nữa.

Nàng cup mắt rồi lại ngước lên, nói nhỏ: Dù có nói tới mười lần thì sao? Chàng là phu quân của thiếp, thiếp muốn lấy lòng chàng thì không thể sao?

Nói rồi nàng giương mắt nhìn chàng, lại cất tiếng: Phu quân, có gì sai ư?

Trong khoảnh khắc ấy, chàng bỗng quên mất vì sao mình lại đến phòng nàng.

Phục Đình quệt miệng, gác lưỡi sau răng hàm.

Nàng chắc hắn không biết, sau khi nói ra những lời kia, đôi tai dưới tóc mai đen nhánh của nàng đã đỏ bừng, bị chàng thấy rõ.

Lý Tề Trì đúng là có dũng khí.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Vật sáng nghiêng nghiêng chiếu vào dưới mái hiên.

Tề Trì đứng trước cửa sổ, bấm bấm đốt ngón tay, nhắm tính cũng đã mấy canh giờ trôi qua.

Thuận tiện cũng tính đã qua mấy ngày.

Một gương mặt trắng nõn lộ ra bên cạnh.

Là Lý Nghiên, cậu cất giọng gọi: “Cô ơi, cháu tính xong rồi.”

Tề Trì xoay người lại, thấy trong tay cậu là một trang giấy chỉ chít chữ.

Nàng nhìn lên trang giấy, duỗi tay chỉ vào hai chỗ, nói: “Ở đây, với ở đây, tính sai rồi.”

Hôm nay Lý Nghiên không có tiết học, nên từ sáng sớm đã tới chỗ nàng tập tính toán.

Thực ra cậu không tính sai, chỉ là thấy cô cứ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì, thế nên mới cố ý tính sai hai chỗ, không ngờ cô vẫn nhìn ra.

Cậu ngồi xuống cầm bút lên, đầu nghĩ nguyên nhân khiến cô xuất thần, chợt sực nhớ ra điều gì đó, lại nhìn ra ngoài cửa rồi xoay đầu sang: “Tính ra thì cũng đã mấy hôm rồi không thấy dường đâu.”

Tề Trì nhìn cậu, bụng như: Ngay cả thằng bé cũng phát hiện ra điều này.

Từ sau hôm Phục Đình rời đi tới nay, nàng vẫn chưa gặp lại chàng.

Chàng ngủ trong thư phòng một đêm, sáng hôm sau vào doanh trại, từ đó không thấy quay về.

Mấy ngày qua vẫn luôn ở trong quân.

“Gia chủ,” Tân Lộ bước bước nhỏ đi tới, cất giọng gọi làm nàng hoàn hồn, bẩm báo: “La tướng quân đến rồi.”

Từ sau đợt bị đánh quân côn lần trước, đây cũng là lần đầu La Tiểu Nghĩa đến nhà lại.

Cũng đúng lúc Tề Trì đang muốn hỏi thăm xem vết thương của hấn thế nào, bèn nói: “Mời y tới nói chuyện.”

Tân Lộ đi ra, một chốc sau dẫn La Tiểu Nghĩa đến cửa.

“Chào tẩu tẩu.” La Tiểu Nghĩa đứng thẳng ở cửa, ôm quyền làm lễ.

Tề Trì nhìn lướt qua một lần, hấn mặc áo Hồ, bên ngoài mặc thêm một lớp áo giáp, dễ nhận thấy là từ trong quân tới.

Nàng hỏi: “Vết thương của người thế nào rồi?”

La Tiểu Nghĩa cười nói: “Tẩu tẩu yên tâm, xương cốt ta thô lắm, mấy gãy như thế có là bao, dường mấy hôm là lại chạy nhảy bình thường ngay, nếu không thì sao hôm nay có thể tới đây được.”

Tề Trì thấy hấn vẫn cười được thì yên tâm “Vậy nay đến là có chuyện gì à?”

“Đúng thế.” Hấn thôi cười, nghiêm túc nói: “Ta tới để đón tẩu tẩu đi gặp tam ca, huynh ấy cần đi xa một chuyến, phải dẫn theo tẩu tẩu đồng hành.”

Tề Trì khẽ nhướn lông mày, có phần bất ngờ.

Lập tức nhớ lại lời đêm đó mình nói, hai tai đỏ lên, hỏi: “Vì sao chàng không đích thân đến đây, là đang tránh ta à?”

La Tiểu Nghĩa không rõ đêm đó đã xảy ra chuyện gì, ngạc nhiên nói: “Sao tẩu tẩu lại nghĩ thế? Nếu tam ca muốn tránh tẩu thì đã không bảo ta đến đón rồi, chỉ là...”

Ánh mắt hần lướt qua Lý Nghiên, không tiện nói thẳng, ngại ngừng bảo: “Bạn rộn quân vụ thôi.”

Trong lòng Tê Tri đã rõ.

Vẫn là vì chuyện tiền bạc.

Nàng đã đánh giá thấp khí phách của người đàn ông kia rồi.

Vậy hiện tại chàng cho người tới đón nàng tức là chịu bỏ qua rồi ư?

“Tẩu tẩu sao thế?” La Tiểu Nghĩa thấy nàng không nói gì, ngờ rằng nàng không muốn đi.

Thậm chí hần rất muốn hỏi, có phải tối đó vì chuyện số tiền kia mà cãi nhau với tam ca của hần không.

Hiếm khi tam ca mở miệng sai hần đến đón người mà nàng không chịu đi nhé, đừng nói là vì số tiền kia mà hai vợ chồng cãi nhau đấy chứ?

Tê Tri thấy nét mặt hần, cuối cùng gật đầu nói: “Đi.”

Sau đó dặn Tân Lộ đi thu dọn.

La Tiểu Nghĩa nói xen vào, phiền chuẩn bị giúp tam ca hần mấy bộ áo quần.

Tê Tri hiểu ra, người đàn ông kia nói đi là đi, chỉ phải người tới đón mà ngay đến vật dụng cá nhân cũng không tự về lấy.

Đoạn quay đầu đi, thấy Lý Nghiên nhìn mình đầy mong chờ.

Nàng buồn cười, hỏi La Tiểu Nghĩa: “Ta có thể dẫn thêm người được không?”

La Tiểu Nghĩa cũng đã tỉnh mắt nhìn thấy bộ dạng của tiểu thế tử, cười đáp: “Tẩu tẩu đã lên tiếng, đương nhiên là có thể được.”

Hai mắt Lý Nghiên lập tức sáng lên.

Cậu không thể so với cô được, những nơi cậu từng đi rất ít, giờ nghe thấy đi xa thì hai tai dựng lên.

Tuy La Tiểu Nghĩa không nói là sẽ đi đâu, nhưng tối thiểu cũng có thể ra khỏi cửa phủ.

Cậu tới đất Bắc lâu thế rồi mà vẫn chưa được ra ngoài đi lại, giờ có cơ hội nên rất phấn khích.

Chẳng mấy chốc xe ngựa đã được chuẩn bị xong, được một đội binh do La Tiểu Nghĩa dẫn tới bảo vệ.

Trước khi ra ngoài, Tê Tri mặc áo khoác liền mũ, lúc ngồi trong xe, Lý Nghiên đã được Tân Lộ và Thu Sương dắt lên ngồi trước rồi.

Cậu bé luôn ngoan ngoãn im lặng là thế mà giờ lại nhảy cẫng lên, bỗng cậu giật mình, ừ ừ nói: “Xui rồi, còn không biết là sẽ đi đâu, đi mấy hôm, cháu quên xin thầy cho nghỉ rồi.”

Tê Tri nhắc mũi xuống, bảo: “Yên tâm đi, đã cho người xin nghỉ giúp cháu rồi.”

Cậu thở hắt ra, lúc này mới thực sự yên tâm.

Xe ngựa lăn bánh.

Tê Tri biết La Tiểu Nghĩa đang đánh ngựa đi theo bên cạnh bảo vệ, cách rèm cửa sổ, nàng hỏi: “Đi đường có xa không?”

La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài đáp: “Không xa, là nơi ta và tam ca năm nào cũng tới.”

Hai bên đường đi quang cảnh rất chán, thế là hần dứt khoát giải thích cận kề với nàng.

Nơi sẽ tới là Cao Lan Châu thuộc địa bàn quản lý của phủ đô hộ.

Chỉ vì ở đó có chuồng ngựa lớn, hằng năm chỉ có vào mùa Đông bọn họ mới có thời gian rảnh, cho nên sẽ đến đó một chuyến, chủ yếu là xem ngựa.

Đáng nhẽ năm nay nên đi từ sớm, nhưng vì trước đó đuổi bắt mấy tay mật thám Đột Quyết nên cứ bị trì hoãn lại, sau đó thì phu nhân Đại đô hộ là nàng đột nhiên tới.

Trước trước sau sau, kéo dài tới tận hôm nay.

Thực ra cũng vì khoản tiền kia nữa, do hấn bị tam ca ngó lơ mấy hôm thế là lại trì hoãn tiếp.

Nhưng hấn không nhắc lại chuyện này, sợ vị tẩu tẩu này tiêu tiền rồi lại không vui.

Tê Tri hỏi: “Nếu đã là xem ngựa thì cần gì phải dẫn ta theo?”

La Tiểu Nghĩa đáp: “Hàng năm các quan lại quyền quý ở những châu phủ khác sẽ lại đến Cao Lan Châu, nghe nói năm nay còn dẫn theo gia quyến. Tam ca thân là Đại đô hộ, ngộ nhờ có gặp cũng không hay, mấy năm qua tẩu tẩu chưa tới thì không sao, nhưng năm nay đã đến rồi, sao có thể không dẫn theo tẩu tẩu.”

Tê Tri nghe thế thì cảm thấy khó chịu, mím môi lại.

Cứ tưởng người đàn ông đó đã nghĩ thông rồi, thì ra chỉ vì không thể không dẫn theo nàng.

La Tiểu Nghĩa ở ngoài không nghe thấy giọng nàng, vậy là bồi thêm một câu: “Tẩu tẩu ổn định chỗ ngồi nhé, đợi đến nơi tập trung thì ta sẽ báo.”

Tê Tri khẽ lên tiếng, đảo mắt thấy Lý Nghiên cẩn thận chà xát hai tay trong ống tay áo, lúc này mới sực nhớ là đi vội quá, hành trang đơn giản, cũng không chuẩn bị chậu than trên xe.

Nàng nghĩ nhất định là mình tốt tính quá rồi, mấy ngày không gặp, người đàn ông kia chỉ nói một câu mà nàng đã đồng ý đi cùng.

Hấn là xe ngựa đã ra khỏi thành, bởi có thể nghe thấy tiếng vọng khi bánh xe đi qua dưới cổng thành.

Sau đó thì không nghe thấy tiếng vang nữa,

Cho tới khi dừng lại nghỉ giữa đường, Tê Tri mới nhận ra là đã đi được một quãng dài.

Lý Nghiên bên cạnh cũng bắt đầu ngủ gà ngủ gật, lúc này cũng không nghe thấy tiếng của La Tiểu Nghĩa đâu.

Cách khung cửa, nàng hỏi: “Đã đến đâu rồi?”

Nhưng không một ai đáp.

Nàng nghi ngờ, vươn tay ra vén rèm lên nhìn ra ngoài, bỗng trông thấy một con ngựa đen bóng cao to đứng bên cạnh xe.

Chân người đàn ông giẫm trên bàn đạp, eo rắn chắc, lưng đeo đao, dưới thân là yên ngựa được nàng tự tay thay.

Nàng giơ tay vén hết rèm lên, nhìn thấy mặt bên của chàng.

Phục Đình nhìn thẳng phía trước không chớp mắt.

Không ai ngờ là chàng lại đột nhiên xuất hiện như vậy.

La Tiểu Nghĩa đã đi ra sau, không biết từ bao giờ bên xe đã đổi thành chàng và cận vệ của chàng.

Tay Tê Tri vờ một góc tấm rèm vải gấm, nhìn chàng chăm chăm.

Chàng nghiêng đầu sang, vừa chạm vào mắt nàng thì lại xoay về.

La Tiểu Nghĩa ở sau lưng gọi tam ca.

Tê Tri thả rèm xuống.

Mắt nàng vẫn rơi vào khoảng không, thỉnh thoảng tấm rèm bị gió thổi lên, và nàng có thể nhìn thấy góc quân phục của chàng.

Nàng khép kín rèm, sợ gió thổi vào làm lạnh Lý Nghiên bên cạnh.

Phục Đình đánh ngựa, bên cạnh là La Tiểu Nghĩa đuổi theo.

“Tam ca, dừng lại nghỉ một lúc đi, đây cũng đâu phải hành quân.”

Bọn họ đã quen rồi nên đi đường quá nhanh, một buổi sáng vào phủ đón người rồi khởi hành, đi tới giờ cũng đã hơn nửa ngày đường.

Nhưng lần này khác với các lần trước, có dẫn theo gia quyến mà còn là phụ nữ trẻ em, thể lực không bằng được quân nhân bọn họ.

Phục Đình nhìn xe ngựa bên cạnh, kéo dây cương.

Xe dừng lại ở đình Thập Lý, Lý Nghiên là người đầu tiên nhảy xuống khỏi xe.

Cậu sợ lạnh, quần chặt áo khoác trên người, xoa tay bước nhanh.

Mặt trời vẫn nhô cao, ấm áp hơn so với trong xe.

La Tiểu Nghĩa thấy thế thì cho người đốt lửa ở ngoài đình.

Lý Nghiên đi tới, cẩn thận kéo vạt áo rồi ngồi xuống hơ tay, mắt nhìn sang bên cạnh, gọi một tiếng: “Cháu chào dượng.”

Phục Đình ngồi trên bậc thềm, một bên là thanh đao chàng vừa tháo ra.

Chàng nhìn cậu bé bên cạnh, thấy chớp mũi cậu ửng đỏ vì lạnh thì lấy túi rượu ở trong ngực ra, ném sang: “Uống một hớp đi.”

Lý Nghiên giơ hai tay bắt lấy, không ngờ dượng lại nói chuyện với mình nên ngạc nhiên nhìn sang.

Một lúc sau, lại nhìn túi rượu trong ngực, cậu mới sực nhớ là dượng mình vừa nói gì, thế là lắc đầu bảo: “Cháu không biết uống rượu.”

Phục Đình chỉ muốn giúp cậu ấm người lên thôi, một tay chống trên đầu gối nói: “Đừng uống nhiều là được.”

La Tiểu Nghĩa ở phía sau xúi giục: “Thế từ đừng sợ, dầu gì cậu cũng là thế tử phủ Quang vương, muốn làm nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất thì sao có thể không biết uống rượu.”

Phục Đình liếc hần.

La Tiểu Nghĩa ngậm miệng.

Chuyện tiền nong vẫn chưa giải quyết xong, vết thương của tam ca cũng chỉ mới khá hơn, tạm thời vẫn nên bót đùa giỡn trước mặt lão đi.

Lý Nghiên nhìn Phục Đình, thấy chàng cứ ngồi trên đất như thế, rồi lại nhìn mình – không thả lỏng được như thế tí nào. Vậy là cậu mím môi, nói lỏng vạt áo, dứt khoát ngồi phịch xuống đất.

Tiếp đó, rót cuộc cậu cũng vụng mở nắp túi rượu ra, nhấp một hớp nhỏ.

Chỉ một chút thôi mà hơi nóng đã xộc thẳng lên mũi, cậu bặm miệng, mặt đỏ bừng, nhưng chẳng mấy chốc cơ thể đã nóng lên.

“Cám ơn dượng ạ.” Lý Nghiên cảm ơn rồi trả túi rượu lại, lúc vụng đóng nắp còn không quên dùng tay áo lau xung quanh.

Phục Đình phát hiện cậu có vẻ quá ngoan ngoãn hiểu chuyện, nếu cứ ngồi lì thì sợ cậu càng thận trọng, thế là cầm túi rượu đứng dậy rồi khỏi đồng lửa.

La Tiểu Nghĩa thấy chàng đi ra thì mới ngồi xuống trước mặt Lý Nghiên, nói đùa rằng: “Thế tử thì phải vậy chứ, tới đất Bắc rồi thì không cần cứ khur khur dáng vẻ ở Quang Châu nữa, đứng đắn quá làm gì, chi bằng ta tiếp cậu uống thêm?”

Vừa nói vừa móc túi rượu ở trong ngực ra.

...

Phục Đình đi thẳng ra sau đình, sau đó dừng bước.

Tê Tri đứng tựa vào cột đình trước mặt chàng, hai tay đút trong áo khoác, mặt khuất dưới mũ trùm, không nhúc nhích nhìn chàng.

Chàng biết chắc hẳn là đã thấy chàng từ chỗ đồng lửa đi tới, túi rượu trong tay gõ lên đùi, hỏi: “Không lẽ nàng cũng muốn uống?”

Tê Tri nhìn túi rượu trong tay chàng, nói: “Thiếp không biết uống rượu.”

Nói giống hệt cháu nàng.

Phục Đình nhìn gương mặt trắng muốt của nàng, chợt nhớ lại đêm đó thì không khỏi buồn cười.

Chàng cúi đầu, cũng thấp giọng: “Bây giờ không lấy lòng ta nữa à?”

Con tim Tê Tri giật nảy, ánh mắt đảo qua người chàng.

Ánh mắt chàng bắn tới nhìn nàng chòng chọc, như đang khiêu khích nàng.

Nàng tức giận, xoay mặt đi ừ một tiếng đầy nhạt nhèo: “Nếu chàng thấy đó đó là chuyện cười thì cứ xem như thiếp chưa nói gì là được.”

Nói rồi xoay người toan rời đi.

Người đàn ông dùng cơ thể cản lại, nàng lại bị chàng chặn đường nữa rồi.

Phục Đình nhét túi rượu vào lòng nàng.

“Uống đi.” Chàng nói.

Thấy môi nàng trắng bệch tới nơi rồi.

Chàng tự nhủ, có lẽ không nên dẫn nàng đi theo.

Trong quân vốn đã chuẩn bị trực tiếp lên đường, nhưng bị La Tiểu Nghĩa khuyên mấy câu, cuối cùng vẫn đi đón nàng.

Tê Trì cảm thấy, nhìn chàng chăm chăm, cũng không biết bớt giận được bao nhiêu phần, có điều giọng đã dịu đi: “Uống vào ấm người thật chứ?”

Chàng nhướn mày: “Ừ.”

Tay nàng đặt lên nắp rồi lại buông ra: “Thôi, sợ say lại không được quy củ.”

Phục Đình bụng nghĩ, người phụ nữ ngay tới chuyện chi tiền vào trong quân cũng dám làm, lúc này còn nói gì quy củ.

Chàng dứt khoát bảo: “Say thì vào xe ngủ.”

Say còn đỡ hơn chịu lạnh.

Lúc này Tê Trì mới vận mở nắp, tay đưa lên nhấp một hớp, nhưng lập tức nhíu mày, một tay vội bịt miệng lại.

Nếu không sợ sẽ nôn ra tại chỗ mất.

Phục Đình thấy thế, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Nhịn một lúc lâu mới nuốt xuống được cảm giác cay xè kia.

Đẩy nắp lại, mặt nàng đã đỏ bừng, song cũng may là cơ thể ấm áp thật.

Nàng nhét túi rượu vào lại tay nàng.

Phục Đình nhận lấy, thấy nàng khép chặt áo khoác xoay nửa người đi, chỉ có ánh mắt vương vị rượu là dừng lại trên người chàng một lúc.

Trước khi đi, nàng bỗng buông một câu nhẹ nhàng: “Lần này, đừng cho người khác uống nữa.”

Vì nàng đã chạm qua rồi.

Phục Đình nhìn nàng đi xa rồi lại nhìn xuống miệng túi, môi mím lại thành một đường thẳng, sau đó nhét túi rượu vào trong áo.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Tê Trì gấp gáp bỏ đi, vừa khuất ở sau đình thì lên thẳng xe ngựa.

Vì cảm giác khi nhấp ngụm rượu đó không được ổn cho lắm.

Ngồi trên xe, nàng gờ tay bịt miệng rồi lại sờ mặt, mùi rượu đi lên nóng hừng hực.

Vị cay nồng trong miệng khiến mạch suy nghĩ rối bời, nàng không khỏi nghĩ có lẽ rượu đất Bắc cũng như người ở đây, khó cảm được.

Ngồi một lúc lâu thì rèm xe được vén lên từ bên ngoài, Tần Lộ và Thu Sương một trái một phải đỡ người đi lên.

Nàng nhìn sang, là Lý Nghiên.

Cậu có vẻ buồn ngủ lắm rồi, cơ thể mềm oặt, vừa lên xe đã nghiêng người dựa hẳn vào một bên.

Tê Tri giờ tay đỡ lấy cháu, hỏi: “Sao vậy?”

Tê Tri nén cười thưa: “La tướng quân rót rượu cho thể tử uống, không ngờ thể tử uống thật, thể là thành ra như này.”

Nàng nhũn mày rồi lại thấy buồn cười, bản thân còn lo là mình sẽ say, không ngờ người say là ông cháu.

Tân Lộ và Thu Sương lui ra, sợ thể tử uống say mà trúng gió sẽ bị cảm lạnh, thể là cẩn thận kéo rèm lại che chắn.

Lý Nghiên ngồi xiên xẹo, tựa vào sát Tê Tri không nhúc nhích, bỗng nói: “Cô ơi, hôm nay đượng đã nói chuyện với cháu.”

Tê Tri thấy cậu không nói năng lưu loát, có vẻ đã say thật rồi, buồn cười bảo: “Thì làm sao?”

Lý Nghiên bỗng gồng đầu lên đùi nàng, thấp giọng nói: “Cháu nhớ phụ vương...”

Tê Tri giật mình, nụ cười trên mặt dần tắt, chậm rãi hiểu ra.

Từ khi chào đời cậu bé không có mẹ, là anh trai nàng một tay nuôi lớn, sau khi anh nàng qua đời, bên cạnh cậu không còn người đàn ông trưởng thành nào nữa, thế nên bây giờ mới gần gũi với Phục Đình một lúc lại khó tránh khỏi việc nhớ tới phụ vương.

Nàng xoa đầu cậu, khẽ nói: “Cháu cũng có thể xem đượng cháu là phụ thân.”

Lý Nghiên nghe thế thì ngẩng đầu lên, vẻ mặt say khướt mù mờ: “Hở?”

Hai tay Tê Tri bưng mặt cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu, giọng bé đi nhưng rõ ràng từng chữ một: “A Nghiên, cháu phải nhớ lấy, làm người không thể chỉ đòi hỏi mà không biết nỗ lực. Nếu cháu muốn đượng cháu đối tốt với cháu thì cháu cũng phải tốt với đượng, đã hiểu chưa?”

Lý Nghiên chớp đôi mắt mơ màng, vừa như hiểu lại không hiểu gì, ngơ ngác gật đầu.

Tê Tri vỗ đầu cậu để cậu ngủ tiếp, sau đó quay sang giờ tay vén rèm lên.

Ở bên ngoài, hai binh sĩ vừa dập tắt đồng lửa.

Phục Đình đeo bội đao ra sau lưng, giẫm lên bàn đạp phóng mình lên ngựa, kéo dây cương đi tới cạnh xe.

Rõ ràng nàng chỉ vén rèm lên tí thôi mà chàng cũng nhận ra.

Chàng thấy nàng thì đánh ngựa đến gần xe ngựa, giờ tay kéo rèm xuống.

Gió bên ngoài bị cản lại, cũng chẳng thấy người nữa.

Tê Tri ngồi thẳng oán thảm: Sao lại có đàn ông như vậy chứ, vừa mới bảo A Nghiên phải tốt với chàng mà chàng lại gia trưởng như vậy.

...

Xe ngựa lên đường, tiếp tục khởi hành.

Trước khi màn đêm buông xuống thì đã tới được dịch quán.

Lý Nghiên ngủ suốt dọc đường, lúc xuống xe vẫn chưa tỉnh hẳn, phải nhờ La Tiểu Nghĩa công xuống.

Lòng hần lấy làm xấu hổ, cồng tiểu thể tử trên lưng, xin lỗi Tê Tri: “Tẩu tẩu chớ trách, là ta quá trốn quá, lần sau không dám để thể tử uống rượu nữa.”

Tê Tri không cảm thấy có gì to tát, giẫm lên bục xuống xe, đoạn nói: “Bình thường thằng bé có nhiều tâm sự mà lại không thể trút hết, khó có dịp buông thả như bây giờ, ta thấy như vậy tốt hơn.”

Nhớ lại lúc cậu nghẹn ngào nói nhớ phụ vương, hẳn đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi.

La Tiểu Nghĩa thấy nàng không giận thì trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Biết tẩu tẩu sẽ tha thứ mà.”

Nói rồi, hẳn cũng Lý Nghiên đi vào phòng trong dịch quán.

Tân Lộ và Thu Sương đã đi chuẩn bị chỗ ngủ cho Lý Nghiên.

Tê Tri khép áo khoác, đứng dưới hiên ngoài dịch quán, thấy Phục Đình cỡi bội đao ra ném sang một bên, theo quan viên dịch quán đón chàng đi đi vào tiền sảnh.

Nàng nhìn lướt qua rồi vào phòng trước.

Mọi người bận rộn thu xếp, sau khi xong xuôi thì trời đã sẩm tối.

Tê Tri dùng com xong rồi, thấy Lý Nghiên vẫn chưa tỉnh bèn tới phòng cậu xem thế nào.

Lý Nghiên ôm chần nệm ngủ ngon, khắp phòng toàn mùi rượu.

Nàng cũng không làm phiền, quay đầu ra ngoài.

Đi chưa được mấy bước thì thấy bóng dáng người đàn ông sai bước đi tới.

Nàng đứng lại chờ chàng.

Phục Đình đi đến trước mặt nàng thì dừng lại.

Tê Tri thấy chàng đã lại đeo đao lên, tay cầm roi ngựa, dường như muốn ra ngoài.

Quả nhiên, chàng nói: “Ta ra ngoài một chuyến.”

Nàng thuận miệng hỏi: “Đi làm gì?”

Chỉ là vô tình gặp nàng ở đây nên Phục Đình mới nói cho nàng biết, nói xong thì định đi luôn, chẳng ngờ nàng lại hỏi thế, vậy là dừng chân đáp: “Đi gặp người.”

Bên tai lại nghe thấy nàng hỏi lại một câu, âm thanh nhẹ nhàng: “Là nam hay nữ?”

Chàng nhìn thẳng vào nàng, nói: “Là nữ, thì sao?”

Tê Tri không biết chàng nói thật hay giả, chỉ thấy một câu “thì sao” của chàng như đang tra khảo mình.

Nàng nhìn chàng, sau một thoáng im lặng thì bỗng giờ tay kéo áo khoác trên người, đội mũ lên, đoạn nói: “Nếu đã là nữ thì thiếp cũng có thể gặp được, vậy đề thiếp đi với chàng.”

Phục Đình không ngờ nàng lại nói thế, ngón tay xoay roi ngựa, khóe miệng nhếch lên, nói: “Ta cưỡi ngựa đi, ngồi xe phiền lắm.”

“Thiếp biết cưỡi ngựa.” Nàng đáp.

Đúng thế, chàng vẫn còn nhớ.

Nên ý là không phải không thể đưa nàng đi cùng.

Chàng không nói gì mà đi thẳng về phía trước.

Tê Tri chậm rãi đi theo.

Ngựa của Phục Đình vẫn chưa được buộc, nó đang đứng ở cạnh cửa dịch quán.

Lúc Tê Tri đi ra thì chàng đã ngồi lên lưng ngựa, một bên là La Tiểu Nghĩa dắt ngựa.

Nàng còn tưởng La Tiểu Nghĩa cũng đi cùng, nhưng lại thấy hắn đưa dây cương tới: “Nghe nói tẩu tẩu muốn ra ngoài với tam ca, vậy thì cưỡi ngựa của ta đi, ngựa ta rất ngoan mà cũng không quá cao, không chừng tính như con của tam ca đâu.”

Tê Tri nhận lấy dây cương, hỏi hắn: “Huynh không đi à?”

Dù gì bình thường hắn cũng hay đi theo Phục Đình mà.

La Tiểu Nghĩa cười cười: “Đi đường mệt rồi giờ không muốn đi nữa, với cả cũng không tiện làm phiền tam ca và tẩu tẩu đâu.”

Nghe thấy câu trêu ghẹo này, nàng không khỏi nhìn Phục Đình.

Bụng nhũ, e là hắn không biết tam ca hắn vừa mới nói là sẽ đi gặp phụ nữ.

Phục Đình vốn đang nhìn La Tiểu Nghĩa, chợt nhác thấy ánh mắt nàng thì tầm nhìn chuyển sang người nàng.

Sau đó đưa tay kéo dây cương, đi trước.

Không lâu sau, Tê Tri ở phía sau đi theo.

“Thiếp cưỡi ngựa chậm lắm, chàng đừng đi nhanh quá.” Nàng bỗng nói.

Chàng không đáp lại, nhưng cũng không vụt roi giục ngựa nữa.

Bỗng nghĩ: có thể theo phu quân của mình đi gặp một người con gái khác, sợ rằng trên đời này chỉ có một mình nàng mà thôi.

Hai con ngựa một trước một sau dừng lại.

Một căn nhà có rèm cửa ở ngay trước mắt, trời vẫn chưa tối nhưng bên trong đã thấp đèn.

Phục Đình xuống ngựa, đi tới trước cửa vén rèm lên, đang định cúi đầu đi vào thì chợt để ý sau lưng không có động tĩnh, bèn xoay đầu lại.

Tê Tri một tay dắt ngựa, một tay khép cổ áo khoác, không đi tới.

Chàng hỏi: “Sao vậy, không gặp à?”

Tê Tri nhìn căn nhà kia, rõ ràng chỉ là một quán rượu bình thường.

Thì ra “đi gặp người” mà chàng nói chính là “đi gặp người bán rượu”.

Đường đường Đại đô hộ, muốn uống rượu mà còn cần phải tự đích thân đi mua ư.

Nàng cảm thấy mình đã bị người đàn ông này bốn cột, ánh mắt đảo qua người chàng, nói: “Không gặp.”

Phục Đình nhìn vẻ mặt nàng, khóe miệng khẽ động, sau đó vén rèm lên đi vào.

Gió bên ngoài hơi lớn.

Tê Tri đứng ngoài một hồi lâu mà vẫn chưa thấy chàng ra, cảm thấy tay chân rét run, thế là dẫn ngựa đi một đoạn.

Đất Bắc không giống Trung Nguyên, nơi đây đông đảo bộ tộc sinh hoạt, Hán Hồ lộn xộn, có nhiều dân du mục, sống dọc theo nơi có đồng cỏ và nguồn nước, so ra dĩ nhiên kém hơn sự phồn hoa ở thành trấn Trung Nguyên.

Rời khỏi phủ Hãn Hải, cho đến trước khi tới thành trấn lớn kế tiếp thì trong tầm mắt chỉ toàn đất rộng người ít.

Ở đây cũng không phải là ngoại lệ, chỉ một thị trấn bé nhỏ, quanh quán rượu không có nhiều nhà, trên đường đi cũng chẳng có mấy ai.

Chỉ có một mình nàng nên không dám đi quá xa, đi loang quanh một lúc rồi dừng.

Nàng nghiêng tai lắng nghe, không nghe thấy tiếng trống báo canh, cũng không biết ở nơi bé nhỏ này có quy định cấm đi lại ban đêm không.

Bên đường có sùan đất, nàng nói lỏng cương ngựa, đi xuống tránh gió.

Đi đến dưới sùan, vừa giẫm vào bụi cỏ tranh xơ xác thì bỗng bị trượt.

Nàng hoảng hốt giữ thăng bằng, đẩy cỏ ra xem xét, thì ra bụi cỏ đã che đi ao bên dưới, mặt ao đóng băng sáng bóng như gương, ban nãy nàng vừa giẫm lên mặt băng.

Vừa rút chân về thì sau lưng có tiếng ngựa hí.

Quay đầu lại, người đàn ông kia đã đi đến sau lưng nàng.

Phục Đình nhìn ao rồi lại nhìn nàng, mở miệng: “Ở đây chỗ nào cũng có hồ băng.”

Có ý nhắc nhở nàng đừng chạy lung tung.

Ban nãy ra khỏi quán rượu thì không thấy nàng đâu, thế là chàng đi tìm tới đây.

Tê Tri hỏi: “Băng này dày bao nhiêu?”

Chàng lại nhìn mặt băng, đoán: “Hai đến ba thước.”

Nàng lẩm bẩm: “Xem ra băng núi tuyết phía Tây còn kém hơn chỗ này.”

Phục Đình tai thính nghe thấy, nhìn nàng bảo: “Nàng đến núi tuyết phía Tây rồi à?”

Ở Tây Xực xa xa, cách rất xa Quang Châu, cũng rất rất xa huyện Thanh Lưu đất phong của nàng.

Trông mặt Tê Tri khẽ động: “Ừ, nếu thiếp nói thiếp đã từng đi không ít nơi thì chàng có tin không?”

Thiên hạ có mười đường thì nàng đã đi hết chín đường, Tây Vực đại mạc sỏi sỏi khô trắng, Lĩnh Nam núi non trập trùng, và bây giờ là Bắc Cương bao la rộng lớn.

Phục Đình không nói tin mà cũng không nói không tin, chỉ hỏi: “Đi làm gì?”

Tê Tri không ngờ chàng lại hỏi câu này, trả lời: “Mở mang kiến thức thôi.”

Không lẽ nàng còn có thể nói là đi kinh doanh sao?

Phu nhân của Đại đô hộ An Bắc lại có thân phận thương nhân, nói ra chuyện này thế nào được.

Nàng nhìn về phía mặt ao, hỏi: “Đi lên băng có được không?”

Vô tình cố ý chuyển đề tài trước đó.

Phục Đình muốn nói nếu đi được thì nàng có dám đi không.

Nhưng chàng còn chưa nói ra thành câu thì đã thấy cô gái trước mặt nắm chặt vạt áo, nhấc chân giẫm lên.

Chàng nhíu mày: “Nàng không sợ rơi xuống nước à?”

Thời tiết thế này, nếu băng tan rơi xuống nước thì kiểu gì cũng khiến nàng lạnh tới nỗi khóc không nổi.

Tê Tri giẫm lên mặt băng, thận trọng đi hai bước rồi xoay người lại, nói: “Không phải có chàng ở đây sao?”

Giọng nữ mềm mại dường như ý lại, Phục Đình nghe thế thì không khỏi nhìn nàng chăm chú.

Nhưng nàng lại nói kiểu rất đương nhiên, cứ như rất chắc chắn về chàng.

Chàng đứng thẳng lên, nhét roi ngựa vào thắt lưng, hai tay chống nạnh nói: “Làm sao nàng biết ta chắc chắn sẽ cứu nàng.”

Tê Tri gơ tay giữ mũ, mặt mày khẽ động, nhắm nhỏ một câu: “Thật à?”

Nàng vừa nói vừa chậm rãi giẫm lên mặt băng.

Phục Đình nhìn nàng đi chuyển, môi dần mím chặt.

Giày gấm dưới váy nàng thêu chỉ vàng, khoác trên người áo khoác đỏ thẫm, mặt băng loáng thoáng phản chiếu bóng dáng, dưới ánh hoàng hôn trông không quá chân thật.

Nàng giẫm lên băng, khẽ hỏi: “Nếu thiếp rơi xuống thật, chàng thực sự thấy chết mà không cứu ư?”

Bỗng dưới lòng bàn chân vang lên tiếng nứt như lời đáp lại.

Tê Tri lập tức dừng bước.

Nàng tưởng mình nghe nhầm, song cũng không dám cử động thêm, ngược mắt lên nhìn về phía người đàn ông trên bờ, ngón tay không khỏi siết chặt áo khoác.

Phục Đình cũng nghe thấy, bàn tay đang chống nạnh buông xuống, sải bước đi đến bên mặt hồ, thấy nàng không dám nhúc nhích thì lại ép mình thu chân về.

Vừa nãy chàng tính nói, tuy băng dày nhưng vẫn sẽ có chỗ mỏng, không ngờ nàng lại giẫm trúng trước.

Trong tia nắng hoàng hôn, người con gái nhìn chàng chăm chú, chẳng mấy khi thấy nàng cũng có lúc lúng túng.

Chàng vén vạt áo lên, đến bên rìa ngồi xổm xuống, nhìn nàng bảo: “Nàng nằm trên băng đi, có lẽ có thể tránh được nguy hiểm.”

Tê Tri cau mày, nàng thân là huyện chủ xuất thân quý tộc, sao có thể nằm trên băng.

Nhưng người đàn ông này chỉ nhìn mà không làm gì cả.

Nàng cắn môi, trong lòng cuống lên, nhưng ngay sau đó lập tức trấn tĩnh lại: “Được rồi, tự thiếp đi vào vậy, nếu thật sự bất hạnh rơi xuống hố băng, bị truyền ra ngoài, kiểu gì mọi người cũng cười nhạo An Bắc Đại đô hộ chàng thấy vợ gặp nạn nhưng lại không ra tay cứu.”

Nói rồi nàng sai bước chân, giẫm băng đi về.

Dưới chân vang lên tiếng vỡ vụn liên tục, nàng làm như không nghe thấy, cho đến lúc đi tới bên rìa thì một bàn tay chìa ra chuẩn xác chụp lấy nàng.

Mặt băng sau lưng nứt thành khối, may là không vỡ ra.

Nàng vừa đi tới là Phục Đình đã lập tức đứng lên, vươn tay ra, mắt nhìn thẳng vào nàng.

Tê Tri cố nén con tim loạn nhịp, đưa mắt nhìn sang, chàng đứng sát nàng, giả như nếu ban nãy đập vỡ mặt băng thật thì có lẽ chàng cũng có thể kịp thời kéo nàng về.

Nàng nhìn, thấp giọng hỏi: “Chàng hết giận rồi chứ?”

Là đang hỏi chuyện tiền nong.

Bàn tay Phục Đình túm lấy tay nàng siết chặt, hỏi ngược lại: “Còn lần sau nữa không?”

Chỉ cần nàng không tái phạm thì chàng có thể bỏ qua lần này.

Dẫu gì thì, suy cho cùng cũng là giúp chàng, không phải chàng không hiểu.

Cánh tay Tê Tri bị chàng túm chặt không cử động được, nghĩ một lúc rồi nói: “Lên bờ đã rồi nói sau.”

Phục Đình buông tay ra.

Hai người quay lại sườn đất, lên ngựa.

Lúc này Tê Tri mới cất tiếng: “Chỉ cần ngày nào chàng còn có nhu cầu thì thiếp luôn sẵn lòng chi tiền, nên thiếp cũng không biết có lần sau hay không.”

Nói rồi vỗ ngựa đi về phía trước.

Phục Đình nắm dây cương ngồi trên thân ngựa, nhìn nàng khẳng khái rời đi, còn mình vẫn đứng tại chỗ một lúc lâu.

Xém đã bị nàng chọc tức tới mức phải bật cười.

Chàng biết ngay người con gái này tính tình giao hoạt, đâu có dễ chinh như thế.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Lý Nghiên dụi mắt, một lúc sau lại dụi tiếp.

Đến khi gương mặt nhỏ bé trắng nõn rúm ró lại thì cậu mới dừng tay, thờ dài nhìn người bên cạnh: “Cô à, cháu ngủ lâu đến vậy luôn hả?”

Trong lúc mọi người nói chuyện, xe ngựa vẫn chạy về phía trước.

Tê Tri nén cười gật đầu: “Đúng vậy.”

Lý Nghiên nhủ mặt rồi tiếp tục dụi, thầm nghĩ sau này không thể uống rượu lung tung được.

Nếu không phải chờ cậu tỉnh rượu, thì hôm nay đâu cần phải đợi mặt trời lên cao ba sào mới lên đường.

Nghĩ đến đây, cậu rướn người lại gần khung cửa, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài.

La Tiểu Nghĩ ở ngoài liếc thấy, lớn tiếng nói: “Thế tử đừng nhìn nữa, sắp đến Cao Lan Châu rồi, bây giờ mới thấy rượu vào chẳng hay ho gì, ngủ một giấc là đến nơi mất rồi!”

Một câu nói khiến mọi người bật cười.

Lý Nghiên buông rèm ngồi về chỗ, có chút xấu hổ.

Lúc cháu vén rèm thì Tê Tri cũng liếc ra ngoài, nhưng chỉ thấy được bóng người của La Tiểu Nghĩa, bên xe cũng không có ai, thế là không nhìn được lại vén rèm lên nhìn ra ngoài.

Không thấy Phục Đình đâu.

Nàng đảo mắt quét một vòng từ trước ra sau, tới khi nhìn ra sau xe thì chạm vào ánh mắt của người đàn ông đó.

Chàng đánh ngựa đi xa xa theo sau, không đi lên trước.

Nàng biết rõ lý do vì sao, một tay dựng lên khung cửa xoay về phía chàng, ngón tay ngoắc lại.

Động tác rất nhẹ, nhưng Phục Đình vẫn nhìn thấy.

Ngón tay người con gái thò ra nửa, ngón trở gấp lại, mắt nhìn chàng chăm chú mang theo hàm ý sâu xa khó nói.

Ý là gọi chàng tới.

Cơ cằm Phục Đình căng ra, nhìn hai bên trái phải một lượt, đội cận vệ của chàng còn ở ngay phía sau mà lại làm như không thấy.

Chàng lại nhìn cổ xe, nàng vẫn nhìn mình qua tấm rèm vén nửa.

Chàng kéo dây cương trên tay, cuối cùng vẫn đánh ngựa đi tới.

Vừa đến gần cửa sổ thì đã nghe thấy nàng thấp giọng nói: “Hẹp hòi.”

Nàng đảo mắt rồi thả rèm xuống.

Phục Đình nhìn đăm đăm tấm rèm, trong lòng không khỏi buồn cười.

Gọi chàng tới chỉ là để nói hai chữ này.

Chàng không muốn làm đồ bỏ đi bị phụ nữ nuôi, thế mà lại thành đồ hẹp hòi.

Chỉ trong một tích tắc, trong xe vang lên giọng nữ khá nhỏ: “A Nghiên, cháu có biết con gái khi thành hôn thì có tập tục quy ninh không?”

Lý Nghiên đáp: “Không biết ạ.”

“Quy ninh tức là sau khi thành hôn, người con gái sẽ theo chồng về thăm nhà mẹ đẻ, cô gái ngồi xe, phu quân phải đánh ngựa đi sát hộ tống, không được lơ là bất cứ lúc nào.” Nói đến đây thì lại thở dài: “Đáng tiếc cô chưa bao giờ được về thăm nhà ngoại, cũng chưa được hộ tống như vậy...”

Phục Đình nghe không sót một chữ.

Bọn họ thành hôn ở Quang Châu, nên dĩ nhiên cũng không có quy ninh gì cả.

Bây giờ nàng lại nhắc tới chuyện này, không phải là nói cho cậu cháu nghe mà là nói cho chàng nghe.

Chàng nắm chặt dây cương, liếc mắt nhìn khung cửa.

Một chốc sau lại thấy rèm cửa được vén lên, cô gái trong xe nhìn ra bên ngoài, bị chàng bắt gặp.

“Hài lòng chưa?” Chàng thấp giọng đáp.

Chàng không đi mà còn đánh ngựa hộ tống bên xe, nàng hài lòng chưa?

Tê Tri chớp mắt, lòng được như ý thì “ừ” một tiếng, buông rèm xuống.

Lý Nghiên lại gần: “Vừa rồi cô đang nói chuyện với đượng hà?”

Nàng gơ tay áo lên che, nghiêm nghị bảo: “Không có gì, đừng hỏi nhiều.”

Lý Nghiên ngoan ngoãn ngồi về chỗ.

Chỉ trong vòng một nén nhang, bên ngoài truyền tới âm thanh của La Tiểu Nghĩa: “Đến nơi rồi.”

Xe ngựa tiến vào thành, đập tới là tiếng người ồn ào rộn rã.

Lý Nghiên không kìm được đến ngồi cạnh cửa, vén rèm cửa dày lên nhìn ra ngoài.

Tân Lộ và Thu Sương ngồi bên ngoài cũng trêu cậu: chẳng lẽ thế tử muốn xuống đi dạo?

Sau đó xe ngựa dừng lại ở một bên.

Tê Tri nghe thấy La Tiểu Nghĩa nói: “Tẩu tẩu muốn dẫn thế tử xuống xe đi dạo cũng được, chứ đợi đến nơi thì không có nhiều thời gian dư dả đâu.”

Nàng nhìn cậu cháu, thấy cậu nhìn mình với vẻ rất mong chờ thì gật đầu nói: “Cũng được.”

Rèm vén lên, Lý Nghiên lập tức đi xuống.

Tê Tri đi theo phía sau, đội mũ trùm lên rồi mới xuống xe, vừa xoay người sang thì thấy người đàn ông bên cạnh.

Phục Đình cũng đã xuống ngựa, giao dây cương cho cận vệ sau lưng.

Vừa hay nàng đứng trước người chàng, bị thân hình cao to của chàng cản lại, thuận lợi nói chuyện nên nàng thấp giọng hỏi: “Lại làm chậm trễ chuyện của chàng à?”

Nàng biết là chàng hạ lệnh dừng xe, chứ La Tiểu Nghĩa đâu dám làm chủ thay tam ca của hấn.

Phục Đình nói: “Có được một lúc rảnh rồi.”

Ban nãy ở trên lưng ngựa, chàng đã thấy Lý Nghiên lộ mặt ra ngoài đầy trông đợi.

Một cậu bé mới lớn có vẻ rất hiếm khi ra ngoài, chi bằng dừng xe gần đó để cậu ngắm nhìn cho đủ.

Lý Nghiên đã đi tới, nhưng cũng rất lễ phép chờ cô mình.

Tê Tri thấy vậy, đang định đi sang thì lại dừng bước, ngoái đầu nhìn.

Phục Đình thấy mũ mành nàng lay động, nàng xoay về phía mình – không nhìn rõ nét mặt. Chàng kéo dây buộc trên tay áo, nói: “Sao, hộ tống xe rồi giờ còn muốn hộ tống nữa à?”

“Ừ.” Nàng đáp rất dứt khoát, giọng rất đương nhiên, như kiểu đang nói: không phải đây là trách nhiệm của phu quân chàng ư.

Nói rồi, nàng xoay người dắt Lý Nghiên rời đi.

Đến lúc đi trên đường, thỉnh thoảng nàng cứ nhìn ra sau.

Người đàn ông chân đi ủng Hồ không nhanh không chậm sải bước đi theo.

Cao Lan Châu kém hơn phủ Hãn Hải nhiều, lại càng không bằng được Quang Châu, dọc phố tiệm này nối tiệm kia nhưng không có nhiều kiểu, đa số đều bán dụng cụ thường ngày.

Nhưng trong mắt Lý Nghiên tất cả đều mới lạ.

Cậu bước vào một tiệm bán tạp hóa, nhìn chăm chú đồ vật bên trong, chợt ngạc nhiên hô lên: “Cô ơ, ở đây cũng có bán trà Quang Châu.”

Tê Tri đã thấy rồi, nàng quan sát cửa hàng một lần, nhìn thấy trên tường treo bảng hình cá thì nhìn sang Thu Sương.

Thu Sương gật đầu với nàng.

Cửa hàng này chính là của nàng.

Đa số nàng thường tự tay lo liệu kinh doanh ở hai châu buôn bán sầm uất như Trường An Lạc Dương và Dương Ích, còn những cửa hàng lẻ tẻ như thế này thì giao cho Thu Sương quản lý.

Nếu không nhìn thấy thì không biết thật.

Phục Đình chỉ đứng bên ngoài, nhìn mặt trời rồi lúc này mới đi vào.

Là muốn nhắc nhở đến lúc phải đi rồi.

Lý Nghiên vẫn đứng trước quầy bày biện đồ vật, nhìn chăm chăm một viên châu nhỏ.

Chàng không muốn mất thời gian nên nói thẳng: “Mua đi.”

Lý Nghiên nghe tiếng thì ngẩng đầu lên, vội bảo: “Không cần đâu đừng, cháu chỉ nhìn một chút thôi.”

Cậu sợ làm phiền đừng.

Phục Đình không lên tiếng, nhìn vào trong cửa tiệm nhưng không thấy ông chủ đâu.

Tê Tri lặng lẽ ra hiệu bằng mắt với Thu Suong.

Thu Suong hiểu ý, nói: “Đề nỏ tỳ gọi chủ tiệm tới.” Nói rồi sải bước ra sau tìm người.

Một lúc sau, chủ tiệm đi theo nàng ra ngoài đón khách.

Phục Đình chỉ vào viên châu: “Ta muốn mua một viên.”

Nói đoạn sờ tay vào trong ngực.

Chủ tiệm đáp được, mở miệng báo giá. Vừa nghe giá thì chàng dừng tay, nhìn sang.

Tuy viên châu kia chỉ là đồ chơi nhưng cũng có màu sắc, đồ kỹ nghệ thì ít nhiều gì cũng đáng tiền, cái giá mà chủ tiệm đưa ra có khi còn chưa thu đủ vốn.

Sau đó chủ tiệm lại bổ sung một câu: “Thứ này vốn làm nhiều, bây cũng không bán được nên mới bán rẻ.”

Phục Đình thấy y nói rất chân thành, cũng không muốn mất thời gian ở chuyện nhỏ này nên lấy tiền ra.

Bên cạnh là đáng ai thốt tha, chàng quay sang thì thấy Tê Tri đang đứng gần mình.

Hai ngón tay trắng muốt của nàng đang khảy một viên châu trong tay, nhìn ngó một chút rồi đặt về chỗ cũ, sau đó lại quay sang, cách mình mũ nhìn chàng, hỏi: “Chỉ mua cho A Nghiên thôi sao?”

Phục Đình nghe hiểu ý, không tin nàng lại có hứng thú với món đồ chơi này.

Nhìn nàng một lúc, cuối cùng chàng vẫn đưa tay sờ lên ngực, đổi lời: “Mua hai viên.”

Hai viên, chỉ tốn chưa đến một đồng.

Ở bên ngoài, La Tiểu Nghia đi tới thúc giục.

Sợ nếu khởi hành trễ nữa thì trời sẽ trở lạnh.

Lúc Tê Tri dẫn cháu lên xe ngồi, trong tay vẫn cầm viên châu kia.

Lý Nghiên cầm viên châu chơi rất vui, còn nàng chỉ thấy buồn cười.

Nhất thời nổi hứng muốn mua, thực ra còn không phải là đồ của nàng sao.

Chàng thật sự mua cho nàng, nhưng hiện tại không thể trả lại.

Cuối cùng nàng đành cời túi thơm ở bên hông ra, bỏ nó vào trong.

Xe ngựa tiếp tục lên đường.

Khoảng nửa canh giờ sau thì đi vào một mảnh sân có tường cao.

Tê Tri xuống xe đi vào trong.

Cứ tưởng đây cũng là phủ đô đốc của Cao Lan Châu, nhưng vào trong rồi mới phát hiện đây không phải là nơi xử lý công chuyện, đình viện rất độc đáo, nhưng cây hoa không được chăm sóc kỹ, bày biện cũng đơn giản cũ kỹ.

Tình cảnh này khiến nàng nhớ lại phủ đô hộ hồi đầu.

Bất thành linh có tiếng ngựa hí ở đằng xa, nàng tò mò vén màn mũ lên nhìn.

Phục Đình thấy thế, bảo: “Trang trại ngựa ở ngay phía sau.”

Giờ nàng mới vỡ lẽ, thì ra nơi này là biệt viện nối liền trang trại, e là chỉ có bọn họ tới mới có thể dừng lại nghỉ một lúc như vậy.

Phục Đình không thích mấy thứ lễ nghi rườm rà nên không cho đô đốc Cao Lan đến đón tiếp bọn họ vào thành, năm nào cũng đi thẳng đến đây thành thói quen rồi.

Chàng cúi đầu sau lưng ra vút cho La Tiểu Nghĩa, đi vào trong hai bước, lại quay đầu nói: “Đi xem trên gác ở đình các còn trống không.”

Biệt viện này xây nên vì trang trại ngựa, tuy tình hình đất Bắc bây giờ khá túng thiếu, không được dễ chịu như năm xưa, song ố ố vẫn rất nhiều.

Cao nhất tòa nhà là đình các, cũng là nơi tốt nhất.

Do năm nay Cao Lan Châu báo lại nói có rất nhiều quý nhân ở các câu phủ khác tới, sợ là đã vào ở hết rồi, nên chàng mới nói như vậy.

La Tiểu Nghĩa hiểu rõ, miệng cười nói: “Năm nào trên gác cũng đều giữ lại cho tam ca, sao có thể không trống được.”

Tam ca hẳn không phải là người thích hưởng thụ, hỏi điều này còn không phải là vì gia quyến mình dẫn tới sao.

Nói rồi hắn đi ra cửa, chỉ đường cho Tân Lộ và Thu Sương.

Hai thị nữ thì lễ, đi trước chuẩn bị.

Lúc này Lý Nghiên mới chịu cất viên châu.

Tê Tri gỡ mũ xuống, dẫn cậu đi vào.

Nhưng vừa đi được nửa đường thì Tân Lộ và Thu Sương một trước một sau đi tới, bước chân vội vã.

Nàng dừng lại hỏi: “Có chuyện gì?”

Tân Lộ và Thu Sương nhìn nhau, song không ai lên tiếng.

Tê Tri vỗ đầu Lý Nghiên, bảo Thu Sương dẫn cậu đi nghỉ trước.

Đội Thu Sương dẫn Lý Nghiên đi, nàng mới quay sang hỏi Tân Lộ: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tân Lộ tới gần, tường trình rõ ràng câu chuyện ——

Lúc nàng ta và Thu Sương đi thu dọn phòng trên gác thì phát hiện có một cô gái.

Nét mặt Tê Tri thoáng thay đổi: “Là cô gái nào?”

Tân Lộ thấy không có ai thì ghé sát tai nàng thì thầm.

Tê Tri nghe xong, đoạn gật đầu rồi không nói gì, chỉ đưa chiếc mũ của mình cho nàng rồi đi tiếp về phía trước.

Lên tới gác, nàng đi vào, tay nhắc vạt áo dẫm guốc mộc lên cầu thang, đi tới ngã rẽ thì mới dừng lại.

Trong không gian yên tĩnh loáng thoáng có tiếng nhạc.

Bên dưới vang lên tiếng bước chân, nàng ngoái đầu lại thì thấy Phục Đình đi vào, đằng sau là La Tiểu Nghĩa, đang đi về một đầu khác.

Nàng đi xuống mấy bước, khẽ khúng khắng.

Phục Đình dừng bước, ngoảnh đầu nhìn nàng.

Tê Tri chỉ lên lầu, hỏi: “Cô gái trên đó đang đợi chàng đấy, chàng biết chưa?”

Chàng nhíu mày: “Gì cơ?”

Một câu không đầu không đuôi, ngay cả La Tiểu Nghĩa cũng không rõ.

Nhưng ngay lập tức hắn kịp thời nhớ ra, kéo Phục Đình đi ra hai bước, thấp giọng nói: “Đúng rồi tam ca, e là người lần trước đấy.”

Phục Đình vẫn không nhớ: “Người nào?”

La Tiểu Nghĩa liếc tẩu tẩu đang đứng ở đầu bên kia, lại nhỏ giọng nhắc nhở: “Chính là người đó, nhạc nữ chơi hạc cầm.”

Lúc này Phục Đình mới loáng thoáng có ấn tượng.

Đồ đốc Cao Lan thấy lần nào cũng chỉ có chàng và La Tiểu Nghĩ tới, bên cạnh không có ai, thế nên mới sắp xếp cho chàng người bầu bạn.

Nghe bảo là xuất thân từ phường nhạc ở Trường An, kỹ năng chơi hạc cầm vô cùng điêu luyện.

Bản thân chàng rất bận nên không để ý đến chuyện này, ngay tới tương mạo như thế nào chàng cũng không nhớ.

Nếu La Tiểu Nghĩ không nhắc đến hạc cầm thì chàng cũng quên khuấy luôn rồi.

Chàng ngoái đầu nhìn Tê Tri.

Nàng đứng trên bậc thang cách đó bốn năm bậc nhìn chàng, như đang đợi câu trả lời hợp lý.

Chàng vẫy tay với La Tiểu Nghĩ, ra hiệu hân đi trước đi.

La Tiểu Nghĩ cảm thấy lúng túng, ho một tiếng rồi ngượng nghịu rời đi.

Phục Đình đi lên hai bậc thang, nhìn cô gái trước mặt, hỏi: “Nàng muốn giải quyết như thế nào?”

Tê Tri nhìn chàng, vì chàng rất cao nên lúc này khi đứng thấp hơn mấy bậc, chàng mới ngang bằng nàng.

Hai người mắt nhìn nhau, nàng nhướn mày: “Chàng bảo thiếp giải quyết sao?”

Vừa nãy Tân Lộ có nói, các nàng đi tới hỏi cô gái kia thì đối phương bảo là đang đợi Đại đô hộ.

Giờ chàng lại bảo nàng giải quyết.

Phục Đình nói: “Nàng là phu nhân của ta, chuyện kiểu này nàng không giải quyết thì ai giải quyết?”

Tê Tri cười mỉm, truy hỏi: “Thiếp là gì của chàng?”

Chàng quay đầu đi, khóe miệng nâng lên.

Nàng vốn là phu nhân chàng cưới vào cửa, là chủ mẫu đương thời của phủ Đại đô hộ, nói vậy cũng không sai.

Nàng nghe rõ mà lại giả vờ như không nghe thấy.

Lúc quay đầu lại, chàng có ý ghé mặt sát vào: “Phu nhân, đã nghe chưa?”

Tê Tri có ý hỏi, nhưng không ngờ chàng lại đột nhiên tới gần.

Nhìn vào mặt chàng, bị con ngươi đen láy kia nhìn chăm chú, nàng bất giác đáp khẽ: “Ừm, nghe thấy rồi.”

Phục Đình nhìn gương mặt bình tĩnh của nàng rồi lại nhìn tai nàng.

Đã đỏ lên rồi.

Sắc đó ấy hợp với cổ trắng như tuyết khiến người ta lóa mắt.

Chàng không biết thế này thì có được tính là trị được nàng một lần hay không.

“Chàng nói đấy nhé.” Nàng chợt nói, “Thế thì tùy thiếp giải quyết.”

“Là ta nói.” Phục Đình thôi nhìn, chân di chuyển, quay đầu đi xuống cầu thang ra khỏi lầu các.

Thật sự để lại nơi này cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đứng trên cầu thang, Tê Tri còn chưa động thì ngay lập tức có người đi vào.

Là La Tiểu Nghĩa, hần vừa vào đã nói: “Tẩu tẩu chớ có hiểu lầm.”

Vừa rồi hần mới thấy tam ca đi ra thì tưởng hai vợ chồng họ cãi nhau, cũng biết tam ca hần không thích nhiều lời nên hần mới đến để giải thích.

Tê Tri thu tay trong tay áo, im lặng nghe hần nói.

La Tiểu Nghĩa nói: “Cô gái kia là do đô đốc Cao Lan đưa tới tiếp khách, không thể nói là có ý xấu được, chỉ là lấy lòng tam ca thôi. Năm nay có đánh tiếng với với y là sẽ dẫn tẩu tẩu tới, ta đoán y không dám tự ý làm chuyện đó, chắc là cô gái kia quen đến một mình, tóm lại là không phải tam ca cho gọi người đâu. Huống hồ tam ca cũng không vừa ý cô gái kia, ngày nào ta cũng đi theo tam ca, nhưng chưa bao giờ thấy cô gái kia đến phòng huynh ấy cả.”

Hần cảm thấy nói đến mức này là rõ ràng lắm rồi.

Nói dài oi là dài, tóm lại là tam ca không động đến cô gái kia, như thế vẫn chưa đủ à?

Nhưng Tê Tri trước mặt vẫn chỉ đứng đó, chẳng nói chẳng rằng.

Hần cuống lên, húng hắng hai tiếng, lúng túng hạ giọng: “Tẩu tẩu muốn thế nào thì mới tin tam ca đây, tiền của huynh ấy toàn chi vào trong quân cả, làm gì có tiền dư để nuôi gái.”

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì hần sẽ không nói như vậy đâu.

Như này khiến tam ca hần mất mặt quá rồi.

Tê Tri giờ tay áo che miệng, cũng che đi nụ cười không để ai thấy, sau đó nói: “Nghĩa là chàng không có tiền dư, với ta mà nói là chuyện tốt đúng không?”

La Tiểu Nghĩa càng cười lúng túng hơn: “Đúng thế.”

Nói như vậy cũng chẳng sai, nhưng cứ cảm thấy làm tam ca của hần mất mặt quá.

Dù gì cũng là Đại đô hộ quyền cao chức trọng, có người quyền quý nào mà không tam thê tứ thiếp.

Nhưng tam ca hần là trường hợp đặc biệt, từ trong quân tôi luyện đi ra, kiêu lời trầm tĩnh, không có thói quen ăn chơi đàng điếm, hơn nữa tình hình đất Bắc lại còn như thế này, thực sự là người có cuộc sống thâm nhất trong số những người quyền quý.

Tê Tri nhìn sắc mặt hần, biết hần cũng bất đắc dĩ mới nói ra chuyện này nên cũng không làm khó hần nữa, khẽ gật đầu bảo: “Tự ta biết rõ, huynh yên tâm đi.”

La Tiểu Nghĩa thở phào: “Ta còn nghĩ không biết có phải tẩu tẩu và tam ca vẫn xích mích chuyện tiền nong lần trước mà giờ căng thẳng không. Nếu tẩu tẩu đã nói vậy thì ta yên tâm rồi.”

Nói rồi lại đi ra ngoài, ra tới cửa còn ngoái đầu nhìn về mặt nàng, xác nhận không có chuyện gì thì mới đi.

Tê Tri đổi mắt nhìn hần ra ngoài, lúc này mới quay người đi lên cầu thang.

Lên trên gác, nàng đứng cạnh cột trụ nhìn xuống bên dưới.

Trông thấy bóng dáng Phục Đình đi xa.

Quân phục chàng ôm sát người càng làm nổi bật vai rộng eo hẹp, thân như cây tùng.

Nàng nhìn thế, lại nhớ đến lời La Tiểu Nghĩa nói.

Thực ra cũng đoán được mà.

Một Đại đô hộ như chàng, nếu thực sự có gì đó với cô gái kia thì đã đưa hần về phủ rồi, cũng có ai nói được gì đâu.

Nhưng chàng thì không làm thế.

Một người đàn ông như chàng, nếu có thể dễ dàng leo lên trên như vậy thì nàng cũng chẳng cần tốn công đến thế.

Nàng nhấc tay lên, cách không trung chấm vào lưng chàng rồi nhẹ nhàng khoanh vòng.

Như thế nhốt chàng lại hoàn toàn.

Bờ môi nhoen cười.

“Già chủ.”

Ở sau lưng, Tân Lộ và Thu Sương đi đến.

Tê Tri hoàn hồn, nàng thôi cười, thu tay về nói: “Đi thôi, đi xem rốt cuộc là cô gái thế nào.”

Một đường đi thẳng, tiếng nhạc mơ hồ ngày càng gần.

Tân Lộ và Thu Sương đi đầu, đến ngoài cửa gian thì một trái một phải vén rèm lên.

Tiếng đàn dạo dạt trong phòng tức khắc dừng lại.

Tê Tri nhấc váy bước vào, vừa giương mắt lên thì thấy một cô gái đang quỳ trên ghế bệt, búi tóc nghiêng nghiêng, áo vải la váy lụa màu, mặt thoa phấn trắng như tuyết, đôi hàng mi mảnh như lá liễu, nom rất phong tình.

Lại thấy trước người nàng ta có một chiếc hạc cầm đầu phượng*.

(**Ảnh minh họa.*)

Tân Lộ đang định mở miệng báo thân phận của gia chủ, không ngờ nàng ta đã cướp lời.

Nàng ta quỳ gối xuống làm lễ: “Hắn là phu nhân của tam ca đến, tiện thiếp Đỗ Tâm Nô xin vấn an phu nhân.”

Tân Lộ và Thu Sương nghe thế thì sầm mặt, còn gọi Đại đô hộ là tam ca nữa chứ, bọn họ gần như đồng thời nhìn sang gia chủ.

Nhưng sắc mặt Tê Trì lại rất tự nhiên, chỉ một câu đã nhận ra tâm tư của cô gái này.

Muốn khiến nàng nổi giận ấy mà.

Theo như những gì La Tiểu Nghĩa đã báo thì có thể nàng ta chỉ đơn giản là học cách xưng hô của hắn mà thôi.

Đỗ Tâm Nô này đúng là người thông minh.

Nàng vẫy tay gọi Thu Sương đến nói nhỏ mấy câu.

Thu Sương nghe xong thì vội đi ra.

Lúc này Tê Tri mới đi đến chỗ bàn bệt, vén áo ngồi xuống.

Đỗ Tâm Nô lui về phía dưới, bộ dạng đầy kính cẩn, khiến người ta không bói móc được sai sót nào.

Mà nàng cũng chẳng có ý bói móc gì, chỉ đưa mắt hạc cảm đầu phượng rồi mở miệng nói: “Nghe nói người tinh thông hạc cảm, liệu có thể gảy một khúc cho ta không?”

Đỗ Tâm Nô ngẩn người, ngược mặt lên, lúc này mới nhìn rõ vị phu nhân Đại đô hộ này.

Cô gái ngồi trên sạp mặc áo khoác màu đỏ thắm, tóc mây đen bóng, da trắng tựa tuyết, cằm nhọn, đôi mắt trắng đen lấp lánh.

Không ngờ dung mạo xinh đẹp còn hơn nàng ta dự liệu.

Nàng ta chỉ là người ngoài, không biết được nội tình, chỉ là thấy ngày trước Đại đô hộ toàn tới đây một mình, nên đoán là chàng không hài lòng với chính thất lắm.

Nhưng giờ nhìn lại, với dung mạo bức này thì có gì mà không hài lòng đây?

Lại nghĩ, một lời ban nãy vốn là muốn chọc giận vị phu nhân này, thuận tiện giành được tiếng thơm ngoan ngoãn biết nghe lời, có lẽ có thể khiến Đại đô hộ thương xót mà thu nhận.

Thế nhưng vị phu nhân đây lại chẳng hề nổi nóng.

Không những không nổi nóng mà thái độ còn rất bình thản, đáng ngồi ngay thẳng tựa như muốn nghe khúc thật.

Đỗ Tâm Nô không hiểu nổi, chỉ biết cười đáp: “Tiện thiếp chỉ có mỗi ngón nghề này, nếu phu nhân đã muốn nghe thì thiếp ắt sẽ tuân theo.”

Nói xong, nàng ta quỳ xuống cạnh hạc cảm đầu phượng, nâng hai tay lên nhẹ nhàng gảy đàn.

Tiếng đàn réo rắt cất lên.

Lúc thì dồn dập khi lại nhẹ nhàng, linh hoạt kỳ ảo bỗng bẽnh như gió về trong núi.

Một khúc nhạc rất dài.

Đến khi sắp kết thúc thì Thu Sương cũng quay về.

Theo sau còn có hai người hầu nữa, mỗi người nâng một chiếc rương đi vào, sau khi đặt xuống thì khoanh tay lui ra.

Tay Đỗ Tâm Nô lướt hạc cảm, nhưng mắt thì đã nhìn đến hai chiếc rương kia.

Lại nhìn cô gái ngồi thẳng bên bàn bệt, trong bụng thầm suy đoán dụng ý của nàng, tay vạch một cái, kết thúc khúc nhạc.

Tê Tri gạt đầu, nói: “Thương.”

Thu Sương mở rương, lấy một thứ lụa đỏ ở trong ra, đặt cạnh hạc cảm.

Đỗ Tâm Nô thầm lấy làm kinh ngạc, thì ra trong rương thực sự là tơ lụa mỏng đắt giá.

Nàng ta đảo tròn mắt, hỏi: “Phu nhân làm gì thế?”

Muốn thưởng cho nàng ta sao?

Suýt nữa nàng ta đã nghi ngờ có phải vị phu nhân này đã quên nàng ta đến đề tranh sủng không.

Tê Tri cười nhạt: “Kỹ nghệ của người rất tốt, nên thưởng là đúng, cứ cầm đi.”

Đây là lời thật lòng, dù nàng là huyện chủ thì cũng rất ít khi nghe thấy khúc hạc cảm nào đặc sắc đến vậy.

Chỉ bằng tài nghệ này của nàng ta, nàng thật sự báỉ phục.

Chuyến này nàng đi chỉ chuẩn bị hành lý gọn nhẹ, chủ yếu mang theo toàn ngân phiếu, mấy thứ này là vừa rồi nói Thu Sương đến tiệm lụa dưới danh nghĩa của nàng ở gần đây đem về.

Đỗ Tâm Nô im lặng một lúc lâu.

Nàng ta phát hiện, suy nghĩ của vị phu nhân này khác hẳn mình.

Tê Tri thấy nàng ta im lặng nhìn mình chằm chằm thì cũng biết nàng ta đang nghĩ gì.

Nàng cũng chẳng nói gì mà chỉ bảo: “Còn có khúc sở trường nào nữa thì cứ gảy đi.”

Tân Lộ và Thu Sương đứng bên im lặng nhìn nhau.

Gia chủ định làm gì vậy?

Đây là người công khai muốn bám víu Đại đô hộ, không làm gì thì đã đành, nay còn ban thưởng nữa, cứ như thế đến để nghe đàn thật vậy.

Khi Phục Đình quay về lâu các, từ xa đã nghe thấy tiếng nhạc du dương.

Chàng nhớ lại người con gái đã đứng tại chỗ này ban nãy.

Lại nhớ đến cánh môi bĩu lại khi nàng bảo “là chàng nói đấy nhé”.

Cứ như sợ chàng sẽ đổi ý vậy.

Một người mà đến chàng cũng không ấn tượng gì, có khả năng còn chưa nói chuyện bao giờ, nếu đã giao cho nàng rồi thì nàng còn gì không tin.

Nghĩ tới đây, chàng ngược mắt nhìn lên.

Tiếng nhạc vẫn chưa dừng.

Không có động tĩnh khác, không biết rốt cuộc nàng đang làm gì. Chàng kéo vạt áo ra sau, cất bước đi lên.

Gian phòng nằm kế lan can, có cửa sổ mở rộng. Trên giấy dán song cửa trở hoa có chỗ rách vẫn chưa kịp sửa, để lộ một lỗ hồng.

Phục Đình thân cao, đứng ở đó vừa hay có thể nhìn xuyên qua lỗ hồng.

Trong phòng ngập tràn tiếng hạc cầm.

Ánh mắt chàng rơi lên bàn bệ, nhìn thấy cô gái nọ.

Nàng ngồi nghiêng nơi đó, miệng nhoẻn cười, mắt nhìn cô gái đang đàn hạc cầm, chuyên tâm nghe nhạc.

Chàng đứng dựa vào tường, khoanh tay nhìn vào phòng.

Bụng nhủ, đây là cách nàng giải quyết sao?

...

Lại một khúc nhạc nữa đã ngừng.

Tê Tri lên tiếng tiếp: “Thương.”

Thu Sương không nhớ đây đã là lần thứ bao nhiêu đặt thớ lụa cạnh cây hạc cầm của cô gái đó rồi.

Đỗ Tâm Nô buông thõng hai tay: “Phu nhân hậu thương, tiện thiếp lại không thể đàn được nữa.”

Thật ra là bị kinh hãi.

Lụa mỏng đắt giá thế này mà trong mắt phu nhân đây lại như thứ không đáng tiền, mới đầu chỉ là thưởng một thớ, rồi sau đó lại hai thớ, ba thớ...

Hai rương bên dưới sắp thành của nàng ta cả rồi.

Nếu nàng ta không nói dừng thì có lẽ sẽ còn được thưởng tiếp.

Nàng ta chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào như vậy cả, không biết rốt cuộc người này có ý gì nên thành ra khá kiêu dè.

Tê Tri ngồi thẳng người lên, than một câu: “Tiếc thật, nếu đã vậy thì nói chuyện khác thôi.”

Vừa dứt lời thì thấy Đỗ Tâm Nô trước mặt quý nghiêm túc, đầu cúi thấp, từ gáy đến vai căng ra.

Nàng thâm buồn cười, đang dọa người đấy à?

Thực ra nàng cũng đã tiết chế lắm rồi, vì dẫu cho cùng cũng chỉ có duyên gặp một lần với cô gái này, còn không biết tính cách đối phương ra sao, nếu là người yêu tài, thấy nàng ra tay quá hào phóng, tưởng bỏ phũ Đại đô hộ giàu sang thì đến lúc đó lại càng thêm quần chặt.

Nhưng nghe đến bây giờ, lại cảm thấy người có thể biên soạn được khúc ca tình tế như vậy ắt phải có tính toán.

Nàng hỏi: “Một năm người được bao nhiêu phí đàn nhạc?”

Đỗ Tâm Nô không đáp. Đang nghĩ xem nên trả lời như thế nào.

Tê Tri không chờ nàng đáp đã lên tiếng: “Dù người có được bao nhiêu thì cứ nói ra một con số, ta cho người gấp mười lần, người nhận tiền rồi thì có thể rời đi, nhưng phải tự sắp xếp cuộc sống về sau.”

Nàng tì tay vào đệm, ngồi một cách thoải mái, chậm rãi nói: “Có lẽ người thực sự mến mộ Đại đô hộ, thề sống thề chết muốn đi theo, chuyện này không phải là không thể. Vậy để ta mua người về, sau này chỉ cần rảnh rỗi thì người cứ đàn mấy khúc cho ta, không cần lo cơm áo, cũng không cần dùng sắc hầu người, dĩ nhiên cũng không phải lo có ngày phai sắc thì hết yêu.”

Đỗ Tâm Nô ngẩng đầu nhìn nàng, ngờ rằng mình nghe lầm.

Theo ý của nàng thì mua mình về là để hầu nàng, không thể tới gần Đại đô hộ.

Tê Tri nhìn sắc mặt nàng ta, nhỏ nhẹ bổ sung một câu: “Lựa chọn thế nào là ở người.”

Căn phòng chìm trong yên ắng.

Trước đó cả Tân Lộ và Thu Suong đều không cam lòng, nhưng bây giờ đã tiêu tan.

Gia chủ nhà nàng đóng kịch đây mà, quen quá rồi.

Sau một hồi im lặng, bỗng một tràng cười cất lên.

Là Đỗ Tâm Nô cười.

Nàng ta cười một lúc lâu, thậm chí còn vỗ tay: “Bình sinh phu nhân là người thú vị nhất mà tiện thiếp từng gặp.”

Tê Tri cũng cười: “Ta còn tưởng người muốn nói ta ra tay hào phóng.”

Đỗ Tâm Nô lại cười hai tiếng: “Đương nhiên cũng rất hào phóng.”

Bảo nàng ta cứ báo giá rồi lại còn thêm gấp mười, quả nhiên là hào phóng của hào phóng.

Nàng ta thôi cười, bái lạy: “Tiện thiếp nguyện nhận gấp mười lần tiền công rồi rời đi, sau này chuyên tâm soạn nhạc chơi đàn, không dây dưa nữa.”

Tê Tri không bắt ngờ lắm.

Đúng như nàng đoán, đây là một cô gái thông minh.

Lúc làm kinh doanh nàng đã chứng kiến rất nhiều cô gái xuất thân nghèo khó, trên đời này có rất nhiều người đáng thương, nếu không phải lâm vào đường cùng thì có mấy ai muốn nhìn sắc mặt người khác mà hầu hạ.

Huống hồ còn là người đàn ông chẳng hề quan tâm mình.

Nàng nhìn sang bên cạnh.

Thu Suong và Tân Lộ lập tức đưa người đi ra.

Trước khi đi Đỗ Tâm Nô lại cúi đầu thi lễ, nhìn mặt nàng một lúc rồi mới rời đi.

Tê Tri nghe lâu cũng mệt rồi.

Nàng đắm vào bập chần đã tê, đứng dậy khỏi bàn bệt rồi đi ra cửa.

Giẫm lên bậc thang, vừa xoay người lại thì thấy người đàn ông đứng đấy.

Phục Đình đứng cạnh cầu thang, đáng người cao ráo, mắt nhìn thẳng vào nàng.

Tê Tri không biết liệu chàng có thấy Đỗ Tâm Nô kia bị dẫn đi không, nàng đứng trước mặt chàng nói: “Thiếp đã đưa người đi rồi.”

“Ta thấy rồi.” Chàng đáp.

Lòng chợt động, nàng hỏi: “Thiếp giải quyết thế nào?”

Thế nào ư? Phục Đình nhớ lại, đôi môi mông mím nhẹ.

Có phong cách, biết tiết chế, ra tay hào phóng, không nóng không vội, chỉ mấy câu đã đuổi được đối phương đi.

Mà khéo có khi người ta còn cảm kích nàng.

Ngay đến chàng cũng thấy bội phục.

Nhưng thấy cô gái trước mặt đang chờ mình trả lời, Phục Đình mở miệng lại cố ý nói: “Đồ kỵ.”

Làn mi Tê Tri rung lên.

Đúng thế, thân là chính thất phu nhân, dù có thế nào thì cuối cùng là vẫn đưa người ta đi, hoàn toàn không có vẻ hiền lương thực đức.

Nàng nhìn người đàn ông trước mặt, trên quần phục chàng dính bụi gió đường xa, viền cổ áo lấm bẩn, dán lên lồng ngực rắn chắc.

Tay nàng động đây, nói nhỏ: “Coi như thiếp đồ kỵ cũng được.”

Phục Đình nhìn nàng.

Không ngờ nàng lại thoải mái thừa nhận như thế.

Một khắc sau, trên ngực có thêm một ngón tay.

Tay cô gái chọc vào ngực chàng, nói: “Dầu gì thì bên cạnh chàng, ngoài thiếp ra không thể có người khác được, đến một người thì thiếp đưa đi một, đến mười người thì thiếp đưa đi cả mười.”

Phục Đình nhìn ngón tay kia, cảm bạnh ra, mắt dán vào mặt nàng nhìn chăm chú.

Dám nói những lời như thế với phu quân mình, đây là người đầu tiên chàng gặp, lại có chút buồn cười.

Miệng chàng mấp máy, lại muốn kích nàng: “Dựa vào đâu, vì nàng là phu nhân của ta ư?”

Tê Tri bỗng thu tay về.

Vì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, chắc là Tân Lộ và Thu Surong đã về.

Tê Tri nhìn chàng, không đoán ra có phải người đàn ông này cố ý nói vậy không, nàng khẽ cắn môi, thấp giọng đáp: “Đúng thế, dựa vào việc thiếp là phu nhân của chàng.”

Nàng nỗ lực ở trên người chàng như thế, rồi sẽ có ngày lấy vốn về.

Sao có thể để người khác được hỏi kia chứ.

Người đàn ông này, còn cả mọi thứ phía sau chàng nữa, ngoài nàng ra, đừng hòng một ai muốn chạm vào.

Tân Lộ và Thu Surong đã đến cửa.

Nàng bình thân đi tới.

Phục Đình ấn tay lên ngực, cứ như cái chọc của nàng vẫn còn ở đó.

Nhớ lại ánh mắt ban nãy của nàng, chàng hơi hối hận vì đã cố tình kích nàng để rồi lại khiến nàng nghiêm túc.

Sau đó chàng lại muốn cười, không ngờ nàng cũng có lúc ngang tàng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Trong lâu các ở gần trang trại ngựa, ngay giữa nửa đêm cũng có thể nghe thấy tiếng ngựa hí.

Tê Tri ngủ không ngon giấc, thế mà mới sáng sớm đã dậy.

Chỉ vì hôm nay Phục Đình muốn đến trang trại nên phu nhân Đại đô hộ như nàng cũng phải đi theo.

Nàng ngồi trước gương, nghĩ đến việc còn phải gặp người ngoài nên dặn Tân Lộ đang trang điểm cho mình: “Trang điểm đậm vào.”

Tân Lộ vâng dạ, búi kiểu tóc trang trọng cho nàng rồi nhanh chóng về lồng mây, bỗng lúc này mới sực nhớ là thiếu người giúp. Nàng ta nhìn lướt ra ngoài cửa phòng, thắc mắc hỏi: “Sao không thấy Thu Sương đâu ạ?”

Vừa dứt câu thì Thu Sương đi vào.

Tân Lộ tính gọi nàng ta tới phụ mình chọn trâm cài cho gia chủ, nhưng nàng ta lại như không nhìn thấy, đi thẳng tới trước mặt Tê Tri thưa: “Gia chủ, vừa này La tướng quân gọi nô tỳ ra.”

Tê Tri nhìn nàng ta.

Thu Sương không đợi nàng hỏi đã thuật lại đầu đuôi.

La Tiểu Nghĩa gọi nàng ta ra là muốn hỏi, lúc ‘tiễn’ cô gái chơi hạc cầm kia đi thì đã chi bao nhiêu.

Tê Tri không biết hẳn hỏi chuyện này làm gì, nhưng sau đó lập tức lại nghĩ, làm sao hẳn biết nàng đã chi tiền cho Đỗ Tâm Nô?

Nàng hỏi: “Em nói cho y biết à?”

Thu Sương đáp: “Không được gia chủ căn dặn nên nô tỳ chỉ nói chung chung mà thôi.”

“Vậy y bảo sao?”

“Y bảo đã nhớ rồi.”

Đã nhớ rồi. Là muốn trả lại cho nàng à?

Tê Tri hiểu ra ngay.

La Tiểu Nghĩa làm gì nghĩ đến việc chịu trách nhiệm số tiền nàng đã tiêu, chắc chắn là Phục Đình dặn hẳn.

Nếu chàng biết nàng đã bỏ tiền cho Đỗ Tâm Nô, thế thì chắc chắn là thấy nàng đã giải quyết như thế nào rồi.

Rõ ràng chàng đã thấy cách nàng giải quyết, vậy mà vẫn nói nàng đổ kị ư?

Nếu cảm thấy nàng đổ kị thật thì cần gì phải hỏi nàng chi ra bao nhiêu?

Quả nhiên người đàn ông này có ý.

Tê Tri hơi bực vì mình lại bị chàng đùa giỡn, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười.

Trong lòng tự nhủ: Đúng là người đàn ông mạnh miệng.

Suy cho cùng thì cũng không phải thực sự nói nàng đổ kị, tâm trạng nàng tốt hẳn lên, quay đầu lại bảo: “Để tự ta chọn đồ cài cũng được.”

Tân Lộ lập tức nâng hộp trang sức nặng trĩu đến gần nàng.

...

Trang điểm xong, từ đỉnh các bước ra, người hầu đi tới bẩm báo rằng Đại đô hộ và La tướng quân đã đến trang trại trước rồi.

Lý Nghiên ngoan ngoãn đứng chờ trước xe.

Cậu có vẻ rất mong đợi, hà hơi làm ấm tay, đoạn bảo: “Cô ơi, đây là lần đầu cháu được thấy trang trại ngựa đấy.”

Tê Tri đưa lò sưởi cầm tay cho cậu rồi lại sửa áo khoác trên người cậu, nói: “Đi theo dưỡng cháu thì sau này sẽ còn có cơ hội như vậy nữa.”

Nàng dẫn cháu trai đi theo chuyến này là quyết định đúng đắn.

Chỉ ít là cháu nàng đã gần gũi với Phục Đình hơn nhiều rồi, đây là chuyện tốt.

Hôm nay không có gió cũng chẳng có tuyết, mặt trời quang đãng, dầu vẫn còn lạnh nhưng là thời tiết đẹp để xem ngựa.

Trong trang trại có một đài cao được xây nổi với biệt viện nơi bọn họ dừng chân, sừng sững tọa lạc dọc mép trang trại, bên trên được ngăn ra thành từng gian độc lập làm chỗ nghỉ ngơi, cũng là nơi tốt để quan sát trang trại.

Tê Tri đi lên đài cao, bước vào một gian riêng. Đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài là có thể nhìn thấy những con ngựa trong rào chắn, thực đồ sộ nguy nga.

Lý Nghiên được Tân Lộ dẫn đi đi lại lại ở gần đây.

Còn phía xa kia lại có không ít xe ngựa đang tiến về.

Nàng nhìn kỹ, đoán có lẽ đó là nhóm quan lớn chức cao từ các châu phủ khác tới.

Chợt rèm cửa sau lưng vang lên, nàng ngoảnh đầu lại, nhìn thấy người đàn ông mạnh mẽ kia.

Phục Đình mặc trang phục Hồ thêu măng xà đen, trên lưng thắt bội đao, cúi đầu đi vào rồi lại ngược mắt nhìn nàng.

Tê Tri biết hôm nay là ngày đặc biệt nên ăn mặc chải chuốt rất trang trọng, trang điểm kỹ càng, nàng đón ánh mắt chàng, thấp giọng hỏi: “Sao, có đẹp không?”

Mắt Phục Đình chớp mấy lần.

Chàng biết rõ nàng là một tuyệt sắc giai nhân.

Tê Tri chẳng đợi chàng mở miệng mà đã tự nói tiếp: “Được rồi, thiếp chỉ là kẻ đồ kỵ, sao có thể đẹp được.”

Chàng híp mắt nhìn, thấy nàng vẫn bình thản thì biết nàng cố ý.

Phục Đình tự nhủ: Lại đáp lễ đây mà.

Chàng cũng chẳng nói nhiều, ngồi xuống chiếc sập gần đó rồi vỗ tay chỗ bên cạnh, nói: “Lại đây ngồi.”

Tê Tri nhủ mảy, nàng biết người đàn ông này vẫn chưa nguôi giận, mấy ngày qua cứ mặt nặng mày nhẹ với nàng hoài.

Hôm qua còn cố ý nói nàng đồ kỵ, nay lại bảo nàng tới ngồi cạnh mình.

Đúng là bất ngờ, nhất thời nàng không nhúc nhích.

Phục Đình nhìn nàng, tay lại vỗ xuống mấy cái, trầm giọng bảo: “Sao, không muốn à?”

Bỗng đúng vào lúc này, bên ngoài có người hầu đến báo: Đô đốc Cao Lan dẫn theo gia quyến đến chào hỏi.

Tê Tri giật mình, lúc này mới hiểu ý chàng.

Thì ra là để nhận lễ.

Nàng nhủ mảy, vừa bực lại vừa buồn cười, chậm rãi đi tới ngồi xuống.

Cố ý không nhìn mặt người đàn ông kia, chỉ nhìn chân chàng kê sát nàng, cơ bắp rắn chắc.

Nàng nhủ thầm: cục đá này sớm muộn gì cũng rơi vào tay mình mà thôi.

Một nhóm ba người tiến đến hành lễ.

Người đi đầu mặc quan bào cổ tròn, phía sau y là một người phụ nữ đầy đà nắm tay một cậu bé.

Tê Tri nhìn lướt qua, phát hiện vị đô đốc này vẫn còn rất trẻ, chỉ vì cầm lún phún râu nên trông mới hơi già.

Rồi nàng lại nhìn sang người đàn ông bên cạnh, bụng nhủ: dưới tay chàng toàn là người trẻ trung khỏe mạnh như La Tiểu Nghĩa và vị đô đốc này, đúng là có vốn liếng ‘mạnh mẽ’.

Phục Đình và đô đốc Cao Lan nói chuyện về trang trại ngựa, lại nhắc đến những vị quan lớn năm nay sẽ đến.

Nàng không chú tâm lắng nghe, ánh mắt chuyển từ vị đồ đốc sang đứa bé bên cạnh.

Một cậu bé chừng năm sáu tuổi đang rúc vào lòng cha mẹ.

Nàng không khỏi nghĩ đến Lý Nghiên ở bên ngoài, hồi trước cậu cũng từng đáng yêu ngây thơ như vậy.

Đáng tiếc là không thể dựa dẫm vào cha mẹ được nữa.

Bỗng nàng cảm thấy sau lưng bên hông thất lại.

Tê Tri hoàn hồn, phát giác sau thất lưng có thêm một bàn tay, thế là nhìn sang bên cạnh.

Là Phục Đình.

Một tay chàng ôm eo nàng, nghiêng mặt sang nhìn nàng.

Nàng nhìn thẳng về phía trước, thì ra đồ đốc Cao Lan đang chào nàng, do nàng thất thần nên không để ý.

Đồ đốc Cao Lan nói: “Năm nay phu nhân đến thật đúng lúc, vừa hay gặp trùng thời điểm náo nhiệt nhất.”

Vừa rồi Tê Tri không nghe rõ bọn họ nói chuyện cho lắm, bèn hỏi: “Náo nhiệt gì?”

Đồ đốc đáp: “Mấy năm qua cũng hay có khách quý đến trang trại ngựa thưởng thức vui chơi, nhưng năm nay tới nhiều nhất, Cao Lan Châu đã nửa tháng ngựa xe nườm nượp.”

Tê Tri lẩm bẩm, thì ra là nói mấy người quyền quý kia.

Nàng biết trong hai đô có rất nhiều vương công quý tộc thích cưỡi ngựa, từng có người bỏ ra ngàn vàng mua ngựa, mà một lần là mua liền mấy con, thế nên nàng cũng chẳng kinh ngạc lắm.

Nàng không quá hứng thú, chỉ gật đầu coi như trả lời.

Đồ đốc Cao Lan dẫn vợ con tới chào rồi lại cáo lui.

Nàng lại nhìn sang bên cạnh, lúc này người đàn ông mới thu tay về.

Chàng nhìn nàng, hỏi: “Ngẩn ngơ gì đấy?”

Tê Tri không muốn cho chàng biết, tìm đề tài khác: “Đang nghĩ nếu như không có thiệp thì chàng tính gặp bọn họ như thế nào?”

“Chỉ gặp cấp dưới, không gặp gia quyến.” Chàng nói.

Nàng nghĩ, đáp dứt khoát thật đấy, có thể thấy hồi trước trong mắt chàng cũng chỉ có công sự.

Bỗng suy nghĩ chợt động, nàng lại hỏi: “Vậy vì sao chàng không dứt khoát đón thiệp đến đây luôn?”

Lời nói chậm rãi kéo dài, ánh mắt nàng cũng quay sang nhìn chăm chú người đàn ông tuấn tú này: “Có phải nếu thiệp không đến, chàng sẽ không bao giờ đi đón thiệp không?”

Nàng cũng không biết vì sao lại hỏi chuyện này nữa, hoặc già là đã thắc mắc từ lâu rồi.

Phục Đình bị hỏi bất ngờ, im lặng một lúc rồi mới nói: “Không phải.”

Một người đàn ông như chàng, đã cưới vợ thì sao có chuyện lạnh lùng hắt hủi nàng được, nếu không phải tình hình ở đất Bắc không ổn thì đã đến đón nàng rồi.

Thế mà nàng lại bất ngờ tới, khiến chàng không kịp chuẩn bị.

Mà càng không kịp chuẩn bị là những chuyện nàng làm sau khi đến.

Nghĩ tới đây là lại nghĩ đến số tiền bù vào quân lương.

Nếu như chuyện này bị rêu rao ra ngoài, thì một Đại đô hộ như chàng đến mặt mũi để ngồi đây tiếp nhận bái lễ của hạ quan cũng không có.

Chàng mím môi đứng dậy, đi tới cửa sổ xem ngựa.

Tê Tri ngạc nhiên nhìn chàng.

Nhớ lại khi vừa vào phủ chàng chẳng coi nàng ra gì, nên cứ tưởng chàng sẽ không nói lời dễ nghe, nào ngờ chàng lại nói thẳng mình sẽ đón nàng.

Bỗng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ở bên ngoài, dường như có không ít người tới.

Đám đông trò chuyện rôm rả đi vào từng gian riêng.

Tiếng cười nói của đô đốc Cao Lan và bọn họ truyền tới.

Bất thành linh có tiếng hét lên đầy kinh ngạc.

Nàng còn đang lấy làm lạ không biết chuyện gì đang xảy ra thì màn cửa rung lên, La Tiểu Nghĩa đi vào.

Hắn rất vội vã, chẳng để ý có mặt Tê Tri mà nói luôn: “Tam ca, có một nhóm ngựa thượng hạng đến!”

Phục Đình xoay người lại.

La Tiểu Nghĩa giơ tay lau trán, bên trên phủ một lớp mồ hôi mỏng, xem ra hắn đã gấp gáp chạy tới.

Hắn cười nói: “Vừa rồi có thương nhân đưa ngựa của Tây Vực đến, thật sự không thể phân cao thấp với ngựa nuôi ở trang trại được, có thể làm ngựa tốt trong số chiến mã đấy huynh.”

Phục Đình nghe thế thì chân di chuyển, đang định đi ra thì đô đốc Cao Lan vén rèm đi vào.

“Bẩm Đại đô hộ, bên ngoài có nhóm ngựa tốt tới nhưng lại bị cản lại.”

Chàng cau mày: “Bị cản lại là thế nào?”

La Tiểu Nghĩa cũng biến sắc, vừa nãy hắn còn thấy yên ổn, đám thương nhân kia đang ở cổng trang trại, sao đột nhiên lại có chuyện thế này.

Đô đốc đáp: “Chính là những người quyền quý kia tới ngắm cảnh, thấy ngựa trong chuồng chúng ta không tốt lắm nên muốn mua ngựa của thương nhân này, vừa rồi đã bàn xong, muốn tổ chức đấu giá ở đây.”

Tê Tri nhìn ra ngoài qua kẽ rèm nhưng không thấy gì cả, đoán tiếng hét vừa rồi có lẽ là vì thấy có ngựa tốt đến.

Nàng lặng lẽ nhìn người đàn ông đứng bên.

Chàng sầm mặt, cánh môi mím chặt.

La Tiểu Nghĩa thấy sắc mặt tam ca nhà mình như thế thì biết ngay không ổn; một tay sờ lên hông, có ý định đi ngăn cản, nhưng rồi lại cố nhịn mà nói: “Tam ca à, không thể bỏ nhóm ngựa kia được, chúng ta chỉ mới mở rộng quân, cần đào tạo kỵ binh, nhưng ngựa ở đây lại không đủ, hiện tại nếu có số ngựa này bổ sung thì không gì tốt bằng.”

Phục Đình nói: “Thừa lời.”

Chàng há lại không biết điều này?

Nhưng số ngựa này sớm không đến trễ không tới, lại đến đúng lúc có đám người này ở đây.

Mấy năm nay Cao Lan Châu khó khăn, may có đô đốc Cao Lan mở trang trại ngựa thu hút đám người quyền quý tới ngắm cảnh, nhờ vậy mà kiếm không ít lợi lộc, giảm bớt kha khá gánh nặng cho đất Bắc.

Không ngờ nay lại thành chuyện xấu.

Thương nhân buồn lẽ lại không có giao ước với trang trại, cho nên chàng cũng không thể buộc người khác không được mua ngựa.

Chàng nhìn Tê Tri ở trên sạp, không muốn để nàng nghe nhiều, nhìn trái nhìn phải rồi nói: “Đi ra.”

La Tiểu Nghĩa và đô đốc Cao Lan cùng đi theo.

Tê Tri nhìn bọn họ ra ngoài, âm thầm tính toán.

Tình hình trước mắt là muốn số ngựa này.

Đứng ở góc độ thương nhân, nàng cảm thấy đám người Hồ buôn ngựa này quá khôn khéo.

Đấu giá tức là ai ai cũng có cơ hội, người trả giá cao thì sẽ có được, không sợ đắt tội chứ vị quyền quý mà còn có thể kiếm được giá cao.

Nàng ngồi trên sạp một lúc lâu, nghĩ đến vẻ mặt của chàng thì không khỏi thờ dãi: một người đàn ông như vậy mà lần này tới lần khác lại gặp chuyện

khốn khó.

Không bao lâu sau, rèm cửa lại được vén lên, Phục Đình đã trở lại.

Chàng đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, sau đó quay đầu nói: “Đi thôi.”

Như không hề có chuyện gì xảy ra.

Có điều còn chưa động đậy thì La Tiểu Nghĩa đã đuổi vào, chạy thẳng tới trước mặt chàng thấp giọng nói nhỏ.

Nhưng Tê Tri vẫn nghe thấy.

Hắn hỏi: Tam ca, không cần thật sao?

Phục Đình thấp giọng mắng: “Xéo.”

La Tiểu Nghĩa cứng người, quay sang nhìn Tê Tri, miệng mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng rồi lại nhìn tam ca nhà mình, sờ mũi một cái rồi im lặng đi ra ngoài.

Phục Đình nhìn Tê Tri, môi mím lại.

Đoán hẳn là nàng đã biết rồi.

Vừa nãy chàng đã đi nhìn ngựa, cũng lệnh đô đốc Cao Lan chuẩn bị chu toàn, đầu giá có lợi nhuận cao, người buôn ngựa ắt sẽ không từ bỏ.

Tuy bọn họ nể tình phủ đô hộ có quyền thế nên cũng có ý nhượng bộ, nhưng phải dựa theo quy định thanh toán một lần.

Mà số tiền đó lại khiến chàng nghĩ đến số quân lương.

Chàng không khỏi nhếch môi, tự giễu: đúng là mọi ải khó đều bị nàng nhìn thấu.

Tê Tri đứng dậy, chặn đường chàng lại, đưa tay chỉ ra ngoài cửa sổ.

Phục Đình nhìn theo hướng nàng chỉ.

Thấy một đám ngựa tốt lông mượt sáng bóng, đang chen chúc nhau ở một góc trang trại.

Bên tai vang lên giọng nữ nhẹ nhàng.

Tê Tri nhón chân, khẽ hỏi vào tai chàng: “Chàng muốn đứng không?”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tê Tri hỏi như thế cũng vì suy nghĩ rất nhiều.

Muốn chàng có lợi thế, muốn sáu quân của chàng trở nên mạnh mẽ không bị, bởi chàng càng mạnh thì chỗ dựa của nàng và Lý Nghiên sẽ càng thêm vững chắc.

Nên dù biết người đàn ông này sẽ có phản ứng ra sao thì nàng vẫn hỏi.

Chàng muốn đứng không?

Quả nhiên, Phục Đình lập tức quay đầu nhìn nàng không rời mắt.

Giọng chàng rất trầm, đè trong cổ họng: “Nàng đừng nghĩ nữa.”

Tê Tri chớp đôi mi, khép tay áo đứng trước mặt chàng: “Thiếp chẳng có ưu điểm gì ngoài nhiều vàng bạc, nên cũng chỉ có thể giúp được chàng như vậy mà thôi.”

Nói khiêm tốn thế lại khiến Phục Đình muốn cười.

Nàng không có ưu điểm ư, từ đầu tới chân toàn là ưu điểm.

Vừa thông tuệ lại giỏi hoạt, ngay tới một chút tiền với nàng không đáng là bao cũng là điểm yếu lớn nhất của chàng.

Chàng hít sâu, nhìn thẳng vào nàng: “Nàng tưởng chuyện này giống chuyện đuổi đàn nữ hạc cầm sao? Chuyện lúc trước còn chưa qua, nàng đừng có nghĩ nữa.”

Tê Tri nắm chặt tay, tự nhủ sao người đàn ông này lại cố chấp đến thế.

Ngoài miệng lại hỏi: “Vì sao? Rõ ràng chàng rất cần số ngựa này.”

Phục Đình nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy đoàn ngựa đó thì lòng lại nặng trĩu.

Đúng vậy, đó là một nhóm ngựa tốt, để chúng biến thành vật nuôi cho các nhà quyền quý thì chi bằng cho chúng xông pha chiến đấu bảo vệ tổ quốc.

Nhưng tình hình này thì chẳng thể làm được gì.

“Nàng có tin vào số mệnh không?” Bỗng chàng chợt hỏi.

Tê Tri nhú mày, nếu nàng tin vào số mệnh thì đã không đến đây rồi.

Trông người đàn ông này có cốt khí như thế mà chẳng ngờ lại nói ra những lời này.

Nàng không khỏi buồn bực, lạnh giọng đáp: “Không tin.”

Phục Đình bỗng nói: “Ta cũng không tin.”

Nàng ngẩn ra.

Lại nghe thấy chàng nói tiếp: “Nên dù hiện tại không có được thì sao, rồi cũng sẽ có ngày có được thôi.”

Nhất thời nàng im lặng, bụng nghĩ thì ra là vậy, vừa rồi đã xem nhẹ chàng.

Bên ngoài vọng tới tiếng đám đông bàn tán xôn xao, buổi đấu giá đã bắt đầu.

Một người hầu bung khay gỗ im lặng vén rèm đi vào, đặt khay xuống rồi lại lùi ra.

Trong khay chứa một xấp thẻ.

Thứ này dùng để ra giá, tiện cho các quý nhân đấu giá.

Tê Tri nghĩ chắc là đùa nhảm rồi, vì Phục Đình không tính tham gia.

Chàng thấy thế, nhắc chân toan rời đi.

Tê Tri gơ tay níu tay áo chàng lại, “Nếu cứ mãi như vậy, chàng thật sự không muốn ngựa nữa à?”

Gương mặt Phục Đình cứng lại, nhớ lại ban nãy phải gọi một đò đốc đi thương lượng với thương nhân buôn ngựa, đây đúng là điều thâm nhất từ khi chàng làm Đại đô hộ.

Thủ phủ Hãn Hải thống lĩnh tám phủ mười bốn châu, đáng nhẽ chàng phải nên mặc áo lụa thắt đai ngọc, giàu có một phương, một nhóm ngựa thôi mà, vung tay một cái là mua được liền, chỉ là chuyện con con.

Ấy vậy mà thiên tai cứ kéo đến, sau đó lại gặp chiến sự.

Bách tính ở đất Bắc được chính hai tay chàng bảo vệ, chàng không thể hút máu thịt của họ để làm giàu cho mình được.

Chàng nhìn cô gái đang kéo tay mình, hàm răng nghiến chặt, nghĩ thầm: Cứ mãi ư? Chàng không tin sẽ cứ mãi như vậy.

Chợt chàng cười gằn: “Ông đây không tin không không qua nổi ải này.”

Tê Tri ngạc nhiên, thấy người đàn ông trước mặt đứng thẳng, khuôn mặt rắn rỏi cương chính, ánh mắt bình tĩnh đầy kiên nghị.

Nàng giật mình trước thái độ kiêu ngạo của chàng, ngón tay không khỏi buông ra.

Phục Đình cảm thấy tay áo lỏng đi, khóe môi mím lại.

Phát hiện mình nói lời thô lỗ quá.

Biết nàng xuất thân cao quý, còn chàng là người quân đội thô tục nên tuân tiết chế khi ở trước mặt nàng, chưa bao giờ nói những lời lỗ mãng như vậy.

Vừa nãy đã không quản chặt cái miệng.

Chàng nhìn vào mặt nàng, thấy nàng cup mắt thì sợ mình đã dọa nàng, thế là thấp giọng: “Nàng đừng can dự vào là được.”

Tê Tri ngược mắt nhìn chàng: “Thiếp đã nói rồi, chỉ cần một ngày chàng còn cần thì thiếp sẵn sàng chi tiền.”

“Ta không cần.” Chàng nói chắc nịch, thấy ánh mắt nàng thì lại bổ sung một câu: “Tiền của nàng cứ giữ lại mà tự tiêu.”

Một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, làm quan lớn giữ quyền cao như chàng, mấy năm qua đều trang trải được, thì không có lý gì nhu cầu quân sự bây giờ lại dựa vào con gái người ta.

Chàng không muốn sống rác rưởi như vậy.

“Được thôi.” Bỗng Tê Tri lên tiếng.

Phục Đình nheo mắt, không ngờ nàng lại buông tay.

Nàng gật đầu, lại nói: “Được rồi, thiếp hứa với chàng là được đúng không.”

Không phải nàng thật sự muốn bỏ lỡ lô ngựa ngày, cũng biết chàng khẩu thị tâm phi, nhưng ban nãy đã ép chàng nói đến mức đó, nếu cứ gắng gượng nữa thì sẽ khiêu khích giới hạn của chàng mất.

Phục Đình im lặng, thấy nàng nhượng bộ như thế chàng lại không quen.

“Tam ca.” La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài gọi.

Chàng nhìn Tê Tri, giọng bất giác nhẹ đi: “Ồ đây chờ ta.”

Tê Tri gật đầu, ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống sập.

Phục Đình nhìn nàng rồi mới rời đi.

Chàng đi rồi, ánh mắt nàng lại lia về xấp thẻ đặt trong khay.

Những tấm thẻ dài chừng một ngón tay, màu sắc khác nhau được làm từ trúc đen, một tấm đại diện cho một lần ra giá.

Ngón tay nàng khảy một tấm thẻ đùa nghịch, nghĩ không biết mình lùi bước nhường lô ngựa này thì có phải là hành động đúng không.

Chợt bên ngoài có tiếng ra giá.

Giá được hô là giá khởi điểm, sau đó *cách* một tiếng, thẻ bài được ném ra.

Lại có người cao giọng đọc một con số.

Bọn họ đã bắt đầu rồi.

Tê Tri cảm thấy tiếc thay người đàn ông ấy.

Một người đàn ông có cốt cách như vậy, nếu không gặp cảnh ngộ này thì sẽ như thế nào đây.

Rồi nàng lại nghĩ: mình đã không nhìn nhầm người.

Bỗng có người thấp giọng gọi: “Tầu tầu oi.”

Tê Tri nhìn ra cửa.

La Tiểu Nghĩa không đi vào mà đứng ngoài rèm hỏi: “Tầu tầu nói chuyện với tam ca xong rồi hả?”

“Nói xong rồi.” Nàng đáp: “Ta đã hứa với chàng là sẽ không tham dự.”

La Tiểu Nghĩa lại như thờ phào: “Tầu tầu không tham gia là được rồi, ta cũng cảm thấy nếu cứ dùng tiền của tầu thì không ổn, tam ca đã đi nói chuyện với đô đốc Cao Lan, ta ở đây ngồi xem cùng tầu một lát.”

Là Phục Đình bảo hấn tới đây, dặn hấn đề ý động tĩnh nên hấn đến canh chừng.

Hắn vẫn không nỡ bỏ đám ngựa kia, cũng thực sự có ý định xin tâu tâu giúp đỡ, nhưng làm người phải có liêm sỉ, không thể một lần hai lần rồi ba lần chìa tay vò tiền nạng được.

Thôi bỏ đi, không cần cũng được.

Cuộc nói chuyện bên này nhanh chóng bị âm thanh ra giá bên ngoài vùi lấp.

Tê Tri nghe giá mới, đối với nạng chỉ là con số không đáng, không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng nếu nạng đã hứa rồi thì cũng chỉ có thể ngồi nghe thôi.

Đúng lúc này, Tân Lộ dẫn Lý Nghiên đi dạo quay về.

Lý Nghiên chưa thấy cảnh tượng như vậy bao giờ, vừa vào đã hỏi: “Bên ngoài có chuyện gì vậy cô?”

Tê Tri nói: “Tranh nhau ngựa ấy mà.”

La Tiểu Nghĩa ở ngoài tiếp lời: “Đúng thế.” Lòng đang chảy máu đây.

Lúc đi vào Lý Nghiên đã đặc biệt nhìn qua, chính giữa đài cao này là sàn gỗ trống được vòng lại bởi tro hương xông. Rèm cửa của các gian riêng xung quanh được vén nửa lên, thỉnh thoảng có người ở bên trong ném thẻ bài ra, rơi xuống vòng tròn đó.

Chỉ có gian của cô cậu là buông kín rèm.

Cậu nhớ lại, nói với cô: “Chắc góc chéo bên kia có thể thắng được đó, cháu thấy bên đó ném ra nhiều thẻ nhất.”

La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài nghe thế thì cũng nhìn ra, quả nhiên trong rèm lại ném ra một thẻ.

Vì đã để ý nên hắn cũng nghe ngóng đối phương, chắc một tiếng: “Người của Ung vương.”

Trong phòng truyền tới âm thanh của Tê Tri: “Huynh nói là người của ai?”

La Tiểu Nghĩa tưởng nạng không nghe rõ nên lặp lại: “Ung vương.”

Tê Tri ở trong phòng nghe rõ mồn một, thực sự rất muốn cười, còn có thể gặp nhau kiểu này à.

Nàng hỏi: “Hắn mua ngựa làm gì?”

La Tiểu Nghĩa đáp: “Nghe bảo thời gian trước lão ta vương vào chuyện tiếm cảm đồ gì đó, ai cũng cười lão bảo nghèo tới nỗi phải thế chấp trang sức của vương phi, tức tới mức đập phá tiếm cảm đồ kia, hiện tại đang dùng tiền khắp nơi để bác bỏ tin đồn.”

Nói tới đây lại chắc một tiếng, hắn nghĩ, số tiền dư của đám quyền quý này mà đổ vào đất Bắc bọn họ thì hay biết mấy.

Tê Tri nhìn Tân Lộ.

Tân Lộ đi tới thấp giọng thưa: Đúng là có chuyện này ạ.

Ung vương không dám giống trống khua chiêng xuất binh đi đập tiếm cảm đồ, dầu gì cũng là hành động trái luật nên chỉ bảo mấy gia đình đi, bởi vì không xảy ra chuyện gì to tát mà người vật cũng không tổn thất, thế nên mới không báo cáo.

Trong tay Tê Tri nhiều việc nên đúng là không cần chuyện gì cũng báo, nhưng hiện thì đã biết rồi.

Nàng nghĩ có lẽ Ung vương vẫn chưa nhận đủ bài học, tự mình không dạy nổi con mà còn dám đập phá tiếm cảm đồ của nàng.

“Vén rèm lên.”

La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài nghe thế thì ngoái đầu lại, thấy Tân Lộ vén nửa rèm lên.

Một bàn tay vươn ra, hất nhẹ.

Cạch một tiếng, tám thẻ bay vào vòng tròn bên dưới.

Tức khắc có người hô: “Thêm một bên tham gia đấu giá.”

La Tiểu Nghĩa sững sốt, lập tức phản ứng lại, không ngờ tâu tâu nhà hắn bỗng ra tay.

Phục Đình ra ngoài một chuyến để đô đốc Cao Lan đàm phán mua số ngựa tiếp theo với thương lái, nhờ điều kiện cung cấp để bọn họ thuận tiện kinh doanh ở đất Bắc mà giá đã được hạ xuống.

Vừa đi về thì thấy La Tiểu Nghĩa ở cửa xoa tay, hắn vừa trông thấy chàng thì lập tức đi lên, thấp giọng nói: “Tam ca, tẩu tẩu ra tay rồi.”

Phục Đình sầm mặt, vừa đảo mắt thì thấy rèm cửa được vén lên, người con gái bên trong vươn tay ra ném một thẻ bài.

Chàng bảo La Tiểu Nghĩa đến đây là để đề phòng nàng lật lọng, không ngờ sự lại thành thật.

La Tiểu Nghĩa sợ chàng nổi giận nên đề tay lên lồng ngực chàng, giải thích: “Vốn không có làm gì cả, nhưng không hiểu sao tẩu tẩu vừa nghe nhắc đến Ung vương thì bắt đầu ra tay.”

Phục Đình không nói không rằng, lướt qua hắn đi vào cửa.

Trong phòng có một chiếc ghế dựa, Tê Tri ngồi trên ghế, đang định nhắc tay ném ra ngoài thì thấy chàng đi vào, thế là dừng lại.

Trước đó Phục Đình còn sầm mặt, nhưng nhớ lại lời La Tiểu Nghĩa đã nói thì không nổi nóng mà chỉ hỏi: “Vì sao?”

“Thiếp đã hứa với chàng là không tham gia.” Tê Tri biết mình đuối lý, giọng bất giác nhẹ đi: “Nhưng chàng cũng nói rồi đấy, tiền của thiếp thì thiếp giữ lấy mà tự tiêu.”

Nàng sờ tấm thẻ trong tay, nói một mạch: “Ung vương từng lần át phủ Quang vương, thiếp dùng đập oai phong của lão chính là dùng tiền cho mình, không liên quan gì đến chàng cả.”

Phục Đình nhú mày: “Thật chứ?”

Lý Nghiên ở bên thấp giọng tiếp lời: “Là thật dượng ơi...”

Cậu biết mọi sự là do mình, thấy dượng hằm hằm đi vào nên không thể không giải thích.

“Cháu không cần nói nhiều.” Tê Tri ngắt lời, nghe thấy bên ngoài có tiếng báo giá thì lại định ném thẻ ra, nhưng bỗng nàng dừng lại, nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Phục Đình nhìn Lý Nghiên, biết cậu không phải là đứa trẻ bịa chuyện nói dối.

Thế nhưng mặt chàng vẫn lạnh tanh, đi hai bước ra đứng gần cửa.

Một lúc sau, bất thành linh chàng lên tiếng: “Ném đi.”

Tê Tri chớp mắt khó tin: “Thật sao?”

Ngay cả La Tiểu Nghĩa cũng ngạc nhiên xóc rèm lên nhìn vào trong, sợ mình nghe nhầm.

Phục Đình nhìn nàng chăm chú, đoạn gật đầu: “Nàng muốn xả giận cho mình thì ta không cản.”

Thân là một người đàn ông, nghe thấy phu nhân của mình bảo muốn xả giận thì cũng không có lý nào ngăn cản.

Nếu không thì thành ra hùa với người ngoài ức hiếp nàng rồi.

Mà đây cũng đúng là nàng tự mình tiêu tiền.

Chàng lại nói: “Có chừng mực là được.”

Trong lòng Tê Tri nhẹ nhõm đi nhiều.

Người đàn ông đây chịu đứng về phía nàng là đã đủ để tiêu tan phần nào sự tức giận của nàng với Ung vương rồi.

Nàng lại nhìn chàng một cái.

Chàng đứng cạnh cửa, ngại bội đao sau lưng cản trở nên cúi xuống ôm trong khuỷu tay, cứ thế nhìn nàng.

Nàng nghênh đón tầm mắt của chàng, ném thẻ bài trong tay ra.

Bên ngoài báo: Có nhà đã ném.

Phục Đình lắng nghe động tĩnh.

Cạnh tranh mua là đấu giá trước, sau đó xác định số lượng ngựa cần mua.

Cũng chỉ có đám người quyền quý này mới dám chơi theo cách này.

Những người này ai ai cũng có máu mặt nên sẽ không dễ thu tay, hiện tại có người ném ra, có thể thấy giá đã lên cao.

Chàng lại nhìn Tê Tri ngồi trên ghế.

Nàng không ngồi thẳng mà tựa lệch sang bên, đóng tai nghe động tĩnh bên ngoài, tay vẫn vờ thè bài trong tay, cánh môi thoa son vênh lên, hai mắt tập trung.

Chàng bỗng cảm thấy đáng về nàng như vậy trông rất thông thạo.

Sau đó lại thấy là mình nghĩ nhiều.

Ánh mắt không rời khỏi người nàng.

Ngoài rèm có tiếng bước chân vang lên, giọng của đô đốc Cao Lan truyền tới: “Không biết thì ra phu nhân cũng tham gia.”

Phục Đình không khỏi mím chặt môi, không nói gì.

Tê Tri cười bảo: “Tiền tiết kiệm Đại đô hộ tích góp đã lâu, bảo ta cứ lấy mà tiêu.”

Hầu kết chàng giật giật, miệng càng mím chặt.

Đây không phải là tiền của chàng mà nàng lại dát vàng lên mặt cho chàng.

Bất giác nơi mềm mại trong lòng được chạm đến.

Đô đốc Cao Lan ở bên ngoài nói nhỏ: “Đã mấy năm rồi đất Bắc không thu thuế, cứu tế trong triều lại có hạn, nên mọi năm Đại đô hộ vẫn cấp tiền cho các phủ đô đốc, mỗi người trong quân lại được ăn no mặc ấm, lưỡi mác sáng bóng, hạ quan đoán tích góp được khoản tiền này cũng không dễ dàng gì, mong phu nhân quý trọng.”

Y không biết Phục Đình có trong này, chỉ là có lòng tốt tới khuyên can.

Dĩ nhiên Tê Tri biết khó khăn của chàng, nhưng nghe được lời này vẫn không khỏi nhìn chàng.

Phục Đình ôm tay dựa vào cửa, mắt nhìn sang một bên, quai hàm siết chặt.

Nàng biết chàng có cốt cách cứng rắn, cương nghị quyết chống.

Cũng như cách chàng chống giữ để mảnh đất phương Bắc được bình yên mấy năm.

Ở trong phòng, Tân Lộ và Lý Nghiên lùi đến bên sập, không dám nghe nhiều sợ làm Đại đô hộ mất mặt.

La Tiểu Nghĩ đứng cạnh cửa ho một tiếng nhắc nhở đô đốc Cao Lan, sau đó dứt khoát lui y đi.

Tê Tri lại thông thả ném một tấm thẻ.

Biết chàng kiên cường, nàng làm như không nghe thấy những lời nói kia là được.

Bên ngoài liên tục có người ném thẻ.

Luân phiên đấu giá, cuối cùng chỉ còn lại có mấy nhà.

Mà người của Ung vương vẫn còn trụ lại.

Cách, thẻ bài rơi xuống đất, người hầu hô giá.

Giá mà phủ Ung vương đưa ra đã cao hơn mong muốn mấy lần, khiến mọi người có mặt trầm trồ.

Phục Đình nghe thấy rất rõ, mắt đảo sang, trông thấy Tê Tri lại giơ tay lên.

Thân chàng động đậy, đi lên mấy bước nắm chặt bàn tay kia.

“Là lúc này, bỏ thôi.” Chàng nói.

Mức giá này đã đủ để Ung vương đau đầu chỉ ra một khoản lớn, cơn giận của nàng hẳn cũng đã xả được rồi.

Lúc này chàng nói có chừng có mực tức là dừng lại ở đây.

Nếu cứ tiếp nữa thì chưa chắc đã là “tự nàng tiêu tiền vì mình”.

Ban tay nam giới khô ráo thô ráp, năm ngón tay mạnh mẽ nắm lấy cổ tay Tê Tri khiến nàng nắm không giãy ra được.

Nàng chỉ có thể nghiêng đầu nhìn chàng, thấp giọng nói: “Đã đâm lao thì phải theo lao, phu quân à.”

Phục Đình nhìn gương mặt gần trong gang tấc của nàng, nàng có đôi mắt hạnh, lúc nói khóe mắt cong lên để lộ nét phong tình.

Chàng không khỏi hoàn hồn, người run lên, nhưng đã không đưa tay ra kịp.

Tê Tri dùng tay kia cầm lấy khay trên bàn hất cả ra ngoài.

Lào xào một chuỗi tiếng vang.

Trong phòng lặng như tờ.

Ở bên ngoài, rôt cuộc người hầu cũng cao giọng báo: “Những người khác thua cuộc, thẻ bài trúc đen giành chiến thắng!”

Nói rồi y quay người chấp tay về phía cửa phòng kia: “Xin hỏi là quý khách phương nào, muốn mua mấy con?”

Sau một hồi im lặng, trong rèm cửa truyền ra giọng nữ –

“Phù Hãn Hải, mua tất.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Chỉ một câu xa xỉ đã khiến bốn phía phải vén rèm lên nhìn.

Thậm chí ở gian đối diện còn có người ló ra hỏi: “Đó là người nào thế?”

Đúng lúc đó đốc Cao Lan đi tới, thấp giọng trả lời: “Là phu nhân Đại đô hộ đất Bắc của chúng tôi, huyện chủ huyện Thanh Lưu.”

Lúc nói ra câu này trong lòng y cũng kinh ngạc như thế, chẳng ngờ phu nhân Đại đô hộ lại phung phí đến vậy.

Nhưng ban này La Tiểu Nghĩa ló y đi có dạn y dừng quán nhiều, một hạ quan như y cũng chỉ có thể nhìn mà thôi.

Người nọ nghe thế thì không ngồi nữa, lập tức đứng dậy đi ra.

Vừa ra ngoài thì thấy rèm bên gian đối diện được vén lên, một người đàn ông cao ráo bước ra.

Rồi rèm lại được vén lên lần nữa, một cô gái khoan thai đi tới.

Tê Tri đuổi theo Phục Đình ra ngoài.

Nàng chẳng suy nghĩ nhiều, chỉ sợ nếu lúc này để chàng đi thì khéo sẽ lại mâu thuẫn giống như lần trước nữa.

Nhưng không ngờ, vừa ra khỏi cửa thì đã rước về bao ánh mắt của các bên.

Nàng không thể thất thố nên cúi thấp đầu bước đi nhanh, mắt nhìn về phía trước, bóng lưng người đàn ông cách ngay mấy bước.

Cũng không thể cao giọng gọi chàng lại được, nàng đành húng hắng hai tiếng.

Phục Đình biết nàng đi ra theo mình, tính dứt khoát bỏ đi song lại nghe thấy xung quanh xì xào bàn tán, cứ đảo mắt qua lại nhìn ra sau lưng chàng.

Lại nghe thấy nàng ho hai tiếng, cuối cùng chàng vẫn dừng bước.

Nhớ đến chuyện ban này, chàng vẫn nắm chặt tay nàng.

Nàng cũng không nhìn vào mắt chàng, chỉ cất lời bảo: “Được rồi, là thiếp đã sai.”

Âm thanh nhỏ nhẹ mềm mỏng.

Chàng mím môi không nói câu gì.

Nàng dứt khoát nhận sai như vậy khiến chàng không thể làm được gì, cũng không thể “thương” quân cô giống như đã làm với La Tiểu Nghĩa được.

Sau một hồi lặng thinh, chàng đành buông tay, vén rèm rời đi.

Phục Đình chợt quét mắt nhìn sang gian đối diện, một chàng thanh niên bước ra nhìn nàng chăm chú.

Chàng mím chặt môi, nghĩ mình đang làm gì thế kia chứ, ở nơi đông người như vậy lại để mặc phu nhân của mình bị bao kẻ nhòm ngó.

Ngoài đầu lại thì chạm vào tầm mắt của nàng, cứ như thể nàng đang chờ chàng vậy.

Cuối cùng chàng sai bước quay về, dùng cơ thể che khuất sườn mặt nàng.

Tê Tri thấy chàng chịu trở lại thì yên tâm hẳn, nhìn gò má chàng, bụng nghĩ cũng may chàng không phải là kiểu đàn ông không biết chịu trách nhiệm.

Hiện tại nàng đuối lý nên rất ngoan, nhẹ nhàng đi gần chàng, từng bước từng bước rời khỏi đài cao.

Cho đến khi bóng người khuất dạng.

Người ở gian đối diện đi ra thấp giọng hỏi: “Đó chính là Lý Tê Tri huyện chủ Thanh Lưu sao?”

...

La Tiểu Nghĩa chờ ở bên ngoài, thấy tam ca nhà hắn với tẩu tẩu trước sau bước ra thì giật mình.

Tới khi nhìn thấy sắc mặt tam ca thì hắn biết chàng vẫn mất hứng.

La Tiểu Nghĩa rào bước đi tới, nói: “Tam ca, huynh tự kiểm tra ngựa đi.”

Vì không muốn vợ chồng họ mặt sưng mày xia với nhau nên hắn rời đi rất vội vàng.

Làm sao Phục Đình không biết tâm tư của hắn cho được, chàng nhìn hắn rồi lại nhìn cô gái bên cạnh, không nói gì.

Lần này không hẳn là chàng tức giận.

Lần trước bị gạt, chàng cảm thấy bị huynh đệ và phu nhân lừa dối như khi.

Mà lần này sự xảy ra ngay trước mắt chàng, thấy rõ mồn một chuyện tình nên suy cho cùng trong lòng vẫn ít nhiều hiểu rõ.

Nhưng dầu gì cũng là nhu cầu quân đội, chàng không thể cứ mặc kệ cô gái này mãi được.

Tê Tri khép vạt áo lại, đứng cạnh chàng than thở: “Thiếp đã nhận sai rồi mà, nếu chàng vẫn khó chịu thì đợi lúc về hãy phạt thiếp, chứ đừng làm thiếp khó xử ở đây.”

Phục Đình nhìn nàng đăm đăm, trong đầu nghĩ thầm: chàng có nói là muốn phạt nàng hả?

Cô gái này lại chơi trò lấy lùi làm tiến với chàng rồi.

La Tiểu Nghĩa ở bên không tiện nghe nhiều nên đã im lặng đi ra.

“Sao, chàng vẫn chưa thoải mái hả?” Tê Tri nhìn chàng, giọng dịu đi: “Dầu gì thiếp cũng không muốn số ngựa đó trở thành đồ chơi, cho chàng còn tốt hơn là nhường Ung vương.”

Giọng người con gái rất dịu dàng, nghe đến câu này thì rốt cuộc Phục Đình cũng mềm lòng.

Tự chàng cũng biết đó là giống ngựa tốt, nằm trong tay chàng sẽ có ưu thế hơn là về tay đám người quyền quý ấy.

Đột Quyết vẫn đang nhòm ngó chòng chọc, kỵ binh là binh phong đặc lực nhất ở đất Bắc.

Chàng nhìn mặt nàng, rồi ánh mắt lại rơi xuống tay nàng.

Bàn tay trắng muốt của nàng lộ ra ngoài ống tay áo, trên mu bàn tay có vết đỏ rất nổi bật – là do lúc nãy bị chàng túm chặt.

Dáng vẻ dịu dàng hiền thực như vậy làm chàng không nói ra được dù chỉ là nửa chữ.

Tê Tri thấy chàng mãi không nói gì thì im lặng nhìn chàng.

Chợt người Phục Đình động dậy, toan rời đi.

Nàng tức khắc hỏi: “Đi đâu thế?”

Chàng dừng lại, thốt ra hai chữ qua kẽ răng: “Kiểm ngựa.”

Giọng nam trầm thấp khiến Tê Tri không nhận ra chàng tức giận đến mức nào.

Nàng nhìn bóng lưng chàng đi về phía La Tiểu Nghĩa, trong đầu nghĩ chỉ ít là chịu đi kiểm ngựa rồi, coi như hiện tại đã cho qua.

Đến lúc này nàng mới hồi tưởng lại sự phung phí trước đó.

Tê Tri không khỏi cảm thấy buồn cười: đúng là bỏ ra ngàn vàng mua ngựa cũng khó đổi được tiếng cười của người.

Chuyện ở trang trại ngựa xôn xao nguyên một ngày trời.

Đến tận sáng hôm sau, khi Lý Nghiên đến lầu các vấn an thì câu đầu nói với Tê Tri vẫn liên quan tới chuyện này.

“Cô không biết hôm qua sau khi cô với dượng rời đi, có bao nhiêu người nhìn theo cô đâu.”

Hôm qua cậu đi sau cùng, vất vả theo Tân Lộ trèo xuống đài cao.

Người bên này cứ nhìn theo bóng lưng cô dượng của cậu, suýt nữa lấp kín con đường.

Tê Tri dậy sớm, ngồi gần cửa sổ, nghe thấy thế thì cũng chỉ cười chứ chẳng để trong lòng.

Tình cảnh như thế nàng đã gặp quá nhiều khi kinh doanh, tuy không chỉ một khoản lớn như hôm qua nhưng cũng quen rồi.

Áy nhưng bên tai lại nghe thấy tiếng xì xào bàn tán ——

“Nghe nói gì chưa? Hôm qua ở trang trại rôm rả lắm đấy...”

Nàng nhìn ra ngoài, là hai tỳ nữ quét dọn trên hành lang đang nhiều chuyện với nhau.

Thì ra đã truyền vào tai những người ở đây rồi.

Nàng nghĩ: cũng được, ắt hẳn mấy năm sau thiên tai phủ Hân Hải đã giấu mình ngủ đông, nay cũng nên hành diện một lần.

“Tẩu tẩu.”

La Tiểu Nghĩa đã tới, thấy nàng lộ mặt ra từ cửa sổ thì cất tiếng gọi.

Tê Tri đứng trong cửa sổ nhìn sang.

Hắn cười nói: “Mời tẩu tẩu và thế tử đi theo ta một chuyến.”

Nom bộ dạng hắn thì có vẻ là có chuyện tốt.

Tê Tri ngoái đầu vẫy tay gọi Tân Lộ tới, đứng dậy khoác thêm áo choàng rồi dắt Lý Nghiên ra ngoài.

La Tiểu Nghĩa dẫn bọn họ ra khỏi tòa các, thông thả đi băng qua biệt viện.

Biệt viện ở đây xây gần trang trại, hẳn đi đường gần đó, xuyên qua một cánh cửa nhỏ là đi thẳng vào trang trại.

Tê Tri còn đang nghĩ vì sao lại đến trang trại, thì vừa đảo mắt đã trông thấy một vòng rào gỗ.

Từng cọc rào mới cồng vòng một vòng lớn, bên trong là những con ngựa cao to màu lông sáng bóng.

Lý Nghiên bị đám ngựa thu hút, vội đi lên trước mấy bước, vịn tay lên hàng rào nhìn vào bên trong.

La Tiểu Nghĩa bước tới dừng lại bên vòng rào, nói: “Tam ca bảo, mời tẩu tẩu và thế tử chọn một con để cười.”

Tê Tri nhìn hần, lấy làm bất ngờ.

Người đàn ông kia lại có sắp xếp như vậy nữa hả?

La Tiểu Nghĩa thấy nàng không tin thì cười bảo: “Là thật đấy, nếu tẩu tẩu biết cười ngựa, thế tử cũng đã đến tuổi nên có ngựa thì chọn một con cho hai người là điều tất yếu.”

Đây là sắp xếp của Phục Đình, hôm qua kiểm ngựa xong chàng đã dặn dò như vậy.

Mới đầu hần cũng bất ngờ, nhưng Phục Đình nói ngựa là do nàng mua, toàn bộ đều là của nàng thì có gì mà không thể cho.

Lý Nghiên nghe vậy thì ngoái đầu lui: “Nhưng cháu chưa rành cười ngựa.”

La Tiểu Nghĩa nói: “Sợ cái gì, đã tới đất Bắc rồi thì há có thể không biết cười ngựa, ta và dượng cậu sẽ dạy cho cậu.”

Tê Tri nhìn đám ngựa kia, thử tưởng tượng vẻ mặt của chàng khi đưa ra sắp xếp này, song lại không muốn tưởng được.

Thế nhưng trong lòng lại càng thêm yên tâm.

Vì lúc này chàng không tức giận thật.

...

Những bông tuyết lập lờ trên bầu trời như có như không.

Phục Đình nắm dây cương, đánh ngựa đi vào trang trại.

Hôm qua phủ Hãn Hải được dịp nở mặt, đám người quyền quý kia tranh nhau mời chàng dự tiệc nhưng chàng đã từ chối cả.

Sau đó chàng lại nghị sự với các quan viên trong Cao Lan Châu suốt đêm, ngủ được mấy canh giờ rồi lại tới đây.

Từ đằng xa chỉ thấy La Tiểu Nghĩa đứng bên hàng rào.

Chàng thúc vào bụng ngựa giục ngựa đi tới, kéo dây cương hỏi: “Đã chọn ngựa xong rồi à?”

La Tiểu Nghĩa cũng đã thấy chàng đi tới, gật đầu đáp: “Đã cho thế tử chọn xong một con, cậu ấy đang cười thử.”

Phục Đình buột miệng hỏi: “Còn nàng?”

La Tiểu Nghĩa ngần ra, ngay sau đó mới nhận ra là chàng đang hỏi tẩu tẩu, thế là nhìn về nơi xa đằng kia, nói: “Tẩu tẩu bảo bớt chọn một con là trong quân được nhiều thêm một kỵ binh, tẩu ấy chỉ bảo đệ chọn ngựa cho thế tử còn mình thì không cần.”

Nói tới đây, hần không khỏi cảm khái: “Tẩu tẩu đúng là người phụ nữ nguyên tắc nhất mà đệ từng gặp.”

Phục Đình quay đầu nhìn về nơi xa, trông thấy cô gái đang đứng ở đó.

Nàng đứng bên kia trang trại, dõi theo Lý Nghiên đang cười thử ngựa, áo khoác khép chặt, mông lung một bóng hồng qua màn tuyết phát phơ.

Chàng thấy thế thì lại nhớ đến chuyện ngày hôm qua.

Thực ra chàng đâu có giận nàng, chỉ là giận chính mình mà thôi.

Nếu không phải chàng lâm vào cảnh túng quẫn thì đâu tới nỗi khiến nàng phải bỏ tiền. Tuy nói túng thiếu là do thiên tai chiến sự mà nên, nhưng đó cũng là chuyện của chàng chứ không phải của nàng.

Chàng lau vụn tuyết trước mắt, tay kéo dây cương tiến về phía bên kia.

Tê Tri nghe thấy tiếng vó ngựa thì ngoái đầu lại, người đàn ông cao to ngồi trên ngựa đã đi tới bên cạnh.

“Nàng không chọn ngựa à?” Chàng hỏi.

Nàng gật đầu, tự nhủ không chọn ngựa không phải là tốt cho chàng à, chẳng lẽ đến chuyện này cũng làm sai sao?

Bỗng thấy chàng nhấc chân nhảy xuống.

Phục Đình xuống ngựa đi đến gần nàng, đầu tiên là nhìn Lý Nghiên đang thử ngựa ở bên kia, sau đó chìa tay ra nắm lấy tay nàng.

Tê Tri bị chàng chụp lấy cánh tay thì khó hiểu.

Chàng kéo nàng lại gần, một tay đỡ eo nàng, nói: “Giẫm lên bàn đạp.”

Tuy Tê Tri nghi ngờ nhưng vẫn nâng chân giẫm lên bàn đạp.

Bỗng dung cả người được nhắc bổng, là chàng đã nâng nàng lên.

Còn chưa kịp phản ứng thì nàng đã ngồi trên lưng ngựa.

Một tay Phục Đình đề lên trán ngựa, nhìn nàng nói: “Ngựa này biết nhận người, ta đã hai lần ôm nàng lên rồi thì nó sẽ nhớ nàng, sau này không cần ta thì nàng vẫn có thể cưỡi nó.”

Tê Tri bắt ngờ, ngồi yên không cử động, một lúc sau mới mở miệng: “Chàng để thiếp cưỡi ngựa của chàng?”

Sau đó lại hiểu ra, vì nàng không chọn ngựa nên khiến chàng cảm động rồi ư?

Nghĩ đến đây, nàng lập tức bật cười, thấp giọng nói: “Thiếp có xe mà, không dùng ngựa đâu.”

Phục Đình vốn muốn nói: vậy thì bao giờ muốn dùng thì cứ dùng.

Nhưng lại thấy nàng nhìn mình chăm chú, khoe miệng vương ý cười như chế nhạo chàng.

Chân chàng nhúc nhích, đứng thẳng người lên, một tay nắm cương ngựa còn một tay kéo nàng: “Thế thì xuống.”

“Không.” Nhưng Tê Tri lại kéo dây cương về, mắt lướt nhẹ qua chàng, nói: “Tự dung giờ thiếp lại muốn cưỡi.”

Khoe môi chàng giật giật, cánh môi mím lại, nhìn thẳng vào nàng rồi buông tay ra.

Ngựa mải vó, chở người con gái chậm rãi đi lại trên bãi cỏ.

Phục Đình đứng đan tay vào nhau, sửa lại dây thắt trên ống tay áo, mắt vẫn dán vào người nàng.

Trên áo khoác nàng phủ một lớp bông tuyết mịn màng, lưng thừng đi lại.

Chàng cứ nhìn theo như thế cho tới khi sau lưng có người làm lễ thì mới quay đầu lại.

Là đô đốc Cao Lan đang thi lễ với chàng, sau đó tới gần thấp giọng nói nhỏ.

Hôm qua ở trang trại có hội họp lớn, có một vị quý nhân từ Lạc Dương đến trễ, đến rồi mới biết toàn bộ ngựa đều đã được phủ Hãn Hải mua rồi.

Nay đối phương nhờ đô đốc Cao Lan chuyển lời muốn mua một con từ chỗ chàng.

Hiện tại người đã đến rồi.

Đô đốc Cao Lan nói xong thì lùi ra hai bước.

Có một người đứng sau lưng y cách mấy bước.

Phục Đình nhìn sang, là một chàng trai trẻ mặc cẩm bào, đội ngọc quan, nom khá quen mắt.

Chàng nhìn hai lần mới nhớ ra, chính là người ở gian đối diện hôm qua đã nhìn chằm chằm Lý Tê Tri.

Lúc ấy vì có nhìn thêm một lần nên chàng mới có ấn tượng.

Đối phương tiến tới chấp tay chào, ôn tồn nói: “Tại hạ Thôi Minh Độ, nghe tiếng của Phục Đại đô hộ đã lâu, nay mong Đại đô hộ tác thành cho tấm lòng yêu ngựa của ta.”

Nghe thấy cái tên này, Phục Đình suy ngẫm.

Thôi thị Thanh Hà là thế gia đại tộc mấy đời làm công khanh.

Hèn gì đô đốc Cao Lan lại đến chuyển lời, đúng là không thể không nể mặt.

Chàng nói: “Đây là chiến mã.”

Thôi Minh Độ đáp: “Đúng thế, đô đốc Cao Lan đã nói với ta rồi, ta cũng biết không nên, nhưng đã mong muốn có được một con bảo mã Tây Vực từ lâu, nay nguyện ra giá gấp đôi, cũng tặng Đại đô hộ mười thớt ngựa tốt trong tay để sung quân.”

Phục Đình giờ tay lên, ý là không cần nói nữa.

Chàng chọn nhóm ngựa này là vì chất lượng chứ không phải số lượng.

Ở bên cạnh, La Tiểu Nghĩa đang kể tai nói nhỏ với đô đốc Cao Lan. Hắn tới sớm là vì muốn xem đô đốc Cao Lan dẫn người tới làm gì.

Nhân lúc tam ca đang nói chuyện với Thôi Minh Độ kia, hắn bèn hỏi thăm đô đốc Cao Lan về lai lịch của người này.

Vừa rồi đã nghe ngóng, thấy tam ca giờ tay không muốn nói nhiều rồi đi ra ngoài, hắn vội rảo bước đuổi theo.

“Tam ca,” Hắn bắt kịp Phục Đình, thấp giọng nói: “Huynh có biết người kia là ai không?”

Phục Đình dừng bước, nói: “Biết, là đại tộc Thôi thị.”

“Không chi thế đâu.” La Tiểu Nghĩa tiếp lời: “Mà còn là thế tử của phủ Hà Lạc hầu.”

“Thế thì sao?” Chàng hỏi ngược lại.

Trên đời này có quá nhiều thế tử, một Đại đô hộ như chàng đâu cứ thế nể mặt mãi.

La Tiểu Nghĩa vội giải thích: “Không phải đệ nói thế tử như y lớn mạnh thế nào, mà là nói thân phận của y, huynh quên quan hệ của phủ Hà Lạc hầu với tâu tâu rồi à?”

Phục Đình ngoái đầu, nhìn cô gái đang ngồi trên ngựa ở đằng xa.

Nhớ ra rồi.

Lúc đầu khi chàng được thánh nhân ban hôn, người huynh đệ La Tiểu Nghĩa biết được chàng sẽ kết hôn với quý nữ tông thất nên rất đặc ý, còn đặc biệt nghe ngóng chuyện của Lý Tề Tri để kể lại cho chàng.

Lúc đó chàng biết nàng và phủ Hà Lạc hầu từng có hôn ước, nhưng về sau không biết vì lý do gì mà bị hủy.

Chỉ là một mối hôn sự chưa thành, chàng cũng đã quên từ lâu, nay mới nhớ ra.

Chàng bèn nhìn sang Thôi Minh Độ đứng bên kia, đúng là thế gia công tử sáng sủa.

Bụng nhủ hèn gì hôm qua cứ nhìn chằm chằm Lý Tề Tri.

Thì ra là có nguyên do sâu xa.

...

Tề Tri đánh ngựa đi một vòng rồi chậm rãi quay về, khi thấy Phục Đình thì phát hiện chàng đang đứng chung với La Tiểu Nghĩa, ở bên kia là đô đốc Cao Lan và một gương mặt lạ khác.

Nàng tới gần quan sát đối phương, là một người đàn ông trẻ gầy gò mặt trắng.

Đoán có lẽ là có chuyện tới tìm Phục Đình, thế là nàng đánh ngựa rồi đi, không phá đám bọn họ nữa.

Không ngờ người kia vừa quay qua thấy nàng thì dừng lại, sau đó giờ tay thì lễ với nàng từ xa.

Đô đốc Cao Lan đứng cạnh nói: “Phu nhân, vị này là Thôi thế tử của phủ Hà Lạc hầu tại Lạc Dương, đặc biệt tới đây nói chuyện với Đại đô hộ.”

Vừa dứt lời, người vừa hành lễ xong đã ngẩng đầu nhìn nàng, rồi lập tức sụp mắt xuống.

Tề Tri từ từ mím môi.

Nàng thấy người này lễ độ nên định xuống ngựa đáp lễ, nhưng nghe đến đây thì chỉ ngồi yên không cử động.

Một lúc lâu sau, từ trên cao nàng khẽ gật đầu, không nói gì mà chỉ giật dây cương, chậm rãi thúc ngựa đi lướt qua y.

Vốn là người có hôn ước với nàng, nhưng chẳng ngờ lần đầu gặp mặt lại là ở trang trại nuôi ngựa tại đất Bắc.

Đối với nàng thì cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Nàng chẳng mắc nợ Hầu phủ bọn họ thứ gì, là Hầu phủ phụ nàng trước, thậm chí ban đầu còn khiến anh trai nàng đang trọng thương liệt giường tức đến mức nôn ra máu.

Nay nàng còn có thể đáp lời là đã cho Thôi thị mặt mũi lấm rồi.

Phục Đình ở đầu kia cũng đã nhìn thấy cảnh bên này.

Nàng giục ngựa rời đi, gương mặt khuất dưới mũ trùm không rõ biểu cảm, nhưng có thể cảm nhận được sự lạnh lùng dần tăng.

Chàng tỉnh queo, đây là chuyện trước kia của nàng, trong chuyện này chàng lại càng như người ngoài nên cần gì nghĩ nhiều.

“Phục Đại đô hộ.” Bỗng Thôi Minh Độ đi tới: “Ta biết Đại đô hộ chỉ nói một không nói hai, nhưng ta vẫn muốn bàn bạc với Đại đô hộ. Nghe nói người Hồ ở đất Bắc có tập tục thi đấu đua ngựa, nếu thắng sẽ được một con. Ta muốn được đấu với Đại đô hộ một trận, nếu ta thắng thì cho phép ta mua một con ngựa, được chứ?”

Phục Đình nghe hẳn lại nhắc đến chuyện ngựa thì lắc đầu: “Ta xuất thân từ quân ngũ, đây cũng là trường ngựa của ta, người không chiếm ưu thế đâu.”

Nói như vậy là để y biết khó mà lui.

Nhưng Thôi Minh Độ lại chỉ nghe ra ý kiêu ngạo của người đàn ông này, thế là nói: “Ta là người yêu ngựa, tự nhận khả năng cưỡi ngựa không kém ai, hơn nữa cũng nhiều lần đến đây nên rất quen thuộc với trường ngựa này, chỉ cần Đại đô hộ bằng lòng thì thắng thua đều nhận.”

Không ngờ một thế gia như y lại cố chấp chỉ vì một con ngựa như vậy, Phục Đình buồn cười, không biết là cố chấp thật hay giả nữa.

Chàng không muốn qua loa, quay đầu nói: “Tiểu Nghĩa, đệ tới đi.”

La Tiểu Nghĩa bị điểm danh, không thể làm gì khác hơn là đáp một tiếng, chà xát tay đi tới, mời Thôi Minh Độ chọn ngựa.

Hắn và tam ca là người ngày ngày làm bạn với ngựa, có thể đối phó được với một thế gia tự nhận muốn gì được nấy.

Thôi Minh Độ nhìn Phục Đình, chấp nhận đi theo La Tiểu Nghĩa chọn ngựa.

Phục Đình đứng tại chỗ, lập tức nhìn Tê Tri.

Nàng ở gần đây đang đánh ngựa đi tới.

Trong màn tuyết rơi, nàng cưỡi ngựa chậm rãi lại gần, hỏi: “Chàng không thi à?”

Chàng biết nàng đã nghe cả rồi, nói: “Để Tiểu Nghĩa đối phó là đủ.”

“Nhưng thiếp muốn chàng thi cơ.”

Phục Đình ngẩng đầu lên, nhìn vào mặt nàng.

Nàng nhìn chàng, khẽ cử động, hỏi: “Chàng có biết hắn ta là ai không?”

Phục Đình không biết vì sao nàng lại có vẻ mặt đó, trông cứ như chột dạ, miệng đáp: “Biết.”

Nghĩ một lúc rồi lại nói thêm: “Biết cả rồi.”

Tê Tri đã rõ, chàng đã biết về hôn ước kia.

Vốn cũng không tính gấu gì chàng, nàng cũng không phải làm sai chuyện nên bị thoái hôn, mà là phủ Hà Lạc hầu bọn họ không giữ lời.

Vừa rồi ít nhiều còn có gì đó vương vãi, nhưng nếu chàng đã biết thì nàng cũng thả lỏng: “Thế thì thiếp càng muốn chàng thi.”

Phục Đình nhếch mép, phần nào đã đoán được tâm tư của nàng, song vẫn hỏi: “Vì sao?”

Chàng thấy nàng cắn môi, lại nghe thấy nàng nói: “Vi để hắn ta biết, nay phu quân của thiếp mạnh hơn hắn.”

Một nơi nào đó trong Phục Đình bị chạm thấu, vì chàng cảm giác được sự dựa dẫm trong câu nói của nàng.

Rồi lại nhớ tới sắc mặt lạnh lùng của nàng vừa nãy.

Vai sụp xuống, nàng khoác tay lên vai chàng.

Nàng nghiêng người ôm vai chàng, mượn lực xuống ngựa rồi đưa dây cương cho chàng: “Thiếp muốn chàng thắng.”

Phục Đình nhìn vào mắt nàng, cuối cùng đưa tay ra nhận lấy.

Ở trang trại có rất nhiều nơi để đưa ngựa.

Thôi Minh Độ chọn một đường, La Tiểu Nghĩa lập tức cho người sắp xếp cột móc ở điểm đích.

Bên trên treo một mặt dây chuyền, là vật cược của Thôi Minh Độ.

Còn vật cược của La Tiểu Nghĩa dĩ nhiên là cho phép mua ngựa.

Có điều hẳn sẽ không để Thôi thế tử thắng, đầu gì mỗi con ngựa đều được tâu tâu nhà hẳn chỉ bọn tiền mua về cơ mà.

Hắn vừa lên ngựa vừa nghĩ: nếu không phải thấy hẳn ta có thân phận thì đã đuổi thẳng cổ rồi, cần gì phải màu mè như thế này.

Vừa ngồi lên lưng ngựa, đang chuẩn bị lao ra thì bất chợt một bóng ngựa đen xông đến.

La Tiểu Nghĩa quay đầu nhìn, ngạc nhiên hô lên: “Tam ca?”

Phục Đình quần chặt dây buộc tay áo, nói: “Đề ta.”

La Tiểu Nghĩa thở phào, đánh ngựa lui ra.

Thôi Minh Độ cười trên một con ngựa trắng như tuyết, cũng là ngựa tốt tứ chi tráng kiện.

Hắn cũng thắt dây buộc tay áo, ôm quyền với Phục Đình: “Đại đô hộ chịu nể mặt đến đâu là may mắn của Thôi mỗ.”

Phục Đình là quân nhân, nên khi nghe thấy chữ “đầu” thì sắc mặt không được vui.

Mới đầu chỉ xem là trận đua ngựa bình thường nên chàng không thể hiện gì, nhưng lúc này lập tức ngồi thẳng lên, quần mấy vòng dây cương, mắt nhìn thẳng, cả người toát ra uy phong凛冽.

“Xin mời.”

La Tiểu Nghĩa ở bên cạnh ra hiệu, giơ tay lên hét to một tiếng “đi!”.

Trong chớp mắt hai con ngựa cùng lao đi nhanh như chớp, chỉ để lại một làn khói.

Ở phía sau nhìn theo, La Tiểu Nghĩa đã phát hiện, thế tử Hà Lạc hầu đúng là cưỡi ngựa rất giỏi, có thể xông vào cùng một đường đua với tam ca.

Đúng là Thôi Minh Độ ở trên một đường đua với Phục Đình, thậm chí còn bỏ rơi chàng.

Nhưng Phục Đình đã nhanh chóng đuổi theo.

Thôi Minh Độ nghiêng đầu nhìn, phát hiện sắc mặt vị Đại đô hộ này trầm ổn, cũng nhận thấy con hắc mã dưới thân chàng đã có động lực mạnh mẽ hơn nhiều, lúc này mới vỡ lẽ, thì ra chàng tụt lại phía sau là cố tình để ngựa nghỉ ngơi, để rồi tăng tốc tối đa ở phút chót.

Nghĩ đến đây, y không dám thả lỏng nữa, vọt roi ngựa trong tay phóng như bay về phía trước.

Một chốc sau lại nhìn sang bên cạnh, Phục Đình đã vượt qua y, cách y mấy thước.

Không nhiều không ít, cứ duy trì khoảng cách mấy thước, trông như y có thể bắt kịp song lại xa không với tới.

Bên tai tiếng gió rít gào, bông tuyết phát phơ phả vào mặt.

Thôi Minh Độ híp mắt nhìn đường, cũng chẳng nghĩ xem có phải vị Đại đô hộ này cố ý không.

Qua được nửa chặng, trên mặt hai người toàn tuyết là tuyết.

Thôi Minh Độ vung roi lên, có hơi lệch hướng.

Hắn biết rõ địa hình trang trại, đã vào khu vực có nhiều ổ gà nhất, cần vượt lên trước chiếm được đường tốt thì mới có thể xoay chuyển được tình thế.

Phục Đình đã để ý nhưng cũng mặc kệ u.

Cho đến khi trước mặt xuất hiện một gò đất cao mắt thước nối liền với dải đất trũng.

Thôi Minh Độ chiếm lấy chỗ đất bằng, cuối cùng cũng gặp được chàng rồi vượt mặt.

Ngay lúc y sắp đến điểm cuối thì chợt bên cạnh có luồng gió vụt qua.

Thôi Minh Độ nghiêng đầu, trông thấy con ngựa đen cất vó tiến tới, trên móng ngựa dính toàn tuyết, chân không chạm đất lao nhanh vùn vụt.

Hắn không khỏi ngoái đầu nhìn lui, những chướng ngại vật ở gà nhấp nhô trên đường không là gì với vị Đại đô hộ này, chẳng cứ thế xông pha một đường.

Bây giờ có gấp rút lao đến vạch đích thì cũng đã muộn rồi.

Thôi Minh Độ tận mắt nhìn thấy Phục Đình rút roi ngựa trên lưng quăng ra ngoài, móc lấy mặt dây chuyền treo trên cọc rồi thu tay về, ghim cương ngựa, ngoái đầu nhìn lại.

“Đa tạ đã nhường.” Chàng nói.

Thôi Minh Độ ghim chặt ngựa, vuốt bông tuyết dính trên mặt, thờ hỏn hển, tức giận nói: “Không hổ là An Bắc Đại đô hộ có thể khiến Đột Quyết kinh sợ, ta nhận thua.”

Rồi y lại nói tiếp: “Mười con ngựa của ta cũng tặng luôn cho Đại đô hộ, coi như bù đắp cho sự lỗ mǎng hôm nay của mình.”

“Không cần.” Phục Đình tháo mặt dây chuyền ở trên roi xuống, cất vào trong ngực, “Cái này làm tặng thưởng cho phu nhân ta là đủ rồi.”

Nói rồi chàng kéo cương, giục ngựa rời đi.

Thôi Minh Độ nhìn bóng dáng chàng đi xa, nghĩ đến vị phu nhân mà chàng nói.

Hôm qua đúng là hắn tới trễ nên bỏ lỡ đấu giá mua ngựa, nhưng hôm nay không phải đến vì ngựa, mà là muốn tới gặp cô gái từng có hôn ước với mình kia.

Chính là Lý Tề Trì vung tay xa xỉ ở trên đài cao.

Hôm qua vội vàng nên hắn chưa nhìn rõ.

Cũng chẳng rõ có tâm tư gì, chỉ là muốn nhìn mà thôi.

Dẫu biết rằng mình không có tư cách đó.

Hắn lại phúi tuyết dính trên lông mày, nhớ lại vẻ mặt lạnh lùng trước đó của nàng thì im lặng.

Đúng là Hầu phu có lỗi với nàng, dựa vào đâu hắn lại xuất hiện ở đây.

Nghĩ đến đây, Thôi Minh Độ đánh ngựa quay về.

...

Tề Trì đứng một bên rào chắn, từ xa đã thấy Phục Đình thúc ngựa đi tới.

Nàng khép áo choàng, nhìn chàng phi ngựa tới trước mặt.

Chàng ngồi trên ngựa, một tay lau đi gió tuyết trên mặt, tay kia vươn ra, nói: “Đưa tay đây.”

Tề Trì duỗi tay ra, trong lòng bàn tay có thêm một mặt dây chuyền.

Nàng biết kiểu gì chàng cũng thắng nên không ngạc nhiên.

Phục Đình thấy nàng cầm mặt dây chuyền lên nhìn.

Đó là mặt dây chuyền bạch ngọc, bên trên xỏ thêm một chuỗi tua rua rất tinh xảo.

Chàng nhìn mặt nàng, không rõ nàng có thích hay không.

Một thứ ở trên người của kẻ từng có hôn ước với nàng.

Chàng nhếch mép, cảm thấy đúng là trò đùa.

Một khắc sau, lại thấy Tề Trì cầm mặt dây chuyền kia ném đi.

Mặt dây chuyền rơi vào đụn tuyết đọng trên cỏ, lập tức biến mất.

Nàng ném nó đi rồi.

Phục Đình nhìn theo tay nàng, hỏi: “Sao lại ném đi?”

Tê Tri cũng chẳng có ý định giữ lại, nàng không thêm bất cứ thứ gì của phủ Hà Lạc hầu cả, chỉ đợi cảm lấy rồi vứt đi luôn.

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, nói: “Chỉ là một thứ đồ từ một người đến cướp ngựa với chàng, vì sao thiếp phải giữ?”

Trong gió tuyết, chàng ngồi trên ngựa nhìn nàng.

Thâm nhủ, thì ra chỉ là một kẻ cướp ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Trong các, Thu Sương quỳ trước gương, lấy ra một cuốn sổ ở bên dưới.

Tê Tri ngồi bên cạnh, nhận lấy sổ mở ra, tay cầm bút vạch mấy đường, thêm vào khoản chi tiêu gần đây rồi gấp lại trả cho nàng ta.

Thu Sương cất đi, lại nói: “Gần đây gia chủ chi tiêu mạnh tay quá, khoản sau lớn hơn khoản trước.”

Tê Tri gật đầu: “Đúng thế.”

Nếu không phải còn rất nhiều chỗ kinh doanh có thu nhập, thì tiêu xài như thế e là đã sạt nghiệp rồi.

Tuy Thu Sương cảm khái nhưng lại nghĩ đến một chuyện vui, thế là cười bảo: “Kể ra thì, hôm qua nô tỳ thấy người của Ung vương tức điên rồi đi, cả ông lão lẫn trước đuôi theo đến khách xá xin người tha cho thế tử cũng có mặt, nghe nói người mua là huyện chủ Thanh Lưu thì lúng túng khó xử lắm.”

Tê Tri chỉ cười mà không nói gì.

Nàng luôn cho rằng chinh một trận là đủ rồi, chỉ cần bọn họ không nhiều lần kiếm chuyện thì nàng cũng không bỏ đá xuống giếng.

Bên ngoài có tiếng chiêng trống ồn ào, nàng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện hôm nay trời quang đãng.

“Hôm nay là ngày tốt gì à?”

Thu Sương nghe nàng hỏi thì nghĩ ngợi: “Nghe bảo hôm nay có lễ hội gì đấy, hình như là của người Hồ ở Cao Lan Châu.”

Tê Tri đã rõ, nàng từng nghe bảo ở Cao Lan Châu có nhiều người Hồ, nên tung bùng sôi nổi như thế cũng không lạ gì.

Chợt nhớ hôm nay Lý Nghiên lại tập cưỡi ngựa ở ngoài trang trại, nàng muốn đi xem nên đứng dậy mặc thêm áo, bảo Thu Sương không cần đi theo rồi đi ra cửa phòng.

Ra khỏi dinh các, lần theo con đường mà La Tiểu Nghĩa đã dẫn nàng đi lần trước, băng qua biệt viện đi thẳng tới chuồng ngựa.

Vừa đi không được bao xa thì đã trông thấy Lý Nghiên ngồi trên lưng ngựa, bên cạnh là La Tiểu Nghĩa đang dạy cậu cưỡi.

Xem chừng ngựa của Lý Nghiên vẫn còn sợ người lạ, nhấc vó liên tục.

La Tiểu Nghĩa muốn giúp cậu giữ ổn định nên đuổi theo một đoạn, vạt áo nói lòng, vô tình thứ gì đó ở trước ngực rơi ra.

Thứ kia bị gió thổi đi xa, rồi rơi xuống bên chân Tê Tri.

Tê Tri trông thấy là một cuốn sổ dày, những trang giấy bị gió thổi mở ra.

Nàng đến gần xoay người nhặt lên.

Cầm cuốn sổ trong tay, đập vào mắt là những con chữ dày đặc to nhỏ không đều, xiên xẹo méo mó – tất cả đều là số.

Chỉ nhìn qua thôi nàng cũng nhận ra, đây là sổ ghi lại những khoản chi tiêu.

Lúc này La Tiểu Nghĩa đã chạy đến.

Nàng hỏi: “Huynh viết mấy thứ này à?”

Hắn gơ tay rút lấy sổ về, xấu hổ cười bảo: “Là ta viết đấy, đã để tẩu tẩu chê cười rồi, ta ít đọc sách nên chữ xấu lắm.”

Tê Tri trả sổ lại cho hắn, không nói không rằng.

Trong lòng thầm thấy buồn cười: Có lẽ đây là sổ sách loạn nhất mà nàng từng thấy.

Thật ra La Tiểu Nghĩa cũng không muốn để nàng thấy cuốn sổ này, hắn cất vào trong ngực, nhét hai cái rồi nói lảng đi: “Tẩu tẩu thấy tiểu thế tử cười ngửa thế nào?”

Tê Tri nhìn cháu trai.

Lý Nghiên đã thúc ngựa tới gần, cậu mặc áo dày, ngồi trên ngựa nắm chặt dây cương, gương mặt nhỏ đỏ ửng lên vì lạnh.

Từ khi đến Cao Lan Châu, cậu càng thêm sùng bái đàn ông như dưỡng hay La Tiểu Nghĩa, ngày nào cũng chạy tới chuồng ngựa để tập cười.

Tê Tri thấy cậu có lòng chuyên tâm tập luyện nên cũng kệ cậu.

Giờ thấy cậu như thế thì không khỏi thương xót.

“Vẫn còn cương quyết muốn tập nữa hả?” Nàng hỏi.

Lý Nghiên gật đầu.

La Tiểu Nghĩa cười bảo: “Ta thấy thế tử thật sự quyết tâm muốn cười được ngựa, hôm nay đã ngồi ngựa mấy canh giờ liền mà chưa xuống.”

Tê Tri cười nói: “Được, đây mới là đáng nam nhi phù Quang vương.”

Ngữ khí nàng đầy xúc động, có lẽ là vì nghĩ đến anh trai mình.

Nghĩ đến việc nếu anh nàng thấy con trai quyết chí như thế thì chắc cũng sẽ vui lắm.

Khi nàng đang thất thần thì chợt ngựa dưới người Lý Nghiên bỗng nâng vó chồm lên.

Tê Tri giật mình né tránh, bất thành linh bên cạnh có bàn tay đưa ra giữ miệng ngựa lại, kéo mạnh một cái.

Nàng ngoái đầu lui, trông thấy Phục Đình.

Không biết chàng đã đến từ lúc nào, bất chợt từ phía sau nàng đi tới.

La Tiểu Nghĩa vội chạy đến giúp: “May mà tam ca đến kịp.”

Đội con ngựa bị hoảng sợ yên ổn lại, Phục Đình mới buông tay ra, hết nhìn nàng lại nhìn Lý Nghiên.

Lý Nghiên hốt hoảng, mặt trắng bệch, vội hỏi: “Cô ơi, cô có sao không ạ?”

Tê Tri lắc đầu, gơ tay phủi vạt áo.

Nàng biết cười ngựa nên vừa nãy vẫn có thể tránh được, chỉ là nếu không có ai ra tay kịp thời thì chắc vẫn sẽ kinh động.

Lý Nghiên sợ lại làm nàng bị thương nên đi ra xa tập luyện.

Lúc này Tê Tri mới nhìn sang bên cạnh.

Phục Đình đứng đó hoạt động mấy ngón tay.

Vừa nãy do dùng lực nên khớp tay bị kéo mạnh.

Cảm nhận được ánh mắt nhìn tới, chàng ngước mặt lên.

Nàng hỏi: “Chàng bị thương hả?”

“Không có.” Chàng nắm tay lại, buông xuống.

Nàng tự nhủ đúng là người đàn ông mạnh mẽ, đến vết thương trên cổ nặng như vậy mà vẫn gồng chịu đựng, thì vết thương nhỏ này dĩ nhiên là “không

có” rồi.

“Thật sự không sao?” Nàng lại hỏi một câu.

Bị thương do cứu nàng, nàng không ngại chữa trị cho chàng thêm lần nữa.

Phục Đình nhìn nàng, giờ tay kia ra nắm lại để trước mặt nàng.

Ý là nàng xem đi.

Tê Tri trông thấy gân xanh trên mu bàn tay chàng, năm ngón tay vừa dài vừa mạnh mẽ, bỗng nhớ lại lần trước chàng nắm chặt tay mình.

Bụng nhũ, chẳng trách khỏe như thế, đây đúng là bàn tay mạnh mẽ.

Nàng nhìn mấy lần, hình như là không sao thật, lúc này mới chậm rãi dời mắt nhìn Lý Nghiên.

Phục Đình thu tay về, cũng nhìn Lý Nghiên.

Trang trại không bằng phẳng nên không dễ đi, cậu cưỡi ngựa nhô lên nhô xuống nghiêng qua nghiêng về, vừa nẩy lại còn bị giật mình, thế mà vẫn cúi đầu giữ chặt dây cương, không có vẻ gì là muốn xuống.

Không nhìn ra đây, thằng bé này trông hiền thế mà lại quật cường đến vậy.

Thấy ngựa lại nâng vó, chàng rào bước đi nhanh tới.

Bỗng trong tầm mắt Tê Tri xuất hiện bóng dáng một người đàn ông.

Phục Đình đi tới giữ ngựa ổn định, đi theo Lý Nghiên một quãng, sau đó giờ tay vỗ vào thắt lưng cậu: “Ngồi thẳng lên.”

Lý Nghiên giật mình, ngẩng đầu thấy bên cạnh không phải là La Tiểu Nghĩa, vội gọi một tiếng: “Dượng.”

Phục Đình lại phát vào chân cậu: “Thả lỏng.”

Lý Nghiên lần lượt làm theo, không ngờ dượng bỗng dừng đến dạy mình cưỡi ngựa, cậu bèn ngẩng đầu nhìn về phía Tê Tri.

Tê Tri mỉm cười với cậu, ánh mắt từ trên người cậu chuyển sang trên mặt Phục Đình.

Chàng nhìn xuống chân Lý Nghiên đang giẫm trên bàn đạp, sắc mặt đăm chiêu.

Bây giờ hai nam tử này là người thân nhất của nàng.

Nàng mong hai người có thể càng gần gũi với nhau hơn nữa, tốt nhất là thân như cha con.

Phục Đình dạy một lúc, thấy Lý Nghiên đã cười tốt hơn thì đi về, từ xa đã thấy Tê Tri nhoen miệng cười.

Chàng hỏi: “Nàng cười gì đấy?”

Tê Tri cười cười, đoạn thờ dài bảo: “A Nghiên không có cha mẹ, chỉ được thiệp dạy dỗ, thấy chàng chịu dạy nó nên thiệp vui thôi.”

Phục Đình nghĩ bụng, chỉ là chút chuyện nhỏ nhặt mà cũng vui cho được. Chàng không khỏi nghĩ nhiều, nhìn nàng nói: “Không lẽ nàng sợ ta không tốt với nó?”

Tê Tri chớp mấy mắt, muốn nói là sợ thật, nhưng như thế thì lại ra vẻ không tin tưởng chàng, bèn cười qua qua: “Không có.”

Phục Đình lại nhìn Lý Nghiên, chợt cảm thấy dường như nàng rất coi trọng người cháu này.

...

La Tiểu Nghĩa thay Phục Đình dạy Lý Nghiên tiếp, đợi đến lúc cậu cưỡi tới vòng thứ ba thì không dạy nữa, dừng lại nói mấy câu với cậu.

Tê Tri thấy Lý Nghiên nghe hẳn nói vài câu thì nhô người dậy, có vẻ muốn xuống ngựa, nhưng sau đó lại do dự rồi cuối cùng vẫn ngồi xuống yên.

Tiếp đó, La Tiểu Nghĩa đi về bên này.

Hắn vừa đi vừa cười nói: “Tẩu tẩu, hôm nay ở Cao Lan Châu có lễ hội, không ngờ năm nay chúng ta tới trễ mà lại tới đúng lúc, hiện tại là thời điểm sôi nổi nhất, đáng tiếc tiểu thế tử quyết tâm tập cưỡi chứ không muốn đi, tẩu tẩu có muốn vào thành xem không?” Hẳn nói rồi chỉ về đầu bên kia.

Đô đốc Cao Lan đang từ bên kia đi tới, y thấy bên này đông người nên mới tới.

Tê Tri nhớ lại tiếng chiêng trống mình nghe trước đó, đúng là có vẻ rất rộn rã.

Nàng quay đầu, nhìn sang người đàn ông bên cạnh: “Chàng có đi không?”

Phục Đình lắc đầu.

Chàng vốn có việc nên sắp về phủ Hãn Hải, lại còn cần nghị sự với quan viên trong châu.

Tê Tri thở dài: “Thế thì thiếp cũng không đi, chàng đi thiếp mới đi.”

Phục Đình không khỏi nhìn nàng.

Lúc này đò đốc Cao Lan đã tới trước mặt, dạm hỏi: “Không biết phải chăng Đại đô hộ và phu nhân muốn vào thành xem lễ hội?”

Tay chàng xoay roi ngựa, nghĩ một lúc rồi cuối cùng vẫn gật đầu.

Nghĩ nàng mới tới đây không lâu, chưa được xem đây xem đó, đi một chuyến chắc cũng không sao.

Đò đốc Cao vội đi chuẩn bị.

Tê Tri hứng ánh nhìn của người đàn ông kia, nàng đã đạt được như ý, thế là đội mũ trùm lên.

La Tiểu Nghĩa cũng có ý tốt thấy chuyện mua ngựa lần này không có vẻ khiến tam ca tức giận, thế là nảy ra ý mượn cơ hội lần này để tẩu tẩu và tam ca xí xóa chuyện lần trước, gần gũi nhau hơn, cho nên mới ân cần đề nghị như vậy.

Hắn đi đầu dẫn đường ra khỏi trang trại, thấy tẩu tẩu cứ nhìn Lý Nghiên, nghĩ nàng lo lắng nên bảo: “Trong trang trại sẽ có người để ý, tiểu thế tử không ngã thật đâu, tẩu tẩu có thể yên tâm.”

Tê Tri gật đầu, theo Phục Đình rời khỏi trang trại.

Trong thành Cao Lan là khung cảnh tung bừng chưa từng có.

Dòng người trên đường chật như nêm, tạp âm hỗn loạn tưởng chừng điếc tai.

Một chiếc xe ngựa chạy đến đầu đường, không tiến tới được nữa nên đành phải dừng lại.

Màn xe được vén lên, Tê Tri bước xuống.

Nàng đứng yên, tay giữ mũ trùm nhìn trên đường, không ngờ trong thành lại đông đúc như thế, hèn gì xe không nhúc nhích thêm được tí nào.

Hiện tại mặt trời vẫn lên cao, nhìn tình hình này, khéo ban đêm cũng không cần cài then cửa nữa rồi.

Nàng nhìn Phục Đình đứng cạnh mình.

Tuy đông người nhưng chàng lại rất cao, cơ thể rắn rỏi, dù quanh mình có rất nhiều người Hồ cao to đi qua thì chàng vẫn là người nổi bật nhất.

Ngựa cũng không đi được, chỉ có thể đi bộ.

Phục Đình giao cương ngựa cho cận vệ phía sau, sợ dọa người khác nên cũng tháo đao trên thắt lưng xuống, đưa luôn cho cận vệ giữ.

Đò đốc Cao Lan mặc y phục thường ngày đi ở phía trước với La Tiểu Nghĩa, không thấy hai người bắt kịp thì vội quay đầu lại mời.

Tê Tri chậm rãi đi theo.

Có đám đông đang tấu khúc nhạc Hồ, trải thảm nỉ trên mặt đất. Đang giữa mùa đông nhưng cô gái người Hồ chỉ mặc bộ cánh ngắn nhảy múa trên thảm, khiến người qua đường rớt rít dừng xem.

La Tiểu Nghĩa thấy thế thì cũng không nhịn được chặc chặc hai tiếng.

Tê Tri nhìn lướt qua, thoáng nhìn bóng dáng người đàn ông bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Đẹp không?”

Phục Đình ngẩng đầu nhìn sang thì mới biết nàng đang hỏi gì.

Thế là chàng nhìn cô gái đứng một bên, nghĩ bụng, rõ ràng là nàng kêu chàng tới đây mà bây giờ lại hỏi chàng người khác có đẹp không.

Chàng nhìn mắt cá chân đỏ bừng vì lạnh của cô gái người Hồ kia, không hiểu sao lại bất giác nhớ đến những ngón chân trắng muốt tựa tuyết khác, rồi lại nhìn sang người con gái bên cạnh, cố ý nói: “Đẹp.”

Tê Tri nhìn chàng, chàng ngẩng đầu mắt nhìn thẳng, như thể thực sự đang nhìn cô gái người Hồ kia vậy.

Nàng không biết thực hư, cúi đầu đưa tay vào trong tay áo lấy ít bạc vụn ném ra ngoài.

Cô gái người Hồ phát hiện có người thường tiền thì lập tức dừng lại, quay sang Tê Tri cảm ơn.

Tê Tri dùng tay giữ mũi, cười bảo: “Phải thưởng chứ, ai bảo phu quân ta khen cô múa đẹp.”

Nói rồi lại nửa cười nửa không nhìn sang bên.

Nhất thời khiến La Tiểu Nghĩa và đô đốc Cao Lan cũng nhìn sang.

Phục Đình nhìn nàng chăm chăm, khoe miệng giật giật, đành quay đầu bước đi.

Giờ chàng lại càng hiểu thêm về sự láu cá của cô gái này rồi.

Tê Tri theo chàng đi ra ngoài, nhưng chưa đi được mấy bước thì trông thấy một đám người ở cuối đường đeo mặt nạ nhiều màu đi về phía này.

Tức khắc tiếng chiêng trống vang vọng bốn phía, chính là âm thanh mà nàng đã nghe thấy trước đó.

Đường bị chiếm hết, bách tính lùi về hai bên.

Nàng bị đẩy tới cạnh Phục Đình, siết chặt cánh tay chàng, hỏi: “Đó là gì thế?”

Phục Đình nhìn thấy mình gạt tay nàng ra, vội nghiêng người để nàng đứng trước mặt mình, lại cúi đầu, cảm kể trên mũi nàng.

Trên mũi có vòng lông nhung trắng phau, cọ vào cằm chàng ngựa ngựa, chàng nghiêng đầu nói: “Lễ cúng bái của người Hồ.”

Vất vả lắm đám người kia mới đi qua, mọi người tản ra, xung quanh lại thông thoáng.

Đô đốc Cao Lan che trước mặt bọn họ, nghe thấy Tê Tri hỏi thì ngoái lui nói: “Có lẽ phu nhân không biết, đó là lễ cúng xua dịch bệnh.”

Nói đến đây lại bất giác nhắc tới trận ôn dịch ngày trước.

Năm đó ôn dịch bùng lên, Cao Lan Châu là một trong những nơi bị ảnh hưởng nặng nề nhất, dân sinh khốn khổ khó mà hình dung.

Đột Quyết thừa cơ xông đến cướp bóc đốt giết, khiến những tiếng kêu thảm than vang khắp nơi, quả thực là địa ngục trần gian.

Dù Tê Tri chưa tận mắt chứng kiến, chỉ nghe vài ba câu cũng đã thấy bùi ngùi, nàng hỏi: “Thể hiện tại sao rồi?”

Đô đốc Cao Lan đáp: “Dĩ nhiên là đỡ hơn nhiều rồi, nhờ có Đại đô hộ để ý, lại mạnh mẽ kiên dũng nên đất Bắc mới có thể yên ổn, nếu không e là cũng không thấy được cảnh tượng hôm nay.”

La Tiểu Nghĩa tiếp lời: “Dĩ nhiên rồi, đám chó Đột Quyết kia còn tưởng chúng ta dễ chơi, đâu biết tam ca nói chiến là chiến, giết sạch bọn chúng không có đường lui.”

Phục Đình đã đi mấy bước, nghe thế thì quay đầu nói: “Đệ có công phu đó thì không bằng tới mà mở đường.”

Nói xong lại nhìn Tê Tri, nói mấy chuyện dịch bệnh chiến tranh trước mặt nàng làm gì, không sợ dọa nàng sao.

La Tiểu Nghĩa còn đang muốn kể cho tẩu tẩu nghe sự tích anh dũng của tam ca nhà mình, nhưng bị chàng ngắt lời thì cũng chỉ đành cười cười đi đến.

Tê Tri theo sau, nhìn người đàn ông đó, đầu mường tượng cảnh mà La Tiểu Nghĩa nói.

Ở trong phủ Hãn Hải thì không nhận ra, ra ngoài rồi mới biết được địa vị của chàng trong lòng quan dân đất Bắc rộng lớn mệnh mông này.

Rồi nàng lại nghĩ, chàng đã vì đất Bắc mà giữ chặt đai lưng, trọng bên này nhẹ bên kia*, nếu không có địa vị này thì đúng là không công bằng.

(*Ý là Phục Đình xem trọng bách tính hơn cuộc sống của mình.)

Nàng đi sau lưng chàng, nhỏ giọng nói: “Chàng không sợ chút nào ư?”

Phục Đình nghi là mình đã dọa nàng sợ, bèn ngoảnh đầu lại nói: “Sợ cái gì?”

Nàng nhìn hai bên trái phải, khe mỉm môi, trông đen xoáy vòng, đứng trước mặt chàng nói nhỏ: “Thiếp còn trẻ mà, chàng không sợ khiến thiếp trở thành quả phụ à?”

Phục Đình nhìn vào mặt nàng, lần đầu tiên phát hiện mặt mày nàng linh động như thể biết nói.

Chàng đề thấp giọng như rất muốn cười, bảo: “Mệnh ta kiên cường lắm.”

Tê Tri tự nhủ nói gì thể không biết, rồi quay qua nhìn sang bên cạnh.

Như thể người nói những lời vừa nãy không phải là nàng.

...

Đi một lúc lâu, mọi người dừng lại dưới mái hiên bên đường.

Là đề nghị của đô đốc Cao Lan, y lo vị phu nhân Đại đô hộ yếu đuối thấy mệt nên không dám đi lâu.

Bốn phía trên đường vẫn toàn người là người, những cửa hàng xung quanh cũng đã kín chật chỗ.

Bên tai nghe đô đốc Cao Lan và Phục Đình bàn về dân sinh ở đất Bắc.

La Tiểu Nghĩa đi tới, thấy nàng nhìn vào đồ vật trong cửa hàng chăm chú thì cũng nhìn theo, đoạn nói: “Cái cửa tiệm lần trước tẩu tẩu dẫn thế tử vào thành đi dạo cũng là cửa hiệu buôn này, nay sao lại nhìn trùng nhà này nữa thế.”

Tê Tri tự nhủ sao lại trùng hợp thế, đất Bắc hoang vu hơn Trung Nguyên nhiều, các mối kinh doanh của nàng ở đây cũng khá ít, cũng coi như là có duyên.

Nhưng ngoài miệng lại nói: “Cũng không biết đồ ở cửa tiệm này như thế nào.”

La Tiểu Nghĩa nhìn tam ca nhà hán, thấp giọng nói: “Kể ra cũng trùng hợp, lần trước chuyện lưu dân đó, tẩu tẩu bảo ta ra ngoài thành trấn áp ấy, thì hơn nửa đều là cửa hiệu buôn này. Ta chỉ biết hiệu buôn này mua bán rộng lại đa dạng, chắc chắn là giàu lắm.”

Nói đến chữ giàu, tâm trí của hán lại có phần mơ mộng.

Đã nghèo nhiều năm, có ai mà không muốn phát lên.

Tê Tri mỉm cười, còn gật đầu phụ họa, nói: “Chắc là thế.”

La Tiểu Nghĩa càng muốn thờ dài.

Tê Tri nhìn sắc mặt hán thì lại càng buồn cười, vội giơ tay áo lên che giấu, chợt nhớ trước đó bọn họ có nói đến chiến sự Đột Quyết.

Nàng nghĩ: Đất Bắc tiếp giáp ngoại bang, nếu không có chiến sự, yên ổn hành thương thì tốt biết mấy, chắc chắn sẽ kiếm lời ổn định.

Ý nghĩ buôn bán vừa dấy lên, nàng lại không khỏi thấy tiếc nuối.

Chợt trên đường có tiếng hét.

Tê Tri quay sang nhìn, chỉ thấy đám đông bắt đầu di chuyển.

Mấy người Hồ cao to bị đẩy tới khiến nàng phải lùi ra sau mấy bước như bị nhốt lại.

La Tiểu Nghĩa giơ tay đẩy: “Làm gì đấy, tránh ra!”

Còn chưa nói hết câu thì cổ tay nàng xiết chặt.

Là Phục Đình nắm lấy tay nàng.

Tay chàng tách mấy người Hồ kia ra, kéo nàng lại gần mình, nói: “Đi theo ta.”

Lúc Tê Tri theo chàng tránh xa chỗ này, đô đốc Cao Lan đã sai người đi tra hỏi nguyên nhân.

Phục Đình dẫn nàng đi, né tránh người đi bộ trên đường.

Chàng dáng cao chân dài nên bước đi nhanh.

Nàng không theo kịp, cảm thấy chàng như không phải dẫn phu nhân của mình đi, bèn đưa tay kéo dây buộc trên tay áo chàng: “Chàng chậm thôi.”

Phục Đình thấy mũ trùm trên đầu nàng bị gió thổi tốc lên, vì đi quá nhanh nên mặt ửng hồng.

Chàng nhìn hai bên, không muốn lồi kéo ở trên đường nên thu tay về, nắm lấy nàng, nói: “Đi qua đoạn này trước đã.”

Tê Tri bỗng bị tay chàng kéo tới dán lên lồng ngực chàng, chọt con tim này lên, quên luôn thứ khác, chỉ có thể bước nhanh theo chàng.

Trên đường suýt có người va phải, nhưng đều bị Phục Đình cản lại.

Tới khi người thừa bót, chàng giơ tay đẩy cửa ra, đưa nàng vào một con đường bên cạnh quán trọ thì mới buông tay.

Chàng đi một vòng trong quán, nhìn quanh bốn phía, cảm thấy an toàn rồi thì mới quay qua bảo: “Nàng ở đây chờ ta.”

Vì đi gấp nên Tê Tri vẫn đang thở lấy hơi, nghe chàng bảo vậy thì gật đầu, giơ tay sửa lại tóc mai.

Phục Đình nhanh chân đi ra ngoài.

Trong quán yên ắng, có người đang pha trà.

Dân chúng bình thường chẳng mấy khi hưởng thụ loại trà đất đỏ này, thế nên khách tới rất ít.

Tê Tri ngồi xuống, gọi món thượng hạng.

Người hầu nhận tiền của nàng ra về cung kính, vội vàng chọn đồ pha trà.

Nàng ngồi nghỉ một lúc thì mới bình ổn lại.

Nhìn ra ngoài, trận hỗn loạn đột nhiên ban nãy vẫn chưa hết, còn loạn hơn so với đầu đường phủ Hãn Hải lần trước.

Làm xong một tách trà, người hầu bưng đến mời phu nhân nếm thử.

Tê Tri cảm trong tay người nhẹ hương trà, nhấp một ngụm rồi ngẩng đầu lên, vô tình trông ra ngoài cửa sổ.

Nhìn thấy một người mặc áo gấm đội ngọc quan.

Là thế tử Hà Lạc hầu Thôi Minh Độ.

Y dẫn theo tùy tùng, bị bao vây trên đường, bước chân rất gấp, xem chừng cũng là đến để nấp.

Tê Tri thấy thế thì dời mắt đi chỗ khác.

Nàng đặt tách trà trong tay xuống, đứng dậy đội mũ trùm lên rồi sai bước đi thẳng ra ngoài.

Phục vụ thấy tách trà thượng hạng thế mà vị phu nhân đây chỉ nhấp một ngụm rồi đi ra, không khỏi lú lẫm.

Phục Đình đánh ngựa đi đầu một vòng, đồ đốc Cao Lan thấy tình trạng hỗn loạn đã dừng lại.

Có người Hồ nuôi dã thú dắt đến gánh xiếc trong thành, do không để ý nên vô tình cản người ta bị thương, vì vậy gây ra lộn xộn.

Tuy là như vậy, Phục Đình vẫn dẫn La Tiểu Nghĩa đi quanh một vòng trong thành.

Xác định không có nguyên do khác thì mới thôi.

La Tiểu Nghĩa biết chàng vốn có lòng phòng bị kỹ càng, đánh ngựa đi theo chàng nói: “Yên tâm đi tam ca, không phải là đám mật thám Đột Quyết đâu, bọn chúng mới bị ta truy đuổi, đâu dám nhanh thế đã lại chui vào Cao Lan Châu.”

Nói đến đây, hấn lại vội bảo: “Tam ca vẫn mau đi xem tàu tàu đi, nếu tàu ấy bị dọa sợ thì sao?”

Phục Đình gật đầu, kéo dây cương trong tay phi ngựa ra ngoài.

Chẳng mấy chốc đã đến quán trọ kia.

Chàng xuống ngựa, nhưng khi đi vào thì không thấy người đâu.

Phục vụ trong quán vẫn còn nhớ chàng, một là vì vị khách quý kia mặc trang phục người Hồ bó sát, có vẻ là người trong quân, hai là vì vị phu nhân của người này ra tay quá hào phóng, muốn quên cũng khó.

Thế là vội nói với chàng biết, người đã đi sớm rồi.

...

Gần đó có tòa đình cao, lưng quay về thành hướng trông ra núi, tầm nhìn thoáng đãng.

Tê Tri lánh ở chỗ hẻo lánh một lát, mắt thấy người đi đường không còn lộn xộn thì biết đã ổn, vậy là đi tới đây.

Nàng ngồi dựa vào lan can, bỗng cảm giác trên lưng cần cần, đưa tay ra sờ thì sờ thấy túi thơm của mình.

Bên trong là hạt châu mà lúc ấy nàng đã bảo Phục Đình mua cho.

Nàng lấy ra, vân vê trong tay nhìn xem.

Phục Đình nhanh chân đi tới, trông thấy một cô gái đang ngồi trong đình thì mím môi.

Suýt nữa đã tưởng chàng lạc mất phu nhân của mình.

Chàng đi đến dưới đình, đứng đối diện nàng.

Nàng vẫn chưa phát hiện ra chàng, người dựa vào lan can, cầm hạt châu trong tay ngấm ngấm.

Chàng nhìn một lúc, bỗng lên tiếng: “Thứ đồ rẻ tiền này thì có gì mà xem?”

Lúc này Tê Tri mới phát hiện ra chàng, ngẩng đầu nhìn chàng, cuộn tay lại nắm lấy hạt châu trong lòng bàn tay, hỏi ngược một câu: “Rẻ thì không phải là tiền à?”

Phục Đình không đáp. Nhưng trong lòng tự giễu: đúng thế, chàng có tiền bạc gì mà đứng trước mặt nàng nói đồ rẻ.

Với số tiền của nàng thì e là thứ gì cũng rẻ.

Tê Tri cầm hạt châu trong tay, thuận tiện nhớ lại chuyện trước đó. Chợt nói: “Thiếp đã thấy cuốn sổ trên người Tiểu Nghĩa.”

Nàng biết đó là gì, lúc trước Thu Sương nói với nàng La Tiểu Nghĩa hỏi số tiền đuổi Đỗ Tâm Nô đi, nàng lại nhìn con số kia là lập tức hiểu ra.

Bên trên đều là số lượng gần đây nàng chi tiêu, khoản gần nhất là mua đám ngựa kia.

Phục Đình cup mắt, bụng nhủ La Tiểu Nghĩa làm việc càng lúc càng không chắc chắn, lại để nàng phát hiện ra.

Lại nhìn cô gái trước mặt, chàng mím chặt môi không nói gì.

Tê Tri nhìn chàng.

Người đàn ông vẫn mặc trang phục Hồ xà đen như trước, đứng trước mặt nàng, tay cầm roi ngựa.

Nàng nhìn xương mày anh tuấn cùng hai mắt sâu hoắm, lại đảo qua đôi môi mím mọng của chàng, cũng thấy được sự bất khuất của người đàn ông này.

Nàng cười cười, sau đó gật đầu: “Được thôi, cứ coi như chàng hỏi mượn thiếp, hôm khác trả lại thiếp là được.”

Thành toàn cho sự cứng cỏi của chàng vậy.

Dẫu gì cuối cùng cũng sẽ có ngày đó mà.

Đúng là Phục Đình nghĩ như thế thật, dù trước mắt có vất vả nhưng chưa chắc sau này vẫn vậy.

Nhưng khi nghe nàng nói thế, chàng không khỏi nhoen miệng, nghĩ về khoản tiền kia thì bỗng hỏi: “Không sợ ta không trả nổi hả?”

Làn mi Tê Tri rung lên, lòng chợt hiểu, trong nháy mắt bên tai vang vọng lại câu nói thô lỗ của người đàn ông này —

Ông đây không tin không qua được ải này.

Dạng đàn ông như thế sao có chuyện không qua được*.

*(*Bản gốc câu này có hai ý, một là như ý trên, hai là ‘làm gì có chuyện không trả nổi tiền’.)*

Nàng bật cười, tay gác lên cột đình, đầu nghiêng nghiêng: “Không sợ, chỉ cần là Phục Đình chàng thì chắc chắn có thể trả nổi.”

Phục Đình dừng lại, ngược mắt nhìn lên.

Tê Tri ngồi dựa vào đó, áo khoác trên người khép chặt, một vòng tuyết trắng trên cổ tựa như lông cáo gắn vào.

Tay nàng vất lên lan can, mặt gối lên cánh tay, xoay về phía chàng mỉm cười duyên dáng.

Trong chớp mắt ấy, thậm chí chàng cứ ngỡ mùa đông ở vùng đất Bắc bao la này tưởng chừng đã qua.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Lễ hội kết thúc, đã đến lúc quay về phủ Hân Hải.

Ở cửa chính biệt viện, người hầu ra vào chuyển hành lý lên xe ngựa.

Lý Nghiên túm lấy bõm ngựa trèo lên.

Hiện tại cậu đã biết cưỡi ngựa, lần này quyết tâm muốn tự cưỡi về phủ Hân Hải.

Sau khi ngồi lên ngựa, cậu nhìn sang bên cạnh: “Chú Tiểu Nghĩa, cháu sợ cô lo lắng nên làm phiền chú ở bên để ý cháu với ạ.”

La Tiểu Nghĩa nắm dây cương, lần đầu tiên được cậu gọi như thế thì lập tức cười thành tiếng: “Bởi thế từ đã gọi ta một tiếng ‘chú’, ta cũng định sẽ để ý giúp cậu đây.”

Lý Nghiên thấy chú ta là huynh đệ kết nghĩa với dưỡng mình thì gọi một tiếng “chú” cũng đúng thôi, thế nhưng lại bị chú ta cười cợt vô ý tứ, cậu đành đánh ngựa đi về phía sau.

Tê Tri đứng cạnh xe ngựa, nhìn thấy cảnh đó rồi mới quay đầu lên xe.

Tân Lộ trông sắc mặt nàng không có tinh thần lắm, cứ tưởng nàng lo cho thế tử quá nên vừa diu nàng giẫm lên bực vừa trấn an.

Tê Tri lắc đầu, bụng nghĩ, có lẽ là do ngồi hóng gió lâu ở tòa đình cao hôm lễ hội.

Nàng ổn định tâm lý, leo lên xe ngồi.

Phục Đình đi ra vừa lúc trông thấy bóng dáng nàng lên xe.

Thấy rèm xe buông xuống, chàng mới gờ tay dẫn ngựa đi.

Ở một bên, đô đốc Cao Lan đi tới tạm biệt.

Phục Đình sai chân lên ngựa, nghe y nói mấy câu, ngón tay cái dè lên trán.

Vì chàng xuất phát vội vàng, buổi đêm lại nghị sự với hạ quan nên không ngủ đủ giấc.

Đô đốc Cao Lan bái biệt xong thì cáo lui, phía sau lại có người đi tới.

“Phục Đại đô hộ.”

Phục Đình dừng tay, nhìn người đang đến.

Thôi Minh Độ đứng trước ngựa, ôm quyền với chàng, lễ độ nói: “Lần này tới trang trại ở đất Bắc, có thể kết giao với An Bắc Đại đô hộ là may mắn của Thôi mỗ, nên nay cố ý tới đây chào tạm biệt.”

Phục Đình nhìn hần một lượt từ trên xuống dưới, ôm quyền trả quân lễ.

Rồi chân chàng cử động, đánh ngựa đi tới bên xe.

Thôi Minh Độ nhìn đến thì chỉ thấy chàng ngồi trên ngựa cao, đi cạnh xe ngựa.

Cửa sổ trên xe bị cả người lẫn ngựa che lại, chẳng thấy được gì.

Đô đốc Cao Lan không ngờ quý khách thuộc đại tộc Thôi thị cũng đến tiễn đưa, thế là bắt chuyện: “Thôi thế tử từ năm nào cũng đến đây một mình, năm nay hiếm khi có dịp mới quen Đại đô hộ đã thân, hẳn là sợ ngài ấy đi rồi sẽ không còn vui nữa đúng không?”

Thôi Minh Độ quay sang nhìn, cười nói: “Đúng vậy.”

Nói rồi lại nhìn xe ngựa, lùi ra hai bước nhường đường.

Ở trong xe, Tề Trì đã nghe thấy âm thanh ở bên ngoài.

Nhưng không vén rèm lên mà chỉ nghe thôi.

Không ngờ hôm nay Thôi Minh Độ lại còn đến chào tạm biệt.

Chẳng lẽ y muốn kết giao với Phục Đình?

Người từng có hôn ước với nàng giờ lại muốn kết giao với phu quân hiện tại của nàng, kể ra đúng là buồn cười.

Nàng uể oải dựa ra sau, bỗng nhớ lại lời đô đốc Cao Lan vừa nói.

Hồi tưởng lại khi phủ Hà Lạc hầu đến từ hôn, lý do là thế tử Hà Lạc hầu nhìn trúng người khác nên kiên quyết muốn hủy hôn. Song bây giờ lại nói năm nào y cũng đến một mình, chẳng lẽ cưới xong lại không hòa thuận?

Nàng cười thầm, cũng chỉ nghĩ một chút thế thôi chứ không quan tâm đến chuyện của Thôi gia của bọn họ lắm, dẫu gì cũng không liên quan tới nàng.

Xe ngựa đã khởi hành.

Đến lúc này Tề Trì mới vén rèm lên.

Vừa vén lên, đập vào mắt là phần hông đeo đao to của người đàn ông.

Vì Phục Đình đi gần xe hơn mọi khi, nên nàng chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm đến đao sau lưng chàng.

Lại nhìn lên trên, nhưng do đi gần nên khung cửa sổ đã chắn lại mặt chàng.

Nàng cũng không thấy gì nên buông rèm xuống.

...

Đoàn người rời khỏi Cao Lan Châu.

Đi được hơn nửa ngày đường không ngừng nghỉ.

Không biết đã bao lâu trôi qua, mặt trời dần dần khuất bóng.

Bỗng phía sau truyền đến câu hỏi của Lý Nghiên: “Đó là ai thế?”

Lúc này xe ngựa dừng lại.

Tề Trì vén rèm lên trông ra, nhưng chỉ thấy Phục Đình đánh ngựa đi tới.

Cạnh con đường là một vùng đất hoang vu, chàng cưỡi ngựa lao nhanh xuống dưới, để lại dải bụi mù từ xa.

Nàng cứ trông mắt nhìn theo, cho tới khi chàng siết cương dừng lại ở đầu bên kia thì mới phát hiện, ở nơi đó còn có người ngồi trên ngựa.

Cách xa quá nên chỉ thấy được người kia mặc đồ đen, trông như một chấm đen.

Lý Nghiên đánh ngựa tới nói: “Cô cũng thấy hả? Vừa rồi vì thấy người đó nên mới dừng lại đấy ạ.”

Tề Trì bụng nhủ, hèn chi lúc nãy cháu trai mình hỏi đó là ai.

La Tiểu Nghĩa ở đằng trước ngoái đầu lui, thấy hai người cũng nhìn về phía đó thì giải thích: “Tẩu tẩu yên tâm, là người quen thôi, đó là thuộc hạ cũ của tam ca, ở ngay trấn Ngưu Thủ cách đây không xa.”

Tề Trì đã hiểu, song sau đó lại lấy làm lạ, nhìn hán nói: “Nếu đã là người quen, vì sao huynh không sang đó cùng?”

La Tiểu Nghĩa cười cười, tay kéo bồm ngựa: “Thân quen với nhau lâu rồi, chào hỏi tạm biệt gì chứ.”

Tề Trì biết hán là người thông thạo đối nhân xử thế. Đã nói như thế thì tức là không muốn gặp, nên nàng cũng không hỏi nữa.

Chỉ nói chuyện với nhau có mấy câu mà Phục Đình đã đánh ngựa quay về.

Tê Tri lại nhìn về phía bên kia, nhưng người ta đã đi rồi.

Nàng buông rèm, xoa nhẹ lên cổ họng, cảm thấy hơi khát.

Ngồi một lúc mà vẫn chưa thấy xe ngựa di chuyển, nàng thò người xuống xe thì mới phát hiện mọi người đang nghỉ dưỡng sức tại chỗ.

Ven đường có gốc cây đã trụi, Phục Đình ngồi trên đó mở nắp túi rượu.

Tê Tri gọi Tân Lộ đi lấy nước rồi tự mình đi tới, ánh mắt rơi xuống túi rượu trong tay chàng.

Bỗng nhớ lại một chuyện.

Phục Đình trông thấy vạt váy kiểu nữ thì biết nàng đã xuống xe, ngược mắt nhìn lên lại thấy nàng đang nhìn chăm chăm túi rượu trong tay mình.

“Nhìn gì thế?” Chàng hỏi.

Nàng chỉ nhìn mà không trả lời, ngược lại còn hỏi một câu: “Về sau chàng còn cho người khác uống nữa à?”

Chàng lập tức hiểu ngay nàng đang nói gì.

Trên đường tới đây, nàng nhấp một hớp rồi có nói: *lần này đừng cho người khác uống nữa.*

Trước đây chàng thường vừa ăn vừa uống, nhưng kể từ sau lần đó thì đúng là không cho người khác động đến.

Hôm nay vì mệt, muốn nhấp một ngụm lấy tinh thần nên mới lòi ra.

Phục Đình giật nút bịt, dứt khoát đưa túi rượu lên bên môi, dùng răng cắn, nhìn nàng chăm chú.

Chàng không đáp mà để mặc nàng đoán.

Tê Tri nhìn chàng.

Người đàn ông thả lỏng hai chân, chỉ ngậm túi rượu chứ không uống, cứ thế nhìn nàng.

Nàng đoán chắc chắn là chàng cố ý, nên cũng không muốn trả lời.

Nhưng nhìn tới nơi miệng chàng chạm vào, nghĩ đến mình cũng đã từng chạm qua thì lại bất giác gạt tóc bên tai.

Rồi sau đó lại nghĩ, có lẽ chàng đã cho các cận vệ khác uống chung rồi.

Tuy không có gì nhưng nghĩ tới vẫn khó chịu.

Cuối cùng lại cảm thấy có hơi hối hận vì đã hỏi chàng.

Phục Đình nhìn mắt nàng dao động mấy lần, thậm chí đến gò má cũng ửng đỏ, đoán kiểu gì nàng cũng đã hiểu lắm thì không khỏi buồn cười.

Đang định nói với nàng thì Tân Lộ đưa túi nước tới.

Chàng uống hai ngụm rượu, cất túi lại vào trong ngực.

Tê Tri cầm túi nước nhấp một ngụm, lập tức cau mày.

Gắng gượng nuốt xuống, nước lạnh như băng, từ miệng lưỡi đến cổ họng toàn là nước đá.

Tân Lộ thấy thế thì vội nói: “Hay gia chủ đừng uống nữa.”

Tê Tri tự nhận thấy mình không đến nỗi được chăm bẵm yếu đuối như thế, thế là vẫn gờ lên, nhấp hai ngụm nhỏ rồi trả lại nàng ta, uống xong rồi mà chân mày vẫn không giãn ra.

Phục Đình nhìn sắc mặt nàng, càng nhìn càng thấy không đúng, bất giác đi tới đắp tay lên trán nàng.

Lại nhìn nàng lần nữa, lúc này mới hiểu vì sao mặt nàng lại đỏ đến thế.

Trên trán Tê Tri bỗng bị tay người đàn ông dán lên, vừa nhìn sang thì nghe thấy chàng nói: “Nàng bị bệnh rồi.”

Nàng ngẩn ra, cũng đưa tay sờ trán.

Đúng là hơi nóng.

Tân Lộ cúi đầu tạ trách, vội vàng gọi Thu Sương đến để đỡ nàng quay vào xe.

Phục Đình đi ra giữa đường, lên ngựa hô: “Tiểu Nghĩa, đến trấn Ngưu Thủ.”

La Tiểu Nghĩa đang ngồi đằng kia nghỉ ngơi, giật mình ngẩng đầu lên: “Đi đâu?”

Phục Đình đã cầm dây cương, nhìn hấn một cái: “Điếc hả?”

La Tiểu Nghĩa im lặng, đứng lên phủi bụi trên người rồi phóng lên ngựa.

Trấn Ngưu Thủ cách đây không xa, chẳng mấy chốc đã tới.

Lúc xe ngựa dừng lại, Lý Nghiên tới gần xe hỏi thăm.

Tê Tri dựa vào xe không muốn nhúc nhích, chỉ thấp giọng trấn an cậu mấy câu.

Rèm được vén lên, Tân Lộ và Thu Sương cùng đi vào đỡ nàng xuống.

Chân Tê Tri vừa chạm xuống đất, ngẩng đầu lên đã cảm thấy nơi trước mắt trông hơi quen.

Một thị trấn nhỏ, dưới con đường dẫn đến trấn có sùan đất, dưới sùan đất là ao nước đã đóng băng, lại nhìn sâu vào trong trấn, trông thấy một quán rượu rữ mảnh.

Chính là nơi lần trước nàng theo Phục Đình đến.

Lúc trước nàng theo chàng tới quán rượu này, cho rằng mình bị chàng bốn cột nên không vào, sau đó còn đi lại giẫm lên mặt ao đóng băng kia.

Phục Đình đã xuống ngựa, đứng trước quán rượu, quay đầu nhìn nàng: “Vào đây.”

Tê Tri chậm rãi bước tới, tay chàng vén rèm cao lên để nàng đi qua.

Bên trong không rộng cho lắm, đất đen xây lên tạo thành vách ngăn, bên trên dựng vài tấm ván đóng thành quây.

Sau quây là mấy hũ rượu, khắp phòng nồng nặc mùi rượu.

Phục Đình ném roi ngựa lên quây, bệ ghé dài ở trong góc tường ra đặt xuống sau lưng nàng.

Nàng nhìn rồi ngồi xuống, hỏi: “Tới đây làm gì?”

Phục Đình nói: “Nàng như thế không thể đi đường tiếp được.”

Chàng biết khí hậu ở đất Bắc, lại đang trên đường đi, chỉ là bệnh vặt cũng có thể thành chuyện.

Tê Tri đoan trang ngồi trên ghế gỗ đơn sơ, nhìn dáng vẻ chàng thì đoán có lẽ chàng rất quen thuộc với quán rượu này.

Chẳng lẽ lần trước không phải là lần đầu tới đây?

Lý Nghiên từ bên ngoài đi vào, thốt lên: “Thơm quá.”

Vì ngửi thấy mùi rượu khắp phòng.

Tân Lộ và Thu Sương đi theo cậu bước vào, mỗi người cầm một túi giấy, nói: “La tướng quân vừa thúc ngựa đi mua về, nói là có thể giải nhiệt.”

Phục Đình giờ tay chỉ ra sau quây: “Đi sắc đi.”

Ở đó có cánh cửa nhỏ đang buông mảnh.

Tân Lộ và Thu Sương cung kính vâng dạ, đi vào làm việc.

Lý Nghiên thấy cô ngồi trong quán kín gió, lại thấy dựng mình đứng bên thì không biết nên nói gì, chỉ biết yên tâm đi ra ngoài.

Tê Tri thấy cậu ra ngoài, lại thấy mọi người cung kính đứng chờ ở bên ngoài thì thờ dài: “Sẽ làm chậm trễ chuyện khởi hành mất.”

Phục Đình đứng gần nàng, cup mắt nhìn mái tóc đen của nàng, nói: “Lỡ rồi thì thôi.”

Nàng lại thở dài: “Trước kia thiếp đâu mong manh thế này.”

Nàng nói thật, hồi trước đi đến rất nhiều nơi nhưng rất ít khi đổ bệnh trên đường đi.

Mà tới đất Bắc này lại trở nên yếu ớt.

Chàng nhếch mép: “Đã nói với nàng đất Bắc lợi hại rồi còn gì.”

Thực ra chuyện này cũng tùy người thôi, tiểu tử Lý Nghiên kia đến giờ đã đau ốm lần nào đâu.

Trong đầu chàng nghĩ, nàng tới đây đúng là gặp khổ.

Chợt có người từ bên ngoài bước vào, ngắt lời bọn họ.

“Sao tam ca lại đến đây?”

Tê Tri nhìn sang, trông thấy một người mặc đồ đen, vóc dáng khá gầy, da hơi ngăm đen, gương mặt toát lên khí khái anh hùng.

Thế nhưng lại là một cô gái.

Nàng nhìn bộ quần áo trên người cô gái đó, càng nhìn càng thấy quen, hình như chính là người trên ngựa đứng đằng xa lúc nãy.

Cô gái kia nhìn nàng rồi quay sang hỏi Phục Đình, sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Vừa nãy đã đi gặp tam ca rồi mà, sao lại tới đây, không lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Phục Đình nhìn Tê Tri: “Nàng bị bệnh.”

Bọn họ đang ở trên đường, nơi gần đó nhất là trấn Ngưu Thủ này nên mới đến đây.

Cô gái kia nghe thấy vậy thì giãn mặt ra, đến gần ôm quyền với Tê Tri: “Mặt tướng Tào Ngọc Lâm, từ sớm đã nghe nhắc đến tẩu tẩu, nay mới có dịp được gặp.”

Tê Tri đánh giá nàng ta, ngoài mặt thì bình thường song trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

La Tiểu Nghĩa chỉ nói đó là thuộc hạ cũ của Phục Đình chứ không nói là nữ.

Lại nghe nàng cũng gọi Phục Đình là tam ca thì càng bất ngờ.

Nhưng nhìn dáng vẻ nàng thì đúng là người trong quân rồi, La Tiểu Nghĩa không nói dối.

Nàng dần hiểu ra, chợt nhớ tới điều gì đó, hỏi: “Đây là quán rượu của cô à?”

Tào Ngọc Lâm gật đầu: “Đúng thế.”

Nàng quay sang nhìn Phục Đình.

Lần trước lúc chàng tới đây đã nói là gặp phụ nữ thật.

Nàng lại tưởng chàng giỡn chơi nên chỉ xem đó là lời nói đùa.

Tào Ngọc Lâm ngửi thấy mùi thuốc, lại nhìn sắc mặt Tê Tri, nói: “Để ta ra sau dọn dẹp cho tẩu tẩu nghỉ ngơi.”

Nói đoạn, nàng ta đi tới cánh cửa sau quầy.

Tê Tri ngoài miệng đáp lời còn mắt cứ dán vào Phục Đình.

Đôi mắt đen láy của người đàn ông nhìn nàng chăm chú, nàng thấy khóe môi chàng cong lên, chắc hẳn cũng đang nghĩ tới điều nàng đang nghĩ.

Nàng không nói gì, là tự mình hiểu lầm nên cũng không thể trách chàng được.

Phục Đình nhớ lại cảnh đêm đó nàng ở ngoài quán rượu, vì tưởng bị mình đùa nên không muốn vào.

Cánh môi chàng mấp máy, cố nín cười hỏi: “Sau này tin lời ta nói rồi chứ?”

Tức khắc Tê Tri cảm thấy trên trán lấm tấm mồ hôi, không muốn nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đom So* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Tào Ngọc Lâm đi vào rồi nhanh chóng đi ra, thấy sắc mặt hai người bên ngoài có vẻ kỳ kỳ.

Phục Đình nhìn Tê Trì còn Tê Trì lại không chịu nhìn chàng, chỉ loay hoay thắt dây trên cổ áo choàng.

Nàng ta chẳng hỏi nhiều, chỉ đi tới nói: “Tẩu tẩu vào phòng ta nghỉ ngơi một lúc đi, bên trong ấm hơn ngoài này.”

Lúc này Tê Trì mới đứng lên, nhìn Phục Đình.

Chân chàng động đậy, nhường đường cho nàng đi qua: “Đi đi.”

Tào Ngọc Lâm giờ tay đỡ nàng.

Tê Trì được dìu đi vào cánh cửa nhỏ sau quầy.

Bên trong có hai gian, một gian là bếp còn một gian là chỗ ngủ.

Hai gian thông nhau, có thể thấy được đơn sơ chừng nào.

Bản thân Tào Ngọc Lâm cũng biết điều đó, nên vừa nãy nàng dọn dẹp lại rồi mới mời Tê Trì vào.

Tê Trì ngồi xuống chiếc giường nhỏ của nàng ta, nhìn một vòng quanh gian phòng khép kín trước mặt, buột miệng hỏi: “Cô cũng kết bái với mấy người Tiểu Nghĩa à?”

Tào Ngọc Lâm không ngồi, chỉ đứng trước mặt nàng trả lời: “Không có, nhưng ta cũng theo La Tiểu Nghĩa gọi Đại đô hộ một tiếng tam ca.”

Trong khi nói, trên mặt nàng ta không thay đổi nhiều, Tê Trì cảm thấy chắc hẳn nàng ta là người không hay nói đùa.

Nàng vỡ lẽ, thì ra là gọi theo La Tiểu Nghĩa, nghĩ bụng chắc là gần gũi với La Tiểu Nghĩa hơn.

Sau đó lại hỏi: “Vậy vì sao cô lại sống một mình ở đây?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Ngày trước ta bị thương, không thể ở lại trong quân nữa nên tới đây.”

Nói đoạn, nàng ta quan sát sắc mặt Tê Trì, nàng biết đây là huyện chủ xuất thân từ tông thất, lo rằng lần đầu đến cái nơi như hang chuột đồng này thì sẽ ghét bỏ.

Nhưng nàng ta chỉ thấy Tê Trì nhìn mình, nghe mình nói chuyện chứ không có vẻ mặt gì khác, lúc này mới yên tâm bảo: “Tẩu tẩu còn muốn biết gì thì cứ hỏi.”

Tê Trì nói: “Cũng chẳng có gì, chỉ là vừa quen cô nên muốn nghe thêm về chuyện của cô thôi.”

Tào Ngọc Lâm thoáng im lặng, sau đó nói: “Chuyện của ta, chỉ mấy câu là có thể tóm tắt xong.”

Tuy bây giờ đã rời quân đội, nhưng nàng vẫn tiếp tục dốc sức cho Phục Đình.

Quán rượu này là nơi mua bán, bất cứ ai cũng thuận tiện ra vào.

Nàng ở đây bán rượu kiếm sống song thực chất là thu thập tin tức khắp nơi.

Lần trước lúc Phục Đình đến đây là để nói chuyện mật thám Đột Quyết bỏ chạy, cần đề phòng phương Bắc có động tĩnh lạ.

Tào Ngọc Lâm thu thập thông tin, đợi trên đường mấy ngày, cuối cùng hôm nay cũng đợi được Phục Đình đi qua nên báo cáo lại cho chàng.

Phía Đột Quyết không có động thái gì, sở dĩ Phục Đình phòng bị nghiêm ngặt như vậy là vì bây giờ đất Bắc có vẻ quá bình lặng.

Thời gian trước, ngoài bố trí cho số lượng lớn lưu dân vào doanh quân thì có rất nhiều hộ mới.

Đến khi đầu xuân khai hoang thì đây là cơ hội tốt để khôi phục dân sinh, không thể để chiến sự bùng nổ được.

Tê Trì nghe mới hiểu được đầu đuôi sự việc.

Tất thảy chỉ vì muốn đất Bắc được yên bình an toàn.

Trầm tư một lúc, nàng giương mắt lên thì thấy Tào Ngọc Lâm đang nhìn mình chăm chăm.

Nàng không khỏi sờ mặt, hai má vẫn còn nóng: “Sao thế?”

Lúc này Tào Ngọc Lâm mới đảo mắt, nói: “Ta chưa bao giờ gặp người nào đẹp như tẩu tẩu cả.”

Tê Tri bật cười, không ngờ nàng ta lại nói như vậy, còn khiến nàng ngỡ bệnh của mình nặng thêm.

Ấy nhưng nàng ta rất có khí khái hào sảng, đứng trước mặt nói câu này làm Tê Tri có cảm giác như được nam giới khen vậy.

Tào Ngọc Lâm tưởng nàng không tin thì gật đầu bảo: “Thật đấy, trước kia ta không nghĩ nổi kiểu người như thế nào mới xứng với tam ca, nay nhìn tẩu tẩu thì biết rồi.”

Tê Tri càng cười đậm hơn: “Lần đầu ta nghe thấy câu này đấy.”

Từ khi nàng gả cho Phục Đình đến nay, hầu như chỉ toàn nghe chê Phục Đình xuất thân bần hàn, không xứng với nàng, đúng là lần đầu nghe thấy câu này.

Tào Ngọc Lâm thấy nói đã đủ nhiều, sợ nàng mệt nên xoay người toan đi: “Tẩu tẩu nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài đã.”

“Khoan.” Tê Tri gọi nàng lại, nhìn căn phòng một lần rồi hỏi: “Cô buôn bán không được tốt đúng không?”

Cảm thấy thời gian này nàng ta có vẻ quá kham khổ.

Tào Ngọc Lâm cũng chẳng chối: “Đúng thế, nhưng ta chỉ bán rượu chứ không bán thứ khác, miễn cưỡng vẫn sống ổn.”

Tê Tri nghĩ bụng, người xuất thân từ trong quân đúng là xuề xòa không biết chu toàn.

Cũng may là để nàng gặp được.

Nàng nói: “Nếu cô tin ta thì để ta chỉ điểm cho, có lẽ cô có thể buôn bán khá hơn đấy.”

Tào Ngọc Lâm nửa tin nửa ngờ nhìn nàng.

Tê Tri lấy ra một túi tiền ở trong tay áo, đưa sang.

“Ta không thể nhận tiền của tẩu tẩu được.” Tào Ngọc Lâm đẩy ra: “Lần nào tới đây tam ca cũng đã cho rồi.”

Tê Tri nói: “Đây chỉ là chút tiền lẻ cho cô làm vốn, nhưng cũng không phải mượn không, ta cũng muốn được cô giúp.”

Tào Ngọc Lâm do dự, cuối cùng đưa tay nhận lấy.

Cầm trong tay cảm thấy nhẹ như tờ, nhủ thầm xem ra đúng là tiền lẻ thật, nhưng mở ra nhìn thì lại hết hồn.

Mấy tờ ngân phiếu.

Thứ này ở trong mắt nàng là tiền lẻ ư?

...

Phục Đình đi ra ngoài nhìn mặt trời, vừa vào lại thì thấy Tào Ngọc Lâm ở bên trong bước ra.

“Tam ca yên tâm, tẩu tẩu đã ngủ rồi.”

Chàng gật đầu, nhìn cánh cửa kia rồi hỏi: “Vào trong lâu thế, muội nói gì với nàng vậy?”

Tào Ngọc Lâm do dự, đáp: “Tẩu tẩu hỏi ta vài chuyện cũ thôi.”

Nàng không nói chuyện mình đã lấy tiền.

Tê Tri dặn rồi, dù gì cũng không phải chuyện xấu, nàng cũng đã hứa là không tiết lộ.

Phục Đình ngồi xuống băng ghế mà lúc nãy Tê Tri ngồi, tháo đao sau lưng ra cầm trong tay.

Ngón cái đặt lên vỏ đao, đẩy lên rồi lại đẩy xuống.

Tào Ngọc Lâm nhìn chàng giết thời gian chỉ để chờ vị tẩu tẩu kia nghỉ ngơi.

Thời gian nàng theo Phục Đình cũng không ngắn hơn La Tiểu Nghĩa, nhưng đây là lần đầu thấy huynh ấy có kiên nhẫn như vậy ngoài chuyện chiến sự.

Cho đến lúc Tân Lộ tới báo: đã sắc thuốc xong rồi. Lúc này Phục Đình mới đứng dậy, đeo bội bao lại lên hông, đi vào cánh cửa nhỏ sau quầy.

Tê Tri chớp mắt ngủ một giấc.

Căn phòng này chỉ có cửa có thể để lọt ánh sáng, nàng ngủ không sâu, chẳng mấy chốc đã tỉnh.

Bỗng cảm giác có người đi vào, ngược mắt lên thì thấy bóng dáng người đàn ông đó, trong tay còn bung một bát thuốc.

Phục Đình đi đến đứng cạnh nàng, đưa bát thuốc tới: “Uống đi.”

Tê Tri lập tức ngửi thấy mùi thuốc thơm nồng, nhũn mảy lại.

Chàng thấy thế thì nhớ ra là nàng sợ đắng.

Tay chàng lại đưa về phía trước, gần như dán vào môi nàng: “Đắng cũng phải uống.”

Tê Tri lùi ra sau, quét mắt nhìn chàng như lưỡi kiếm lia tới, nhớ lại chuyện chàng đút thuốc cho mình lần trước.

Một tay nàng cầm bát, bảo: “Tự thiếp uống được rồi, chàng không cần phải dọa nạt.”

Phục Đình buồn cười, trông nàng yếu quá thì lại sợ nàng không cầm vững nên không buông tay, nói: “Cứ thế mà uống.”

Tê Tri nhìn chàng hai lần, đưa tay ra sờ lên bàn tay đang cầm bát của chàng.

Tay chàng giữ bát, không hề chạm đến.

Nàng lại oán thăm một câu đúng là cục đá, rồi nâng cả bát lẫn tay chàng lên, cúi đầu xuống kề lên mép bát, nhấp từng hớp từng hớp một.

Phục Đình nhìn nàng uống cạn, trên tay nơi được nàng chạm đến nóng nóng – là do lòng bàn tay nàng ấm lên.

Chàng nhìn sắc mặt nàng, bảo: “Nghỉ thêm một lúc nữa đi.”

Rồi chàng xoay người định đi ra, nhưng bóng người bên cạnh lại nhúc nhích, Tê Tri đã đứng lên.

“Thiếp nghỉ ngơi đủ rồi.” Nàng vừa dứt câu thì cơ thể loạng choạng, nhất thời dựa vào chàng.

Lần này không phải cố ý, nàng cũng không ngờ ngồi lâu đứng dậy thì lại choáng như thế.

Nhưng chỉ trong chớp mắt đã mặc kệ.

Vai nàng tựa vào ngực chàng, đầu áp sát, uể oải nói: Thiếp bị bệnh.”

Nên dựa vào chàng cũng là phải thôi.

Mặt Phục Đình ở phía trên nên nàng không thấy được, chỉ cảm thấy cảm chàng gác lên trán mình, chắc chắn là đang cúi đầu nhìn nàng.

Bên hông chợt siết lại, tay của người đàn ông đang ôm giữ nàng.

Tê Tri ngẩn ra, sau đó lại càng bị siết chặt hơn.

Tay Phục Đình ôm nàng, bàn tay giữ sau eo nàng lần xuống, thậm chí sắp chạm vào mông nàng.

Nàng thật sự không ngờ đến hành động này, trái lại còn kinh hãi.

Chàng ôm chặt nàng, đầu cúi thấp hơn, giọng bình tĩnh: “Nàng muốn bệnh nặng hơn hả?”

Âm thanh kề bên tai khiến con tim trong ngực Tê Tri đập nhanh.

Nàng ngẩng mặt lên, nhìn mặt chàng trong căn phòng u ám nhưng lại chẳng thấy rõ, chỉ muốn hỏi ngược lại một câu: như thế nào là bệnh nặng hơn?

Bỗng bên ngoài có tiếng bước chân đến gần, chẳng mấy chốc đã tới cửa, Lý Nghiên thấp giọng lên tiếng: “Cô đã khỏe hơn chưa ạ, cháu có thể vào

không?”

Tê Tri nghe tiếng thì tiết chế, đưa tay đẩy Phục Đình ra.

Nhưng chàng không buông tay mà vẫn túm chặt.

Nàng lại đẩy ra.

“Cô ơi?” Lý Nghiên tưởng cô mình ngủ nên thấp giọng hơn.

“Có chuyện gì?” Cuối cùng Phục Đình cũng buông tay, không muốn bệnh nàng trở nặng.

Lý Nghiên thấy chàng ở trong phòng thì cao giọng: “Dượng, chú Tiểu Nghĩa bảo cháu tới hỏi cô sao rồi, bao giờ thì có thể khởi hành.”

Phục Đình nhìn nàng: “Tóm lại là nàng không nghỉ nữa đúng không?”

Tê Tri che vạt áo, gạt nhẹ đầu rồi nhìn chàng, cánh môi vểnh lên, chậm rãi đi ra cửa.

Chàng nhìn theo, bụng nghĩ, cứ làm như chàng ức hiếp nàng vậy.

Ra tới bên ngoài, Lý Nghiên đã đứng chờ.

Tào Ngọc Lâm ngồi sau quầy, cậu không quen biết nên cũng không nói gì, chỉ biết đứng ngoài cửa.

Tê Tri khép áo khoác, ngồi xuống băng ghế.

Tào Ngọc Lâm đứng sau quầy nhìn Tê Tri, cảm thấy mặt nàng đã bớt đỏ nhưng có vẻ lại bị nặng hơn, bèn nói: “Nếu tẩu tẩu cảm thấy chưa khỏe thì cứ nghỉ ngơi thêm đi, dù gì tam ca cũng chờ tới lúc này rồi mà.”

Tê Tri quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Phục Đình bước qua cánh cửa nhỏ, ánh mắt nhẹ nhàng quét qua người chàng.

Phục Đình nhìn nàng, nói với Tào Ngọc Lâm: “Không cần nghỉ nữa.”

Nói rồi đi thẳng ra cửa.

Người bên ngoài nhận lệnh cũng rồi rít chuẩn bị.

Tê Tri nhìn Lý Nghiên ở cửa, cảm thấy bất ngờ, sao hôm nay La Tiểu Nghĩa lại sai bảo cháu mình thế.

Bình thường có chuyện gì hắn cũng tự đi mà.

Bên ngoài đã chuẩn bị xong, Lý Nghiên đi tới định đỡ nàng.

Nhưng Tê Tri đã khoát tay, tự đứng dậy.

Lúc đứng lên có hơi choáng, chợt nhớ lại chuyện Phục Đình vừa làm ở trong phòng.

Nàng không rõ liệu có phải chàng cố ý hay không, đứng một lúc rồi mới cất bước.

Tào Ngọc Lâm đi ra tiễn nàng, đến cửa thì dừng lại không đi nữa, ở sau lưng nàng thấp giọng nói: “Chuyện của tẩu tẩu ta đã nhớ rồi, hôm khác có cơ hội sẽ lại tìm tẩu.”

Tê Tri gạt đầu bước đi.

Phục Đình đứng dưới ngựa, nhìn nàng đi tới.

Tê Tri chạm vào tầm mắt chàng, chàng vẫn cứ thế nhìn, phóng người lên ngựa.

Nàng nhìn lướt qua, bỗng cảm thấy ở sau lưng chàng, La Tiểu Nghĩa ngồi trên ngựa cách nơi này rất xa, chỉ đứng chờ ở đầu kia.

Nàng quay sang thấp giọng hỏi Lý Nghiên: “Y làm sao thế?”

Lý Nghiên nhìn theo tầm mắt nàng: “Cô hỏi chú Tiểu Nghĩa hả?”

Cậu nhìn trái phải, do dự một lúc rồi nhón chân lên, tiến đến bên tai Tê Tri xì xào.

Vừa nãy lúc nàng ngủ, Lý Nghiên nghe thấy cận vệ của dượng tám chuyện với nhau.

Nói ngày trước La Tiểu Nghĩa theo đuổi cô gái mặc đồ đen trong đó nửa bước không rời, nhưng sau đó bị từ chối nên không lại gần nữa.

Lý Nghiên không phải là đứa trẻ thích nói chuyện thị phi, nên cậu cũng chỉ biết lơ mơ về chuyện này, cậu không hiểu vì sao bị từ chối thì lại không gặp nữa, nên chỉ thuật lại nguyên văn cho cô.

Tê Tri nghe mà ngạc nhiên, nhớ lại lời Tào Ngọc Lâm nói lúc nãy, nàng ta gọi Phục Đình là tam ca là vì La Tiểu Nghĩa.

Nhưng không ngờ đến La Tiểu Nghĩa biết ăn nói mà cũng có lúc như vậy, nàng không khỏi ngoái đầu nhìn quán rượu, chậm rãi lên xe.

Phục Đình đánh ngựa tới đi sát xe.

Vừa nãy chàng đã nghe thấy nàng và Lý Nghiên xi xào với nhau, nhìn khung cửa sổ rồi lại nhìn La Tiểu Nghĩa ở đằng xa.

Xe lăn bánh lên đường.

La Tiểu Nghĩa đánh ngựa tới, lại đùa cợt như bình thường: “Tam ca, tẩu tẩu nghỉ ngơi đường sức đã khỏe hơn nhiều rồi chứ nhỉ?”

Phục Đình lườm hần, mắng: “Đồ nhát cáy.”

La Tiểu Nghĩa khép miệng lại, quay đầu ngựa sang bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Bởi Tê Tri ốm nên đường về đi rất chậm, nán lại dịch quán hai hôm không nói, mỗi lần khởi hành được mấy canh giờ là lại dừng chân nghỉ ngơi.

Bây giờ đang dừng ở trên đường.

Hai bên trái phải con đường phía trước là sườn đồi và đồng hoang, không có thôn xóm nào ở quanh đó cả.

Chẳng qua là vì cần nghỉ nên mới dừng lại, chứ đây thực sự không phải là nơi thích hợp để dừng chân.

La Tiểu Nghĩa ngồi trên đồng cỏ khô, cười với người bên cạnh: “Tam ca thương tẩu tẩu thật đấy, nếu là bình thường thì chúng ta cứ phải đi tiếp rồi.”

Hần nghĩ, chắc là chuyện lúc trước đã qua rồi.

Lần này dẫn tẩu tẩu đi cùng đúng là quyết định sáng suốt.

Phục Đình ngồi bên kia, ngẩng đầu dốc rượu vào miệng, nhét lại nút bịt rồi lườm hần: “Tự lo chuyện của mình trước đi.”

Nụ cười của La Tiểu Nghĩa lập tức tắt phụt, biết tam ca nhà hần đang nói chuyện gì, đưa tay sờ mũi không tiếp lời.

Bình thường Phục Đình không hay nói chuyện này, cùng là đàn ông với nhau há cứ nói chuyện thị phi phong hoa tuyết nguyệt, thế mà hôm nay lại quàng tới hần.

Chỉnh hần xong, chàng đứng dậy rồi đi.

Tê Tri vừa mới xuống xe, Tần Lộ và Thu Surong đi cạnh, Lý Nghiên cũng tiến lên đỡ nàng.

“Cô vẫn chưa khỏe hần, mấy hôm nay ở đất Bắc cũng độc quá.” Cậu lo lắng nhìn mặt cô mình, dựa sát vào người nàng.

Tê Tri khép chặt áo khoác, xoa đầu cậu, đúng là người vẫn còn uể oải.

Nhìn vùng đất bát ngát trước mặt rồi lại nghe lời ấy của cậu, nàng không khỏi nhớ lại Phục Đình cũng từng nói một câu: đã biết sự lợi hại của đất Bắc chưa?

Nàng thở dài, nghĩ bụng giờ đã biết rồi, rồi thấp giọng thăm thì: “Sớm biết vậy thì chi bằng đừng tới đây.”

“Thế vì sao nàng lại muốn tới?” Bỗng có người tiếp lời.

Tê Tri ngoái đầu lại, thấy Phục Đình đang nói.

Lý Nghiên thấy chàng tới thì đi ra, cả Tân Lộ và Thu Suong cũng lùi về phía sau.

Chỉ là một câu oán thán khi đổ bệnh, không ngờ lại bị chàng nghe được.

Nàng đã suy tính rất nhiều mới quyết định tới đây, đâu chỉ vì một lần đổ bệnh mà chùn chân.

Nàng đảo mắt không nhìn chàng, thấp giọng nói: “Buột miệng than phiền thôi mà.”

Phục Đình cũng chẳng quá để ý, chàng đến cũng không phải vì để nói chuyện này.

Thấy nàng vẫn còn mệt, giọng chàng bất giác nhẹ đi: “Sao lại xuống xe rồi?”

Tê Tri nhìn chàng: “Chỉ là muốn đi lui tới thôi, chứ đã ngồi một chỗ suốt dọc đường rồi.”

Phục Đình nghe giọng nàng, lại nghe ra được phần nào tủi hờn, như thể không phải đang ngồi xe đi đường mà là như bị nhốt vậy, không khỏi buồn cười.

Chàng nhìn quanh, nói: “Đi đi, nhưng đừng đi xa quá.”

Tê Tri giẫm lên cò khô, chậm rãi bước đi.

Phục Đình đi theo sau nàng.

Mặt trời chiếu rọi từ trên đỉnh đầu, kéo dài chiếc bóng.

Bóng của người đàn ông như kẻ sát gần nàng, Tê Tri thấy thế, cố ý dùng chân giẫm lên.

Vị trí đó hình như là trùng vai chàng.

Nàng thấy buồn cười, vô tình cố ý nhìn ra sau, hỏi: “Phủ Hãn Hải ở hướng nào?”

Phục Đình giờ tay chỉ.

Tê Tri nhìn theo hướng chàng nhưng chẳng thấy gì ngoài mảnh đồi hoang.

“Chàng không nhìn nhầm đấy chứ?” Nàng cố ý hỏi.

Phục Đình nhìn nàng: “Đây là nơi của ta.”

Đúng thế, không sai, nơi đây là thiên hạ của chàng.

Từ lâu nàng đã nghe nói chiến công đầu tiên của chàng được lập nên ở đây, đánh một trận vượt ngàn quân, dương oai vạn dặm, cho đến khi nhậm chức Đại đô hộ.

Nàng giẫm bước, bụng nhủ: Nơi này rồi sớm muộn gì cũng sẽ là của nàng.

“Được rồi, về thôi.” Bỗng chàng lên tiếng.

Tê Tri quay đầu lại nhìn nơi mình bắt đầu đi, đoạn nói: “Thiếp chỉ mới đi được mấy bước mà.”

“Gió lên rồi.”

Nàng đành gật đầu, biết mình đã khiến hành trình trì hoãn nhiều, ngộ nhờ bệnh tăng thêm thì càng phiền toái, thế là xoay người lại.

Lúc đi ngang qua chàng, nàng cố ý dừng lại nhìn chàng: “Cám ơn phu quân đã quan tâm.”

Phục Đình nhìn nàng đi lướt qua mình, đứng ở đằng kia, khóe môi nhoẻn cười.

Biết kiểu gì nàng cũng thế mà.

Tê Tri đã quay về.

Gió thổi khá lớn, vạt cỏ phía trước ngã nghiêng trong gió.

Phục Đình nhìn về phía nàng đứng ban nãy, bỗng sắc mặt trở nên nghiêm nghị.

Chàng bước lại gần, nghiêng người ngưng thần lắng nghe.

Tê Tri đang định lên xe thì chợt nghe thấy tiếng hét, không biết là từ đâu truyền tới.

Ngoái đầu lại thì thấy mọi người ở quanh đó xông tới, cấp tốc lên lưng ngựa.

Phục Đình nhanh chân đi đến, lông mày nhíu chặt, ánh mắt sắc như đao.

Chàng vung tay lên, một nhóm người lạng lẽ đi ra.

Chỉ mấy người ở lại canh giữ xe ngựa.

Chàng nhảy lên ngựa, nhìn Tê Tri nói: “Ồ đây chờ ta.”

Còn chưa nói hết câu thì ngựa đã lao đi.

Lý Nghiên đi tới, cũng bất giác hạ thấp giọng: “Có phải đã xảy ra chuyện gì đó không cô?”

Tê Tri giờ tay đặt lên miệng, ra hiệu cậu im lặng.

Bên tai lại nghe thấy tiếng hét lớn, tựa như có ai đó đang cầu cứu.

Nàng nhìn ra xa, chỉ trông thấy cát bụi mù mịt, loáng thoáng trước màn bụi là một cỗ xe ngựa thô nặng, bé như một dấu chấm đang phi nước đại lại gần.

Nửa đường, nhân mã của Phục Đình đã xông tới.

“Là đội buôn.” Nàng đã nhận ra, thấp giọng nói.

Phục Đình giục ngựa nhảy cao lên.

Móng ngựa trước mắt lao vùn vụt, La Tiểu Nghĩa xông về báo: “Tam ca, có một nhóm thổ phi cướp của đội thương nhân người Hồ, chỉ trách bọn chúng xui xẻo bị chúng ta bắt gặp.”

Chàng hỏi: “Có đem theo binh khí không?”

“Có đấy.”

Phục Đình nhíu chặt lông mày, rút đao ở sau lưng ra: “Không để sót tên nào.”

Từ khi đất Bắc gặp tai ương thì không ít nạn trộm cướp xảy ra, nhưng tất cả đều bị binh mã của chàng diệt hết.

Không ngờ nay lại gặp được một đám tàn dư.

Đương nhiên không thể để bất cứ kẻ nào sống sót.

...

Ở trên đường, Tê Tri cố nán lại cạnh xe một lúc lâu, chỉ vì muốn xác nhận nguồn gốc của thương đội kia.

Chẳng mấy chốc đã nhận ra, đó không phải là thương đội của nàng.

Vì nàng nghe thấy tiếng Hồ – họ là những thương nhân người Hồ.

Thu Sương đứng bên thấp giọng báo: “May là không phải đội của gia chủ.”

Nàng lại nghĩ, không phải của nàng chưa chắc đã là chuyện tốt, có người kinh doanh nào muốn gặp chuyện như thế đâu.

Chẳng mấy chốc, gió rền cỏ lao xao, xen lẫn tiếng người sợ hãi truyền đến.

Nàng thấy Lý Nghiên vẫn đứng cạnh mình, cảm thấy không ổn, vội nhìn sang Thu Sương và Tân Lộ: “Lên xe.”

Cậu là huyết mạch duy nhất của phủ Quang vương, không được xảy ra bất cứ sơ suất nhỏ nào, nếu không nàng cũng không có mặt mũi đi gặp người anh đã khuất.

Tân Lộ và Thu Sương hiểu ý, mỗi người một bên dìu Lý Nghiên đi tới.

Lý Nghiên lên xe, vén màn lên gọi vợ: “Cô cũng mau lên đi.”

Tê Tri cất bước lên xe, bỗng thấy cận vệ hai bên rút đao ra, lúc này mới phát hiện đã có mấy kẻ xông tới đây.

Ngựa giật mình làm xe rung lắc, nàng không kịp suy nghĩ nhiều, dùng sức đẩy Lý Nghiên vào trong

“Gia chủ!” Tân Lộ cố gắng giữ cửa xe gọi nàng.

Tê Tri vốn đã mất sức, giờ vừa dùng lực càng khiến nàng suýt đứng không vững.

Chân bắt giắc lùi ra sau một bước, một tia sáng vụt qua bên cạnh, con tim nàng lạnh buốt, vội trốn ra sau xe.

Bỗng sau lưng có người nhanh chóng đến gần, nàng vội xoay người lại song đã bị người kia túm lấy.

Trước mắt tối sầm, có một bàn tay che kín mắt nàng, rồi trên mặt có cảm giác âm ẩm.

Có gì đó ngã xuống cạnh nàng.

“Lôi đi.” Là Phục Đình, âm thanh trầm trầm vang lên từ trên đỉnh đầu nàng.

Bàn tay che mắt nàng buông ra, xoa nhẹ lên mặt nàng.

Tê Tri cúi đầu nhìn, trông thấy phía trước có một mảng máu lớn thì tức khắc hiểu ra vừa nãy có chuyện gì.

Nàng quay lại, thấy Phục Đình đang cầm dao.

Quân phục chàng vẫn chỉnh tề, chỉ có thanh đao trong tay là đầm máu, mắt nhìn nàng chăm chăm như chú chim ưng hùng dũng.

Nàng lại nhìn sang tay bên kia của chàng, đầu ngón tay dính máu, nàng bắt giắc sờ mặt.

Biết vết máu đó là do vừa lau trên mặt mình.

Vừa rồi chàng giải quyết một mạng người trước mặt nàng, thậm chí máu tươi còn bắn lên mặt.

Không ai ngờ rằng, chỉ dùng chân nghỉ ngơi mà lại giải cứu được cho một thương đội.

La Tiểu Nghĩa nhận lệnh, cười ngựa dương oai.

Tuyên rằng nhóm thương nhân người Hồ có thể yên tâm vì đã thoát khỏi nguy hiểm, Đại đô hộ đích thân trấn thủ, có thể bảo vệ an toàn thông thương đất Bắc, về sau qua lại phụ trợ.

Phục Đình dặn hần nói như vậy không phải là để phô trương cho mình, mà chỉ vì muốn đất Bắc được trở nên tốt đẹp hơn.

Tất cả chính đồn chờ lệnh.

Mọi sự trở lại bình thường, cứ như thể chuyện vừa rồi không hề xảy ra.

Bọn họ thân là quân nhân, ở đất Bắc lại có quá nhiều chuyện như thế nên cũng chẳng quá kinh ngạc.

Chỉ có mấy người trong xe là sợ hãi ra mặt.

Tân Lộ và Thu Sương vẫn nấp trong xe không xuống.

Lý Nghiên là người đầu tiên đi ra, chân vừa chạm đất thì bỗng có một thứ được ném tới.

Cậu vội giơ tay ra chụp lấy, một con dao găm ngắn. Lý Nghiên sững sốt ngẩng đầu lên, trông thấy La Tiểu Nghĩa mới đánh ngựa quay về.

“Chú Tiểu Nghĩa cho cháu thứ này làm gì vậy?”

La Tiểu Nghĩa tới gần, vừa đi vừa nói: “Không phải ta cho mà là dượng của cậu bảo ta đưa cho cậu. Đất Bắc là biên cương, không thể so với Trung Nguyên thái bình, một là để cậu phòng thân, hai là muốn nói cho cậu biết, cậu là con trai, sau này nếu có chuyện như vậy nữa thì phải nhớ không được nấp sau lưng phụ nữ, mà phải chặn trước mặt họ.”

Lý Nghiên ngạc nhiên không nói gì, nhớ lại lúc nãy cô đã đẩy cậu vào xe.

La Tiểu Nghĩa biết cậu còn nhỏ tuổi, giờ nói mấy chuyện này chắc sẽ sợ, thế là cười cười vỗ vào vai cậu: “Dượng cậu là người kiên cường nên mới có lời này, cậu không cần để trong lòng đâu. Huynh ấy tòng quân khi cỡ bằng cậu bây giờ, đương nhiên sẽ có khác biệt.”

Nói xong lại trách tam ca nhà hần: Đúng thật là, tiểu thể tử có thân thể quý giá, mới bao nhiêu tuổi chứ, đâu phải ai cũng như lão đầu.

...

Phục Đình ngồi trên chiếu, tay cầm mảnh vải lau máu dính trên đao.

Sóng đao phản chiếu bóng dáng người con gái nọ, chàng ngẩng đầu lên, trông thấy Tê Tri đứng bên kia.

Từ nãy đến giờ nàng vẫn đứng đó, một tay lau mặt.

Trên gương mặt không có lấy một biểu cảm.

Chàng nhớ lại cảnh vừa rồi, bàn tay cầm đao bất giác siết chặt.

Bụng nghĩ chắc là dọa nàng rồi. Thế là chàng cất đao, đứng dậy.

Tê Tri chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy.

Một khắc trước vẫn còn thanh thoi đi dạo, vậy mà một khắc sau đã gặp chuyện đó, nếu không phải nó xảy ra rành rành ngay trước mắt nàng thì đúng là như nằm mơ.

Cảm giác ấm nóng của máu như vẫn còn lưu lại trên mặt, thậm chí chớp mũi còn có thể ngửi thấy thoang thoang mùi tanh, mà nàng chỉ biết gơ ống tay áo lên lau chùi lập đi lập lại.

Lúc tay nhấc lên lần nữa thì lại bị giữ lấy.

Phục Đình một tay cầm đao, một tay nắm cổ tay nàng đi về phía trước.

Nàng đi theo bước chân chàng, thấy trên tay áo và đai lưng chàng cũng dính máu, tự nhủ bình thường thấy chàng hay đeo bội đao bội kiếm, nay mới thấy thì ra cũng dính máu.

Chàng bỗng ngoái lại: “Sao không nói gì?”

Tê Tri xoay đầu nhìn một vòng xung quanh.

Nơi đồng hoang bát ngát, cỏ khô mọc um tùm, tuyết chưa tan đọng thành từng đụn, nhìn nơi nào cũng như nhau.

Nàng nói: “Chỉ là đang nghĩ xem chàng muốn dẫn thiếp đi đâu, liệu ở chỗ này có bị lạc được không?”

Phục Đình không dừng bước, tay cầm đao chỉ lên mặt trời trên đỉnh đầu: “Nếu lạc thì cứ đi theo hướng mặt trời.”

“Vậy nếu là ngày có gió tuyết thì sao?”

Chàng đáp: “Thì men theo gió.”

Nàng không từ bỏ: “Nếu nhờ là ngày không trăng không gió không tuyết thì sao?”

Phục Đình dừng chân, nhìn nàng.

Áo khoác đỏ thắm trên người làm nổi bật gương mặt trắng nõn của nàng, vết máu trên mặt cũng bị nàng bôi ra nhưng lại lau không sạch.

Nàng chỉ im lặng nhìn chàng như muốn có câu trả lời cho bằng được.

Chàng nhìn hai lần rồi quay đầu tiếp tục đi, nói: “Vậy thì cứ theo ta.”

Tê Tri bị chàng kéo đi, chậm rãi đi lên sườn dốc bên cạnh, trước mặt là một hồ băng.

Phục Đình dừng lại, kéo nàng ngồi xuống, tay rút đao chọc phá mặt băng.

Rồi chàng đặt đao xuống, gơ tay nhúng nước lau lên má nàng.

Nước lạnh dính lên mặt khiến Tê Tri rúc lại, nàng nhìn chàng, tay chàng lau qua qua trên mặt nàng.

Ngón tay chàng thô ráp, chẳng mấy chốc vùng má nàng đỏ lên do bị chàng lau mạnh.

Phục Đình lấy tay ra, nhìn nàng chăm chú, bỗng nói: “Đừng sợ.”

Mắt nàng chuyển động chạm vào đôi mắt đen láy của chàng, lại nghe thấy chàng nói: “Thân là phu nhân Đại đô hộ, không thể nhát gan được.”

Tê Tri cười khẽ.

Sao nàng lại quên chứ, người nàng cưới không chỉ là An Bắc Đại đô hộ quyền cao chức trọng, mà còn là một người đàn ông lưỡi đao dính máu.

Nàng quay mặt đi, cảm thấy bị chàng xem thường, đầu gối cũng đã từng đến rất nhiều nơi, chẳng qua là chuyện xảy ra đột ngột nên mới giật mình thôi chứ làm gì có chuyện nhát gan.

“Thiếp không sợ,” Nàng nói: “Mà cũng đã quen rồi.”

Đi theo người đàn ông này thì sớm muộn gì cũng quen thôi.

Phục Đình nhìn nàng, thoát trông nàng có vẻ yếu đuối, nhưng đáng về cặp mắt mím môi lại toát lên sự kiên nghị.

Chàng nhìn chăm chăm, nói: “Vậy nàng xoay mặt sang đây.”

Tê Tri quay mặt qua, chạm vào tầm mắt của chàng, từ từ tiến tới càng lúc càng gần, cho đến khi bốn mắt nhìn nhau.

Nàng mở miệng, thấp giọng nói: “Sao, không tin thiếp à, vậy thì chàng nhìn cho rõ đi.”

Mặt chàng áp sát, nàng thấy được tròng mắt đen láy của chàng, chợt nghĩ đến loài sói.

Chóp mũi của chàng gần như chạm vào nàng.

Thậm chí hơi thở của chàng cũng phả vào mặt nàng.

Tê Tri khẽ cựa quậy, cuối cùng cũng chạm vào, nhẹ nhàng trượt qua chóp mũi cao ráo của chàng, giọng càng nhỏ hơn: “Đã tin chưa?”

Cầm chợt bị túm lấy.

Nàng bị ép ngẩng đầu lên, đối diện với gương mặt lạnh lùng của chàng.

Tay Phục Đình giữ cầm nàng, đầu cúi xuống.

Môi Tê Tri như bị phồng.

Bờ môi người đàn ông đã đặt lên môi nàng.

Con tim nàng thất lại, sau đó dần đập nhanh.

Môi chàng vừa khô lại có phần ẩm, đè mạnh lên môi nàng. Hơi thở của nàng tức khắc trở nên dồn dập, bỗng có cảm giác nặng sau cổ – tay chàng ấn lấy cổ nàng, áp mặt nàng càng sát vào mình.

Cơ thể nàng không còn sức lực, mắt mở to nhìn mặt chàng nhúc nhích, thậm chí khi miết môi nàng còn nhìn nàng chăm chú.

Đến nỗi Tê Tri còn ngửi thấy mùi máu trên người chàng, con tim càng thất lại, một tay nắm vạt áo chàng, ngay khi sắp huyệt hơi thì ngậm lấy môi dưới chàng, cắn nhẹ.

Phục Đình dừng lại, ngay sau đó cánh tay kia càng đè chặt hơn, môi càng miết mạnh.

Không biết đã bao lâu trôi qua, cuối cùng chàng cũng buông tay.

Tê Tri mất sức nói không ra lời, chỉ biết hít thở liên tục.

Phục Đình giữ cầm nàng, liếm môi dưới bị cắn, đoạn nói: “Đã tin rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đom Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đội cận vệ mau chóng dọn dẹp xung quanh, chẳng mấy chốc mọi dấu vết đã biến mất.

La Tiểu Nghĩa và Lý Nghiên đã buôn xong chuyến đời, Tân Lộ với Thu Sương cuối cùng cũng xuống xe ngựa, song lại không thấy bóng dáng của Đại đô hộ và phu nhân đâu.

Mọi người cũng không biết đi đâu tìm nên đành đợi tại chỗ.

Qua một lúc lâu mới thấy hai người một trước một sau quay về.

La Tiểu Nghĩa hứng thú bảo: “Chắc chắn là tam ca đi trấn an tầu tẩu đúng không?”

Lý Nghiên nghe thế, sực nhớ cô bị giật mình vì cậu, vậy là vội đi tới dỗ dịu cô.

Tê Tri đi trước, mắt sụp xuống chuyên tâm nhìn đường.

Lý Nghiên tới gần, thấy ráng đỏ trên mặt cô mình và cả cánh môi trông như sung đỏ, ấy vậy mà cô vẫn cười thì lấy làm khó hiểu: “Cô sao vậy ạ, vì sao gặp nguy hiểm mà lại cười?”

Tê Tri hoàn hồn ngẩng đầu lên, lắc đầu nói: “Không sao, cháu còn nhỏ, đừng hỏi nhiều.”

Lý Nghiên nói: “Nhưng dường nói cháu đã là đàn ông con trai rồi.”

Vừa nói vừa hận không thể đưa con dao găm ra cho cô xem.

Tê Tri mỉm cười, lăm bắm bảo thế thì phải đợi đến lúc gặp phụ nữ thì mới được xem là nam tử hán thực thụ.

Nghĩ đoạn, nàng lặng lẽ nhìn ra sau.

Phục Đình đeo đao lên lưng, tay giữ cương ngựa, phóng mắt nhìn tới.

Nàng bị chàng bắt gặp thì chợt nhớ đến chuyện ban nãy, nhớ lại khi chàng miết môi mình, đôi mắt vẫn mở bừng nhìn nàng.

Bỗng nàng có cảm giác, miệng của người đàn ông này cũng mạnh mẽ như con người chàng vậy.

Cánh môi vẫn còn hơi tê, nàng bắt giác nhắm lại.

Trước khi đến đây, nàng không biết đôi môi của một người đàn ông lại nóng bỏng như vậy.

Một lúc lâu sau ở bên hồ băng, cuối cùng nàng cũng lấy lại hơi thở, nhưng vẫn phải để chàng kéo đứng dậy.

Chàng cúi đầu hỏi: Không đi nữa nữa hả?

Làm gì đến mức đó, nàng lập tức sai bước tự đi về phía trước.

Nàng ngoảnh mặt thôi nhìn, nhấc váy trèo lên xe.

Phục Đình nhìn nàng lên xe, khoe miệng bắt giác nhếch lên.

Chàng cúi đầu kéo vạt áo, nơi đó bị nhú lại – là do nàng dùng sức níu lấy.

Chàng hồ nghi không biết có phải mình nhiệt tình quá không.

Bỗng La Tiểu Nghĩa đưa mặt lại gần.

“Tam ca, sao miệng huynh lại bị thương thế?” Hắn cứ tưởng bị thương trong lúc đánh thổ phi, nhưng nhìn lại hai lần thì lăm bắm: “Trông không giống bị binh khí làm thương.”

Phục Đình lạnh mặt, lườm hắn: “Lên đường.”

Bị ngắt lời bởi hai chữ này, La Tiểu Nghĩa biết chàng không muốn nói nhiều lời nên cũng không hỏi thêm.

Giữa đường gặp phải cướp bóc, quãng đường sau đó không còn dừng lại nữa.

Một ngày sau, xe ngựa tiến vào phủ Hãn Hải.

Khi đi qua một con phố lớn, vẫn chưa đến phủ Đại đô hộ nhưng đoàn người đã dừng lại.

Phục Đình siết cương, để những người khác hộ tống xe ngựa về phủ, còn chàng chỉ gọi La Tiểu Nghĩa theo mình đến quán doanh, định cho người kiểm

tra kỹ càng toàn bộ đất Bắc lần nữa.

Bởi đời sống người dân đã có chuyển biến tốt, nên đầu chỉ còn lại một thổ phi thì cũng phải diệt trừ.

La Tiểu Nghĩa biết chàng xưa nay luôn làm việc dứt khoát tác phong mạnh mẽ, ôm quyền nhận lệnh rồi theo chàng rời đi.

Phục Đình ngồi yên, nhìn về phía xe ngựa.

Rèm bên khung cửa sổ được vén lên, Tê Tri lộ ra nửa mặt nhìn chàng.

La Tiểu Nghĩa tỉnh mắt, thấy thế thì cười khà khà hai tiếng rồi biết điều giục ngựa đi trước: “Đệ đi trước chờ tam ca nhá.”

Tê Tri vén rèm lên trông ra ngoài.

Cả dọc đường, lúc này mới có cơ hội nói chuyện với chàng.

Nàng hỏi nhỏ: “Chàng cứ thế mà đi à?”

Nói rồi giờ tay ra chỉ vào môi.

Môi dưới chàng bị nàng cắn làm rách da rướm máu, giờ đã đóng vảy.

Nàng cũng không ngờ mình lại cắn nặng như vậy.

Phục Đình nhìn nàng, ngón cái dè lên môi, đoạn bảo: “Không có gì đáng ngại.”

Chàng quân thúc quân đội rất nghiêm, sẽ không ai dám bàn tán xì xào.

Tê Tri nhìn chàng rồi nói nhỏ một câu.

Quả thực rất nhỏ, Phục Đình không nghe rõ, hỏi lại: “Cái gì?”

Nàng chớp mắt nhìn chàng, ra hiệu chàng ghé tới.

Chàng nhìn hai bên, sau đó cúi người đến gần, cuối cùng cũng nghe rõ nàng nói gì.

Nàng nói: thiếp không định cắn đâu, là do chàng hôn mạnh quá, làm thiếp không thở nổi.

Câu nói này lập tức khiến Phục Đình nhớ lại lúc đó, rồi chàng không khỏi nhìn môi nàng.

Trong đầu nghĩ: Có lẽ lần sau nên nhẹ nhàng hơn.

Tê Tri thấy chàng chỉ nhìn mình mà không nói gì, vô thức mím môi.

Phục Đình thấy thế, ngón cái lại dè lên môi nín cười, quay đầu ngựa, nói: “Đi.”

Tê Tri dựa vào vách bên cửa sổ, nhìn theo bóng chàng đánh ngựa rời đi, ngón tay nín lấy góc áo.

Lòng tự nhủ: liệu bây giờ có được xem là nàng đã thành công lấy lòng chàng rồi không.

Cho đến khi xe ngựa lăn bánh, bóng lưng chàng khuất dạng thì nàng mới hoàn hồn, buông rèm xuống, gọi Thu Sương ở bên ngoài.

Thu Sương vén rèm cửa đi tới, nàng cẩn thận căn dặn vài câu.

Là muốn Thu Sương đề ý tin tức quân đội tiêu diệt thổ phi hộ nàng.

Thu Sương khó hiểu: “Sao gia chủ lại muốn đề ý tới chuyện này?”

Tê Tri cười: “Vì đã thấy được cơ hội tốt để kinh doanh.”

Trên đường gặp phải thổ phi khiến nàng thấy rõ quyết tâm bảo vệ thương nghiệp của Phục Đình, bây giờ nhu cầu cấp bách ở đất Bắc đã trở nên tốt hơn, đúng là cơ hội tuyệt hảo với bất cứ thương nhân nào.

Nhờ là phu nhân của chàng mà nàng có được tiên cơ, thì sao lại không nắm giữ cơ hội đó.

Thu Sương minh bạch: “Gia chủ muốn kinh doanh lớn ở đất Bắc à?”

Tê Tri lắc đầu, còn hơn thế nữa, lúc ở Cao Lan Châu nàng đã nghĩ, ở đây tiếp giáp ngoại bang, có lẽ còn có thể mở rộng hơn nữa.

...

Quay về phủ, mọi thứ vẫn như cũ.

Nhà chính đầu hiu mấy hôm, nay lại đốt than sưởi ấm.

Cuối cùng Tê Tri cũng đã có thể bỏ chiếc áo khoác dày.

Ngoài cửa sổ le lói ánh chiều tà.

Nàng ngồi thẳng uống một bát thuốc, trước đó đã nhét vào miệng mũi quýt để không bị đắng, sau đó mở bản đồ ra, đặt trên bàn nhỏ bên cạnh xem kỹ.

Tân Lộ đi vào chầm đên, khuyên nàng: “Bệnh của gia chủ vẫn chưa thuyên giảm, trước mắt cứ nên nghỉ ngơi thêm đi ạ.”

Nàng xua tay ra hiệu nàng ta ra ngoài.

Tân Lộ đành lùi ra.

Một khắc sau, đèn trước mắt tối đi, có người vén rèm bước vào.

Tê Tri tưởng là Tân Lộ, nhưng khi ngẩng đầu lên thì lại thấy Phục Đình nhắc chân đi vào.

Trong chớp mắt ánh sáng trong phòng tối lại, vì bị cơ thể người đàn ông che đi.

Phục Đình cúi bệch đao và roi ngựa sau thắt lưng xuống, đặt tại cửa ra vào, sau đó mở dây buộc trên tay áo, nói lòng ống tay rồi nhìn qua.

Tê Tri nhìn chàng, suy nghĩ hỏi: “Mới về hả?”

“Ừ.” Chàng nhìn quanh phòng một vòng.

Bất chợt nhớ lại lần trước, chàng chủ động vào căn phòng này lại là vì chất vấn khoản tiền kia.

Lần này thì không sao rồi, chỉ là vừa về thì đến thôi.

Tê Tri nghe chàng báo là đến thẳng đây, bên môi thấp thoáng ý cười.

Nàng nghĩ, phu nhân người ta thì thường vào lúc này phải nên ân cần hầu hạ phu quân, thay quần áo và sắc trà cho chàng.

Nhưng nàng chỉ ngồi một chỗ, cười cười nhìn chàng.

Phục Đình đi đến, thấy bản đồ trên bàn thì hỏi: “Xem thứ này làm gì?”

Tê Tri thôi cười, nói thật: “Xem xem ở đất Bắc có bao nhiêu tuyến đường kinh doanh.”

Tuy nàng có hiệu buôn ở đất Bắc, song vẫn chưa tự mình đi qua thương lộ ở đây bao giờ.

Chàng nhìn lên mặt nàng: “Sao lại muốn xem mấy tuyến đường này?”

Nàng nhận ra chàng có ý tra hỏi, mắt nhìn địa đồ, nói: “Thấy chàng bận rộn vì muốn đất Bắc được yên ổn, thân là phu nhân Đại đô hộ, thiếp sao có thể không tìm hiểu để giúp chàng được.”

Phục Đình im lặng nhìn nàng. Nhưng trong lòng lại rất thoải mái, có lẽ vì mọi câu chữ của nàng có ý hướng về chàng.

Tê Tri nhìn chàng, thấy ngoài mặt chàng có vẻ không định truy hỏi sâu thêm.

Nàng đứng dậy, đưa tay ra chỉ vào tay chàng đặt xuôi bên người: “Xem giúp thiếp nhé?”

Phục Đình nhìn bàn tay không yên phận của nàng, đưa lên bên môi, cuối cùng đi đến bên bàn, vén vạt áo ngồi xuống, nói: “Lại đây.”

Bàn thì thấp mà chàng chẳng bao giờ ngồi quỳ trang trọng như nàng, chỉ gập chân lại, tay chống lên đầu gối, xắn tay áo lên để lộ cánh tay rắn rỏi, nhìn nàng đợi nàng đi tới.

Tê Tri chậm rãi lại gần, thấy chàng đưa tay ra chỉ vào một điểm trên bản đồ.

Nàng biết chàng chịu chỉ cho nàng xem, cũng giơ tay chỉ vào: “Ở đây?”

Bỗng bàn tay bị nắm lấy, tay Phục Đình phủ trên mu bàn tay nàng, nắm lấy ngón trỏ từ từ chấm xuống rồi vạch một đường, kéo dài đến một đầu khác.

Chàng nói: “Đường này là con đường mà chúng ta đi về.”

Nàng biết, chính là con đường gặp đám thổ phi kia.

Tiếp đó nàng nhìn thấy trên tuyến đường vẽ một cái hồ, đoán không biết có phải là hồ băng nơi chàng hôn nàng không, rồi lại có cảm giác bàn tay chàng nắm mình trở nên nóng lên.

Phục Đình nắm tay nàng, lại chỉ vào mấy nơi.

Tê Trì đứng trước người chàng, tay được chàng nắm lấy như thể ôm trong vòng tay, trong một tích tắc, tư thế này khiến người ta có cảm giác vô cùng thân mật.

Nàng cố ghi nhớ những tuyến đường kia, tự nhủ: không được phân tâm.

Phục Đình cảm giác nàng tựa sát vào mình, rồi lại ngửi thấy hương hoa quen thuộc trên tóc nàng hòa lẫn cùng mùi thuốc nàng vừa mới uống.

Chàng ngừng đầu nhìn, định hỏi là hoa gì nhưng nghĩ rồi lại thôi.

Dấu sao cũng là thứ chỉ nàng dùng.

“Nhớ hết rồi chứ?” Chàng buông tay ra.

Tê Trì gật đầu, ánh mắt chuyển từ tấm bản đồ sang cánh tay trần của chàng.

Cánh tay rắn chắc của chàng gác lên đầu gối, thấp thoáng dưới ống tay áo là vết sẹo kéo dài.

Phục Đình trông thấy ánh mắt nàng thì thả tay ra, kéo tay áo xuống.

Chàng không muốn để nàng thấy nó, lo nàng chưa thấy bao giờ sẽ thấy gợn ghê.

Nhưng Tê Trì đã thấy rồi, nàng hỏi: “Trên người chàng có bao nhiêu vết sẹo?”

Phục Đình để ngoài tai, người trong quân ngũ có một hai vết sẹo chỉ là chuyện bình thường, trên người chàng cũng có mấy vết không nhiều chẳng ít, có đáng là bao.

Chàng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Nàng muốn xem?”

Lời vừa thốt ra, lập tức ý thức được ả ý đằng sau.

Tựa như có thêm phần tình nồng khó tả.

Cánh môi nhồn lên, Tê Trì không trả lời.

Ánh mắt lướt nhẹ qua người đàn ông trước mặt.

Phục Đình bị nàng nhìn, hầu kết động đậy, nhìn ngược lại nàng.

Nàng mặc váy áo giao lĩnh*, buộc quanh vòng eo mảnh khảnh là một dải lụa, chỉ cần chàng duỗi tay ra là có thể ôm trọn vào lòng.

(*Đây là loại trang phục với áo cổ chéo vạt được mặc ở trên, bên dưới là váy dài. Ảnh minh họa.)

Chàng ngược mắt nhìn lên, vừa trông thấy mặt nàng thì dừng suy nghĩ.

Gương mặt kia vẫn còn phỉm đỏ, lại ngửi thấy mùi thuốc trên người nàng.

Biết là nàng vẫn chưa khỏe.

Từ từ nhớ lại trước đó, chàng nghĩ, không biết có phải là do mình dùng nước lạnh rửa mặt cho nàng mà khiến bệnh nàng trở nặng không.

“Nghỉ ngơi dưỡng bệnh đi.” Chàng bỗng nói.

Mắt Tê Tri giật giật, tự nhủ câu này nói sau câu kia lại ngấm ra được ý khác.

Nàng cũng suýt tưởng người đàn ông này cố ý.

Ở ngoài cửa, giọng Tân Lộ truyền đến: “Bẩm Đại đô hộ, La tướng quân đã tới.”

Phục Đình đứng dậy, buộc lại tay áo.

Lúc này Tê Tri mới biết, chàng chỉ nửa đường quay về một chốc mà thôi.

Nàng đứng đó nhìn chàng cầm lấy đao và roi ngựa, hỏi nhỏ một câu: “Bao giờ thì trở lại?”

Phục Đình không khỏi ngoái lui, mắt nhìn nàng như có ý cười: “Bất cứ lúc nào.”

Nơi này là chỗ ở của chàng, nàng là phu nhân của chàng, dĩ nhiên chàng có thể đến bất cứ khi nào.

Tê Tri cũng nhận ra mình hỏi nhiều, đáp một tiếng, trên mặt treo nụ cười như có như không.

Chàng nhìn nụ cười của nàng thì không biết nàng lại đang lém lỉnh nghĩ gì, vén rèm đi ra ngoài.

Phục Đình đi thẳng ra bên ngoài cửa phủ, La Tiểu Nghĩa đang chờ ở đó.

“Nửa đường tự dừng về phủ, tam ca có chuyện gì gấp hả?” Hắn tới gọi Phục Đình đi điểm binh, mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa xong xuôi.

Phục Đình nói: “Nói ít thôi.”

La Tiểu Nghĩa động não, trong phủ có gì nhỉ, ngoài vị tẩu tẩu kia của hắn thì có gì nữa.

Hắn cười hai tiếng rồi không nói gì thêm.

Chỉ là cảm thấy, trước kia tam ca đâu có như vậy bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đom Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Dù trông Tê Tri có vẻ mỏng manh nhưng căn cơ rất tốt, chẳng mấy ngày đã khỏe hẳn.

Nàng ngồi trong phòng uống hết bát thuốc cuối cùng, vừa đặt bát xuống thì đúng lúc Thu Sương ở bên ngoài về.

“Gia chủ, La tướng quân dẫn người tuần đêm trăm dặm, hành sự rất nhanh, đã một đội quay về rồi.” Nàng đến gần, thấp giọng bẩm báo: “Nô tỳ vừa đi nghe ngóng, thấy bảo không gặp lại thổ phi.”

Tê Tri vừa dùng khăn lau tay vừa lắng nghe.

Thu Sương lại nói: “Chính mệnh La tướng quân nói, ngày trước vì tiêu diệt mà Đại đô hộ không về phủ những ba tháng, mấy tên gặp hôm đó có lẽ là cá lọt lưới, đoán chừng là hết thật rồi.”

Sau khi từ Cao Lan Châu về, Tê Tri cũng cực để tâm nghe ngóng tình hình của đất Bắc ngày trước.

Trận ôn dịch đầu tiên bùng phát ở đất Bắc là từ trong du mục, sau đó lan ra toàn bộ, có người nói là thiên tai, cũng có người bảo là do Đột Quyết cố ý gây ra, nhưng dù là gì cũng không thể kiểm chứng được.

Về sau có quá nhiều kẻ lâm vào đường cùng, không tránh khỏi xuất hiện trộm cướp giết người cướp của.

Phục Đình xuất quân sát phạt tiêu trừ, rồi ngay lập tức dẫn thân ngăn cản Đột Quyết xâm lăng.

Đoán chừng mấy kẻ sót lại đó cũng chính là những kẻ sống sót nhờ chiến tranh.

Nay xem ra tuyến đường kinh doanh đã an toàn lại rồi.

Nàng đặt khăn xuống, nói: “Đưa bản đồ tới đây.”

Thu Sương quay người đi lấy, trải ra đặt trước mặt nàng.

Ở bên trên, nàng đã dùng mực đỏ đánh dấu đường đi, tất cả đều là những nơi được Phục Đình chỉ cho nàng xem.

Thu Sương nhìn bản đồ, hỏi: “Gia chủ muốn mở rộng kinh doanh ở đất Bắc, vậy còn tiếp tục kinh doanh sinh kế trước đó không ạ?”

Tê Tri gật đầu: “Dĩ nhiên kinh doanh trước đó vẫn phải làm, hơn nữa phải dùng hàng tốt. Cuộc sống của người dân ở đây khó khăn, thứ cần nhất là những món đồ có thể sử dụng lâu dài, em hãy bảo những cửa hàng bên dưới sau này hạ lợi tức xuống một phần, chỉ bán đồ chất lượng tốt. Đồ tốt giá rẻ, tuy trước mắt tạm thu lời ít nhưng rồi không quá nửa năm, tất bách tính sẽ dùng đồ của hiệu buôn chúng ta mà không xem đồ của nhà khác.”

Thu Sương đáp chí phải, thầm ghi nhớ trong lòng.

Đây là suy nghĩ lâu dài, dĩ nhiên sau này sẽ kiếm lời về.

Tê Tri lên kế hoạch một cách tỉ mỉ, sau đó ngoắc tay bảo nàng ta kẻ tai tới.

Thu Sương đi vòng tới gần bản đồ, nghiêm túc lắng nghe, sau đó giật mình hô lên: “Gia chủ còn muốn mở rộng kinh doanh ra ngoài biên giới sao?”

Tê Tri đưa ngón trỏ lên che môi: “Nay ở trong phủ đô hộ thì phải hết sức cẩn thận, không được tiết lộ một chút tin tức nào cả, biết chưa?”

Thu Sương liên tục gật đầu, lúc vào phòng nàng đã đóng cửa lại rồi: “Gia chủ yên tâm, xưa nay thương nhân có địa vị thấp, nô tỳ tuyệt đối sẽ không để Đại đô hộ biết chuyện.”

Lúc này Tê Tri mới mỉm cười, trấn an nàng ta: “Không sao, cứ bắt tay làm như ta nói đi.”

Ngày trước nàng kinh doanh là do tình hình cấp bách không biết phải làm gì, nhưng vì nhờ xuất thân nên có đủ tiền vốn, có thể nhanh chóng đứng vững lại giới quan sát phân tích theo nhiều chiều hướng, chớp được thời cơ nên mới có thể phát triển như ngày nay.

Nhưng bất luận thế nào đi chăng nữa, nếu con người không có lá gan thì cuối cùng cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Nếu ban đầu không đặt chân đi bước đó, thì phủ Quang vương của hôm nay đã không phải là phủ Quang vương.

Giờ đây cũng phải dám bước tiếp một bước.

Thu Sương nhận lệnh rồi đi.

“À đúng rồi,” Tê Tri nhìn ra bên ngoài, “Chàng đã về chưa?”

Thu Sương tất biết nàng đang hỏi ai, trả lời: “Trời đã không còn sớm, đoán chắc Đại đô hộ cũng sắp về.”

Tê Tri không lên tiếng, trong lòng nghĩ, không biết lần này chàng có đến thẳng đây nữa không.

Tuy mấy ngày qua Phục Đình bận rộn chuyện trong quân, nhưng đúng là lúc nào cũng tranh thủ tới đây.

Mới hôm qua thôi, chàng còn đến dùng bữa cùng nàng.

Lúc ấy hai chiếc bàn thấp được đặt cạnh nhau, hai người ngồi chung với nhau.

Nàng ngồi bên cạnh chàng, hỏi: Ngày trước lúc thiếp không ở đây, chàng ăn uống thế nào?

Chàng chỉ đáp đơn giản: Không khác gì người thường.

Nàng hiểu, tức là không ra gì.

Một Đại đô hộ sao lại có thể ăn giống người thường chứ.

Dường như chàng cũng nhận ra mình nói hớ, cầm đũa lên không nói gì thêm.

Nàng bật cười, muốn để chàng nói nhiều chuyện cũ nhưng chàng lại không chịu nói, cuối cùng nàng chỉ nhìn chàng mà bảo: Lần sau.

Lần sau thì lần sau, dẫu sao tương lai vẫn còn dài.

Tê Tri cất bàn đồ đi, khép sổ sách mình hay xem lại, để Thu Sương thu dọn tránh bị chàng tới đây lại bắt gặp.

Ở trong quân đội, sau khi nghe xong báo cáo điều tra thổ phỉ, Phục Đình cười ngửa về phỉ.

Chàng giao cương ngựa cho người làm, đang định đi vào thì La Tiểu Nghĩa đánh ngựa tới.

“Tam ca, trong quân có thư của huynh!”

Phục Đình dừng bước: “Thư từ đâu tới?”

La Tiểu Nghĩa xuống ngựa, bước nhanh đi đến: “Nói ra sợ huynh không tin, nhưng là của Ung vương đấy.”

Vừa nói vừa mò lấy phong thư ở trong ngực ra.

Phục Đình nhìn lướt qua, không nhận.

Chàng và Ung vương không qua lại với nhau, chỉ mới giáp mặt một lần là khi mua ngựa ở Cao Lan Châu lần trước.

Tuy cách biệt hai nơi, nhưng chàng vẫn có hiểu biết về hoàng thân quý tộc trong triều.

Ung vương là cháu ruột của đương kim thánh nhân, ý có máu mủ với thiên gia mà kiêu căng xác xược, tính tình nhỏ nhen, thư gửi tới thì có lời lẽ gì hay, chắc chắn là oán hận chuyện mua ngựa thôi.

“Không đọc, đệ đọc đi.” Chàng nói.

La Tiểu Nghĩa cũng chẳng khách khí, vội mở ra đọc lướt, chợt ó lên: “Ung vương muốn tới xin lỗi?”

Phục Đình vốn đã bước chân vào cửa nhưng bỗng xoay người lại.

La Tiểu Nghĩa thấy chàng nhìn mình thì lại đọc kỹ hai lần, lập tức hiểu ra: “Đệ còn thắc mắc, thì ra là ngầm trào phúng, ngoài mặt nói tiểu tử nhà ông ta từng bắt nạt tiểu thế tử, tới nói xin lỗi, nhưng thực sự là muốn nói tâu tấu mua ngựa là trả thù ông ta, đúng là có mặt...”

Lời bị ngắt giữa chừng, vì Phục Đình đã giật lấy bức thư.

Chàng cầm trong tay tự đọc.

Ở trong thư, Ung vương nói ông ta dạy con không nghiêm, khiến con trai ăn hiếp Quang vương thế tử, dòn huyện chủ Thanh Lưu và thế tử trốn đến đất Bắc.

Nhưng chẳng qua là trẻ nhỏ vô tội đùa giỡn với nhau mà thôi, có gì huyện chủ Thanh Lưu lại nhớ dai như vậy? Ngay đến chuyện kho cảm đồ dân gian ông ta cũng im lặng vì nàng, sau đó lại nói ông ta mất sạch mặt mũi trước rất nhiều quyền quý.

Nay viết thư gửi Đại đô hộ là muốn dùng biện pháp hòa bình để giải quyết. Có An Bắc Đại đô hộ che chở, còn ai dám vô lễ với Quang vương thế tử nữa? Suy cho cùng đều là tông thất họ Lý, sao phải oán giận nhau để người ngoài nhìn vào lại thấy nhỏ nhen.

La Tiểu Nghĩa nói không sai, ngoài mặt thì xin lỗi thay con trai, nhưng câu chữ không chút áy náy, trái lại còn chỉ trích Tê Trì hẹp hòi.

Nhưng Phục Đình lại nhìn ra điểm khác.

Lý Nghiên từng bị Ung vương thế tử ăn hiếp.

Chàng lại nghĩ đến hôm mua ngựa, Tê Trì có nói Ung vương hà hiếp phủ Quang vương.

Chẳng lẽ là chỉ chuyện này?

Chàng ném bức thư cho La Tiểu Nghĩa, xoay người vào cửa.

“Tam ca?” La Tiểu Nghĩa mù mờ, nhìn bóng lưng chàng rẽ ngoặt vào sân.

Ở khoảng sân phía Tây, Lý Nghiên vừa tan học.

Cậu đứng trong sân, cầm dao găm trong tay, cẩn thận mở ra dùng thử nhưng lại không hiểu rõ cách sử dụng.

Đang còn nghĩ không biết có nên tìm người thỉnh giáo hay không, thì thấy Phục Đình từ ngoài viện đi vào.

“Cháu chào dưỡng.” Hiếm khi Lý Nghiên gặp chàng, thế là lấy hết dũng khí đưa con dao găm tới: “Có thể xin dưỡng dạy cháu dùng thứ này được không ạ?”

Phục Đình nhận lấy, nhớ lại chuyện dạy cậu cưỡi ngựa.

Đồng thời cũng nhớ lại lời Tê Trì nói lúc ấy, chàng nhớ nàng rất coi trọng đứa cháu này.

Chàng đặt dao găm vào tay Lý Nghiên, nắm lại rồi xoay hai cổ tay, đâm một cái sau đó thu về, cuối cùng buông tay ra.

Lý Nghiên rất thông minh, búng hiểu: “Cháu hiểu rồi ạ, là để sử dụng những lúc bất ngờ.” Vừa nói vừa cẩn thận tra dao găm vào lại vỏ, đeo lên hông.

Cậu mặc áo khoác bằng gấm, đeo thêm con dao găm rất có khí chất thiếu niên.

Phục Đình nhìn hai lần, mở miệng hỏi: “Cháu từng bị Ung vương thế tử bắt nạt à?”

Lý Nghiên nghe thế thì không khỏi ngẩn đầu nhìn chàng, lấy làm kinh ngạc sao dưỡng lại biết, rõ ràng mình có nói gì đâu.

Cậu lắc đầu, không muốn bàn chuyện thị phi mà cũng không muốn tăng thêm phiền toái cho dưỡng.

Phục Đình nói thẳng: “Ung vương đã gửi thư tới xin lỗi chuyện đó.”

Lý Nghiên ngăn ra: “Thật ạ?”

Ung vương thế tử luôn rêu rao là mình và thánh nhân có máu mủ với nhau nên không đặt ai vào trong mắt, hung hăng quen rồi, phụ vương hẳn sao lại bông tốt bụng xin lỗi vậy? Cậu thật sự không tin nổi.

Phục Đình thấy cậu phản ứng như thế thì cũng biết là có chuyện như vậy, sau một thoáng trầm mặc thì hỏi lại: “Vì thế nên cô cháu hai người mới đến đất Bắc?”

Lý Nghiên không đáp, cậu nhớ cô đã từng nói, sau khi đến đây thì hãy quên những chuyện không vui trước đây đi, học tập cho tốt rồi sau này sẽ có ngày hãnh diện.

Cậu nhìn dưỡng, cảm thấy dưỡng thay đổi sắc mặt nhưng không biết vì sao, mà cũng không thể im lặng mãi được, chỉ biết nói một câu tránh nặng tìm nhẹ: “Chuyện cũng đã qua rồi.”

Nhưng Phục Đình cũng không cần câu trả lời.

Do chuyện ở đất Bắc nhiều quá nên khiến chàng say thì đã quên, Quang vương qua đời mấy năm, vậy mà thế tử mãi vẫn chưa được nối tước vị Quang vương.

Chàng gật đầu, một lúc sau lại gật đầu tiếp, đã nghĩ thông rất nhiều chuyện.

Đã hiểu rõ những khoản tiền tiền củng cố quân đội và ổn định dân sinh “vì chàng”, nghĩ về cô gái nọ, trong lòng cười lạnh.

Thì ra vì chàng là chỗ dựa vững chãi.

...

Trời đã sắp tối.

Tê Tri tính toán sổ sách xong, đi ra cửa phòng đứng dưới hành lang, nhìn cửa hậu viện ở đằng xa.

Mãi lâu sau mới nhìn thấy bóng người đi đến.

Nàng đứng chờ, quả nhiên chàng đi thẳng về đây.

Bước chân Phục Đình rất gấp, đi tới bên cạnh mới dừng bước.

Tê Tri nhìn chàng, hỏi: “Hôm nay về trễ thế?”

Chàng đứng đấy, không nói không rằng.

Một lúc sau lại vượt qua nàng, đi thẳng về phía trước.

Tê Tri nhìn chằm chằm bóng lưng chàng, cau mày nghĩ: sao người đàn ông này lại biến thành kẻ nửa cảm như bình thường rồi.

Trong lòng nàng lầy lăm lã, không khỏi đi theo, chàng không vào nhà chính mà là đến thư phòng.

Đi thẳng tới ngoài thư phòng, Phục Đình đẩy cửa bước vào.

Vẫn như bình thường, chàng cúi thắt lưng và dây buộc tay áo ra, trông thấy cô gái đứng ở cửa thì dừng tay.

Sau đó chàng giang rộng hai tay, mắt nhìn nàng, dáng vẻ như chờ người đến thay áo.

Tê Tri thân là vợ, không thể đùn trách nhiệm cho người khác được, thế là đi tới giờ tay ra, cúi quân phục cho chàng.

Chợt chàng vòng tay lại, ôm chầm nàng vào lòng.

Nàng run lên, ngẩng đầu nhìn chàng.

Phục Đình ôm nàng, cúi đầu xuống nói bên tai nàng: “Nàng còn thủ đoạn lấy lòng gì nữa thì dùng hết đi.”

Tê Tri nghe thấy thế thì con tim chợt nảy lên, tưởng mình nghe nhầm: “Gì cơ?”

Miệng chàng dán vào tai nàng, lặp lại từng chữ một: “Lấy lòng ta.”

Từ bao giờ người đàn ông này lại biết chơi tình thú khuê phòng vậy, hưởng hồ giọng điệu này cũng không giống như muốn chơi.

Tê Tri nghĩ không ra, nàng xoay mặt lại nhìn vào má chàng, cuối cùng nhón chân lên, hôn một cái lên mặt chàng.

Tiếp đó là lùi ra sau, hỏi nhỏ: “Như thế nào?”

Cánh tay ôm nàng càng siết chặt, chàng quay mặt lại nhìn nàng, trong phòng không thắp đèn nên không thấy rõ vẻ mặt chàng, chỉ nghe thấy chàng nói: “Tốt lắm.”

Tốt lắm? Tê Tri càng cảm thấy lạ lùng.

Cứ như chàng đang đánh đố mình vậy.

Nàng không nhúc nhích để mặc chàng ôm, bụng nghĩ, có phải chàng đang giấu chuyện gì không.

Rốt cuộc Phục Đình cũng buông tay, chàng giờ tay sờ lên mặt, xoay người lại nói: “Hôm nay ta mệt, nàng về trước đi.”

Tê Tri ngẫm nghĩ, hỏi một câu thăm dò: “Vậy mai thiếp vẫn đợi chàng nhé?”

Phục Đình đứng xoay lưng, không trả lời.

Chà ngón tay của mình bằng một tay, bên trên dính lớp son mà nàng hôn lên má chàng.

Chàng cứ chà xát cho đến khi vết son biến mất, rốt cuộc trong này đọng bao nhiêu sự dịu dàng của cô gái ấy đây.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đom Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

Sáng sớm hôm sau, trong một cửa hàng ở ngoại thành.

Tê Tri đội mũ che mặt, im lặng ngồi sau bình phong.

Bên ngoài bình phong là Thu Sương mặc áo bào cổ tròn đang bàn bạc chuyện nàng mới quyết định với các thương nhân liên quan.

Vừa nói xong kế hoạch thì nghe thấy bên ngoài xôn xao.

Mọi người tám mồm bảy miệng, thảo luận chuyện mua bán ngoài biên giới mà Thu Sương vừa nói ——

Có người thở dài: “Kinh doanh ngoài biên giới đâu có dễ vậy.”

Thu Sương hỏi: “Thương đội lẫn nhân lực đều đủ, có gì mà không dễ?”

Người kia xoay người về phía bình phong: “Hắn chủ nhân không biết, muốn kinh doanh ngoài biên giới ở đất Bắc thì cần giấy tờ chứng minh từ Đại đô hộ.”

Những người khác cũng phụ họa: “Đúng thế.”

Tê Tri nghe rõ từng câu chữ một.

Chẳng mấy chốc Thu Sương đi vào, nói nhỏ: “Gia chủ nghe rồi chứ?”

Nàng gật đầu, xòe tay ra.

Thu Sương ra ngoài giải tán mọi người.

Tê Tri đứng dậy, bước ra khỏi bình phong, gỡ mũ trên đầu xuống.

Thu Sương trở lại cạnh nàng: “Gia chủ, nghe nói không chỉ cần Đại đô hộ đưa ra chứng từ mà phải cần Đại đô hộ đích thân phê duyệt, giờ biết làm sao đây?”

Tê Tri suy nghĩ: “Về trước đi đã.”

Ra ngoài, lên xe ngựa.

Lúc Thu Sương đi theo, đúng lúc thấy nàng tháo mũ xuống, nhìn sắc mặt nàng thì nói: “Gia chủ vẫn không ngủ ngon ă?”

Tê Tri ừ đại một tiếng.

Dĩ nhiên là ngủ không ngon rồi, tối qua sau khi rời khỏi thư phòng, quay về phòng mình nàng cứ trằn trọc mãi, chẳng nghĩ nổi rốt cuộc người đàn ông kia bị làm sao.

Thậm chí sau đó còn đứng dậy mấy lần nhìn sang thư phòng, ở đó vẫn không châm đèn, nàng không biết rốt cuộc là chàng đã ngủ hay chỉ ngồi trong bóng đêm, chẳng có lấy một động tĩnh.

Nhìn như không có chuyện gì, nhưng cứ cảm thấy đó không phải là đáng về chàng nên có.

Nàng nghĩ hoài nghĩ mãi mà cứ thấy không đúng.

Không ngờ sáng nay đến cửa hàng để thảo luận vấn đề thông thương, lại nhắc đến chuyện cần chàng phê duyệt chứng từ.

Nàng không khỏi thở dài, lại bắt giấc nghĩ: rốt cuộc chàng làm sao thế.

Xe ngựa lăn bánh, Thu Sương ngồi ở ngoài xe.

Không bao lâu sau, cách rèm cửa nàng thấp giọng nói: “Gia chủ, hình như trước mặt là đội ngũ của Đại đô hộ.”

Tê Tri vén rèm lên trông ra, đúng lúc sắp đến cửa thành, không thấy Phục Đình đâu mà chỉ thấy mấy cận vệ cưỡi ngựa đội dưới thành.

Không ngờ lại gặp nhau vào lúc này.

Vì chuyến đi đến Cao Lan Châu nên cận vệ của Phục Đình cũng biết xe ngựa của phu nhân, lúc này có người giục ngựa tiến lên hỏi: “Đúng là phu nhân ở trong xe, có cần thuộc hạ báo lại với Đại đô hộ không?”

Tê Trì suy nghĩ, nếu báo thì tất sẽ hỏi nàng từ đâu tới, đến lúc đó còn phải giấu giếm, thế là nàng thấp giọng hỏi Thu Sương: “Lân cận có nơi nào để đi không?”

Thu Sương vén rèm, nhỏ giọng đáp: “Chỉ có một ngôi chùa, gia chủ hỏi làm gì thế ạ?”

Tê Trì nói: “Em nói với bọn họ là ta muốn đi chùa, rồi bảo bọn họ cứ thông báo như vậy với Đại đô hộ.”

Thu Sương buông rèm xuống, lập lại nguyên câu với người bên ngoài.

Cận vệ đáp lời.

Thu Sương ở bên ngoài bảo phu xe quay đầu, đi tới gần chùa.

Ngôi chùa nằm trên một ngọn đồi thoải thoải cạnh cổng thành cách đó không xa, chẳng mấy chốc đã tới nơi.

Tê Trì bước xuống xe, giẫm lên thảm đá ngoài cửa đi vào.

Trong đại hùng bảo điện chỉ lác đác vài ba hương khách đang quỳ lạy cầu khẩn.

Duy chỉ có nàng là đứng trước pho tượng, cuối cùng vì cảm thấy nổi bật quá nên vẫn quỳ xuống đệt côi.

Quỳ một lúc, trong lòng lại nghĩ, vừa nãy đã bảo cận vệ đi thông báo với Phục Đình, không biết chàng có đến hay không.

Không lâu sau, nữ hương khách bên cạnh xì xào với nhau, liên tục ngó ra cửa điện.

Ở đằng sau, có người từ ngoài điện đi vào.

Tê Trì không động dậy, cho đến khi bên cạnh xuất hiện bóng dáng quen thuộc thì mới nghiêng đầu nhìn, trông thấy đôi ủng màu đen mà người đàn ông kia thường mang.

Nàng vén màn mũ lên, lộ mặt nhìn chàng: “Chàng tới rồi.”

Tựa như thờ phào một hơi, cuối cùng chàng vẫn đến.

Phục Đình vừa từ quân doanh ở ngoài thành đến, nán lại ở cổng thành một lúc thì nghe cận vệ báo là mới gặp phu nhân đi chùa.

Tê Trì quỳ ngay ngắn trên đệm, xoay mặt về phía chàng.

Những hương khách khác cũng đang nhìn bọn họ.

Chàng tiến tới bên cạnh, nhìn tượng phật hỏi: “Sao lại đến đây cầu khẩn?”

Tê Trì nghĩ ngợi, đoạn đáp: “Cầu phúc cho đất Bắc.”

Phục Đình nhìn nàng chăm chăm, roi ngựa trong tay đập nhẹ lên đùi, có vẻ không mấy tin: “Ta nhớ nàng không tin vào vận mệnh.”

Tê Trì lại bị chàng nói trúng, quả thật nàng chưa bao giờ cúng thần bái phật, nàng chỉ tin mỗi nàng mà thôi.

Nếu cầu phật mà hữu dụng thì nàng chắc chắn sẽ nghiêm túc cầu ông trời mở mắt, để nàng biết được lúc này người đàn ông này đang nghĩ gì.

Nàng quay mặt sang đối diện với tượng phật, khép hai tay lại: “Vậy thì thiếp hỏi phật tổ, rốt cuộc phu quân thiếp đang giấu thiếp chuyện gì.”

Nói đoạn lại quay đầu nhìn chàng.

Không phải đang hỏi phật mà là hỏi chàng.

Cầm Phục Đình siết lại rồi thả lỏng, nói: “Không có gì cả.”

Tê Trì đứng dậy, né tránh tầm mắt của hương khách, quan sát kỹ vẻ mặt chàng, dịu dàng hỏi: “Nhưng thiếp đã làm sai điều gì khiến chàng không ưa?”

Chàng nhìn ra được gì từ trên mặt chàng, chỉ có đôi mắt sâu hoắm.

“Không có.” Giọng cũng nặng nề.

Nàng vượt ngàn dặm đến dựa dẫm vào chàng là tất nhiên, không phải điều sai.

Sai nằm ở chàng khi cứ ngỡ nàng lấy lòng là tấm chân tình.

Nghĩ đến đây, trên mặt chàng càng không có biểu cảm, trong lòng cười nhạt, cảm thấy mình đúng là nực cười.

Nên chi bằng đừng nói, nói ra càng thêm không vui, là đàn ông cứ coi như không có chuyện gì xảy ra là được.

Tê Tri không nhìn ra được manh mối mà cũng không hỏi được gì, trong đầu chỉ đang suy nghĩ.

Nàng không tin là không có chuyện gì thật.

Trụ trì ngôi chùa không biết nghe phong thanh từ đâu, từ sau điện đi tới bái kiến Đại đô hộ và phu nhân.

“Phải chăng Đại đô hộ muốn cùng phu nhân đốt đèn cúng phật?” Thấy hai người chỉ đứng ở đó, trụ trì bèn mở miệng giới thiệu những thứ có thể thưởng thức cho hai vị khách quý, nói: “Vợ chồng cùng đốt đèn, tức cầu trường sinh và nhân duyên hòa hợp.”

Tê Tri nhìn Phục Đình: “Chàng có muốn đốt vì thiếp không?”

Chàng gật đầu: “Nếu nàng muốn thì đốt.”

Đáp rất dứt khoát, không hề lảng nhảng.

Nhưng Tê Tri lại cau mày, chàng nói chuyện mà không nhìn nàng, chiều thì chiều thật nhưng lại khiến người ta bất an.

“Được rồi, không cần.” Nàng đổi ý, bụng nhủ dù gì nàng cũng không tin vào số mệnh.

Sau đó nàng lại cố ý quay qua hỏi trụ trì: “Đèn phật thì thôi, ta muốn mời đại sư dùng tuệ nhãn nhìn rõ xem hôn nhân của ta thế nào?”

Trụ trì niệm phật hiệu, đoạn chấp tay nói: “Dĩ nhiên hôn nhân của phu nhân rất mỹ mãn, sau này con cháu đầy sảnh đường.”

Tê Tri nghe vậy thì lấy làm buồn cười, không ngờ người ở chốn phật cũng sợ quyền thế, còn chẳng xem tướng mặt hay tay mà đã nói thẳng như vậy.

Nàng nhìn nét mặt Phục Đình.

Môi chàng nhếch lên, song chẳng nói một lời.

Tê Tri nhìn hai lần mà cũng không biết chàng đang nghĩ gì, nàng cười mỉm ra thờ dài một tiếng: “Đi thôi.”

Ra tới cửa điện, La Tiểu Nghĩa đang chờ bên ngoài, thấy nàng đi tới thì cười hỏi: “Sao hôm nay tàu tàu có hứng thú đi chùa vậy, cầu gì thế?”

Tê Tri nhìn ra sau, nói: “Chẳng cầu được gì cả, chỉ nghe mấy lời khen không biết là thật hay giả.”

La Tiểu Nghĩa còn tưởng nàng chưa tận hứng: “Vậy sao không đợi thêm lát nữa, cầu xong rồi đi.”

“Không cần.” Nàng hỏi: “Hai người lại phải vào quân à?”

La Tiểu Nghĩa đáp: “Không phải, ta đang tính cùng tam ca đi thăm mấy hộ mới đang khai khẩn đất đai.”

Tê Tri nhìn Phục Đình, chàng rào bước từ trong điện đi ra.

Nàng nói: “Ta đi với hai người nhé.”

Nói rồi đi thẳng về phía xe ngựa.

La Tiểu Nghĩa nhìn nàng lên xe, lại quay sang nhìn Phục Đình: “Tam ca, mình còn cần hỏi âm thư không?”

Tuy không muốn nhưng đầu gì cũng là thư của một thân vương, hấn không thể không hỏi.

Kết quả vừa nói xong lại hỏi hấn, vì thấy tam ca nhà hấn sầm mặt.

Ánh mắt Phục Đình như băng giá, lạnh lùng nói: “Hỏi âm làm gì, phu nhân ở phủ Đại đô hộ ta muốn làm gì cũng chưa đến lượt Ung vương hấn quơ tay múa chân.”

Nói đoạn, chàng sai bước đi xuống thêm đá.

Một hồi sau La Tiểu Nghĩa mới đuổi theo, hấn hiểu tính khí của tam ca, trông bộ dạng này thì có lẽ đã nổi giận thật rồi.

Hắn nghĩ, nếu sớm biết tam ca bảo vệ tẩu tẩu như thế thì chi bằng đừng hỏi cho xong.

Hộ mới mà La Tiểu Nghĩa nói chính là những lưu dân ngày trước được thu xếp.

Một nửa trai trẻ lực lưỡng tự nguyện nhập ngũ, thu nạp vào quân đội, số còn lại trở thành hộ dân mới.

Phủ Hân Hải rộng mênh mông, cần được khai hoang.

Đầu xuân sắp đến, trước mắt đã có nhiều nơi được khai khẩn, đã đến lúc khai sổ sách đồng ruộng, tiện cho sau này thu thuế khi đến mùa thu hoạch.

Tê Tri xuống xe, chỉ thấy trước mặt là đồng không mông quạnh, nơi nơi đều có dấu vết đào xới, dưới đất là màu xám trắng, sau khi xới lên thì lộ ra màu đất đen.

Thu Sương đứng bên nói chuyện với mấy hộ mới đang khai khẩn.

Nàng nhìn sang, bọn họ lập tức chấp tay với nàng, miệng nói lời cảm tạ.

Đang còn lạ không biết xảy ra chuyện gì, Thu Sương đi đến nói: “Gia chủ còn nhớ người từng bảo nô tỳ đi cho lưu dân tiền không? Không ngờ có người nhận ra nô tỳ, nô tỳ nói với họ là phu nhân Đại đô hộ chi tiền, nên bọn họ lấy làm cảm kích.”

Đây là chuyện hồi mới tới đất Bắc, Tê Tri đã quên từ bao giờ, không ngờ bọn họ vẫn còn ghi nhớ ân huệ nhỏ này.

Nàng gật đầu với những người đó, nhìn về phía trước thì trông thấy Phục Đình đang đi kiểm tra ở nơi xa.

Bóng người cao ráo, gương mặt lạnh lùng.

Nàng nhìn một hồi, thấy ở đầu bên kia La Tiểu Nghĩa cùng mấy hạ quan đang luống cuống dẫn người tính toán ruộng đất, vậy là nói với Thu Sương: “Sang giúp y nào.”

Phục Đình kiểm tra xung quanh một lượt, lúc đi về thì nhìn sang bên kia trước.

Tê Tri mặc áo khoác đội mũ, cầm trong tay một cuốn sổ.

Nhìn dáng vẻ của nàng, chàng nghĩ, có lẽ bệnh đã thuyên giảm nhiều rồi.

La Tiểu Nghĩa đi tới: “Tam ca, tẩu tẩu lợi hại thật đấy, còn biết tính toán ruộng đất nữa.”

Lúc này chàng mới biết nàng cầm sổ đứng đó làm gì, bèn liếc hắn: “Bọn đệ làm ăn kiểu gì đấy hả?”

La Tiểu Nghĩa cười gượng: “Ai biết tẩu tẩu tính toán lợi hại thế, tẩu ấy cũng là muốn giúp huynh thôi mà.”

Phục Đình tự biết nàng đã giúp nhiều rồi, một nửa người ở đây đều nhờ nàng bố trí.

Chàng nhìn cô gái đứng bên đó, nói: “Đưa nàng về phủ đi.”

La Tiểu Nghĩa ngó ra, nhưng rồi vẫn mời Tê Tri lên xe.

Ánh mắt Tê Tri lướt lên từ cuốn sổ, trông ra ngoài thì chỉ thấy Phục Đình lại đi ra xa.

Chuyến này nàng đi cùng mà vẫn không hiểu rõ chàng làm sao.

Cứ cảm thấy như chàng cố ý tránh mình.

...

Ngồi xe quay về phủ, hơn nửa ngày đã trôi qua.

Tê Tri vừa về phòng thì thấy Lý Nghiên ngồi sẵn bên trong.

Hình như cậu đại đã lâu rồi, vừa thấy nàng đứng dậy thì nói: “Cô ơi, cháu có chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui vẫn muốn nói với cô.”

Tê Tri cởi áo khoác ra, hỏi: “Chuyện gì?”

Lý Nghiên lại gần, nhỏ giọng nói: “Dừng đến tìm cháu.”

Xong lại nói hết mọi chuyện với nàng.

Phục Đình đã dặn rồi, hỏi qua rồi thôi, coi như chàng chưa đến bao giờ.

Chỉ cần bọn họ còn ở đất Bắc thì sau này đừng hòng ai dám lấn áp.

Nhưng từ nhỏ Lý Nghiên chưa bao giờ giấu giếm chuyện gì với cô mình, cuối cùng vẫn kể ra.

Tê Tri nghe xong thì im lặng một lúc lâu, tay nắm lấy vạt áo, nghĩ đến câu nói “lấy lòng ta” ngọt ngào của người đàn ông đó tới qua.

Cuối cùng cũng đã rõ chuyện gì xảy ra.

Lý Nghiên thấy cô có vẻ dăm chiêu thì càng tự trách, không nhận được nói: “Chắc hẳn là chuyện của cháu đã làm liên lụy tới cô rồi.”

Tê Tri lắc đầu, từ từ ngồi xuống: “Rồi cũng sẽ có ngày này mà.”

Đâu thể dối gạt chàng cả đời được.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đom Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đã lâu rồi Phục Đình chưa đến nhà chính.

Tê Tri vừa suy nghĩ vừa nhìn Tân Lộ chuyển chậu than ra ngoài.

Thời gian thấm thoát trôi, chẳng mấy chốc tiết trời đã ấm lên.

Nàng đẩy cửa sổ ra, chạm rãi lui tới trong phòng.

Nhớ lại chuyện Lý Nghiên kể, lúc Phục Đình đi hỏi chuyện cậu thì có nhắc tới việc Ung vương gửi thư đến.

Tâm tư của người đàn ông kia kín đáo, chắc chắn trong thư đã có dấu vết gì đó khiến chàng phát hiện.

Lại là Ung vương.

Nàng nhớ kỹ món nợ này rồi.

Thu Sương vào cửa, bẩm báo: “Gia chủ, người đã đến rồi.”

Tê Tri hoàn hồn, ngồi xuống ghế, chỉ thấy một người đi vào cửa.

Người này mặc đồ đen toàn thân, vẻ mặt hào sảng, ôm quyền làm lễ với nàng: “Tẩu tẩu.”

Là Tào Ngọc Lâm

Tê Tri mỉm cười: “Đã lâu không gặp.”

Tào Ngọc Lâm gật đầu, lấy một cuộn vải da dê ở trong ngực ra: “Chuyện tẩu tẩu nhờ ta giúp lần trước ta đã làm xong rồi, ghi cả ở trong này.”

Thu Sương nhận lấy, đưa đến cho Tê Tri.

Nàng cầm trong tay mở ra, bên trên ghi lại sản vật ngoài biên giới cùng tình hình đại khái ở vài nơi.

Lần trước ở quán rượu, khi biết Tào Ngọc Lâm giới nghe ngóng tin tức thì nàng đã rục rịch, nhờ nàng ta giúp đề ý về tình hình bên ngoài.

Lúc ấy chẳng nghĩ nhiều, chỉ là muốn nàng ta yên tâm nhận số tiền mình cho mà thôi, đồng thời cũng muốn thủ sẵn nguồn tin.

Không ngờ nay thông tin lại đưa đến rất đúng lúc, nàng muốn mở rộng kinh doanh mới nên rất cần thứ này.

Nàng cuộn lại cất đi, cho tay vào ống tay áo.

Tào Ngọc Lâm thấy thế thì mở miệng: “Tẩu tẩu đừng đưa tiền nữa, đây là chuyện dĩ nhiên phải làm khi đã cầm tiền của tẩu mà.”

Tê Tri rút tay ra, cũng không khách khí thêm: “Bây giờ cô buồn bán thế nào rồi?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Nhờ có tẩu tẩu chỉ điểm, lại được cho thêm tiền nên đã khá khẩm hơn rồi.”

“Nói đến đây,” Tê Tri suy nghĩ, lại hỏi: “Cô có bằng lòng đồng hành với thương đội không?”

“Thương đội?”

Nàng gật đầu: “Ta cần cô thám thính tin tức ra vào, tất sẽ phải đi đây đi đó, nếu đi theo thương đội thì sẽ thuận lợi rất nhiều, Thu Sương có biết vài thương nhân, bảo nàng ta đề cử là được.”

Dĩ nhiên chính là thương đội của nàng rồi.

Nàng nghĩ, Tào Ngọc Lâm xuất thân từ quân đội, có thân thù, lúc nghe ngóng thông tin chỉ cần che giấu thân phận là đủ mà hiện tại nàng lại cần dùng người, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Thu Sương đứng bên hiểu ý, lập tức tiếp lời: “Đúng vậy, nếu Tào tướng quân bằng lòng thì cứ gật đầu, nô tỳ sẽ sắp xếp cho ngài.”

Tào Ngọc Lâm nghĩ ngợi rồi nhận lời, ôm quyền cảm ơn: “Tẩu tẩu suy nghĩ chu đáo, tính ra như vậy thuận lợi hơn nhiều.”

Nói đến đây, nàng ta bất chợt nhớ tới Phục Đình, quay đầu nhìn ra bên ngoài: “Không biết bao giờ tam ca về, dù gì ta cũng đến rồi, theo lý cũng phải chào hỏi.”

Tê Tri nghe nàng ta nhắc đến người đàn ông đó thì lại nhớ đến tình hình giữa mình và chàng bây giờ, vậy là lắc đầu: “Nếu cô muốn gặp chàng thì không đợi ở đây được đâu, phải tự đi tìm chàng.”

Tào Ngọc Lâm bất ngờ không tin, đây là nhà của vợ chồng họ, sao lại không đợi được huynh ấy?

Nhưng trông vẻ mặt Tê Tri không giống nói đùa, nàng không nhịn được lăm mồm hỏi một câu: “Tẩu tẩu và tam ca lục đục à?”

Tê Tri nhấc tay, ra hiệu Tân Lộ và Thu Sương ra ngoài, sau đó cười bảo: “Không có gì, cô đừng nghĩ nhiều.”

Nàng cũng không muốn nhiều người biết chuyện giữa vợ chồng họ.

Tào Ngọc Lâm im lặng, nhưng trong lòng cảm thấy không như vậy.

Lúc ở trong quán rượu, nàng thấy rõ bộ dạng kia của Phục Đình, rõ ràng là rất để ý vị tẩu tẩu này, nếu không có gì thì chưa chắc huynh ấy đã như thế.

Nàng cũng không nói gì nhiều, chỉ dựa vào hiểu biết của mình về Phục Đình mà trấn an: “Tam ca không giống những người đàn ông khác, cô độc như sói, nói ít làm nhiều, ta đoán hẳn tẩu tẩu đã chịu thiệt rồi. Nhưng huynh ấy là trang nam tử trọng tình trọng nghĩa, nếu đã cưới tẩu tẩu thì chắc chắn sẽ không đối xử tệ với tẩu.”

Nàng ta nói thật.

Chính mắt nàng ta nhìn Phục Đình đã đi từng bước đến ngày hôm nay thế nào.

Huynh ấy là quân nhân tận tụy với công việc, có thể ngăn đao cán giáo cho người khác, nhưng chưa chắc đã biết đồ ngon đồ ngọt vợ mình.

Tê Tri gật đầu cười với nàng ta, coi như nghe vào.

Nàng biết người đàn ông ấy không đối xử tệ với nàng, hiện tại cũng chịu che chở nàng đấy, nhưng điều nàng muốn đâu chỉ là “không-tệ”.

Nàng muốn chàng chiều mình, yêu mình, đặt mình trong tim.

Như thế thì mới có thể toàn tâm toàn ý đứng về phía nàng được.

Có lẽ là nàng tham lam quá rồi.

Nàng quay đầu, ánh mắt rơi lên chạc cây ngoài cửa sổ, nụ cười trên mặt dần tắt.

Trong lòng nghĩ, không thể cứ tiếp tục như vậy được.

Sau khi rời khỏi nhà chính, Tào Ngọc Lâm đợi ở sân trước phủ đô hộ.

Nàng ta cũng thật kiên nhẫn, đợi gần hai canh giờ mới thấy người.

Phục Đình từ ngoài cửa đi vào, bước chân dứt khoát.

Tào Ngọc Lâm đi tới, ôm quyền: “Tam ca.”

Phục Đình dừng chân, thấy nàng ta thì lập tức nhíu mày: “Có chuyện hả?”

Nếu không có thì sao nàng lại đột nhiên tới phủ Hãn Hải.

Tào Ngọc Lâm vội nói: “Không có chuyện gì lớn cả, muội đến đưa tin tức, thuận tiện tới thăm tẩu tẩu.”

Lúc này Phục Đình mới thả lỏng.

Chàng nhìn lướt qua hậu viện, im lặng một lúc rồi hỏi: “Nàng ấy thế nào?”

Tào Ngọc Lâm ngó người, rồi nhanh chóng biết chàng đang hỏi ai, bèn nói thẳng suy nghĩ: “Sao tam ca không tự đi xem đi?”

Phục Đình cong môi, chàng xoay roi ngựa trong tay: “Ta bận.”

Tào Ngọc Lâm thấy ứng chàng bảm bụi, đúng là trông rất bận rộn, đoán rằng cũng không phải nói dối.

Nàng ta do dự, nhưng rồi vẫn lên tiếng: “Thân là thuộc hạ, đáng nhẽ không nên hỏi tới chuyện nhà của tam ca, nhưng cũng vì đã đi theo tam ca nhiều năm nên muội hiểu rõ sự vất vả của huynh khi một mình cày cấy đất Bắc này, bây giờ cuối cùng huynh cũng có mái nhà của mình.”

Nàng ta lấy một chiếc túi nhỏ ở trong ngực ra, đổ ra tay một đồng đồ.

Phục Đình nhìn lướt qua, là mấy hạt giống trộn lẫn với nhau.

Tào Ngọc Lâm nói: “Lần trước ở quán rượu, tẩu tẩu nghe muội nói tam ca muốn thay đổi đời sống dân chúng ở đất Bắc, nên đã chỉ điểm cho muội đi tìm vài loại hạt giống hoa quả dễ sống để bán, còn chỉ điểm thêm phương pháp khác nữa. Có thể thấy tẩu tẩu không phải là quý nữ bình thường mà còn là một người phụ nữ khôn khéo tài giỏi. Tam ca đã để ý đến tẩu ấy thì càng phải đối tốt hơn nữa.”

Phục Đình nhìn đồng hạt giống kia, nói: “Ta biết rồi.”

Dĩ nhiên sẽ đối xử tốt với nàng, nàng là ân nhân ở đất Bắc, sao có thể không đối xử tốt được.

Chàng còn nợ nàng đầy mình nữa đây.

Tào Ngọc Lâm thấy chàng đáp rất dứt khoát, nên cũng không nói nhiều lời đi quá giới hạn.

Nàng ta rút mảnh giấy nhỏ quấn trong ống tay áo ra, đưa cho chàng: “Tuy không có chuyện gì lớn, nhưng muội nghĩ tam ca vẫn nên để ý tình hình trong thành nhiều hơn.”

Phục Đình nhận lấy, gật đầu.

Tào Ngọc Lâm ôm quyền, rồi khỏi phủ.

Phục Đình đọc nhanh tin tức trên mảnh giấy rồi bình tĩnh xé đi, sau đó đi tới hậu viện.

Đi thẳng đến ngoài thư phòng, trông thấy cánh cửa khép hờ.

Chàng đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô gái đang ngồi dựa vào tường.

Tê Trì ngồi đó, vấy dài râu xuống từ bên giường.

Nàng cụp mắt đầy đam chiêu, nghe thấy tiếng mở cửa thì ngẩng đầu nhìn lên.

Phục Đình còn chưa mở miệng thì nàng đã nói: “Chàng không chịu đi gặp thiếp, nên thiếp đành tới thăm chàng.”

Chàng khép cửa lại, vừa nhìn nàng vừa cời dây buộc trên tay, tháo quần phục, lớp áo lót bên trong thuần một màu trắng, cuối cùng lấy y phục ngày thường trên kệ mặc vào.

Bụng nhảm tính, đúng là đã lâu rồi chàng chưa đến nhà chính.

Chàng tiện tay buộc thắt lưng, đi tới gần nàng ngồi xuống.

“Xem đi.” Chàng đưa cho nàng nhìn, còn mình nhìn nàng.

Tê Tri đang duỗi chân, chàng vừa ngồi xuống thì lập tức chạm vào nàng.

Chân nàng kề sát đùi chàng bên dưới vạt áo, khiến nàng không khỏi rụt lại.

Thấy chàng chỉ ngồi mà không có động tác gì thêm, gần đây do bận mà gò má hóp đi như bị đao gọt, hai mắt bình tĩnh nhìn nàng, vẫn là dáng vẻ không có chuyện gì.

Nàng nhớ lại dụng ý mà mình đến đây.

Làn mi rung lên, đôi chân nàng kề sát chân chàng, nhẹ nhàng cọ xát.

Lúc ngồi xuống chân chàng gồng lên, nơi mũi chân chạm qua thật cứng.

Phục Đình cup mắt xuống, nhìn thấy một bàn chân duỗi ra chạm vào chân mình, thế là lại ngược mắt nhìn nàng, giọng nặng đi: “Nàng muốn làm gì?”

Chàng không cần lấy lòng nữa, là chàng nợ nàng, làm chỗ dựa cho nàng và cháu trai cũng là chuyện đương nhiên, cần gì nàng phải phí sức.

Tê Tri chạm vào ánh mắt chàng, bàn tay nắm lại như đang âm thầm cổ vũ cho mình.

Một lúc lâu sau, cuối cùng nàng mới thấp giọng lên tiếng, hỏi một câu: “Chàng nói thiếp muốn làm gì?”

Cử chỉ rõ ràng như vậy, nàng không tin chàng không nhận ra nàng muốn làm gì.

Một cô gái sẽ chỉ biểu hiện như thế trước mặt phu quân mình.

Ánh mắt Tê Tri rơi lên môi chàng, nhớ lại lúc chàng hôn mình, nàng không tin là chàng sẽ thờ ơ.

Nàng muốn quay lại thời điểm chàng chịu gần gũi với mình.

Bỗng trên chân nặng đi, nàng giật mình, mu bàn chân bị tay người đàn ông nắm lấy.

Phục Đình ngồi yên, một tay đặt trên chân nàng.

Tê Tri ngọ nguậy nhưng lại không gãy ra được.

Cách lớp tất vải, bàn tay chàng khiến cả chân lẫn lưng nàng nóng lên.

Phục Đình từng thấy ngón chân của nàng, biết nàng có mắt cá chân rất đẹp, bây giờ chàng đang nắm lấy trong lòng bàn tay, gò má bạnh ra.

Chàng lập tức trông thấy nàng ngoảnh mặt đi, bên tai lại đỏ ửng.

Trước kia chàng nghĩ, vì sao người xuất thân như nàng có thể liên tục để lộ dung khí như vậy trước mặt chàng, cuối cùng bây giờ đã biết được nguyên do.

Suýt nữa chàng đã muốn hỏi một câu, vì cháu của nàng, rốt cuộc nàng có thể làm đến bước nào?

Nghĩ tới đây, chàng nhoen miệng cười: “Nhưng ta không muốn.”

Tê Tri nhú mày quay sang.

Chàng ngồi thẳng, ngoài nụ cười trên môi ra thì vẻ mặt vẫn điềm tĩnh.

Chỉ có bàn tay kia là nắm chặt chân nàng, không cho nàng nhúc nhích.

Nàng bất động, chàng cũng bất động, hai bên cầm cự.

Tới tận khi cảm giác đau nhói trên chân truyền đến, nàng mới ngo ngoe bàn chân, nói: “Buông ra đi.”

Phục Đình nói lỏng tay.

Tê Tri ngồi thẳng dậy, hai chân đặt xuống giường, im lặng xỏ giày vào.

Lại nhìn sang người bên cạnh, chàng vẫn đang nhìn nàng.

Nàng đứng dậy, trong một thoáng không biết nói gì, khẽ mím môi đi tới cửa, lúc xoay người khiến vạt váy bay lên, quét qua chân chàng.

Nhìn nàng kéo cửa đi ra ngoài, lúc này Phục Đình mới thôi cắn chặt răng, cơ thể như được thả lỏng.

Chàng ngồi đó, một tay luồn vào trong ngực, định lấy rượu nhưng lại không sờ thấy thứ gì, mới sực nhớ mình vừa thay quần áo nên không có rượu.

Nghĩ đến cô gái đó, khóe môi hé ra rồi lại mím chặt.

...

Tê Tri đi thẳng ra ngoài, dừng lại dưới hiên nhà.

Nàng sờ lên tai, cuối cùng nhiệt độ cũng dần tan biến.

Nhưng quyết tâm đã hạ thì không biến mất.

Nàng dựa vào cột, lại ngoái đầu nhìn thư phòng, nắm lấy ngón tay, bụng nhủ: khả năng tập trung của chàng tốt thật, thế mà thật sự không muốn.

Bây giờ nàng lại không đoán nổi người đàn ông này nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đom Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Tê Tri về phòng, Tân Lộ vừa mới châm đèn.

Nàng vuốt tóc mai để không bị người khác nhận ra điều gì, đoan trang gập chân ngồi quỳ trên ghế bệt.

Tân Lộ cười nói: “Nhìn gia chủ như thế thì chắc hẳn đã nói chuyện lại với Đại đô hộ rồi.”

Biết gần đây Đại đô hộ không hay tới, các nàng làm nô tỳ không dám nói nhiều, nhưng nay thấy gia chủ chủ động như vậy, có chuyện gì tất cũng sẽ hết, nên trong lòng rất vui.

Tê Tri nghe thế, chỉ cười mà không phản bác.

Nàng cũng muốn nói chuyện đằng hoàng với chàng, nhưng bắt đầu nói từ đâu đây.

Vốn là vì cháu trai, vì nguyện vọng của anh trai nên mới tới đây, nàng cũng chẳng thể gạt chàng nói là vì chân tình được.

Người đàn ông kia đâu dễ bị lừa như thế.

Tê Tri tự biết mình đuối lý trong việc này nên cũng không trách được chàng, cũng biết chàng không phải là kiểu đàn ông không chịu trách nhiệm.

Nàng chỉ mong có thể cạy mở được chàng, thế mà chẳng cạy nổi.

Nghĩ đến đây lại không khỏi nghĩ đến gã Ung vương đáng ghét, vẻ mặt lập tức lạnh đi.

Tân Lộ châm đèn xong thì đi tới, lấy một phong thư ở trong tay áo ra đưa nàng: “Gia chủ, đây là phong thư được đưa tới lúc người đến thư phòng.”

Lại là thư.

Tê Tri thấy thư thì cau mày, đến khi thấy chữ viết trên phong thư thì lại có cảm giác kỳ lạ.

Gửi đến từ Lạc Dương.

Nàng cầm lấy rút ra, ấn đường nhíu lại.

Còn là do Thôi Minh Độ gửi nữa chứ.

Tê Tri mở ra, đem đến trước đèn đọc một lượt.

Thôi Minh Độ viết trong thư rằng, vì chuyện nàng vung tay mua ngựa ở Cao Lan Châu trước đó mà Ung vương đã rì tai thánh nhân. Dầu thánh nhân không nói gì, nhưng vì y đã biết chuyện nên vẫn gửi thư tới báo nàng hay.

Trong thư viết bao lời kính cẩn, giữ lễ thủ tiết, chỉ vì để nói mỗi chuyện này.

Hai tay nàng kẹp phong thư, đưa đến gần đèn để lửa liếm rồi ném xuống đất.

Tân Lộ thấy vậy thì giật mình: “Sao gia chủ lại đốt đi?”

Ánh lửa chiếu lên mặt nàng, sắc mặt bình thản, giọng cũng hờ hững: “Ta đã là phụ nữ có chồng, sao có thể thư từ với đàn ông khác được.”

Tân Lộ nghe thế thì mới biết thư do đàn ông gửi đến, gật đầu liên tục rồi nhanh chóng ngồi xuống thu dọn tro trên đất.

Mà Tê Trì cũng chẳng buồn để ý chuyện trong thư, lúc nàng quyết định mua ngựa cũng đã nghĩ đến điều đó rồi.

Vì ngại những phủ đô hộ khác vùi tiền nên thánh nhân đã mặc kệ tình hình ở phủ đô hộ An Bắc từ lâu, tiền vốn lẫn viện binh hằng năm chẳng được bao nhiêu, thậm chí nghe nói năm ngoái còn không có.

Mà nếu đã vậy, dù bây giờ nghe nói phủ Hân Hải có tiền thì cũng nói được gì? Trái lại Ung vương tới ton hót nhiều lời càng có khả năng khiến thánh nhân ghét bỏ.

Chỉ là một việc con con, nàng không hiểu vì sao Thôi Minh Độ lại phải viết thư gửi tới, hơn nữa còn không phải gửi cho Phục Đình mà là gửi cho nàng.

Không lẽ...

Mắt nàng giật giật, nghĩ đến việc biết được chuyện của y khi ở Cao Lan Châu thì bỗng bật cười.

Tân Lộ ngẩng đầu lên, ngạc nhiên hỏi: “Gia chủ cười gì thế?”

Nàng lắc đầu: “Không có gì.”

Chỉ là bỗng cảm thấy đàn ông trên đời này thật đúng là kỳ lạ, không có được thì nhưng nhớ, mà đưa đến bên miệng thì lại không muốn.

Trong thành trời trong hai ngày liền, có vẻ như tuyết đã ngừng rơi.

Thu Sương vén rèm xe ngựa, đỡ Tê Trì đi lên.

Nàng đội mũ có mạng che treo lên xe, phu xe lập tức đánh ngựa đi.

Thu Sương ở bên ngoài thấp giọng hỏi: “Gia chủ, vẫn chưa lấy được chứng từ, giờ phải làm sao đây?”

Nàng ta đang nói chuyện chứng từ thương đội cần có.

Tê Trì nói: “Đội thêm nữa đi.”

Tạm thời nàng cũng chưa nghĩ ra cách, chỉ ít phải qua ải Phục Đình trước mới được.

Nàng ngồi trong xe, đang nghĩ cách thì chợt cảm thấy xung quanh khá trầm, bèn hỏi: “Bên ngoài không có ai à?”

Thu Sương đáp: “Đúng là hôm nay trên phố rất ít người.”

Trong lúc nói, xe ngựa chạy đến cổng thành rồi dừng lại.

“Gia chủ, cổng thành hạ rồi, không ra ngoài được.”

Tê Trì vén rèm lên nhìn ra ngoài, trông thấy tốp năm tốp ba người đi lại trên đường đều đang quay về.

Đúng là cổng thành đã hạ.

Nàng nhìn trời, không hiểu vì sao lại hạ cổng sớm như thế, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì rồi chẳng.

Thu Sương đang định xuống xe hỏi chuyện thì bỗng có mấy binh sĩ cười ngựa xông đến, hô to: “Giới nghiêm! Mọi người tránh ra!”

Thu Sương vội bám vào xe không dám nhúc nhích.

Tê Trì lại nhìn ra xa, chợt ở đằng sau có âm thanh vang lên: “Tẩu tẩu?”

Nàng ngoái lại, trông thấy La Tiểu Nghĩa cười ngựa đến, còn dẫn theo mấy binh sĩ sau lưng.

“Tẩu tẩu muốn ra khỏi thành hả?”

Tê Tri tìm đại lý do: “Đi đây đi đó thôi, hôm nay có chuyện gì à?”

La Tiểu Nghĩa đáp: “Chắc tàu tàu không biết, tam ca nhận được tin tức, sợ là trong thành có trà trộn mật thám Đột Quyết nên đã theo dõi một ngày, bắt được hai tên, giờ vẫn đang tiếp tục lùng bắt.”

Tê Tri nhớ lại, Tào Ngọc Lâm mới tới không lâu, xem ra không chỉ đến đưa tin cho nàng mà cũng có gửi tin cho Phục Đình.

Nàng gật đầu rồi buông rèm xuống, gọi Thu Sương tới.

Thu Sương vén rèm đi đến, nàng nhỏ giọng căn dặn: “Em nghĩ cách đưa tin cho các cửa tiệm dưới tay với thương đội, nhờ họ để ý giùm.”

Nàng nhớ Tào Ngọc Lâm từng nói, Phục Đình phòng bị nghiêm ngặt là vì muốn cuộc sống bách tính được khôi phục cải thiện, thế thì nàng cũng nên góp sức.

Thu Sương gật đầu rồi xuống xe.

Tê Tri lại vén rèm nhìn La Tiểu Nghĩa: “Huynh bận gì thì đi làm việc đi.”

Nàng không muốn níu chân hấn, dù gì cũng không thể chậm trễ chuyện bắt mật thám được.

La Tiểu Nghĩa cũng định đi, nhưng càng nghĩ càng thấy để lại nàng trên đường không hay, hướng hồ tình hình hiện tại cũng không an toàn.

Hấn nhìn đường về, cảm thấy cũng chẳng gần, thế là dứt khoát nói: “Tàu tàu đi theo ta đi, ta định tuần tra xung quanh, đợi đến gần phủ đô hộ thì đưa tàu quay về, như thế mới ăn nói với tam ca được.”

Tê Tri nghe thế thì hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Nàng sắp tưởng người đàn ông kia muốn tuyệt tình với nàng đến nơi rồi.

La Tiểu Nghĩa lại khó hiểu: “Sao lại nói vậy là sao?”

Hấn nhớ tam ca bảo vệ tàu tàu dữ lắm mà, cần gì nói nữa, đương nhiên không thể để xảy ra sự cố.

“Thôi nghe huynh vậy.” Tê Tri buông rèm xuống, không muốn nói nhiều.

La Tiểu Nghĩa cũng không hiểu nàng bị làm sao, cẩn thận ngẫm nghĩ, gần đây tam ca hấn cũng lạ lắm.

Không biết nói thế nào nữa, có khi còn kiêu hơn cả lúc cổ bị thương.

Trước mắt còn có việc nên hấn cũng không nghĩ nhiều chuyện riêng, ngoắc tay gọi phu xe đi theo mình.

Phu xe đánh xe, theo hấn tuần tra quanh thành.

Đi một vòng, vẫn chưa tới gần phủ đô hộ thì có một người lính thúc ngựa chạy tới, nói là lại phát hiện ra hai tên, đã bị bắt rồi.

La Tiểu Nghĩa vội hỏi: “Phát hiện ở đâu?”

“Do một thương đội đến báo, nói rằng có hai tên khả nghi, quả nhiên đi theo thì bắt được.”

Tê Tri ở trong xe nghe rõ, đoán không biết có phải là thương đội của nàng không.

Đạo gần đây hình như trong thành không có thương đội lớn của hiệu nào khác cả, chỉ có trong tay nàng thôi, chỉ vì không có giấy tờ của phủ đô hộ nên mới mãi chưa thể ra ngoài, nấn ná ở trong thành.

La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài ra lệnh đổi hướng, đi về phía đó.

Hình như đi vòng qua nơi nào đó, lúc dừng lại, Tê Tri nghe thấy tiếng của Thu Sương.

Nàng đội mũ vào, bước xuống xe.

Trước mặt là một cửa tiệm ở phía tây thành, bán lương thực, diện tích khá lớn, mà bên trong toàn là quan binh.

Hai kẻ người Hồ để râu quai nón bị sống đao dè lên, ép quỳ ngoài cửa.

Thu Sương đứng bên ngoài, thấy gia chủ tới thì lập tức đi lên đón, thấp giọng thưa: “Gia chủ, khéo thật đấy, đúng là phát hiện ra thật.”

Tê Tri đã hiểu, là thương đội của nàng phát hiện thật.

Có lẽ mật thám tưởng thương đội có thể ra khỏi thành nên mới lên trốn ở đây.

Nàng hỏi: “Chủ cửa tiệm này có tin được không?”

Sợ hiện tại có người của La Tiểu Nghĩa điều tra, ngộ nhờ đến lúc hỏi kỹ về cửa tiệm thì sẽ tìm ra được quan hệ với Thu Sương, vậy thì thân phận của nàng sẽ bị lộ.

Thu Sương đỡ cánh tay nàng, nói nhỏ: “Gia chủ yên tâm, theo như người dẫn dò, mọi cửa tiệm ở đất Bắc đều đã được đổi người, đáng tin ă. Chủ tiệm này chính là chủ tiệm hiệu cầm đồ lúc trước liều chết vì thế tử mà ra mặt giáo huấn thế tử Ung vương, sợ nhà Ung vương giờ trở xấu nên đã tạm nghỉ ở hiệu cầm đồ mấy tháng, nay vừa vận điều tới.”

Tê Trì gật đầu: “Thế thì tốt.”

Từ sau khi nàng quyết tâm làm kinh doanh ở đất Bắc thì đã cố tình đổi hết người ở đây, để sau này đi lại nhiều dưới mắt Phục Đình thì cũng không bị phát hiện manh mối.

Đang nhìn hai người Hồ kia thì nhác thấy bên trong có bóng người lay động.

Nàng ngẩn ra rồi thốt lên: “Không xong rồi.”

Một bóng người lao đến, chụp lấy yết hầu người kia.

Tê Trì giật mình nhìn chàng, chàng mặc trang phục người Hồ đứng thẳng, một tay kẹp lấy cổ gã người Hồ, tay kia bắt lấy miệng gã.

Nàng nhìn hướng chàng đi ra, không biết chàng đã ở đó bao lâu mà ban nãy không thấy chàng.

Phục Đình quay đầu nói: “Đem đồ tới!”

Người xung quanh bưng bình, đề phòng gã mật thám này căn lờn tự sát nên định tìm đồ chèn miệng gã.

Tê Trì bước nhanh đi tới, lấy gì đó ở trong tay áo ra nhét vào miệng gã mật thám.

Phục Đình nhìn nàng rồi lại nhìn thứ trong miệng gã mật thám – là túi tiền của nàng.

Chàng mím môi, tạm thời không để ý nói chuyện khác, quay đầu lại gọi: “Tiểu Nghĩa!”

La Tiểu Nghĩa chạy tới, đổi mảnh giẻ thay cho túi tiền của tẩu tẩu, bịt kín miệng của gã mật thám lại, mắng: “Mẹ! Tưởng muốn chết dễ lắm hả!”

Trong lúc ồn ào, một gã mật thám nhân cơ hội cời dây trói, lao thẳng đến Tê Trì.

Tê Trì kéo Thu Sương lùi về sau, chọt một con dao vọt qua trước mắt, cắm thẳng vào chính giữa lưng gã ta.

Đầu gối mật thám khụy xuống, con dao nhói khiến gã ngã xuống đất, bị binh sĩ kịp thời đè lại.

Tê Trì ngẩng đầu lên nhìn, Phục Đình sai bước đi tới, rút con dao trên lưng mật thám ra, có mấy vệt máu bắn lên.

La Tiểu Nghĩa chế ngự hai tên kia rồi mới nói: “Tam ca đã đến đây thì có phải đã bắt được số còn lại rồi không?”

Chàng đáp một tiếng, nhìn về phía Tê Trì.

La Tiểu Nghĩa vội nói: “Là đệ suy nghĩ thiếu chu toàn, không nên đưa tẩu tẩu đến đây.”

Tê Trì háng giọng, mở miệng nói: “Không trách y được, do trùng hợp thôi.”

Nàng đoán mật thám kia tự tử là để đồng bọn đào tẩu. Gã chạy trốn chắc chắn thấy nàng ăn mặc sang trọng nên nghĩ có thân phận, tính đến ép nàng làm khiến chán.

Không ngờ không thể qua mắt được sự cảnh giác của người đàn ông này.

Phục Đình nhìn nàng, bỗng nói: “Dạo này nàng rất hay xuất phủ.”

Suy nghĩ xao động, Tê Trì nhỏ giọng đáp lại: “Thì ra chàng biết, thiếp còn tưởng chàng không quan tâm nữa.”

Chàng mím môi không trả lời.

Chàng nghĩ, là do sơ suất của mình, hôm nay đột nhiên xảy ra chuyện, đáng nhẽ nên dặn nàng đừng rời phủ.

Nghĩ xong thì nhìn cửa tiệm, nói: “Vào trong đi.”

Vì cảm thấy bên trong an toàn.

Tê Tri gật đầu, định đợi một lúc nữa rồi tìm cơ hội nói chuyện đàng hoàng với chàng.

Phục Đình thấy nàng đã đi vào tiệm, lúc này mới dùng đao xoay mặt của mấy gã mật thám, nhìn qua rồi nói: “Không phải dám lẩn trước.”

La Tiểu Nghĩa tới gần, xì một tiếng: “Không phải à, mấy tên tôm cá nhãi nhép này thì bắt dễ rồi, bức nhất là cái đám đã bỏ chạy kia, nhất là ả Đột Quyết đã làm bị thương tam ca, nếu gặp lại thì phải róc xương lóc thịt mới hả dạ.”

Tê Tri nghe vậy thì dừng bước: “Ả Đột Quyết gì?”

“Là ả dùng móc sắt làm thương yết hầu của tam ca đó tâu.” La Tiểu Nghĩa múa tay tả lại hình dạng của móc sắt với nàng, dài chừng này rộng chừng này.

Rồi lại sợ nói tiếp sẽ dọa nàng, nên hần không nói nữa.

Tê Tri nhớ ra, lại nhìn Phục Đình rồi đi vào trong tiệm.

Bình sĩ đi vào lục soát, chủ tiệm đi theo phía sau, thấy nàng vào cửa thì vội ra đỡ.

Tê Tri gật đầu, chủ tiệm lui ra.

...

Đợi tới khi chắc chắn bên trong không có vấn đề gì, toàn bộ quân lính rút lui.

Tê Tri đứng trong cửa tiệm, vừa nghe Thu Sương thuật lại quá trình lung sục ra hai gã mật thám kia, lại vừa đưa mắt nhìn ra ngoài liên tục.

Phục Đình tháo vũ khí, cúi đầu đi vào cửa tiệm.

Ông chủ vội đi tới bái kiến.

Chàng quét mắt nhìn cửa tiệm một vòng, ánh mắt rơi lên tường.

Tê Tri nhìn theo, trông thấy ở đó treo bảng hiệu hình cá.

Đây chính là ký hiệu của các cửa tiệm dưới danh nghĩa nàng.

Phục Đình hỏi: “Là các người báo tin?”

Chủ tiệm cung kính đáp: “Bẩm Đại đô hộ, đúng thế.”

Tê Tri giật mình, hỏi: “Chàng muốn thưởng cho họ hả?”

Phục Đình nhìn nàng: “Ừ.”

Tê Tri hiểu ra, nói: “Vừa nãy nghe chủ tiệm đang rầu vì không có giấy tờ xuất cảnh để kinh doanh, chi bằng chàng phê duyệt giấy tờ cho họ đi, coi như là phần thưởng.”

Chủ tiệm lập tức phụ họa: “Đúng thế ạ, xin Đại đô hộ ân chuẩn.”

Phục Đình lại nhìn bảng hiệu: “Chủ nhân của các người là ai?”

Tê Tri im lặng, cách màn mặt không nhìn được sắc mặt.

Chủ tiệm đáp: “Chủ nhân là người vùng khác, không ở đất Bắc này, nên mới ủy thác tiểu nhân làm đại diện.”

Phục Đình suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng gật đầu: “Chọn ngày gửi rõ tình hình đến phủ, ta sẽ xem xét.”

Chủ tiệm cảm tạ lên xuống.

Lúc này Phục Đình đi tới, đưa túi tiền cho nàng.

Túi tiền thêu kim tuyến, bên trong lót da, chàng sợ nàng chê bẩn nên nói: “Đã cho người lau sạch rồi.”

Tê Tri lấy ngân phiếu ở trong ra, vẫn không muốn đựng vào túi tiền, giao cho Thu Sương.

Thu Sương cầm lấy đem đi ra ngoài.

Phục Đình nhìn nàng thì lại nhớ tới chuyện lúc này, cũng chẳng biết nàng nghĩ gì mà lại nhét luôn cả túi tiền vào miệng gã mặt thám đó.

Tê Tri ngẩng đầu lên thì chạm vào ánh mắt chàng, vén màn mũ lên nói: “Sao, lạ lắm hả? Thiếp đã nói rồi còn gì, đây là sở trường duy nhất của thiếp, nghĩ đến thì sẽ dùng.”

Nàng tự nhủ, còn không phải là vì giúp chàng ư.

Phục Đình không đáp, xoay người lại nói: “Đi thôi.”

Tê Tri đứng bất động: “Thiếp chưa muốn đi.”

Chàng dừng lại.

Nàng nhìn chàng, nói: “Mới nói được mấy câu với chàng, thiếp vẫn chưa muốn đi.”

Vừa dứt lời, nhớ tới chuyện trong thư phòng thì hai tai lại đỏ lên, nhưng ngoài mặt nàng vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh, nói: “Hoặc là, rõ ràng chàng đã bắt đầu né tránh thiếp.”

Phục Đình nghe thế thì lấy làm buồn cười, cũng nhớ lại chuyện trước đó.

Chàng né tránh gì chứ, chẳng qua là không muốn nàng được như ý mãi mà thôi.

Nàng đã đắc chí quá nhiều lần rồi.

Hai chân chàng dịch chuyển, dừng lại trước mặt nàng: “Được, vậy đợi bao giờ nàng muốn đi thì đi.”

Cận vệ ở ngoài hỏi: “Đại đô hộ có quay về luôn không?”

Chàng nói: “Biến.”

La Tiểu Nghĩa ở ngoài cũng mắng theo: “Mù hủ, không thấy Đại đô hộ đang đi với phu nhân à? Phấn phẩn!”

Đội ngũ ồn ào rời đi.

Tê Tri nghe cả, nhưng do bị người chàng cản lại nên không thấy rốt cuộc bọn họ có cười hay không.

Nàng không ngẩng đầu nhìn chàng mà chỉ nhìn thẳng vào ngực chàng, phát hiện ở cổ áo chàng có vết thương be bé, không biết có phải bị thương trong lúc bắt mặt thám không.

Nhìn một lúc lâu, thậm chí còn muốn giơ tay vuốt cho chàng, nhưng vừa cử động thì nhận ra ngân phiếu vẫn đang cầm trong tay.

Nàng nhìn người đàn ông không động đậy trước mặt, đầu cúi xuống, rút lấy một tờ ngân phiếu, ngón tay gấp lại, rồi bất chợt nhét vào bên hông chàng.

Phục Đình cúi đầu, thấy ở thắt lưng có thêm một tờ ngân phiếu thì nhủ mảy: “Làm gì đấy?”

Chàng không biết cô gái này lại giờ trò gì nữa.

“Mua sự thật ở chàng.” Tê Tri vừa nói vừa rút thêm một tờ nữa: “Không đủ thì thiếp có thể đưa thêm.”

Phục Đình nhếch môi, suýt tức quá hóa cười, lấy tờ ngân phiếu ra.

Nàng gấp tờ ngân phiếu trong tay lại, nhét vào hông chàng.

Tay vừa đưa tới bên thắt lưng chàng thì chạm phải cảm giác căng cứng, nàng rút tay về, về lấy tờ ngân phiếu còn lại rồi định nhét nữa.

Như thể chỉ cần chàng không mở miệng thì nàng sẽ tiếp tục.

Phục Đình cầm ngân phiếu, nhìn xuống tờ mới được nhét vào ở bên hông, tai giật giật, cuối cùng cũng lên tiếng: “Nói.”

Lần mi Tê Tri rung lên, hỏi: “Chàng vẫn sẽ là phu quân của thiếp chứ?”

Phục Đình nhìn mi mắt nàng, dường như có vẻ nhạt hơn bình thường.

Chàng thoáng im lặng, sau đó gật đầu: “Ừ.”

Lúc này Tê Tri mới ngẩng đầu lên nhìn chàng.

Nghĩ đến người đàn ông không bỏ lại nàng khi ở trang trại ngựa, đúng là chàng đã nói sẽ giữ lời.

Nàng nói: “Vậy thì thiếp cũng sẽ đối tốt với chàng.”

Phục Đình chớp mắt, nhìn nàng chăm chú.

Tê Tri biết chàng hiểu mình đang nói gì, nàng đòi hỏi ở chàng thì cũng sẽ đối tốt với chàng.

Nàng làm như thế và cũng dạy Lý Nghiên như vậy.

Nàng nói khẽ: “Thiếp đã lấy chàng thì sẽ chỉ tốt với mỗi chàng mà thôi.”

Nàng chỉ muốn để chàng biết rằng, chàng là phu quân của nàng, nàng tuyệt đối sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với chàng, không thay lòng đổi dạ.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Phục Đình bước vào thư phòng.

Chàng ngoái lại, Tê Tri đi theo ngay sau chàng.

Bước vào phủ, nàng giao mũ và áo khoác cho thị nữ, trên tay chỉ cầm hai tờ ngân phiếu mà chàng trả lại cho nàng.

Bị chàng nhìn thì nàng mới nhớ ra, thế là cất vào trong tay áo.

Phục Đình im lặng, nghĩ đến lời nàng nói lúc nãy.

Nàng sẽ tốt với chàng, và cũng đúng là tốt thật, nhưng rốt cuộc có ý gì thì trong lòng chàng rất rõ.

Bởi lẽ vì hiểu nên không thể nói được gì.

Chàng quay đầu lại, cưỡi bội đao ra, đặt roi ngựa xuống.

Một bàn tay đưa tới đỡ lấy cánh tay chàng.

Tê Tri đứng bên cạnh, đặt tay lên tay chàng, mắt nhìn chàng.

Bốn mắt nhìn nhau, rồi nàng từ từ tiến tới, tựa vào lòng chàng.

Phục Đình nhìn gương mặt người con gái trước ngực, chỉ cần cử động là cảm sẽ quét qua làn tóc mây đen láy của nàng.

Chàng không tránh, song cũng chẳng nhúc nhích.

Tê Tri dựa vào lòng chàng, nghe tiếng tim đập trong lồng ngực chàng.

Bụng nhũ, chính miệng đã nói sẽ làm vợ chồng thật tốt với nàng, nhưng sau khi nói xong câu đó, đến bây giờ vẫn chưa thấy chàng đáp lại.

Chỉ muốn xem chàng có phản ứng gì, nhưng rốt cuộc lại không chờ được.

Nàng bèn ngẩng đầu nhìn chàng, trong đầu nghĩ chẳng nhẽ chàng định nuốt lời với mình sao.

Nhưng rồi lại thấy Phục Đình cúi đầu, nhìn nàng nói: “Nếu còn chưa đi thì nàng sẽ hối hận đấy.”

Nàng nhướn mày: “Vì sao?”

Ngoài hành lang, bỗng giọng của La Tiểu Nghĩa từ xa truyền tới: “Tam ca, mọi người đã tới cả rồi!”

Đi đôi với tiếng nói là tiếng bước chân.

Có người đến, mà không chỉ một.

Tê Tri lập tức lui ra, nàng cần môi rầu rĩ nhìn chàng.

Chàng định gặp người ngoài ở thư phòng, vì sao không chịu nói sớm.

Phục Đình nhìn nàng, khoe miệng giật giật, thấp giọng nói: “Đã lên kế hoạch sẽ nghị sự khi bắt hết mật thám từ trước rồi.”

Lúc chàng bố trí canh phòng khi nhận được tin tức thì cũng đã quyết định như vậy.

Tê Tri càng ảo não, nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần cửa, giờ muốn rời đi cũng không kịp nữa rồi, thế là bèn đi ra sau bình phong.

Thư phòng vốn là nơi giải quyết công chuyện, bình phong đặt ở trong góc không được dùng thường xuyên, cũng không ai dọn dẹp, nàng giờ tay đầy nhưng không đẩy được.

Giọng của La Tiểu Nghĩ đã đến ngoài cửa: “Tam ca đã về chưa?”

“Đợi đã!” Bỗng Phục Đình nói.

Âm thanh bên ngoài tạm thời biến mất.

Tê Tri nhìn tới thì thấy chàng đã đi đến, dùng một tay kéo bình phong ra, nhìn nàng rồi vỗ lên bình phong.

Ý là bảo nàng vào đi.

Tê Tri lập tức đi ra sau.

Phục Đình thấy nàng nghiêm túc ngồi quỳ đằng sau thì mới đi ra hai bước, nói: “Vào đi.”

La Tiểu Nghĩ lộ đầu vào, chỉ thấy chàng đang thay quân phục ở trước bình phong, đoạn cười bảo: “Đệ còn bảo đợi cái gì không biết, thì ra tam ca mới về, vẫn chưa thay đồ.”

Suýt nữa hán đã trêu có phải ở cùng tàu tàu trong này lâu quá không, nhưng thấy không có ai nên không nói nữa, quay người lại vẫy tay.

Bốn năm người lần lượt tiến vào, ai ai cũng mặc quan phục làm lễ với Phục Đình – họ là hạ quan ở phủ Hãn Hải của chàng.

Phục Đình vắt trang phục tướng quân lên bình phong, mặc thường phục vào, nói: “Ngồi đi.”

Tê Tri nhìn tấm lụa mỏng vẽ cảnh căng trên bình phong, lại nhìn bóng người mờ ảo bên ngoài qua tấm lụa, lo rằng bình phong không che chắn được nên ngồi yên không dám cử động.

Nhưng rồi lại thấy Phục Đình ngồi trên ghế bệt trước bình phong, vừa hay chắn trước người nàng lại.

Nàng yên tâm phần nào.

Nàng không muốn hạ quan thấy phu nhân Đại đô hộ lại trốn tránh như vậy, chắc hẳn càng khó chịu hơn.

Ở ngoài, mọi người đã bắt đầu nói chuyện ——

“Đã lâu rồi Đại đô hộ không gọi chúng hạ quan tới nghị sự.”

“Đúng thế, cũng đã lâu chưa đến phủ đô hộ.”

Phục Đình lên tiếng: “Nói chính sự.”

La Tiểu Nghĩ tiếp lời: “Tam ca, lục soát người nấy gã mật thám đó thì tìm được thông tin có liên quan đến tình hình dân chúng ở đất Bắc chúng ta, ngay tới dê bò của dân du mục và ruộng đất của nông dân cũng được ghi lại, nhưng không có dữ liệu quân tình.”

Chàng nói: “Đột Quyết xảo trá, đề phòng chúng chỉ là bước đầu.”

“Vâng.”

Tê Tri im lặng lắng nghe, bọn họ nói chuyện mật thám xong thì lại nói đến cuộc sống người dân ở đất Bắc.

Bọn họ nói về tình hình ở các châu phủ bên dưới, hiện tại đang là thời điểm bận rộn.

“Đã mấy năm rồi tám phủ mười bốn châu không thu thuế, ngày trước Đại đô hộ mãi không thu xếp, hiện tại chính là lúc dứt khoát làm lớn, mở rộng quân đội an dân, cứ như chào đón cơ hội trở mình vậy.”

La Tiểu Nghĩa cười nói: “Tam ca đến thời như có quý nhân giúp, các người biết rồi đây.”

Mà quý nhân đó lúc này đang tránh sau bình phong.

Nàng mỉm cười, đưa mắt nhìn người đàn ông bên ngoài bình phong, chàng ngồi ngay ngắn thế như như chuông đồng.

“Chỉ thế thì vẫn chưa đủ, cũng may Đại đô hộ đã quyết định thu xếp kỹ lưỡng trước.”

“Nếu lần này có thể thờ phào thì coi như vượt qua rồi.”

“Đương nhiên, sớm muộn gì phủ đô hộ An Bắc cũng sẽ trở lại lớn mạnh như trước.”

Tê Tri nghe đến đây thì lòng rục rịch, bởi nghe thấy câu Đại đô hộ đã quyết định thu xếp kỹ lưỡng trước.

Nàng nhủ, thì ra người đàn ông này đã sớm có kế hoạch mở rộng quân đội làm giàu cho dân, chắc chắn đã cất chứa hùng tâm từ lâu.

Nếu đã thế, nếu lần này thực sự có thể trở mình thì phủ đô hộ An Bắc đâu chỉ là quay về như trước.

Bên ngoài nói chuyện mãi mà vẫn chưa xong.

Tê Tri cũng không biết bọn họ đã nói đến đâu rồi, chỉ có thể ngồi chờ.

Nàng kéo cổ áo, vuốt thẳng vạt áo lụa.

Thời gian không còn sớm, dường như ngày cũng đã trở lạnh, nàng ngồi đây lâu nên cảm nhận rất rõ, bàn tay trong tay áo nắm lại, nhẹ nhàng chà xát.

Ngoài kia vẫn đang nói chuyện.

Bất chợt trên người nàng nặng, nàng ngạc nhiên, lập tức phát hiện có một bộ y phục rơi lên người mình nàng giơ tay kéo, thì ra là quân phục. Rồi nàng lại nhìn lên trên, nhớ ra đây chính là bộ đồ ban nãy Phục Đình cởi ra, tiện tay vắt lên bình phong.

Nàng không khỏi nhìn bình phong, bóng lưng vững chãi của người đàn ông đó vẫn ở đấy, ngồi yên nghe người của chàng nói chuyện, không hề có dáng vẻ động đậy.

Trong đầu nàng nghĩ: không lẽ là mình làm rơi?

Cho tới khi sắc trời ngoài khung cửa tối đi, mọi người mới đứng dậy cáo từ.

Bên người Tê Tri sáng lên, Phục Đình ở ngoài bình phong đã đứng dậy.

Nàng chưa kịp làm gì thì đã nghe thấy chàng hỏi: “Sao đệ còn chưa đi?”

La Tiểu Nghĩa cười đáp: “Cũng đã lâu rồi đệ chưa đến phủ tam ca làm phiền, nay lại muốn ở lại ăn cơm một bữa, tam ca tính đuổi đệ à?”

Phục Đình nói: “Đến tiền viện chờ ta.”

“Được.” La Tiểu Nghĩa đi ra ngoài.

Trong phòng không còn âm thanh nào nữa, lúc này Tê Tri mới động đậy, nắm lấy quân phục khoác trên người.

Bên trên còn vương mùi chàng, nàng không nói rõ được là như thế nào, chỉ cảm thấy là mùi hương chỉ thuộc về mình chàng, mỗi lần đến gần chàng sẽ ngửi thấy.

Nàng vuốt ngón tay lên vết xước nhỏ ở cổ áo, tự nhủ nên thay đồ mới rồi, sau đó đặt sang một bên.

Bình phong lại được dời ra, Phục Đình bước vào.

Nàng đang định đứng lên, vừa thấy chàng thì lại ngồi xuống, nói: “Chân thiếp tê cả rồi.”

Phục Đình nhìn nàng rồi đi tới, nắm tay nàng kéo nàng đứng dậy: “Ta ép nàng hả?”

Đây là chàng đã kết thúc buổi họp sớm, nếu còn muốn bàn hết chuyện thì sợ trời tối mất, tới lúc đó nàng còn phải trốn ở đây mấy canh giờ.

Không phải, là nàng tự chuốc lấy.

Tê Tri vịn tay chàng đứng dậy, tuy bức mình nhưng lại nghĩ, dẫu gì vừa rồi chàng cũng đã che chắn cho mình, thế là không nói nữa.

Nàng cúi người xoa chân, buông chàng ra, “Được rồi, Tiểu Nghĩa còn đang đợi chàng đấy.”

Chàng đáp: “Ừ.”

Chàng mà không đuổi La Tiểu Nghĩa đi thì chắc còn lẽ mề thêm.

Tê Tri nhìn chàng, đi ra khỏi bình phong rồi ra khỏi cửa.

Phục Đình đợi nàng đi rồi mới nhặt quần phục lên, cầm trong tay rử một cái, thuận tiện vắt lên bình phong.

Một lúc sau, chàng mới ra ngoài tìm La Tiểu Nghĩa.

Các hộ mới vẫn đang khai hoang.

Một ngày sau, Lý Nghiên cưỡi ngựa của mình, đi theo xe ngựa của cô đến chỗ khai khẩn ruộng đất.

Thấy ruộng đồng mênh mông nay đã được xới bừa, cậu ngạc nhiên xuống ngựa, nhìn quanh bốn phía.

Tê Tri bước xuống xe, nhìn cậu bảo: “Đã thấy chưa? Ở đây cũng có gì thú vị đâu, nằng nặc đòi đến làm gì?”

Tối hôm qua, nàng vừa về phòng thì bị cậu quán lấy, nói muốn đến xem thử nơi này.

Thế là hôm nay đành dẫn cậu tới đây.

Lý Nghiên nghe được chuyện này từ thầy giáo, dân sự ở đất Bắc đang dần hưng thịnh, thầy giáo nói không thể chỉ ở trong nhà học hành mãi mà phải ra ngoài xem đây xem đó, thế là cậu bèn nài cô dẫn đi cùng.

Mà thực chất là có tâm tư khác.

“Cháu muốn xem chuyện dựng đang làm, đã lâu rồi không gặp dựng, cháu cứ thấy bất an.” Nói xong, cậu lại nhớ đến chuyện Phục Đình tới tìm mình lần trước.

Tê Tri xoa đầu cậu, thở dài: “Không liên quan đến cháu, cháu mà nghĩ ít đi thì cô vui hơn đây.”

Lý Nghiên nghe thế thì không nói gì thêm.

Tần Lộ lấy mũ mạng ở trên xe tới, Tê Tri đội lên rồi đi về phía trước.

Loại hình khai hoang này diễn ra ở quy mô lớn, lại có nhiều người nên phải có nhân viên đặc biệt canh gác khắp nơi, ở đây cũng không ngoại lệ, dựng lán đơn sơ ở ven ruộng để các quan viên nghỉ ngơi.

Nàng vừa đi tới thì lập tức có người ra đón.

Không phải La Tiểu Nghĩa thì là ai đây.

“Sao hôm nay tẩu tẩu lại đến đây?”

Tê Tri nói: “Tôi giúp các huynh không được à?”

“Được chứ!” La Tiểu Nghĩa cảm thấy quá được, lần trước tẩu tẩu hán tới có một chốc mà ghi chép sổ sách rất nhanh, tính toán vừa nhanh vừa rõ ràng.

Nhưng hán vẫn nhớ Phục Đình đã dặn: “Sợ tẩu tẩu vất vả quá thôi.”

“Không sao.” Nàng nghĩ thầm, đúng lúc có thể ở đây giúp đỡ mà cũng không phải chuyện lớn gì, thì có gì mà vất vả.

La Tiểu Nghĩa dẫn nàng vào lán.

...

Lúc Phục Đình tới thì thấy cô gái đang ngồi trong lán, đang cầm bút ghi chép gì đó.

Chàng đặt cương ngựa xuống, cúi đầu đi vào.

La Tiểu Nghĩa ở bên cạnh mở miệng muốn gọi chàng, nhưng bị ánh mắt chàng ngăn lại.

Hán đang định giải thích với chàng là tẩu tẩu tự nguyện đến giúp đỡ mà không nói được, chỉ biết im lặng lui ra.

Tê Tri tập trung ghi chép mà không cảm thấy gì, cho đến khi giờ đến cuối sổ thì nàng mới nói: “Cần thay sổ mới rồi.”

Một bàn tay cầm sổ mới đưa đến trước mặt nàng.

Nàng nhìn bàn tay kia cùng với ống tay áo được buộc chặt trên cổ tay, ngược mắt nhìn lên, lúc này mới biết người đứng cạnh là ai.

Phục Đình nhìn cuốn sổ: “Nàng học cách tính sổ từ đâu vậy?”

Quá nửa nữ tử tông thất chỉ học cảm kỳ thi họa nữ công các kiểu, chứ chưa bao giờ nghe nói là có tính toán sổ sách.

Tê Tri nói: “Từ nhỏ thiếp đã giỏi toán học, chẳng qua bây giờ nửa học nửa đùa mà thôi.”

Nửa câu đầu là thật, nửa câu sau là bịa.

Nhưng Phục Đình có vẻ tin nên không hỏi nữa, chỉ cúi đầu đi ra ngoài: “Ta ra ngoài tuần tra đã.”

Tê Tri gác bút khép sổ, đi theo ra ngoài.

Nàng nhìn chàng lên ngựa, phóng ngựa đi nơi xa, móng ngựa lướt qua để lại một làn khói bụi.

Bóng lưng người cưỡi ngựa thẳng tắp.

Phục Đình kiểm tra xung quanh một lần, cuối cùng dừng lại dưới núi.

Ngọn núi này vốn dĩ rất cao, nhưng vì khai hoang nên trở thành một cái hồ rộng bưng.

Chàng quay đầu lại gọi: “Tiểu Nghĩa.”

La Tiểu Nghĩa ở đằng xa đánh ngựa tới: “Sao thế tam ca?”

Phục Đình nói: “Bảo bọn họ đừng khai khẩn ngọn núi này nữa.”

Vì dân sinh nên khai hoang được chừng nào ruộng thì cứ khai hoang, không hạn chế người dân, chỉ là không thể cứ đề một chỗ mà khai hoang mãi được.

La Tiểu Nghĩa nhận lệnh đi đưa tin.

Chàng kéo cương ngựa quay đầu lại, đến bên ngoài lán, thấy Tê Tri vẫn đang đứng đó.

“Đứng đấy làm gì?” Chàng hỏi.

“Nhìn chàng.” Tê Tri đáp thẳng, ánh mắt nhẹ nhàng di động trên người chàng.

Nàng nhìn phu quân mình thì có gì không được, nhìn bao lâu cũng được cả.

Phục Đình nhếch mép, lòng xao xuyến trước sự thẳng thắn của nàng, chân sai bước lập tức lại gần.

Bụng tự nhủ, cô gái này đúng là chỗ nào cũng nhúng tay vào.

Bỗng ở sau lưng vọng tới tiếng La Tiểu Nghĩa gọi: “Tam ca!”

Chàng ngoái đầu, thấy La Tiểu Nghĩa đánh ngựa từ đằng xa xông đến.

Phía sau có rất nhiều người đi theo, tất cả đang chạy tới đây.

Phục Đình sầm mặt, đi tới trước hai bước, chợt nghe thấy tiếng ầm ầm, từ đằng xa nơi ngọn núi chàng vừa đến đầy khói bụi, đỉnh núi từ từ đổ xuống.

La Tiểu Nghĩa xông tới, thở hồng hộc báo: “Chậm một bước rồi, ngọn núi đằng kia nói súp là súp, đã kêu người chạy rồi!”

Chàng cũng đã nhìn ra: “Dẫn người đến ngay.”

La Tiểu Nghĩa ôm quyền, vội vàng quay đi gọi quan binh đến.

Phục Đình cũng đang định đi theo, nhưng vừa xoay đầu nhìn lướt qua thì bỗng dừng chân.

Tê Tri vẫn đứng tại chỗ, nhìn ngọn núi nơi xa.

Nàng bẩm sinh đã trắng như tuyết, lúc này gương mặt trước mắt như không còn sắc máu càng trở nên trắng bệch, hai mắt nhắm lại như rơi vào sợ hãi.

Chàng hỏi: “Nàng sao thế?”

Mắt nàng động đậy nhìn về phía chàng, tựa như vừa hoàn hồn, lắc đầu: “Không có gì.”

Phục Đình chưa bao giờ trông thấy dáng vẻ đó của nàng.

Ngay cả lần trước gặp thổ phi hay đối mặt với mặt thám có đồ máu, nàng cũng chưa từng kinh hãi như lúc này.

Chàng ném dây cương bước tới, nhìn kỹ mặt nàng, hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc là làm sao?”

Cơ thể Tê Tri được chàng bao bọc không còn chỗ trốn, nàng ngược mắt lên nhưng chỉ nhìn tới cằm chàng, cuối cùng đành nói thật: “Chỉ là nghĩ đến ca ca của thiếp.”

Phục Đình nhớ ra.

Quang vương qua đời vì lũ ống, nghe nói cũng là do ngọn núi trên đường sạt lở đã khiến y bị thương.

Chàng lẩm bẩm, hèn gì.

Tê Tri chấn động vì điều gì chứ, nàng không chấn động vì tình cảnh, nhưng khi liên quan đến người thân thì khác.

Nàng nghĩ đến anh trai, ngay tới tạp âm hỗn loạn xung quanh cũng không nghe rõ, bỗng ngẩng phắt đầu lên: “A Nghiên!”

Lý Nghiên đi theo Tân Lộ nên không có ở gần đây, nàng nhìn một vòng nhưng không thấy cậu đâu, chẳng nghĩ ngợi nhiều mà tức khắc xông ra ngoài, giờ tay kéo cương ngựa của Phục Đình, giẫm bực phóng lên.

La Tiểu Nghĩa vừa đánh ngựa tới thì thấy tàu tàu cười ngựa lao đi, lập tức giật mình.

“Tam ca...”

Phục Đình rào bước đi tới, kéo hẳn xuống ngựa rồi xoay người đi lên, mau chóng đuổi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõi Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Tê Tri chưa bao giờ cười ngựa nhanh như thế.

Từ đồng ruộng cây xói ngổn ngang, nàng lao đi như chớp tới gần chân núi, ấy vậy mà vẫn không thấy bóng dáng Lý Nghiên đâu.

Mũi trên đầu bị gió thổi rơi xuống cũng chẳng buồn đoái hoài, nàng ngoảnh nghiêng nhìn quanh, nhưng khói bụi bốc lên do ngọn núi sạt lở đã che lấp tầm mắt.

Mọi người rối rít bỏ chạy lao về phía nàng.

Chỉ mỗi nàng ngược dòng người, liên tục hô to: “A Nghiên!”

Một con ngựa chiến ở sau lưng tới gần, nàng vừa quay lại thì đã bị Phục Đình chụp lấy cổ tay.

“Xuống.” Chàng sầm mặt nhìn nàng.

Tê Tri ổn định hơi thở, nói: “Thiếp không thể để A Nghiên gặp chuyện được, nó là người thân duy nhất của thiếp.”

Chàng nheo mắt nhìn nàng, gò má bạnh ra.

Nàng thấy thế thì đưa tay kia ra, nắm lấy bàn tay đang túm lấy tay mình: “Thiếp biết là không hay, nhưng chàng để thiếp tìm xung quanh đây đi, thẳng bẻ được ca ca thiếp trao tay nhân nhũ, thiếp không thể phụ lời nhờ cậy lúc lâm chung của ca ca được.”

Nàng nói rất nhanh, giọng vừa nhỏ vừa nhẹ như cầu xin chàng.

Phục Đình nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, lại nhìn lọn tóc bị gió thổi rối bên tai nàng.

Có thể nói, vào lúc này nàng đã thất hồn lạc phách.

Bỗng nhớ lại lúc Quang vương qua đời, chàng đã thoáng trông thấy nàng khép mắt rơi lệ.

Phục Đình mím môi, chàng bước chân xuống ngựa, nắm lấy tay nàng dùng sức kéo một cái, quả quyết ôm nàng xuống.

Tê Tri không ngờ người đàn ông này lại mạnh mẽ đến thế, trong lòng sốt ruột, vùng vẫy giơ tay đẩy chàng ra: “Thiếp muốn tìm cháu mình cũng không được hả?”

Phục Đình kéo tay về: “Ta tìm giúp nàng!”

Tê Tri được chàng ôm siết vào lòng chẳng thể nào cự quấy, chỉ biết ngẩng đầu nhìn lên mặt chàng.

Câu nói đầy khí phách hùng hồn làm sao.

Tê Tri chớp mắt, đoạn gật đầu.

Có lẽ là giọng chàng đã khiến nàng bình tâm.

Phục Đình buông nàng ra, song vẫn nắm tay nàng đề phòng nàng lại chạy lung tung, nắm ngón tay kim chặt: “Đi thôi.”

Tê Tri được chàng kéo đi.

Phần nhiều dân chúng thấy tình hình không ổn đã bỏ chạy ngay.

Dưới chân núi lúc này rất lộn xộn, nông cụ xe cày vứt khắp nơi, thậm chí còn có cả giày vải rách bươm dính bùn.

Đất đá rơi xuống chôn lấp ruộng đất, đến đường núi cũng bị chặn.

Chẳng mấy chốc cận vệ của Phục Đình đã tới, bọn họ hành động rất nhanh, đã tìm kiếm một lượt ở xung quanh, lúc này đến báo tin.

“Bẩm Đại đô hộ, trước mắt có người bị thương nhưng không có thương vong.”

Nghe thấy không có thương vong, chàng nhìn Tê Tri: “Tìm Quang vương thế từ ngay.”

Cận vệ nhận lệnh rời đi.

Sắc mặt Tê Tri dịu đi phần nào, chỉ cần Lý Nghiên vẫn còn sống thì những chuyện khác không đáng là gì.

Nhưng rồi nàng lại sợ một khắc sau sẽ có tin xấu, thế là nét mặt vừa thả lỏng lập tức cứng lại.

Trên vách núi vẫn có đá rơi xuống, lăn đến bên chân khiến bụi đất mịt mù.

Phục Đình ôm chặt nàng đi sát bên mình, từng bước từng bước đi rất chuẩn xác.

Đi một đoạn, bụi bặm phủ đầy vai chàng, còn Tê Tri gần như không dính lấy một mẩu đất đá.

Nàng vẫn chưa phát hiện ra, giờ đây mọi tâm tư đều đang đặt ở cháu nàng, ánh mắt nhìn quanh bốn phía: “Chúng ta đã tìm bao lâu rồi?”

“Không lâu đến mức không cứu được.” Chàng nói thẳng, không muốn nàng nghĩ lung tung.

Tê Tri bất giác gật đầu.

Chẳng rõ vì sao, vào lúc này khi có người đàn ông nói câu thẳng thừng như thế, ấy vậy mà lại khiến nàng yên tâm.

Không lâu sau, La Tiểu Nghĩa dẫn theo hai người đi tới.

“Tẩu tẩu, Tân Lộ đã về rồi!”

Tê Tri nín Phục Đình đứng lại.

Tân Lộ đã bình an vô sự trở về, nàng nói mình đi theo Lý Nghiên, vốn không đi dạo gần chân núi, nhưng đột nhiên lại không thấy Lý Nghiên đâu, đành quay về tìm gia chủ thưa chuyện.

La Tiểu Nghĩa nghe thế, lập tức chạy đến thông tri.

Hắn vừa nói vừa quệt mồ hôi trên trán, đoạn quay sang hỏi Phục Đình: “Kỳ lạ thật đấy tam ca, hẳn là tiểu thế tử không bị làm sao, nhưng sao không thấy bóng dáng đâu?”

Tê Tri suy nghĩ, bình thường Lý Nghiên rất ngoan, hễ có chuyện gì thì cũng sẽ chạy tới cạnh nàng đầu tiên, không thể bỗng dưng khiến mọi người lo lắng vô cớ được.

Nàng nhìn ngọn núi lơ, lẩm bẩm: “Chẳng nhẽ...”

Chẳng nhẽ cũng liên quan đến chuyện trước kia sao.

Tay bị kéo lấy, Phục Đình lôi nàng rời khỏi chân núi.

...

Lại một nhóm quân lính của phủ Hãn Hải đi đến, bọn họ tất bật giải quyết chỗ núi sụp không to không nhỏ kia.

Sắc trời dần tối.

Dưới cổ thụ thấp bé, Lý Nghiên bó gối ngồi đó.

Phục Đình đi tới thì trông thấy cảnh này.

Chàng buông tay tay Tê Tri ra, thanh đao chàng nắm trong tay vướng đầy cỏ gai đất đá – là do chàng dùng nó để mở đường.

Tay ma sát sông đao, thu vào vỏ trên hông, chàng đưa mắt nhìn Tê Tri.

Nàng đứng sau lưng chàng, tóc mai rối bù song sắc mặt đã bình tĩnh trở lại như thường, nàng không đi tới mà chỉ đứng đằng xa.

Chàng xoay đầu lại, nhìn về phía Lý Nghiên.

Lý Nghiên nghe thấy động tĩnh thì bỗng ngẩng đầu lên: “Phụ vương!”

Phục Đình nhú mày, nhìn gương mặt non nớt trước mắt.

Trong sắc trời tối đen, có thể loáng thoáng thấy được nét bi thương trên mặt Lý Nghiên, dường như còn có cả nước mắt, bất lực co quắp người lại như chú chim sẽ được nuôi trong lồng đầy hoảng sợ.

Phục Đình nhớ lại vị phụ vương mà cậu gọi.

Chàng và Quang vương chỉ có duyên gặp mặt một lần, là ngày thành thân trong khoảnh khắc hấp hối, chàng có đến nhìn.

Trong ấn tượng của chàng chỉ lưu lại hình ảnh một người yếu ớt nằm trên giường bệnh, gương mặt tái nhợt ấy có mấy phần tương tự Lý Tê Tri, nếu như vẫn bình an thì hẳn sẽ là một người đàn ông nho nhã tuấn tú.

Sau đó tin cấp báo ở đất Bắc gửi tới, chàng vội vàng quay về, dọc đường đi nghe nói mấy canh giờ sau Quang vương đã qua đời.

Với chàng, Quang vương chỉ có mỗi một ấn tượng đó.

Nhưng rất rõ, với Lý Tê Tri và Lý Nghiên không chỉ mỗi vậy.

“Đứng lên.” Phục Đình nhìn Lý Nghiên.

Thậm chí chàng còn muốn nói tiếp một câu: phụ vương cháu đã mất rồi.

Nhưng nhìn vào đôi mắt đau thương của cậu, chàng không nỡ nói ra.

Ngồi ở đây buồn bã thì có tác dụng gì, Quang vương cũng chẳng quay về được.

Lý Nghiên nghe thấy âm thanh lạnh lẽo đó thì cứng người, rồi lại như hoàn hồn, thấp giọng gọi: “Dượng.”

Sau đó trông thấy cô đứng sau lưng dượng.

Lý Nghiên vội đứng bật dậy, cậu đã hoàn hồn hoàn toàn, chạy chậm đi tới: “Cô ơi, cháu...”

Lúc trông thấy ngọn núi lơ ở phía xa, cậu bỗng nhớ tới tình cảnh khi gặp nạn, rằng phụ vương đã liều mình bảo vệ cậu dưới người.

Nếu không phải nhờ được người bảo vệ thì có lẽ cậu cũng đã không còn trên cõi đời này rồi.

Nghĩ đến điều này, cậu lại không kiểm soát được mình, trốn ở đây không đi đâu.

Mãi đến lúc này, một câu nói của dưỡng mới kéo cậu về lại thực tại.

Giờ lại thấy cô mình tìm đến, cậu lại nghĩ nhất định hành động của mình đã khiến cô lo lắng. Trong lòng xấu hổ, cậu hít mũi không nói gì.

Tê Trì đứng yên nhìn cậu, buông một câu lạnh lùng: “Những gì ta dạy cháu đã thành công cốc cả rồi.”

Lý Nghiên càng thêm xấu hổ.

Cô dạy cậu không được sa đà vào quá khứ, phải luôn nhìn về phía trước, vậy mà hôm nay cậu đã không làm được dù chỉ là một nửa. Cậu cúi thấp đầu, lại hít mũi cái nữa.

Tê Trì nói: “Nếu còn có lần sau...”

“Không có.” Cậu vội ngẩng đầu lên tiếp lời, “Cô yên tâm đi ạ, chắc chắn không có lần sau.”

Lúc này Tê Trì mới chia tay ra, đặt tay lên vai cậu.

Nàng biết cậu khó chịu, bởi nàng cũng từng trải mà, trong lòng nửa chua xót nửa lại bất lực.

Nhưng sự việc đã đến nước này, phủ Quang vương không cần một thế tử yếu đuối mà cần một trang nam tử có thể tiếp nhận tước vị Quang vương.

Lý Nghiên dùng tay áo lau mắt, không còn buồn bực nữa, cậu đứng thẳng bên cười cô mình, thấp giọng đảm bảo: “Không có lần sau ạ.”

Tuy giọng rất nhỏ nhưng ngữ khí đầy kiên định, cứ như đã trưởng thành chỉ trong một chớp mắt.

Nàng gật đầu, biết lần này cậu đã nghiêm túc.

Phục Đình đứng cách đó mấy bước, vẫn nhìn theo hai người họ.

La Tiểu Nghĩa giờ cây đuốc trong tay lên, lặng lẽ đến gần chàng: “Tam ca nhìn gì thế?”

Hắn nghĩ, tự dung sợ bóng sợ gió một hồi như thế, hẳn lúc này tẩu tẩu và thế tử đang cần người trấn an, thế thì phải đi tới nói chuyện mới đúng, chứ cứ đứng đực ra đây làm gì.

Nhưng Phục Đình không trả lời.

Trong phạm vi tầm nhìn, ánh lửa hắt lên đôi mắt cụp xuống của Tê Trì cùng với Lý Nghiên gầy gò bên cạnh nàng.

Chàng nhìn thấy hai cô cháu dựa dẫm vào nhau.

Thấy rõ rất nhiều chuyện mà trước đây chàng không để ý.

Vào lúc này trong tình cảnh ấy, nếu không nói thì ai mà ngờ rằng, bọn họ một người sau này sẽ là thân vương, một người là huyện chủ.

Chàng chẳng nói gì mà chỉ dè dặt bên hông, xoay người lại: “Về thôi.”

La Tiểu Nghĩa nhận lệnh, đi đến mời tẩu tẩu và thế tử cùng rời đi.

Lúc này Tê Trì mới ngoái đầu tìm kiếm bóng dáng người đàn ông ấy.

Nhưng chàng đã đi xa, ẩn hiện trong bầu trời đen kịt là chiếc bóng đen dài đơn độc.

Nàng cúi đầu, hết xoa cổ tay lại nắn bóp các ngón tay, lúc này mới thấy trước đó chàng đã dùng sức nắm chặt nàng thế nào.

Lúc quay về phủ đô hộ thì trời đã tối khuya.

Phục Đình đi cạnh bảo vệ xe ngựa, ra lệnh mở cổng thành mới thuận lợi về tới cửa phủ.

Những người khác vẫn thức trắng đêm canh giữ ở chỗ cũ để lo liệu.

Lý Nghiên không cưỡi ngựa về mà ngồi xe cùng cô.

Trên đường đi hai cô cháu luôn trò chuyện với nhau, như thể chuyện trước đó không ảnh hưởng gì tới cậu.

Cậu xuống xe, thấy dưỡng cũng vừa xuống ngựa thì nghĩ, ban nãy dưỡng cũng đến tìm mình.

Vậy là cậu lại có cảm giác hôm nay mình đã trở thành gánh nặng, cậu nên tới nói chuyện với dưỡng mới đúng.

Tê Tri xuống xe sau, chân vừa chạm đất thì đã thấy Lý Nghiên đứng cạnh cửa phủ, khép nép nói gì đó với Phục Đình.

Phục Đình cầm roi ngựa, phúi bụi trên người, miệng mấp máy, chắc là đáp lại cậu.

Lý Nghiên bỗng giật mình, đứng lặng một hồi rồi mới gật đầu đi vào phủ, quay về viện của mình.

Tê Tri bước tới, nhìn chàng hỏi: “Chàng vừa nói gì với nó thế?”

Phục Đình dừng tay, đáp: “Không có gì.”

Sao lại không có gì được, nàng thấy cả rồi mà.

“Rốt cuộc là nói gì?” Nàng rất muốn biết.

Chàng đi vào phủ: “Thật sự không có gì.”

Lúc này Lý Nghiên xấu hổ nói với chàng: “Sau này cháu chắc chắn sẽ không gây thêm rắc rối cho dưỡng nữa ạ.”

Chàng trả lời: “Nếu còn tự coi mình là rắc rối, thì cháu mãi mãi là rắc rối.”

Lý Nghiên không nói gì một lúc lâu, sau đó im lặng đi vào.

Phục Đình vốn không muốn nói, vì cảm thấy có lẽ lời này quá nặng nề với Lý Nghiên.

Nhưng thế nào cũng phải có người cho cậu biết đạo lý này.

Đất Bắc lâm vào cảnh khốn khó mấy năm, nếu ai ai cũng cứ sống mãi trong quá khứ như cậu thì sẽ không tài nào vực dậy nổi.

Tê Tri không hỏi nữa, chỉ đi theo bước chân chàng.

Lúc đi qua hành lang, mượn đèn đuốc hai bên, nàng thấy rõ một bên vai và nửa cánh tay trên bộ quân phục của chàng bám đầy bụi đất, thậm chí có một phần vai của chàng cũng đã mòn đi.

Nhưng nàng không nhớ là bản lúc nào, mà chỉ nhớ được cảnh chàng nắm chặt tay mình đi tìm người.

Mỗi nàng mấp máy, định nói cảm ơn nhưng lại cảm thấy xa lạ quá, bọn họ là vợ chồng, nàng đang hận không thể kéo gần quan hệ với chàng thì sao có thể đẩy ra xa được.

Thế là dối lời bảo: “Hôm nay may nhờ có chàng.”

Trong bóng tối tờ mờ, dường như nhịp bước của chàng chậm lại.

Tê Tri nhìn chàng đôi roi ngựa từ tay trái sang tay phải, cuối cùng nhét nó vào bên hông.

Rồi mới nghe chàng “ừ” khẽ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Lúc tới cạnh Tê Tri thì Lý Nghiên đã bình thường trở lại.

Cậu đứng trước cửa sổ, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, hình như binh lính thu dọn chỗ núi lở đã quay về, có tiếng bước chân cả đoàn đi qua.

“Yên tâm đi, có lẽ mọi chuyện đã được xử lý xong rồi.” Tê Tri đứng bên nói.

Lý Nghiên quay đầu nhìn cô rồi ngồi xuống trước mặt cô, chột nghĩ đến điều gì đó, cậu mở miệng hỏi: “Gần đây cô và dưỡng vẫn ổn chứ ạ?”

Tê Tri đang ngồi trên ghế xem sổ sách, ngược mắt lên nhìn cậu: “Rất ổn, không phải cũng cùng đi tìm cháu đấy sao?”

Lý Nghiên do dự, đoạn bảo: “Nhưng đạo này cháu không thấy cô dưỡng gặp nhau.”

Ngoài lúc đi tìm cậu.

Tê Tri vẫn tiếp tục giờ sổ, thậm chí còn cười: “Không có chuyện gì hết, mà dù có chuyện cũng không liên quan tới cháu.”

Câu nói này đã chặn lại dòng suy nghĩ lung tung của cậu.

Lý Nghiên đặt hai tay trên đầu gối, nhìn thẳng vào nàng.

Tê Tri cảm nhận được, nhìn sang hỏi: “Còn có việc gì à?”

Cậu vâng dạ: “Cháu muốn đưa vú về Quang Châu.”

“Tại sao?”

Vương ma ma là bà vú của cậu, vẫn luôn ở cạnh chăm sóc cậu, nếu đưa bà ấy về Quang Châu thì sẽ không còn ai hầu hạ cậu nữa.

“Từ khi vú đến đất Bắc thì người cứ đau hoài, mà đúng lúc cháu cũng không cần ai chăm sóc nữa.” Lý Nghiên nghiêm túc trả lời.

Cậu nghĩ, dưỡng cậu và chú Tiểu Nghĩa, một người là Đại đô hộ một người là tướng quân, cũng chẳng thấy có nô tỳ đi theo hầu hạ, cậu không muốn như thế để rồi sau này bị người ta kháo là đồ vô năng.

Tê Tri biết cháu mình muốn độc lập, dù gì đây cũng là chuyện tốt, đoạn gật đầu bảo: “Được, cô sẽ để Tần Lộ sắp xếp đưa Vương ma ma về Quang Châu.”

Bàn tay đặt trên đầu gối siết nhẹ, Lý Nghiên nói tiếp: “Cháu còn muốn học võ nữa.”

Tê Tri nhìn con dao găm bên hông cậu, nghe nói là Phục Đình cho cậu, thế là hỏi: “Cháu quyết định rồi?”

“Vâng ạ.” Lý Nghiên đáp gầy gọn, vẻ mặt còn nghiêm túc hơn ban nãy.

Nàng suy nghĩ rồi đáp: “Cũng tốt, nhưng đây là con đường cháu tự chọn và tự bước đi, nếu có gặp khó khăn thì cô cũng không giúp cháu được.”

Học võ không như học cưỡi ngựa, nàng cần nhắc nhở một câu.

“Vâng ạ, cháu đã nhớ rồi.” Lý Nghiên đã cân nhắc rất kỹ lưỡng mới đến thưa chuyện với nàng, nói xong bèn đứng lên: “Cô bận tiếp đi ạ, cháu đi đây.”

Tê Tri nhìn cậu đi ra cửa, không biết có phải là ảo giác không mà cứ cảm thấy, có vẻ như cháu mình đã trưởng thành hơn sau chuyện lần này, gương mặt ấy càng lúc càng giống anh trai nàng.

Rồi lại nghĩ đến câu hỏi của cậu: Gần đây cô và dưỡng vẫn ổn chứ?

Nàng gấp sổ lại, nhớ tới tình cảnh sau khi quay về, bụng nhũ có ổn hay không thì có lẽ chỉ có người đàn ông kia biết.

Tần Lộ từ ngoài đi vào cất tiếng gọi gia chủ, hai tay nâng xiêm áo đặt lên bàn.

Tê Tri nhìn bộ xiêm áo kia, mắt đảo một vòng, nói: “Ra ngoài chờ đi.”

Tần Lộ vâng dạ rồi lui ra.

Trong phòng không có người, nàng cất sổ sách, đứng dậy đi tới ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Trong gương phản chiếu gương mặt nàng, ngón tay nàng vân vê lọn tóc mai, nghĩ về những chuyện gần đây rồi tự nói với bản thân mình trong gương: thử một lần nữa xem sao.

Sau đó nhắc bút, soi gương điểm trang.

...

Khi trời sẩm tối, Phục Đình buộc ngựa trong chuồng rồi đi ra, La Tiểu Nghĩa đi theo đằng sau.

Hai người vừa quay về sau khi xử lý xong chuyện khai hoang, trên người bám đầy bụi đất.

“Mọi thứ đã xử lý xong rồi tam ca, giờ còn cần xem lại sổ sách ruộng đất không?”

Phục Đình nhớ lại mấy cuốn sổ thấy lúc chiều, đến nửa là do Tê Tri ghi chép, rất rõ ràng đâu ra đấy, thì còn gì để xem nữa.

“Không cần.”

La Tiểu Nghĩa cảm khái, chỗ bị núi sập giờ phải đo đạc lại rồi, có điều cũng chẳng phải chuyện lớn, thế là lại nói: “Nội việc hôm nay khai hoang được nhiều đất như thế này, sau khi thu hoạch ắt phải thu thuế, chắc chắn sẽ hơn trước nhiều lắm cho xem”

“Làm xong chuyện đã rồi hẵng tính.”

Chưa xong chuyện trước mắt thì Phục Đình sẽ không bao giờ nghĩ xa xôi, bởi lẽ đó là nằm mộng giữa ban ngày.

Nhưng La Tiểu Nghĩa lại nghĩ rất đẹp, đang cười thì thấy Lý Nghiên ở đối diện đi tới.

“Chú Tiểu Nghĩa, cháu có thể mời chú dạy võ cho cháu được không?”

La Tiểu Nghĩa ngạc nhiên, theo bản năng nhìn sang tam ca.

Phục Đình nhìn Lý Nghiên, gương mặt trắng bóc không có vẻ rụt rè sợ hãi, không giống nói chơi.

Tiểu tử này có vẻ muốn thật.

Chàng giờ chân đá La Tiểu Nghĩa: “Hỏi đệ đấy, không nghe thấy hả?”

La Tiểu Nghĩa nghe vậy thì cũng biết tam ca đã cho phép, thế là cười bảo: “Chuyện này thì có gì, chỉ cần thế tử có thể chịu khổ thì ta thế nào cũng được.”

Hắn vừa nói vừa đi tới, cũng chẳng ngại thân phận mà giờ tay khoác vai Lý Nghiên: “Không phải ta nói quá đâu, chứ theo ta học thì ta sẽ khiến cậu trở thành đệ nhị đất Bắc luôn.”

Lý Nghiên ngẩng đầu nhìn hắn: “Đệ nhị?”

“Đúng thế, và dĩ nhiên đệ nhất chính là dưỡng của cậu.” La Tiểu Nghĩa vỗ đôm đốp vào vai cậu, “Đi thôi, để ta dạy cậu mấy chiêu khua tay khua chân trước.”

Phục Đình nhìn hai người đi xa, lúc này mới vào hậu viện.

Bước lên hành lang, dưới mái hiên có thị nữ xuôi tay đứng thẳng đây kính cẩn.

Tân Lộ làm lễ với chàng: “Gia chủ đã dặn, mời Đại đô hộ lúc về thì đến nhà chính một chuyến.”

Phục Đình dừng bước, im lặng nhìn về hướng nhà chính.

Tân Lộ cúi thấp đầu không dám nói nhiều.

Đã lâu lắm rồi Đại đô hộ không tới nhà chính, nàng ta đang lo lần này ngài ấy cũng không đến.

Đang sợ không làm tròn được mệnh lệnh của gia chủ, thì chợt thấy Đại đô hộ nhấc chân, tiến về phía trước.

Nàng ta vội đuổi theo, phát hiện hướng ngài ấy đi là hướng nhà chính thì thở phào.

Phục Đình giờ tay vén rèm, bước vào nhà chính.

Tháo kiếm dỡ roi rồi tiện tay ném chúng vào cạnh cửa, tiếng cửa khép lại vang lên, cánh cửa được khép từ bên ngoài.

Chàng thấy thế thì có vẻ như hiểu được điều gì đó, vừa quay đầu lại đã lập tức thấy bóng hình người con gái sau bình phong đặt ở trong phòng.

Tê Tri bước ra từ sau bình phong, nhìn chàng nói: “Suýt nữa đã tưởng chàng không đến.”

Khi vừa thấy nàng, khóe môi Phục Đình nhếch lên.

Nàng mặc một chiếc váy liền, cạp váy chỉ cao đến khuôn ngực, khoác một chiếc áo lụa mỏng như cánh chuồn để lộ bầu ngực trắng như tuyết, đôi tay thấp thoáng như ẩn như hiện, đường cổ thanh mảnh tựa nét vẽ.

Chàng nghiêng đầu, cố ý làm như không thấy, hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Thấy quân phục của chàng bị rách nên thiếp đã làm đồ mới cho chàng.” Nàng chỉ bộ đồ mới đặt trên bàn, sau đó bước tới, tháo thắt lưng và dây buộc trên tay áo của chàng.

Thắt lưng bình thường rất chặt nhưng lần này nàng cởi lại rất thuận lợi, kéo ra một cái, vén cổ áo chàng lên rồi cởi ra.

Phục Đình cứ để mặc nàng cởi quần phục của mình, rồi nhìn nàng lấy bộ đồ mới đưa tới.

“Thử xem thế nào nhé?” Nàng xòe ra, sau đó đi ra sau lưng chàng.

Chàng lập tức duỗi tay mặc vào.

Tê Tri đi vòng tới trước, sửa lại vạt áo cho chàng, buộc nút, tay ách chừng trên vai chàng, nói: “Thiếp thấy rất được, vừa lắm.”

Trang phục Hồ tộc bằng gấm thêu mãng xà đen, rất giống ấn tượng ban đầu về chàng, do chính nàng tự chọn.

Ngày nào cũng nhìn chàng mặc trang phục người Hồ, thế mà lại đoán đúng kích cỡ của chàng.

Phục Đình kéo cổ áo, cúi đầu nói: “Thử xong rồi.”

Thử xong rồi thì còn gì nữa đây?

Chàng biết nàng gọi mình đến không phải chỉ vì thử đồ.

Huống hồ thời tiết vẫn chưa tới mức lạnh để mà phải ăn mặc như vậy.

Ngón tay Tê Tri từ từ du di trên vai chàng, chân nhón lên, hai cánh tay vịn lấy vai chàng, nói nhỏ: “Thiếp còn chuẩn bị cả rượu nữa.”

Nàng đánh mắt sang bên cạnh.

Phục Đình nhìn theo, trông thấy rượu và thức ăn ở trên bàn.

Nàng lại nói: “Rượu hợp cần.”

Từ lúc thành thân cho tới nay, bọn họ vẫn chưa làm lễ hợp cần giao bôi.

Nói đến mức này, ý tứ đã quá rõ rồi.

Phục Đình xoay mắt nhìn nàng.

Nàng đã trang điểm cẩn thận, mày đen môi đỏ, sáng tựa trăng thu.

Mảnh lụa trên đôi tay đang ôm chàng trượt xuống, để lộ cánh tay như ngó sen.

Chàng nhìn đôi tai đỏ ửng của nàng, cặp mắt dao động, hầu kết dịch chuyển, môi mím chặt.

Tê Tri thấy thế, lập tức gờ tay vuốt nhẹ.

Vết thương trên cổ chàng đã lành, để lại vết sẹo mờ mờ, nàng gờ tay lướt nhẹ lên trên.

Chàng cup mắt nhìn thẳng vào nàng, chẳng hề cử động.

Như đang nhìn xem nàng kiên trì tới đâu.

Tê Tri bị chàng nhìn nhưng lại không thấy chàng có động tĩnh nào, vẻ mặt dần nhạt đi, lòng chìm xuống đáy.

Hôm nay nàng đã quyết tới cùng đến thế, vậy mà chàng chỉ đứng nhìn.

Nàng không khỏi nản chí, buông tay ra, cắn môi lẩm bẩm: “Đồ cục đá.”

Phục Đình nhưồn mày, trầm giọng: “Cái gì?”

Cũng chẳng ngại bị chàng nghe thấy, hai mắt giật giật, nghĩ tới mấy ngày liên tục phải thận trọng trước mắt chàng, lúc này cảm xúc bùng nổ, liếc xéo báo: “Sao, bộ thiếp nói sai hả? Phục Đình chàng chính là cục đá có ừ cũng không nóng.”

Không, không phải thế, dù là đá thì cũng sẽ mòn dần.

Chỉ có chàng, ừ không nóng mà cũng không nạy nổi.

Còn muốn nàng như thế nào nữa?

Bỗng cánh tay bị túm lấy.

Phục Đình bắt lấy nàng kéo tới gần mình.

Tê Tri va vào ngực chàng, cau mày, đưa tay đẩy chàng ra, quay mặt đi.

Chàng lạnh lùng nhìn nàng rồi bất chợt ôm ngang eo, bế nàng lên.

Chàng đã định bình tĩnh bỏ qua rồi, là nàng tự tìm đến.

“Nàng xem ta có nóng không.” Rồi chàng sai bước đi tới mép giường.

Tê Tri giật mình, cơ thể bị chàng đè trên giường.

Chàng kéo tay nàng đặt lên hông mình, cúi người xuống, dán vào bên tai nàng nói nhỏ một câu ——

Vừa nãy mặc thế nào, thì giờ cởi ra thế đó cho ta.

Tim nàng đập liên hồi, vừa như đã thỏa ý nàng, mà đồng thời lại khiến nàng trở tay không kịp.

Tay bám vào thắt lưng chàng rồi lại không khỏi luống cuống vì điều đó, trong chớp mắt hai má đỏ bừng, tay làm gì cũng không gỡ ra được.

Phục Đình nhìn nàng, cuối cùng chàng dùng một tay kéo ra, tay còn lại cởi áo váy nàng xuống.

Nàng vô thức co chân lại, song bị chàng bắt lấy.

Tiếng vải bị xé rách vang lên, trên người có cảm giác lạnh lạnh, trái ngược hẳn với bản thân.

Tê Tri bị chàng đè dưới thân, làn mi sụp xuống mắt khép hờ, hơi thở trở nên gấp gáp.

Phục Đình nâng cằm nàng lên: “Nhìn ta.”

Con tim Tê Tri thất lại, siết chặt lòng bàn tay, nhủ thầm: gấp gì chứ, không có được chàng thì làm sao thấu trọn được tim chàng.

Vậy là nàng nghe lời chàng, mở mắt nhìn chàng.

Người con gái trong mắt Phục Đình tựa như ngọc trắng, chàng nhìn kỹ gương mặt nàng, hàm răng cắn chặt, bàn tay không hề dừng lại.

Cơ thể nàng run lên, ráng hồng trên mặt lan rộng, đôi lông mày khi thì nhú lúc lại giãn ra.

Chợt nàng nhú chặt một cái, làn mi rung lên liên hồi, cắn chặt môi, tiếng rên thốt ra đã bị chặn lại.

Cơ thể nàng tựa như chiếc thuyền nhỏ bồng bềnh trên ngọn sóng cả là chàng.

Dường như đàn ông luôn có quyền kiểm soát tuyệt đối đối trong loại chuyện này, nàng chỉ biết để mặc chàng định đoạt, tay không biết đặt vào đâu, thế là duỗi ra nắm lấy thâm lông trái dưới người.

Bỗng Phục Đình bắt lấy tay nàng gác lên người mình.

Tay nàng cứ như sờ phải que hàn, ra sức véo mạnh để trút giận.

Chàng khẽ bật cười, rồi lại càng thêm dữ dội.

Có trong một chớp mắt, Tê Tri cảm thấy hối hận vô cùng.

Thì ra nam và nữ có thể cận kề đến vậy, gần đến nỗi xâm nhập vào nhau, dính chặt lấy nhau chẳng thể tách rời.

Nàng ngẩng đầu lên vội vã hít thở, trên người không còn thấy lạnh nữa mà trái lại, một lớp mồ hôi mỏng phủ toàn thân.

“Lần sau còn dám nữa không?” Qua một hồi sau, nàng nghe thấy chàng hỏi bên tai.

Nàng gắng gượng quay đầu sang, dán lên tai chàng, thờ khể đáp lời: “Thiếp cũng không biết.”

Lại trả lời như thế, Phục Đình cũng chẳng bất ngờ.

Chàng bật cười, nghiêng rãnh tự nhủ, phải chế ngự cô gái này cho bằng được.

Không biết đã bao lâu trôi qua, rốt cuộc Tê Tri cũng cảm thấy được chàng buông lỏng.

Nàng nhẹ nhàng cựa quậy, nhưng lại bị chàng túm lấy chân.

Phục Đình giữ lấy nàng, đôi mắt đen láy sâu hoắm như sói lại như ưng: Đi đâu?

Vẫn còn chưa xong, chàng chưa nói dừng thì vẫn chưa đến lúc dừng.

Tối khi ánh sáng rọi vào mắt, Tê Tri mới mơ màng thức giấc.

Vừa mở mắt ra thì nàng lập tức nhớ đến chuyện tối qua, gương mặt đỏ bừng chỉ trong tích tắc.

Lặng lẽ nhìn sang bên cạnh, song chẳng có ai ở đó cả.

Nàng thở phào, một tay áp má, tay kia giữ lấy tấm chăn dày trên người, từ từ ngồi dậy.

Mặt trời đã lên cao lắm rồi.

Váy nàng vắt vẻo trên mép giường, bị rách một đường lên tới tận hông.

Nàng nhớ tối qua nó bị ném xuống đất, có lẽ là chàng nhặt lên trước khi rời đi.

Mà cũng chẳng mặc được, nàng nghĩ, chàng cố ý để đó cũng không được gì, trái lại còn khiến nàng thêm xấu hổ.

Nghĩ đến hành động tối qua, nàng thực sự bội phục sự can đảm của bản thân, bất giác háng giọng, chẳng ngờ lại không thể thốt ra tiếng.

Cửa đẩy ra, Tân Lộ và Thu Sương đi vào. Bọn họ khép cửa lại rồi nhìn nàng, che miệng cười: “Gia chủ đã dậy rồi đấy à, chúng nô tỳ đã chuẩn bị nước nóng cho người tắm rửa rồi ạ.”

Tê Tri kéo chăn lên, ho một tiếng, hai người họ lập tức thôi cười.

Nàng nhìn quanh, hỏi: “Chàng đâu rồi?”

Tân Lộ đáp: “Đại đô hộ đã dậy sớm đến doanh trại rồi, canh giờ như bình thường.”

Nàng hờ hững gật đầu nhưng trên mặt lại càng nóng hơn, tự nhủ, chẳng lẽ người đàn ông này không biết mệt ư, tối hôm qua gầy vò nàng như thế mà hôm nay vẫn có thể dậy sớm.

Thu Sương và Thu Sương không nán lại lâu, quay người đi chuẩn bị đồ tắm cho nàng.

Tê Tri dùng lụa quấn quanh người, bước vào sau bình phong rồi ngồi xuống thùng tắm, đau nhức ê ẩm khắp mình mẩy.

Không ngờ chuyện đó lại đau đến thế.

Nàng vắt tay lên thành gỗ, uể oải dựa nghiêng vào vách thùng, vẫn chưa hồi sức được.

Tân Lộ dùng khăn mềm lau vai lưng cho nàng, vô tình lau đến lưng nàng thì giật mình nói: “Lưng gia chủ bầm một mảng lớn luôn đấy ạ.”

Tê Tri đưa tay sờ, nhúm mày nói nhỏ: “Ra ngoài đi.”

Nàng không muốn để bọn họ trông thấy sự thân mật ấy.

Tân Lộ vừa muốn cười lại xót xa, cố nín nhịn đi ra khỏi bình phong.

Tê Tri vỗ vào eo, lại nghĩ đến người đàn ông trên thân mình tối qua.

Nàng muốn chịu đựng nên cứ cắn chặt môi, về sau chàng giơ tay cạy môi nàng ra, nói vào tai nàng: muốn kêu thì cứ kêu đi, chỉ sợ nàng sẽ khóc thôi.

Nàng ngồi lặn xuống khiến nước dâng lên tận cổ, để làn nước ngập qua con tim đang đập mạnh.

Nhìn gương mặt phấm đỏ phản chiếu trong làn nước, một lúc lâu sau, nàng mới lẩm bẩm thốt ra một câu: đồ mắng phu.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Khi hòn lửa đỏ gần xuống núi, trong doanh trại đang chính đốn hàng ngũ.

La Tiểu Nghĩa đuổi theo Phục Đình bước ra khỏi lều.

“Hôm nay huynh có vẻ gì đó khác thường đấy tam ca.”

Phục Đình vừa đi vừa đeo bội kiếm lên lưng, không ngoái đầu lại: “Có gì khác?”

“Rõ ràng hôm nay vào doanh trại, đệ thấy huynh xối ba thùng nước lạnh, không phải khác thì là gì?”

La Tiểu Nghĩa đã muốn hỏi từ lâu, mới tảng sáng trời vẫn còn tối, hắn vừa vào doanh trại thì thấy tam ca đứng ngoài lều, để trần nửa người dội ba thùng nước.

Hắn suýt đã tưởng mình hoa mắt, đang vào thời điểm lạnh nhất trong ngày, chỉ nhìn thôi mà hai hàm răng đã muốn va vào nhau lập cập rồi. Cũng chỉ có tam ca nhà hắn mới chịu đựng được như vậy.

Kim nén một ngày, tới tận lúc này khi sắp rời doanh trại thì hắn mới hỏi.

Phục Đình nhận lấy dây cương do cận vệ đưa đến, phi mình lên ngựa, đáp giọng ráo hoảnh: “Chỉ là tắm nước lạnh thôi.”

La Tiểu Nghĩa vội tháo dây buộc ngựa, ngồi lên lưng ngựa rồi quan sát chàng một lượt từ trên xuống dưới, song lại không nhìn ra được gì.

Lại nghĩ, chẳng nhẽ chỉ là tắm rửa thôi?

Sao không tắm ở phủ đô hộ cho thoải mái mà phải đến doanh trại tắm?

Xem xét kỹ, hắn thấy bộ Hộ phục chàng mặc trông khang khác, tuy cũng giống bộ đồ lúc trước nhưng rõ ràng rất mới, thế là ngạc nhiên nói: “Tam ca mặc quân phục mới nè, nãy giờ không đề ý, không phải là tẩu tẩu làm cho đấy chứ?”

“Bớt phí lời.” Phục Đình thốt ra câu tiếp rồi giục ngựa đi, chẳng mấy chốc đã rời khỏi chỗ đóng quân.

La Tiểu Nghĩa ngạc nhiên, có điều hắn thường bị chàng nói vậy quen rồi nên thành ra cũng không để ý, chỉ khăn trương đánh ngựa đuổi theo.

Hai người phi nước đại quay về.

La Tiểu Nghĩa theo chàng về phủ, vì muốn dạy Lý Nghiên tập võ tiếp nên đi về viện của thế tử.

Bên tai Phục Đình đã được thanh tịnh, chàng vừa vào hậu viện thì có người hầu tới báo: có văn thư đợi phê duyệt của thương hộ đưa tới phủ, đã đặt trong thư phòng rồi.

Chàng nhớ ra, chính là cửa tiệm lúc trước đã trợ giúp bắt mật thám có nói, bọn họ muốn xin giấy tờ chứng từ để xuất cảnh buôn bán, thế là chàng đến thư phòng trước.

Đẩy cửa bước vào, quả nhiên trên bàn có một tập văn thư.

Chàng cầm trong tay, không xử lý nó mà nhìn quanh một vòng trước.

Chàng đã sinh hoạt ở thư phòng một thời gian dài, tất thấy đều là đồ của chàng.

Chàng gọi ra bên ngoài: “Người đâu?”

Hai tỳ nữ nhanh chóng đi vào chò lệnh.

“Dọn hết đồ đạc sang nhà chính đi.” Chàng dặn xong thì cầm văn thư đi ra cửa.

...

Tề Tri thay sang chiếc váy ngắn cap cao, đai thắt lỏng lẻo, vì Tân Lộ sợ nàng đau nên không dám buộc chặt.

Mọi người đều đã lui ra.

Nàng vẫn còn hơi mệt, nằm nghiêng dựa trên giường, nhấp hớp nước trà mà Tân Lộ vừa sắc, mắt nhìn ra ngoài khung cửa.

Ở đó có một cảnh cây nhỏ nhô ra, có thể trông thấy những mầm xanh mới nhú đâm chồi.

Nhìn nó nàng mới nhận ra mình đã đến đất Bắc này bao lâu, vậy mà lại như chỉ vừa bắt đầu làm vợ chồng với người đàn ông kia.

Nàng đặt chén trà xuống, bỗng nghe thấy tiếng của Lý Nghiên rồi đến tiếng của La Tiểu Nghĩa ——

“Hai chiều hôm qua ta dạy cậu tập đến đâu rồi? Đi nào, ra đằng sau múa may ta xem.”

Tê Tri động dậy, chậm rãi ngồi xuống, chợt nghe thấy tiếng người bước vào cửa, quay đầu lại thì thấy hai tỳ nữ bưng đồ đi vào, hành lễ với nàng rồi quy củ đặt đồ trong tay xuống, sau đó lui ra ngoài.

Nàng nhìn ra, là quần áo của Phục Đình.

Tiếp đó lại có người đi vào, vừa nhìn sang thì thấy là Phục Đình.

Âm thanh “loạt soạt” vang lên, chàng cúi bệch kiểm trên lưng ra đặt lên bàn, tay kia cầm văn thư, mắt nhìn nàng.

Bốn mắt chạm nhau, Tê Tri vội dời mắt đi, có vẻ gì đó ngượng ngùng xấu hổ.

Đuôi mắt nhác thấy chàng vẫn nhìn mình, trông thực bình thản.

Tân Lộ vội vào cửa hầu hạ: “Không biết Đại đô hộ đã về, có cần dọn bữa ngay không ạ?”

Chàng gạt đầu, cầm văn thư ngồi xuống sau bàn, vẫn là tư thế ngồi rất tùy ý, không thay trang phục Hồ ra, ngay tới giày Hồ cũng không cởi.

Tê Tri nhìn người đàn ông vững chãi như núi ở trước mặt, âm thầm nắm tay lại.

Nếu không biết thì khéo sẽ tưởng chàng ngày ngày luôn ra vào nhà chính, còn mọi chuyện khó chịu đều chỉ mình nàng nhận lấy.

Tân Lộ nhanh chóng dẫn người đi vào bày biện đồ ăn, rồi lại bưng nước hầu chủ nhân rửa tay.

Phục Đình mở văn thư trong tay ra, phát hiện nàng đang ngồi cạnh nhìn, chàng cũng không che giấu gì, chỉ là lúc nhìn thấy hộ tịch của chủ nhân thương hộ viết trong bức thư thì nhìn sang nàng.

“Người ở huyện Thanh Lưu.” Tê Tri nhìn qua, nói: “Trùng hợp thật, là người ở đất thái ấp của thiếp.”

Nàng âm thầm làm kinh doanh, giấu kỹ thân phận không để lộ, nên dù giờ có bằng chứng thì cũng không hoảng hốt.

Phục Đình lại đọc lướt văn thư: “Người ở huyện Thanh Lưu giàu thế à?”

Nàng giật mình: “Giàu cơ?”

“Không thì vì sao nàng lại giàu như vậy?” Quý tộc nhận thái ấp, dù chàng không hỏi về tiền riêng của nàng, nhưng đoán chừng cũng xuất phát từ thái ấp mà ra.

Tê Tri đảo mặt rồi gạt đầu: “Có thể là thế.”

“Bút.” Phục Đình đưa tay ra.

Tân Lộ lật đặt lấy cây bút ở trên bàn chấm vào nghiên mực, rồi nâng hai tay đưa đến cho chàng.

Chàng nhận lấy, hạ bút như đao, phê chữ lên văn thư.

Buôn bán ngoài biên giới rất nguy hiểm, nhưng thương hộ đẳng hoàng mới lập được công, không lý gì từ chối.

Tê Tri thấy thế thì yên tâm, thậm chí còn cầm đĩa gấp đồ ăn cho chàng.

Phục Đình liếc nhìn, vô tình quét đến ngón tay chàng, bên trên có hơi bầm tím, không phải véo người chàng thì cũng là véo chỗ khác.

Chàng tự biết đêm qua mình dữ dội thế nào, giờ thấy tận mắt lại vẫn cảm thấy hơi quá.

Ăn xong bữa cơm thì trời đã đen kịt.

Trong phòng đốt đèn, Tân Lộ và Thu Sương đi tới thu dọn phục vụ.

Tê Tri rửa mặt, quay đầu lại thì thấy Phục Đình đi ra từ sau bình phong, chàng đã thay sang y phục thường ngày, đứng ngay cạnh giường thất tay áo, không hiểu sao trên mặt bắt gặp nét nóng lên.

Người hầu lui ra, cài then cửa lại.

Từ lúc bước vào cửa thì Phục Đình cứ thấy nàng có vẻ mặt đó, tự nhủ hôm qua nàng dạn dĩ biết mấy, thế mà giờ nhớ tới thì lại xấu hổ.

Chàng vén vạt áo lên, ngồi xuống bên giường.

Tê Tri chậm chậm đi đến, ngồi xuống cạnh chàng.

Ánh đèn nhuộm lấy má chàng, nàng nhìn lướt qua người chàng, khó tránh khỏi nhớ đến sự mạnh bạo tối qua.

Con tim đập nhanh liên hồi, nàng vươn tay ra cởi áo cho chàng.

Phục Đình chụp lấy bàn tay kia, thấp giọng bảo: “Đêm nay thôi khỏi.”

Nàng nhướn mày có vẻ ngạc nhiên, cứ tưởng chàng chủ động chuyển vào ở là vì đã ăn quen bén mùi, nhưng nghe chàng nói thế thì có vẻ không phải. Nàng không đoán được ý chàng, cố ý hỏi: “Chẳng lẽ do đêm qua lao lực nên hôm nay chàng mệt rồi?”

Phục Đình suốt thì cười không nổi, dám nói ra lời này, có khác gì trắng trợn khiêu khích đâu.

Muốn trị nàng khó quá, cô gái này cái gì cũng dám.

Chàng giật tay kéo nàng lại gần: “Nàng tưởng ta đến được ngày hôm nay là nhờ may mắn à? Cùng một biện pháp, không thể dùng hai lần trước mặt ta được.”

Phải để nàng biết rõ, chàng không phải là người nàng có thể tùy ý dắt mũi.

Tê Tri bị kéo ngã lên người chàng, mặt đối mặt với chàng, một tay khoác hờ lấy vai chàng. Rõ ràng là tư thế đầy ám muội, song lại bị chàng giữ chặt không nhúc nhích được.

Nghe chàng nói thế thì nàng đã hiểu ra.

Nếu chàng là người dễ bị kích thích thì hồi trước khi bị quân Đột Quyết kích mấy lần, khéo đã mất mạng từ sớm rồi, nói gì lên được Đại đô hộ.

Tay Phục Đình chạm tới sau thắt lưng nàng, âm thanh nặng nề thốt lên bên tai: “Chuyện như thế này, về sau ta sẽ quyết định.”

Hơi thở của chàng lướt qua tai nàng, nghe thấy câu đó thì bất thành linh con tim nảy lên, rồi lập tức bên thắt lưng tê rần, suýt nữa đã kêu lên.

Bàn tay chàng đỡ bên trên bỗng ấn xuống.

Thậm chí, chàng còn dùng tay xoa nhẹ hai lần.

Nàng nhướn mày, tay nín lấy vạt áo chàng, không nhịn được nói: “Chàng làm đau thiếp đó.”

Phục Đình nhìn gương mặt nhướn lại của nàng, coi như nghe được câu cầu xin thì buông nàng ra: “Ngủ đi.”

Tê Tri bị nhắc nhở đến chỗ đau sau eo, nàng cắn môi lên giường nằm vào phía trong, hiện tại không có tâm trạng so đo với chàng, xoay lưng lại lò đi chàng.

Phục Đình nhìn lưng nàng, bụng nhủ, rõ ràng chưa khỏe mà cứ đòi thể hiện cái gì.

Không lẽ nàng nghĩ giữ được người chàng thì có thể nắm được chàng?

Dù có là vậy đi nữa, thì cũng phải do chàng không chế.

Chàng nằm xuống cạnh nàng.

Người nàng nhỏ nhắn rất nhiều so với chàng, lưng tựa vào tay chàng.

Khác hẳn tối qua, tối nay, chàng mới thực sự cảm nhận rõ ràng rằng bên cạnh mình có thêm một người con gái.

“Sáng sớm Đại đô hộ đã đến doanh trại rồi ạ.”

Tân Lộ vừa cảm lược chải đầu cho Tê Tri vừa bẩm báo.

Tê Tri “ừ” một tiếng, sờ ra sau thắt lưng, dường như không còn đau nữa.

Nghĩ đến đây, nàng lại vui vì Phục Đình không đụng đến nàng nữa, nếu như bị chàng dày vò thêm như đêm đó thì e là không khỏe nổi.

Tân Lộ quần búi tóc cho nàng: “Tào tướng quân đã đến, đã chờ được một lúc rồi.”

Tê Tri nhớ ra, giấy tờ đã được phê duyệt, chắc chắn nàng ta tới đây vì chuyện theo thương đội lên đường, thế là đứng dậy nói: “Sao không nói sớm?”

Tân Lộ sợ nàng vẫn còn đau, vội giơ tay ra đỡ.

Tào Ngọc Lâm đang ngồi trong lương đình giữa vườn phù đô hộ.

Lúc tới đây, nàng ta nghe Thu Surong nói Đại đô hộ vừa từ nhà chính rời đi nên cũng không quấy nhiễu Tê Tri, đoán có lẽ là hai vợ chồng đã hòa thuận trở lại.

Ngoài đình vang lên tiếng bước chân, Tào Ngọc Lâm nhìn sang, đứng dậy ôm quyền: “Tâu tâu.”

Tê Tri bước vào đình: “Chuẩn bị đi hôm nay hả?”

Tào Ngọc Lâm đáp: “Vâng, may nhờ có cao kiến của tâu tâu nên đang định theo thương đội ra ngoài thăm dò, nếu đã tới phủ Hãn Hải thì dĩ nhiên sẽ đến gặp tâu tâu trước.”

Nàng ta là người ngay thẳng, từ sau chuyện ở quán rượu đã cảm thấy vị huyện chủ này không hề xem thường người ta, mà trái lại còn ra tay tương trợ, nên nhiều ít sinh lòng gần gũi.

Tê Tri ra hiệu nàng ta ngồi xuống, Tân Lộ và Thu Surong ở phía sau đi tới, đặt khay son trong tay lên bàn đá.

Trong khay toàn là hoa quả đồ ăn nhẹ khó thấy ở đất Bắc, mỗi thứ một ít mà lại đa dạng.

Thậm chí có mấy loại Tào Ngọc Lâm chưa thấy bao giờ.

Nàng ta đã nhận ra, có vẻ như vị tâu tâu này ra tay rất hào phóng, thế là bất giác nghĩ đến khó khăn của Phục Đình trong những năm qua.

Thế là nàng ta lại nghi ngờ lúc trước vợ chồng họ vì chuyện này mà có xích mích, nhưng lại nghĩ tam ca cũng chẳng phải người keo kiệt, có lẽ không đến mức đó.

Nàng ta ngồi xuống nhìn Tê Tri ở đối diện, quan sát mặt nàng một hồi rồi không nhịn được nói: “Hình như tâu tâu có gì đó khác biệt.”

Váy Tê Tri dài quét đất, trên cổ quần khăn cổ lông cáo trắng như tuyết, mảnh lụa trắng luồn qua cánh tay, nàng nhìn sang, mỉm cười hỏi: “Có gì khác?”

“Không nói rõ được.” Tào Ngọc Lâm cân nhắc: “Chỉ là có cảm giác phụ nữ hơn.”

Tê Tri nghe thấy câu này thì không khỏi nghĩ xa xôi, rồi hỏi ngược lại: “Chả nhẽ ngày trước ta không giống phụ nữ?”

Tào Ngọc Lâm nghẹn lời, nhưng nhanh chóng giải thích: “Đâu có, chỉ là cảm thấy mặt mày tâu tâu giãn ra nhiều so với lần trước, ta đoán chắc là có liên quan tới tam ca.”

Ngày trước nàng ta đã cảm thấy Tê Tri rất đẹp, giờ bớt đi vẻ buồn rầu, thần thái thay đổi dĩ nhiên sẽ không lấp được nét phong tình, không phải là càng giống phụ nữ hơn ư.

Nhưng nàng ta không nói rõ được, mà cũng chẳng nói lại được Tê Tri, suýt nữa còn bị chặn họng kia mà.

Tê Tri cũng chỉ trêu nàng ta thế thôi, cười bảo: “Cứ xem là vậy đi.”

Nàng đẩy đồ ăn tới: “Nói cho cùng cũng là con gái, lần này đi xa, không ăn uống gì sao được? Đừng nói nhiều nữa, ăn đi.”

Tào Ngọc Lâm sững sờ, tuy ngoài mặt không thay đổi nhưng trong lòng lại thấy ảm áp.

Vì xuất thân từ quân đội nên đôi khi nàng quên mất mình là nữ, nay lại có vị tâu tâu đây nói chuyện với nàng như vậy.

Tính nàng tần tiện đã quen, nên không nỡ động đến mấy món ăn quý giá đó, lại nghĩ dù gì cũng nói mấy câu cáo từ, thế là chậm rãi vươn tay ra.

Đúng lúc này có người từ hành lang đi tới: “Tâu tâu.”

Giọng vừa dứt thì người đã đến bên ngoài đình, nhưng đột nhiên im bặt.

La Tiểu Nghĩa mặc giáp trụ, đứng trên thềm dưới đình, thấy người trong đình thì sắc mặt có vẻ ái ngại.

Tê Tri nhìn hẩn rồi lại nhìn Tào Ngọc Lâm ở đối diện, coi như không biết gì, chỉ hỏi: “Trong quân được rảnh hả?”

La Tiểu Nghĩa à một tiếng như hoàn hồn, rồi gượng cười: “Không phải, ta đến là để đưa đồ.”

Nói tới đây, hắn nhìn sang Tào Ngọc Lâm, nụ cười biến mất, nói: “Đã lâu không gặp.”

Tào Ngọc Lâm gật đầu: “Đúng là đã lâu không gặp.”

Hắn hỏi: “Vết thương của nàng đỡ rồi chứ?”

Nàng ta lại gật đầu: “Đã đỡ rồi.”

La Tiểu Nghĩa à tiếng nữa, có vẻ không nói gì thêm.

Tào Ngọc Lâm chấp tay với Tề Tri: “Gặp tẩu tẩu rồi, giờ ta đi trước đã.”

Tề Tri gật đầu, lại dặn một câu: “Nhớ cẩn thận bên ngoài.”

Tào Ngọc Lâm cảm ơn rồi đứng dậy rời khỏi lương đình, đi lướt qua La Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa đứng tại chỗ, cũng chẳng nhìn Tào Ngọc Lâm rời đi.

Tề Tri nhìn ra sau, Tân Lộ và Thu Sương lui ra, lúc này nàng mới nói: “Nếu huynh đã có ý với nàng ta thì vì sao lại muốn tránh mặt?”

La Tiểu Nghĩa hiểu nàng đang nói ai, hai mắt tròn trĩnh rồi lại xấu hổ cười: “Chẳng giấu gì tẩu tẩu, chuyện của ta và A Thuyền đã qua, có gì để nói nữa, ta cũng không nhất nhất phải tránh nàng.”

“A Thuyền?” Tề Tri tưởng mình nghe nhầm.

La Tiểu Nghĩa vội phản ứng: “Đúng thế, ta quên nói với tẩu tẩu, Tào Ngọc Lâm được người Hồ nuôi dưỡng, hồi trước tên tiếng Hồ của nàng là Ngọc Lâm Thuyền, sau khi tông quân thì lại chê cái tên đó không có khí thế, nên đổi sang họ Hán là Tào, vì vậy mới có cái tên như bây giờ.”

Tề Tri bật cười: “Đúng là một cái tên hay.”

La Tiểu Nghĩa nghe nàng nói thế thì càng thêm xấu hổ, cười cười bảo: “Ta về doanh trại trước đây.”

Nói rồi vội vàng rời đi.

Tề Tri không nói gì nữa, đầu gối đó cũng là chuyện của họ, nàng cũng không định nhúng tay sâu.

Chẳng mấy chốc Tân Lộ đã quay lại, trong tay cầm một chiếc hộp.

“Gia chủ, đúng là tình cờ thật, vừa rồi La tướng quân tặng thứ này, nói là sợ bây giờ thế tử tập võ sẽ bị thương nên để ở chỗ nô tỳ đề phòng. Đây là cao thuốc trong quân đội, trị gì không biết nhưng trị thương rất công hiệu, nô tỳ nghĩ tạm thời thế tử chưa cần dùng vội, không bằng gia chủ cứ dùng trước, chắc chắn sẽ có hiệu quả tốt với chỗ đau sau eo người.”

Tề Tri bất ngờ, hắn đến đây một chuyến chỉ vì để đưa thứ này thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đom Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Phục Đình đeo đao, đứng giữa sân luyện tập, nhìn các tân binh đang thao luyện.

Hồi đầu khi lưu dân vừa nhập doanh thì có rất nhiều chuyện rắc rối, bây giờ huấn luyện tập tành đã rất ra dáng.

La Tiểu Nghĩa mới từ ngoài về, đi thẳng đến chỗ chàng: “Đã đưa thuốc rồi nhé tam ca.”

Chàng gật đầu.

Lần này La Tiểu Nghĩa quay về hơi lâu, do trước đó bắt gặp Tào Ngọc Lâm nên trong lòng khá rối rắm, thế là ra ngoài đi dạo một vòng rồi mới về doanh trại.

Hắn không nhìn được lắm bầm: “Tam ca tốt với thế tử thật, còn chưa bị thương mà cũng không phải việc gấp, cùng lắm tối nay mình đi đưa là được mà, việc gì phải chạy nhiều chuyện.”

Phục Đình lườm hân: “Bảo đệ đưa thì cứ đưa đi.”

La Tiểu Nghĩa nặn ra nụ cười: “Vâng vâng, chỉ là đệ nghĩ với thân thể quý giá kia của thế tử thì muốn thuốc gì chẳng có, đâu thiếu thứ này.”

Phục Đình mỉm môi.

Nói không sai, Lý Tề Tri giàu có, muốn thuốc gì cũng không thiếu.

Bỗng một cận vệ vội đi đến, dâng tấu sớ lên.

Phục Đình nhận lấy mở ra, bên trong có kẹp một tờ giấy nhỏ viết ám hiệu, chàng đọc nhanh rồi gấp lại, hỏi: “Tào Ngọc Lâm có tới à?”

La Tiểu Nghĩa ngạc nhiên: “Sao tam ca biết?”

“Tin tức của muội ấy và của trinh sát thăm dò được đưa tới cùng nhau.” Chàng ném tấu sớ đi, quay người lại nói: “Điểm đủ người rồi đi theo ta.”

La Tiểu Nghĩa gơ hai tay đỡ tấu sớ, vội mở ra nhìn lướt qua rồi lập tức biến sắc, bước nhanh đuổi theo chàng.

Phục Đình đi nhanh ở đằng trước, đang rảo bước vội thì đột nhiên dừng lại, gọi một cận vệ đến dặn dò: “Truyền tin về phủ ngay.”

...

Tề Tri không ở trong phủ mà đã đến cửa tiệm.

Thương đội đã xuất phát, nàng tới đây cốt bàn giao vài câu, dặn dò công việc sau đó.

Chủ tiệm nghe dặn dò rồi lui ra, nàng đưa tay vỗ lưng.

Công nhận thứ thuốc kia công hiệu thật, vốn dĩ đã đỡ được chút chút, mà giờ bôi thuốc vào lại không cảm thấy đau nữa.

Thu Sương dọn dẹp sổ sách, nhét vào trong áo rồi đi tới mời nàng: “Gia chủ, có thể về được rồi.”

Tề Tri quay người đi ra ngoài, đúng lúc trông thấy có mấy người đi vào, một trong số đó đâm đầu va phải vào nàng rồi lướt qua.

Thu Sương vội đỡ tay nàng, trách: “Đi đứng kiểu gì thế hả?”

Tề Tri đỡ mũi, nhìn theo người nọ.

Đó là một người Hồ đầu đội mũ nhung, gã nhìn Thu Sương với ánh mắt hung dữ, không nói không rằng đi vào cửa tiệm.

Thu Sương vốn thẳng tính, suýt nữa đã đi tới nói lý với gã, cũng may Tân Lộ chạy đến nên mới thôi.

“Gia chủ,” Tân Lộ đứng ở cửa thấp giọng thưa, “Đại đô hộ sai người về phủ truyền lời, bảo người hai ngày nay tốt nhất đừng ra ngoài.”

Tề Tri nhớ từ sáng chàng đến doanh trại tới giờ cũng chưa thấy về, đoán là có chuyện bận nên gật đầu báo: “Thế thì về ngay thôi.”

Lúc lên xe, chủ tiệm vội vàng đi ra, không nói gì với nàng mà chỉ nhỏ giọng nói vài câu với Thu Sương.

Thu Sương đi đến, ri tai nàng báo: “Chủ tiệm nói mới có mấy kẻ đến bàn chuyện mua bán, nghe nói trong tay gia chủ có thương đội, muốn bàn một khoản làm ăn lớn, y không tự quyết định được nên muốn hỏi gia chủ có định tự ra mặt không.”

Tề Tri nhìn trời, cũng không muốn chậm trễ thêm, nói: “Bảo tự hân bàn đi, ta ở bên nghe qua rồi đi.”

Thu Sương vâng dạ rồi quay gót đi vào cửa tiệm.

Trong phòng đã dựng bình phong.

Tề Tri ngồi xuống đằng sau, nghe thấy chủ tiệm dẫn người vào, bàn bạc từng câu từng chữ.

Nghe khẩu âm thì có vẻ đối phương không phải thương nhân người Hán, cách bình phong nhìn thì có vẻ như chính là đoàn người Hồ vừa đi vào ban nãy.

Chỉ qua vài câu, nàng đã có cảm giác đối phương không phải thật sự muốn làm ăn, ba hoa chích chòe mà toàn nói suông nói điều, liệt kê một đống danh mục nhưng lại không nói kỹ.

Chưa đàm phán xong mà đã hứa hẹn đủ điều lợi ích không thực tế, lại còn nói chủ tiệm cho xe đưa bọn họ ra khỏi thành.

Nàng cảm thấy không đúng, bèn đứng dậy nói: “Đi về.”

Tân Lộ và Thu Sương một trái một phát mở cửa sau ra, theo nàng ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, nàng leo lên xe, vừa nắm rèm cửa vừa thấp giọng dặn Thu Sương: “Bảo chủ tiệm không cần bàn nữa, mấy người kia không giống thương gia đứng đắn.”

Thu Sương nghe thế thì gật đầu, quay vào chuyển lời.

Tê Tri gọi Tân Lộ lên xe, không quan tâm đối phương là ai, cứ tránh đi mới phải đạo.

Nhưng Tân Lộ còn chưa lên xe thì đã hết lên, rồi bị ai đó lôi xuống.

Bỗng có tiếng người ồn ào vang lên, xe ngựa bất thành linh bị lái đi.

Tê Tri ngồi trong khoang xe chòng chành lắc lư, miễn cưỡng ngồi thẳng thì thấy rèm cửa bị vén lên.

Tên người Hồ ban nãy va vào nàng giờ đang ngồi xổm bên cạnh cửa xe, giờ tay gỡ mũ nhưng xuống, quệt lên mặt vài cái khiến mấy sợi râu đen quanh miệng biến mất, để lộ gương mặt phái nữ, nhìn nàng cười lạnh.

Tay kia của ả ngoắc lấy rèm cửa.

Bảo ngoắc là bởi vì, trong tay ả cầm một thanh móc sắt.

Mặt trời dơi nghiêng một tắc.

Giữa cỏ khô đá loạn, một nhóm người đang lẳng lặng ẩn nấp.

“Tam ca, nếu đã nhận được tin báo thì vì sao không bố trí phòng vệ ở trong thành?” La Tiểu Nghĩa nằm rạp dưới đất, nhìn sang bên cạnh.

Lúc thấy tẩu sớ là hần đã muốn hỏi rồi.

Phục Đình nửa ngồi nửa đứng sau tảng đá, quần chặt dây thắt trên tay áo, nói nhỏ: “Không phải đệ chưa từng gặp những chuyện này, đáng lý nên nắm rõ mới phải.”

La Tiểu Nghĩa khép miệng lại.

Bọn chúng không phải là mật thám bình thường, ắt hẳn là quân tình nhuệ được Đột Quyết bồi dưỡng.

Thấy đầu xuân đến, dân sinh ở đất Bắc có hy vọng khôi phục, thế nên Đột Quyết không kiềm chế được nữa.

Phục Đình cố ý không để lộ tin ở trong thành mà lại đến đây phục kích, chính là để phòng bọn chúng có cơ hội bỏ trốn.

Từ đằng xa có xe ngựa tiến tới.

Nhóm người lập tức nâng cao cảnh giác, cổ im hơi lặng tiếng, xung quanh chỉ còn lại tiếng gió lay rì rào.

Bỗng cỗ xe dừng lại.

Có một người đội mũ kéo thấp ngồi ở chỗ lái xe, nhảy xuống xe, tướng tá cao lớn, xem chừng chính là người Hồ.

Rèm cửa được vén lên, hai ba gã người Hồ liên tục nhảy xuống.

Đi cuối cùng là một người nữ.

La Tiểu Nghĩa siết chặt thanh đao trong tay, nhận ra đó chính là ả Đột Quyết hiếu sát kia.

Hần cười lạnh, lẩm nhẩm ông đây đã chờ được nhà mi rồi.

Một khắc sau, ả Đột Quyết kia lại kéo giật một người xuống xe.

La Tiểu Nghĩa thất kinh, ngoài đầu lại: “Tam...”

Một bàn tay ấn mạnh hần xuống.

Phục Đình đè hần, mắt nhìn thẳng hướng kia, hàm răng bắt giác cắn chặt.

Tê Tri bị ả Đột Quyết kia giữ tay, mũ vành trên đầu bị ả ta dùng móc câu nâng lên, đứng trong gió lớn.

Vì sao nàng lại ở đây?

...

Tê Tri bình tĩnh đứng yên, nhìn cô ả đang kéo mình.

Trán rộng, mũi như vuốt ó, xương gò má cao.

Lúc nhìn thấy móc sắt thì nàng cũng đã biết ả ta là ai.

La Tiểu Nghĩa từng múa tay múa chân mô tả cho nàng biết về nữ Đột Quyết có một móc sắt làm Phục Đình bị thương.

Lại nhớ đến Phục Đình từng nói trong lúc nghị sự, đề phòng mật thám trước đó chẳng qua chỉ là khói đầu, không ngờ lại bị chàng nói trúng.

Ả Đột Quyết kia túm chặt nàng, vì đề phòng nàng bỏ chạy mà móc sắt chĩa vào eo nàng, rồi ả cảnh giác nhìn xung quanh, nói tiếng Đột Quyết với lũ người còn lại.

Chỉ lát sau đã lại có hai người cưỡi ngựa từ trong thành lao tới, xuống ngựa tụ tập.

Chẳng mấy chốc lại có thêm một kẻ nữa.

Tê Tri lập tức hiểu ra, bọn chúng đang đợi tập hợp đông đủ.

Cho tới khi nàng cồng người vì hứng gió quá lâu, trước mắt đã tụ tập sáu bảy người.

Ả Đột Quyết kéo mạnh Tê Tri tới nói gì đó.

Tất cả đồng loạt nhìn về phía nàng.

Tê Tri phát hiện, có vẻ như cô ả này là kẻ đứng đầu, những người khác toàn là đàn ông song đều nghe theo lời một mình ả ta.

Nữ Đột Quyết nói là: bắt được con ả này từ trong cửa tiệm chúng ta trốn lần trước.

Ả thấy Tê Tri đi vào phòng bên, cũng không tin nữ tử Trung Nguyên có thể buôn bán nên coi nàng là gia quyến của thương hộ nào đó.

Bắt được người của chúng là quá tốt rồi, hôm nay đến cửa tiệm đó cốt cũng là để trả thù.

Tê Tri không hiểu tiếng Đột Quyết, chỉ cảm thấy nàng ta đang nói về mình.

Vừa nói xong, ả Đột Quyết dùng móc sắt móc lấy túi tiền bên hông nàng, ném cho một người khác rồi lại giơ tay sờ soạng xem bên hông nàng còn gì không, nhưng không thấy gì, cuối cùng kê móc sắt lên cổ tay nàng, sờ vào trong tay áo nàng.

Trong tay áo Tê Tri cất khối ngọc xanh hình cá bắt ly thân, là tín vật của chủ nhân hiệu buôn, từ trước đến giờ rất hiếm khi để lộ với bất cứ ai.

Nàng âm thầm kinh doanh nhưng không dùng thân phận ra mặt, chỉ dựa vào thứ này xem như bằng chứng, là vật cực kỳ quan trọng.

Ả Đột Quyết lục soát ra, tưởng là ngọc thạch quý báu nên cười rất đắc ý, nhét vào trong ngực mình.

Tê Tri cau mày, trông thấy bọn chúng bắt đầu phân chia tài sản của nàng, xem chừng là sắp rồi đi.

Nếu bọn chúng trốn thoát, nàng sợ mình khó an toàn trở lui được.

Quả nhiên, ả Đột Quyết lại nhìn sang, trong mắt hằn đậm vẻ hung ác.

Thậm chí đám đàn ông xung quanh còn cười đều.

Nàng cảnh giác, cao giọng nói: “Có ai có thể chuyển lời, hỏi nàng ta, cần bao nhiêu tiền thì có thể thả ta ra.”

Nàng biết ả Đột Quyết này tưởng nàng là thương gia nên bắt đến đây, chỉ cần bọn chúng có chút động lòng là có thể câu giờ được.

Nhưng không ai trả lời, bọn chúng vẫn cứ cười.

Bỗng có giọng nói vang lên, nói bằng tiếng Đột Quyết.

Tê Tri chấn động, quay đầu lại nhìn.

Là giọng của Phục Đình.

Nàng đã hiểu, nhưng không thấy bóng dáng chàng đâu, cũng không biết âm thanh phát ra từ chỗ nào, hình như cách đây cả một quãng.

Đám người xung quanh giật mình, lập tức nhào vào bên hông, vây quanh bốn phía đề phòng.

Ả Đột Quyết tóm lấy Tê Tri, móc sắt đặt bên cổ nàng, quét mắt nhìn lui tới, quát lớn một câu.

Phục Đình lập tức lên tiếng đáp trả, giọng lạnh lẽo như thanh đao sắc bén.

Nguồn âm thanh có vẻ như đã đổi hướng, không nhận ra vị trí.

Càng là thế càng khiến đám đông đề phòng, dường như chàng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào mà không ai biết.

Tê Tri không biết bọn họ nói gì, chỉ cảm thấy ả Đột Quyết giữ lấy mình chặt hơn, bước chân di động như muốn chạy trốn, móc sắt để gần hơn.

Nàng bị ép phải ngẩng đầu lên.

Phục Đình lại lên tiếng, giọng trầm dứt khoát đầy nội lực.

Tê Tri nghe thấy hơi thở của ả Đột Quyết trở nên dồn dập.

Rồi bỗng ả ta buông móc sắt ra, dùng sức kéo nàng lên xe.

Khi xe chạy đi thì nàng mới hiểu được, ả Đột Quyết này muốn dẫn nàng trốn tiếp.

Màn đêm buông, Tê Tri bị kéo xuống xe.

Trăng treo trên đỉnh đầu tỏa ánh sáng bàng bạc.

Nàng bị đè ngồi dưới gốc cây, ả Đột Quyết vẫn luôn lom dom đề mắt đến nàng, nhưng có lẽ tưởng nàng yếu đuối nên không trối tay bỏ chân nàng.

Có mấy bóng người như là đàn ông tụ tập đến, nghe ả ta thấp giọng nói gì đó rồi lại tản đi.

Chỉ còn lại hai người là nàng và ả Đột Quyết, đối mặt với nhau dưới ánh trăng.

Nàng suy nghĩ, đến giờ không còn nghe thấy giọng của Phục Đình nữa, nàng đang nghi không biết có phải trước đó xuất hiện ảo giác hay không.

Mà dù là thế thì Tân Lộ và Thu Sương hẳn cũng đã kịp thời đi tìm người rồi, chỉ cần nàng có thể câu giờ thì sẽ có nhiều hơn một phần thắng.

Bóng trăng dịch chuyển, dần dần ánh sáng tối đi.

Dù rất lạnh nhưng ả Đột Quyết vẫn không nổi lửa, sợ làm thế sẽ dẫn truy binh tới.

Nàng ta ngồi đối diện Tê Tri, móc sắt chìa thẳng ngay đúng mắt cá chân nàng.

Tê Tri gắng gượng chịu đựng, cố chờ tới lúc ả ta thiếp đi.

Nhưng thấy ả đề phòng như thế, nàng sợ nếu cử động sẽ khiến ả ra tay nên đành kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

Chẳng biết đã bao lâu trôi qua, hai chân nàng trở nên cứng ngắc, lặng lẽ trông lên đỉnh đầu, bóng trăng đã khuất dạng.

Có lẽ trong vòng hai canh giờ nữa thì trời sẽ sáng.

Nàng nghĩ: chắc trong phủ giờ loạn lắm, A Nghiên hẳn rất sốt ruột.

Bỗng bóng người đang trước động dậy.

Ả Đột Quyết nhòe dấy.

Nàng giật mình nhìn bóng dáng kia.

Ả Đột Quyết kéo nàng đứng lên, đi lại mấy bước, miệng lẩm bẩm câu gì đó như mắng chửi.

Tê Tri sực nhớ ra, đám đàn ông tản đi trước đó đến giờ vẫn chưa ai quay về.

Mắng chửi xong, ả ta lại gầm lên một tiếng không khác gì nổi điên.

Bổng Tê Tri thấy cổ tay lạnh lạnh – lại bị móc sắt dè lên tay, chỉ nghe thấy ả ta liến thoắng mấy câu, rồi móc sắt di chuyển lên cổ.

Lặp đi lặp lại mấy lần, Tê Tri nghi ngờ một khắc sau ả ta sẽ xuống tay, nhưng không hiểu vì sao mà vẫn dần được.

“Ngươi là gì của hắn?” Bổng ả Đột Quyết uy hiếp nàng hỏi.

Giờ Tê Tri mới biết ả ta biết nói tiếng Hán.

Nàng bình tĩnh đáp lại: “Hắn nào?”

“Tên họ Phục!”

“Ta không quen ai họ Phục cả.” Nàng thấp giọng đáp, “Ta chỉ là một thương gia bình thường.”

Ả Đột Quyết cắn răng nghiêng lợi: “Tốt nhất là ngươi nên nói thật, nếu không phải thấy ngươi còn hữu dụng...” ả ta cười lạnh rồi không nói nữa.

Tê Tri nói: “Đương nhiên là ta hữu dụng rồi, đất Bắc đang phát triển cuộc sống dân chúng, nâng đỡ thương gia, nhà ta quan hệ rộng nên khá được coi trọng. Nếu ngươi giết ta thì chỉ càng khiến những phú hộ như ta lại gần phủ đô hộ An Bắc hơn, sau này tất sẽ bỏ vốn ủng hộ tiếp ứng phủ đô hộ, như thế thì có ích gì với các ngươi.”

Trong bóng tối, ả Đột Quyết bị nàng chặn họng, mắng một câu tiếng mẹ đẻ.

Tê Tri không nói nữa, nói nhiều lại sợ kích thích ả ta.

Cô ả Đột Quyết thờ dốc hai hơi rồi lại nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng cũng chấp nhận sự thật là không đợi được đồng bọn quay về, thế nên cũng chẳng nán lại lâu, túm lấy nàng đi về phía trước.

Tê Tri không kháng cự nổi sức lực của ả ta, loạng choạng bị kéo đi, cũng không biết mình đang ở đâu.

Đến khi trông thấy mảng xanh trắng ló ra thì mới phát hiện, trời đã tảng sáng.

Ả Đột Quyết dắt nàng đi vào rừng cây rậm rạp.

Cỏ dại mọc um tùm, sỏi đá nằm khắp nơi, những ngọn cây trơ trụi không có lá, trong sắc trời lúc này tựa như đám yêu quái dị hợm.

Ả Đột Quyết dừng lại, thốt lên câu gì đó như mắng chửi.

Tê Tri đoán nàng ta lạc đường rồi.

Và nàng cũng đã bị lạc.

Không hiểu sao lại nhớ đến lần gặp nạn lúc trước.

Nàng đã hỏi Phục Đình, nếu đi lạc thì phải làm sao?

Chàng nói là đi theo chàng.

Nàng tự nhủ, chàng đang ở đâu mới được chứ, đi theo thế nào đây.

Bổng có tiếng động vang lên.

Ả Đột Quyết lập tức giữ chặt lấy nàng.

Là giọng của Phục Đình.

Tê Tri chớp mắt, vẫn không biết chàng đang ở đâu.

Nhưng con tim dần siết lại.

...

Phục Đình dựa sau thân cây, hai bên đã đánh bọc tới.

Mắt chàng chăm chú theo dõi bóng người như ẩn như hiện trong rừng, nhẹ nhàng đẩy đao vào vỏ.

Bên trên vẫn dính máu, là máu của bọn mật thám nọ.

Đến tận hôm nay mới chờ được mấy con cá này lọt lưới, song bố trí ban đầu đã bị xáo trộn.

Bởi lẽ Tê Tri bị bắt giữ, chàng đành phải kiên nhẫn từ từ.

La Tiểu Nghĩa ở sau thân cây đằng kia, lặng lẽ nhìn chàng, chỉ trông thấy được mặt bên của chàng.

Hắn nghĩ, tam ca quả đúng là trầm tĩnh, chỉ bày trận đơn giản cũng hót được đám chó Đột Quyết này.

Trời dần sáng, Tê Tri cũng cảm giác được bàn tay cầm lưỡi câu của ả Đột Quyết lỏng dần.

Đang còn đoán ả đã mệt thì ả ta đột nhiên kìm chặt.

Ả nói câu gì đó bằng tiếng Đột Quyết, rồi còn cười lạnh một tiếng.

Ý thức được không thể kéo dài thêm nữa, ả ta liều mạng kéo Tê Tri đi về một hướng.

Đã một đêm Tê Tri chưa được ăn uống, miệng lưỡi khô khốc, không còn sức lực để trụ.

Mà ả Đột Quyết cũng chẳng khá hơn là bao, đi chưa được mấy bước đã thở hổn hển.

Ả ta không hiểu nổi, vì sao lần nào vào phủ Hãn Hải cũng bị đuổi bắt, rốt cuộc tên họ Phục kia có bản lĩnh gì, bao lần vẫn có thể phòng bị chặt chẽ đến thế.

Sớm muộn gì, rồi sớm muộn ả cũng sẽ đưa hắn vào chỗ chết.

Tiếng bước chân lúc có lúc không rượt theo.

Hơi thở của ả Đột Quyết trở nên rối loạn, kéo theo Tê Tri nấp đây nấp đó, càng đi càng sâu.

Bỗng xung quanh bật tiếng, bọn họ đã đi tới một mảnh đất trống.

Ý thức được lúc này đã quá muộn, ả ta hét lên đầy thất thanh.

Chợt một mũi tên bay ra.

Tê Tri cảm thấy như có con gió vụt qua bên tai, thậm chí còn suýt qua tóc mai nàng.

Ngay sau đó lại một mũi tên khác ghim trúng bàn tay cầm móc câu bên cổ nàng.

Trên người nhẹ đi, ả Đột Quyết ngã xuống, không còn thốt lên một âm thanh nào.

Ở gần đó có người sai bước đi tới, chụp lấy nàng.

Tê Tri trông thấy mặt chàng, theo bản năng bắt lấy tay áo chàng.

Một tay Phục Đình cầm cung, một tay kéo nàng, nhìn cô ả Đột Quyết nằm trên đất, nói: “Đi thôi.”

Nàng theo chàng ra đến ngoài bìa rừng rồi mới dừng lại.

“Không phải đã bảo nàng không được xuất phủ sao?” Chàng trầm giọng hỏi.

Tê Tri không nói gì, cũng không thể trả lời là ra ngoài kinh doanh được, chỉ biết mím môi đáp khẽ: “Thiếp sai rồi.”

Phục Đình thấy tóc nàng bù xù, quần áo dơ dáy, vẻ mặt trắng bệch, cũng không nổi trách cứ gì thêm, bàn tay nắm chặt nàng lúc này mới buông ra.

Tê Tri vuốt tóc mai, nhìn chàng bảo: “Vừa nãy mũi tên của chàng mà lệch nửa tấc thôi là thiếp chết rồi.”

“Có ta đây, nàng không chết được.” Chàng kéo nàng đi về phía trước một đoạn, nhìn thấy ngựa của chàng.

Chàng ném cung xuống, mò lấy túi nước ở dưới bụng ngựa đưa cho chàng.

Tê Tri nhận lấy, mở nắp uống hai hớp, lúc này mới sáng khoái phần nào.

Phục Đình cầm túi nước rồi lại kéo nàng đi tới trước ngựa, mắt nhìn thẳng vào nàng: “Nàng có biết bọn chúng là ai không?”

Nàng nuốt ngụm nước trong miệng, gật đầu: “Biết, chính là cô gái Đột Quyết đã dả thương chàng.”

Chàng hỏi: “Nàng không sợ ả?”

“Thiếp nói rồi mà, thiếp sẽ tập quen dần.”

Phục Đình nhớ ra, nàng có nói thế lúc ở bên hồ băng.

Tê Trì ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoang trên người chàng, lại thấy chàng trang bị đầy đủ binh khí như đã chuẩn bị từ sớm: “Chàng đã chò sẵn từ trước hả?”

Chàng không lên tiếng, tức là ngầm chấp nhận.

Nàng còn tưởng là tới cứu riêng nàng chứ, thì ra chỉ là tình cò mà thôi.

“Nếu thiếp lại xảy ra chuyện thì chàng có tới cứu thiếp không?”

Phục Đình không khỏi nhú mày: “Nàng muốn gặp chuyện lắm à?”

Tê Trì tự nhủ, đương nhiên không muốn.

Nàng nhìn mặt chàng, lại hỏi: “Chàng biết tiếng Đột Quyết hả?”

“Đề phòng địch.” Chàng đứng thẳng lên nhìn nàng, chợt nhận ra nàng nói chuyện là để kéo dài thời gian trở về.

“Vậy rốt cuộc hôm qua chàng đã nói gì với cô gái kia?” Tê Trì hỏi lại.

Nàng nhớ sau những lời đó, ả Đột Quyết đột nhiên đổi ý, kéo theo nàng bỏ trốn.

Đôi mắt đen láy của Phục Đình chuyển động: “Chỉ là câu uy hiếp thôi.”

Chàng quay đầu đi, nhìn xem trong rừng có ai ra nữa không.

Nhớ lại lúc ấy, đúng là chàng chỉ nói một câu uy hiếp.

Chàng nói là: người dám động đến nàng ấy thử xem.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tê Trì nói một thôi một hỏi, cuối cùng cũng được trả lời.

Phục Đình đứng cạnh nàng, mắt vẫn nhìn vào trong rừng, nàng nhìn theo thì chỉ thấy có người lục tục đi ra.

La Tiểu Nghĩa đi tuốt đằng trước, lăm bắm chữ: “Bà mẹ nó, con ả Đột Quyết chết dễ quá!”

Mấy cận vệ khiêng cô ả Đột Quyết đi theo sau hần.

Tê Trì xoay mặt đi, không nhìn thêm.

La Tiểu Nghĩa nhanh chóng đi tới: “Ắt tẩu tẩu sợ lắm, có sao không?”

Nàng che cổ lại, ở đó bị cô ả Đột Quyết kia kẻ móc câu vào nên khá đau, nhưng ngoài miệng lại nói: “Không sao.”

La Tiểu Nghĩa lại nhìn sang Phục Đình: “Tam ca, vẫn xử lý như cũ chứ?”

Phục Đình gật đầu: “Lục soát thêm rồi xử lý.”

Tê Trì biết bọn họ đang nói về thi thể của ả Đột Quyết kia, nghe thấy chữ lục soát thì chợt nhớ ra chuyện gì đó, nàng đột ngột quay người sang.

La Tiểu Nghĩa ôm quyền nhận lệnh, đang định đi xử lý thi thể thì nàng bước tới: “Đội đã.”

Phục Đình nhìn nàng: “Sao thế?”

Nàng nói: “Trên người nàng ta có đồ của thiếp, thiếp muốn lấy về.”

Miếng ngọc xanh hình cá của nàng vẫn còn ở trên người ả Đột Quyết đó.

Phục Đình nhớ ra, đúng là lúc ẩn thân trong chỗ khuất có thấy ả Đột Quyết cướp đồ của nàng.

Chàng xắn tay áo, quay đầu đi về phía thi thể.

Tê Tri đuổi theo nắm lấy tay áo chàng: “Để tự thiếp.”

Chàng ngoái lui: “Ta lấy giúp nàng.”

Một quý nữ như nàng sao có thể động tới thi thể, để chàng làm là được rồi, cũng không phải chuyện lớn.

Tê Tri suy nghĩ, thấp giọng nói: “Đó là đồ riêng bất ly thân của thiếp, thiếp không muốn bị ai thấy cả.”

La Tiểu Nghĩ đứng một bên, nhìn thấy nàng kéo tam ca thì không khỏi bật cười, bụng nghĩ, gấp gấp như thế thì chắc chắn là đồ con gái không muốn bị nhìn thấy, vậy là lập tức vung tay lên bảo các cận vệ xoay người lại: “Đã nghe phu nhân nói chưa, chớ có nhìn lung tung!”

Nhưng Phục Đình lại thấy nàng có vẻ kỳ lạ, nhìn xuống bàn tay đang kéo mình: “Là đồ riêng gì?”

Dù những người khác không thể nhìn, nhưng chẳng lẽ đến phu quân chàng cũng không được thấy sao.

Tê Tri chỉ đành xuống nước: “Là đồ ca ca thiếp để lại cho thiếp, huynh ấy nói chỉ cho thiếp làm kỷ niệm, không muốn bị người khác thấy.”

Trước khi nói, nàng thăm xin lỗi anh trai vì đã lấy huynh ấy ra bao biện.

Nghe nhắc đến Quang vương, Phục Đình không cảm thấy kỳ lạ, chàng nhớ lại nàng hai mắt ngấn lệ trong lần đầu gặp, rồi lại nhớ đến dáng vẻ Lý Nghiên co mình dưới bóng cây, biết nàng rất để ý đến người anh này.

Chàng thu tay về: “Tùy nàng.”

Tê Tri thấy chàng khoanh tay đứng sang một bên thì mau chóng đi tới mấy bước, vén váy ngồi xuống cạnh thi thể.

Mũi tên ghim thẳng vào giữa trán ả Đột Quyết, không biết Phục Đình lấy sức đâu ra mà mũi tên cắm vào sâu nửa đoạn, người chết không kịp nhắm mắt.

Nàng chỉ nhìn lướt qua, trông thấy chỗ bị thương máu thịt mơ hồ, hai mắt thi thể trũng lõm thì dòi mắt đi, cố nén sự khó chịu, đưa tay sờ vào ngực thi thể.

Phục Đình thấy nàng như vậy thì biết nàng đang cố gồng mình chịu đựng, bỗng thấy thi thể kia giật một cái, nàng tức khắc rút phắt tay về.

Chàng buồn cười nhưng vẫn phải nhin, nói: “Chết hẳn rồi.”

Đây là điều bình thường, do nàng chưa gặp bao giờ thôi.

Vừa rồi Tê Tri tưởng ả Đột Quyết vẫn chưa chết thật, nghe chàng nói vậy thì mới lại đưa tay ra.

Nàng không nhìn thi thể nên khó mà sờ trúng, sờ hoài mà không thấy đồ đâu.

Phục Đình nhìn động tác chậm chạp của nàng thì đi tới, ngồi xuống, nắm lấy tay nàng đưa vào trong.

Tê Tri dừng lại, thấy chàng nhìn lướt qua thi thể: “Sờ đi, ta không động đến đâu.”

Tay nàng quờ quạng trong ngực thi thể, còn tay chàng nắm tay nàng, đúng là không động đến đồ.

Tê Tri yên tâm, để tay chàng di chuyển, sờ một vòng trên vùng ngực lạnh băng của thi thể, cho tới khi gần đến bên hông thì mới tìm thấy.

Nàng nắm chặt trong lòng bàn tay, lúc lấy ra thì giấu vội vào tay áo: “Được rồi.”

Đúng là Phục Đình không hề nhìn ngó, buông nàng ra đứng dậy, gọi to: “Tiểu Nghĩ.”

La Tiểu Nghĩ nghe tiếng thì gọi thêm hai người nữa tới, tiếp tục lục soát người ả Đột Quyết.

Tê Tri đi ra hai bước, quay người đi giấu miếng ngọc xanh hình cá trong tay áo, tới khi xoay người lại thì bọn họ đã lục soát ả Đột Quyết từ đầu tới chân một lượt xong xuôi.

La Tiểu Nghĩ cầm mấy thứ đồ đưa đến cho Phục Đình.

Một cuộn da dê, bên trong đều là thông tin bọn chúng do thám được.

Phục Đình mở ra nhìn một lượt, bên trên dùng chữ Đột Quyết ghi lại tình hình dân chúng ở phủ Hãn Hải cùng với tình trạng phòng thủ ở các cổng thành, ngoài ra còn có mấy tấm bản đồ ở quanh doanh trại của chàng.

Vì không vào sâu được trong quân nên bọn chúng không do thám được gì.

Trên tay La Tiểu Nghĩ còn cầm một mặt ngọc dây chuyền, đưa cho chàng xem “Tam ca thấy không, trên người ả Đột Quyết còn có thứ này, chính nó đã khiến đệ phát hiện ra thân phận của ả, là đồ trong phủ tướng quân Đột Quyết, tám phần là một ái thiếp.”

Bọn họ đã giao thủ với Đột Quyết nhiều năm nên cũng nắm được nhiều chuyện, dựa vào một món đồ vẫn có thể đoán được đại khái thân phận của đối phương.

Hắn gượng cười lên: “Khéo e sau này còn muốn trả thù lại nữa.”

Phục Đình ném cuộn da dê cho hắn: “Bọn chúng muốn thì còn cần gì có.”

La Tiểu Nghĩ hai tay bắt lấy, cười cười: “Cũng đúng.”

Xưa nay toàn là đám chó Đột Quyết kia gây sự trước, cũng đâu cần biết lý do là gì.

Các cận vệ đưa thi thể ả Đột Quyết kia đi.

Phục Đình nhìn Tê Tri.

Từ khi lấy được đồ thì nàng hết sức an phận.

Chàng vẫy tay gọi một cận vệ tới, dặn dò mấy câu.

Không lâu sau, cận vệ đã đánh xe ngựa của Tê Tri đến.

Ban nãy bọn họ ẩn náu ở gần đó là nhờ lần theo vết bánh xe.

Rèm xe bị xé toạc, cũng may vẫn sử dụng được.

Tê Tri lên xe chờ mọi người, cẩn thận dịch rèm lại, lúc này mới có cơ hội lấy ngọc bội trong tay áo ra xem.

May mà không bị mất, nàng cẩn thận cất vào trong tay áo.

Một ngày một đêm qua đi, đoàn người cách phủ Hãn Hải khá xa.

Tới khi đến ngoài thành thì trời cũng đã tối đen, cổng thành đã hạ xuống từ bao giờ.

La Tiểu Nghĩ đánh ngựa đi kiểm tra gần đó một vòng, quay về hỏi: “Tam ca, ở gần đây có một khách xá, có cần vào thành tiếp không hay là nghỉ ngơi trước?”

Nếu vẫn cứ vào thành thì phải thêm mấy canh giờ nữa mới được ngủ, bọn họ thì không sao, hắn hỏi thế là hỏi thay tất tưởi.

Phục Đình nhìn xe ngựa, đến giờ nàng vẫn chưa được ngủ nghỉ, thế mà không hề than vãn nửa lời.

“Nghỉ lại gần đây đi.”

Tê Tri ở trên xe vẫn ráng giữ tỉnh táo, bỗng cảm thấy xe ngựa dừng lại, nàng bèn vén rèm đi xuống, sân nhà trước mắt được vây quanh, trong cửa đèn đuốc tù mù, là một gian khách xá.

Nàng nhìn qua, cảm thấy đúng là quá trùng hợp, chưa nói đến chuyện là khách xá dưới danh nghĩa nàng, mà còn chính là nơi nàng từng đặt chân khi mới tới phủ Hãn Hải.

La Tiểu Nghĩ đứng ở bên kia buộc ngựa, có vẻ như cũng đã nhận ra, bèn quay đầu lại cười: “Đúng rồi, đây chính là nơi hồi đầu đệ đón tẩu tẩu về phủ đây mà.”

Tê Tri còn tưởng hắn đã quên, lại nhìn người đàn ông đứng trước nàng: “Đúng thế, lúc đó ở đây còn có người cầm kiếm chìa vào ta.”

Phục Đình cời đao trên tay, nhìn về phía nàng.

Nhớ lại lúc chàng dùng đầu kiếm vén mũ vành của nàng lên.

Chàng nhếch mép nhưng chẳng nói gì, đi tới một bước, đứng ngoài cửa nhìn nàng.

Váy của Tê Tri bị rách mấy chỗ, cũng không đội mũ, tóc tai bù xù. Không muốn bị người khác thấy đáng về lúc này của mình, nàng sai bước tiến tới, đi theo cạnh chàng.

Phục Đình che người nàng lại rồi đi vào, cận vệ hai bên đứng xung quanh nhưng không ai dám tới gần.

Chủ khách xá đi ra nghênh đón khách quý, chẳng dám thất lễ, còn cử một bà thím đến phục vụ Tê Tri.

Tê Tri được đưa vào phòng, rửa tay với mặt rồi mới ăn uống.

Thức ăn không ngon lắm, nhưng vì quá đói nên vẫn phải ăn dù vô vị.

Bà thím rời đi, nàng ngồi trước gương sửa sang tóc tai rồi lại soi cổ, ở đó bị móc sắt của ả người Đột Quyết chạm vào gây nên mấy vết xước, may mà không chảy máu, nghĩ đến cũng đúng là vô cùng may mắn.

Cánh đàn ông ở bên ngoài canh gác.

Nàng ngồi xuống mép giường, nghe tiếng trò chuyện rôm rả của họ mà con mắt mỗi bắt tri bắt giác kéo đến, ngả đầu xuống gối.

Lúc Phục Đình đẩy cửa đi vào thì thấy nàng nghiêng mình nằm trên giường không nhúc nhích, hẳn là đã thiếp ngủ rồi.

Chàng dựa vào cửa, bỗng dưng chàng nghĩ, không biết nếu lần này mà không đúng lúc bắt gặp thì sao đây, có lẽ đã xảy ra chuyện thật rồi.

Chàng lập tức quệt miệng, tự cười chính mình, suy nghĩ lung tung gì vậy không biết.

...

Tê Tri chợt choàng tỉnh, cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, trong khoảnh khắc ngồi dậy còn tưởng mình đang ở trong phòng tại phủ đô hộ, nhưng may nhờ có ánh đèn u ám, nhìn thấy bày biện đơn giản thì nàng mới sực nhớ lại.

Bên ngoài không còn âm thanh tiếng động, xem ra cũng đã nửa đêm.

Không nhìn thấy Phục Đình đâu, nàng nương theo ánh sáng nhìn sang, trong góc có dựng bình phong, ngọn đèn đặt ở phía sau hắt bóng người lên bình phong.

Nàng đứng dậy đi vòng ra sau bình phong, thấy người đàn ông gần như trần truồng đang ngồi ở đó, cầm khăn tay lau người.

Sóng lưng đập vào mắt nàng, bả vai cuộn cuộn, có mấy vết sẹo uốn lượn, ngang hông như có đường nét, đi xuống nữa là khăn vải quấn quanh, nhưng dường như không che được gì.

Trong ánh đèn mờ tối, chàng dừng tay, ngoái đầu lại.

Tê Tri vội quay người đi, bước nhanh hai bước tới đứng cạnh bàn, lúc này mới phát hiện tim đã đập nhanh.

Đang sau vang lên mấy tiếng động rồi dừng lại hẳn.

Lúc này nàng mới xoay người lại.

Nhưng vừa quay đầu thì đã đối diện với nửa trên ngực của phái nam.

Phục Đình đã tiến tới sau lưng nàng.

Chàng đặt ngọn đèn lên bàn, hỏi với ngữ khí nặng nề: “Trốn cái gì?”

Tê Tri giật mình, bụng nghĩ đúng vậy, trốn gì chứ, nàng là phu nhân của chàng, cũng không phải là chưa thấy.

Nhưng vừa rồi cũng không biết bị gì, cứ như bị kích động mạnh nên theo bản năng trốn đi.

“Không có gì, chỉ là không muốn ảnh hưởng tới chàng thôi.” Nàng nói nhỏ, mắt lướt qua ngực chàng.

Trên lồng ngực chàng có một mảng bầm tím, có thể là bị thương trong lúc giao đấu động thủ, nàng đoán có lẽ chàng vừa xử lý vết thương nhỏ này.

Đi xuống nữa là phần hông gầy gò nhưng đầy mạnh mẽ của chàng, cùng với đường cong như khe rãnh nằm ngang.

Nàng rời mắt đi, đang tính quay gót thì lồng ngực trước mắt bỗng lại gần.

Phục Đình cúi đầu nhìn nàng: “Đã ngủ đủ giấc chưa?”

Tê Tri ngược mắt nhìn chàng, có vẻ thất thần: “Hử?”

Mắt chàng đen láy sâu hoắm, không trả lời mà chỉ cúi người xuống, bế bổng nàng lên.

...

Tê Tri nằm trên giường, tóc mai đã được chải gọn nay lại rối lại.

Nàng cố kìm nén không lên tiếng, mọi suy nghĩ đều bị người đàn ông đang rong ruổi trên người nàng dẫn dắt.

Phục Đình sờ tay ra sau lưng nàng rồi lại nhìn sắc mặt nàng, không thấy có vẻ gì là đau.

Nàng cũng phát hiện ra, còn tưởng chàng lại muốn dùng tay đè nên đẩy tay chàng ra.

Chàng bật cười, nói: “Còn có sức nhi.”

Tê Tri cắn môi, chàng lại mạnh bạo nữa rồi.

Phục Đình dùng tay cạy môi nàng ra, không cho nàng cắn.

Nàng không nhịn được rên lên một tiếng, thẹn thùng không nói nên lời, thế là lại cắn răng cố kìm nén, mắt nhìn chăm chú vào cằm chàng, bỗng nhớ ra là chàng chẳng hề hôn mình.

Hình như đã lâu rồi chàng chưa hôn nàng.

Nàng gắng gượng vươn tay ra, ôm lấy cổ chàng.

Phục Đình nhìn vào đôi mắt mở to của nàng, dù nàng không cần lên tiếng thì đôi mắt ấy cũng biết nói chuyện.

Chàng mím môi, hận không thể bóp nát ánh mắt ấy của nàng, bàn tay vỗ nhẹ vào cổ nàng rồi nâng cằm nàng lên, đầu hạ xuống.

Cổ Tê Tri nóng lên, miệng chàng chạm vào nơi móc câu từng ghé vào, vừa như hôn lại như gặm nhấm, có hơi đau mà cũng thật tê dại, khiến nàng phải rướn cổ.

Rồi nàng lập tức nhú mày, bụng nghĩ, chàng vẫn không hôn mình.

Phục Đình mở mắt ra.

Trời vẫn chưa sáng, chàng ngồi dậy nhìn sang bên cạnh.

Tê Tri đang ngủ, lặng yên vùi mình trong chăn như quả bông mềm mại.

Chàng tự giễu, cảm thấy đã đánh giá cao định lực của bản thân.

Thực sự không muốn lại động vào nàng sớm vậy, nhưng tối qua lại không nhịn được.

Phục Đình đứng dậy mặc đồ, La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài cũng đã gọi mọi người dậy.

Chàng cầm cốc nước trên bàn uống một hớp, đeo bội đao lên rồi ra ngoài.

“Về thành luôn chứ tam ca?” La Tiểu Nghĩa vừa tới đã hỏi.

“Ừ.”

Mọi người lập tức chuẩn bị.

Chàng đang định quay người đi vào phòng thì cánh cửa bật mở, Tê Tri đã thu xếp xong xuôi bước ra.

Nàng đứng trước người chàng nhìn chàng một lúc, miệng lẩm bẩm: “Mãng phu.”

Nghe thấy hai chữ này, chàng nhìn sang, đoạn bật cười: “Đúng thế, nàng đã cưới một mãng phu đấy.”

Mặt Tê Tri dần đỏ lựng, do nhớ lại chuyện đêm qua.

Tuy vẫn là mãng phu, nhưng so với lần trước thì đúng là đã hạ thủ lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Khi mặt trời chỉ vừa ló rạng, một hàng khinh kỵ đi vòng quanh xe ngựa, tiến vào phủ Hân Hải.

La Tiểu Nghĩa đi đầu, vừa vào thành đã có binh lính bố trí chờ sẵn, trông thấy đội ngũ thì lập tức tiến tới lại gần ngựa của hắn, bẩm báo tình hình trong thành.

La Tiểu Nghĩa kéo ngựa quay đầu tới chỗ Phục Đình: “Tam ca, có chút chuyện.”

Phục Đình nghe vậy, lập tức quát dây cương: “Đi xem thế nào.”

Tê Tri nghe thế thì vén rèm cửa sổ lên, thấy bọn họ đổi hướng.

Nàng nhìn lướt qua, phát hiện dường như là vị trí cửa tiệm của nàng.

Khoảng ba khắc sau, xe ngựa đến nơi thì dừng lại.

Tê Tri vén rèm lên, đúng thật là cửa tiệm mà nàng gặp chuyện lúc trước.

Sân cửa không sao, thế nhưng mái nhà đã bị thiêu rụi, để lại những bức tường đen và những viên gạch nửa sụp, ngọn lửa đã sớm được dập tắt, chỉ còn làn khói còn toả chưa tan.

Một cận vệ tiến tới, chủ tiệm nghe tin đi ra, vái chào mọi người.

Phục Đình xuống ngựa, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Chủ tiệm cúi đầu thưa: “Bẩm Đại đô hộ, hai hôm trước có mấy gã người Hồ giả làm thương nhân đến bàn chuyện làm ăn, không ngờ chúng lại phóng hỏa cửa tiệm, còn đã thương người khác.”

Tê Tri vén nửa rèm lên, không ngờ ngày đó gặp nạn lại có chuyện như thế.

Chủ tiệm không hề nói một chữ về chuyện nàng bị bắt.

Phục Đình nhìn cửa tiệm rồi đi tới cạnh xe, một tay nắm lấy khung cửa sổ, thấp giọng hỏi: “Hôm đó nàng bị bắt ở đâu?”

Nàng ngẫm nghĩ: “Ở gần đây.”

Chàng xoay người đi chỗ khác, nói với chủ tiệm: “Các người bị theo dõi rồi.”

Tê Tri cũng đoán được, hèn gì trong thành không có chuyện gì mà ả Đột Quyết kia lại chạy thẳng đến chỗ nàng.

Nhưng nàng không thể không giúp đất Bắc, xem ra kiếp này không tránh được rồi.

La Tiểu Nghĩa đã vào phòng bên kiểm tra một vòng, lúc đi ra bảo: “May mà cứu hỏa kịp thời, chỉ bị cháy gian này thôi.”

Phục Đình nhìn hắn.

La Tiểu Nghĩa hiểu ý, chuyển lời cho chủ tiệm: “Hiệu buôn của các người có công với đất Bắc, phủ đô hộ sẽ không để các người chịu thiệt thòi, sau này có bất cứ chuyện gì thì hãy báo quan, lần này tổn thất bao nhiêu thì cứ nói.”

Tê Tri gơ tay lên che miệng, ho một tiếng.

Phục Đình nhìn nàng: “Sao vậy?”

Nàng xoa cổ, đáp: “Bị sặc khói.”

Chủ tiệm nhận được nhắc nhở, vội thưa: “Cũng không tổn thất nhiều lắm, chỉ là tiểu nhị trong tiệm bị thương nhẹ, nhưng cũng không đáng ngại, chỉ cần sau này có thể buôn bán yên ổn thì không cần báo lên đâu ạ.”

Phục Đình nói với La Tiểu Nghĩa: “Nhớ kỹ đấy.”

La Tiểu Nghĩa gật đầu: “Đã nhớ rồi.”

Thật sự chẳng có hiệu buôn nào nói chuyện dễ như nhà này cả, đương nhiên phải nhớ kỹ chứ, để sau này còn chiếu cố nhiều hơn.

Tê Tri lại nhìn cửa tiệm, khi chắc chắn đã không còn đại sự nào nữa thì mới yên tâm.

Chợt nghe thấy tiếng vó ngựa ở trên đường vọng đến.

Vài con khoái mã xông đến rồi vội vã ghì cương.

Nàng tưởng là xe ngựa của mình chặn đường bọn họ, nhưng ngoái đầu lại nhìn thì thấy mấy người kia đồng loạt xuống ngựa, đi về phía này.

“Đại đô hộ, không ngờ lại gặp nhau ở đây.” Người lên tiếng là một ông già râu tóc bạc phơ, mắt sâu mũi cao, mặc trang phục người Hồ có thêu hoa văn, trên thắt lưng đính nút ngọc lam trang sức, đi tới hành lễ với Phục Đình.

Đi theo ông ta là một cô nương mắt to mũi cao cũng giống vậy, thoạt trông chỉ mới mười mấy tuổi.

Mới thoát được kiếp nạn từ trong tay kẻ có dung mạo tương tự bọn họ, Tê Tri không khỏi nhìn kỹ thêm.

Cùng là người Hồ.

Nàng nhớ chỉ có người Hồ mới đem nút ngọc lên thắt lưng.

Phục Đình quét nhìn họ: “Vừa tới à?”

“Đúng thế.” Ông già trả lời, sau đó quay sang chào hỏi La Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa cũng quen thuộc tán gẫu với họ vài ba câu, cười bảo: “Gần đây ta với tam ca bạn quá, quên mất tháng Ba đã đến, năm nay tới lượt bộ tộc Bộc Cổ các ông tới phủ Hãn Hải nghị sự hả?”

Ông già cười theo hai tiếng: “Đúng vậy, năm nay đến lượt chúng tôi.”

La Tiểu Nghĩa nhìn cô gái ở sau lưng ông ta, đùa: “Áy, Tiểu Tân Vân đã lớn thế rồi cơ à.”

Cô nương xấu hổ cười, nhìn Phục Đình rồi lập tức quay đầu đi, nhìn về phía xe ngựa.

Tê Tri thấy cô bé nhìn mình chăm chú, không biết là đang nhìn điều gì, thế là nhoèn miệng cười với người ta.

Cô nương kia sững sờ, cũng mỉm cười rồi xoay mặt đi.

Phục Đình phóng người lên ngựa: “Lát nói chuyện sau, ta đưa người về phủ đã.”

Ông già đáp lời.

Tiếp đó là cô nương kia nhỏ nhẹ lên tiếng: “Tiên đưa Đại đô hộ.”

Phục Đình không trả lời, đánh ngựa lên đường.

...

Lý Nghiên vội vã đến hậu viện, trông thấy dưỡng vừa ra khỏi hậu viện nhưng cũng chẳng màng chào hỏi, chạy vội vào nhà chính.

Vừa vào cửa, thấy cô cậu ngồi trên ghế thì thờ phào: “Cô có bị thương ở đâu không ạ?”

Tê Tri chỉ vừa trở lại không lâu, rửa mặt chải đầu thay xiêm y, lúc này đang ngồi trên ghế, uống trà nóng trong tay.

Tân Lộ đứng bên nói: “Thế từ lo lắng lắm ạ, sau khi nô tỳ báo quan, thế từ còn dẫn các nô tỳ đi tìm mấy vòng ở cổng thành, đến khi quan viên nói Đại đô hộ đã có sắp xếp, sẽ không có việc gì, bảo chúng nô tỳ yên tâm thì mới chịu về phủ.”

Tê Tri thấy quãng mắt Lý Nghiên thâm đen, đoán chắc hai ngày nay không được ngủ ngon, vậy là trấn an: “Yên tâm đi, cô không sao cả, đất Bắc không yên ổn được như Trung Nguyên, chúng ta rồi cũng phải quen thôi.”

Đương nhiên Lý Nghiên hiểu được điều này, nhưng cô là người thân duy nhất của cậu, sao có thể không lo lắng chứ.

“Cũng may là còn có dưỡng.” Cậu nghĩ thôi mà vẫn sợ.

Tê Tri nhớ lại quãng đường đầy nguy hiểm đó, đúng là may có Phục Đình, sau đó lại nhớ đến tình hình lúc vừa về thành.

Nàng đặt cốc trà xuống, nhìn Tân Lộ: “Hôm đó em có bị thương không?”

Lúc ấy Tân Lộ bị kéo xuống xe nên có ngã bị thương, có điều dưỡng hai ngày đã lành nhiều rồi, bèn lắc đầu nói: “Không bảo vệ tốt gia chủ đã đáng tội chết, đầu đáng để gia chủ nhớ tới.”

“Đừng có nói càn.” Tê Tri nắc: “Bọn chúng đã có chuẩn bị mới tới, cũng không thể tránh được.”

Tân Lộ biết nàng không xem thường người dưới, trong lòng càng thêm hổ thẹn, quay đầu lại nhìn Thu Sương, bốn mắt chạm nhau, cả hai vẫn còn sợ hãi trong lòng, nếu gia chủ gặp chuyện thì thật là trời sắp mất.

Tê Tri gọi Thu Sương lại gần, dặn dò kỹ lưỡng vài câu.

Khi nàng từ Quang Châu đến có đem theo người tới, dặn dò Thu Sương sắp xếp ổn thỏa và đồng thời cũng dùng những người đó, thuận tiện lấy danh nghĩa của cửa hàng để thu hút một ít hộ viện.

Từ sau khi thành thân, nàng mãi bận lo liệu chuyện ở phủ Quang vương nên không tự ra ngoài kinh doanh nữa, mà lùi về sau điều khiển.

Giờ lại đích thân sắp xếp chuyện sinh kế ở đất Bắc, thế mà mới mở đầu đã gặp phải Đột Quyết phiền toái khó giải quyết.

Đêm hôm ấy Phục Đình không về.

Sáng ngủ dậy Tê Tri mới phát hiện ra.

Hôm qua sau khi đưa nàng về phủ, chàng rời đi đến nay vẫn chưa về.

Có lẽ vì để nàng nghỉ ngơi đủ nên đến giờ này rồi mà Tân Lộ Thu Sương vẫn chưa vào gọi nàng dậy.

Nàng trở mình nằm trên gối, ngón tay quần quanh lọn tóc, sau khi sắp xếp xong các đầu mối, nàng lại suy nghĩ về những việc kinh doanh trước đây, xem có điều gì chưa thu xếp được không.

Chợt nhác thấy đôi chân người đàn ông, nhìn sang thì thấy Phục Đình đã về, vừa đi tới trước giường.

“Đi gấp lão già hôm qua hả?” Nàng hỏi.

“Ừ.” Chàng nhìn nàng, xoay người lấy quần phục trên giá thay vào.

“Chỉ mỗi ông ta?”

Phục Đình nhìn nàng: “Đó là thủ lĩnh của bộ tộc Bộc Cổ.”

Nàng cảm thấy buồn cười, có lúc trọng điểm nói chuyện của nam và nữ thật không đồng nhất, nàng hỏi có phải chỉ gặp mỗi một người hay không, còn chàng lại nói ông già kia rất quan trọng.

Nàng có nghe về tộc Bộc Cổ rồi, nghe nói là một trong chín họ người Hồ ở đất Bắc, thiện cưỡi ngựa bắn cung, từng là một nhánh của Đột Quyết nhưng về sau đã quy hàng Thiên gia, trở thành một bộ tộc dưới quyền cai quản của phủ đô hộ An Bắc.

Chẳng trách hôm qua nhìn ông già kia có vẻ có địa vị, hóa ra là thủ lĩnh.

Phục Đình thay quần phục, vừa đeo thắt lưng vừa nói: “Theo ta ra ngoài.”

Tê Tri biết là phải gặp bọn họ một lần, chân trần giẫm xuống đất, đi tới ngồi xuống trước bàn trang điểm, giờ tay kéo ngăn kéo ra, quay đầu nhìn chàng: “Chọn một cây trầm giúp thiếp nhé?”

Phục Đình nhìn cơ thể nàng dưới lớp trung y mỏng manh, hai cánh tay mềm mại duỗi ra, để lộ nửa gáy xoay về phía chàng, có nét biếng nhác khi vừa thức giấc.

Chàng không nhìn ngăn kéo mà chỉ nhìn nàng: “Nào cũng được.”

Nghe thấy tiếng động nàng quay đầu lại, nhưng lại không nhìn thấy ánh mắt chàng, chàng đã ra ngoài trước rồi.

Tân Lộ và Thu Sương đã chờ sẵn ngoài cửa, vừa thấy Đại đô hộ đi ra thì lập tức đi vào, phục vụ gia chủ rửa mặt chải đầu điểm trang.

Phục Đình không đi xa mà đứng đợi ngay dưới hiên, cầm túi rượu trong tay.

Uống hai hớp thì thấy Tê Tri tới, chàng lập tức vận nắp, mắt nhìn lên tóc nàng, mái tóc đen của nàng đã được búi lên, song không hề cài trâm.

Chàng nghĩ bụng, chẳng lẽ là vì mình không chọn cho nàng sao.

Tê Tri tới gần chàng, đột nhiên nghe thấy một tràng cười vang lên, nhìn ra sau vườn nơi phát ra tiếng cười, La Tiểu Nghĩa cùng ông già và cô nương đã gặp hôm qua đang đứng với nhau, trong tay cầm cung.

“Bọn họ làm gì vậy?” Nàng hỏi.

“Bắn tuyết.” Phục Đình chỉ lên ngọn cây, “Phải bắn rụng đụn tuyết trên cành, một kiểu trò chơi của tộc Bộc Cổ.”

Nàng nhìn chàng: “Đây là lần đầu thấy chàng mở phủ đón khách đấy.”

Phục Đình nói: “Tộc Bộc Cổ khác, bọn họ rời Đột Quyết quy thuận nước ta, cũng có nhiều chiến công với phủ đô hộ, nên có địa vị rất cao trong số người Hồ ở tám phủ mười bốn châu.”

Ý nói là chàng rất coi trọng.

Đang nói chuyện thì cô nương kia đã cầm cung đi tới, một tay ấn lên ngực làm lễ Hồ tộc với Phục Đình: “Đại đô hộ cũng tham gia chứ?”

“Không được.” Phục Đình từ chối thẳng.

Cô nương kia cũng không nói thêm, xách cung đứng thẳng, đúng lúc La Tiểu Nghĩa dẫn ông già kia tới.

Phục Đình lùi ra: “Đây là phu nhân của ta.”

Ông già lập tức làm lễ: “Bộc Cổ Kính kính chào phu nhân.” Nói rồi lại kéo cô nương ở bên cạnh tới, “Đây là cháu gái ta, Bộc Cổ Tân Vân.”

Cô nương cũng làm lễ, sau đó ngược mắt nhìn Tê Tri.

La Tiểu Nghĩa sợ Tê Tri không biết thì cười nói: “Tâu tâu, tháng Ba mỗi năm các tộc người Hồ sẽ cử thủ lĩnh tới phủ Hãn Hải nghị sự, năm nay là đến tộc Bộc Cổ, vị này chính là thủ lĩnh.”

Tê Tri gật đầu, hèn gì hôm qua nghe hãn nói gì mà tháng Ba đã đến.

Đang nói chuyện thì Lý Nghiên tới, La Tiểu Nghĩa thấy thế thì cười ngoắt cậu lại: “Thế tử tới đúng lúc lắm, đang tính dạy cậu tập võ đây, tới chơi cùng đi.”

Lý Nghiên ngơ ngác bị hãn kéo vào vườn.

Bọn họ vào ván mới, La Tiểu Nghĩa dạy Lý Nghiên bí quyết chơi trò này trước.

Vì để tránh bị thương nên lúc chơi sẽ dùng mũi tên gỗ, cũng bởi thế mà khá khó bắn.

Bộc Cổ Kính không chơi mà mời Phục Đình dời bước nói chuyện.

Tê Tri chậm rãi đi vào sân, đứng dưới bóng cây nhìn.

Tháng Ba ở Trung Nguyên đang là chính giữa mùa xuân, tháng Tư hương thơm ngọt ngào, vậy nhưng ở đất Bắc chỉ có thể thấy được bóng dáng ngày xuân.

Trong sân vườn rộng rãi trồng cây cối ở đất Bắc, rất kiên cố vững chãi, nhưng chỉ mới vừa nhú mầm xuân, tuyết đọng ở đầu cành trở thành thú vui cuối cùng trong mắt họ.

Phục Đình và Bộc Cổ Kính vừa đi vừa nói chuyện, Bộc Cổ Tân Vân tìm chỗ ngồi, trông thì như đang nghỉ ngơi nhưng lại nhìn ra xa về phía bọn họ, cũng không kéo cung nữa.

Phụ nữ như có trực giác trời sinh, lần đầu tiên khi nhìn thấy cô nương này, Tê Tri đã có cảm giác nàng ta có gì đó không bình thường với Phục Đình.

Khác với cô gái chơi đàn Đỗ Tâm Nô ngày trước, cảm giác này không phải là muốn dựa thế trời cao.

Nàng thoáng im lặng, chuyển tầm mắt nhìn Lý Nghiên.

Cuối cùng Lý Nghiên cũng kéo cung bắn được tên, mũi tên bắn vào ngọn cây bên cạnh nàng, đụn tuyết đầu cành rung lên rồi rơi xuống người nàng.

Hơi lạnh đập vào mặt cắt đứt mạch suy nghĩ, nàng cười cười giờ tay phải đi.

Lý Nghiên thấy nàng cười thì cũng vui lây, nói với La Tiểu Nghĩa: “Chú Tiểu Nghĩa lại dạy cháu bắn tên đi.”

La Tiểu Nghĩa ngạc nhiên: “Sao tự dưng hăng hái thế?”

Lý Nghiên nói: “Cô bị giật mình nhưng có vẻ rất vui, cháu muốn cô vui nữa.”

La Tiểu Nghĩa chắc một tiếng, không ngờ tiểu tử này lại còn thân thiết hơn cả khuê nữ: “Được, cậu nhặt tên gỗ về đây, ta sẽ tìm cho cậu một chiếc cung tốt.”

Hắn nói rồi phóng lên hành lang, thấy tam ca nhà mình đã nói chuyện về, đang đứng cạnh cột trụ nhìn vào vườn.

La Tiểu Nghĩa nhìn theo mắt chàng, thấy gương mặt vui vẻ của tẩu tẩu thì sán tới trên: “Tam ca nhìn gì đó, bảo huynh chơi thì lại không chơi?”

Phục Đình chợt đưa tay ra: “Đưa cung cho ta.”

Tê Tri nhặt tên gỗ giúp Lý Nghiên, bỗng lại có tuyết rơi xuống đình đầu.

Nàng vừa dùng tay che vừa tránh đi, ngẩng đầu nhìn lên, cành cây vẫn đang rung bần bật, rồi ngay sau đó lại rung tiếp, vụn tuyết rơi xuống mặt nàng, vừa nhột vừa lạnh.

Nàng bật cười, cứ tưởng là Lý Nghiên làm, nhưng rồi lại thấy cậu nhóc đang đứng bên mình, cũng đang phủi tuyết trên người.

“Áy cô, đã lâu lắm rồi không có tuyết rơi, giờ giống trời đổ tuyết quá.” Cậu cười theo.

Tê Tri chưa kịp lên tiếng thì cành cây trên đầu lại rung mạnh, bông tuyết phát phơ rơi xuống, nàng bước ra mấy bước, giơ tay che mắt nhìn lại, là một cơn mưa tuyết rơi lất phất.

Nàng cảm thấy khó tin, nụ cười trên mặt vẫn chưa tan, thấy có mấy mũi tên gỗ cắm trên cành, nàng níu cổ áo quay đầu lại, ngoại trừ Bộc Cổ Tân Văn đang nhìn quanh ở đây ra thì chỉ có La Tiểu Nghĩa đứng dưới hiên.

Cứ tưởng là hấn cố ý, nàng lập tức thôi cười.

La Tiểu Nghĩa nhìn tẩu tẩu ở bên kia cười thì cũng cười theo, ngoái đầu lại, nhìn tam ca từ sau thân cây trở về, ném cung cho hắn.

“Đã bao nhiêu năm rồi tam ca không chơi mấy trò này, hôm nay có dịp hăng hái thật đấy.”

Phục Đình nhìn lại, mỉm cười mà không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Lý Nghiên đi lên hành lang, tính hỏi La Tiểu Nghĩa chuyện bắn cung.

Tê Tri rời khỏi gốc cây, nhớ lại dường như hồi bé nàng cũng từng chơi những trò với tuyết như vậy.

Quang Châu rất ít khi có tuyết, dù có thì cũng chỉ rơi lác rác, trong ký ức nàng cũng chỉ cùng anh trai nghịch tuyết mấy bận. Mà lần nào cũng là anh trai ra tay, nàng đứng một bên vì anh trai không cho, sợ nàng bị cồng tay.

Nàng xòe tay ra, trong lòng bàn tay vẫn còn vụn tuyết, giơ tay phủi nhẹ, thầm nghĩ: đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, giờ nàng đã không còn là cô bé được anh trai chiều chuộng của ngày xưa nữa.

Bỗng nàng bắt giác dừng chân, lúc này mới phát hiện trong vườn chỉ còn lại nàng và Bộc Cổ Tân Văn đang ngồi một bên.

Hai người chỉ cách nhau có mấy bước, Bộc Cổ Tân Văn cầm cung đứng dậy, không thể ngồi lì trước mặt nàng được bởi lẽ đó là thất lễ.

Tê Tri mỉm cười với em ấy.

Tiểu cô nương đứng đó, giống hệt như lần đầu gặp nhau, cũng mỉm cười lại với nàng.

Một lúc sau, tiểu cô nương nhìn gốc cây mà tuyết vừa rơi ban nãy, mở miệng bảo: “Trông phu nhân có vẻ vui khi thấy tuyết rơi, tôi cũng sẵn lòng bắn vài lần cho phu nhân, không biết phu nhân vui rồi thì có chịu nói chuyện mấy câu với tôi chăng?”

Tê Tri nghe thế thì buồn cười: “Sao lại nói thế?”

Bộc Cổ Tân Vân kéo dây cung trong tay: “Nghe ông nội nói phu nhân xuất thân từ hoàng tộc, là huyện chủ tôn quý nên không dám mạo phạm.”

Bấy giờ nàng mới hiểu vì sao cô nương này vẫn còn ngồi đây mà không dám tiếp cận, đoạn cười nói: “Dù xuất thân hoàng tộc thì ta cũng là người thường, em không cần phải giữ lễ như thế, muốn nói gì thì cứ nói đi.”

Bộc Cổ Tân Vân ngược mắt nhìn nàng rồi lại cụp xuống, sau mấy lần mới mở miệng: “Vì sao bây giờ phu nhân mới tới?”

Tê Tri không ngờ em ấy lại hỏi mình câu này, nhìn hai má tròn trịa của em ấy, vẫn chưa dậy thì hẳn nên trông như một đứa trẻ: “Có nguyên nhân cả, mà em đây, sao lại hỏi ta câu này?”

“Chỉ là...” Tiểu cô nương suy nghĩ một hồi rồi nói: “Tôi không nghĩ ra được có ai lấy Đại đô hộ mà lại cam lòng rời xa huynh ấy.”

Tê Tri giật mình: “Em nghĩ vậy sao?”

Bộc Cổ Tân Vân ngạc nhiên, lập tức hỏi lại: “Đại đô hộ là anh hùng đất Bắc, là tình lang trong lòng nữ tử nơi này, nên tôi mới đoán như vậy.”

Giọng vốn vẫn như muốn mau chóng giải thích.

“Thế à?” Tê Tri bật cười nhưn mếu: “Ta không biết đấy, thì ra chàng là tình lang trong lòng nữ tử đất Bắc.”

Bộc Cổ Tân Vân tưởng nàng không tin, thế là giải thích thêm: “Đất Bắc không giống Trung Nguyên, nữ tử Trung Nguyên thích văn nhân mặc khách, còn nữ tử đất Bắc chỉ thích dũng sĩ oai hùng thiện chiến, là kiểu như Đại đô hộ vậy.”

Tê Tri gật đầu, nhìn thẳng vào em ấy: “Thế còn em?”

Bộc Cổ Tân Vân sững ra: “Tôi gì cơ?” Rồi lập tức phản ứng được, thấp giọng đáp: “Không ai có thể xứng với Đại đô hộ cả, tôi có mơ cũng không dám.”

Tê Tri chợt nhớ ra Tào Ngọc Lâm cũng đã nói, bảo là không nghĩ ra người nào có thể xứng với Phục Đình.

Lúc ấy nàng không để ý nhiều, bây giờ lại nghe có người nói như thế thì mới thực sự để tâm.

Nàng nở nụ cười như có như không: “Ta cũng thấy thế, với lại, tình lang đất Bắc không ai xứng giờ đã là phu quân của ta rồi.”

Bộc Cổ Tân Vân ghen lời, tay càng bất giác kéo căng dây cung, nghiêm mặt không nói câu gì.

Suy cho cùng thì vẫn còn nhỏ tuổi, tiểu cô nương cũng tự nhận ra lời nói của mình không được chu toàn.

Nói không ai có thể xứng với Đại đô hộ, há chẳng phải là nói luôn cả phu nhân trước mắt ư?

Nhưng câu nói đó của phu nhân lại khiến cô nhóc không tiếp lời được.

“Em còn có chuyện gì muốn nói với ta nữa không?” Tê Tri nhìn cô nhóc.

Tiểu cô nương lắc đầu, vì thấy có người tới nên lui ra, giả vờ như chưa từng nói chuyện.

Lý Nghiên đi tới, cầm cây cung mới trong tay: “Cô có muốn chơi nữa không ạ?”

Tê Tri lắc đầu: “Không đâu, cô về trước đây.”

Lý Nghiên tiếc nuối: “Cháu mới hỏi được mọ từ chú Tiểu Nghĩ mà.”

Tê Tri cười: “Mọi người chơi là được rồi.”

Nàng bước lên hiên, lúc dừng chân cạnh cột trụ thì giờ tay vuốt tóc mai, nghĩ đến lời mình nói vừa rồi thì lại thấy buồn cười.

Bởi nàng không ngờ là mình lại nói những lời như thế với một đứa trẻ.

Đó cũng chỉ là một cô bé mà thôi, đâu phải Đỗ Tâm Nô dùng tiền là đuổi được.

Nàng có thể nhận ra, tiểu cô nương chỉ nhún nhường với Phục Đình chứ không khiêm nhường với nàng chút nào.

Có lẽ là do nàng là một nữ tử Trung Nguyên có thân phận, đã cướp đi tình lang đất Bắc.

Trời sẩm tối, trong phủ mở tiệc tiếp đãi khách khứa.

Tân Lộ vào phòng, Tê Tri đang ngồi đối chiếu bản nợ mới.

Nàng biết gia chủ nhân cơ hội Đại đô hộ không có mặt mà xem sổ sách, chờ một lúc mới hỏi: “Gia chủ có dự tiệc không ạ? Đại đô hộ đang mở tiệc tiếp đãi thủ lĩnh bộ tộc Bộc Cổ ở nhà trước.”

Tê Tri khép sổ lại, gật đầu: “Đi.”

Phủ Đại đô hộ còn có phu nhân làm chủ, sao có thể không đi.

Tân Lộ đang định lấy đồ thay cho nàng, nàng lại nhớ đến tiểu cô nương trẻ con ở trong vườn, cười nói: “Cũng trang điểm lại luôn.”

...

Phục Đình bước vào sảnh, người hầu đã chuẩn bị mâm tiệc xong xuôi.

Mọi người ngồi vào chỗ, Bộc Cổ Kinh tiến vào theo sau chàng, ngồi bên dưới ở phía tay trái.

Từng món ăn được đưa tới bày trước mặt mọi người, Bộc Cổ Kinh thấy những món ăn tinh tế thì ngạc nhiên vuốt râu, cảm thán: “Lần cuối đến đây đã là mấy năm, nhớ hồi đó trong phủ rất đơn giản, Đại đô hộ đã chịu khổ vì đất Bắc nhiều năm, nay trong phủ đã chuyển biến tốt rồi.” Bộc Cổ Tân Vân ngồi xuống cạnh ông nội, thấp giọng nói: “Đa tạ Đại đô hộ hào phóng.”

Cô nhóc tướng Đại đô hộ coi trọng họ nên mới tốn kém như vậy.

Phục Đình ngồi ở ghế trên, cầm vải lau tay, nói: “Muốn cảm ơn thì cảm ơn phu nhân ấy, trong phủ giờ đều do nàng quản xuyên.”

La Tiểu Nghĩa ngồi đối diện tiếp khách, cười nói: “Đúng thế, tẩu tẩu chính là đại công thần sau lưng tam ca đây.”

Bộc Cổ Tân Vân im lặng nhìn Phục Đình, sắc mặt của chàng vẫn bình thường, có vẻ như chấp nhận câu nói đó.

Bộc Cổ Kinh càng cảm thán: “Không ngờ phu nhân Đại đô hộ lại biết quản lý đến vậy, khốn cảnh vẫn chưa qua mà vẫn có thể trang trải được thế này cho trong phủ.”

Phục Đình nghe thấy thế thì mấp máy cánh môi, suýt nữa đã bật cười, khéo ông ta hiểu lắm rồi, đây cũng không phải là lần đầu Lý Tê Tri phung phí.

Bộc Cổ Kinh bỗng nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn cháu gái mình, hai mắt cong híp lại, nếp nhăn trên trán xô đẩy nhau: “Cũng may mà hồi đó không phải con nha đầu ngốc này vào phủ, chứ thật sự không tài nào có được bản lĩnh ấy.”

La Tiểu Nghĩa cười phá lên, thậm chí còn vỗ bàn: “Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, hồi trước ông còn muốn hứa gả Tiểu Tân Vân cho tam ca đây mà, lúc đó muội ấy mới nhiều tuổi nhỉ, cao chừng này đúng không?” Hắn giờ tay múa may một hồi.

Bộc Cổ Tân Vân cúi đầu, mặt ửng đỏ không nói năng gì.

La Tiểu Nghĩa thấy dáng vẻ đó của cô nhóc thì có ý trêu: “Tiểu Tân Vân còn biết xấu hổ kia, hồi ấy muội chỉ là một đứa con nít, mọi người cũng không xem đó là thật, chả nhẽ tam ca có thể cưới con nít được hả?”

Nàng cau mày ngẩng đầu lên, lúng túng nói: “Ai là con nít hả.”

La Tiểu Nghĩa khoát tay lia lịa: “Được được được, muội đã trưởng thành rồi.”

Tuy nói vậy nhưng hắn lại cười dữ hơn, vừa cười vừa nhìn tam ca.

Phục Đình kéo lỏng dây buộc tay áo, nghe bọn họ cười mà như nghe chuyện của người khác.

La Tiểu Nghĩa cũng chẳng bắt ngờ, dẫu sao đó cũng là chuyện của mấy năm trước, cũng đoán được tam ca đã quên rồi.

Lần trước khi đuổi đánh Đột Quyết, bọn họ có dừng lại nghỉ chân ở bộ tộc Bộc Cổ một thời gian, Bộc Cổ Kinh thấy Phục Đình chiến đấu anh dũng thì muốn hứa gả cháu gái bảo bối của mình cho chàng.

Nhưng lúc ấy Bộc Cổ Tân Vân vẫn còn nhỏ, mọi người chỉ xem đó là lời nói đùa, mà trong lòng Phục Đình cũng chỉ có chiến sự nên càng không để tâm.

Về sau chiến sự đã yên, chưa tới hai năm thì thánh nhân đã ban hôn.

Nên dĩ nhiên cũng không ai nhắc lại việc này nữa, nếu không phải hôm nay Bộc Cổ Kinh nói ra thì cũng chẳng ai nhớ.

Bộc Cổ Kinh cười nói vài câu, thấy cháu gái có vẻ giận thì yêu thương xoa đầu cô nhóc, đoạn sực nhớ hỏi: “Đúng rồi, nói ra thì sao vẫn chưa thấy phu nhân?”

Còn chưa dứt lời thì lập tức có hai thị nữ đứng bên cửa, dáng vẻ vô cùng cung kính, là lễ nghi quý tộc Trung Nguyên mà bộ tộc người Hồ bọn họ chẳng mấy khi được thấy.

Tiếp đến là thấy vị phu nhân đã từng ra mắt đi vào từ ngoài cửa, một thân quý phái, gật đầu nhẹ nhàng nói: “Đã để mọi người đợi lâu.”

Phục Đình nhìn lên, Tê Tri đã đi về phía chàng.

Nàng mặc váy đuôi cá quét đất, cạp váy cao thắt nhẹ, tóc mai búi cao, sau khi ngồi xuống cạnh chàng thì nhướn đôi mi dài, rồi mới ngược đôi mắt đen láy rõ ràng kia lên.

Chàng nhìn lướt qua, đoạn bảo: “Khai tiệc.”

Thực ra Tê Tri đã đến được một lúc rồi, vừa tới cổng thì tình cờ nghe thấy câu đùa kia, thế là ra hiệu mọi người im lặng để nghe cho đầy đủ.

Nàng không nhìn Bộc Cố Tân Vân, trong lòng vẫn đang nghĩ hèn gì có gì đó khác biệt với Phục Đình, thì ra là do có nguồn gốc này.

Bộc Cố Tân Vân lại đang nhìn nàng.

Tiểu cô nương đang ở độ tuổi chau chuốt diện mạo nhất. Gương mặt trắng nõn của Tê Tri thật hoàn mỹ, lông mày nghiêng nghiêng đôi mắt xinh đẹp, cơ thể đều đặn, có nét phong tình mà cô gái trẻ tuổi như nàng không có.

Tiểu cô nương không thể không thừa nhận, vị phu nhân này đúng là có diện mạo hoàn hảo.

Đại đô hộ cường tráng anh tuấn, giờ lại có thêm một người con gái dịu dàng xinh đẹp ở bên... Cô nhóc cụp mắt thôi nhìn.

Bộc Cố Kinh không tiếc lời khen ngợi, đầu tiên là khen phu nhân đẹp tựa thần tiên, rồi lại khen phu nhân có năng lực quản gia, cuối cùng mới động đùa.

Tê Tri cười nói: “Phu quân đã yên tâm giao nhà cửa cho ta thì ta mới dám cả gan tấu máy.”

Bộc Cố Kinh cười nói: “Đại đô hộ và phu nhân ân ái vô cùng, đúng là chuyện tốt.”

Nàng nhìn sang bên cạnh, đôi mắt đen của Phục Đình cũng nhìn lại, bốn mắt chạm nhau rồi lại dời đi.

...

Đến nửa bữa tiệc thì bắt đầu nói tới chính sự.

Tê Tri cảm đùa lên, ngại vì đang tiệc nên cũng chẳng nói chuyện máy với Phục Đình, mà chỉ im lặng nghe bọn họ nói chuyện.

Lần này Bộc Cố Kinh tới phủ là có mang theo chuyện quan trọng.

Bộ tộc người Hồ ở đất Bắc toàn là dân tộc du mục, dê bò chính là kế sinh nhai của những người chăn nuôi.

Mùa đông này tuyết rơi nhiều đóng băng cũng nhiều, nhưng đây không hẳn là chuyện xấu, sau mùa xuân đông cỏ nhất định sẽ xum xuê, thủ lĩnh các bộ tộc nhìn thấy thời điểm thích hợp đã tới, muốn mua một đợt gia súc tốt để mở rộng đồng cỏ, vậy nên đề cử Bộc Cố Kinh vào phủ Hãn Hải báo cáo với Đại đô hộ.

Nhưng bộ tộc người Hồ khá đông nên không phải chỉ cần số lượng nhỏ, tạm thời chưa tìm được nguồn thích hợp để mua vào, huống hồ đất Bắc gặp nạn mấy năm, đến nay mới có dấu hiệu hồi phục, nên bọn họ cũng phải cân nhắc giá tiền.

Giờ nàng mới biết, cả đêm qua Phục Đình không về là vì bận chuyện gì.

La Tiểu Nghĩa ngồi giữa trêu: “Đã bàn cả một ngày rồi, tam ca tự có tính toán, cứ yên tâm dùng bữa đi đã, còn có nữ quyền ở đây đây.”

Bộc Cố Kinh thôi không nhắc đến, cười cười nâng cốc rượu lên, kính Tê Tri: “La ta vô vị, phu nhân mới tới, ắt phải kính một ly, xin được bày tỏ sự tôn kính của bộ tộc Bộc Cố.”

Tê Tri đang định từ chối, nhưng nghe đến câu cuối thì không thể không nâng cốc.

Phục Đình nhìn nàng mở miệng nhấp hết một ngụm, thấp giọng nói: “Nàng sẽ phải hối hận đấy.”

Nàng ngẩn người, nhỏ giọng hỏi lại: “Vì sao?”

Vừa dứt lời thì đã nghe thấy Bộc Cố Kinh nói: “Phu nhân, thứ phu nhân vừa uống là lời phước của bộ chúng tôi, phải uống hết cốc thì mới xem như nhận được toàn bộ lời chúc, chứ như vậy là không may mắn đâu.”

Nàng cau mày, giờ mới hiểu vì sao Phục Đình lại nói thế, bụng nghĩ chi bằng nói luôn là không biết uống rượu.

La Tiểu Nghĩa ở bên dưới cười: “Tẩu tẩu phải uống thôi, tam ca không giúp được tẩu đâu.”

Phục Đình đặt tay lên bàn, nhìn nàng, khóe môi nhướn lên.

Biết tông nàng không uống được rượu, đáng lẽ nên nhắc nhở Bộc Cổ Kinh trước mới phải, không phải cô gái nào cũng giỏi uống như con gái người Hồ.

Tê Tri đành tiếp nhận: “Được rồi, ta xin nhận thịnh tình của tộc Bộc Cổ.”

Nói rồi nàng cúi đầu, uống cạn cốc rượu.

Bộc Cổ Kinh lập tức bật cười: “Thì ra phu nhân hào sảng như thế.”

Thậm chí ông ta còn muốn kính tiếp một cốc nữa, tay đã giơ ra rồi nhưng chợt trông thấy ánh mắt của Đại đô hộ, thế là cười thôi.

Rượu ở đất Bắc rất mạnh, Tê Tri lại uống một lần nhiều như thế, chưa gì đã thấy choáng choáng.

Nhưng nàng vẫn phải giữ dáng ngồi yên, dù là vậy, con mọt mòi vẫn dần kéo đến.

Khi Phục Đình nhìn nàng lần nữa thì thấy hai má nàng đỏ bừng, có vẻ đã ngà say, chàng cup mắt buồn cười.

Thấy người nàng đã nghiêng ngả, tay chàng từ trên bàn duỗi ra đỡ lấy eo nàng.

Bên hông Tê Tri chợt nặng thêm, lấy lại tinh thần nhìn chàng.

Chàng nói nhỏ: “Về đi.”

Nàng gật đầu, biết bản thân không có nỗi nữa, nếu không ắt sẽ thất thố, thế là lấy sức gọi một tiếng: “Tân Lộ.”

Tân Lộ và Thu Sương đi vào, đỡ nàng đứng dậy.

Bộc Cổ Tân Vân nhìn Tê Tri đứng dậy đi tới, vẫn là dáng vẻ đoan trang đó, rồi cô nhóc lại nhìn Phục Đình, thấy ánh mắt chàng cứ dõi theo nàng.

Chẳng rõ có phải mình nhìn nhầm không, trong đôi mắt của người đàn ông như sói như ưng ấy lại toát lên vẻ dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Lúc tiệc tan thì đêm đã khuya.

Phục Đình bước ra khỏi sảnh, đi theo sau La Tiểu Nghĩa.

“Tam ca, huynh có tính toán gì cho chuyện của Hồ tộc chưa?”

Chàng gật đầu.

La Tiểu Nghĩa cười nói với Bộc Cổ Kinh cùng đi ra cửa: “Ta đã nói tam ca có tính toán rồi mà, thủ lĩnh Bộc Cổ cứ yên tâm, chỉ cần là chuyện dân sinh đất Bắc thì tam ca sẽ không mặc kệ đâu.”

Bộc Cổ Kinh vội nói cảm ơn.

La Tiểu Nghĩa thấy Bộc Cổ Tân Vân sau lưng ông ta vẫn đang nhìn về phía này thì đùa: “Tiểu Tân Vân nhìn gì thế, mau đi nghỉ với ông nội đi.”

Bộc Cổ Tân Vân bị hấn nói vậy thì cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, nhưng trước mắt đã không còn bóng dáng của Đại đô hộ.

...

Phục Đình đi vào nhà chính.

Trong phòng vẫn sáng đèn, chàng tưởng Tê Tri chưa ngủ, nhưng đi vào nhìn qua trên giường thì thấy nàng đã nằm nghỉ. Chàng giơ tay rút thắt lưng ra, đặt nhẹ lên bàn.

Đi tới bên giường thì thấy nàng nằm nghiêng, hơi thở đều đều, hai má hồng hào, rõ là đã say.

Chàng giờ tay lật cổ áo trong, mấy vết đỏ do bị móc sắt của ả Đột Quyết ẩn đã biến mất.

Hình như cảm thấy có người làm phiền, nàng khẽ cựa quậy.

Phục Đình nhếch mép, buông tay ra, xoay người lại đi rửa mặt.

Rượu vào người khiến Tê Tri khó chịu, vừa được Tân Lộ Thu Sương dìu về phòng là lập tức nằm nghỉ ngay.

Tỉnh dậy giữa chừng là do khát nước, nàng không mở mắt mà cứ thế gọi: “Tân Lộ, nước.”

Có tiếng bước chân đến gần, một bàn tay đỡ gáy nàng lên, đưa cốc trà đến bên miệng, nàng nhấp hai hớp rồi mở mắt ra, thấy bóng người đàn ông ngồi bên mép giường.

Phục Đình quay đầu đi đặt cốc trà xuống, nhưng cánh tay bị giữ lại.

“Thả tay ra.” Chàng xoay lại nói.

Tê Tri say rồi, không biết là thật hay mơ, vừa giờ tay kéo thì lại nghe chàng nói buông tay, vậy là lập tức nhủ mảy, bỗng xuống giường đi tới trước mặt chàng.

Phục Đình nhìn vào đôi mắt mơ màng ngái ngủ của nàng, rõ ràng là vẫn còn say, quả nhiên, một khắc sau nàng đã loạng choạng bước chân.

Một tay chàng cầm cốc trà, tay kia đỡ lấy nàng: “Nàng làm gì thế?”

Tay nàng ôm cổ chàng, dường như không nghe thấy câu hỏi của chàng: “Vì sao lại bảo thiếp thả tay?”

Phục Đình buồn cười, người ta khi say sẽ có vẻ riêng, nhưng vẻ say của Tê Tri thì đúng là lần đầu chàng gặp.

Chàng dứt khoát thu tay về, gần như nửa ôm nửa kéo đưa nàng tới cạnh bàn, lúc này mới đặt cốc trà xuống.

Tê Tri dựa vào mép bàn, cơ thể nằm trong vòng tay chàng, ôm chặt cổ chàng chưa chịu tha cho: “Vì sao lại bảo thiếp buông tay, vì tiểu cô nương đó ư?”

Phục Đình khựng lại, rồi tức khắc biết nàng đang nói ai: “Nàng nói Tiểu Tân Vân?”

Hàng lông mày trên gương mặt say khướt của nàng nhíu lại: “Chàng gọi em ấy là gì?”

Chàng nhìn vào gương mặt ửng đỏ của nàng, cúi đầu lại gần: “Nàng để ý sao?”

Tê Tri nheo mắt như đang suy tư, một lúc sau mới gật đầu, buông tay đang ôm chàng ra.

Ánh mắt Phục Đình tối lại, hai tay giữ lấy nàng nhắc lên đặt lên bàn, trầm giọng hỏi: “Nàng có để ý không?”

Lúc này Tê Tri đã ngồi lên bàn, chân gần như chạm vào hông chàng, theo bản năng lại ôm lấy chàng. Người đàn ông nâng nàng lên, dùng cơ thể đệm cho nàng, nàng cảm thấy như bị trời buộc, hất cằm nói: “Em ấy không dễ đuổi.”

Ánh mắt Phục Đình càng tối đi.

Nàng chỉ để ý mỗi việc có đuổi được hay không.

Gương mặt người đàn ông trong mắt Tê Tri cứ chập chờn hoài, nàng lại cực kỳ mệt mỏi, bèn đẩy chàng ra: “Chàng đừng thiếp đó.”

Phục Đình dán chặt vào nàng, quai hàm bạnh ra, người thấy hương rượu thoang thoang trên người nàng.

Một khắc sau, bàn tay vòng trên cổ bỗng thả lỏng, nàng đã nhắm mắt nghiêng đầu, lại ngủ nữa rồi.

Chàng ôm lấy cơ thể mềm oặt của nàng, quai hàm thả lỏng, nhếch mép.

Nàng cũng chẳng buồn để ý.

Sau cơn say, tới khi tỉnh giấc thì lại không nhớ nổi chuyện gì.

Tê Tri đứng bên cửa sổ, nhìn sắc xuân nhàn nhạt ngoài khung cửa, ngón tay day trán, cứ cảm giác mình quên chuyện gì đó.

Chỉ có ấn tượng mơ hồ là đường như Phục Đình nhắc người nàng đặt lên bàn.

Nàng ngoái đầu nhìn chiếc bàn kia, rồi lại nghĩ đến cảnh tượng ấy, hai tai bắt giắc đỏ lên.

“Gia chủ.” Thu Sương đi vào, tới bên tai nàng nói nhỏ.

Tê Trì nghe xong thì ngạc nhiên: “Thật ư?”

Thu Sương gạt đầu, lấy một bao thư từ trong tay áo ra: “Hôm nay nô tỳ ra phủ đến cửa tiệm thì nghe nói thế, đây cũng là văn thư chính thức của phủ đô hộ.”

Tê Trì nhận lấy.

Trong bữa tiệc tối qua có nghe Bộc Cố Kinh nói Hồ tộc hiện đang cần gia súc non số lượng lớn, nhưng lại không có mối mua bán, không ngờ hôm nay phủ đô hộ lại hạ lệnh mở cửa cho thương nhân tới.

Đất Bắc không có nhiều gia súc non, nhưng thiên hạ rộng lớn còn có những nơi khác, thậm chí ngoài biên giới cũng có, có thương nhân tham gia lưu thông bốn phía, kiểu gì cũng sẽ thúc đẩy được chuyện này.

Người đàn ông ấy suy nghĩ thấu đáo nhạy bén hơn nàng nghĩ nhiều, chưa gì đã quyết định sẽ dùng thương nhân.

Nàng mở bao thư ra, đúng là văn thư phủ đô hộ mời các chủ hiệu buôn trong vùng quản lý ra mặt thương lượng.

Bên dưới còn đóng dấu phủ đô hộ, do chính tay Phục Đình phê.

Thu Sương thấp giọng nói: “Gia chủ không tiện ra mặt, dù gì cũng nói với bên ngoài là chủ nhân không ở đất Bắc, chuyện này hay là thôi đi.”

Tê Trì suy nghĩ: “Đây không phải là chuyện kinh doanh nhỏ, sẽ thu về được rất nhiều lợi ích. Huống hồ phủ đô hộ mời người thương lượng là để ổn định giá cả, chiếu cố đến các bộ tộc người Hồ, chuyện liên quan đến kế sinh nhai của dân chúng đất Bắc thì không thể thôi được.”

Thu Sương đã hiểu, thương nhân nhận chuyện kinh doanh thế này, nếu không có quản lý thì các bên sẽ nâng giá, nước dâng thuyền cao, rồi bộ tộc người Hồ sẽ không chịu nổi, thế nên phủ đô hộ mới muốn ổn định giá cả trước.

Xem ra gia chủ muốn dùng hiệu buôn trong tay để ổn định giá.

“Vậy hay là phái một chủ tiệm ra mặt đi.”

Thu Sương đưa bao thư lại cho nàng ta, gạt đầu: “Cứ làm như quy củ cũ.”

Thu Sương đáp lời.

“À đúng rồi.” Tê Trì lại hỏi: “Hôm nay chàng đi từ lúc nào?”

Thu Sương trả lời: “Trời chưa sáng Đại đô hộ đã dậy, nhất định là vì chuyện này, hiện tại đã đưa tộc Bộc Cố đến trong quân, nô tỳ đoán có lẽ đợi các thương nhân tới thì mới về.”

Tê Trì nghĩ trong đầu, chắc hẳn Bộc Cố Tân Văn kia cũng đi theo.

...

Cửa phủ đô hộ mở rộng.

Đoàn người quay về từ doanh trại.

“Tam ca quả quyết thật đấy, sao lại dám dùng thương nhân, không phải trước đó huynh còn nói thương nhân chỉ biết trọng lợi ư?” La Tiểu Nghĩa nhảy xuống lưng ngựa, nhìn tam ca nhà mình mà than.

Phục Đình vừa xuống ngựa, ném dây cương qua một bên: “Đã vì dân tình thì có gì không thể dùng, thứ ta dùng chính là sự trọng lợi của bọn họ.”

La Tiểu Nghĩa tặc lưỡi, nhìn vào trong phủ: “Đoán có lẽ mọi người cũng đã đến đông đủ.”

Hắn nghĩ, phủ đô hộ đã kêu gọi thì làm gì có chuyện các thương nhân sẽ chậm trễ.

Từ ngoài thành vào tới trong thành, hẳn là các hiệu buôn ở gần đây, có thể nhận được phong thư thì đều là những cửa tiệm có khả năng nhận mua bán lớn, vốn số lượng cũng đã có hạn nên dĩ nhiên sẽ tới.

Chỉ cần ổn định mấy nhà lớn này, những thương nhân khác ở đất Bắc muốn thực hiện kinh doanh này thì nhất định phải tuân thủ quy tắc đã định ra, như thế sẽ không cần lo nữa.

Phục Đình đang định bước vào cửa phủ thì bỗng nghe thấy tiếng ngựa hí, chàng ngoái đầu lại, thấy Bộc Cố Tân Văn run run rút tay về khỏi ngựa của chàng.

Một tiểu cô nương mới chùng đôi mươi, tết tóc kiểu người Hồ, mặc trang phục hoa văn Hồ tộc, nhìn cũng chỉ cao hơn ngựa của chàng một chút, nếu con ngựa mà nhấc vó lên thì kiểu gì cũng sẽ bị thương.

Chàng nhắc nhở: “Đừng đụng lung tung, ngoài ta và phu nhân ra thì không ai có thể chạm vào nó cả.”

Nói rồi đi thẳng vào cửa.

Bộc Cố Tân Văn ngăn người, nhưng chàng nói rất suôn, cô nhóc cũng không nghe lắm.

...

Trong khu vườn ở tiền viện bày biện chỗ ngồi ngoài trời coi như là nơi nghỉ sự.

Khoảng mười thương nhân được dẫn vào vườn, lần lượt ngồi xuống theo thứ tự.

Ở các cửa đều có binh lính canh gác, mọi người khó tránh khỏi lo lắng, không ai dám nói nhiều.

Tê Tri đứng sau núi giả nhìn về nơi đó.

Thu Sương đi theo sau lưng nàng, thấp giọng nói: “Chỉ mời chừng này người đến mà thôi, tuy những hiệu buôn kia cũng là phú hộ nhưng chỉ kinh doanh trong vùng, không giống gia chủ đi khắp nơi, nếu bàn về nguồn tài chính lẫn sức của thì kém xa gia chủ.”

Tê Tri “ừ” một tiếng, sau đó thấy Phục Đình rào bước đi đến, theo sau là La Tiểu Nghĩa cùng người của tộc Bộc Cố.

Các thương nhân nhao nhao đứng dậy làm lễ, không dám qua loa.

Sau khi ngồi xuống ghế của mình, La Tiểu Nghĩa lấy công văn của phủ đô hộ ra đọc to.

Đại ý là chuyện lần này liên quan đến kế hoạch lâu dài về dân sinh ở đất Bắc, phủ đô hộ mới mở cửa cho thương nhân tham dự, hy vọng các vị đây lấy đại cục làm trọng, chớ lo lợi nhỏ trước mắt, đến lúc đó phủ đô hộ cũng sẽ chiều cố chuyện kinh thương nhiều hơn.

Tê Tri nhìn Phục Đình, chàng không ngồi mà chỉ đứng đằng kia, bộ đồ Hồ tộc ôm sát, bội kiếm bên hông dán vào chân.

Nàng lo bị chàng phát hiện nên lùi ra sau một bước.

Rồi nhân tiện nhìn luôn Bộc Cố Tân Văn, không ngoài dự đoán, tiểu cô nương ấy đang ngược nhìn Phục Đình.

Nàng tự nhủ, bàn về tương tá thì người đàn ông này cũng đủ thu hút tiểu cô nương này đấy, huống hồ còn cả chuyện sâu xa ngày trước.

Ở trong sân, người hầu đưa bút mực tới, mời các thương nhân viết ra mức giá mình thấy ổn.

Mọi người nhìn quanh, không thảo luận nhiều mà nhắc bút viết.

Người hầu thu giấy lại, dâng lên cho Phục Đình xem qua.

Chàng cầm trong tay xem từng tờ một, rồi lại bảo người hầu đưa cho Bộc Cố Kinh xem.

Sau mấy lượt như thế, loại trừ rất nhiều thì mới chọn ra được mấy mức giá.

Phục Đình hỏi Bộc Cố Kinh: “Ông thấy sao?”

Bộc Cố Kinh cau mày, vẻ mặt không ổn cho lắm: “Giá vẫn còn cao quá.”

Tê Tri cảm thấy nếu cứ vậy thì còn phải tốn thời gian nữa mới quyết định xong, thế là để Thu Sương đi xem động tĩnh, còn mình rồi đi tránh bị bắt gặp.

Lúc đi vòng qua hành lang, bỗng nghe thấy tiếng hò hét từ ngoài truyền tới.

Thu Sương chạy chậm tới, nói với nàng là có người của tộc Bộc Cố bắt nạt, cảm thấy thương nhân dám cả gan lấn áp tộc người Hồ bọn họ mà suýt nữa đã rút đao.

Thương nhân cũng chỉ là dân đen địa vị thấp hèn theo đuổi cái lợi mà thôi, đã bao giờ thấy đáng vẻ của bọn họ như thế, nên mới gây ra ồn ào.

Tê Tri quay lại muốn đi xem sao, nhưng khi vừa rẽ qua chỗ ngoặt thì thấy Phục Đình đứng trước mặt, cứ như đang đợi nàng vậy.

“Nàng làm gì ở đây?”

Nàng thu tay vào tay áo, nhìn hai bên: “Đi lung tung vậy thôi.”

Vừa rồi Phục Đình đã phát hiện nàng đứng sau núi giả nhưng cố ý giả vờ không biết, nhân lúc đám người kia gây rối thì mới đi tới.

Chàng nói: “Vẫn chưa tỉnh rượu nên đi nhầm à?”

Tê Tri nghe chàng nhắc đến chuyện sau khi say, hình ảnh bị chàng đặt trên bàn thoáng vụt qua, nàng lẩm bẩm: “Có lúc chàng xấu thật đấy.”

Chàng nhìn chăm chăm: “Ta cái gì?”

Nàng hờ hững nhìn chàng: “Xấu tính.”

Cố ý nhắc đến chuyện nàng say rượu, không phải xấu tính thì là gì.

Phục Đình nhìn thẳng vào nàng, tự nhủ, có lẽ nàng vẫn chưa thực sự thấy tính xấu của mình.

Nhưng chưa lên tiếng thì đã có giọng nói chen vào: “Đại đô hộ.”

Chàng quét mắt nhìn, Bộc Cổ Tân Vân đang đứng cách đó một trượng, cúi đầu nói: “Chuyện đã giải quyết rồi, là người của bộ chúng tôi lỗi mắng, mời Đại đô hộ trở về tiếp tục nghị sự.”

Tê Tri nhìn thoáng qua, nói nhỏ: “Gọi chàng đấy.”

Chàng quay đầu đi, nhớ tới lời nàng nói đêm qua thì bật cười: “Nghe thấy rồi.”

Nói đoạn, chàng sai bước rời đi.

Bộc Cổ Tân Vân đi theo chàng.

Tê Tri nhìn bọn họ rời đi, bỗng nhớ lại vài chuyện.

Lúc nàng say có nhắc đến cô nương này sao?

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Dẫu gì cũng đang ở trong phủ đô hộ, nào có ai dám gây chuyện thật.

Giữa chừng ồn ào là thế, nhưng hiện tại hai bên đã yên phận ngồi xuống.

Tê Tri quay lại đứng sau ngọn núi giả kia.

Dù sao nàng cũng đã bị phát hiện, quay lại cũng không lo bị Phục Đình thấy nữa, lại vừa có thể xem chừng động tĩnh bên kia.

Bên thương nhân nói năng nhỏ nhẹ, ở đây là chốn quan phủ nên bọn họ không dám cao giọng nói chuyện, người nào người nấy ngồi rất đàng hoàng, mở miệng cũng cực kỳ thận trọng ——

“Chuyện buôn bán của quan phủ đương nhiên không dám làm bậy, chỉ có điều, nội việc vận chuyển đi lại thì mức giá cũng cao lắm rồi.”

“Đúng thế ạ, hơn nữa thù lĩnh lại cần con non tốt.”

“Chuyện này có hơi khó...”

Nói đi nói lại là vẫn muốn nâng giá lên.

Tê Tri cảm thấy có lẽ vì bọn họ biết giờ chính trị lẫn dân sinh ở đất Bắc đã phần nào hồi phục, được phủ đô hộ coi trọng nên mới “bắt trúng mạch”, muốn phát tài, đang cần thận thăm dò giới hạn cuối cùng của quan phủ.

Giọng của Bộc Cổ Kinh đã có vẻ tức giận: “Rất một lũ xảo quyệt! Nếu đất Bắc vẫn như xưa, chưa từng gặp nạn, thì còn đến lượt các người ngồi đây cò

kề với bọn ta hả!”

Ông ta đại diện bộ tộc người Hồ đến đây, gánh trách nhiệm trên vai, đâu có thể nhượng bộ được.

Dân du mục luôn phải chịu đựng bệnh dịch tai ương sớm nhất, mấy năm nay mới từ từ hồi phục nên đến thuế má cũng chưa thể đóng, thì làm gì có chuyện bỏ ra giá cao đến thế, nếu không phải dân sinh đất Bắc đã chuyển biến tốt thì còn lâu ông ta mới muốn làm ăn với đám thương nhân xảo trá này.

La Tiểu Nghĩa húng hắng, nhắc nhở lão giả chó nên nổi nóng, bây giờ không giống ngày trước, tam ca nhà hắn đã quyết tâm mượn lực thương nhân thì vẫn phải nể mặt mấy phần.

Bộc Cổ Kinh vuốt chòm râu bạc trắng, dẫn con giận xuống, quay sang nhìn Đại đô hộ.

Phục Đình chậm rãi đi lại trong sân, đột nhiên hỏi: “Những hiệu buôn nào không chỉ có một cửa tiệm?”

Có đến gần mười người đứng dậy.

Chàng nhìn lướt qua, hỏi tiếp: “Những ai có từ năm tiệm trở lên?”

Vài người ngồi xuống, còn lại sáu bảy mười.

“Những ai có trên mười tiệm?”

Chỉ còn lại ba bốn người.

“Trên hai mươi tiệm”

Chỉ còn lại một người.

Phục Đình nhìn qua, một người trung niên mặt trắng vóc dáng trung bình, chòm râu ngắn, chàng nhận ra, chính là quản lý cửa tiệm lần trước bị phóng hỏa.

“Đến thay chủ nhân của các ngươi à?” Chàng nhớ là chủ nhân của họ không ở đất Bắc.

Chủ tiệm đáp phải.

“Chủ nhân của các ngươi có bao nhiêu tiệm?” Chàng hỏi.

Chủ tiệm cẩn thận suy nghĩ, đoạn đáp: “Có khoảng... hơn trăm tiệm ạ.”

La Tiểu Nghĩa thốt lên: “Mẹ, nhiều lắm!”

Chủ tiệm ngại ngần cúi đầu: “Tiểu nhân cũng không kết luận được, chủ nhân kinh doanh khắp thiên hạ, không giới hạn một chỗ, ở đâu cũng có người phụ trách phân công quản lý, tiểu nhân cũng không rõ là cụ thể có bao nhiêu.”

La Tiểu Nghĩa nghĩ ngợi: “Đúng rồi, các ngươi là hiệu buôn hình cá, ta nhớ ra rồi, đúng là chỗ nào cũng có kinh doanh.”

Phục Đình lên tiếng: “Ngươi báo giá đi.”

Chủ tiệm ngần ra.

La Tiểu Nghĩa nhảy bén, hiểu ý tam ca nên tiếp lời: “Đúng thế, giờ các ngươi là hiệu buôn lớn nhất ở đây, các ngươi cứ báo giá đi, các nhà khác có thể nói gì được, bọn họ không phục thì chuyện làm ăn này giao cho một mình nhà các ngươi!”

Hắn vừa dứt lời, các thương nhân có mặt bỗng biến sắc, ồ ào nhìn vị chủ tiệm kia.

Đúng lúc này Thu Sương đi tới, cúi đầu thấp giọng thưa: “Đại đô hộ, gia chủ mời ngài qua bên nói vài lời.”

Phục Đình nhìn về phía núi giả, quả nhiên trông thấy bóng dáng như ẩn như hiện kia.

Chàng nhìn xung quanh, đoạn bảo: “Mọi người cứ tiếp tục đi.”

Thu Sương cáo lui, nhìn lướt qua chủ tiệm.

Chủ tiệm nhân đây xin lỗi, nói muốn đi vệ sinh.

La Tiểu Nghĩa gọi người hầu đến dẫn y đi rồi quay sang thảo luận với Bộc Cổ Kinh.

Bộc Cổ Tân Vân nhìn bóng lưng của Phục Đình dần bước ra khỏi tầm nhìn, khuất dạng.

...

Ở bên kia, Phục Đình cúi đầu đi tới sau núi giả.

Hòn non bộ này được Tê Tri sửa lại sau khi đến đây, mang kiểu dáng phương Nam thấp bé, chàng vừa bước vào thì tuyết đã rụng, nên phải cúi đầu xuống nhìn cô gái trước mặt.

“Muốn nói gì?”

Trong không gian chật hẹp, Tê Tri gần như dán vào chàng, thấp giọng nói: “Cũng không có gì cả, chỉ là muốn nói, ban nãy thiếp không nên cãi cộ với chàng ở ngoài hiên.”

Phục Đình nhớ lại, ban nãy nàng nói chàng có lúc thật xấu tính.

“Chỉ việc này thôi?”

“Ừm.”

Chàng bật cười, không thấy được vẻ mặt nàng, giờ tay nâng cằm nàng: “Nàng cố ý đùa ta đấy à?”

Vào lúc này gọi chàng tới chỉ vì nói chuyện này.

Tê Tri mặc kệ chàng nắm lấy cằm mình, đột nhiên đối diện với chàng như thế khiến con tim đập nhanh.

Gương mặt chàng gần trong gang tấc càng trở nên sâu hoắm, mắt sâu mũi cao, nàng nghĩ bụng, chẳng trách có thể khiến tiểu cô nương người ta nhớ nhung hoài.

Phục Đình đối diện với nàng, dừng lại một lúc rồi vô thức nhìn xuống môi nàng.

Trong một tích tắc, không người nào lên tiếng.

“Sao nào?” Tê Tri phá vỡ im lặng, bình tĩnh cười nói: “Hai ta là vợ chồng, đùa một chút cũng không được ư?”

Chàng như cảm thấy tức cười, gật đầu hai lần: “Được.”

Nói rồi cúi đầu, quay người đi ra.

Tê Tri đưa mắt nhìn chàng rồi đi, từ từ dựa vào vách núi giả, sờ lên tai, không khỏi buồn cười.

Đã bao nhiêu lần rồi nhỉ, đã là vợ chồng khăng khít mà sao vẫn còn mặt mông như thế.

Thu Sương trở về, nói nhỏ: “Gia chủ, đã dẫn tới rồi ạ.”

Nàng gật đầu, đi ra khỏi núi giả.

Nãy giờ ở đây quan sát, nàng cũng tính toán được chi phí rồi áng chừng mức giá, nên mới bảo Thu Sương nghĩ cách dẫn chủ tiệm tới.

Nếu đã tới rồi thì không cần chờ nữa.

Nàng đã làm những gì có thể làm, còn lại chỉ cần giao cho Phục Đình là được.

...

Phục Đình quay về giữa sân, chủ tiệm cũng vội vã quay về, viết giá ra giấy.

La Tiểu Nghĩ nhận lấy đưa cho chàng, tiện thể nhìn lướt qua rồi hô lên: “Thảo luận nghiêm túc được rồi đấy, mức giá rất ổn.”

Phục Đình đưa giấy cho Bộc Cổ Kinh.

Hai mắt ông già sáng rực, thậm chí còn đứng bật dậy: “Mức giá này khiến ta cảm thấy thương nhân vẫn có người trọng nghĩa đấy, xin được hỏi hiệu buôn của quý gia là gì, sau này sẽ mãi là bạn với tộc Bộc Cổ của ta.”

Chủ tiệm vội đứng dậy chào lại, giờ tám bảng gỗ hình cá trong tay ra: “Đa tạ thủ lĩnh có lời khen, đây cũng là hiệu buôn của chủ nhân.”

Phục Đình nhìn lướt qua hiệu buôn hình cá.

Hồi trước bọn họ bị Đột Quyết đốt mất, cửa tiệm vừa bị cháy mất nửa gian, bây giờ lại báo ra cái giá thành thật như vậy, đúng là không quan tâm đến tồn thất chút nào.

Bống chàng cảm thấy, dường như nhà buôn này quá tốt với phủ đô hộ của chàng.

Bộc Cổ Kinh rất hào hứng, Bộc Cổ Tân Vân cũng mỉm cười, nói thay ông nội: “Chắc chắn chủ nhân của các ông là người nhân nghĩa, nếu sau này đến bộ tộc của chúng tôi, nhất định sẽ tiếp đãi long trọng.”

Bộc Cổ Kinh gật đầu đồng ý.

Chủ tiệm luôn miệng nói cảm ơn.

Ở đằng xa, Tê Tri vừa đi vừa cười.

Nàng đã nghe thấy lời của Bộc Cổ Tân Vân.

Vị chủ nhân nhân nghĩa kia đang ở ngay trước mắt, lại còn là cô gái Trung Nguyên đã đoạt tình lang đất Bắc của các nàng.

Tà dương chiếu nghiêng, động tĩnh ở tiền viện cuối cùng cũng nhỏ dần, có lẽ các thương nhân đã rời đi.

Chỉ thương lượng giá cả thôi mà kéo dài đến mấy canh giờ.

Tê Tri thu dọn sổ sách vừa xem xong, đứng bên khung cửa thêm đèn vào chân đế.

Bống nghe thấy giọng ở La Tiểu Nghĩa từ xa xa vọng lại: “May mà hôm nay có hiệu buôn kia, chuyện thuận lợi quá chừng, phải chúc mừng mới được.”

Bộc Cổ Kinh nói: “Nhà kia đúng là thương hộ nhân nghĩa ở đất Bắc.”

Bộc Cổ Tân Vân cười nói: “Ông nội có thấy sắc mặt của những thương nhân còn lại không, không cam lòng thì làm được gì, ai bảo đại nghiệp của bọn họ không bằng người ta.”

Sau đó cười phụ họa mấy tiếng.

Tê Tri nghe cả, bên môi nở nụ cười hờ.

Trên đời này làm gì có chuyện tốt vô duyên vô cớ, nàng thân là phu nhân Đại đô hộ, định giá xong còn đặc biệt giảm một phần, coi như nhượng lợi cho các bộ tộc Hồ.

Chỉ cần năm sau dê bò béo tốt, phủ đô hộ thu thuế thì cũng là lấy lại vốn thôi, huống hồ còn được tiếng thơm.

Mà cũng là chuyện tốt với bách tính dân sinh.

Mua bán thế này, buôn một lãi mười vô cùng đáng giá.

Chợt trước mắt có thêm một bóng người, ngẩng đầu lên thì phát hiện Phục Đình đã về, cảm bội kiếm mới tháo xuống.

Nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chàng không đi ăn mừng chung với họ à?”

“Không đi.” Chàng đã giao lại cho La Tiểu Nghĩa rồi.

Tê Tri đang định khép cửa sổ thì bống nghe thấy Bộc Cổ Tân Vân hỏi gì đó, hình như là hỏi vì sao Đại đô hộ không đến.

Nàng nhìn Phục Đình: “Đang gọi chàng đấy.”

Phục Đình nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì mà đi tới bên người nàng, khép song cửa lại.

Tê Tri tự nhủ, không phải trước đó còn nghe thấy à, sao giờ cảm tịt vậy.

Nàng tựa tay vào chàng, hỏi nhỏ: “Nếu không có thánh nhân ban hôn, chàng có cưới nàng ta không?”

Chàng như nghe chuyện cười: “Cái gì?”

Tê Tri vẩy lọn tóc bên tai, “Vợ chồng hỏi vui thế thôi.” Nàng nhìn chàng, vừa như đùa lại như hỏi thăm dò: “Cô nương còn nhỏ như thế mà chàng cũng ra tay được à?”

Phục Đình bật cười, là tức quá hóa cười.

Chàng chỉ coi người ta là trẻ con, nếu không phải Bộc Cổ Kinh dẫn đến thì đã sớm quên trên đời này còn có người như vậy.

Nàng không để ý mà còn nói chuyện này, không phải là hỏi vui mà là muốn tra hỏi ngọn nguồn.

Chàng kéo thắt lưng ra, tay sờ lên eo nàng, cúi đầu nói vào tai nàng một câu ——

Ta không ra tay với cô bé ấy được, nhưng với nàng thì được.

Tê Tri bị chàng bế lên.

Cảm giác này quá quen thuộc, lập tức nàng nhớ lại cảnh sau khi say, dường như chàng cũng đã ôm mình như vậy.

Nhưng lúc tỉnh nào giống khi say, con tim đập loạn liên hồi.

“Cửa.” Giọng nàng nhẹ hều.

Cửa vẫn chưa đóng.

Phục Đình co tay lại, ôm nàng đi thẳng đến cửa dùng chân đá cửa, thuận thế đề nàng lên cửa.

Y phục của Tê Tri đã bị chàng lột ra.

Bỗng bên ngoài vang lên giọng của Tân Lộ: “Gia chủ có ở đó không ạ?”

Con tim nàng thất lại, mím chặt môi, sợ bị bên ngoài nghe thấy động tĩnh.

Phục Đình vẫn chẳng dừng tay.

Chợt môi chàng dán lên cổ Tê Tri, nàng giật mình, chàng đang hôn cổ mình.

Mà không chỉ ở mỗi cổ.

Cánh môi hé ra nhưng nàng vội cắn lại, sợ mình phát ra tiếng.

Chàng còn hôn xuống người nàng...

Ngoài môi ra, những nơi chàng nên chạm đến thì đều chạm.

Nhịp tim nàng đập nhanh thình thịch, toàn thân như bị dội nước nóng.

Chàng cố ý tra tấn nàng, khiến nàng lần đầu tiên có cảm giác lòng rối tựa tơ vò.

Như một cái đụng chạm dài vô ngần, mãi tận khi nàng bắt đầu run rẩy thì chàng mới chịu tha cho nàng, mới chịu ôm nàng đi tới giường.

Cả quá trình, Phục Đình như đang phạt nàng.

Thấy nàng cắn môi, chàng giơ tay cạy ra.

Tê Tri bật thốt, nghe thấy chàng trầm giọng nói: “Ta là măng phu, nàng không cần giữ phong thái huyện chủ trước mặt ta đâu.”

Chàng muốn nàng kêu thành tiếng.

Nàng giơ tay muốn túm lấy thứ gì đó, cuối cùng lại bám chặt ngực chàng.

Sau sự tra tấn dài dằng ấy, lần này hết lần khác đều là sự dày vò mệt mỏi.

Cuối cùng Phục Đình cũng thấy vẻ luống cuống trên mặt nàng, một tay đè lấy cánh tay đang dán ở ngực, cắn răng hỏi vào tai nàng: Nàng muốn ở đây?

Nàng mù mờ bất lấy, có vẻ đã hoàn hồn, giọng khàn đặc: Chàng sẽ cho ư?

Chàng cười gằn.

Biểu hiện này của nàng khiến chàng cảm thấy, ai bảo vệ ai còn chưa chắc.

Trời đã sáng.

Tê Tri mở mắt nhìn sang bên cạnh.

Phục Đình nhắm nghiền hai mắt, dù đang ngủ thì chân mày vẫn nhíu chặt.

Nàng không khỏi nghiêng người, ngấm nhìn mặt chàng.

Bình thường vào giờ này chàng đã dậy rồi, mà hôm nay vẫn nằm đây.

Bỗng nhớ lại chuyện tới qua, không rõ là kết thúc khi nào.

Nàng gần như không suy nghĩ nổi điều gì.

Thậm chí có một chớp mắt đầu óc trở nên trống trơn, bàn tay bất giác bám lấy người chàng.

Tai nàng nóng lên, nhẹ nhàng ngồi dậy, không muốn nằm nữa.

Tối qua không có ai đến làm phiền, thậm chí cả Tân Lộ Thu Sương cũng không đến mời dùng bữa tối.

Nàng đoán chắc hẳn các nàng biết chuyện ở trong phòng rồi, lúc khoác áo vào ngồi trước gương, cả khuôn mặt đỏ ửng lên.

Nếu biết thế thì đã không thăm dò chàng làm gì rồi.

Chỉ là một cô bé thôi mà, chỉ cần chàng không quan tâm thì cũng chẳng đáng để nàng để ý.

Nàng ngồi trước gương, bỗng quét mắt nhìn sang giường, Phục Đình đã dậy.

Chàng mặc quần vào, để trần nửa thân trên, nhìn về phía nàng.

Tê Tri giờ tay mở ngăn kéo ra, giả vờ như tập trung chọn trang sức.

Bất thành linh chàng đi tới, cúi người xuống, lấy ra một cây trâm từ trong ngăn kéo, đặt xuống trước mắt nàng: “Lần này để ta chọn cho nàng.”

Nàng giật mình, nhìn chàng qua gương.

Gương đồng mờ mờ phản chiếu khuôn mặt của hai người.

Chàng cũng đang nhìn nàng trong gương.

Sau đó lại nói: “Cài vào thì có thể hơn tiểu cô nương người ta đấy.”

Tê Tri nhíu mày, thì ra là chàng cố ý.

Miệng chàng cử động như muốn cười, đứng dậy mặc quần phục vào.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc đã vào giữa tháng Ba.

Nắng xuân thấu trọn nhân gian, mùi hương trở nên nồng nàn khắp nơi, gió lướt qua mặt cũng có vị của mùa xuân ấm áp.

Trong doanh trại, đám đông đang chơi đánh túc cầu.

Mấy người Hồ trong tộc Bộc Cổ cùng tân binh trong quân đội chia phe ra, hai bên ngồi trên ngựa, tranh nhau đánh túc cầu.

Vó ngựa lướt đi trong sân, bùn đất bắn lên tung tóe, hai bên chẳng ai nhường ai.

Bộc Cổ Kinh và Bộc Cổ Tân Văn ngồi ngoài nhìn, xem đến đoạn hay thì vỗ tay cười to.

Bộ tộc bọn họ đã tách ra khỏi Đột Quyết, là bộ tộc thiện chiến nhất nên rất thích ở những nơi trong doanh trại.

Ở phủ Hãn Hải gần nửa tháng trời, hai ngày nay mới xem như quyết định xong chuyện mua bán gia súc, tảng đá lớn trong lòng đã rơi xuống, thế nên bọn

họ thường xuyên theo Phục Đình ra vào doanh trại.

Bộc Cổ Tân Vân nhìn một lúc thì sực nhớ, hôm nay bọn họ đến sớm, tới giờ vẫn chưa thấy Đại đô hộ xuất hiện.

Rồi ngay lập tức nghe thấy tiếng xe ngựa, ngoái đầu lại nhìn, một đội cận vệ hộ tống một chiếc xe ngựa tiến vào.

Đại đô hộ đánh ngựa đi sát, đi theo là La tướng quân và vài thiếu niên mới gặp qua một lần ở phủ đô hộ.

Nhìn là biết ngay người đến là ai.

Thu Sương vén rèm lên, Tê Tri bước xuống xe, Tân Lộ lập tức phủ áo khoác mỏng lên người nàng.

Tê Tri nhìn một vòng xung quanh, lều bạt ngút ngàn kéo dài tới tận xa, từng cụm từng cụm như đóa hoa trắng nở trên đất Bắc.

Ở trong phủ hơn nửa tháng mới có cơ hội ra ngoài, nhưng nơi đầu tiên đến lại là doanh trại của Phục Đình.

Lý Nghiên trèo xuống lưng ngựa, xúc động than: “Doanh trại của dượng lớn quá.”

Nàng nghe vậy thì mỉm cười, dường như mỗi lần trông thấy binh mã của người đàn ông này thì đều luôn giật mình.

Phục Đình thả lỏng cương ngựa, nhìn qua: “Đi theo ta.”

Nàng bước theo sau: “Sao hôm nay lại dẫn thiệp đến đây?”

Bước chân chẳng chẳng hề dừng lại: “Sợ nàng buồn chán lại chạy ra ngoài, đến lúc đó còn phải cứu nàng nữa.”

Nàng liếc nhìn lưng chàng, nhớ lại chuyện bị nữ Đột Quyết bắt đi thì bực mình, không nói không rằng.

Phục Đình nói xong thì ngoái đầu nhìn nàng, trông thấy vẻ mặt ấy của nàng thì lại cảm thấy buồn cười.

Đi tới lều lớn ở giữa doanh trại, chàng đứng ngoài cửa vén rèm lên.

Tê Tri đi vào.

Bên trong bày biện khá đơn giản, hai giá binh khí dựng thẳng cùng một chiếc bàn đồ.

Tận cùng bên trong có một chiếc giường cũ, quần áo của chàng vắt bên trên.

Chỉ nhìn qua thì khó mà nhận ra đây lại là lều lớn của Đại đô hộ.

La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài gọi một tiếng tam ca, Phục Đình liền bước ra.

Trong sân có tiếng ngựa hí, cuộc tranh đua đang diễn ra sôi nổi.

Hai ông cháu Bộc Cổ Kinh vừa trông thấy chàng thì đi tới làm lễ.

Có thứ gì đó vụt qua trước mắt, Phục Đình nhắc tay đỡ lấy.

Là quả túc cầu bọn họ đang đánh.

Chàng ném cầu về, phui hai tay.

Bộc Cổ Kinh nói: “Sao Đại đô hộ không ra sân trở tài nghệ, đây cũng là trò chơi luyện tập trong quân mà.”

“Ông nội nói đúng.” Bộc Cổ Tân Vân phụ họa.

Trò đánh túc cầu vốn hình thành từ việc binh lính tập luyện, Phục Đình lại có thân thủ tốt, nhưng chàng đã không chơi trò này từ lâu rồi.

Đang định từ chối thì lại nghe thấy La Tiểu Nghĩa nói: “Tam ca, hay là cứ chơi một ván đi, đệ thấy thế tử có vẻ hào hứng đấy.”

Lý Nghiên nhìn hau háu vào sân, nghe thế thì đỏ mặt: “Chú Tiểu Nghĩa đừng đùa cháu, cháu chỉ nhìn mà thôi.”

Phục Đình trông sang, gương mặt Lý Nghiên có vài phần tương tự với Tê Tri, đặc biệt là lúc đỏ mặt thì đến nét mặt cũng rất giống, chàng nhủ bụng, đúng là cô cháu ruột.

Chàng hỏi: “Cháu có muốn chơi không?”

Lý Nghiên nói: “Cháu chưa đánh bao giờ.”

“Muốn hay không?”

Cậu do dự, nhưng rồi vẫn gật đầu: “Muốn ạ.”

Phục Đình buộc tay áo: “Vậy thì chơi một ván nào.”

La Tiểu Nghĩa lấy ra một sợi dây để buộc tay áo cho Lý Nghiên, cười nói: “Dượng cậu thương cậu chưa kìa.”

Lý Nghiên đáp dạ, nhớ đến lời của cô đã nói, nếu tốt với dượng thì dượng sẽ tốt với cậu.

Nhưng cậu cảm thấy mình cũng chưa làm gì cho dượng cả, vậy mà dượng vẫn đối xử tốt với cậu.

...

Tê Tri ngồi trong lều một lúc thì nghe thấy tiếng hô hào ở bên ngoài, thế là đi ra.

Tân Lộ và Thu Sương một trái một phải đứng ngoài cửa, thuật lại chuyện vừa rồi với nàng ——

“Gia chủ, thế tử vào sân chơi đánh túc cầu.”

“Là Đại đô hộ dẫn đi.”

Tê Tri đi thẳng đến bên sân, quả nhiên trông thấy bọn họ đã vào sân.

Lý Nghiên cầm gậy ngồi trên lưng ngựa, mặt đỏ phừng phừng do gió tấp, dè chừng bên trái né tránh bên phải.

Phục Đình ở ngay sau lưng cậu, vạt áo cột lại bên hông, cầm gậy che chắn cho cậu, một gậy đánh trúng cầu.

Mọi người lại hô hào.

Tê Tri say sưa nhìn.

Đánh túc cầu cũng rất thịnh hành trong giới quý tộc, nếu anh trai nàng vẫn tại thế thì chắc chắn cũng đã bắt đầu dạy Lý Nghiên chơi những trò này. Thế nhưng rồi, ngay tới cưỡi ngựa cháu nàng cũng học ở đất Bắc.

Không ngờ Phục Đình lại chịu dạy cậu.

Sau khi biết chuyện đó, chàng vẫn chịu dạy cháu nàng.

Nàng rất ít khi thấy Phục Đình như thế, thư thái ngồi trên ngựa mà lại như ở đất bằng, cầm gậy trong tay lại như nắm ngàn quân.

Một lúc lâu sau, nghe thấy giọng nữ vang lên thì nàng mới hoàn hồn.

Tê Tri nhìn quanh tìm kiếm, phát hiện trong sân còn có cả Bộc Cổ Tân Vân, thì ra cô bé cũng ra trận.

La Tiểu Nghĩa đứng ngay cạnh cửa, đưa tay lên miệng bắc loa hô với tiểu cô nương: “Tiểu Tân Vân quay lại đi, muội không thấy ai đang chơi hả, đội lát nữa thua thì đừng khóc nhè đấy!”

Mọi người cười phá lên.

Cô nhóc nắm ngựa vụng gậy, tức giận đáp: “Muội cũng không đến mức thua thảm nhá.”

La Tiểu Nghĩa sợ tiểu cô nương khóc thật, vội khoát tay lia lịa: “Được rồi được rồi, không trêu muội nữa, muội cứ đánh đi.”

Phục Đình phóng ngựa, cúi rạp người xuống vung tay lên, đánh cầu như bay.

“Lý Nghiên!”

Cứ tưởng Lý Nghiên không đỡ được, nào ngờ cậu phản ứng rất nhanh, vung gậy đánh xoay ngay trước ngựa, thế mà lại đánh trúng.

Phục Đình tiếp cầu, đánh cầu bay vào gôn.

Lại một trận hô hào.

Chàng ghim cương ngựa, nhìn về phía Lý Nghiên: “Không tệ, tập võ có lợi đấy.”

Lý Nghiên được chàng khen thì mỉm cười: “Cám ơn dượng.”

Phục Đình quay đầu ngựa, nhìn thấy Tê Trì ở ngoài sân.

Nàng đứng trong gió, áo khoác bay phấp phới, ánh mắt rơi lên người chàng, trên mặt là nụ cười như có như không.

Phục Đình chẳng lạ gì nụ cười này, nàng cũng từng cười như thế khi chàng dạy Lý Nghiên cưỡi ngựa.

Chàng cúi đầu cười, đoạn xoay người gọi: “Tiểu Nghĩa.”

Trong sân tạm dừng, La Tiểu Nghĩa đi tới.

Chàng ném gậy qua: “Đệ vào đi.”

La Tiểu Nghĩa đỡ lấy: “Được, đệ đệ vào thay tam ca.”

Bộc Cổ Tân Văn hỏi: “Đại đô hộ không chơi nữa à?”

Phục Đình ừ một tiếng, giục ngựa rời khỏi sân.

Tê Trì đứng cách khá xa nên không nghe rõ bọn họ nói gì, chỉ thấy mọi người dừng lại, sau đó Phục Đình rời khỏi sân.

Bỗng trong sân có tiếng hét vang lên, ngựa của Bộc Cổ Tân Văn đột nhiên chồm lên khiến cô nhóc ngã xuống.

Phục Đình đứng gần đó nên phản ứng rất nhanh, lập tức xuống ngựa đỡ tiểu cô nương.

Mọi người cũng đi đến phụ giữ ngựa, La Tiểu Nghĩa ở trên ngựa đưa tay ra, thậm chí tới Lý Nghiên cũng đến gần.

Bộc Cổ Tân Văn nắm chặt cổ áo Phục Đình.

Phục Đình đặt nàng ta xuống đất: “Người đâu.”

Người của tộc Bộc Cổ chạy đến.

Chàng nói: “Diu ra ngoài đi.”

Bộc Cổ Tân Văn ngăn người, chàng quá dứt khoát, thậm chí còn chẳng buồn nhìn tiểu cô nương lấy một lần, bàn tay nắm cổ áo chàng bỗng buông ra.

Tê Trì nhìn cảnh đó, khi thấy Phục Đình đỡ cô nhóc thì bất giác nhướn mày, nhưng thấy chàng buông tay nhanh như thế thì dờ mắt đi.

Bộc Cổ Tân Văn được diu đi ra khỏi sân, Bộc Cổ Kinh cũng thất kinh nói một tràng tiếng Hồ, quở trách cô bé mấy câu.

Phục Đình ra ngoài sân, nhận lấy khăn lau tay.

Tê Trì đi đến hỏi: “Sao không chơi nữa?”

Chàng lau mu bàn tay, nhìn nàng nói: “Bị nàng nhìn dữ quá, không đánh nổi nữa.”

“Trách thiệp đấy à?” Nàng than thở: “Thiếp còn tính khen chàng đánh hay quá.”

Phục Đình không biết nàng nói thật hay giả, nhưng khoe miệng vẫn nhếch lên.

Tê Trì nhìn tay chàng: “Đôi tay này phản ứng nhanh thật đấy.”

Phục Đình nhìn lên: “Ta chỉ cứu người mà thôi.”

Nói xong lại cảm thấy mình như đang giải thích.

Nàng cười: “Thì thiếp nói chuyện chàng cứu người đó.”

Dứt lời nàng đi lướt qua chàng, tiến về phía trước.

“Đi đâu đấy?” Chàng hỏi.

Nàng dừng chân: “Vốn tới đây là để tiếp đãi tộc Bộc Cổ, giờ tiểu cô nương người ta ngã ngựa, dĩ nhiên phải đi thăm hỏi rồi.”

Phục Đình không nói gì, chỉ nhìn nàng đi xa.

Bộc Cổ Tân Văn ngồi trên băng ghế ngoài lều nghỉ ngơi, hai mắt cứ nhìn Phục Đình và Tê Trì ở bên kia.

Bổng thấy Tê Tri đi về phía mình.

“Lau mặt đi, dính bẩn rồi kìa.” Tê Tri đưa khăn của mình cho cô nhóc.

Cô nhóc ngơ ngác nhận lấy: “Phu nhân đến thăm tôi à?”

Tê Tri gật đầu.

Bộc Cổ Tân Vân im lặng, sau đó thấp giọng nói: “Tôi còn tưởng phu nhân sẽ nổi nóng.”

Tê Tri hỏi ngược lại: “Vì sao ta phải nổi nóng?”

“Vi... Đại đô hộ mới đỡ tôi.”

Tê Tri buồn cười: “Ta không tới mức không phân biệt được trắng đen, nếu chàng ở ngay gần đó mà thấy chết không cứu, không nể tình tộc Bộc Cổ, cũng không có trách nhiệm mà đàn ông nên có, thì ta thực sự sẽ xem thường chàng.”

Bộc Cổ Tân Vân không tiếp lời.

Vừa nãy cô nhóc thấy Đại đô hộ muốn đi nên nhất thời cuồng lên, gậy trong tay không cẩn thận đập vào ngựa khiến nó giật mình, làm mình té ngã.

Mà tiểu cô nương nghĩ cũng thật nhanh, thấy Đại đô hộ ở gần mình nên không kéo dây cương.

Quả nhiên, Đại đô hộ ra tay cứu cô nhóc, cô nhóc còn nghĩ có lẽ vị phu nhân này sẽ giận mình.

Chẳng ngờ người ta còn không để mình vào mắt.

Có lẽ là đang nhắc nhở cô nhóc rằng, đó chỉ là cứu người mà thôi.

“Hắn phu nhân không thích tôi.” Bộc Cổ Tân Vân nghĩ tới những lời mình đã nói với nàng lúc trước.

Cái gì mà cảm thấy không ai xứng với Đại đô hộ, cũng tính luôn vị phu nhân này vào đó, chắc hẳn là không vui nổi rồi.

Bổng Tê Tri hỏi: “Năm nay em bao nhiêu tuổi?”

“Mười bốn.”

“Cũng chỉ lớn hơn cháu ta ba tuổi.” Nàng nói, “Ta thấy em cũng không khác gì cháu mình, vẫn là một đứa trẻ.”

Bộc Cổ Tân Vân nhìn cậu thiếu niên ở trong sân, im lặng lau mặt rồi trả lại khăn cho nàng.

“Cám ơn phu nhân, nhưng tôi đã trưởng thành rồi.”

Tê Tri nhận lấy: “Đợi đến lúc em muốn có được ai đó, không cần lừa dối bản thân, cũng không cần tự ti nhún nhường thì đó mới gọi là trưởng thành.”

Bộc Cổ Tân Vân như bị nói trúng tim đen, cau mày im lặng.

Tê Tri đã đoán ra nội tâm của cô bé từ lâu, dấu gì tâm tư của một tiểu cô nương cũng dễ đoán.

Nàng cất khăn vào trong tay áo, nói: “Chỉ lần này thôi đấy, hy vọng lần sau em không ngã ngựa nữa.”

Giương mặt Bộc Cổ Tân Vân cứng đờ, không lên tiếng.

Cứ như chút tâm tư của mình đã bị phơi bày hoàn toàn trước mắt nàng.

Tê Tri đã xoay người rồi đi.

Trời nhá nhem tối, đoàn người ngủ lại doanh trại.

Vì Bộc Cổ Tân Vân ngã ngựa nên tộc Bộc Cổ tạm rời chưa rời khỏi doanh trại, cứ nán ná đến lúc này nên quyết định ngủ lại luôn.

Bộc Cổ Kinh luôn miệng cảm tạ Phục Đình, sau đó mới đến thăm cháu gái.

Trong lều lớn đã châm đèn.

Tê Tri ngồi bên bàn, cầm đũa nhai kỹ bữa cơm quân đội đậm bạc.

Khẩu vị bình thường, vẫn có thịt, có thể thấy tiền của Phục Đình đã tiêu ở đâu.

Ăn xong thì Tân Lộ đem nước tới, nàng rửa mặt rồi hỏi: “Đã sắp xếp ổn thỏa cho A Nghiên rồi chứ?”

Tân Lộ đáp vâng: “Có Thu Sương ở đó, tối nay thế tử sẽ ở chỗ La tướng quân, nói muốn thảo luận chuyện tập võ.”

Nàng gật đầu, nhớ đến Bộc Cố Tân Vân thì nói: “Em tới chỗ tiêu cô nương đó phục vụ đi, coi như phủ đô hộ đối xử tử tế với khách.”

Tân Lộ nhận lệnh rồi đi.

Tê Tri chỉnh đèn sáng hơn, sau đó ngồi lên giường cũ nhìn bản đồ trên giá, ước tính xem thương đội mình đã đi đến đâu.

Dựa theo số ngày thì chắc cũng sắp xuất cảnh rồi.

Phục Đình cúi đầu đi vào, chàng chỉ mặc mỗi trung y, trên mặt lẫn cổ đều dính nước.

Tê Tri thấy chàng vừa tắm vào, không khỏi nhìn giường cũ dưới người: “Tối nay ngủ ở đây à?”

Phục Đình nhìn nàng ngồi nơi đó, lau cổ ướt nhẹp: “Còn có thể ngủ ở đâu nữa?”

Nàng lẩm bẩm: “Làm gì có Đại đô hộ nào dẫn phu nhân đến doanh trại.”

Chàng cười: “Nay có rồi đây.”

Nói rồi chàng đi tới, ngồi trên sạp cời trung y ra, cầm quần áo mới mặc vào.

Tê Tri nhìn chàng xoay người lại, trong ánh đèn, hai vết sẹo lộ ra chồng chéo lên nhau, không kìm được hỏi: “Vết thương này là gì thế?”

Chàng đang buộc tay áo, ngoái đầu nhìn nàng: “Cái gì?”

Tê Tri đưa tay ra chỉ vào lưng chàng, lướt dọc theo vết sẹo: “Thiếp nói cái này.”

Tay bị chàng nắm lấy.

“Đao, loạn đao của Đột Quyết.”

Nàng nghĩ, dài thế này, sâu thế này, ắt hẳn lúc ấy đau lắm.

Chàng nắm tay nàng, nhìn vào đôi mắt sâu của nàng.

Tê Tri bị chàng nhìn, ánh mắt bất giác dao động.

Chàng buông ra, cười nói: “Đi ngủ thôi.”

Rồi bỏ sung câu nữa: “Bên ngoài sẽ nghe thấy đấy.”

Nàng lập tức hiểu ý, mặt nóng lên, nằm vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Phục Đình thổi tắt đèn rồi nằm xuống.

Chiếc giường nhỏ vừa cũ lại chật.

Một người nằm còn vừa, hai người nằm thì thành chen chúc.

Chàng thân cao nên đành nằm nghiêng.

Tê Tri xoay lưng về phía chàng, như thể vui trong ngực chàng.

Đèn đuốc ngoài lều vẫn đang sáng, lại còn có binh lính tuần tra đi tuần qua lại thường xuyên.

Nàng không ngủ ngay được, nghĩ đến vết thương thấy lúc này thì hỏi: “Trên người chàng còn có vết thương nào nữa không?”

“Ta tưởng nàng thấy hết rồi.” Giọng chàng vang lên ở trên đỉnh đầu, nghe thật trầm thấp.

Bóng tối che lấp ráng đỏ trên mặt nàng, nàng nói nhỏ: “Không để ý lắm.”

Chàng như bật cười.

Tê Tri bắt ngò, bởi rất ít khi nghe thấy chàng cười.

Sau đó lại nghe chàng nói: “Một chỗ bị tên bắn trúng, hai vết đao chém, còn có một vết thương ở bên bụng nữa.”

Nàng nói tiếp: “Và cả trên cổ chàng.”

Chàng dừng lại: “Ừ.”

“Chỉ thế thôi à?” Nàng tưởng chàng sẽ nói kỹ.

Phục Đình nhớ lại những vết thương kia, không ấn tượng nhiều lắm.

Chỉ nhớ đầu mũi tên có móc câu, trước khi lấy ra phải cắm sâu vào ba tấc thêm, rút móc câu ra, bịt chỗ máu thịt rồi mới rút tên ra; đao sâu ba tấc, tróc cả mảng da.

Nhưng nói mấy chuyện này trước mặt nàng lại như đám đàn ông đang khoe khoang với phụ nữ rằng mình mạnh mẽ tới đâu, mà có khi còn có thể dọa nàng.

Chàng ừ đáp: “Hết rồi.”

Tê Tri im lặng.

Cơ thể người đàn ông dán chặt vào nàng, lưng nàng tựa vào lồng ngực kiên cố của chàng, thậm chí một chân của chàng còn gác trên người nàng.

Hai người còn trải qua những chuyện thân mật hơn thế này, dạo gần đây đúng là bọn họ thường xuyên khăng khít bên nhau, chẳng mấy khi tách rời.

Nhưng bây giờ chỉ mới vậy thôi mà nàng cũng đã đỏ mặt.

Nàng không muốn nghĩ nữa, hai mắt nhắm lại.

Vì đang ở trong quân đội nên Phục Đình dậy sớm hơn bình thường.

Bên ngoài phòng thủ bất kể ngày đêm, tiếng bước chân chưa bao giờ ngớt.

Chàng nheo mắt, nhìn cô gái tựa trước ngực mình.

Nàng ngủ rất yên giấc, gần như giữ nguyên một tư thế suốt đêm, mà hình như chàng cũng ôm nàng từ phía sau ngủ cả đêm.

Phục Đình chống một tay lên giường, khẽ khàng ngồi dậy, nhìn gò má và mái tóc xanh của nàng xoa tung trên giường, đưa tay chạm vào lọn tóc, vân vê giữa ngón tay rồi đặt xuống.

Chỉ thế mà thôi, lại bỗng khiến chàng cảm thấy có sự thân mật chưa từng có.

Xuống giường, không để phát ra tiếng động, chàng lập tức mặc đồ vào rồi đi ra khỏi cửa.

Một cận vệ bụng nước tới, khăn vải vắt trên cánh tay.

Ở ngoài lều, trời chưa sáng vẫn còn gió lạnh, nhưng chàng đã quá quen, xắn ống tay áo lên vốc nước lạnh rửa mặt.

Lúc cầm con dao nhỏ cạo râu, từ xa đã vang lên tiếng thao luyện.

Chàng dừng tay, nói: “Bảo mọi người nhỏ tiếng chút.”

Cận vệ đáp lời.

“Tam ca.”

Phục Đình đặt dao xuống, lau cầm rồi ngoái đầu lại.

La Tiểu Nghĩa dẫn Bộc Cổ Kinh đến, đi theo sau là Bộc Cổ Tân Vân.

“Đại đô hộ, gần đây ở trong phủ đã quấy rầy đủ rồi, giờ lại đến trong quân làm phiền, tôi thực sự lấy làm xấu hổ.” Bộc Cổ Kinh hành lễ.

Bộc Cổ Tân Vân cúi đầu hành lễ theo ông.

Phục Đình nói: “Nếu đã thế, ta nghĩ bộ tộc Bộc Cổ cũng bận rộn, mọi người cũng nên đến lúc quay về rồi.”

La Tiểu Nghĩa nghe thế thì ngẩn người, ngạc nhiên nhìn tam ca.

Tộc Bộc Cổ là bộ tộc có công, tam ca hẳn luôn thiết đãi đủ lễ, đây là lần đầu tiên nói ra lời đuổi khách như vậy.

Có vẻ như Bộc Cổ Kinh cũng muốn đi, thế là tiếp lời: “Đại đô hộ nói phải, cũng nên về rồi.”

Bộc Cổ Tân Vân lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Phục Đình.

La Tiểu Nghĩa mở miệng cười, tạm thời giảng hòa: “Lần sau mà tới, đoán chắc trong các tộc sẽ có quang cảnh mới, hiện tại đúng là bận quá rồi.”

Bộc Cổ Tân Vân bỗng thấp giọng lên tiếng: “Lần sau tới lượt tộc Bộc Cổ chúng tôi, ít nhất cũng phải hai ba năm nữa.”

“Thì đến lúc đó muội là đại cô nương rồi.” La Tiểu Nghĩa đùa, thuận miệng nói: “Tam ca huynh nói xem có đúng không?”

Phục Đình gật đầu: “Đến tuổi đó là có thể tìm được sĩ tộc Bộc Cổ rồi.”

La Tiểu Nghĩa bật cười, ngay tới Bộc Cổ Kinh cũng cười, vừa cười vừa nhìn cháu gái.

Bộc Cổ Tân Vân cúi đầu không lên tiếng.

Phục Đình thắt tay áo, gật đầu với họ: “Trong quân còn phải thao luyện, cứ vậy đi.”

Nói đoạn, chàng xoay người rời đi.

La Tiểu Nghĩa đuổi theo, nhỏ giọng hỏi: “Tam ca, đệ có nghe nhầm không? Vừa rồi huynh mới đuổi khách đó hả?”

“Không cần nói nhiều.”

Phục Đình không có mùi, hôm qua con ngựa kia ngã thật đúng lúc, không phải chàng không biết.

Một tiểu cô nương chàng vốn chẳng để ý đến, thậm chí còn không tính là người quen, càng nói gì so đo, chẳng qua chàng không thích mấy trò như thế, về càng sớm càng tốt.

Cũng đỡ cho Lý Tề Tri cảm thấy khó chịu thêm.

...

Tề Tri được Tân Lộ hầu hạ trang điểm, bữa sáng là một bát cháo gạo loãng.

Mặt trời bên ngoài đã lên cao ba sào.

Tiếng người dần trở nên ồn ào, hình như có cả tiếng ngựa.

Nàng cầm khăn lau môi, đứng dậy định đi ra ngoài thì Phục Đình ở đối diện bước vào.

“Tộc Bộc Cổ sắp đi rồi.” Chàng nói.

Tề Tri bất ngờ: “Nhanh thế à?”

Lạ nhìn ra ngoài, quả nhiên là người ở tộc Bộc Cổ đang dắt ngựa.

Nàng nghĩ, chẳng lẽ do hôm qua mình nói nặng lời nên đã khiến tiểu cô nương người ta khó chịu.

Người tới là khách, nếu muốn đi thì cũng không thể không bày tỏ.

Nàng nói: “Thế thì đi tiền bọn họ nào.”

Phục Đình đã sắp xếp xong xuôi mọi thứ, cầm roi ngựa trong tay nói: “Bọn họ đi từ doanh trại, phải đi đường tắt một đoạn, đường lại khó đi, nàng không cần theo.”

Tê Tri suy nghĩ: “Thế thì thiếp cưỡi ngựa đi cùng chàng vậy.”

Phục Đình nhìn nàng, đi ra ngoài dặn dò: “Đắt ngựa tới đây.”

Tân Lộ nghe thấy thế, lập tức đi lấy áo khoác cho gia chủ.

Tê Tri khoác áo lên người, vừa thắt dây vừa đi ra cửa.

Tộc Bộc Cố hành trang đơn giản, cũng không có gì nhiều để chuẩn bị, chẳng mấy chốc đã dọn dẹp xong.

Một toán binh ở trong quân đi theo hộ tống.

Đoàn người lên lưng ngựa, chỉnh trang đội lệnh, bỗng thấy ở phía lều lớn, Đại đô hộ và phu nhân một trước một sau cưỡi ngựa đi tới.

Bộc Cố Kinh vội quay đầu ngựa lại, tới gần nói cảm ơn: “Đâu dám làm phiền Đại đô hộ và phu nhân đích thân đưa tiễn.”

Phục Đình nói: “Không sao, đi thôi.”

Tê Tri đi theo chàng, không nhanh không chậm, nhìn thấy Bộc Cố Tân Vân ở trong đội ngũ.

Tiểu cô nương mặc váy Hồ hoa văn hình mây, tóc búi lên cao, ngồi trên lưng ngựa, lúc thì nhìn nàng lúc lại nhìn ngựa dưới thân nàng, có vẻ không ngờ nàng biết cưỡi ngựa, rồi ngay sau đó lại quay đầu đi.

Ra khỏi doanh trại, dọc đường chẳng ai nói gì.

Cho tới khi lên đường núi, đường xá khó đi, mọi người đi thành một hàng dài, tới tận lúc này mới bắt đầu trò chuyện.

Tê Tri nhìn con đường nhỏ kia trông chẳng khác gì ruột dài, có điều cũng chỉ một đoạn thôi, đi qua rồi sẽ tới đường bằng phẳng.

Lại nhìn trái phải hai bên, đúng là tiết kiệm thời gian hơn so với đi đường chính.

Phục Đình ở trước quay đầu lại: “Theo sát.”

Nàng nắm cương ngựa, nhìn đường núi bên dưới, tuy không sâu nhưng vẫn khá nguy hiểm.

Lại nhìn về phía trước, ngựa của Phục Đình đi rất thẳng, còn ngựa của nàng như tìm được kẻ dẫn đầu, theo sau theo ngựa của chàng không hề nghiêng lệch, thế nên đi qua rất thuận lợi.

Đi tới đoạn đường bằng, bỗng có tiếng hát cất lên.

Tê Tri nhìn sang, là Bộc Cố Tân Vân đang hát tiếng Hồ, giọng ca vang vọng bên tai mọi người.

Thậm chí có người ở tộc Bộc Cố cũng hát theo.

Tê Tri đến gần Phục Đình, hỏi: “Cô bé hát bài gì vậy?”

Phục Đình nhìn nàng, đáp: “Không biết.”

Tê Tri không tin, chàng biết nói tiếng Đột Quyết thì làm gì có chuyện đến tiếng Hồ ở đất Bắc nhà mình mà không hiểu, huống hồ tộc Bộc Cố cũng có liên hệ sâu xa với Đột Quyết.

Nàng gắng hỏi: “Chàng không hiểu thật à?”

Chàng quán dây cương trong tay: “Không hiểu.”

Tê Tri tin, không hỏi nữa.

Sao Phục Đình có thể không hiểu.

Đó là một bài tình ca của tộc người Hồ ở đất Bắc, hát cho tình lang nghe.

Nhưng nếu đã không dây dưa rề má gì thì chàng không cần phải hiểu.

Khi tiếng hát vừa ngưng, đội ngũ cũng dừng lại.

Bộc Cổ Kinh quay đầu làm lễ với Đại đô hộ và phu nhân, bảo bọn họ không cần tiễn nữa, tới đây là được rồi.

Phục Đình đánh ngựa đi sang bên, ra hiệu ông ta đến nói chuyện.

Chàng muốn bàn về chuyện dân sinh.

Tê Tri lập tức quay đầu nhìn Bộc Cổ Tân Văn.

Tiểu cô nương cũng đang nhìn lại.

“Bảo trọng.” Giống như lần đầu gặp nhau, Tê Tri mỉm cười với cô bé.

Bộc Cổ Tân Văn đáp lễ, không lên tiếng.

Phục Đình nói chuyện xong thì quay về, kéo cương đổi hướng: “Không về doanh trại mà về thẳng phủ.”

Rồi lại nói thêm: “Yên tâm, Lý Nghiên sẽ có người hộ tống về.”

Tê Tri nghe chàng nhắc đến cậu cháu thì cười: “Bây giờ nó đi theo bọn chàng nên thay đổi nhiều lắm, thiệp cũng không lo quá nữa.”

Phục Đình không nói gì.

Ở trên đường, Bộc Cổ Tân Văn nhìn bọn họ rồi đi.

Bộc Cổ Kinh ở bên cạnh vỗ đầu cháu gái, cười lắc đầu, nói câu gì đó bằng tiếng Hồ.

Cô bé cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

Người khác không nhìn ra, nhưng ông nội nhà mình sao có thể không nhận thấy tâm tư của cháu gái.

Bộc Cổ Kinh khuyên: Đại đô hộ là người cai quản tám phủ mười bốn châu ở đất Bắc, đàn ông như thế giống như hùng ung của bầu trời, khó có thể thuần phục, trừ khi trong mắt chàng ta có cháu thì mới có thể thu cánh về.

Nhưng trong mắt chàng ta đã có người khác rồi.

...

Tới cổng thành phủ Hãn Hải, Phục Đình lệnh những người đi theo quay về doanh trại, còn mình chỉ dẫn theo cận vệ.

Vừa vào thành, ngựa của chàng giẫm lên đất bằng là phóng như bay.

Tê Tri không theo kịp, thúc vào bụng ngựa giục ngựa tăng tốc, lúc này mới bắt kịp.

“Chàng đi nhanh quá.”

Phục Đình thả chậm tốc độ, nhìn nàng nói: “Rõ ràng nàng vẫn đuổi kịp.”

Kỹ năng cưỡi ngựa của nàng không tệ, chàng có thể nhìn ra, có điều vì tôn sư huyện chủ nên khi ở trong thành thì phải làm bộ.

Quả nhiên, chàng nghe thấy nàng nói nhỏ: “Chàng muốn thiệp chạy đuổi theo chàng ở trong thành ấy hả?”

Khóe miệng Phục Đình thoáng động, cố gắng nén cười, nhìn con phố rộng rãi trước mắt, mặt trời tỏa sáng trên cao, không quá đông người.

Bỗng chàng muốn nàng bỏ bớt đi sự trang nghiêm, dù gì nàng cũng không trang nghiêm rất nhiều lần trước mặt chàng rồi.

Chàng nói: “Nếu không ngại thì thử xem.”

Nói xong, chàng thúc ngựa phóng đi.

Tê Tri cau mày, nhìn bóng lưng chàng lao vút đi như mũi tên, lại nhìn cận vệ đi theo sau lưng, cảm thấy như đã để bọn họ xem náo nhiệt.

Nàng đội mũ sau áo khoác lên, siết chặt dây cương, phóng nhanh đuổi theo.

Một đường đi ngựa lao mình như bay, lúc gần đến phủ đô hộ thì mới thấy bóng dáng Phục Đình cưỡi ngựa.

Rồi lập tức lại chẳng thấy đâu.

Tê Tri đã bị người đàn ông này cố ý đùa giỡn như vậy mấy lần, vốn không định đuổi theo, nhưng đã sắp đến cửa phủ rồi, thế là dứt khoát phóng ngựa theo cùng.

Đến ngoài cửa phủ, nàng nhanh nhẹn nhảy xuống, đưa dây cương cho người hầu rồi tiến vào cửa.

Phục Đình đã về phủ từ lâu, đứng dưới mái hiên nhấp ngụm rượu mạnh trong túi, mỉm cười.

Chàng tự dung trên nàng như thế làm gì không biết.

Vừa ngoái đầu lại thì thấy Tê Tri phăm phăm bước đến.

Nàng rất ít khi đi nhanh như vậy, lần cuối vội vã dường hình như là vì cháu mình.

Phục Đình nhìn lộn tóc mai của nàng cùng đôi lông mày nhíu lại, và cả đôi môi mím lại khi bước tới. Chàng cúi đầu nhét túi rượu vào ngực, hai chân đứng thẳng.

Tê Tri vừa đi vừa nhìn xung quanh, không thấy chàng đâu cả, đến khi tới ngoài nhà chính thì bỗng có một bàn tay đuổi ra, kéo nàng đi vào.

Cửa khép lại, Phục Đình ôm lấy nàng.

Nàng giật mình đẩy chàng ra.

Rõ đang là ban ngày.

Thế mà chàng lại ôm nàng đi tới giường.

Đặt nàng xuống, rồi sau đó đè lên.

...

Chàng lại hành hạ nàng một hồi như lần trước.

Tê Tri run lên nắm lấy chàng, vô thức nhắm nhin.

Dần dà cánh tay ôm lấy cổ chàng, cơ thể tựa như hóa thành vũng nước, lại như cố ý nói nhỏ vào tai chàng: sao lại gấp gáp thế.

Rồi chẳng mấy chốc nàng không nói gì nữa, là bởi không nói được.

Dưới sự mạnh bạo của người đàn ông này, nàng chẳng thể suy nghĩ được gì.

Phục Đình căng người, bị lời nàng kích động cắn chặt răng.

Cho tới khi thấy vẻ mặt không thể suy tư của nàng thì mới bỏ qua cho nàng, dần dà nhẹ nhàng.

Mặt nàng tựa đào mận, như đoá hoa nở rộ.

Thật đúng là, dù chàng có nhìn Lý Tê Tri như vậy trăm lần thì vẫn không chán.

...

Rất lâu sau Lý Nghiên mới quay về.

La Tiểu Nghĩa đưa cậu về, vẫn dạy cậu tập võ như bình thường, đi tới ngoài hiên thì thấy tam ca từ trong phòng bước ra, cười nói: “Chuyện của tộc Bộc Cố đã xong, giờ tam ca cũng có thể nghỉ ngơi được rồi.”

Phục Đình lật cổ áo quân phục lên, ừ một tiếng.

La Tiểu Nghĩa buột miệng hỏi: “Tẩu tẩu đâu, không phải đi cùng tam ca sao?”

Tê Tri bước ra từ sau lưng Phục Đình, trên má vẫn còn đỏ bừng.

Lý Nghiên gọi nàng: “Cô ơi.”

Nàng đáp lại, giọng nhẹ bồng.

La Tiểu Nghĩa cười chà xát hai tay: “Tẩu tẩu, hôm nay ta ở lại phủ ăn ké cơm được không?”

“Được.” Tê Tri cười với hắn, rồi lại nhìn Phục Đình.

Chàng đứng nơi ấy, bóng dáng cao ráo, trang phục tướng quân được ăn vận gọn gàng.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Thực ra Tê Tri cũng chẳng nghe rõ La Tiểu Nghĩa nói gì.

Chỉ tiếp lời chàng mà thôi.

Phục Đình sửa quân phục, nhìn về phía nàng.

Nhìn lướt qua rồi lại ngó La Tiểu Nghĩa: “Còn có chuyện gì à?”

La Tiểu Nghĩa bỗng cảm thấy cái nhìn này thật không thân thiện, cứ như chính hắn đã trở ngại hai người họ vậy.

Hắn có cảm giác tam ca và tẩu tẩu có gì đó là lạ, nhưng lạ chỗ nào thì không biết, một người mặc quân phục chỉnh tề, một người thì đỏ mặt, nhưng trông không giống cãi nhau.

Hắn cười khà khà: “Có phải bọn đệ mới làm phiền tam ca và tẩu tẩu không?”

Nghe nói thế, mặt Tê Tri càng đỏ bừng, nhưng cũng may có thể kìm nén, nàng bình tĩnh cười nói: “Không có đâu.”

La Tiểu Nghĩa kéo Lý Nghiên tới, giải thích: “Do mới về thì thế tử đòi gặp tẩu tẩu nên ta mới đi theo, không có ý quấy rầy đâu.”

Lý Nghiên bị bán đứng nghe dương hời vầy, dù không hiểu gì nhưng vẫn sợ chàng không vui, vội nói: “Cháu không có việc gì hết ạ, cháu về viện ngay đây.”

Nói rồi lại nhìn Tê Tri: “Cháu về trước nhé cô.”

“Ừ.” Tê Tri vẫn lơ đãng đáp.

Trước khi đi, La Tiểu Nghĩa hỏi một câu: “Tam ca và tẩu tẩu vẫn chưa dùng bữa nhỉ, có muốn ăn chung không?”

Tê Tri không nhìn hắn, nói nhỏ: “Không được, ta muốn dùng bữa trong phòng.”

Phục Đình nói: “Đệ đi ăn của đệ đi.”

La Tiểu Nghĩa nghe tam ca nói như muốn đuổi người thì đi nhanh hơn: “Vây đệ đi ăn chung với thế tử đây.”

Nói rồi kéo Lý Nghiên đi cùng.

Lúc này Phục Đình mới xoay người lại, nhìn Tê Tri: “Nàng không mệt hả?”

Tê Tri nghe chàng hỏi thế, nhiệt độ trên mặt vừa giảm thì lại có xu hướng tăng lên, sau đó lại nghe thấy chàng nói: “Đi ra làm gì.”

Nàng không khỏi nhìn chàng, mắt chàng vừa đen vừa sâu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Nàng dời mắt đi, nói nhỏ: “Thiếp nói quả không sai, con người chàng, quả nhiên vẫn xấu lắm.”

Phục Đình nhìn nàng, giọng trầm đi: “Bởi vì đang là ban ngày?”

Mặt nàng thoát đỏ, liếc mắt nhìn chàng không nói gì.

Chàng bị nàng lừa thì động đậy bước chân, đột nhiên lại gần một bước, cúi đầu nói: “Không phải đã bảo rồi sao, chuyện này do ta quyết định.”

Tê Tri đảo mắt, lăm bắm: “Chàng làm Đại đô hộ thế đấy à?”

Phục Đình cũng chẳng buồn để ý, gật đầu ngay tắp lự: “Đúng thế, tám phủ mười bốn châu ở đất Bắc này đều do ta quyết định, cả nàng cũng thế.”

Nàng nghĩ, hôm nay mình đâu chỉ đánh mất đáng về huyện chủ, mặt lại đỏ bừng, suýt nữa đã mắng một câu “măng phur”.

Nhưng nhìn vào đôi mắt đen láy điềm tĩnh của chàng, nàng cố dần xuống.

Lúc này Phục Đình mới hỏi: “Đi ra làm gì?”

Nàng nói: “Định gọi người tới chuẩn bị nước tắm.”

Chàng mỉm môi nén cười, bởi biết nguyên nhân vì đâu.

Vừa nãy, trên người nàng đỏ đầy mồ hôi.

Dương như đáng về yếu ớt không xương, đỏ đầy mồ vẫn đọng trong mắt, chàng sờ cổ, dầu có hiểu cũng sẽ không nói ra.

Thấy thị nữ của nàng vẫn chưa về, chàng bảo: “Gọi hai tỷ nữ đến chuẩn bị đi.”

Tê Tri gọi một tiếng “người đâu” rồi xoay người vào phòng.

Phục Đình nhìn nàng đi vào, thôi làm phiền nàng, nhấc chân đi tới thư phòng.

...

La Tiểu Nghĩa ăn cơm xong thì lại dạy Lý Nghiên một đạo, lúc này trời cũng đã không còn sớm.

Nghe người hầu nói tam ca đang ở thư phòng, hấn yên tâm đến tìm.

Đẩy cửa ra, thấy Phục Đình bước ra từ sau bình phong, quần áo vắt trên người – hình như mới tắm rửa lau chùi, hấn tắc lưỡi: “Ban ngày ban mặt mà tam ca kiểu cách thế.”

Phục Đình mặc thường phục, kéo áo khoác, thắt đai lưng, nói: “Lại có chuyện gì?”

La Tiểu Nghĩa đáp: “Lúc nãy không tiện quấy rầy tam ca với tẩu tẩu nên đệ không nói.”

Phục Đình lên tiếng: “Nhảm nhí ít thôi, nói thẳng đi.”

Hấn cười bảo: “Là chuyện tốt, lúc ở doanh trại về đệ có đi hỏi chuyện mua bán của Hồ tộc, những cửa tiệm khác không có động tĩnh gì, chỉ có hiệu buôn hình cá kia là đã bắt tay làm rồi, thế nên mới muốn tới báo cho tam ca một tiếng.”

Phục Đình nhìn hấn: “Bọn họ hành động nhanh thế sao?”

“Đúng thế, đệ cũng ngạc nhiên đấy, nên mới đến nói cho tam ca đây.” La Tiểu Nghĩa xúc động: “Dù gì dê bò súc vật cũng là vật sống, phải tìm nguồn hàng rồi sắp xếp nhân công, lại còn phải vạch tuyến đường vận chuyển, việc nào cũng mất thời gian phí tiền của. Mà bây giờ mới có bao lâu, tộc Bộc Cổ chỉ vừa đi mà hiệu buôn kia đã tiến hành nhanh như vậy, đệ chỉ có thể nói, mẹ nó đúng là tiền muôn bạc biển, nếu không sao có thể có được bản lĩnh ấy!”

Giọng điệu của hấn không che giấu hăm dọa.

Phục Đình thắt tay áo, lại nghĩ đến thương lượng giá cả hôm đó, chủ tiệm có bảo rút cuộc hiệu buôn của bọn họ có bao nhiêu cửa tiệm thì ông ta cũng không biết.

“Vi sao cùng là làm kinh doanh, nhưng phía họ lại hết lòng đến vậy?” Bổng chàng hỏi.

La Tiểu Nghĩa bị hỏi thì sững sờ, nghĩ ngợi rồi nói: “Bọn họ trước giờ rất tận tâm, đoán có lẽ đúng như tộc Bộc Cổ nói, là thương nhân nhân nghĩa.”

Phục Đình suy nghĩ rất nhanh, đoạn nói: “Đi theo ta một chuyến.”

La Tiểu Nghĩa cũng không biết chàng nghĩ thế nào, lập tức đuổi theo.

...

Lúc Tân Lộ và Thu Sương quay về thì sắc trời đã tối.

Tê Tri ngồi trên ghế Hồ, đã thay xiêm y, đang uống trà nóng.

Trong phòng không mở cửa sổ, làn hương vãn vương chẳng tan, nhất là mùi của nước nóng đan xen thoang thoảng với những mùi khác.

Tê Tri cảm thấy đó là mùi trên người Phục Đình.

Không dưới một lần nàng đã ngủ thấy mùi đồ trên quần phục của chàng, những lúc mùi rõ nhất khi được chàng ôm, không khó ngủ mà còn rất đặc biệt, dường như là mùi hương riêng của đàn ông đất Bắc này.

“Gia chủ.” Thu Sương tới gần, thấp giọng báo lại chuyện mua bán của tộc người Hồ.

Trước khi cùng Tân Lộ quay về, nàng ta có tranh thủ đến mấy cửa tiệm một chuyến, biết mọi chuyện vẫn tiến triển thuận lợi thì vội trở lại.

Tê Tri trầm ngâm, nghe xong thì gật đầu.

Nàng đã căn dặn phải càng nhanh càng tốt, nên người dưới tay mới làm nhanh như vậy.

Tân Lộ đi tới, vừa đốt đèn vừa nói: “Hình như Đại đô hộ và La tướng quân đã ra ngoài rồi, không biết làm gì.”

Tê Tri nghe thế thì đặt cốc trà xuống, đứng dậy ngồi lên giường, vẫy tay: “Cầm sổ tới đây, nhân lúc chàng đi vắng, ta muốn xem một lúc.”

Bị Phục Đình làm mất tập trung suốt một ngày, giờ nàng muốn tìm chút chuyện để làm.

Tân Lộ đi lấy đèn tới cho nàng.

Nàng cầm sổ, lại nói: “Ra ngoài canh chừng đi.”

Tân Lộ và Thu Sương cùng lui ra.

Canh đến khi trời sắp tối, Thu Sương không nhìn được huých tay Tân Lộ, thấp giọng nhắc nhở: Bảo gia chủ đừng xem nữa, Đại đô hộ vẫn chưa về, không vào gọi người đi nghỉ hả?

Tân Lộ vào phòng, thấy gia chủ nằm dựa trên giường ngủ thiếp đi, thế là lặng lẽ rút sách trong tay nàng ra, cẩn thận cất đi.

Đang định lay gia chủ dậy thì ở bên ngoài, Thu Sương cao giọng gọi Đại đô hộ.

Nàng ta vội xuôi tay lui ra.

Phục Đình đi ra ngoài một chuyến, tới tận bây giờ mới về.

Bước vào cửa thì thấy Tê Tri nằm dựa trên giường.

Chàng còn đang nghĩ, đã trễ vậy rồi mà chưa ngủ, có phải tính lực nàng tốt quá rồi không, song đến gần mới phát hiện thì ra đã ngủ.

Chàng nhìn giường rồi lại nhìn nàng.

Nàng ngủ bao giờ cũng rất an lành, không cựa quậy, dưới ánh đèn vàng, làn mi dài khép lại, yên bình tới mức không chân thật.

Tay chàng động dậy thì mới bắt giác nhớ ra mình vẫn đang cầm roi ngựa, thế là đặt roi xuống, lại gần cúi người, một tay đỡ dưới cổ nàng, tay kia luồn xuống sau đầu gối nàng.

Với chàng mà nói thì Tê Tri rất nhẹ, ôm vào lòng dễ như bỡn.

Chàng đi đến mép giường, chân giẫm lên thảm lông nên không gây ra tiếng động.

Vậy mà Tê Tri vẫn bừng tỉnh.

Nàng nhìn thấy lồng ngực đàn ông trước, chàng mặc áo Hồ màu xanh nhạt, không phải gấm vóc gì cả, cũng đã cũ rồi, nàng nhận ra đây là thường phục của chàng.

Lại nhìn lên phần cằm cương nghị nam tính, lên nữa là mặt chàng.

Dòng suy nghĩ trong giấc ngủ chợt chòn đã quay về, lúc này nàng mới nhận ra là chàng đang ôm mình, sau đó lại sực nhớ mình đang xem sổ sách, thế là nhìn vội lên sập rồi lại nhìn ra cửa phòng, thấy cửa đã khép, đoán là Tân Lộ Thu Sương đã sắp xếp ổn thỏa thì mới yên tâm.

Lại nhìn Phục Đình, đập vào mắt trước tiên là môi chàng.

Cánh môi chàng rất mỏng, lúc này đã mím thành một đường.

Mới mấy canh giờ trước thôi, đôi môi này còn in dấu lên cơ thể nàng, khiến mồ hôi túa ra ra khắp người.

Chỉ là vẫn không hôn môi nàng.

Đi tới cạnh giường, Phục Đình đặt nàng xuống thì mới thấy là nàng đã tỉnh.

Chàng nhếch mép, định đứng thẳng dậy, song vạt áo bị nàng níu lại.

Chàng cup mắt nhìn: “Vẫn chưa tỉnh ngủ hả?”

“Tỉnh rồi.” Giọng nàng ồm ồm có hơi khan, bỗng dừng hỏi một câu không đầu không đuôi: “Chàng đã hôn cô gái nào chưa?”

Phục Đình nói: “Cái gì?”

Tê Tri không lạ gì giọng điệu này của chàng, biết chàng có vẻ không vui, tròn mắt xoay tròn, chậm rãi nói: “Nghe nói chàng là tình lang trong mộng của các cô gái đất Bắc, nên thiếp mới hỏi vậy.”

Chàng cười một cách bức bối: “Ta chưa bao giờ nghe qua những lời đó cả.”

Ở đất Bắc nhiều chuyện như thế, năm nào cũng gây giã trong khốn cảnh, chàng đâu có rảnh mà lo mình có phải tình lang mà những người phụ nữ khác nhớ nhưng hay không?

Chi cần Đột Quyết không nhớ nhưng chàng là tốt rồi.

Tê Tri nói: “Chàng chưa trả lời thiếp.”

Câu hỏi không đầu không đuôi này cũng chỉ là sự nghi ngờ nên hỏi, hỏi xong rồi thì chính nàng cũng ngạc nhiên.

Nàng tưởng chàng không trả lời, quay đầu kéo chăn.

Phục Đình ngồi dậy, nhìn nàng cup mắt, ánh mắt lướt qua môi nàng, chỉ coi như nàng vẫn chưa tỉnh táo.

Chàng nói: “Không có.”

Tê Tri ngoái đầu nhìn chàng.

Chàng bị nàng nhìn chằm chằm, lắp lại lần nữa: “Không có, chỉ mỗi mình nàng.”

Bốn chữ “chỉ mỗi mình nàng” đã chạm đến con tim Tê Tri, nàng ngẩn ra, ngay tới việc mình vừa hỏi gì cũng đã quên.

Phục Đình nhìn nàng rồi đi ra sau bình phong, nhúng tay vào nước lạnh trong chậu rửa.

Chàng không hôn người nào khác, ngoại trừ Lý Tê Tri nàng.

Sau khi tộc Bộc Cổ rời đi, phủ đô hộ trở lại vắng vẻ như bình thường.

Tê Tri tỉnh dậy từ sáng sớm tinh mơ, tự thấy đã sớm lắm rồi, vậy mà bên cạnh đã không có ai.

Nàng ngồi dậy, Tê Tri đi vào hầu hạ.

“Đại đô hộ vừa rời khỏi phủ ạ.” Nàng ta không đợi gia chủ hỏi đã lên tiếng, đồng thời hầu nàng thay quần áo.

“Lại đến doanh trại à?” Tê Tri hỏi.

Hôm qua La Tiểu Nghĩa còn nói tộc Bộc Cổ đã đi, chàng có thể nghỉ ngơi một phen, sao giờ chàng lại bận rộn rồi.

“Không biết ạ, chỉ thấy La tướng quân chờ sẵn bên ngoài.”

Tê Tri nhớ ra hôm qua bọn họ cùng đi ra ngoài, có thể là có chuyện gì đó thật nên không hỏi nữa.

...

Phục Đình bước ra cửa phủ, quân phục trắng thớm, bội đao treo ngang hông.

La Tiểu Nghĩa dắt ngựa tới cạnh chàng: “Tam ca, không phải bảo huynh nghỉ ngơi à, sao giờ lại bận thế này.”

Phục Đình cầm dây cương, đứng trước ngựa: “Đất Bắc nhiều chuyện như thế, đệ làm thay ta không?”

“Thế mà hôm qua huynh còn nhận lời đệ.”

Phục Đình nhận lời hần nhưng không phải nói mình mà là nói Tê Tri, tộc Bộc Cổ đã đi rồi, nàng có thể nghỉ ngơi.

Chàng còn có “quầy hàng lớn” đất Bắc thì sao có thể nghỉ được.

Chàng phóng mình lên ngựa, hỏi: “Chuyện bảo đệ làm đã làm tới đâu rồi?”

La Tiểu Nghĩa đáp: “Theo như huynh nói, đệ đã điều tra hiệu buôn kia rồi, đúng là không có gì để bàn, hành sự quá nhanh, như chiều nay thôi, đệ lại tới hỏi thì đã tiến triển nhanh lắm, chắc không lâu nữa bộ tộc người Hồ có thể giao dịch với bọn họ.”

Hôm qua hắn đi theo tam ca vòng một vòng trong thành, đến tận khuya mới về, kiểm tra hết tất cả cửa tiệm của hiệu buôn hình cá ở trong thành.

Tam ca dặn hắn chú ý chuyện buôn bán, hắn cũng để ý làm theo.

Rồi hắn nói: “Hiệu buôn này không chỉ có tiền của làm việc nhanh nhẹn, mà nghe nói bọn họ bỗng mở rất nhiều cửa tiệm khác ở đất Bắc, nếu thật sự có nhân nghĩa thì không chừng sau này sẽ còn giúp chúng ta nữa.”

Phục Đình bỗng nhìn hắn: “Đệ vừa nói gì?”

La Tiểu Nghĩa giật mình: “Tam ca hỏi gì?”

“Đệ nói bọn họ bỗng mở rất nhiều cửa tiệm ở đất Bắc?”

La Tiểu Nghĩa gật đầu: “Đúng vậy, tam ca bảo đệ để ý nên đệ mới phát hiện.”

Phục Đình hỏi: “Chuyện từ lúc nào?”

La Tiểu Nghĩa suy nghĩ: “Khoảng sau khi chúng ta từ Cao Lan Châu về, không khác gì măng mọc sau mưa, không chỉ ở phủ Hãn Hải mà ở những nơi bên dưới cũng có rất nhiều.”

Phục Đình lại nghĩ đến những cửa tiệm thấy hôm qua, không phải là buôn bán tầm thường mà là cả một chuỗi hiệu buôn tiệm nổi tiếng, có phân công quản lý, rất ngay ngắn trật tự.

Chàng trầm ngâm một lúc lâu, sau đó nhảy lên ngựa: “Gửi văn thư đi thay ta.”

La Tiểu Nghĩa leo lên lưng ngựa theo, hỏi chàng: “Gửi gì?”

Chàng nói: “Ta muốn gặp chủ nhân của bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Ở trong viện, Lý Nghiên tập luyện chiêu thức La Tiểu Nghĩa đã dạy.

Tập xong chiêu cuối cùng, cậu nhích sang bên nhìn, xấu hổ hỏi: “Cô thấy sao ạ?”

Hôm nay Tê Tri đặc biệt tới quan sát cậu học hành, hỏi cậu tập võ thế nào, thế là cậu lập tức luyện cho nàng xem.

Nàng khoanh tay đứng cạnh, nhìn cậu cười đáp: “Cô cũng không biết được hay không được thế nào, chỉ có thể nói cháu đã rắn rỏi hơn trước rất nhiều, âu cũng là chuyện tốt.”

Lý Nghiên lau mồ hôi trên trán, bật cười thành tiếng, cảm thấy cô nói vậy cũng đã là tán dương mình.

Lại gần nàng thì thấy Thu Sương vội vã chạy tới, cậu không khỏi lấy làm lạ: “Có chuyện gì vậy nhỉ?”

Tê Tri nhìn qua, người bên cạnh nàng luôn có phép tắc, rất ít khi như vậy.

Thu Sương chạy tới thưa: “Gia chủ, có chuyện quan trọng ạ.”

Tê Tri thấy sắc mặt nàng ta có vẻ không đúng, lập tức hỏi ngay: “Sao?”

Tê Tri thấp giọng: “Phủ đô hộ gửi văn thư đi, Đại đô hộ nói muốn gặp chủ nhân.”

Tê Tri ngẩn người, không hiểu cho lắm, còn hỏi lại: “Chủ nhân nào?”

Thu Sương vội la lên: “Là chủ nhân hiệu buôn chúng ta, đương nhiên chính là gia chủ người rồi!”

Tê Tri cứng mặt, cẩn thận suy nghĩ câu này hai lần.

Sao Phục Đình lại muốn gặp chủ nhân hiệu buôn?

“Em không nhầm đấy chứ?” Nàng không tin.

Thu Sương gật đầu liên tục: “Chắc chắn là thật ạ, La tướng quân đã gửi văn thư đến cửa tiệm, hạ lệnh phải nhanh chóng gửi tới chủ nhân, nói là Đại đô hộ đích thân hạ lệnh, không được chậm trễ một khắc.”

Tê Tri ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, suy nghĩ nói: “Có biết nguyên nhân không?”

“Không ạ.” Thu Sương đáp, “Chỉ nói muốn mời gia chủ tới gặp.”

Nàng im lặng, suy nghĩ mạnh mẽ.

Lý Nghiên nghe hết cả nhưng không hiểu mấy.

Cô cậu là chủ sở hữu hiệu buôn, đương lại muốn gặp chủ nhân hiệu buôn, thế không phải là đi đường vòng muốn gặp cô của cậu à?

Cậu biết xưa nay thương nhân hay bị xem thường, nên chưa bao giờ nói ra chuyện cô âm thầm kinh doanh. Lúc này cậu lo lắng nhìn Tê Tri, hỏi nhỏ: “Cô ơi, có quan trọng lắm không ạ?”

Tê Tri suy nghĩ, đoạn cười với cậu: “Cháu không cần lo, cô biết phải sắp xếp việc gì nên làm.”

Lý Nghiên luôn tin tưởng cô mình tuyệt đối, ngoan ngoãn gật đầu: “Cháu chỉ có thể kín miệng giúp cô được thôi.”

“Ừ, thế là đủ rồi.” Nói rồi nàng nhìn Thu Sương, sau đó đi ra khỏi viện.

Thu Sương hiểu ý đuổi theo.

Đến ngoài viện, Tê Tri mới nói: “Tạm thời vẫn chưa rõ nguyên nhân, không nên hoảng hốt quá.”

Hiện tại trong phủ đô hộ chỉ có Thu Sương và Tân Lộ, với cả Lý Nghiên là biết thân phận đó của nàng.

Vẫn chưa biết vì sao Phục Đình muốn gặp nàng, nàng không thể rối loạn được.

Nàng nghĩ: cứ đợi chàng về rồi tính tiếp.

..

Giờ Thân ba khắc buổi chiều, Tê Tri cất kỹ từng cuốn sổ một rồi khóa tủ lại.

Nàng ngồi xuống trước gương, nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài.

Nàng đứng bật dậy, vừa ra ngoài thì bóng dáng đàn ông đã tiến tới, nàng bước ra khỏi cửa, suýt nữa đã va phải chàng.

Phục Đình dừng chân nhìn nàng: “Muốn ra ngoài à?”

“Không có.” Nàng lùi ra sau, để chàng tiến vào.

Phục Đình nhìn nàng rồi bước vào cửa, rút thất lưng ra ném sang bên cùng với roi ngựa, rồi quay người đi tới bàn cầm cốc trà lên.

Tê Tri nhìn chàng, có vẻ như chàng lại bận rộn gì đấy, trên giày dính bụi bẩn.

Nàng thấy chàng xách bình nước đã nguội lên đổ ra cốc, thế là nàng đi tới, rót trà nóng vừa sắc ra cốc khác, đưa cho chàng: “Uống cốc này đi.”

Phục Đình cầm cốc nước lạnh lên, đang định đưa lên mép thì thấy nàng đưa tới, mắt nhìn nàng, cuối cùng đặt tay xuống, cầm lấy cốc của nàng nhấp một ngụm.

Tuy trà quý nhưng lại cho thêm quá nhiều đồ, thành ra không có tính giải khát.

Chàng uống xong, vẫn cầm cốc trà lạnh lên uống nữa.

Rồi lại nhìn nàng, thực ra chàng khá là hường thụ trước hành động đó của nàng.

Tê Tri nhìn sắc mặt chàng, hỏi: “Nghe nói chuyện mua bán của Hồ tộc tiến triển rất ổn?”

Phục Đình ừ một tiếng, nhấp thêm một hớp nước lạnh rồi đặt xuống.

“Mấy thương nhân kia, vẫn có ích ha?” Nàng hỏi.

Phục Đình tự nhiên nghĩ đến hiệu buôn hình cá nọ, “Cũng tạm.”

Rồi lại nhìn nàng hỏi: “Sao nàng lại hỏi chuyện đó?”

Tê Tri nói: “Hôm qua Thu Sương ra ngoài mua đồ, thấy Tiểu Nghĩa đi ra từ cửa tiệm của hiệu buôn hình cá, hình như truyền lệnh gì đó, nên về báo lại với thiếp, thiếp tưởng tiến triển không tốt nên mới hỏi.” Nàng nói, lại hỏi thêm về sự tình: “Thế Tiểu Nghĩa truyền lệnh gì vậy?”

Phục Đình cũng không giấu nàng, “Không có gì, chỉ là ta muốn gặp chủ nhân của hiệu buôn kia thôi.”

“Vi sao?” Rốt cuộc nàng cũng đến được câu mình muốn hỏi.

Phục Đình lại nhìn nàng.

Nàng lén nắm tay lại, nói: “Thì thiếp chỉ tò mò thôi, vì sao Đại đô hộ như chàng lại muốn gặp một thương nhân.”

Phục Đình nói: “Điều tra thực chất.”

Chàng đi ra sau bình phong thay quần áo.

Lúc trước La Tiểu Nghĩa có hỏi chàng, vì sao cứ phải gặp chủ nhân của thương hộ đó.

Chàng trả lời: Sự tình bất thường ắt có quý.

Không so đo thiệt lợi mà hết lòng với phủ đô hộ như vậy, nếu một lần thì chàng có thể tin đó là nhân nghĩa, nhưng hai lần thì chưa chắc.

Chủ nhân của họ còn không phải là người vùng đất Bắc, thậm chí cũng chưa từng tới đây, thế mà có thể bỏ đi bản tính trục lợi của thương nhân, mấy lần ra tay giúp đỡ phủ đô hộ và đất Bắc, chuyện này kỳ lạ quá rồi.

Mấy năm trước cũng từng có mấy phủ Đại đô hộ ra mặt, nói muốn góp lời trước mặt thánh nhân thay chàng, nói rõ sự vất vả của đất Bắc để triều đình coi trọng hơn.

Chàng có để ý nhưng không nói nhiều.

Kết quả cũng chỉ là muốn trao đổi ngựa tốt tinh binh từ chỗ chàng mà thôi.

Không được như ý, cuối cùng những phủ Đại đô hộ kia chỉ toàn nói những lời có lợi cho mình mà chẳng nói thay phủ đô hộ An Bắc của chàng nửa câu, còn vào triều tranh nhau đòi tiền.

Bước tới ngày hôm nay, chàng không tin trên đời này lại có chuyện tốt vô duyên vô cớ.

Trong triều còn nói lợi ích thì huống hồ là thương nhân chỉ toàn vụ lợi.

Một hiệu buôn có tài lực vượt trội, bây giờ lại đang phát triển mạnh ở khắp đất Bắc, còn chưa tìm hiểu kỹ càng mà đã có quá nhiều liên quan tới phủ đô hộ, xen vào khớp máu chốt trong cuộc sống người dân.

Đất Bắc đã lâm vào cảnh khó khăn nhiều năm, nay chỉ mới vừa khởi sắc, chàng không thể không cẩn thận được.

Tê Tri đứng bên bàn nhỏ, suy nghĩ về câu nói kia của chàng.

Nàng không tiện hỏi kỹ, dĩ nhiên cũng không biết chàng muốn thăm dò thực chất gì, nên càng không hiểu rõ ngọn nguồn.

Nàng nhìn ra sau bình phong, Phục Đình không đi vào hăn mà chỉ bị che nửa người, quần phục cời ra vắt lên, chàng cúi đầu tháo tay áo.

Có vẻ đã nhận ra ánh mắt của nàng, chàng ngoái đầu lại, tay cũng chẳng dừng mà nhìn thẳng nàng hỏi: “Muốn hỏi gì nữa hả?”

Tê Tri không dám hỏi thêm vì sợ lộ ý đồ, thế là nàng hỏi chuyện khác: “Ồ phủ Hãn Hải có nơi nào đáng đi tham quan một lần không?”

Phục Đình thấy nàng hỏi thế thì quét mắt nhìn nàng một lượt, tự hỏi không biết hôm nay nàng sao vậy, toàn hỏi những chuyện không liên quan gì nhau.

Nhưng vẫn trả lời: “Nơi có thể đi thì nhiều lắm, nhưng nếu thuận tiện thì cũng chỉ có chùa Chiền.”

“Chùa chiền gì?” Nàng hỏi.

Chàng nói: “Đột trước nàng có đến rồi đấy.”

Tê Tri nhớ lại, nàng chỉ đi chùa một lần, chính là ngôi chùa ở ngoại thành. Trầm ngâm một chóp mắt, nàng đề nghị: “Hay là đến ở lại ngôi chùa kia một vài hôm đi?”

Phục Đình đảo mắt nhìn: “Vì sao?”

Tê Tri nhẹ giọng đáp: “Ồ trong phủ không cảm được cảnh xuân, thiếp nghĩ bên ngoài sẽ khá hơn.”

Nàng chỉ buột miệng tìm lý do mà thôi, không biết chàng có đồng ý không.

Phục Đình mỉm môi, vừa cời quân phục vừa nghĩ, hình như đây là lần đầu nàng đưa ra yêu cầu thì phải.

Tê Tri nhìn chàng, chờ chàng trả lời.

Chàng nhìn vào mặt nàng, đoạn gật đầu: “Để ta bảo Tiểu Nghĩa sắp xếp.”

“Được.” Tê Tri đáp rồi chậm rãi ngồi xuống bên bàn, không ngờ chàng lại đồng ý nhanh như vậy, thế là lặng lẽ nhìn chàng.

Nghĩ bụng: cứ bảo chàng là mãng phu, nhưng thời điểm mãng phu của người đàn ông này cũng chỉ khi ở trên giường, còn tâm tư thực sự rất kín đáo, nếu không thì sao có thể xảy ra chuyện đột ngột này.

Sáng sớm ngày hôm sau, La Tiểu Nghĩa nhận được lệnh của tam ca nhà hấn, vừa thu xếp xong thì chạy tới phủ đô hộ.

Nhóm người hầu đã chuẩn bị xe ngựa đâu vào đấy.

Hắn đứng chờ ở cửa ra vào, thấy tam ca đi ra thì bước tới đón: “Tam ca, trong chùa đã chuẩn bị rồi.” La Tiểu Nghĩa nói.

Nói chuẩn bị tức là chọn ra hai toán binh sĩ mặc y phục ngày ngày bảo vệ ngoài chùa, đây là phân phó của Phục Đình, vừa không làm trở ngại người khác dâng hương mà vẫn có thể đảm bảo an toàn.

Hắn nói xong thì hỏi: “Sao tẩu tẩu lại muốn vào chùa ở vậy?”

Phục Đình nói: “Nàng muốn đi thì đi thôi.”

La Tiểu Nghĩa người rộ lên: “Quả nhiên tam ca vẫn thương tẩu tẩu.”

Chàng liếc xéo: “Dẫn đường đi.”

La Tiểu Nghĩa cười hi hi lên ngựa đi trước.

Tê Tri đi ra khỏi cửa phủ, khoác áo choàng lụa trên người, nhìn Phục Đình: “Thiếp xong rồi.”

Phục Đình gật đầu, giơ tay giật cương ngựa, xoay người đi lên.

Tân Lộ và Thu Sương một người vén rèm, một người đặt bục, Tê Tri dầm bục trèo lên xe.

...

Lần trước trong sân chùa không có nhiều người dâng hương nên khá vắng vẻ.

Cửa chùa mở rộng, các hòa thượng đã đứng chờ.

Trụ trì nghe nói Đại đô hộ và phu nhân muốn đến ở lại trong chùa, nên đã dẫn theo các tăng lữ đứng đón ở cửa từ sớm.

Đợi khoảng nửa canh giờ mới thấy một nhóm người lên núi, trụ trì vội đi ra đón.

“Đại đô hộ, phu nhân, xin mời ——”

Phục Đình đi trước còn Tê Tri đi sau, theo trụ trì vào chùa.

Nàng nhìn chàng, hôm nay chàng đã đổi sang bộ quân phục thuần màu đen, kiếm treo trên người, trông lạnh lẽo hơn thường ngày, trước khi vào chùa, nàng không kìm được kéo tay áo của chàng.

Phục Đình ngoái đầu lại, thấy nàng nhìn xuống hông mình thì hiểu ra.

Nàng đang nhắc chàng chớ dọa hòa thượng trong chùa.

Chàng tháo kiếm ra đưa cho cận vệ, rồi mới theo trụ trì đi vào.

Zụ trụ mời một đường, dẫn hai người tới trước phòng thiền ở hậu viện, niệm phật một tiếng rồi dừng chân nói: “Biết Đại đô hộ và phu nhân muốn tới, bản tăng đã đặc biệt dành ra hai phòng thiền tốt nhất trong chùa, vì chùa là chốn thanh tu nên xin mạo phạm mời Đại đô hộ và phu nhân chia phòng ở.”

Tê Trì nghe thế thì xấu hổ, vô thức nhìn thoáng qua Phục Đình.

Ánh mắt chàng vẫn kiên định như bình thường: “Biết rồi.”

Sư thầy trụ trì đa tạ rồi lui ra.

Lúc này chàng mới ngoái đầu nhìn nàng: “Nhìn gì thế?”

Thì ra là đã phát hiện rồi.

Tê Trì chớp mắt, nhìn xem nơi khác: “Chẳng nhìn gì cả.”

Chàng cũng đoán được ít nhiều, cố nén cười, quay đầu nhìn căn phòng thiền kia, hai gian liền kề không khác nhau mấy, chỉ là gian bên trái hướng về phía Nam nên sáng sủa hơn.

Chàng đi vào căn phòng ở hướng Bắc.

Tê Trì thấy chàng đã vào thì cũng đi vào căn phòng hướng Nam.

Tân Lộ và Thu Sương đi theo, nhanh chóng sửa soạn đồ đạc trong phòng cho nàng.

Một lúc sau, Thu Sương lặng lẽ tới gần: “Gia chủ có ý vào chùa ở ạ?”

Tê Trì gật đầu.

Chỗ nào mà chả có cảnh xuân, chỉ là thấy Phục Đình có hành động, mà ở trong phủ đô hộ có lẽ sẽ không tiện sắp xếp, ra ngoài có khi dễ hơn.

Thu Sương lại thấp giọng hỏi: “Gia chủ có tính toán gì cho chuyện kia không?”

Nàng nhướn mày, khẽ lắc đầu: “Muốn gửi văn thư có lẽ cũng mất thời gian, đi một bước nhìn một bước thôi.”

Thu Sương ngoái đầu cùng Tân Lộ nhìn nhau, cả hai không cần nói nhiều nữa, chỉ coi như tới đây du xuân.

...

Tê Trì ngồi trong phòng thiền một lúc rồi đi ra, lúc này mặt trời chỉ vừa nhô cao.

Ở sân sau trồng vài loại hoa, chỉ có điều mùa xuân ở đất Bắc đến muộn nên sắc xuân còn không bằng trong phủ đô hộ, một dãy đào cành gốc trụi lủi, hoa chỉ vừa đơm nụ.

Nàng đứng dưới gốc cây mà chẳng có tâm trạng ngắm nhìn, chỉ đang suy nghĩ phải giải quyết chuyện khó khăn này thế nào.

Phục Đình đang tính ra khỏi chùa, đi ngang qua đây thì bỗng dừng bước.

Tê Trì đứng dưới gốc cây, mặt bên xoay về phía chàng có lẽ vì phải đến chùa nên hôm nay nàng búi kiểu tóc trang trọng, không đeo đồ trang sức quý báu, mặt mộc trắng nõn tựa bông tuyết.

Chẳng hay nàng đang nghĩ gì mà không hề để ý chàng ở ngay bên.

Chàng cũng không lên tiếng, thấy một cành đào quét qua tóc nàng thì nhìn nàng, nàng vẫn còn xuất thần.

Chàng gờ tay bẻ cành đào, lại nhìn xuống mặt nàng, bàn tay nắm lại, đặt cành đào lên tóc nàng, so sánh như vậy càng làm nổi bật mái tóc đen của nàng, và cành đào như trở thành món đồ trang sức.

Nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng vẫn lấy xuống.

Bởi chàng không định trêu nàng, nghĩ đến việc mình là Đại đô hộ mà không có nổi tiền dư, cũng không thể chỉ cho phu nhân nhà mình một cành đào cài trâm được.

Tê Tri phát giác có thứ gì đó chạm vào tóc mình, cuối cùng cũng hoàn hồn, ngoái đầu lại mới phát hiện chàng đang đứng ở đây, tay cầm roi ngựa, còn tay kia lại cầm một cành đào, bèn hỏi: “Gi thế?”

Chàng tiện tay ném đi: “Vừa bẻ xuống thôi.”

Nói rồi đi thẳng ra ngoài.

“Chàng đến quân doanh hả?” Nàng hỏi.

“Ừ.” Chàng đã đi về phía trước.

Tê Tri nghĩ may mà là đến trong quân. Thấy chàng đi rồi, bỗng cảm thấy hình như có gì đó mắc trên tóc, nàng bèn đưa tay sờ lên đầu, sờ được một nụ hoa.

Nàng vân vê trong tay nhìn, không biết vì sao nó lại vướng trên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Thời gian ở trong chùa khá chán, cũng chẳng có gì thay đổi.

Trong phòng giảng kinh, tiếng sư thầy trụ trì giảng kinh vừa chậm rãi vừa nhẹ nhàng.

Các hòa thượng ngồi yên trên đệm cỏ ở bên dưới, khung cảnh lặng như tờ.

Ở hàng đầu, Tê Tri nghiêm chỉnh ngồi quỳ nghe giảng kinh.

Giảng xong một tờ, trụ trì khép kinh thư lại, cung kính hỏi: “Không biết phu nhân nghe rồi thì có kiến giải gì không?”

Tê Tri không thực sự đến để nghe kinh, chỉ là để mình trông giống bình thường mà thôi, thậm chí vừa rồi ông ta giảng kinh văn cái gì nàng cũng chẳng nghe.

Nàng chấp tay trước ngực, trả ngược lại câu hỏi, nhỏ nhẹ nói: “Xin trụ trì chỉ giáo.”

Trụ trì niệm một tiếng rồi nói: “Phật giảng Tứ Đại Giai Không, lòng phải rộng rãi thì mới có thể siêu thoát trần thế.”

Tê Tri hỏi: “Vậy làm sao để đạt được Tứ Đại Giai Không, lòng phải rộng rãi?”

Trụ trì đáp: “Buông bỏ vương bận thì có thể vô dục vô cầu.”

Tê Tri nghe thế thì không khỏi mỉm cười, trên đời này được mấy ai thực sự buông bỏ được vương bận?

Chỉ nội việc nàng đến từ Quang Châu là đã đem theo phần vương bận nặng nề nhất rồi.

Nàng nói: “Ta vừa có dục lại có cả cầu, nên ta chỉ là người mà không thành Phật được.”

Trụ trì bị chặn họng, hiềm nỗi đối phương là phu nhân Đại đô hộ cao quý nên cũng không thể lấy đạo lý Phật giáo ra thuyết phục được, ông đành chấp tay niệm một tiếng A di đà rồi không nói gì thêm.

Tân Lộ đứng cạnh cửa, ló mặt ra nhìn vào.

Tê Tri trông thấy thế thì đứng dậy, tạm biệt sư thầy rồi đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng giảng kinh, nàng dẫn Tân Lộ đi vào đại hùng bảo điện.

Trong điện hương khói lượn lờ, hương khách không đông, có người đang quỳ lạy trước tượng Phật.

Thu Sương đang bái trên đệm cỏ bên cạnh, bái xong thì đứng dậy, rồi người bên cạnh cũng rồi đi.

Đó là một chủ quản lý cửa tiệm dưới danh nghĩa của Tê Tri.

Thu Sương đi tới, thấp giọng thưa: “Gia chủ, La tướng quân lệnh trong cửa tiệm sắp xếp truyền văn thư khẩn cấp tám trăm dặm, dù chủ nhân có xa tít chân trời thì rồi cũng sẽ phải hồi âm.”

Tê Tri nghe thế, càng phát hiện Phục Đình quyết tâm muốn gặp nàng cho bằng được.

“Quan gia triệu kiến, là thương nhân thì không có lý do từ chối, huống hồ còn là An Bắc Đại đô hộ.” Nàng than thở.

Vẫn chưa biết được dụng ý của Phục Đình, nàng không thể tùy tiện tìm người thay thế được, ngộ nhờ khéo quá hóa vụng thì lợi bất cập hại.

Trong lúc trầm tư thì La Tiểu Nghĩa đã đi vào điện.

Tê Tri thấy hần thì lập tức nhìn ra sau, vô thức tìm Phục Đình nhưng không thấy chàng đâu.

Chỉ có mỗi hần đi vào, trên người vẫn đang mặc áo giáp, đỉnh đạc bước vào Phật điện.

Không ngờ La Tiểu Nghĩa cũng đến tìm Phục Đình, vừa thấy nàng thì hỏi: “Tẩu tẩu, tam ca có tới đây không?”

Tê Tri lắc đầu, ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu cũng không có ở doanh trại thì chắc là về phủ rồi, đầu nhất thiết ngày nào chàng cũng ở trong chùa.”

“Sao có thể chứ,” La Tiểu Nghĩa bật cười: “Tẩu tẩu đã ở đây thì sao có chuyện tam ca không tới.”

Tê Tri mỉm cười trước câu chòng ghẹo, mắt lấp láy, cảm thấy hần như đang nói Phục Đình cứ xoay xung quanh nàng vậy.

La Tiểu Nghĩa nhìn một vòng quanh điện, không để ý sắc mặt nàng, đi tới hai bước rồi nói: “VẬY ta về phủ tìm tam ca vậy, ở trong chùa không được uống rượu, cũng chẳng làm gì được.”

Tê Tri cảm thấy buồn cười: “Huynh phải biết tôn trọng chứ, ở trong chùa sao lại muốn uống rượu.”

“Tẩu tẩu nghĩ oan cho ta rồi, có phải lúc nào ta cũng chăm chăm uống rượu đâu.” Hần nói, “Do thấy tháng Ba sắp qua, vậy mà vẫn chưa được ném ngục rượu sinh nhật.”

Nàng hỏi: “Rượu sinh nhật gì?”

La Tiểu Nghĩa nhìn nàng, bỗng vỗ trán: “Ày dà, đúng là tẩu tẩu chưa biết.”

Nàng lấy làm lạ: “Biết cái gì?”

La Tiểu Nghĩa duỗi tay ra, ra hiệu nàng qua bên nói chuyện.

Tân Lộ và Thu Sương lùi ra hai bước, đứng một bên chờ.

Tê Tri đi theo hần, đứng cạnh tượng Phật: “Rốt cuộc là gì?”

La Tiểu Nghĩa cười cười rồi thần bí nói: “Tẩu tẩu không biết chứ, sinh nhật của tam ca là vào tháng Ba đấy.”

“Thật hả?”

La Tiểu Nghĩa thấy nàng không tin thì hỏi ngược lại: “Tẩu tẩu có nhớ biệt danh của tam ca là gì không?”

Biệt danh của Phục Đình...

“Tam lang.” Nàng nói.

Hồi trước chỉ nghe La Tiểu Nghĩa nói qua cái tên này một lần, nhưng nàng vẫn ghi nhớ.

“Đúng rồi.” La Tiểu Nghĩa gật đầu, “Sở dĩ tam ca có tên đó là vì huynh ấy sinh vào tháng Ba.”

Thì ra là vậy.

Một khắc trước Tê Tri còn đang suy nghĩ đối sách, nhưng bây giờ lại bị thông tin này làm cho bất ngờ.

“Là hôm nay hả?” Nàng hỏi.

La Tiểu Nghĩa xấu hổ cười: “Không phải, cha mẹ tam ca qua đời sớm, huynh ấy còn không để ý đến bản thân thì làm gì có chuyện nhớ được ngày sinh của mình. Chỉ là do ta tòng quân với huynh ấy đã mấy năm, nên mới biết được chuyện này, năm nào cũng ghi nhớ, tìm một ngày trong tháng Ba rú huynh ấy đi uống rượu, coi như chúc mừng.”

Nói tới đây, chợt hai mắt hần sáng lên, nhìn nàng nói: “Đúng rồi, năm nay tẩu tẩu đã tới, đáng lẽ phải do tẩu tẩu tổ chức chúc mừng cho tam ca mới phải!”

Tê Tri giật mình, không nói gì.

Là bởi không biết phải nói gì.

Theo lý mà nói, nàng vốn là thê tử thì nên hỏi tới mới phải, nhưng cuối cùng lại nhờ vào hấn nhắc nhở thì mới biết chuyện này.

La Tiểu Nghĩa tưởng nàng xấu hổ thì cười hai tiếng: “Vậy ta đi đây, không đi tìm tam ca nữa, việc này giao cho tẩu tẩu cả nhà.”

Hấn nhớ mấy năm qua bên cạnh tam ca không có ai, thân là huynh đệ thì chúc mừng nhau là điều nên, còn bây giờ dĩ nhiên để vợ chồng người ta ở riêng với nhau mới là tốt nhất.

Nói rồi hấn nhanh chóng lĩnh đi.

Tê Tri im lặng đứng tại chỗ, nhớ lại mấy ngày qua Phục Đình rất bình thường, nên làm chuyện gì thì làm chuyện đó, không để lộ chút dấu hiệu nào.

Nếu không phải bây giờ La Tiểu Nghĩa nhắc tới, thì ai mà biết tháng này lại là tháng sinh nhật của chàng.

Nàng quay đầu gọi Tân Lộ và Thu Suong vào, rồi cùng đi về phòng thiền ở đằng sau.

Thu Suong đi theo, tưởng gia chủ với La tướng quân nói chuyện lâu như thế thì có liên quan đến việc khó giải quyết trước mắt, nhưng bỗng dưng nghe thấy gia chủ hỏi: “Cần tặng quà gì để mừng sinh nhật một người?”

Thu Suong không khỏi nhìn Tân Lộ.

Tân Lộ phản ứng rất nhanh, cười nói: “Với tài chính của gia chủ thì muốn tặng gì cũng dễ thôi mà.”

Tê Tri nghĩ bụng, đúng là dễ, nhưng chưa chắc đã phù hợp, nếu không thì đã không hỏi rồi.

Nếu có thể khiến chàng bớt tập trung vào hiệu buôn của mình thì có tổ chức ba năm hôm cũng không đáng kể.

Nhưng đó là Phục Đình, rõ ràng là chuyện không thể.

Trời xẩm tối, Phục Đình buộc ngựa ở ngoài rồi đi vào cửa chùa.

Hương khách đã ra về, chúng tăng nhân vẫn còn đang trên khóa chiều, tiếng niệm kinh vang lên lạnh lạnh.

Chàng đi thẳng đến phòng thiền.

Tới trước cửa, nhìn lướt qua phòng bên cạnh, phòng thiền sát vách khép kín.

Chàng tưởng Tê Tri đã đi nghỉ sớm, giờ tay đẩy cửa phòng mình ra, nhưng vừa bước vào thì thấp thoáng trông thấy bóng dáng người nữ.

Tê Tri mặc váy dài, lụa trắng khoác trên tay, nàng đang đứng bên cửa sổ khép cửa lại, sau đó quay sang nhìn.

“Hình như phòng của chàng nhỏ hơn phòng thiếp.” Nàng ngó nghiêng rồi nói.

Phòng thiền ở trong chùa dĩ nhiên sẽ thua xa phủ đô hộ, ngay tới đồ đạc trang trí cũng chẳng có, chỉ có một chiếc giường ở góc tường, cạnh cửa là một giá gỗ, thậm chí bàn nhỏ để ăn chay cũng là được mua chuẩn bị vì bọn họ tới đây.

Nàng cảm thấy, căn phòng của mình rộng rãi hơn căn phòng này nhiều.

Phục Đình cời bội kiếm ra dựng ở cạnh cửa, ném roi ngựa xuống đất, nói: “Ta thấy cũng không khác gì nhau.”

Tê Tri vô tình có ý hỏi: “Hôm nay vẫn bận chuyện của thương hộ kia à? Thiếp còn tưởng chàng sẽ không đến.”

Chàng nói: “Không chỉ thế, nhiều việc lắm.”

Bận rộn tới giờ này, tranh thủ trước khi công thành hạ xuống mới tới được đây.

Nàng không hỏi nữa.

Phục Đình nhìn nàng: “Sao nàng lại ở đây?”

Nàng đáp: “Tiểu Nghĩa tới tìm chàng, y nói tháng Ba sắp qua rồi.”

“Ồ.” Chàng không để tâm: “Thế thì sao?”

Nếu không phải La Tiểu Nghĩa nói rất nghiêm túc, thì lúc này thấy chàng nói nhẹ nhàng như vậy, Tê Tri rất nghi ngờ liệu có phải không hề có chuyện này hay không.

“Tiểu Nghĩa nói,” Nàng chậm rãi lên tiếng, nhìn thẳng vào mặt chàng: “Sinh nhật của chàng là vào tháng Ba.”

Ánh mắt Phục Đình dừng lại trên người nàng, khóe môi cong lên, cười nói: “Ta quên khuấy rồi.”

Tê Tri gật đầu: “Tiểu Nghĩa bảo, đến ngày sinh của mình là ngày nào chàng cũng không biết.”

Phục Đình đi tới trước chậu nước, vốc nước rửa mặt, giờ tay lau đi giọt nước trên mặt, lại sửa thẳng cổ áo quân phục, không lên tiếng.

Lúc cha mẹ qua đời thì chàng chỉ mới mười tuổi, ngày nhỏ nghèo khó nên không bao giờ tổ chức sinh nhật, về sau cũng không còn ai nói cho chàng biết, rồi nhiều năm qua đi, dần dà cũng không nhớ rõ.

Nàng dựa vào khung cửa, nói: “Tiếc thật, chàng là An Bắc Đại đô hộ, nếu năm nào cũng tổ chức sinh nhật thì riêng tiền biếu cũng đã không ít rồi.”

Chàng nghe thế thì nhìn nàng, suýt nữa đã bật cười: “Đất Bắc đã thành ra thế mà nàng còn bảo ta vợ vét của cái à.”

Đương nhiên Tê Tri biết chàng không làm chuyện đó, chỉ cố ý nói vậy thôi, nói xong thì mỉm cười, chuyển lời hỏi: “Qua sinh nhật thì năm nay chàng bao nhiêu tuổi?”

Chàng nhìn nàng, có vẻ thấy buồn cười: “Ta tưởng lúc thành hôn nàng đã biết rồi.”

Tê Tri chớp mắt, thánh nhân ban hôn nên thành hôn vội vàng chứ nàng không quá để ý, với cả lúc đó chỉ chú tâm vào chuyện của anh trai, nên đáp: “Không nhớ rõ lắm.”

Chàng nói: “Còn hai năm nữa là tới tuổi nhi lập*.”

*(*Tuổi nhi lập hay tam thập nhi lập là chỉ tuổi 30.)*

Nàng nghe vậy, đoán chàng cũng không nhớ được tuổi mình, bèn nhân cơ hội hỏi: “Thế chàng có biết thiếp mấy tuổi không?”

Phục Đình nghĩ nhanh rồi đáp: “Nhỏ hơn ta bốn tuổi.”

Lúc gặp nhau khi thành thân, chàng vẫn có ấn tượng.

Bọn họ thành thân lúc đã quá cái tuổi lập gia đình.

Vì đất Bắc nên chàng cũng chẳng rảnh để tâm tới hôn sự, bởi thế mới kéo dài nhiều năm.

Về phần Lý Tê Tri, chàng nghĩ, chắc vì từng có hôn ước với phủ Hà Lạc hầu nên không thể nghị hôn sớm.

Tê Tri không nói gì.

Không ngờ chàng lại biết chính xác như thế.

Tê Tri nhìn chàng, tự nhủ rất ít người có thể lên đến chức cao như vậy ở tuổi như chàng, mà người bình thường ở tuổi chàng thì đã có không dưới một đứa con.

Nàng không nghĩ nữa, duỗi tay chỉ vào bàn nhỏ, đổi đề tài: “Đây là chuẩn bị cho chàng.”

Phục Đình nhìn qua, trên bàn có một chiếc hộp gỗ sơn sặc sỡ.

“Gì thế?”

“Quà sinh nhật cho chàng.” Nàng nói.

Chàng chỉ nhìn lướt qua rồi bảo: “Ta chưa tổ chức sinh nhật bao giờ.”

Tê Tri đi tới sau bàn, ngồi quỳ xuống, đưa tay mở hộp ra: “Chàng không xem là gì à?”

Phục Đình nhìn nàng rồi tới gần, ngồi xuống đối diện nàng, nhìn vào hộp gỗ.

Trong hộp có đặt một chiếc bát, là một tô mì bốc hơi nghi ngút.

Chàng ngước lên nhìn nàng.

Tê Tri đón ánh mắt chàng, nói: “Thiếp biết chàng không muốn thiếp vung tiền phung phí cho chàng, mà trong chùa cũng chẳng có gì để tiêu, chỉ là một bát mì Trường Thọ, chẳng lẽ chỉ thế này mà chàng cũng không muốn nhận?”

Phục Đình mím môi, ánh mắt chuyển từ mặt nàng xuống bát mì, một lúc sau mới nói: “Nàng đặc biệt chuẩn bị?”

Tê Tri nghĩ đến việc phải nhờ La Tiểu Nghĩ nhắc nàng nên tổ chức cho chàng, hình như cũng không thể xem là chuẩn bị riêng được, thế là tránh nặng tìm nhẹ, nói khẽ: “Mì thì đúng là thiếp làm.”

Phục Đình nhìn xuống tay nàng, có thể đoán được đôi tay trắng muốt ấy chưa bao giờ dính nước.

Chàng mềm lòng, vươn tay cầm bát mì lên.

Tê Tri nhìn chàng cầm đũa, đầu cúi xuống, im lặng vớt mì đưa lên miệng.

Chàng ăn rất dứt khoát, không hề lè mè.

Mì Trường Thọ chỉ tượng trưng cho may mắn nên cũng chẳng cần nhiều, chỉ mấy đũa là đã ăn xong.

Tê Tri thấy chàng đặt bát đũa xuống, nhìn nét mặt chàng rồi thấp giọng hỏi: “Thế nào?”

Phục Đình mím môi, yết hầu giật giật, mặt bạnh ra, một lúc sau mới nói: “Mặn quá.”

Nàng nhiu mày: “Không thể nào.”

Rõ ràng là nàng làm theo Tân Lộ mà, nếu nói nàng cho nhiều muối quá thì cũng là cho theo Tân Lộ.

Trong chùa bản hàn không ăn nổi muối tinh, nàng còn dặn Thu Sương chuẩn bị riêng kia mà.

Nàng nhìn chiếc bát sạch bách, nói: “Nhưng chàng ăn hết còn gì.”

Nàng cảm thấy là chàng cố ý.

Ánh mắt Phục Đình chuyển sang mặt nàng, từ lông mày nàng nhìn xuống đôi môi.

Chàng chống một tay lên bàn, nghiêng người tới trước, trầm giọng nói: “Há miệng ra.”

“Há?” Tê Tri nhìn chàng.

Tay chàng giữ cằm nàng, rồi bất thình lình cúi đầu xuống, mạnh mẽ chặn môi nàng lại.

Tê Tri ngẩn người, không ngờ chàng tự dưng hôn mình.

Thậm chí nàng còn suýt tưởng chàng sẽ không hôn mình.

Môi bị ép mở ra, nàng ngạc nhiên khi chạm phải lưỡi chàng, lại bị bàn tay chàng ấn mạnh vào sau gáy, thế là tiếp xúc thật.

Hai mắt chàng mở to nhìn mặt nàng, cọ xát môi nàng qua lại.

Nàng bị đôi mắt đen nhìn chăm chú khiến con tim rạo rực, thở không ra hơi.

Tới cuối cùng, Phục Đình ngậm mạnh môi nàng rồi mới buông ra: “Có mặn không?”

Nàng thở hổn hển trước mặt chàng, mím môi, gật đầu: “Mặn.”

Thực ra cũng không rõ lắm, hình như ném được mà lại như chỉ quần lấy lưỡi chàng.

Chàng nhìn mặt nàng, hầu kết di động lên xuống, chỉ muốn cười bản thân.

Đã cố ý không hôn nàng lâu đến thế, mà giờ lại thua trước một tô mì.

Bên ngoài có tiếng niệm Phật, hình như là một tiểu sa di trẻ tuổi hỏi: “Phu nhân đang ở đâu thế, có muốn dọn cơm chay chưa ạ?”

Tân Lộ đáp: “Đề sau đi.”

Lúc này Tê Tri mới nhớ là đang ở trong chùa.

Nàng nhìn chàng rồi đứng lên: “Thiếp đi trước đây.”

Lúc nói vẫn còn thở gấp.

Phục Đình chỉ gật đầu mà không nói thêm.

Nàng nhắc váy đi ra cửa, đoạn dừng lại ngoài đầu nhìn chàng, khẽ gọi một câu thăm dò: “Tam lang?”

Phục Đình sững người, quay đầu nhìn: “Nàng gọi ta là gì?”

Nàng vuốt tóc ra sau tai, mấp máy đôi môi tê rần, mắt sụp xuống rồi lại ngược lên, nhìn thẳng vào chàng: “Thiếp không được gọi như vậy sao?”

Phục Đình nhìn nàng chăm chú, hầu kết lại động, gật đầu: “Được.”

Đương nhiên là được.

Đã nhiều năm rồi chưa có ai gọi lại cái tên này, lâu tới mức đến chính chàng cũng suýt quên.

Dường như ngoài nàng ra, trên đời này chẳng còn người nào đủ tư cách gọi như vậy cả.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đom Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Nhoáng cái đã hết tháng Ba.

Vào sáng sớm tinh mơ khi tăng nhân đang tụng kinh, Tê Tri tỉnh giấc.

Tân Lộ cầm khăn ướt đến, hai tay dâng lên.

Nàng cầm lấy xoa tay, mở cửa sổ ra, xa trông thấy vài ba nụ hoa đom nở trên những cành đào vươn ra ở đầu tường phía xa.

Bỗng trong tầm mắt xuất hiện đôi chân đàn ông, nàng đảo mắt, thấy Phục Đình đi ra từ phòng bên.

Chàng lại mặc trang phục Hồ tộc in hình mãng xà đen, thắt lưng buộc gọn, vừa thắt dây tay áo vừa nhìn nàng.

Rồi chàng bước lại gần hai bước, đứng trước cửa sổ nhìn nàng: “Mới dậy hả?”

“Ừm.” Nàng nhìn lồng ngực chàng trước cửa sổ, lại nhìn ống tay áo đã được thắt gọn của chàng.

“Các sư thầy không ở đây, nàng cứ ngủ thêm đi.” Chàng nói: “Chưa có ai chuẩn bị đồ chay cho nàng đâu.”

Chẳng được mấy dịp chàng quan tâm những chuyện nhỏ nhặt như vậy, Tê Tri không khỏi nhìn chàng, cười nói: “Không sao, thiếp có thị nữ mà, đã dặn Thu Sương làm việc rồi.”

Chàng cười, như cảm thấy mình đã nhiều lời, đoạn buộc chặt hai ống tay áo.

Tê Tri hỏi: “Chàng phải ra ngoài hả?”

“Hôm nay thì không cần.” Phục Đình lại nhìn nàng, “Chỉ là có người đến báo chuyện.”

Nàng thấy chàng không đeo kiếm mà cũng không cầm theo roi ngựa, đúng là không giống đi ra ngoài, lại nghĩ đến câu có người báo chuyện thì hỏi: “Người nào?”

Chàng cũng chẳng giấu: “Người ở hiệu buôn kia.”

Tim đập nhanh một nhịp, Tê Tri cũng đoán được.

Bởi chính nàng đã dặn người đến trong chùa trả lời Phục Đình, tiện cho nàng sắp xếp ở gần.

Nhưng không ngờ lại nhanh hơn nàng nghĩ.

“Chi chuyện này thôi sao, chàng không đến doanh trại à?” Nàng hỏi.

Phục Đình gác tay lên song cửa, chỉ là một hành động vô tình nhưng vẫn như chạm vào xiêm áo nàng đề trước cửa sổ, chàng cúi thấp đầu, nói: “Chuyện này rất quan trọng.”

Tê Tri chớp mắt, nhận ra được ý tứ của chàng.

Lúc này Thu Sương từ xa đi đến, thấy Đại đô hộ đứng bên cửa thì ngạc nhiên nhưng vẫn đi tới hành lễ với chàng, rồi quay sang bẩm với Tê Tri: “Gia chủ, xin người dời bước dùng bữa chay.”

Phục Đình hỏi: “Sao không đưa vào phòng?”

“Thiếp không muốn ăn trong phòng.” Tê Tri nói rồi đi ra, nói với chàng: “Thiếp đi qua trước, sẽ về nhanh thôi.”

Nàng nói xong, chỉ thấy Phục Đình cứ nhìn theo.

Bỗng cảm thấy, lời nàng vừa nói cứ như đang bảo chàng chờ mình, tay túm lấy váy, quay đầu cất bước rồi đi.

Thu Sương đi theo nàng, rẽ ngoặt vào góc tường vắng vẻ trong chùa thì mới thấp giọng nói: “Bẩm gia chủ, người đã đến rồi ạ, lần này là quản lý tiệm lương thực đến.”

Tiệm lương thực chính là cửa tiệm bị cháy nửa gian kia.

Hồi trước khi quản lý còn đang làm ở tiệm cầm đồ, Tê Tri cảm thấy y làm việc ôn hòa nên mới giao cho y việc “trị” thế tử Ung vương.

Từ sau lần tham dự buổi thương lượng giá cả súc vật, Phục Đình đã nhớ kỹ y, văn thư triệu kiến cũng đưa thẳng tới tiệm của y.

Người lần trước đến đại hùng bảo điện báo Phật mà thực chất báo tin cho Thu Sương là một người khác, nhưng cũng là được chủ tiệm này nhờ đến, vì sợ Phục Đình nhận ra nên mới cố tình tìm một gương mặt lạ, qua đó có thể thấy y rất cẩn thận.

Tê Tri nghe nói chính y tới đây thì cũng thả lỏng đôi phần.

“Giờ đang ở đâu?”

“Đang chờ trong đại hùng bảo điện.” Thu Sương hơi lo, “Gia chủ à, việc đến nước này rồi, rốt cuộc có cần cho người nghỉ việc không?”

Tê Tri đứng ở góc tường, suy nghĩ cẩn thận.

Thậm chí còn suy ngẫm những điều Phục Đình nói một lượt.

Chàng nói: Chuyện này rất quan trọng.

Cho tới khi thời gian dùng cơm chay sắp hết, nàng mới vẫy tay gọi Thu Sương đến.

Thu Sương đang chờ, vừa thấy vậy thì tức khắc ghé tai tới.

Nàng kê tai nói mấy câu.

Thu Sương nhìn nàng, có vẻ do dự, nhưng thấy nàng bình tĩnh thì cũng không hỏi nhiều, vội quay đầu đi tới đại hùng bảo điện truyền lời.

...

Phục Đình vẫn đang đứng ngoài phòng thiền, quân phục chỉnh chu.

Một cận vệ đi tới báo: “Bẩm Đại đô hộ, người đã đến rồi, vì muốn bái Phật ở đại hùng bảo điện nên tới chậm, giờ đang muốn xin lỗi.”

Chàng không muốn kéo dài thêm, nói: “Dẫn người đến đây.”

Cận vệ lui xuống, đi đưa người tới.

Chàng ngược mắt lên, bỗng thấy Tê Tri từ xa quay về.

Nàng đến gần, hỏi: “Có người báo chuyện, thiếp có thể nghe cùng không?”

Phục Đình thấy rất rõ – lông mày nàng có hơi nhướn lên trong lúc nói, có vẻ như có dự định gì đấy.

Ngay tới biểu hiện nhỏ nhất này của nàng mà chàng cũng để ý, lại nghe thấy ngữ điệu nhẹ nhàng của nàng, chàng nhếch môi: “Được.”

Tê Tri mỉm cười đi vào phòng, dừng lại bên cạnh cửa sổ, thu tay trong tay áo, cách khung cửa, trông thấy chủ tiệm được cận vệ dẫn tới.

Chẳng mấy chốc y đã tới dưới bậc thềm trước phòng thiền, mặc áo dài vải xanh, quỳ vái chào.

Phục Đình nhìn qua, nửa người che cửa sổ lại, hỏi: “Nói sao đây?”

Chủ tiệm không dám ngẩng đầu lên, trả lời: “Xin Đại đô hộ thứ lỗi, gần đây chủ nhân đi khắp nơi kinh thương, không ngờ bị nhiễm bệnh, vì ốm đau dọc đường nên không tiện đi đường...”

“Thật chứ?” Chàng hỏi.

Tê Tri im lặng nhìn mặt bên của chàng.

Chàng nhìn chủ tiệm, sắc mặt trắng không rõ hi vọng, chỉ có giọng nói là rất đổi lạnh lùng: “Không biết đang ở đường nào, ta muốn đích thân đi một chuyến.”

Chủ tiệm vội vái lạy, kính cẩn thưa: “Không dám ạ, là tiểu nhân sợ nói vấp nói sai, chỉ mãi tìm từ mà không nói hết đầu đuôi, mong Đại đô hộ tha tội.”

Y vái một vái rồi vội nói tiếp: “Tuy chủ nhân ốm bệnh, nhưng sau khi nhận được văn thư triệu kiến của Đại đô hộ thì cũng không dám gác qua một bên. Dẫu đang ở cách xa đất Bắc vẫn phải gấp gáp lên đường, dọc đường liên tục đổi khoai ngựa, đi suốt ngày đêm. Nhưng chính vì đi suốt một ngày lẫn đêm nên bệnh tình trở nặng, nên mới gửi tin báo tiểu nhân đến thỉnh tội với Đại đô hộ, chỉ cần Đại đô hộ tha lỗi cho người, thì dù có là ban đêm người cũng sẽ đến bái kiến Đại đô hộ.”

Đề tài xoay chuyển, một tràng ngôn từ vừa thành khẩn lại đầy kính nể.

Tê Tri im lặng lắng nghe, y đang lặp lại lời nàng đã nhắn.

Nàng biết Phục Đình sẽ không chấp nhận chuyện thoái thác, nên mới cố ý lấy lùi làm tiến, chủ động đưa ra thành ý, có lẽ như thế sẽ lại khiến chàng bớt nghĩ nhiều.

Vội cả, cũng có thể kéo dài được chút thời gian.

Phục Đình đi lại hai bước trước cửa sổ, chỉ hai bước thôi nhưng đã khiến sống lưng chủ tiệm run bần bật.

Chàng nhìn lướt qua, nói: “Cũng được, vậy thì ban đêm đi.”

Chủ tiệm cứng người, ngáp ngừng ngẩng đầu lên: “Đại đô hộ nói ban đêm ạ?”

Chàng gật đầu: “Như chủ nhân của các người nói đấy, gấp vào ban đêm.”

Chủ tiệm không nói gì, đứng trước mặt chàng không dám nhìn Tê Tri bên trong cửa sổ.

Y không ngờ Đại đô hộ lại thuận theo câu nói đó, trực tiếp hẹn thời gian gấp.

Không ngờ lại có chuyện bất hợp lẽ như vậy.

Tê Tri cũng ngạc nhiên, nàng bất giác cắn môi.

Người đàn ông này, đúng là làm việc không theo lẽ thường chút nào.

Chủ tiệm được cận vệ dẫn đi.

Phục Đình quay người lại nhìn nàng, đúng lúc Tê Tri cũng đang định thò người tới nói chuyện, cách khung cửa sổ, nàng đối mặt với bộ ngực của chàng, suýt thì đã dán mặt lên.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn cằm chàng, rồi đến môi chàng.

Phục Đình cúi đầu thấp xuống, cảm siết căng, nhìn vào đôi mắt đen láy của nàng.

Chẳng hiểu vì sao, cả hai cứ duy trì tư thế như vậy mà không nói gì.

Phục Đình nhìn gương mặt cô gái phía trước, đầu bất giác thấp xuống nữa, chợt nhác thấy Tân Lộ đang đứng trong phòng lặng lẽ xoay người thì lúc này mới lên tiếng: “Ta ra ngoài một chuyến đây.”

Tê Tri hoàn hồn, đương nhiên biết chàng muốn làm gì: “Tối nay không về hả?”

“Phải xem vị chủ nhân kia thế nào.” Tay chàng nhấc một cái lên bệ cửa, xoay bước rồi đi.

Lúc này Tân Lộ mới dám quay người lại, vội đi tới cửa sổ, không dám tin hỏi: “Gia chủ, vừa nãy chủ tiệm nói thật chứ ạ?”

Nàng ta đứng trong phòng thiền nên đương nhiên cũng nghe rõ mồn một.

Thu Sương ở ngoài nhanh chóng đi vào, tiếp lời: “Đương nhiên là thật rồi, chính gia chủ dặn vậy cơ mà.”

Tân Lộ giật mình: “Vậy, vậy phải đi gặp Đại đô hộ thế nào đây?”

Tê Tri dựa vào cửa sổ một lúc lâu, đoạn thở dài: “Chuẩn bị đồ nam cho ta.”

Thu Sương tròn tròn mắt: “Gia chủ muốn đích thân đi ư?”

Nàng ừ một tiếng.

Việc đến nước này rồi, tránh cũng chẳng được, nàng phải tự đi gặp thôi.

Từ lúc mặt trời khuất bóng cho tới khi ban đêm bao trùm, La Tiểu Nghĩa dẫn một toán người chờ sẵn ở cổng thành phủ Hãn Hải.

Hôm nay không hạ cổng thành, quân lính vẫn đứng đầy canh gác, bách tính đi đường tưởng trong quân có chuyện cần giải quyết nên không dám lảng vảng tới gần.

Cho đến khi chỉ còn lại ngọn đuốc ở đầu tường, trong bóng đêm, một toán người cưỡi ngựa đi tới.

Phục Đình dẫn theo vài cận vệ phi nhanh từ trong quân đến, tay cầm roi, lưng thắt bội đao.

Ghìm cương dừng lại, La Tiểu Nghĩa cảm một bó đuốc giục ngựa đi tới, lại đùa: “Tam ca ở trong chùa đến giờ luôn à, chắc không muốn về thành ha, nếu không phải thương hộ kia hồi âm thì khéo là vẫn chưa về đâu nhè.”

Cận vệ trái phải đi theo Phục Đình nhiều năm, tuy không dám cười ngoài mặt nhưng vẫn nín cười.

Phục Đình không quan tâm, hỏi thẳng: “Đối phương có hồi âm gì mới không?”

La Tiểu Nghĩa nghiêm mặt: “Không có, đợi đến giờ mà vẫn chưa thấy có xe ngựa tới.”

Phục Đình không nói gì nữa.

Một lúc sau, có hai binh lính chạy vội tới báo: “Bẩm Đại đô hộ, chủ tiệm sai người tới báo, bọn họ đang ở y xá cách ngoài thành ba mươi dặm.”

La Tiểu Nghĩa ngần ra, nhìn Phục Đình: “Là sao, bọn họ không có ý định vào thành ư?”

Phục Đình kéo dây cương, nghĩ dù có thế nào thì chí ít cũng đã đến rồi.

Chàng thúc vào bụng ngựa: “Đến y xá.”

...

Người ngựa trong quân đi như gió cuốn, cầm đuốc soi đường, không quá nửa canh giờ, bọn họ đã phi nhanh tới bên ngoài y xá.

Đến lúc dừng lại thì rất chính tề yên ắng.

Phục Đình xuống ngựa, chủ tiệm từ cạnh cửa đi tới, dừng trước mặt chàng cúi chào.

Chàng quan sát phía trước.

Y xá xây ngoài thành, người tới đa số toàn là khách vắng lai hoặc làm buôn bán nhỏ xung quanh, nhưng dù thế thì y xá này vẫn có tường cao sân vườn cùng vài gian phòng ốc.

Chàng hỏi: “Nơi này cũng thuộc về chủ nhân của các người?”

Chủ tiệm đáp: “Vâng ạ, chủ nhân vì đồ bệnh, đi tới đây đã là giới hạn rồi, bắt buộc đi dừng chân ở nơi này, bởi vậy mới phiền Đại đô hộ đích thân tới đây, thực sự đáng chết.”

Phục Đình không nói gì, vung tay lên bảo mọi người chờ ở bên ngoài, chỉ nhìn lướt qua La Tiểu Nghĩa, ra hiệu cho hắn đi vào theo mình.

Chủ tiệm đi trước dẫn đường.

Đi tới cuối hành lang, một gian phòng vẫn còn sáng đèn.

Y báỉ lạy Phục Đĩnh rồi nói: “Bẩm Đại đô hộ, chủ nhân bị bệnh không tiện gặp nhiều người, mong Đại đô hộ thông cảm.”

La Tiểu Nghĩ cười gian: “Sao thế được nhỉ, đây chính là Đại đô hộ, ngộ nhờ chủ nhân các người có mưu đồ làm loạn thì sao, thế nào cũng phải có người ở ngoài đề phòng.”

Chủ tiệm dờ khóc dờ cười: “Tiểu dân chúng tôi nào dám có tâm tư đó, vì để nghênh đón Đại đô hộ mà còn để trống y xá này, tướng quân lại cứ đùa.”

La Tiểu Nghĩ thấy dọa được hần thì cười ha hả.

Hiệu buôn này thấu tình đạt lý đến vậy thì có sao có thể làm việc đó được, hần cũng chỉ đùa thôi.

Phục Đĩnh nói: “Đệ đứng ngoài cửa chờ đi.”

“Vâng.” La Tiểu Nghĩ đứng chờ cạnh cửa.

Chủ tiệm đẩy cửa ra, khom người mời.

Phục Đĩnh đi vào, nhìn lướt qua phòng: bốn phía được che kín, mùi thuốc lượn lờ mà lại chẳng thấy ai, chỉ thấy một tấm bình phong.

Lựa căng trên bình phong rất dày, dù có soi đèn thì cũng khó thấy rõ người ở đằng sau.

Chàng nhìn qua rồi hỏi: “Thế này là có ý gì?”

Chủ tiệm vội quỳ xuống: “Mong Đại đô hộ thứ lỗi, chủ nhân bệnh nặng, không nói ra tiếng được, mà cũng thực sự không thể gặp ai, nhưng vì muốn gặp Đại đô hộ nên đành phải đưa ra hạ sách này, bởi vậy trước đó mới nói xin Đại đô hộ thứ cho ngài ấy thất lễ.”

Phục Đĩnh nhớ lại, giọng trầm đi: “Là nói chuyện này à.”

Chủ tiệm thở phào: “Nói thất lễ tức là chuyện này ạ.”

Chàng nhìn bình phong, vén vạt áo lên ngồi xuống ghế ở bên ngoài: “Ta chỉ hỏi mấy câu thôi, không muốn đến ngay cả việc nói chuyện cũng nói không xong.”

Chủ tiệm lập tức dâng trà, sau đó lùi ra sau quỳ xuống cạnh bình phong, trái gáy ra đưa tới trước mặt Phục Đĩnh, cung kính nói: “Mời Đại đô hộ hỏi, tuy giờ chủ nhân không nói ra tiếng được, nhưng vẫn còn sức cầm bút viết chữ.”

Phục Đĩnh nhận lấy nhìn, bên trên viết một chuỗi câu chữ xin lỗi.

Chàng đặt giấy sang bên, sắc mặt không thay đổi, chỉ nhìn chăm chăm bình phong.

Đằng sau bình phong, Tê Trì mặc viên lĩnh ngồi sau bàn bệt, lòng dạ xoắn cả vào nhau.

Bây giờ nàng ít nhiều đã có thể hiểu được vì sao Phục Đĩnh lại yêu cầu gặp mặt vào ban đêm.

Không gặp vào ban ngày có lẽ vì tránh bị các thương hộ khác chú ý, mà ban đêm cũng đỡ bị người khác dòm ngó.

Với tính ra cũng có lợi với nàng, ban đêm càng tiện ẩn nấp, bởi lẽ mỗi khi ra ngoài nàng phải cẩn thận, không thể để lộ hành tung.

Chọn chỗ này rồi vắt óc lên kế hoạch, nàng không dám xem thường một chút nào.

Mà lúc này chàng ngồi bên ngoài không nói, càng khiến nàng không suy đoán nổi chuyện gì.

Tới khi chủ tiệm ở cạnh bình phong cũng bắt đầu bất an ngộ nguy, thì bỗng nghe thấy giọng nam hỏi: “Đã làm kinh doanh bao lâu rồi?”

Nàng giật mình, nhắc bút viết chữ.

Chủ tiệm nhận lấy nhìn lướt qua, tiện thể trả lời: “Bẩm Đại đô hộ, chủ nhân bắt đầu kinh doanh từ năm mười lăm tuổi.”

Phục Đĩnh lại hỏi: “Kinh doanh những gì?”

Tê Trì lại nhắc bút, vì rất nhiều nên chỉ viết đại khái rồi đưa ra.

Chủ tiệm nhận lấy đưa ra ngoài.

Trên giấy liệt kê các danh mục phục vụ sinh kế cho người dân, có những thứ lợi nhuận nhiều như tiệm cầm đồ, mà cũng có thứ ít lời.

Một chớp mắt sau, chàng lại hỏi: “Vì sao lại tới đất Bắc kinh doanh?”

Tê Tri đã bình tĩnh lại, nhắc bút viết câu trả lời.

Ở bên ngoài, Phục Đình nhận lấy tờ giấy rồi nhìn lướt qua, bên trên viết: vì có thể có lợi.

Chàng hỏi: “Lợi gì?”

Lại một tờ giấy được đưa tới, viết: Dân sinh đang hưng thịnh thì đều có lợi.

Nhìn xem, là một câu trả lời không chút sơ suất.

Phục Đình nhớ lại, lúc phê duyệt giấy tờ lần trước thì có thấy qua quê quán của người này.

Người huyện Thanh Lư, tuổi tầm trung niên.

Bắt đầu kinh doanh từ năm mười lăm tuổi thì cũng đã nhiều năm, vậy mà đến giờ mới dốc lực tới đất Bắc khai thác, cứ như thể đã nhìn trúng thời cơ từ trước vậy.

Trừ khi y có tai mắt ở đây, nếu không sao có thể trùng khớp vậy được.

Chàng đứng dậy.

Chủ tiệm nhìn chàng: “Đại đô hộ chỉ mới hỏi vài câu, không hỏi nữa à?”

Vừa dứt lời thì đã thấy Đại đô hộ ấn tay lên đao sau lưng.

Chủ tiệm giật mình hoảng hốt: “Đại đô hộ...”

Phục Đình bỗng tuốt đao ra, ánh đao lướt qua, chủ tiệm sợ hãi hét lên.

Bình phong được làm từ gỗ tốt thượng hạng, khảm tơ vàng nên rất chắc chắn, vậy mà lại gãy nửa dưới nhát chém của chàng, đổ xuống ầm ầm.

Ngay cả La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài cũng đẩy cửa ra, ngạc nhiên nhìn vào: “Sao vậy tam ca?”

Phục Đình nhanh chân đi vào, mắt tối đi.

Sau bình phong là một giường bệnh khá nhỏ, đang nằm trên đó là một người đàn ông hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt vàng vọt.

Chủ tiệm lê gối tới, nhìn lên giường rồi run rẩy vái lạy chàng: “Đại, Đại đô hộ thứ lỗi, chủ nhận bị dọa nên ngất rồi.”

Phục Đình đảo mắt nhìn người đàn ông kia, lại quét mắt nhìn bút mực rơi lộn xộn trên chiếc bàn bên cạnh.

Chủ tiệm nơm nớp nhìn đao trong tay chàng: “Đại đô hộ, nếu còn gì muốn hỏi, hay là đợi tới mai đi?”

“Không cần.” Chàng thu đao vào vỏ, “Ta chỉ hỏi vài câu thế thôi.”

Rồi chàng xoay người đi ra ngoài.

La Tiểu Nghĩa vội đuổi theo.

Chủ tiệm không lên tiếng, đến cử động cũng không dám, cho tới khi tiếng vó ngựa ở bên ngoài dần rời xa thì mới ngoái đầu lại, thấp giọng gọi: “Chủ nhân, Đại đô hộ chỉ hỏi có mấy câu như thế, có lẽ không sao rồi đúng không?”

Tê Tri ôm đầu gối, gấp người ngồi xổm dưới giường, vỗ lên lồng ngực đang đập mạnh.

Trên giường là một bệnh nhân đã hôn mê mấy ngày ở trong y xá.

Nàng biết càng giấu càng hở, nên mới cẩn thận thêm khóa này.

Không ngờ thật đấy, Phục Đình đúng là khó bị lừa.

May mà có chủ tiệm kịp thời lết gối tới cản lại, nếu không nàng cũng không chắc ban nãy có bị lộ trước mặt chàng không.

“Chủ nhân?” Chủ tiệm lại hỏi.

“Không biết.” Nàng đáp.

Lần này nàng muốn thăm dò ý đồ chàng nên mới cẩn thận như vậy.

Chẳng lẽ chàng thực sự chỉ hỏi mấy câu đó thôi sao?

...

Trong đêm tối, Phục Đình cưỡi ngựa đi được nửa đường.

La Tiểu Nghĩa đuổi theo chàng: “Tam ca, sao mới hỏi mấy câu mà huynh đã đi rồi thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong phòng vậy?”

Phục Đình đi chậm lại, nói: “Trông thì rất hợp lý.”

Trông thì nghĩa là sao?

La Tiểu Nghĩa không hiểu, chặc một tiếng: “Vậy có cần đệ dẫn người canh gác quanh y xá, theo dõi động tĩnh không?”

Hắn nghĩ, dù gì tam ca cũng muốn biết lai lịch của vị chủ nhân kia, vậy thì dứt khoát trực tiếp luôn đi.

Id lại nói: “Không cần, đó là chỗ của y, lại ở ngoại thành, muốn tránh cũng có rất nhiều cách.”

La Tiểu Nghĩa hỏi: “Thế bây giờ phải làm sao mới được đây?”

Phục Đình nắm dây cương: “Y còn có rất nhiều gian hàng ở đất Bắc.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõi Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Sau nửa đêm khi trời chưa hừng sáng, một chú tiểu sa đi đi ra mở cửa chùa.

Trong sắc trời tối đen, Tân Lộ và Thu Sương mặc viên lĩnh – là trang phục kiểu nam, một trước một sau bước ra.

Hai toán binh lính mặc thường phục phụng lệnh thay phiên tuần tra ngoài chùa, thấy cảnh đó cũng không ngạc nhiên.

Ai cũng biết đó là hai thị nữ của phu nhân, trong chùa nghèo khó nên các nàng thường ra ngoài mua đồ, nhiều lần như thế thành ra cũng quen.

Tân Lộ và Thu Sương cứ thế rời đi.

Chưa tới nửa canh giờ, hai thị nữ đã quay về.

Trời vẫn chưa sáng.

Tiểu sa đi lại mở cửa chùa, cả hai cúi đầu đi vào.

Bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng thiền, sợ quấy rầy người khác nên đến đèn cũng không thắp, Tân Lộ nhỏ giọng gọi: “Gia chủ.”

Quay về cùng nàng là Tê Tri.

Vì biết Phục Đình sắp xếp người bảo vệ quanh chùa, nên nàng đã hẹn giờ trước gọi Tân Lộ Thu Sương đi đón mình.

Thu Sương tạm thời phải ở lại ngoài chùa, chờ tới hôm sau có người dâng hương thì mới trà trộn tiến vào, như vậy mới không bị để ý.

Tê Tri vừa cỡi viên lĩnh vừa hỏi: “Trong chùa sao rồi?”

Tân Lộ thấp giọng đáp: “Đúng như gia chủ dự đoán, Đại đô hộ vẫn chưa về. Còn lại mọi thứ vẫn bình thường, không ai biết gia chủ đã rời khỏi chùa, tưởng gia chủ đi ngủ sớm.”

Tê Tri gật đầu.

Mượn sắc trời lù mù, Tân Lộ đi tới giá đỡ chậu nước, nhúng khăn ướt rồi đưa cho nàng lau tay, nói nhỏ: “Hắn đêm nay gia chủ mệt rồi, tranh thủ rửa mặt rồi đi nghỉ thôi.”

Đúng là Tê Tri đã quá mệt, “giao tranh” với Phục Đình đâu phải chuyện dễ, cứ như đi trên mặt băng mỏng vậy.

Viên lĩnh trên người nàng nửa kín nửa hở, nhận lấy khăn cần thận lau mặt.

Bên ngoài loáng thoáng có tiếng ngựa hí, không biết từ đâu truyền đến, nhưng vào lúc yên tĩnh thế này thì nghe rất rõ.

Tê Trì đưa khăn cho Tân Lộ, cũng cời viên lĩnh ra đưa cho nàng ta, nói: “Mau ra ngoài đi.”

Nàng sợ Phục Đình đã quay về.

Tân Lộ ôm y phục của nàng, gấp gấp mở cửa đi ra.

Tê Trì nằm trên giường, không kim được lại nghĩ suy về mấy câu hỏi của chàng.

Thực sự những gì nàng trả lời đều là thật.

Năm mươi lăm tuổi, vì để giúp anh trai trả hết triều cống cho thiên gia mà bị ép bắt đắc dĩ phải bước vào đường kinh doanh, thứ gì có lời thì làm thứ đó, nên mới có rất nhiều danh mục dưới tay như hiện tại.

Giờ nghĩ lại, lẽ ra nàng phải trả lời cho phù hợp thân phận tạo ra kia mới đúng.

Nhưng không biết vì sao, lúc đặt bút lại chỉ viết ra lời thật lòng.

Bỗng cửa sổ lóe sáng, ngay sau đó là tiếng đùng đoàng vang lên, nàng giật mình ngồi bật dậy.

Bên ngoài có tiếng bước chân, rồi lập tức cửa bị đẩy ra.

Nàng ngồi dậy, nhìn bóng dáng cao lớn bước tới.

“Đánh thức nàng rồi hả?” Phục Đình hỏi.

Vừa nãy chàng đi tới ngoài cửa, nghe thấy tiếng động trong phòng bèn đi vào.

Tê Trì không đáp, chỉ hỏi: “Ban nãy là tiếng sét sao?”

“Ừ.” Chàng tới gần giường, hỏi: “Sao không cài then cửa?”

Nàng thấp giọng đáp: “Cài then thì chàng đâu vào được.”

Dường như trong giọng chàng ẩn ý cười: “Ừ.”

Bỗng sét lại đánh nữa, chấn động ong ong vang lên bên tai Tê Trì, không nhận được hỏi: “Sao lại có sấm sét mạnh thế này?”

“Khí hậu ở đất Bắc là vậy đấy.” Phục Đình ngồi xuống mép giường, “Không phải nàng sợ sấm sét đấy chứ.”

“Làm gì có.” Tê Trì nằm xuống: “Sau này thiếp biết rồi.”

“Điểm bất đồng giữa đất Bắc và Trung Nguyên còn nhiều lắm, rất nhiều.” Chàng nói: “Sau này nàng sẽ biết.”

Bên ngoài khung cửa chỉ có ánh trăng bằng bạc, bởi ngược sáng nên không thấy rõ mặt chàng.

Tay nàng đặt ở mép giường, chạm phải gì đó bèn sờ soạng, thì ra sờ phải tay chàng, ngay sau đó bị chàng chụp lấy.

Phục Đình nắm lấy tay chàng, bỗng cúi người áp sát vào nàng.

Tê Trì cảm giác mặt chàng đang kề gần, bất giác nghĩ tới lúc chàng hôn mình thì im lặng.

Chàng áp mặt sát cổ nàng, hơi thở phả vào cổ khiến nàng ngựa ngửa, bỗng chàng hỏi: “Sao trên người nàng lại có mùi thuốc?”

Nàng giật mình, một tay khoắc trên vai chàng nhồm dẩy, chớp mũi cũng kề sát cổ chàng, nói: “Hình như là trên người chàng thì phải, chàng đã đi đâu vậy?”

Chớp mũi nàng chạm vào cổ Phục Đình, chàng đưa tay ra sờ, đầu cúi thấp hơn.

Bên tai nghe thấy tiếng niệm A Di Đà – là các hòa thượng dậy sớm quét dọn.

Thực ra mùi hương đó rất nhạt, đúng là cũng không biết vương trên người ai, có lẽ thật sự là bám vào chàng lúc ở trong y xá.

Chàng nhìn thẳng vào gương mặt thấp thoáng của nàng, nói: “Không đi đâu cả.”

Một tay vẫn nắm lấy nàng, còn tay nàng cũng gác lên vai chàng.

Một lúc sau, Tê Tri nắm lấy bàn tay kia: “Đừng để trong chùa phát hiện chàng đang ở trong phòng thiếp.”

Chàng mím môi, nửa cười nửa không buông tay ra: “Sấm sét hết đánh rồi, nàng ngủ tiếp đi.”

Nói rồi chàng đứng dậy đi ra, lúc khép cửa lại, bóng dáng chàng được sắc trời soi sáng, đao trên lưng vẫn chưa côi.

Tê Tri nhìn chàng rồi đi, nằm xuống nhắm mắt lại.

Tìm đập khá nhanh, vừa là vì hành động của chàng, mà cũng có khả năng là lo lắng vì vấn đề hiện tại.

Nàng nghĩ, nếu cứ như vậy mà qua đi thì hay quá.

...

Nàng ngủ thẳng đến tận quá trưa mới tỉnh.

Mà còn là phải Tần Lộ gọi nàng dậy, bởi nàng ta cảm thấy nàng nên ăn gì đó.

Tê Tri đứng dậy, thay y phục, cẩn thận sửa lại trang điểm tóc tai, thần thái như thường.

Lúc ngồi trước bàn bệt dùng cơm thì bỗng nhớ đến Phục Đình, nàng cầm đũa, ngẩng đầu nhìn phòng bên: “Chàng vẫn đang nghỉ ngơi à?”

Tần Lộ đáp: “Trời vừa sáng thì Đại đô hộ đã ra ngoài rồi ạ.”

Tê Tri nhú mày, nghĩ bụng chàng về muộn vậy mà chưa gì đã lại đi, có nghỉ ngơi được bao nhiêu đâu.

Chẳng lẽ là lại vì hiệu buôn của nàng?

Tần Lộ đứng bên, nhìn lướt qua bên ngoài: “Kỳ thật, hương khách đã đến mấy đợt rồi mà sao Thu Sương vẫn chưa về.”

Tê Tri cũng nhìn ra ngoài.

Đúng lúc này Thu Sương từ ngoài cửa đi vào.

Tần Lộ không kìm được trách móc: “Sao giờ mới về thế?”

Thu Sương nhắc tay áo lau mồ hôi trên trán, không màng tới nàng ta mà vội đi đến trước mặt Tê Tri: “Gia chủ, xảy ra chuyện rồi.”

Nghe thấy ba chữ “xảy ra chuyện”, Tê Tri lập tức nghiêm túc: “Chuyện gì?”

Thu Sương đánh mắt với Tần Lộ ra hiệu nàng ta khép cửa lại, rồi mới ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, ghé tai xì xào ——

Phủ đô hộ bỗng hạ lệnh, mọi chủ tiệm quản lý của hiệu buôn hình cá ở trong ngoài phủ Hãn Hải phải lập tức rời khỏi đất Bắc.

Bao giờ thương đội của hiệu buôn quay về thì cũng phải trả lại chứng từ xuất cảnh cho phủ đô hộ.

“Cái gì?” Tê Tri không tin nổi.

Làm kinh doanh nhiều năm, nàng chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy.

Thu Sương lo lắng nói: “Nô tỳ tìm có lên hỏi La tướng quân, y nói là đích thân Đại đô hộ ra lệnh, ngay tới y cũng không rõ nguyên nhân cụ thể, hoặc là biết nhưng không tiện nói, nô tỳ chỉ nghe ngóng được đến đây thôi.”

Tần Lộ cũng ngồi xuống cạnh Tê Tri, thấp thỏm nói: “Gia chủ, nếu như vậy thì không phải mọi mối kinh doanh của người ở đất Bắc sẽ bị ảnh hưởng nặng sao.”

Tê Tri im lặng một chóp mắt, đoạn hỏi: “Các chủ tiệm quản lý thì sao?”

Thu Sương đáp: “Nô tỳ đang định nói chuyện này với gia chủ đây. Quân đội dẫn binh hạ lệnh, các chủ tiệm không dám tranh cãi mà chỉ có thể thu dọn hành trang, hiện tại không ai biết phải làm gì, cũng không biết nên đi đâu, đang muốn mời gia chủ ra mặt.”

Nàng nhú mày: “Bây giờ ta lại không tiện ra mặt.”

“Đúng thế.” Thu Sương bắt đầu đi.

Mà nàng ta cũng không thể ra mặt thay gia chủ, các chủ tiệm đều là tâm phúc của gia chủ, dầu có giống nàng thì bình thường nàng ta cũng chỉ có thể chuyển lời, không có ngọc xanh chính tay gia chủ cầm thì không hạ lệnh được.

Huống hồ chuyện này khó giải quyết, nàng ta cũng không biết phải xử lý sao.

Tê Tri cụp mắt, cẩn thận suy nghĩ.

Tân Lộ và Thu Sương không dám làm phiền nàng, ngồi hai bên trái phải nhìn nàng, chờ nàng đưa ra quyết định.

Một lúc sau, Tê Tri đưa tay vào tay áo, lấy ra khối ngọc hình cá ở sâu bên trong.

“Thôi, bảo chủ tiệm tiệm lương thực dẫn hai người đi giải thích, nhớ kỹ là phải tìm đích thân Đại đô hộ, cố hết sức ngăn chàng lại.”

“Ngoài thành có một tiệm mới mở chưa lọt vào mắt Đại đô hộ, bảo các chủ tiệm khác đến đó chờ, chấp tới ta sẽ tới.”

“Để tránh bị chú ý thì cứ nói với trong chùa, hôm nay ta ra ngoài về phủ một chuyến.”

Dặn dò xong, Tân Lộ Thu Sương vâng dạ trả lời.

Giờ Thân buổi chiều, nắng vàng hây hây.

Phục Đình đứng trước một gian hàng, tay cầm túi rượu, đưa lên miệng nhấp một hớp.

La Tiểu Nghĩa đi tới, thấy thế thì biết chàng uống rượu để giữ tinh thần, bèn cười bảo: “Tam ca, huynh muốn gấp gấp xử lý chuyện này thì nửa đêm đừng về chùa chứ, thấy có vẻ huynh ngủ không ngon, có phải về chỉ để gặp tàu tàu không?”

Phục Đình liếc xéo hân: “Lúc làm chính sự thì nói ít thôi.”

La Tiểu Nghĩa không nói nữa, chỉ nhìn cửa tiệm trước mặt, thấp giọng bảo: “Có phải ác quá không tam ca, tiệm này giàu có lại còn là thương hộ có công, nếu không phải huynh ra lệnh không được để lộ phong thanh, khéo chắc dọa người ta không dám đến đất Bắc kinh doanh nữa đâu.”

Phục Đình cất túi rượu: “Ta tự có tính toán.”

Chàng lệnh cho các chủ tiệm quản lý rời đi chứ không đóng cửa hàng, trái lại còn cho người tạm thời quản lý thay, mọi việc trông vẫn bình thường.

Chủ ý cũng không phải muốn động đến bọn họ.

Một cận vệ bước nhanh tới báo: Có một chủ tiệm tới cầu kiến, bảo là muốn gặp Đại đô hộ.

La Tiểu Nghĩa nói: “Chắc là tới xin xỏ chứ gì.”

Phục Đình hỏi: “Chỉ có chủ tiệm?”

Cận vệ đáp: “Một chủ tiệm, kèm thêm hai tiểu nhị.”

La Tiểu Nghĩa chắc chắc hai tiếng: “Đến thế này rồi mà người chủ kia cũng chẳng ra mặt, không lẽ bệnh tình nguy kịch thật?”

Phục Đình nhớ đến gương mặt vàng vọt hấp hối của người đàn ông nằm trên giường đêm qua, rút roi ngựa trên lưng ra: “Có phải hay không thì sẽ biết ngay thôi.”

Một thương hộ mà có thể khiến chàng phí sức như thế, đúng là hiếm thấy.

...

Đến xế chiều khi mặt trời khuất bóng, Tê Tri đứng giờ ngồi trong cửa hàng kia.

Đứng bên cạnh là Thu Sương đang ăn mặc nam trang.

Còn Tân Lộ lúc này đang ngồi trên xe ngựa của nàng, chậm rãi quay về phủ.

Trước mặt là tấm rèm làm từ trúc.

Nàng ngồi sau bàn, miếng ngọc hình cá kia nằm trên bàn.

Bên ngoài rèm là các chủ tiệm cuống quýt chạy đến.

Có tới khoảng mấy chục người, ngồi chật ních ngoài sảnh.

Thu Sương đứng bên rèm nhìn mấy lần, cúi người thưa: “Trong ngoài phủ Hân Hải gần như đã đến đủ rồi ạ.”

Tê Trì gật đầu.

Những người này có thể coi như là tâm phúc của nàng, vì vậy mới được điều tới đất Bắc đây, nhưng gần như chưa ai gặp trực diện nàng bao giờ.

Nhiều năm qua, bọn họ là toàn bộ tài sản gắn liền với nàng, có họa cùng hưởng có nạn cùng chia, nên mới được nàng tin tưởng dùng lúc cần thiết nhất. Nhưng cũng không cố gắng cất nhắc ai đến mức hoàn toàn tin tưởng.

Bởi nàng tự biết phủ Quang vương chưa có thể vững, nên nàng chưa từng nghĩ đến chuyện giao toàn bộ cho một hai người, nếu không sau này chưa chắc đã áp chế được.

Nhưng vì coi là đồng nghiệp nên hôm nay nàng cần đích thân ra mặt, dựa vào tín vật của chủ nhân để tự tay xử lý chuyện này.

Trong bầu không khí lặng như tờ, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng thở dài.

“Chủ nhân, phải làm thế nào đây?” Cuối cùng cũng có người không nhịn được lên tiếng.

Tê Trì nhìn ngó gian hàng mới này.

Đây là một phưong chế trà.

Nàng vốn không định mở nó, chỉ vì gần đây có nhóm lưu dân mới tới, sau khi khai hoang ở xung quanh, ngoài trừ lương thực thì bọn họ còn trống thủ ít trà.

Khi biết được thông tin thì nàng đã nhân cơ hội mở cửa hàng này, vừa tạo lợi cho mình mà cũng có thể tạo phúc cho dân.

Hầu hết những gian hàng mới xuất hiện ở đất Bắc đều là vậy, nàng kinh doanh dựa theo nhu cầu cuộc sống của người dân nơi đây.

Nhưng Phục Đình lại không biết, nếu không chàng đã không muốn chấm dứt chuyện kinh doanh của nàng.

Nàng nhìn Thu Sương.

Thu Sương đi theo nàng đã nhiều năm, lúc này nên nói gì tự khắc hiểu rõ, thế là cao giọng bảo: “Các vị yên tâm, mọi người đã theo gia chủ lâu năm, sống dựa vào gia chủ, chắc chắn gia chủ sẽ không để các vị mất chén cơm.”

Nói xong câu này, mọi người đã phần nào bình tĩnh lại.

Qua một hồi lâu, lại có người lo lắng nói: “Chúng tôi buôn bán nhiều nơi nhưng chưa bao giờ gặp chuyện thế này, Đại đô hộ đã tự mình ra lệnh thì sợ khó mà gỡ lệnh, sau này khéo đường kinh doanh ở đất Bắc bị chặn đứng.”

Cuối cùng Tê Trì cũng lên tiếng: “Không đâu, dù ngài ấy có kiên quyết tới mấy thì cũng sẽ không lấy đại sự dân sinh ở đất Bắc ra làm cục.”

Người kia hỏi: “Vậy chủ nhân có tính toán gì không?”

Tê Trì nghĩ, chuyện này có lẽ phải giải quyết tận gốc, đến lúc này nàng đã phần nào hiểu được ý đồ của Phục Đình.

Chắc chắn chàng đã nghi ngờ hiệu buôn của nàng.

Nhưng nàng tất phải làm những chuyện đó, nếu không làm thì đất Bắc sao có thể hồi phục.

Đây là một ván bài chết, điều duy nhất nàng đã đánh giá thấp chính là tâm tư của người đàn ông đó.

Nàng nâng cao tinh thần, nói: “Ta đoán sẽ không kéo dài lâu đâu, ta sẽ nghĩ cách gỡ bỏ nghi ngờ của phủ đô hộ, tạm thời các người không cần rời khỏi đất Bắc, có thể dời trong tiệm ở các châu phủ khác, mà cũng có thể tạm thời ở đây, kiểu gì cũng sẽ giải trừ lệnh cấm.”

Mọi người ríu rít nói phải.

Đang nói chuyện thì Thu Sương đi ra ngoài hai bước.

Trước đó nàng ta đã sắp xếp người đợi ở bên ngoài, giờ thấy cửa bị đẩy ra nên nàng ta muốn ra xem sao.

Người đi vào lại là chủ tiệm của gian hàng lương thực.

Nàng ta ngạc nhiên hỏi “Không phải bảo người đi cầu xin Đại đô hộ ư, sao lại quay về?”

Chủ tiệm kia thờ dài: “Đại đô hộ không hề gặp tôi, tôi đợi mãi mà chỉ nghe nói ngài ấy đã dẫn người đi, nên đành quay về bẩm báo lại với chủ nhân.”

Tê Tri nghe thế thì ngẩn người, cách rèm hỏi: “Có biết ngài ấy đi đâu không?”

Chủ tiệm đáp: “Không biết ạ.”

Nàng đảo mắt, lại hỏi: “Lúc người ra khỏi thành có gặp phải binh lính nào không?”

“Có bắt gặp một toán binh ở cổng thành, tiểu nhân đoán là đang đi tuần, nhưng cũng tránh được, chắc là không sao.”

Tê Tri bỗng đứng bật dậy.

Thu Sương giật mình nhìn nàng: “Gia chủ sao vậy ạ?”

“Quay về ngay.” Nàng nói.

Thu Sương không hiểu lắm, nhưng vẫn chạy vội ra sau mở cửa.

Tê Tri giờ tay vờ lấy miếng ngọc trên bàn, tay kia cầm mũi, đang định xoay người thì bỗng nghe thấy tiếng hét đầy kinh hãi.

Là tiếng của Thu Sương.

Ngay lập tức, ở sảnh trước có tiếng đập cửa.

Cách tấm rèm nhìn ra ngoài, nàng loáng thoáng trông thấy một nhóm người xông vào.

Là một toán binh.

Người canh gác ở bên ngoài đã bị binh khí kẻ lên cổ nên không dám báo động.

Sau cánh cửa Thu Sương đang đứng cũng có mấy binh lính.

Nơi này đã bị bao vây hoàn toàn.

Có tiếng bước chân vững vàng vang lên, lúc tất cả thấy người đi vào thì lập tức đứng dậy, đầu cúi thấp không dám lên tiếng.

Phục Đình một tay cầm đao, bước vào trong sảnh.

Ánh mắt chàng nhìn thẳng vào tấm rèm.

Không cần canh chừng y xá làm gì, chàng biết xảy ra chuyện lớn như thế, những chủ tiệm này ắt sẽ mời chủ nhân của mình ra mặt.

La Tiểu Nghĩa đã ổn định trong sân, gật đầu với chàng.

Phục Đình nhắc chân, tiến về phía tấm rèm.

Bóng người sau rèm không hề động đậy.

Cho tới khi chàng đứng bên rèm.

La Tiểu Nghĩa bước tới, vừa nhìn thấy người đằng sau thì hai mắt tròn tròn: “Tàu...”

Nhưng chưa nói hết câu thì miệng đã bị bịt lại.

Phục Đình bịt miệng hắn, mắt nhìn chăm chú người sau rèm.

Tê Tri đứng đó, bình tĩnh nhìn bọn họ, chỉ là sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Nàng nhìn Phục Đình, đôi môi hé ra rồi khép lại.

Phục Đình buông La Tiểu Nghĩa ra, quét nhìn nàng một lượt từ đầu tới chân, ít nhất là nhìn hai lần nhưng đúng là không nhìn lầm – chính là nàng.

Ánh mắt chàng rơi xuống vật trong tay nàng.

Một tay nàng cầm mũi, tay kia cầm một miếng ngọc, hình như là hình con cá.

Chàng nghiêng răng, giờ tay đoạt lấy.

Chỉ mới mấy canh giờ trước thôi chàng vẫn còn nắm lấy bàn tay này, nhưng lúc này tình cảnh đã đảo ngược.

Tê Tri né tay nhưng không thành, chàng gỡ ngón tay nàng ra, móc lấy miếng ngọc.

Tay nàng trống không, con tim như chìm xuống đáy vực.

Phục Đình khó khăn dời mắt khỏi mặt nàng, cầm miếng ngọc đưa ra trước mắt.

Một miếng ngọc xanh hình cá, y hệt với bằng hiệu hiệu buôn.

Bỗng bóng người trước mặt nhúc nhích, tức khắc quỳ xuống.

Chàng ngoái đầu nhìn những chủ tiệm quỳ trong sảnh.

Ánh mắt lại quay về trên miếng ngọc.

Bọn họ không phải quỳ vì Đại đô hộ chàng, mà là vì thứ này.

Phục Đình nhìn Tê Tri, nàng cũng đang nhìn chàng, đến lúc này vẫn chưa hề lên tiếng.

Hầu kết chàng dịch chuyển, thấp giọng gọi nàng: “Chủ nhân?”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tê Tri không trả lời.

Nàng chẳng ngờ rằng sẽ lại có một ngày, xưng hô này được thốt ra từ chính phu quân mình.

Phục Đình không đợi nàng trả lời đã bất thành linh rút đao sau lưng ra.

Chàng vung ngang đao, chỉ vào những người quỳ dưới đất, giọng nặng trĩu: “Sau rèm là chủ nhân của các người?”

Mọi người không một ai dám thở mạnh, một lúc sau mới có một người nom nớp trả lời: “Không rõ ạ, chúng tiểu nhân chỉ nhận khối ngọc xanh.”

Tê Tri im lặng nghe.

Nàng biết Phục Đình sẽ không hỏi được gì, bởi vì chuyện bọn họ nói là thật.

Bọn họ chỉ biết chủ nhân là người huyện Thanh Lưu, là nữ, có thân phận nên chưa bao giờ lộ mặt, thấy ngọc xanh là như thấy chủ nhân.

Nếu bọn họ biết nàng chính là phu nhân Đại đô hộ thì đã không hốt hoảng đến thế.

Phục Đình nhìn vào một người: “Người nói đi.”

Chính là chủ tiệm cửa hàng lương thực.

Y ngẩng đầu lên rồi lật đật cúi xuống: “Đúng thế ạ, chúng tiểu nhân chỉ nhận ra khối ngọc chứ không biết chủ nhân.”

Phục Đình chìa đao vào mặt y: “Nói thật.”

Chủ tiệm đông cứng.

Y từng nhận lệnh của chủ nhân giúp thế tử Quang vương đối phó thế tử Ung vương, cũng từng mấy lần thấy chủ nhân đi lại với Đại đô hộ, tuy trong lòng cũng đã lờ mờ đoán được song chưa bao giờ dám mở miệng chứng thực.

Huống hồ lúc chủ nhân dùng y đối phó với thế tử Ung vương thì đã mua đứt sự kín miệng từ y, mấy năm qua cũng chưa hề bạc đãi y lần nào, nên chủ nhân bị thiệt thòi thì y cũng chẳng được lợi lộc gì.

Y nhắm mắt, gật đầu đáp: “Nếu Đại đô hộ không tin thì có thể giết tiểu nhân.”

Phục Đình cắn răng nói: “Được lắm, vậy người sau bình phong ngày hôm đó là ai?”

“Cũng chính là chủ nhân,” Chủ tiệm đáp: “Tiểu nhân đã thấy khối ngọc, đó chính là chủ nhân.”

Y không nói dối, đúng là đã thấy ngọc thật, có điều miếng ngọc không nằm trong tay người đàn ông ở trên giường bệnh mà thôi.

“Vậy là, ai cũng có thể là chủ nhân,” Phục Đình nói.

“Vâng ạ,” Chủ tiệm không dám ngắt đầu: “Nay khối ngọc nằm trong tay Đại đô hộ, Đại đô hộ cũng có thể coi là chủ nhân.”

“Cần rồi!” La Tiểu Nghĩa lập tức mắng: “Nói hàm hồ gì đấy hả!”

Những người quỳ trong đại sảnh không dám ngóc đầu, nhưng tất cả đồng thanh đáp: “Không dám dối gạt.”

Âm thanh đồng loạt khiến La Tiểu Nghĩa không nói được gì, tay xoa xoa cằm.

Vừa nãy tam ca bịt miệng hần mạnh thật, đến giờ hần vẫn còn thấy đau.

Phục Đình nhìn miếng ngọc xanh trong tay rồi lại nhìn Tê Trì.

Nàng đứng sau rèm, chỉ mỗi sắc mặt là nhợt nhạt, còn nàng vẫn im lặng như thể không quan tâm.

“Tất cả lui ra ngoài.” Bổng chàng nói.

Những người quỳ trên đất lập tức đứng dậy, cúi đầu lui ra.

La Tiểu Nghĩa nhìn chàng, vội bảo: “Tam ca à, chắc là mình nhầm rồi, huynh cũng nghe thấy đấy, bọn họ chỉ nhận ngọc, chưa chắc đã liên quan tới tàu tẩu.”

Vừa nói vừa ra sức nháy mắt với người sau rèm, hy vọng tàu tẩu hần có thể giải thích.

Tê Trì nắm chặt mũ trùm trong tay, trong mắt chỉ có mỗi Phục Đình.

Hần sốt ruột nghĩ, rốt cuộc là sao thế này, rõ ràng bình thường tàu tẩu rất biết cách trị tam ca hần à.

Đúng lúc này, bỗng có một viên quan từ ngoài cửa đi vào, tới cạnh Phục Đình làm lễ: “Bẩm Đại đô hộ, rất nhiều thương hộ trong thành đến quan phủ hỏi vì sao lại đuổi chủ tiệm hiệu buôn hình cá đi, bọn họ đang rất lo, không còn lòng dạ kinh doanh, bây giờ phải làm sao ạ?”

Phục Đình nhìn La Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa ngăn người, vội đi tới nói: “Tam ca không tin đệ làm việc à, trời còn chưa sáng đệ đã đi làm ngay, cho tất cả người tiếp quản mặc thường phục, lại hạ lệnh ép đám chủ tiệm không được tiết lộ phong thanh gì ở trong thành, chứ không thì bọn họ đâu có gấp gáp ra khỏi thành tìm chủ nhân làm gì, huống hồ lúc đó còn có có tiếng sét che giấu, những thương hộ khác làm sao biết được? Trừ khi đã có người đưa tin cho họ.”

Nói đến đây thì hần dừng lại, trong đầu nghĩ, không lẽ thực sự có người đã đưa tin?

Phục Đình thu đao vào vỏ, nhìn Tê Trì: “Đại tạ về giải quyết, hiện tại ta có chuyện quan trọng hơn.”

Viên quan đành lui ra ngoài.

Tê Trì bình tĩnh nghĩ, xem ra Tân Lộ đã thuận lợi về phủ rồi.

Nàng định mượn tay những thương hộ khác gây áp lực rồi sẽ nghĩ cách xóa bỏ nỗi băn khoăn của chàng, thế nhưng bây giờ, có lẽ cũng chỉ có thể đến mức này thôi.

Phục Đình hỏi: “Có phải là nàng không?”

Rốt cuộc nàng cũng mở miệng: “Chuyện gì?”

Chàng nhìn xoáy vào mặt nàng, đoạn gật đầu: “Xem ra chỉ có mình ta là có thể chứng thực.”

Nói đoạn chàng xoay người, sải bước rồi đi.

Tê Trì đứng tại chỗ, đột nhiên hiểu ra, vội đội mũ trùm lên rồi nhấc vạt áo bước nhanh ra ngoài.

Ra tới bên ngoài thì không thấy bóng dáng Phục Đình đâu nữa, chỉ có binh lính canh giữ nghiêm ngặt, trong ngoài hai vòng như thể đang chống địch.

Có binh sĩ không nhận ra nàng, thấy nàng đi ra thì tính cản lại, nhưng bị La Tiểu Nghĩa cũng đi ra theo trường mắt nên vội vàng lui ra.

Tê Tri tiện tay kéo một con ngựa, giẫm lên bàn đạp, chẳng nói chẳng rằng lập tức phi ra ngoài.

La Tiểu Nghĩa muốn gọi theo, nhưng nhớ đến hành động của tam ca, đoán là không thể vạch trần thân phận của tẩu tẩu nên đành im lặng.

...

Trời đã tối, nhưng công thành vẫn chưa đóng.

Tê Tri phóng nhanh về phủ, gần như chẳng nghĩ được gì.

Tới trước cửa phủ, nàng xuống ngựa, gỡ mũ ra, nhanh chân quay về nhà chính.

Vừa đi tới cửa, bước chân dừng lại.

Tân Lộ quỳ ngoài cửa, ngược thấy nàng thì mới dám đứng dậy rời đi.

Tê Tri bước vào phòng.

Trong phòng sáng đèn nhưng chung quanh lại rất lộn xộn, mọi hòm rương ngăn tủ đều bị mở toang – đã bị lục soát một lần.

Phục Đình đứng bên bàn, cầm trong tay một cuốn sổ.

Không phải là sổ sách thu chi của nàng.

Chỉ là cuốn sổ nàng viết lung tung rồi tính toán mà thôi.

Sổ thu chi đã bị nàng khóa lại, bảo Tân Lộ chuyển chỗ cất.

Có lẽ chàng có thể nhìn ra được dấu vết gì đó trong căn phòng này, nhưng sẽ không lục được bất cứ bằng chứng nào.

Phục Đình nhìn cuốn sổ kia hai lần.

Chữ viết khác hẳn đêm hôm đó.

Chữ đêm đó đưa ra ngoài rất mạnh mẽ phóng khoáng, đúng là không giống bút tích của nữ nhân.

Chàng không nhìn ra được sơ hở nào.

Phục Đình nhìn nàng: “Nàng nói cho ta biết, vì sao nàng lại trùng hợp có được miếng ngọc xanh đỏ, rồi vì sao lại tới gian hàng ấy?”

Tê Tri hỏi khẽ: “Nếu thiếp nói thì chàng có nghe không?”

“Không biết,” Chàng nói: “Nhưng vì là nàng nên mọi chuyện rất hợp lý.”

Bổ trí cho lưu dân, đồ nhiều tiền mua ngựa.

Những khoản tiền kia đều có xuất xứ cả.

Rồi hiệu buôn này lại tận tâm tận lực như vậy với phủ đồ hộ cũng có nguyên do.

Tê Tri mấp máy môi, nhẹ nhàng mím lại.

Người bên dưới sẽ không bán đứng nàng, chàng cũng chẳng lục soát được gì, nếu cố ý che giấu thì có nhẽ sẽ có đường lui.

Chỉ cần nàng cứ như lần trước, biên một câu nói dối là xong.

Nhưng nàng lại chẳng thể nói nổi nên lời.

Phục Đình cầm khối ngọc kia: “Đây là vật bên người của nàng đúng không?”

Nàng im lặng một chốc rồi gật đầu: “Đúng thế.”

Mặt chàng tái mét: “Sao nàng không lừa ta tiếp, nói tài sản này cũng là được Quang vương để lại cho nàng.”

Nàng không lên tiếng.

“Có thể khiến ta dùng binh mã đích thân lục soát, ngoại trừ người Đột Quyết ra, thì chính là nàng,” Chàng gần từng chữ nói: “Phu nhân của ta.”

Tê Tri nói: “Hôm nay thiếp có thể không cần đi, cũng có thể mặc kệ những tổn hại đó, nhưng thiếp không muốn đất Bắc chịu tổn thất.”

Phục Đình nhìn nàng: “Không sai, là ta ép nàng.”

Nàng ngược mắt lên: “Thiếp chỉ muốn đề chàng biết là thiếp cũng như chàng, đều muốn tốt cho đất Bắc.”

Dù nàng cũng có tâm tư riêng, phía sau hy vọng đất Bắc phát triển là muốn lợi cho bản thân, nên suy cho cùng vẫn là muốn đất Bắc phát triển.

Chàng đi tới đứng cạnh nàng: “Vậy sao nàng không ra mặt nói thẳng với ta luôn?”

Nàng nói nhỏ: “Thiếp là tôn thất cao quý mà lại âm thầm làm kinh doanh, như vậy rất mất thân phận.”

“Thân phận?” Phục Đình cười nhạt: “Ta xuất thân từ gi, liệu sẽ để ý đến thân phận?”

Đừng nói chuyện nàng âm thầm kinh doanh, dù có công khai là thương nhân thì chàng cưới rồi cũng sẽ hiểu cho nàng, há lại so đo thân phận này kia.

Lý Tê Tri khôn khéo như vậy nhưng lại không nghĩ đến chuyện này.

Nàng càng nói nhỏ hơn: “Nếu đề chàng biết, sợ càng làm khó chàng.”

“Sao nàng không nói thật?” Chàng cúi đầu, neho mắt nhìn nàng: “Nàng lừa ta, chỉ vì nàng không tin ta.”

Làn mi nàng rung lên, đôi môi mấp máy.

Phục Đình bạnh mặt, đôi mắt tối đen: “Ngay tới việc ta triệu nàng nàng cũng không gặp, thậm chí còn đề phòng ta, ta không đáng để nàng tin tưởng thế ư.”

Nhớ lại lúc còn ở Cao Lan Châu, cô gái này đã cười nói với chàng rằng: chỉ cần là Phục Đình chàng thì nhất định có thể qua được.

Lúc ấy chàng cứ ngỡ đã tìm được một người vợ ủng hộ tin tưởng mình, đủ để cùng nắm tay bước qua mùa đông giá rét ở đất Bắc.

Dù về sau biết nàng không hẳn là thật lòng, nhưng ít nhất vẫn còn đó sự tin tưởng.

Thế mà, thì ra ngay tới điều này cũng là giả.

Chàng bắt lấy cằm nàng, ép nàng ngẩng đầu lên: “Nàng lừa ta, lại còn muốn thao túng ta.”

Dưới ánh nến, mặt nàng trắng nhợt không chút sắc máu.

Nghe thấy giọng chàng lạnh lùng: “Phục Đình ta là người nàng có thể thao túng ư?”

Chàng buông tay, xoay người sải bước ra khỏi cửa.

Tê Tri lập tức đuổi theo mà không nghĩ ngợi, tới ngoài hành lang, vội kéo tay chàng lại.

Phục Đình ngoái đầu: “Thả ra.”

Nàng nắm chặt tay chàng không buông.

Phục Đình giờ tay gỡ tay nàng ra.

Con tim nàng rơi thẳng xuống, ngón tay cuối cùng bị chàng gạt đi.

...

Lý Nghiên nghe thấy tiếng động, lúc chạy nhanh tới ngoài nhà chính thì chỉ thấy cô cậu đứng dưới hành lang.

Cậu đi tới, thấy nàng như đang nhìn một người nào đó, một lúc lâu sau mới dám lên tiếng: “Cô ơi, cô sao thế ạ?”

Tê Tri cứ nhìn thẳng về phía trước, đến lúc này mới hoàn hồn, lắc đầu.

Lý Nghiên không yên tâm, đỡ nàng: “Sắc mặt cô không được khỏe, nên quay về nghỉ ngơi thôi ạ.”

Tê Tri được cháu trai dìu về phòng, ngồi xuống giường.

Lý Nghiên thấy trong phòng lộn xộn thì ngạc nhiên, đứng bên cạnh nàng: “Cô và dương có gì xích mích ạ, nếu có chỗ nào khó chịu thì nói với cháu đi.”

Tê Tri sờ mặt cậu, cười khê: “Cũng chẳng có gì, chỉ là đã khiến được cháu biết được bí mật lớn nhất của cô mà thôi.”

Lý Nghiên bất ngờ, nhưng vẫn nhanh chóng phản ứng lại: “Dạ đã biết rồi ạ?”

Nàng gật đầu, ngoài mặt tuy cười nhưng nụ cười không lan tới mắt, thất thần bảo: “Nếu có ngày cô không thể giúp cháu được nữa, thì cháu có thể sống tiếp được không?”

Lý Nghiên giật mình: “Sao cô lại nói vậy?”

Mắt nàng giật giật, mỉm cười: “Cô nói đùa thôi, cháu chớ nghĩ nhiều.”

Lý Nghiên thờ phào, xưa nay cô luôn là người dạy cậu phải nhìn về phía trước, sẽ không có chuyện nói ra những lời như vậy đâu.

Cậu nhìn xung quanh, lòng dạ lo lắng, tình hình như vậy thì thật sự không biết được thế nào.

Tân Lộ đi vào đưa đồ ăn, thấy gia chủ chỉ ngồi ở trên giường thì đặt đồ ăn tới trước mặt nàng, sau đó nhanh nhẩu dọn dẹp đồ đạc, không dám nói gì.

Lý Nghiên đưa đĩa cho Tê Tri: “Cô ăn gì đó trước đi ạ.”

Tê Tri nhận lấy: “Ra ngoài cả đi, ta muốn ở một mình.”

Lý Nghiên thấy cô đã bình tĩnh lại thì yên tâm, gọi Tân Lộ ra khỏi nhà chính.

Tê Tri ngồi một mình, cứ cầm đĩa trong tay nhưng không động đĩa, nhớ lại chuyện ban nãy.

Lúc Phục Đình gạt tay nàng ra, nàng đã nói: Thiếp còn có chuyện muốn nói.

Chàng nhìn nàng, giọng lạnh lùng: Giờ ta không biết nàng nói thật được bao nhiêu phần với ta.

Một bụng muốn nói lại nhất thời chẳng thể thốt ra.

Nàng chưa bao giờ nghe thấy ngữ khí chàng như vậy cả, tựa như cực kỳ thất vọng.

Trời vừa tảng sáng, cổng chùa đã mở.

Trụ trì đi ra ngoài, nhìn thấy người đứng trước mặt thì không khỏi bất ngờ, vội chấp tay hành lễ: “Phu nhân đã về phủ rồi, vì sao lại quay lại chùa?”

Tê Tri đứng trước cổng chùa, váy áo phát phơ trong gió, sau lưng chỉ có một con ngựa mà không có tùy tùng.

Nàng trần trọc cả đêm, trời còn chưa sáng đã tới đây.

“Ta nhớ là có thể châm đèn Phật ở trong chùa này.”

Trụ trì nói: “Chắc hẳn phu nhân muốn châm cùng Đại đồ hộ.”

Nàng lắc đầu: “Ta muốn châm một ngọn đèn cho người đã khuất, không biết có được không.”

Trụ trì niệm Phật hiệu: “Đương nhiên là được, mời phu nhân.”

Tê Tri đi theo ông ta vào chùa.

Băng qua đại hùng bảo điện, bước vào một gian Phật đường, bên trong sáng rực ánh đèn.

Cạnh cửa có một cái bàn, bên trên bày sẵn giấy mực.

Tê Tri cầm bút, hai tay đưa tới: “Mời phu nhân viết tên của người đã khuất.”

Tê Tri cầm bút, đứng trước bàn cúi đầu một lúc lâu mới đặt bút xuống giấy.

Trụ trì thấy thế thì thở dài: “Đường như phu nhân đang có nỗi lòng nặng nề khó gỡ.”

Nàng viết xong, gác bút nói: “Có lẽ thế.”

Trụ trì lại niệm Phật hiệu: “Nếu không gỡ được lòng thì khó thấy được bản tâm.”

Nàng cười: “Bản tâm của ta không thay đổi, mãi mãi sẽ không.”

Trụ trì thờ dài, đi tới cầm lấy tờ giấy, thấy ghi phía trước tên là tước vị Quang vương thì không dám thờ ơ, đích thân dán lên đèn Phật cho nàng.

Thắp ngọn đèn Phật hình hoa sen, trụ trì đặt vào tay Tê Tri, chấp tay lại rồi cáo lui.

Tê Tri cầm đèn, đặt vào giữa rất nhiều ngọn đèn khác.

Nàng quỳ xuống đem côi trước đèn, nhìn ngọn đèn kia.

Phảng phất trông thấy gương mặt của anh trai, y nhợt nhạt nằm trên giường, nói với nàng: *sau này, phải Quang vương nhờ cả vào muội.*

Cả A Nghiên nữa.

Con tim nàng dần dần siết lại.

Nhớ đến Phục Đình.

Chàng cảm thấy nàng không tin mình.

Tối qua ở trên hành lang, nàng muốn nói với chàng rằng không phải là không tin, mà là không dám.

Chàng là chỗ dựa cuối cùng của nàng, nàng không thể đi sai một bước trước mặt chàng được, không thể để lộ khi chưa tới thời điểm.

Nhưng nàng sao có thể nói ra được những lời này.

Nếu nói ra thì lại khiến chàng nghĩ thế nào đây.

Tài sản trong tay là sức mạnh cuối cùng của nàng, thậm chí cũng là sức mạnh lót đường cho A Nghiên, không cho phép bất cứ ai thăm dò, bắt đầu từ khi nàng tới đất Bắc là đã không còn đường quay lại nữa rồi.

Ánh lửa bập bùng như thế lúc này anh trai đang ở trước mặt nàng, từng câu dặn dò vẫn còn quanh quẩn bên tai.

Chợt bên tai vang lên câu nói kia: *Phục Đình ta là người nàng có thể thao túng ư?*

Tim nàng đập mạnh, trước mắt nhòe đi.

Mấy câu nói cứ lặp đi lặp lại bên tai, xua cũng không tan ——

Phải Quang vương sau này... đành nhờ cả vào muội.

Muội biết mà ca ca, muội biết mà.

A Nghiên...

Muội sẽ chăm sóc nó thật tốt, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nó.

Tay nàng vịn phía trước, mu bàn tay ướt nhẹp, thấp giọng lầm bầm: “Ca ca, muội xin lỗi, muội sợ là, không hoàn thành được giao phó của huynh rồi...”

Bây giờ nàng không có được trái tim chàng, thì đã không còn ai để dựa dẫm nữa rồi.

Lại còn khiến chàng lạnh lòng.

“Có lẽ muội đã sai rồi, muội không biết phân lượng trong lòng chàng, muội không dám, ca ca, huynh có nghe thấy không?”

“Xin lỗi ca ca, muội xin lỗi, nếu thật sự như vậy, xin huynh đừng trách muội, chớ có trách muội...”

Cảnh trước mắt mờ hồ nhòe đi, nàng cũng không biết mình đang nói gì, chỉ muốn con tim được vỗ về yên ổn.

Không thể kể lể được với ai, chỉ có lúc này ở đây mới khiến nàng thả lỏng.

Trong phật đường không một bóng người, nàng chỉ cho phép mình buông thả lúc này, tâm sự với người thân nhất.

Với âm lượng chỉ mình nàng nghe thấy.

Nàng liên tục xin lỗi anh trai.

Hy vọng y có thể tha thứ cho mình.

Một lúc lâu sau, đến tận khi nàng đã không nhìn rõ ánh nến thì bất chợt nghe thấy một âm thanh: “Huyện chủ?”

Nàng chậm rãi ngược lên, trông thấy một bóng người lơ mờ ở cạnh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Phục Đình đi vào quân trướng, cời đao ra treo lên giá binh khí rồi vắt roi ngựa lên vỏ đao, sau đó đi tới giường nhỏ trong góc, ngã đầu nằm xuống.

Trước lúc nhắm mắt, chàng nhìn thấy mảnh da hổ cũ nằm trên giường.

Chàng đã sờ được tấm da này nhiều năm về trước, đã bạc màu đôi phần, bị lật một góc ở dưới gối – do lần trước lúc Tê Tri tới, hai người chen nhau ngủ một đêm nên mới vậy, nào giờ chàng không để ý lắm.

Chàng từ ngoài về, cả đêm chẳng chợp nổi mắt, tính nằm nghỉ một lúc nhưng khi thấy nó thì lại ngồi dậy.

...

Một lúc sau, La Tiểu Nghĩa ở ngoài lều đi vào, thấy Phục Đình đứng trước bàn đồ.

Bộ quân phục trên người chàng không gài nút, có vẻ như vừa tắm vào nên trên mặt lẫn cổ đều có nước đọng, tay cầm túi rượu đưa lên miệng.

La Tiểu Nghĩa không dám lên tiếng, biết đã có chuyện xảy ra.

Tối hôm qua từ sau khi bao vây phùng trà rồi về lại thành, hấn cũng cấp tốc chạy tới phủ đô hộ, vừa vào thì gặp Phục Đình sai bước đi ra từ hậu viện.

Lúc ấy hấn đã thấy tam ca có vẻ khác lạ, cảm giác mang lại như chú sói cô độc rồi bày đàn trên thảo nguyên bao la.

Ngoại trừ tẩu tẩu hấn ra, không ai có thể khiến tam ca nhà hấn như vậy cả.

Phục Đình đã thấy hấn, tu ba ngụm rượu rồi vặn nắp lại, chẳng buồn ngẩng đầu mà cứ thế hỏi: “Có chuyện gì?”

La Tiểu Nghĩa vội bật cười, nói: “Không phải tối qua tam ca dặn đệ xử lý chuyện của mấy thương hộ kia à, hiện tại đã trấn áp được bọn họ rồi.”

Tối qua hấn dẫn các viên quan đi gửi văn thư của phủ đô hộ cho những thương hộ kia, nói là không phải trước đó muốn đuổi chủ tiệm của hiệu buôn hình cá, mà là nể tình bọn họ rất tích cực trong chuyện mua bán với Hồ tộc nên mới gọi bọn họ đi nhận thưởng.

Dù gì cũng là để những thương hộ kia yên tâm, nhân tiện cũng hỏi thúc việc buôn bán của các nhà.

Phục Đình đặt túi rượu xuống, đáp một tiếng.

La Tiểu Nghĩa nhìn sắc mặt chàng, cười ha ha: “Sao lúc này tam ca lại xem bản đồ?”

Phục Đình nói: “Xem nàng kinh doanh ở đất Bắc.”

Nàng là ai, La Tiểu Nghĩa biết rõ.

Hấn cười gượng, âm thanh trong cổ họng như bị cát mài, nói nhỏ: “Cái đó, đệ đã sớm nhìn ra tẩu tẩu không phải là phụ nữ bình thường mà.”

Hấn đã chấn động suốt cả đêm.

Nghĩ tới những hiệu buôn hình cá mình thấy hồi trước, rồi đến những xấp ngân phiếu, tất cả đều là của một mình tẩu tẩu, hấn thực sự không nói được gì.

Chẳng trách tẩu tẩu hấn chưa bao giờ đặt tiền vào mắt, bởi nàng đúng là có tiền mà!

Phục Đình nghe thế, khóe miệng nhếch lên.

Đúng vậy, Lý Tê Tri chưa bao giờ là một người phụ nữ bình thường.

Bởi thế, chàng cũng chẳng ngạc nhiên khi nàng có gia sản kếp xù như vậy.

La Tiểu Nghĩa ló đầu nhìn mặt chàng, thăm dò nói: “Tam ca, tàu tẩu có tiền cũng đâu phải chuyện xấu, chúng ta cũng có thể yên tâm mà, có phải nên thả mấy chủ tiệm kia ra không, để những thương hộ khác đỡ nghĩ lung tung.”

Hôm qua lúc hấn rời khỏi phường chế trà, những chủ tiệm kia vẫn bị vây ở đó, hấn không biết giờ thế nào rồi.

Phục Đình kéo quần phục trên người, sửa cổ áo: “Ta đã cho bọn họ đi rồi.”

Lúc này La Tiểu Nghĩa mới nhớ ra chuyện gì đó: “Tối qua từ sau khi ra khỏi phủ đô hộ cũng không thấy tam ca đâu, chẳng lẽ chính là đi làm chuyện này?”

“Ừ.”

La Tiểu Nghĩa nói: “Sao không bảo đệ đi cho, tam ca cần gì phải tự đích thân đi.”

“Nhất định phải là ta.” Phục Đình thất đai lưng, sờ vào khối ngọc hình cá bên hông.

Chàng đi là để ếm miệng bọn họ.

Đem theo ngọc cũng là vì muốn hiểu chuyện kinh doanh của hiệu buôn ở các nơi đất Bắc.

Bọn họ đồng ý ký vào sinh tử trạng, phải quên đi chuyện đã xảy ra ở phường chế trà.

Sau này cần làm gì thì làm cái đó, bọn họ chỉ là thương nhân muốn yên phận, có lợi cho cuộc sống người dân ở đất Bắc thì phủ đô hộ cũng không làm khó.

Nghĩ tới đây, chàng nhìn sang La Tiểu Nghĩa: “Bảo đội ngũ điều động hôm qua cũng lập quân lệnh trạng đi, không được truyền ra ngoài dù là nửa chữ.”

La Tiểu Nghĩa nghĩ qua là minh bạch ngay, nghiêm nghị nói: “Đúng thế, tam ca nói đúng, tàu tẩu có thân phận cao quý như vậy, há có thể bị người khác biết làm kinh doanh.”

“Đó là chuyện thứ yếu.” Chàng nói.

La Tiểu Nghĩa khó hiểu: “Thế thì là tại sao?”

Phục Đình thất dây buộc tay áo, nói: “Nàng là phu nhân Đại đô hộ, nếu để người khác biết thì sẽ cho rằng nàng lạm quyền tư lợi, không tốt cho nàng.”

Chàng móc khối ngọc ra đưa: “Đệ trả lại nàng miếng ngọc này đi.”

La Tiểu Nghĩa hiểu rõ, khó tin nhìn chàng rồi lại nhìn khối ngọc, không chịu nhận: “Ngay đến chuyện này tam ca cũng nghĩ cho tàu tẩu, rõ ràng là không tức giận, vậy sao huynh không tự đi trả đi?”

Phục Đình lạnh giọng: “Nói nhảm ít thôi, đệ không hiểu đâu.”

La Tiểu Nghĩa nói: “Không hiểu chỗ nào, đệ thấy tam ca rất dễ ý tàu tẩu mà.”

Hai mắt Phục Đình cũng lạnh đi: “Đệ muốn ăn đòn đúng không?”

La Tiểu Nghĩa không thấy bộ dạng của chàng tối qua nên mới nói vậy, nhắm mắt liến thoắng: “Dù có bị đánh thì đệ cũng phải nói, huynh một thân một mình đã nhiều năm, tàu tẩu có thể coi như là người nhà duy nhất của huynh, huynh quan tâm đến tàu tẩu thì có gì sai?”

Cầm Phục Đình bạnh ra, ngoài mặt cười khẩy: “Đệ thì biết cái gì!”

Không sai, Lý Tê Tri đúng là người nhà duy nhất của chàng.

Nhưng người nhà của nàng lại chỉ có ở Quang Châu.

Chàng dặt khối ngọc vào bên hông, liếc xéo La Tiểu Nghĩa: “Đám vọng nghị thị phi của cấp trên, mười quân côn, làm xong chuyện của mình thì đi chịu đòn đi.”

La Tiểu Nghĩa tròn trừng, trơ mắt nhìn chàng ra khỏi lều.

Hấn có hơi hối hận, không ngờ tam ca lại ghé góm vậy, đã chạm đến vảy ngược của lão ta rồi à.

Phục Đình vừa ra khỏi lều thì một cận vệ đi tới, bẩm báo với chàng ——

“Bẩm Đại đô hộ, người trong triều phái tới đã vào phủ Hãn Hải rồi.”

Chàng hỏi: “Người nào?”

Cận vệ báo tên.

Chàng chỉ gật đầu: “Biết rồi.”

Trong phật đường ở ngôi chùa trên núi, Tê Tri đứng dậy.

Lúc đứng lên nàng thoáng nghiêng đầu, dùng tay áo lau mắt, tới khi xoay mặt lại thì đã trở lại bình thường.

Rốt cuộc cũng thấy rõ người đến, nàng nhìn từ trên xuống dưới một lượt, không ngờ y lại xuất hiện ở đây.

Sau lần từ biệt ở Cao Lan Châu, nàng cứ tưởng sẽ vĩnh viễn không gặp lại y nữa.

Thôi Minh Độ mặc viên lĩnh lụa màu xanh lam, trâm ngọc cài trong búi tóc, đang đứng ở cửa nhìn nàng.

Nàng nhìn mấy lần, bình tĩnh hỏi: “Vì sao Thôi thế tử lại ở đây?”

Tầm mắt Thôi Minh Độ dừng trên mặt nàng, đến lúc này mới động đây, gơ tay hành lễ, từ tốn nói: “Ta tới đây vì công vụ, trước khi vào thành nghe nói huyện chủ và Đại đô hộ đang ở trong chùa, cho nên mới tìm tới, quả nhiên gặp được huyện chủ ở đây.”

Tê Tri nghĩ đúng là khéo thật, trước khi vào thành lại còn nghe ngóng tung tích của bọn họ.

“Bọn ta đã kết thúc chuyến đi rồi, nếu có công vụ thì thế tử nên đến gặp phu quân của ta.” Nói đoạn, nàng đi thẳng ra khỏi cửa.

Thôi Minh Độ nhìn nàng đi tới gần, lúc sắp lướt qua, y đã không nén nổi hỏi: “Huyện chủ sống không được tốt sao?”

Tê Tri dừng bước nhìn y.

Thôi Minh Độ có ngũ quan tuần tú, mặt trắng bóc, toát lên vẻ nho nhã cao quý, khác biệt hẳn với Phục Đình.

Phục Đình anh tuấn, cường tráng, mũi cao mắt sâu, ít nhất là đen hơn y một tông.

Nàng không hiểu vì sao mình nhìn y mà lại nghĩ tới người đàn ông kia, thản nhiên đáp: “Ta sống rất tốt, không biết vì sao thế tử lại nói thế.”

Thôi Minh Độ nhìn đôi mắt hoen đỏ của nàng: “Vì vừa thấy nàng có vẻ rất đau lòng.”

Lúc vào chùa y cũng chẳng ôm nhiều hy vọng, nhưng không ngờ lại thấy nàng trong phật đường này.

Nàng quỳ trên đệm cỏ, tay chống trước người, ủ rũ cúi đầu, im lặng rơi lệ.

Y quả thực quá kinh ngạc nên mới lên tiếng gọi huyện chủ.

Tê Tri không hy vọng đáng vẻ đó của mình rơi vào mắt y, nàng ngoảnh mặt đi, biểu cảm hững hờ: “Thế tử nghĩ nhiều rồi, đây là chùa chiền, ta chỉ ở đây tưởng nhớ người thân mà thôi.”

Thôi Minh Độ không khỏi nhìn vào trong phật đường, những chiếc đèn Phật thấp sáng được xếp thành từng hàng một khiến y không nhìn rõ được gì, y chỉ đoán: “Huyện chủ tưởng nhớ Quang vương sao, liệu ta có thể cũng tế bái được không?”

Nàng như nghe thấy câu chuyện đùa, chân bước ra khỏi cửa: “Không cần.”

Thôi Minh Độ tự biết chuyện từ hôn hồi trước đã khiến Quang vương đau lòng, y áy náy trong lòng đã lâu, nay muốn bù đắp mà không có cơ hội, thấy nàng đi xa thì chậm rãi đuổi theo.

Bên ngoài cửa chùa, dưới bậc thềm, một chú tiểu sa di trao cương ngựa cho Tê Tri.

Nàng nhận lấy, thấy bóng người sau lưng thì ngoái đầu lại nhìn: “Thôi thế tử còn có việc chăng?”

Thôi Minh Độ bước tới, nhìn vào ngựa của nàng: “Sao huyện chủ không dẫn theo tùy tùng, cứ vậy cưỡi ngựa tới ư?”

Nàng nói: “Đây là đất Bắc, ta thân là phu nhân Đại đô hộ, muốn làm gì đều được.”

Thôi Minh Độ chỉ ra xa: “Ta có dẫn tùy tùng theo, lý ra cũng nên đến phủ đô hộ viếng thăm Phục Đại đô hộ, không bằng để ta hộ tống huyện chủ về phủ.”

Nàng cười: “Tốt nhất vẫn nên thôi.”

Thôi Minh Độ nhìn nụ cười trên mặt nàng, thấp giọng hỏi: “Có phải huyện chủ vẫn chưa tha thứ ta chuyện ngày trước, nên mới tránh né nhiều lần vậy?”

Đối với Tê Tri y chỉ là nửa người quen, không yêu không ghét thì càng không nói gì tới chuyện tha thứ, chuyện nàng không tha thứ chẳng qua là hầu phu bọn họ khi đó đã khiến anh nàng tức giận, khiến anh nàng thêm đau lòng.

Còn về người này, nàng chẳng có oán hận gì cả.

Nàng nói: “Nếu thế từ cũng nhớ tới chuyện lúc trước thì phải biết ta đã là vợ người khác, nếu trước đây có dây dưa gì thì càng phải tránh nghi ngờ mới phải.”

Thôi Minh Độ chần chừ, nói: “Nếu chẳng qua là tránh nghi ngờ thì ta yên tâm rồi.”

Tê Tri không khỏi nhìn y, cảm giác lời y nói có ý khác, chợt nghĩ tới chuyện y đã viết thư cho nàng.

“Nếu thế từ cũng đến phủ đô hộ thì cứ tự nhiên, ta phải đi rồi.”

Thôi Minh Độ lập tức lùi ra sau nửa bước: “Vâng, mời huyện chủ.”

Tê Tri giẫm lên bàn đạp, giục ngựa lao đi mà không hề ngoái đầu một lần.

Thôi Minh Độ nhìn bóng nàng khuất dần, bất giác nhớ tới lúc nàng ném thê trên đài cao trong trại ngựa trong lần đầu gặp nhau, và cả bóng nhận lướt qua khi theo người đàn ông đó đi ra.

Mỗi một lần thấy nàng, nàng luôn khiến y bất ngờ.

Ở trại ngựa cũng thế, mà cảnh roi lệ trong phạt đường lần này cũng vậy.

Trong quân doanh, La Tiểu Nghĩa bị đánh mười quân côn cổ nén đau, xoa lưng lê bước tới trước lều, chỉ thấy một người một ngựa vụt qua trước mắt.

Hắn nhìn sang, người trên con ngựa ô cao to kia không phải là tam ca thì là ai.

Hắn tiện tay kéo một cận vệ tới: “Sao thế, Đại đô hộ chịu về phủ rồi à?”

Cận vệ chấp tay: “Đại đô hộ nhận được tấu báo, trong triều phái quý nhân tới nên dĩ nhiên phải về phủ.”

La Tiểu Nghĩa chắc một tiếng, hắn còn tưởng mình nhận mười quân côn đã khiến tam ca hồi tâm chuyển ý cơ chứ.

“Ai tới thế?” Hắn thuận miệng hỏi.

Cận vệ đáp: “Thế tử phủ Hà Lạc hầu ở Đông đô Lạc Dương.”

La Tiểu Nghĩa ngạc nhiên, động tới chỗ đau khiến hắn ngoác miệng hít hà: “Sao hắn ta lại tới đây.”

...

Phục Đình phóng nhanh quay về phủ.

Vừa xuống ngựa, binh sĩ mặc thường phục đánh ngựa tới, quỳ xuống trước mặt chàng, bẩm báo đã rút hết những người phải đi canh giữ quanh chùa, trước khi đi có thấy phu nhân ở trong chùa.

Chàng hỏi: “Vì sao nàng lại vào chùa?”

“Không rõ ạ.”

Phục Đình không nói nữa, vừa định nhắc chân vào phủ thì binh sĩ kia lại báo: quý nhân trong triều phái tới cũng vào chùa, một trước một sau ra khỏi chùa với phu nhân.

Chàng cảm roi ngựa, nhớ đến con người Thôi Minh Độ thì lạnh lùng nhìn sang: “Các người không thấy gì cả.”

Binh sĩ kia vâng dạ rồi rút lui.

Phục Đình vào phủ, vừa tới thư phòng thì thấy Tê Tri.

Nàng đứng bên bàn, có vẻ như đang đợi chàng.

“Thiếp biết chàng nhất định sẽ về.” Nàng nói, nghe Thôi Minh Độ bảo đến vì công vụ nên đoán kiểu gì chàng cũng sẽ về.

Phục Đình nhìn vào mặt nàng, thấy mắt nàng hoen đỏ thì cắn răng, cố kìm nén không hỏi.

Chàng giờ tay sờ vào hông, lấy khối ngọc xanh ra đặt lên bàn: “Trả lại nàng.”

Cuối cùng vẫn là tự chàng đem trả.

Tê Tri nhìn khối ngọc rồi nhìn chàng: “Chàng còn trách thiếp nữa không?”

Chàng nói: “Nàng làm chuyện đó vì đất Bắc, ta không có lý do trách cứ.”

“Chàng biết thiếp không hỏi chuyện này.” Nàng cầm khối ngọc lên, dịu dàng hỏi: “Trả thiếp cái này, vậy phu quân ngày trước của thiếp, có thể trả lại luôn cho thiếp được không?”

Phục Đình không nói, buồn cười nhưng lại không cười nổi.

Tê Tri nhìn cầm chàng, nàng biết ngày nào chàng cũng dùng dao cứa thận cạo râu, nhưng hôm nay có vẻ chẳng màng quan tâm, cầm lén phún râu xanh, trong mắt dường như in hằn sự mệt mỏi.

Nàng nghĩ, chắc là mình sẽ không có được câu trả lời của chàng, nắm khối ngọc trong tay, bàn tay bất giác dùng lực: “Lúc trước chàng nói sẽ làm vợ chồng êm đềm với thiếp, có phải cũng không giữ lời không?”

Phục Đình cúi đầu, rớt cuộc cũng bật cười: “Là nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm vợ chồng êm đềm với ta.”

Ngoài cửa, một người hầu gấp gấp chạy tới, bẩm báo quý nhân trong triều đã đến.

Phục Đình xoay người đi ra.

Trên đường đi, chàng gặp Thôi Minh Độ đến bái kiến.

“Phục Đại đô hộ.” Y làm lễ.

Phục Đình ôm quyền, trả quân lễ: “Thôi thế từ đi đường xa đến, vì sao không nhả nhủ gì trước?”

Thôi Minh Độ cười nói: “Tại hạ chỉ phụ lệnh thánh nhân đến Mạt Hạt một chuyến, đi tắt ngang qua đất Bắc, thánh nhân xưa nay rất quan tâm đến người dân nơi đây nên tại hạ mới quyết tâm ở lại mấy hôm, để khi quay về còn có thể trình lên.”

Phục Đình nói: “Đó là vì Thôi thế từ có lòng.”

Đã nhiều năm thánh nhân chưa hề phái người tới đất Bắc, chỉ quan tâm mỗi Đột Quyết, nói xưa nay quan tâm đến người dân ở đây thì đúng là nói quá.

Nhưng lý do đường đường chính chính như vậy, chàng tạm thời tin.

Thôi Minh Độ nhìn ra sau lưng chàng, trong thư phòng, Tê Tri chậm rãi bước ra.

Nàng nhìn lướt qua bọn họ, nhìn từ xa chỉ thấy mỗi gương mặt trắng vô hồn.

Thôi Minh Độ nhìn kỹ mấy lần, mới chắc chắn là nàng đang nhìn người đàn ông trước mặt.

Phục Đình không ngoài đầu nhưng vẫn để ý đến ánh mắt của y, nhớ lại chuyện đã được bẩm báo trước đó.

Lý Tê Tri đối với Thôi Minh Độ thế nào, chàng đã thấy hồi ở trại ngựa, hẳn sẽ không bỗng dưng vô cớ bắt gió bắt bóng, nhưng Thôi Minh Độ có như vậy với Lý Tê Tri hay không thì chưa chắc.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đom Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Trời âm u, mây đen bao phủ.

Bên ngoài phủ đô hộ, năm sáu viên quan mặc quan bào trắng thớm đang đứng chờ.

Phục Đình đi ra, theo sau là Thôi Minh Độ.

Các viên quan lập tức đi tới làm lễ với Thôi Minh Độ, mời hắn đi tham qua một chuyến trong ngoài phủ Hãn Hải.

Đây là sắp xếp của Phục Đình.

Nếu Thôi Minh Độ đã bảo là muốn thay thánh nhân đến xem xét cuộc sống người dân đất Bắc, dĩ nhiên chàng sẽ thành toàn.

Người hầu dắt ngựa của Phục Đình đến, chàng vừa nhận dây cương thì bỗng nghe Thôi Minh Độ hỏi: “Phục Đại đô hộ không mời huyện chủ Thanh Lưu đi cùng sao?”

Chàng nhìn sang: “Thôi thế tử muốn vợ ta cũng đi cùng?”

Thôi Minh Độ nói: “Chỉ là hỏi ở Cao Lan Châu thấy vợ chồng hai người thường xuyên cùng ra cùng vào, đoán chắc tình cảm rất tốt nên ta mới nói thế.”

Giọng chàng thấp đi: “Thì ra thế tử để ý đến vợ chồng chúng ta.”

Thôi Minh Độ ngắt ra, cười nói: “Huyện chủ chi nhiều tiền như vậy, ở trại ngựa có ai không chú ý, tự nhiên tại hạ cũng để ý chút.”

Ý y nói cứ như không dẫn theo Lý Tề Trì thì không bình thường.

Phục Đình quét nhìn y, không để vào tai ý trong câu nói của y, dặn người hầu: “Đi mời phu nhân tới.”

Thôi Minh Độ khách khí chấp tay: “Là tại hạ thất lễ làm quyền.”

Phục Đình nắm roi ngựa, không nói một câu.

Có phải là khách khí thật không, trong lòng chàng rất rõ.

Một lát sau, Tề Trì từ cửa phủ đi ra.

Thôi Minh Độ lập tức nhìn sang.

Nàng đội mũ mảnh, váy dài chạm đất, tay khoác lụa trắng, không nhìn rõ nét mặt.

Y chẳng hay nàng còn tái mặt như lúc gặp ở cửa thư phòng hay không.

Tần Lộ và Thu Sương đi tới từ sau lưng nàng, hôm nay ở cạnh Đại đô hộ nên cả hai rất yên phận, không dám ngẩng đầu, đi tới trước xe đặt bực giẫm xuống rồi quay đầu đỡ gia chủ lên xe.

Tề Trì đến cạnh Phục Đình, dừng bước.

Tần Lộ và Thu Sương lui ra.

Nàng vén mạng che nhìn chàng, lại liếc nhìn Thôi Minh Độ ở bên kia, nói nhỏ: “Nếu chàng không muốn thiệp đi thì có thể nói thẳng, thiệp không đi cũng được.”

Phục Đình nắm dây cương, quất lên lưng ngựa: “Ta không có nói vậy.”

Tề Trì cup mắt, vừa nãy ở trong phòng nghe người hầu đến mời, nàng không ngờ Phục Đình lại chủ động mở miệng, lại hỏi thêm câu nữa, người hầu nói là quý nhân hỏi Đại đô hộ, lúc ấy nàng mới biết thì ra là do Thôi Minh Độ.

Nàng không nói gì thêm, giẫm bực bước lên xe.

Phục Đình nhấc chân trèo lên lưng ngựa, mắt liếc nhìn bên kia.

Quả nhiên Thôi Minh Độ đang nhìn bọn họ.

Chàng không khỏi nhìn xe ngựa, tuy chàng ở đất Bắc nhưng cũng biết thánh nhân rất ân sủng đại tộc Thôi thị.

Nếu như ngày trước Lý Tề Trì gả cho Thôi Minh Độ thật, liệu nàng có ân cần dịu dàng như thế với Thôi Minh Độ không, liệu có nói với Thôi Minh Độ những gì đã từng nói với chàng không.

Nghĩ tới đây, chàng nhếch mép, siết chặt dây cương trong tay.

Không có nếu như.

Lý Tề Trì đã lấy chàng rồi.

...

Đoàn người lên đường, đầu tiên là tới ruộng đồng đã khai hoang ở ngoài thành rồi mới vào trong thành.

Các viên quan đi cùng, vừa đi vừa giới thiệu với Thôi Minh Độ về tình hình nơi đây.

Đại đô hộ đã báo chỉ cần đi một vòng được, nên bọn họ cũng chỉ nói chung chung, toàn là những lời xã giao.

Thôi Minh Độ không quá tập trung lắng nghe, y ngồi trên ngựa mà cứ đưa mắt nhìn xe ngựa, rồi lại nhìn Phục Đình ở trước mặt.

Rèm xe được vén lên, y thấy bàn tay Tê Tri nắm rèm vải rồi lại buông xuống.

Lúc quay về thành, mây đen ùn ùn kéo tới.

Không quá nửa canh giờ, trên trời bắt đầu đổ mưa.

Phục Đình hạ lệnh đến gần đó trú mưa.

Có viên quan tìm một cửa hàng ở lân cận, mời khách quý vào tránh mưa.

Vì trời mưa nên trong cửa hàng khá vắng, quan viên vừa vào thì hoàn toàn không có ai nữa.

Phục Đình bước vào, đầu tiên là nhìn hiệu buôn hình cá ở trên tường.

Rồi chàng lại nhìn Tê Tri ở đằng sau đang đi tới, nàng xoay mặt về phía chàng, đôi tay thu trong tay áo.

Đã đến trong tiệm của nàng, chẳng ai nói gì.

Mưa xuân ở đất Bắc tuy ngắn nhưng rất nặng hạt, nói đến là đến, từ trên mái rơi xuống đất, nước bắn tung tóe.

Các viên quan ngồi xung quanh Thôi Minh Độ.

Tiểu nhị trong tiệm tới phục vụ chur vị khách quý, dâng trà tiếp đãi.

Thôi Minh Độ nhìn vào phòng bên, loáng thoáng thấy bóng dáng Tê Tri.

Y lại nhìn ra cửa, trông thấy người đàn ông cao lớn.

Phục Đình chỉ đứng đó mà không hề vào phòng bên.

Y lại nhìn vào trong phòng, suốt cả quãng đường không hề thấy vợ chồng họ nói chuyện với nhau mấy.

Nhất là Tê Tri, y gần như không thấy nàng mở miệng, chỉ lặng lẽ đi theo Phục Đình.

Rồi y lại nghĩ đến cảnh tượng đã thấy ở trong Phật đường và gương mặt trắng bệch của Tê Tri ở cửa thư phòng, đan xen chồng chéo nhau.

“Thôi thế tử?” Một viên quan gọi y.

Thôi Minh Độ hoàn hồn, lịch sự mỉm cười, một lúc sau lại nhìn vào phòng bên.

Cho tới khi trời ngừng đổ mưa, Phục Đình vẫn chẳng hề bước chân vào phòng.

Mọi người sắp sửa lên đường.

Lúc ra khỏi cửa, Thôi Minh Độ nhìn hai bên rồi nói với Phục Đình: “Không ngờ ở đất Bắc còn có cửa tiệm giàu sang thế này, chắc là việc kinh doanh ở đây ổn định lắm.”

Y mới chú ý, đồ bán trong này hầu hết đều được vận chuyển từ phương Nam tới, toàn những thứ đất Bắc không có.

Nếu không có đủ sức người sức của thì khó mà cung ứng được.

Phục Đình không nói gì, nhìn Tê Tri đi ra từ phòng bên.

Y sao có thể biết được, chủ nhân của cửa tiệm giàu sang đó đang ở ngay trước mắt.

Lúc quay về phủ đô hộ thì trời đã nhá nhem.

Tân Lộ và Thu Sương chờ ngoài xe, Tê Tri cười mũ đưa cho họ.

Đi vào phủ, hiếm khi thấy tiền viện vẫn mở cửa, các viên quan vẫn đứng đó.

Chắc Phục Đình đang ở đấy.

Nàng nhớ lại, cả quãng đường bọn họ gần như không nói chuyện với nhau câu nào.

Nàng đi dọc trên hành lang, còn chưa đến hậu viện thì bỗng một người hầu chạy tới, làm lễ trước mặt nàng: “Cung thỉnh huyện chủ dời bước, lang quân nhà tiểu nhân có khẩu dụ của thánh nhân muốn gửi tới huyện chủ.”

Nàng hiểu ra ngay: “Lang quân nhà ngươi là Thôi thế tử?”

“Vâng ạ.”

Sao thánh nhân lại có khẩu dụ cho nàng chứ, rõ ràng chưa từng để ý đến tôn thất nàng bao giờ cơ mà.

Nàng suy nghĩ một lúc, rồi vẫn đi theo người hầu.

Ở khúc quanh nơi hành lang tiền viện có một khóm cây mọc xum xuê, cành lá vươn dài.

Lúc nàng đi tới thì thấy có người thấp giọng gọi: “Huyện chủ.”

Tê Tri dừng bước, không thấy rõ y, chỉ hỏi: “Thánh nhân có khẩu dụ gì?”

“Xin lỗi huyện chủ,” Thôi Minh Độ đứng gần khóm cây, nhìn bóng người như ẩn như hiện của nàng, “Ta biết huyện chủ có lòng tránh hiềm nghi nên mới đành đưa ra hạ sách này, chỉ là muốn nói mấy câu với huyện chủ mà thôi.”

Tê Tri né người với y: “Ta và thế tử không có chuyện gì để nói riêng cả.”

Y có vẻ cuống cuống: “Xin huyện chủ cho ta nói một câu.”

Nàng không lên tiếng.

Thôi Minh Độ nhìn cành lá xanh um đứng đưa trước mặt, che lấp bóng người uyển chuyển của nàng, chặn ngang giữa hai người.

Y nhìn má nàng, nói nhỏ: “Thật ra, ta vẫn chưa thành thân.”

Tê Tri cup mắt, sắc mặt chẳng hề thay đổi.

Nhưng lại nghĩ đến lúc ở Cao Lan Châu, hình như có nghe đô đốc Cao Lan nói năm nào y cũng một mình đến trại ngựa.

Lúc ấy nàng tưởng vợ chồng y không hòa hợp, thì ra là vẫn chưa thành thân.

“Thế tử cần gì lại nói chuyện này với ta.”

Thôi Minh Độ đến gần một bước, thấp giọng nói: “Huyện chủ phải hiểu ý ta, ta muốn nói với huyện chủ sự thật, hồi trước từ hôn không phải là chủ ý của ta, ta chẳng vừa mắt ai khác cả, ta tự biết hành động đó không ổn, chống đối nhà ba tháng, nhưng...”

Nhưng kết cục đã biết rồi đấy, không cần nói thêm.

Ngữ khí Tê Tri bình bình không cảm xúc: “Vậy tức là, chính phủ Hà Lạc hầu coi thường phủ Quang vương xuống dốc.”

Thôi Minh Độ thấp giọng: “Đây không phải là chuyện chỉ hai ba câu là nói rõ, ta chỉ hy vọng huyện chủ biết rằng, từ hôn vốn không phải là chủ ý của ta.”

Tê Tri siết vật áo, trong lòng rõ như gương sáng.

Cần bịa ra một lý do để từ hôn, nguyên nhân chỉ có thể là vì phủ Quang vương.

Ban đầu lúc đính hôn thì cha mẹ nàng vẫn còn tại thế, anh trai trẻ tuổi xuất chúng, phủ Quang vương quen biết rất nhiều người.

Về sau cha mẹ qua đời, chị dâu cũng mất vì sinh khó, anh trai lại không muốn cưới người khác, rồi không gượng dậy nổi vì trọng thương nên mới chỉ còn lại mỗi mụn con cô.

Cây đồ bày khi tan, người khôn ắt biết nên chọn thế nào.

Có lẽ Hà Lạc hầu lấy lý do vừa ý người khác là đã nể mặt phủ Quang vương bọn họ lắm rồi.

“Đa tạ thế tử đã cho ta biết,” Nàng nói: “Nhưng đã không còn quan trọng nữa rồi, dù gì cũng là chuyện cũ.”

Nàng phải cảm tạ lần từ hôn này mới đúng, nàng không cần một người chồng không thể làm chủ, càng không cần nhà chồng coi thường nhà mình.

Nàng xoay người, không nhìn y lấy một lần mà rời đi.

Thôi Minh Độ đuổi theo một bước: “Huyện chủ.”

Tê Tri quay lưng về phía y, không ngoái đầu.

Y nhớ lại những chuyện trước đó, rốt cuộc cũng nói thẳng: “Rõ ràng huyện chủ sống không tốt, nếu An Bắc Đại đô hộ không đối tốt với nàng thì đó là do sai lầm của ta, ta tình nguyện gánh vác.”

Tê Tri tưởng mình nghe lầm, chậm rãi ngoái đầu lại: “Thế tử có biết mình đang nói gì không?”

Rốt cuộc Thôi Minh Độ cũng nhìn kỹ mặt nàng, ở đây vắng vẻ không thấp đèn, nhưng trong hoàng hôn y vẫn thấy rõ, mi mắt nàng tựa tranh họa, cánh môi hợp lại.

Gương mặt này vốn chỉ nên cười chứ đừng có khóc.

Y nhìn bóng dáng nàng, bỗng trong đầu nhảy ra một câu: đây vốn là vợ của y.

Dường như cũng bị chính mình làm giật mình, một hồi lâu sau, y mới thốt lên: “Ta biết.”

Tê Tri hờ hững nhìn, giọng cũng lạnh lùng: “Đã từ hôn rồi, ta với phủ Hà Lạc hầu không còn dây dưa gì nữa, thế tử không cần coi trọng ta như vậy.”

Chính Thôi Minh Độ cũng không ngờ mình lại nói ra những lời kia.

Có lẽ vì áy náy, hoặc giả vì không cam lòng, hoặc là, lần gặp gỡ ở trại ngựa vẫn khiến y vẫn vương không quên.

Đến khi gặp nhau lại chỉ thấy nàng sầu bi rơi lệ.

Y hỏi: “Huyện chủ là vì hầu phủ nên mới quyết tuyệt vậy ư?”

Tê Tri ngoái đầu: “Dù không có hầu phủ thì cũng vậy thôi. Phu quân nhà ta không làm gì có lỗi với ta cả, ta cũng không thể phản bội chàng, đây là đạo nghĩa cơ bản nhất, hy vọng thế tử có thể tác thành cho ta.”

Y cau mày: “Nhưng trông hai người không hòa thuận lắm.”

Nàng nói: “Là vì ta có lỗi với chàng.”

Thôi Minh Độ ngẩn người, không rõ thật giả.

“Thế tử đừng quên đây là đâu, đang nói chuyện với ai, những lời này, ta sẽ coi như chưa từng nghe.”

Thôi Minh Độ thất thần, đây là phủ đô hộ An Bắc, người y nói chuyện chính là phu nhân Đại đô hộ.

Y không nói được câu nào nữa.

Trước mắt đã không còn bóng dáng Tê Tri.

...

Tê Tri đi rất nhanh.

Nàng gần như không muốn dừng lại.

Hành lang ướt nhẹp, nàng đi quá nhanh, chột giẫm phải chỗ ướt trong góc, lòng bàn chân trơn trượt suýt thì đã ngã.

Bỗng bên hông nặng trĩu, nhưng may là không ngã.

Bên hông nàng xuất hiện một cánh tay nam giới, ống tay áo được buộc chặt, nàng trông sang, thấy được gương mặt của Phục Đình.

Chàng từ sau đi tới, quần phục trên người dính mưa, ướt nửa đầu vai.

Thấy nàng đã đứng vững, chàng mới rút bàn tay kia về.

Tê Tri bỗng duỗi tay chụp lấy bàn tay đã đỡ eo mình, thuận thế tựa vào người chàng.

Chỗ ẩm ướt trên quần phục của Phục Đình chạm vào mặt nàng.

Nàng cũng chẳng màng quan tâm, vòng tay ôm lấy chàng, cơ thể lùi ra sau.

Phục Đình bị nàng ôm chặt, nàng lùi ra như thế, chàng không thể không cúi đầu chiều theo nàng, đi theo vài bước.

Hai người quấn lấy nhau, dựa vào trong cửa cạnh hành lang.

Cửa khép lại cái sầm, Tê Tri chẳng biết lấy sức từ đâu ra mà ôm chặt chàng, một tay túm vào thắt lưng chàng, tay kia chạm duỗi vào trong vạt áo chàng.

Phục Đình sầm mặt: “Nàng làm gì đấy?”

Tim Tê Tri đập mạnh, bởi đến nàng cũng không rõ.

Ngay trong chớp mắt khi chàng định thu tay về, nàng như có cảm giác đã đánh mất cơ hội.

Nếu không bắt lấy thì có thể sẽ không còn nữa.

Nàng nhón chân, ngẩng đầu hôn lên cổ chàng, đi lên nữa hôn vào cằm chàng.

Tính hôn môi chàng nhưng chàng không cúi đầu.

Nàng không coi thắt lưng của chàng ra được, lúc duỗi tay vào vạt áo sờ ngực chàng, bỗng tay nàng bị giữ lại.

Giọng chàng như rít lên từ kẽ răng, vừa thấp vừa khàn: “Ta hỏi nàng làm gì!”

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, gương mặt phỉếm hồng, khê thờ dốc.

Mới trước đó có một người đàn ông khác bày tỏ hảo cảm với nàng, mà bây giờ nàng chỉ lấy lòng chàng.

Nàng nhìn mặt chàng, nhìn đôi mắt đen láy của chàng, bàn chân nhón lên chậm rãi hạ xuống, nói nhỏ: “Đúng rồi, thiếp quên mất chuyện này phải do chàng làm chủ.”

Phục Đình cắn răng, cô gái trong ngực tựa vào người chàng, tay chàng vẫn đặt trên thắt lưng nàng.

Chàng không cúi đầu, nếu làm thế sẽ đối diện ngay với mắt nàng và cả môi nàng.

Tê Tri buông tay chàng ra, mắt sụp xuống, một lúc sau mới ngẩng đầu nói: “Kỳ thực thiếp rất muốn làm vợ chồng êm đềm với chàng, mặc kệ chàng có tin không.”

Nàng lùi ra sau, phui vạt áo đã nhả, đi lướt qua chàng kéo cửa ra ngoài.

Phục Đình đứng tại chỗ một lúc lâu, rồi mới đưa tay ra chỉnh cổ áo bị kéo lệch.

Ra khỏi cửa, Tê Tri bình tĩnh trở lại.

Nếu đã đi nhầm một bước, nàng cũng không đến mức không có dũng khí chịu trách nhiệm.

Việc tới nước này rồi, cuối cùng cũng phải nhìn về phía trước.

Có lẽ, có một số việc đã định trước là không thể gò ép.

Ở cửa nhà chính, Tân Lộ và Thu Sương đang đứng chờ.

Nàng đi tới, vuốt sửa tóc, nhịp tim dồn dập cũng dần chậm lại, nói: “Điểm lại những người ta đem từ Quang Châu đến.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Thời tiết hăng còn lạnh, nhưng tiệm lương thực trong thành vẫn mở cửa đón khách như bình thường, chủ tiệm vừa tiễn đưa mấy vị khách, bỗng thấy một nhóm người hộ tống một chiếc xe ngựa nào đó đi tới trước cửa.

Y neho mắt nhìn kỹ, lập tức xua tiểu nhị đi dọn dẹp, cung kính đứng chờ ở cửa.

Chỉ trong giây lát, Thu Sương hay đến chuyển lời bước tới.

Thu Sương vẫn mặc áo viên lĩnh kiểu nam như bình thường, vừa vào cửa đã đánh mắt ra hiệu với y, sau đó quay đầu lại, buông thõng hai tay, lùi ra hai bước.

Tê Tri đội mũ đi vào, nhấc tay áo lên, để lộ miếng ngọc xanh.

Chủ tiệm vội đỡ người: “Chủ nhân.”

Tê Tri gật đầu, chậm rãi đi một vòng trong tiệm, xem xét một lượt từ trước ra sau rồi quay về, nói: “Giao sổ sách ta xem.”

Chủ tiệm lập tức đi lấy, hai tay nâng lên đưa tới trước mặt nàng.

Tê Tri cầm lấy, lật ra nhìn lướt qua một lượt, sau khi nắm chắc thì khép lại, giao trả cho y rồi bỗng hỏi: “Ngươi tên gì?”

Chủ tiệm ngẩn người, ngạc nhiên nói: “Nhiều năm qua chủ nhân chưa hề hỏi tên của tiểu nhân, sao nay đột nhiên. . .”

Thu Sương ngắt lời: “Hỏi thì ngươi cứ trả lời đi.”

Chủ tiệm vàng dạ, báo tên: “Tiểu nhân tên là Giải Cửu.”

Tê Tri ghi lại, nói: “Ngày đó ở phường chế trà ngươi hành xử rất khéo, chuyện hồi trước làm cũng không tệ, sau này nếu ta không có ở đây, chuyện mua bán ở đất Bắc ta giao cho ngươi xử lý thay ta.”

Giải Cửu lấy làm lạ: “Rõ ràng chủ nhân đang ở đất Bắc mà, có gì lại nói lời ấy?”

“Không cần hỏi nhiều.” Nàng nói: “Cứ làm theo những gì ta bảo là được.”

Y vội thưa: “Vâng ạ, tiểu nhân xin ghi nhớ kỹ.”

Trên đường tới đây Tê Tri cũng đã kiểm tra các cửa tiệm lớn khác, tiệm này là tiệm cuối cùng.

Nàng đảo mắt nhìn quanh, tiện thể sắp xếp lại đầu mối, chậm rãi nói: “Cuộc sống người dân ở đây vừa phát triển, bách tính vẫn nghèo khó, sau này nếu liên quan tới việc bán nông cụ và y được trị thương thì cho phép bọn họ mua chịu, đặc cách giảm thêm một phần.”

Giải Cửu cúi đầu: “Xin nghe theo lời dặn của chủ nhân.”

“Mọi chuyện vẫn như cũ, các ngươi nên làm gì thì cứ làm đi, nếu có chuyện khó không quyết định được thì gửi thư cho ta, ta sẽ đích thân xử lý.”

“Vâng ạ.”

Tê Tri đứng lại ở cửa ra vào, tạm thời không nghĩ ra bàn giao gì nữa nên đi ra ngoài.

Quay về trên xe, Thu Sương đi sau, không nhịn được hỏi: “Gia chủ quyết định thật rồi ạ?”

Tê Tri gỡ mũ xuống, dựa vào thành xe ừ một tiếng.

Thu Sương nhìn sắc mặt nàng, không tiện nói gì thêm.

“Chàng đến doanh trại rồi à?” Bỗng Tê Tri hỏi.

Thu Sương đáp: “Vâng ạ, Đại đô hộ dẫn Thôi thế tử vào trong quân.”

Nàng gật đầu: “Thế thì tốt.”

...

Xe ngựa chạy về phủ đô hộ.

Trong phủ bận rộn, tôi tớ qua lại như thói.

Tê Tri đi về nhà chính, trong phòng cũng đang bận bịu.

Tân Lộ lấy sổ sách nàng ra dọn dẹp lại, xếp chồng sách cẩn thận từng cuốn một rồi bọc chúng lại.

Lý Nghiên ngồi một bên, cậu mặc áo tơ trắng như tuyết, theo dõi Tân Lộ bận rộn, thấy Tê Tri tới thì nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

Tê Tri đi qua, ngồi xuống cạnh cậu cười: “Cháu có gì muốn nói à?”

Lý Nghiên nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, mở miệng hỏi: “Cô vui thật à?”

Nụ cười trên mặt dần tắt: “Sao lại hỏi thế?”

Lý Nghiên giơ tay ra kéo tay áo nàng: “Mấy năm qua vì cháu mà cô không chăm lo cho mình, bây giờ vất vả lắm mới đoàn tụ với dưỡng, chuyện này... Chẳng lẽ không còn cách nào khác?”

Thân là tôn thất lại âm thầm kinh doanh, tới qua thấy dáng vẻ kia của cô là cậu đã biết chuyện này rất nghiêm trọng, cứ lo ngay ngáy mãi.

Tê Tri vỗ vào lưng cậu: “Yên tâm, chỉ ít cháu còn có một người cô có tiền, cô đã nói với cháu rồi còn gì, tiền là thứ tốt.”

Lý Nghiên nhăn mặt, không biết nên đáp sao cho phải.

Tê Tri trấn an cậu: “Được rồi, đi thôi, bên cháu nhiều chuyện nhất đấy, mau đi chuẩn bị đi, đừng để sót gì.”

Nói rồi nàng nhìn Thu Sương.

Thu Sương hiểu ý, tới mời Lý Nghiên: “Thế từ, để nô tỳ đi dọn dẹp phụ người.”

Lý Nghiên đành đứng dậy, ra khỏi cửa thì lại ngoái đầu nhìn cô.

Tê Tri ngồi trên trần, ánh mắt rơi vào một góc trong phòng, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Cậu sờ con dao găm bên hông.

Đây là thứ dưỡng cậu cho cậu, dạy cậu rằng là một người đàn ông, nếu gặp chuyện không thể cứ nấp sau lưng phụ nữ mãi được.

Cậu vừa đi vừa nghĩ, rồi đứng trên hành lang gọi Thu Sương: “Ta muốn đi thưa với gia sư một tiếng, nếu cô có hỏi thì dặn cô chờ ta một chút.”

Thu Sương vâng dạ: “Vậy thế từ nhanh chân lên, chứ không sẽ muộn mất.”

Lý Nghiên đáp được rồi đi tới trước, nhưng không đến lớp học như bình thường mà trái lại, chân xoay gót đi ra ngoài.

Gió lùa qua quân doanh, trời đã xế chiều.

Phục Đình đi bên ngoài thao trường.

La Tiểu Nghĩa đi theo sau chàng, một tay xoa vết thương vẫn chưa lành hẳn, một tay giơ lên mời người đứng đằng sau.

Thôi Minh Độ được các viên quan phụng bồi, đi theo sau họ.

Chúng binh sĩ đang thao luyện trên thao trường, song không khí thế lắm.

Người khác không biết nhưng La Tiểu Nghĩa thì rất rõ, các binh sĩ chỉ làm dáng mà thôi, binh thường muốn chết, có gì đáng xem đâu.

Tam ca hấn đã dặn, vị thế từ này giả vờ giả vịt đến đất Bắc, không cần cho y xem đao thật thương thật gì cả.

Việc gì bọn họ phải đưa tình nhuệ của phủ Hãn Hải ra cho một người của đại tộc Thôi thị không hay qua lại xem.

Thôi Minh Độ nhìn một lượt, đoạn đáp tạ Phục Đình: “Ta ở trong thành quấy rầy đã thất lễ rồi, giờ còn làm phiền Phục Đại đô hộ cho phép ta vào quân chiêm ngưỡng phong thái của chư vị tướng sĩ.”

Phục Đình nhìn y: “Trong phủ đô hộ của ta ngọt ngào, chắc Thôi thế từ không có ai nói chuyện, chi bằng vào quân doanh.”

Thôi Minh Độ nghe thế thì biến sắc, cứ cảm thấy câu đó là có ý tại ngôn ngoại, không khỏi nhìn chàng.

Đôi mắt đen của Phục Đình nhìn lướt qua người y rồi quay đầu đi.

Phủ đô hộ là của chàng, ngay dưới mắt chàng làm gì có nơi vắng vẻ.

Dưới gốc cây sau mưa, dù Thôi Minh Độ và Lý Tề Trì chỉ đứng đó một lát thì cũng bị chàng phát hiện.

Chàng không tới nghe lén, càng không vạch trần, vì biết đó là chuyện cũ của Lý Tề Trì, lẽ ra phải do chính nàng xử lý.

Nhưng không có nghĩa là chàng không biết.

Thôi Minh Độ nhìn thao trường, lại khách khí khen một câu: “Chẳng trách có thể ngăn được cường binh của Đột Quyết.”

Y cố ý đổi đề tài.

Nhưng Phục Đình không tiếp lời.

La Tiểu Nghĩ xoa sau thất lưng, cười cười nói: “Thôi thế từ quá khen.”

Hắn nghĩ, đúng là không hổ danh văn nhân đầy văn võ, thậm chí tới chuyện này cũng khen được.

Bất thành linh nghe thấy tiếng ngựa hí, Phục Đình xoay người lại, mắt nhìn ra xa.

Có một người cưỡi ngựa lao vội đến, tay chỉ mới ghim cương.

Thị lực của chàng tốt, vừa nhìn đã nhận ra đó là ai, không đợi cận vệ đến báo đã sai bước đi qua.

La Tiểu Nghĩ thấy chàng đột nhiên rời đi thì vô thức nhìn lướt qua đầu bên kia, neho mắt lại nhìn, cậu thiếu niên quý phái mặc áo tơ trắng tuyết kia không phải là tiểu thế tử đó sao, sao lại chạy tới quân doanh thế này.

Lần trước Lý Nghiên đã đến đây một lần nên vẫn nhớ đường, chỉ là lần trước dượng dẫn cậu tới, còn lần này cậu tự đi, rất tốn công tốn sức.

Quân doanh canh chừng nghiêm ngặt, cậu còn chưa tới gần thì đã bị binh lính tuần tra chặn lại vặn hỏi, may mà có cận vệ của dượng nhận ra cậu nên mới cho cậu vào.

Cậu thấy dượng từ xa đi lại, lập tức xuống ngựa.

Phục Đình tới trước mặt cậu, nhìn cậu từ đầu xuống chân: “Đến quân doanh làm gì?”

Lý Nghiên cưỡi ngựa quá nhanh, thờ phỉ phò, đoạn nói: “Cháu đến để tìm dượng.”

“Có việc?” Phục Đình hỏi.

Lý Nghiên do dự nhìn hai bên.

Phục Đình quay người: “Vào trong lều của dượng đi.”

Lý Nghiên nhanh chóng đuổi theo.

Vào lều, Phục Đình đi thẳng tới trước giá đồ đồ, ngoái đầu nói: “Nói đi.”

Lý Nghiên sờ con dao găm ở bên hông mà chàng đã tặng, lấy hết dũng khí nói: “Cháu muốn hỏi dượng, có phải dượng ghét cô không?”

Phục Đình nhíu mày: “Cái gì?”

Lý Nghiên cúi đầu rồi lại ngước lên, giọng rất bé: “Cháu biết thương nhân luôn bị coi khinh, cô có thân phận cao quý mà lại làm việc này, chắc chắn sẽ bị cho là hèn kém, nên cháu không biết dượng có vì vậy mà ghét cô của cháu không.”

Cậu chỉ muốn biết rằng, liệu dượng cậu có phải vì chuyện này mà không tha cho cô của cậu không.

Nếu thật là như vậy thì không cần nói câu tiếp theo nữa.

Phục Đình nói: “Không phải.”

Chàng trả lời rất dứt khoát, không chút lưỡng lự.

Hai mắt Lý Nghiên sáng lên lập tức: “Thật à?”

Chàng gật đầu.

Một người đi từng bước một cho đến ngày hôm nay như chàng, thì thân phận là thứ chàng không để ý nhất.

Thương nhân thì có sao, chỉ ít không lo về cuộc sống, lúc chàng khó khăn nhất thì ngay đến chuyện ăn no cũng khó mà giải quyết được, sao lại xem

thường thương nhân.

Nhưng chuyện với Lý Tề Trì đâu có thể nói rõ được với một cậu nhóc, chàng chỉ bảo: “Nếu cháu đến chỉ để hỏi chuyện này thì có thể yên tâm được rồi, quay về đi.”

Nói xong, chàng định đi ra khỏi lều.

Lý Nghiên vội nói: “Dạ, cháu còn có việc.”

Phục Đình dừng bước nhìn cậu.

Lý Nghiên siết chặt lòng bàn tay, quyết tâm nói thật: “Cô cháu, muốn đi.”

Gọi Tân Lộ đi tìm người đem theo từ Quang Châu tới, thu dọn đồ đạc, vào thành xem cửa hàng, ngay cả chuyện của cậu cũng đã xử lý đâu vào đấy.

Cô chuẩn bị đi rồi.

...

La Tiểu Nghĩa vừa tiếp Thôi Minh Độ đi ra từ thao trường, bỗng nhìn thấy cửa lều lớn ở đằng xa vén lên, tam ca nhà hắt bước ra ngoài.

Hắn còn đang thấy lạ thì thấy Lý Nghiên đi ra theo, có vẻ bất cứ bất an.

“Đó là thế tử Quang vương phải không?” Thôi Minh Độ hỏi, y đã gặp một lần hồi ở Cao Lan Châu nên vẫn có ấn tượng, cũng phần bởi mặt mày Lý Nghiên khá giống Tề Trì, y nghĩ rồi nói: “Tối đây tìm Phục Đại đô hộ, chẳng lẽ huyện chủ Thanh Lưu đã gặp chuyện gì?”

La Tiểu Nghĩa nghe y nhắc tới tẩu tẩu thì bật cười, trong đầu nghĩ tam ca với tẩu tẩu vẫn đang xích mích, cái người này tốt nhất đừng chen vào, thế là đáp qua loa: “Nào có, thế tử theo ta tập võ nên muốn đến tìm ta đây.”

Hắn vừa nói vừa đi về bên kia.

Tối gần, La Tiểu Nghĩa vỗ vai Lý Nghiên: “Sao thế?”

Lý Nghiên nhìn xung quanh, tiến tới gần hắn nói nhỏ đôi câu.

La Tiểu Nghĩa nghe thế thì biến sắc, vội tìm kiếm bóng dáng của tam ca hắn, nhưng chỉ nghe thấy tiếng ngựa hí dài – chàng đã phóng lên ngựa xông ra ngoài, biến mất trong chớp mắt.

Tề Trì ngồi trước gương, sửa lại lớp trang điểm rồi đứng dậy.

Tân Lộ đi tới nói: “Thưa gia chủ, đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi ạ, có điều thế tử đã đi chào tạm biệt gia sư, có lẽ phải chờ thêm chút nữa.”

Tề Trì gật đầu: “Giục nó nhanh lên, trời không còn sớm, nếu chậm trễ thì công thành sẽ đóng mất.”

Tân Lộ nhận lệnh rồi đi.

Tề Trì ra khỏi cửa.

Trên hành lang yên ắng, việc cần làm đã xong, chúng người hầu đều đã lui ra.

Nàng ra khỏi hậu viện, đi dọc hành lang, lúc gần tới cửa phủ thì bỗng dừng bước.

Trong sắc trời chiều tà, có bóng dáng người đàn ông đang đứng trên hành lang.

Nàng ngáy ngẩn, không ngờ chàng bỗng nhiên quay về.

Bộ quân phục ôm sát người Phục Đình, dáng người cao to đứng phía trước, cách nàng chỉ mấy bước.

Chàng nhìn nàng chăm chăm, quét mắt từ trên xuống dưới.

Tề Trì búi tóc vấn cao, khoác trên người chiếc áo lụa mỏng màu xanh nhạt, là trang phục rất dễ thấy.

Lúc vừa về chàng đã thấy xe ngựa đã chờ sẵn bên ngoài, tùy tùng nàng đưa từ Quang Châu tới cũng đang khoanh tay đứng chờ.

Lý Nghiên nói đúng, nàng muốn rời đi.

Giọng chàng nặng nề: “Nàng muốn không từ mà biệt?”

Tê Tri chớp mắt, đoán có lẽ chàng đã thấy rồi, hai tay nhẹ nhàng khép lại: “Chỉ là thiếp không muốn chàng nghĩ, thiếp lấy chuyện rời đi để ép buộc chàng.”

Huống hồ hiện tại Thôi Minh Độ còn ở đây, không cần phải để mọi người biết chuyện.

Chàng nhìn nàng chăm chú: “Nên nàng muốn lặng lẽ rời đi.”

Tê Tri cup mắt, giọng nhẹ bằng: “Nếu có một chút khả năng thì thiếp cũng không muốn đi, nhưng đi tới mức này là do thiếp tự gây nên, có lẽ vợ chồng hai ta duyên mỏng, sau này, thiếp sẽ không cưỡng cầu nữa.”

Đột nhiên mắt Phục Đình tối đi: “Nàng lặp lại xem.”

Câu nói của chàng lọt vào tai Tê Tri mà như đập vào tận con tim, nàng ngẩng đầu lên: “Vợ chồng chúng ta duyên mỏng, thiếp sẽ không cưỡng cầu nữa.”

Phục Đình mím thật chặt môi, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt đen nhìn thẳng vào mặt nàng.

Nàng nhìn mặt chàng, một lúc lâu sau mới đi về phía trước, lướt qua chàng đi ra cửa phủ.

Lúc đi lướt qua, chàng vẫn cứ sầm mặt, không hề cử động.

Ra khỏi cửa, nàng giẫm bực trèo lên xe ngựa.

Bỗng có tiếng bước chân vang lên sau lưng, tất cả tùy tùng cúi thấp đầu.

Một bàn tay chụp lấy cánh tay nàng.

Nàng đứng trên xe, từ trên nhìn xuống, vừa ngoái đầu lại thì đã bị chàng giữ lấy eo.

Phục Đình bế bổng nàng vác lên vai.

Nàng kinh hãi.

Chàng vác nàng sai bước đi về phủ.

Nàng nằm trên vai chàng, nắm lấy quần phục của chàng, cắn môi, muốn giãy giụa nhưng hai chân đã chàng giữ chặt, cứ thế bị chàng vác về phòng.

Chàng đập phăng cánh cửa, ấn nàng ngồi xuống ghế.

Trời đất đảo lộn, lúc Tê Tri ngồi xuống, hơi thở dồn dập, đối mặt với chàng.

“Vợ chồng duyên mỏng?” Mấy con chữ này như rít lên từ kẽ răng: “Vậy nàng duyên dày với ai?”

Tê Tri không trả lời được, đứng dậy toan bỏ đi.

Phục Đình giữ nàng lại, cười lạnh: “Đi? Ta nợ nàng nàng cũng không cần nữa ư?”

“Không cần, thiếp không cần gì cả.” Nàng cố ý giữ vẻ bình thản, áo khoác trên người bất cẩn tuột xuống.

Phục Đình nắm tay nàng, bỗng nhiên dùng lực.

Chàng đứng phía sau ôm eo nàng kéo nàng vào lòng, âm thanh lại gần tai nàng: “Nàng thực sự không muốn gì hết?”

Nàng giật mình, thất lưng bị tay chàng rút ra.

Tê Tri vịn ghế, cổ lộ ra khỏi áo nên thấy lạnh, có một chớp mắt, cả người đột nhiên căng cứng.

Môi Phục Đình chạm vào lưng nàng, nàng run lên, bên tai cứ lặp đi lặp lại câu nói kia của chàng: nàng thật sự không muốn gì hết?

Cả mặt lẫn người nóng ran, nàng chống tay vịn, cắn chặt môi.

Phục Đình bỗng duỗi tay ra xoay mặt nàng lại, cúi đầu chặn môi nàng.

Nàng ngẩn người, tim đập mạnh.

Chàng hôn nàng rất mạnh bạo, chà xát từ khoe môi đến cả đôi môi, đầu lưỡi cạy răng nàng ra.

Nàng rên lên, suy nghĩ dừng lại.

...

Trong phòng không thấp đèn, bầu trời bên ngoài dần tối.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Phục Đình cứ ôm nàng từ phía sau như thế, hai thân hình dán chặt vào nhau.

Tê Tri mặc kệ người đàn ông ở sau lưng, hết lần này đến lần khác bị chàng xoay mặt lại hôn.

Người nàng mềm oặt vô lực, quên luôn lý do.

Vào những lúc không chống đỡ nổi sự tuyệt vọng, lại lập tức được chàng ôm chặt vào lòng.

Bọn họ cứ thế quấn lấy nhau.

Cho tới khi được chàng buông ra, nàng mới có thể xoay người nhìn mặt chàng.

Một tay Phục Đình ôm nàng, tay khác nâng cằm nàng lên, giọng trầm thấp: “Rồi sẽ có ngày, ta sẽ khiến phủ Hân Hải trở thành mái nhà thực sự của nàng.”

Ánh mắt Tê Tri dần dần dừng lại trên mặt chàng, nhìn vào mắt chàng, vừa như hoàn hồn lại càng như bàng hoàng, đáp khẽ: “Thiếp chờ.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Đệm dưới thân là tơ nhung mềm mại.

Tê Tri giờ tay sờ soạng, vừa mở mắt đã lập tức nheo lại bởi ánh sáng chói chang bên ngoài, đến khi thích ứng, nhìn thấy tấm màn trên đỉnh đầu thì mới phát hiện là mình đã nằm trên giường.

Nàng suy nghĩ, nhưng không nhớ là mình lên giường từ lúc nào.

Bên cạnh chẳng có ai, nàng tưởng Phục Đình đã đi rồi, nhẹ nhàng lật người lại thì bỗng sững sờ, bởi trông thấy người đàn ông đang ngồi.

Phục Đình ngồi trên ghế, hai chân thu về, tay chống lên, xoay mặt về phía nàng.

Chàng đã thay sang bộ trang phục Hồ tộc màu đen tuyền, thẳng thớm chỉnh chu, tóc được buộc gọn, râu trên cằm đã được cạo sạch.

Bốn mắt nhìn nhau, trong một thoáng chẳng ai lên tiếng.

Tê Tri ôm chần ngồi dậy, cầm lấy xiêm áo vắt ở mép giường mặc vào.

Phục Đình nhìn cơ thể trắng muốt nửa kín nửa hở của nàng, đôi tay luồn vào ống tay áo, kéo áo phủ qua vai, cổ áo khép lại che đi khuôn ngực đầy đặn...

... Thì nhớ lại chuyện tối qua.

Lúc ấy khi nàng ôm mình, chàng không phản ứng là bởi không muốn giữa vợ chồng chỉ còn lại mỗi chuyện đó.

Vậy mà tối qua, dường như cũng chỉ còn lại mỗi chuyện đó.

Chàng ôm lấy nàng từ phía sau, xâm nhập liên hồi.

Lưng nàng trĩu xuống, thấp giọng mà kêu.

Dần dà, cánh tay bắt gặp ôm ngược lấy cổ chàng.

Chàng nhìn đôi mắt mơ màng của nàng, rốt cuộc cũng nhìn thấu khẩu thị tâm phi giấu trong lời “không muốn” của nàng thì mới bỏ qua cho nàng, ôm nàng lên giường.

Chàng ngồi đây chờ nàng tỉnh đã sắp hai canh giờ rồi.

“Nàng định đi đâu?”

Tê Tri buộc thắt lưng, động tác khựng lại, ngược mắt nhìn chàng, chàng bất thình lình mở miệng.

Phục Đình vẫn ngồi yên: “Nàng không phải muốn về Quang Châu.”

Tê Tri run lên, xúc chấn, xuôi chân ngồi bên mép giường, hai tay đặt lên đầu gối: “Sao chàng biết?”

“Nàng không có lý do để về.” Chàng nói.

Lý Nghiên chỉ nói là nàng muốn đi, chứ không phải là về Quang Châu.

Nếu Quang Châu còn có chỗ dựa cho nàng, nàng cần gì phải vượt ngàn dặm xa xôi tới đất Bắc.

Chính bởi biết rõ điều đấy nên chàng mới trở về nhanh như vậy.

Tê Tri không ngờ lại bị chàng nhận ra, khẽ gật đầu: “Đúng thế, thiếp không phải về Quang Châu, chỉ là thiếp muốn rời khỏi phủ Hãn Hải mà thôi.”

Hiện tại vẫn chưa là lúc để về Quang Châu.

Chỉ là nàng không còn cách nào khiến chàng tin mình được nữa, không giải thích được, càng ép buộc thì càng khiến quan hệ trở nên căng thẳng, chỉ bằng rời đi, ít nhất quan hệ vợ chồng vẫn còn đó, nàng vẫn là phu nhân Đại đô hộ.

Có nhẽ như thế thì sau này có thể có được thời cơ, hoặc là không bao giờ xoay chuyển được.

Nàng chỉ biết nhìn về phía trước, và cũng chỉ có thể làm thế.

“Rời khỏi phủ Hãn Hải.” Phục Đình lặp lại, khóe miệng xệ xuống.

Chàng biết, nếu không chàng đã chẳng nói ra câu nói đó.

Đến tận bây giờ nàng vẫn không xem phủ Hãn Hải là nhà, nói đi là đi luôn.

“Ta hỏi nàng định đi đâu.”

Tê Tri nhìn chàng, “Thực tình thì thiếp đi đâu cũng được.” Tay nàng vô thức nắm lấy váy trên đầu gối, cười nhạt: “Chàng biết mà, bạc triệu dất trên người, thiếp tới đâu cũng có thể đặt chân.”

Chỉ là, có thể không hoàn thành được giao phó của anh trai nữa rồi.

Phục Đình gật đầu, bụng giễu cợt: không sai, nàng giàu như vậy thì đi đâu mà chẳng được. Chàng đúng là hỏi nhiều.

Tay chàng nhấn một cái vào thanh vịn, ngồi mãi này giờ, cuối cùng cũng đứng dậy.

Tê Tri lập tức nhìn chàng, biết chàng muốn đi.

Phục Đình đi tới cửa thì dừng bước, đối diện với cửa phòng khép chặt chứ không ngoái đầu nhìn nàng.

“Nên ta đã nói,” Giọng chàng trầm lặng, “Nếu nàng thật sự muốn đi, ta sẽ không ngăn nàng lần thứ hai.”

Chàng đã đồng ý thì cũng không thể trói tay chân nàng được.

Nếu nàng khẳng khẳng muốn đi, chàng có níu kéo cũng vô nghĩa.

Bên má chàng như dao gọt tạc thành không một biểu cảm, kéo cửa đi ra ngoài.

Tê Tri im lặng nhìn bóng chàng rời đi, nhớ lại chàng đã nói: Rồi sẽ có ngày, ta sẽ khiến phủ Hãn Hải trở thành mái nhà thực sự của nàng.

Lúc ấy nàng đâu còn nghĩ được gì, cứ thế đáp luôn một câu “thiếp ọ?”

“Gia chủ, gia chủ?”

Hai tiếng gọi liên tiếp đã làm Tê Tri hoàn hồn, lúc này mới thấy Tân Lộ đã tới.

Trong phòng khá bừa bộn, nàng chỉ đánh coi như người khác không nhìn thấy gì.

Tân Lộ cảm áo khoác tới hầu nàng mặc vào, nói: “Người dưới đang chờ gia phủ ra lệnh, giờ Đại đô hộ đã về, gia chủ vẫn muốn đi à?”

Tê Tri đứng lên, nhớ tới tới qua đã chuẩn bị xong xe ngựa hành lý, tai đỏ bừng, hỏi: “Bọn họ vẫn chờ à?”

Tân Lộ cột vạt áo lại cho nàng, đáp: “Tối qua nô tỳ đã bảo bọn họ dắt xe ngựa về rồi ạ, chỉ vì Thôi thể tử đột nhiên tới, nhận ra manh mối, nô tỳ nhớ gia chủ có dặn là không được để người ngoài chê cười, nên đã cho bọn họ tạm về phủ chờ dặn dò lại.”

Tê Tri gật đầu: “Ừ.”

Nếu bị Thôi Minh Độ nhìn thấy, khéo gì y cũng cho rằng nàng sống không tốt rồi lại gây thêm rắc rối.

Nàng và Phục Đình có thể nào thì cũng là chuyện giữa vợ chồng họ, không liên quan tới người ngoài.

...

Phục Đình rời khỏi hậu viện, trông thấy Thôi Minh Độ áo gấm đai ngọc đứng trước hành lang.

Không đợi chàng đến gần, Thôi Minh Độ đã đi tới, tao nhã cười nói: “Hôm qua đến doanh trại còn chưa thỏa chí thì Phục Đại đô hộ đã biến mất, nên nay đành tới đây đợi Phục Đại đô hộ cùng vào doanh trại lần nữa.”

Phục Đình nói: “Làm phiền rồi.”

Con người chàng vốn tích chữ như vàng, rất khách sáo với giới quan lại, nên cũng khá khách khí với Thôi Minh Độ.

Một người hầu nâng hai tay đưa đao và roi ngựa của chàng đến.

Thôi Minh Độ thấy chàng đeo đao bản rộng ra sau lưng, lại cầm lấy roi ngựa rồi nhìn mình, mặt mũi cương nghị lạnh lùng, không có vẻ khác lạ.

Giống hệt lần đầu gặp nhau ở Cao Lan Châu, y cảm thấy con người Phục Đình không dễ tiếp cận, có lẽ vì chàng là quân nhân chăng.

Y không biết vị Đại đô hộ này đối xử với người vợ đã cưới có như thế hay không.

Vừa nghĩ tới đây, bỗng thấy Tê Tri đi ra từ sau lưng chàng.

Phục Đình cảm giác có người ở sau lưng, ngoái đầu nhìn.

Tê Tri vừa trang điểm xong, búi tóc trang trọng, mặc váy lụa mỏng đứng ngay sau lưng chàng.

Bỗng nhớ đến câu chàng vừa nói khi ở trong phòng, cánh môi nàng mím lại một đường.

Ba người ở đây là trùng hợp, nhưng lại như gặp nhau chốn hẹp.

Thôi Minh Độ nhìn hai người, cười nói: “Hôm qua thấy Phục Đại đô hộ vội vã rời khỏi doanh trại, tại hạ còn tưởng trong phủ đô hộ có chuyện gì, nên có đặc biệt ghé phủ trước khi đến chỗ dừng chân, thấy ngoài phủ có tùy tùng với xe ngựa, chẳng hay có phải trong phủ có người muốn đi xa.”

Phục Đình cười khẩy nhìn y, không phải không nghe ra ý tứ dò hỏi của y.

Còn chưa lên tiếng thì Tê Tri đã nói: “Cũng chẳng phải muốn đi xa, chỉ là ta rảnh rồi lại muốn vào chùa ở, biết phu quân đang tiếp đãi thế tử nên không có báo, vậy mà phu quân không yên tâm để ta rời đi một mình, nhận được tin tức đã chạy vội về ngay.”

Nàng vừa nói vừa tới gần Phục Đình, giờ tay ra ôm lấy tay chàng, cười bảo: “Trước khi đi phu quân nên nói với thế tử một tiếng mới phải, tránh làm người ta hiểu lầm.”

Phục Đình nhìn xuống tay nàng, lại nhìn nụ cười trên mặt nàng.

Trong lòng hiểu ý nàng, chàng đúng là không nhìn lầm, thái độ của nàng với Thôi Minh Độ vẫn bình thường, không hề có ý nghĩ khác.

Chàng đổi tay cầm roi, tay kia vươn ra sau eo nàng, nhấn xuống: “Sau này phu nhân muốn ra ngoài, tốt nhất vẫn nên nói một tiếng.”

Giọng chàng rất bình thường, chỉ là nghe có vẻ nặng nề hơn chút, eo Tê Tri bị bàn tay ấy nhấn một cái, rõ ràng không dùng nhiều lực nhưng vẫn bị kéo sát lại chàng.

Ngay trước mặt người ngoài, nàng không biết mặt mình có ửng đỏ không, cũng không nhìn Thôi Minh Độ, dịu dàng gật đầu: “Ừm, thiếp nhớ rồi.”

Thôi Minh Độ nhìn cảnh trước mặt ——

Phục Đình dáng vóc cao lớn, một tay cầm roi, Tê Tri khép vào người chàng, chàng cúi đầu, cầm sắp chạm phải trâm ngọc nàng cài trên tóc.

Thôi Minh Độ không thấy được bàn tay sau lưng nàng, nhưng cũng biết đây là tư thế đàn ông ôm nhẹ phụ nữ.

Y giữ lễ nghiêng người đi, dời mắt sang chỗ khác, bật cười rồi khách sáo nói: “Thì ra là thế.”

Nhìn đi, đó là dáng vẻ vợ chồng ân ái.

Một lúc sau, Phục Đình mới buông Tê Tri ra, đi tới, khách khí nhấc tay lên trước mặt y rồi đi ra ngoài.

...

Thấy Phục Đình và Thôi Minh Độ đã đi, Tê Tri mới nhấc chân đi tiếp, nhưng chưa đi được mấy bước thì thấy Lý Nghiên đâm sầm đi tới.

“Cô ơi,” Thấy là nàng, Lý Nghiên lùi ra hai bước, cúi đầu nói: “Cháu đang định tới xin lỗi cô ạ, hôm qua, là cháu đã báo tin cho dượng.”

Tê Tri nhìn cậu, không nói không rằng.

Thực ra thì nàng cũng đoán được, nên mới đang định đi tìm cậu.

Lý Nghiên ngẩng đầu nhìn nàng, nói: “Cháu biết cô cũng không muốn đi, chỉ vì chuyện kia nên mới không giải thích với dượng được, nhưng cháu đã hỏi dượng rồi, dượng giống anh hùng nhất ngôn cửu đỉnh lắm ạ, nói không so đo thì tuyệt đối sẽ không, cô có thể yên tâm.”

Tê Tri thở dài, không tiện giải thích với cậu: “Cô biết cháu kỹ tính thận trọng, nhưng chuyện này, cháu không hiểu được đâu.”

Lý Nghiên nghe nàng nói thế thì cũng chẳng biết phải an ủi thế nào, lí nhí: “Từ nhỏ tới giờ, chỉ có lần này cháu không vâng lời cô, cũng không muốn cô hối hận. Nếu cô vẫn cương quyết muốn đi, thì dù đi đâu cháu cũng nhất định đi theo cô.”

Sao Tê Tri lại muốn để cậu đi được, ở lại trong phủ đô hộ dĩ nhiên sẽ tốt hơn so với lệnh dênh bên ngoài.

Chẳng qua hôm qua cảm thấy, cháu trai là trách nhiệm của nàng, nếu nàng đi thì theo lý sẽ dẫn Lý Nghiên đi cùng.

Nàng nói: “Cô không trách cháu, đến tìm cháu cũng là thăm cháu thôi, cháu yên tâm.”

Vừa dứt lời thì Thu Sương đã tới.

“Gia chủ.”

Tê Tri nhìn hướng nàng ta tới, hỏi: “Em vừa ra ngoài à?”

Thu Sương đi từ cửa phủ đến, nàng ta đáp vâng rồi đến gần, ghé vào tai nàng xì xào mấy câu.

Tê Tri từ từ nhú mày.

Thu Sương nói: “Là chủ tiệm Giải Cửu đó tìm nô tỳ báo.”

Nàng suy nghĩ, thấp giọng dặn: “Lần này, sợ là không muốn đi cũng phải đi.”

Trong quân doanh, một toán binh đang bắn tên.

Lúc La Tiểu Nghĩa dẫn Thôi Minh Độ đến đây, hấn cứ đưa mắt nhìn tam ca đứng bên kia.

Phục Đình đứng bên đó, trông như đang nhìn trong sân nhưng lại không nói gì.

Có vẻ vẫn rất bình thường.

Hắn không dám hỏi nhiều, nhưng đến giờ vẫn chưa nghe thấy động tĩnh nào khác, đoán chắc tẩu tẩu không đi nữa, cũng không biết tam ca đang nghĩ gì.

Bổng Thôi Minh Độ nói: “Xin La tướng quân chọn cho ta một cây cung.”

La Tiểu Nghĩa nghe vậy, cầm lấy một cây cung từ trong tay binh lính, đưa cho y: “Thôi thế tử muốn thử tay nghề à?”

Thôi Minh Độ cầm trong tay, mỉm cười, đi về phía Phục Đình.

“Phục Đại đô hộ.” Y mở miệng: “Không biết có thể bắn một trận với tại hạ được không?”

Phục Đình nhìn y: “Thôi thế tử muốn chơi hay là muốn thi?”

Thôi Minh Độ sững người, sau đó cười bảo: “Sao Phục Đại đô hộ lại nói vậy?”

Đàn ông nhìn đàn ông luôn rất rõ ràng.

Trong lòng Phục Đình hiểu rõ, từ ngày đầu tiên Thôi Minh Độ đến là đã hiểu.

Chàng nhin tới hôm nay là cũng nhin rất lâu rồi.

Hiện tại đang không vui, đây là đối phương tự chuốc lấy, không thể trách chàng được.

Chàng thắt chặt dây đai trên tay áo, nói: “Nếu Thôi thể từ muốn thi thơ ca với ta thì ta cam bái hạ phong, nhưng nếu ngươi muốn đưa ngựa bắn cung với ta thì chỉ khiến ta cảm thấy, ngươi rất muốn thắng ta cho bằng được.”

Mấy câu cuối nhấn mạnh.

Nụ cười trên mặt Thôi Minh Độ cứng đờ, y vô thức nghĩ tới khung cảnh ở phủ đô hộ trước đó.

Phục Đình duỗi tay cầm lấy cung, lại xòe tay kia ra: “Tên.”

Một người lính hấp tấp chạy tới, đưa túi mũi tên cho chàng rồi lui ra.

Chàng rút liên tục ba tên, gài lên dây cung.

Mưa tên rời cung lao vút đi.

Sau mũi tên thứ nhất là nhanh chóng đến mũi thứ hai rồi mũi thứ ba, động tác liên mạch nhanh như chớp.

Ba phát trúng hồng tâm.

Mũi tên cuối cùng được bắn ra, lực mạnh xuyên cả hồng tâm, bia gỗ bị thủng một lỗ mà mắt thường có thể thấy được.

Chàng ra tay rất mạnh.

Thôi Minh Độ thấy thế thì chấn động, vì ai cũng có thể thấy rõ, ba mũi tên đó không phải là chơi mà là làm thật.

Một lúc sau y mới cười nói: “Phục Đại đô hộ không hổ là mãnh tướng có khả năng chống Đột Quyết.”

Phục Đình thu tay về, mắt nhìn thẳng: “Đúng thế, ta chỉ là một quân nhân, nói chuyện không lòng vòng, nên lời này ta chỉ nói một lần.”

Thôi Minh Độ bất giác hỏi: “Nói cái gì?”

Chàng nhìn sang: “Ta không quan tâm ngày trước Lý Tề Trì như thế nào, nàng đã gả cho ta thì mãi mãi là người phụ nữ của ta, đừng hồng ai dám động đến.”

Chàng đưa cung ra, lạnh lùng nói: “Xin Thôi thể từ nhớ cho.”

Thôi Minh Độ không nói gì, ý cười trên mặt tắt ngấm.

Phục Đình ném cung, xoay người đi ra ngoài, vừa đi được mấy bước đã ngoái đầu lại nói: “Mặt Hạt đường xá xa xôi, chi bằng Thôi thể từ lên đường sớm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Tề Trì bước vào tiệm lương thực.

Chủ tiệm đang đứng chờ, vừa thấy nàng thì lập tức giơ tay mời nàng vào chái nhà.

Nàng khoát tay cho y lui, rào bước đi vào rồi khép cửa lại, cởi mũ ra, nhìn người đang đứng trong phòng.

Là Tào Ngọc Lâm

“Tẩu tẩu.” Nàng ta vẫn mặc đồ đen như trước, ra ngoài một chuyến mà da đen hẳn đi, mặt hơi gầy, đi tới trước ôm quyền với Tề Tri.

Tề Tri nhìn nàng một lượt, hỏi: “Chỉ có một mình cô về sao?”

“Đúng vậy.” Tào Ngọc Lâm nói: “Ta đi đường tắt chạy vội về.”

Tề Tri nghiêm mặt: “Rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Vừa nghe Thu Suong báo tin, nàng đã lập tức chạy tới.

Thu Suong nói Tào Ngọc Lâm quay về truyền tin, cụ thể xảy ra chuyện gì thì phải đến hỏi chính nàng.

Tào Ngọc Lâm khó hiểu: “Đây là chuyện của thương đội, tại sao tẩu tẩu lại tới hỏi?”

Tề Tri tạm thời chưa thể nói rõ, đành bảo: “Ta nghe được một hai từ Thu Suong, cô nói cho ta biết rõ trước đi.”

Tào Ngọc Lâm tưởng nàng tò mò nên mời nàng ngồi xuống ghế, đoạn mở miệng: “Thương đội nợ xảy ra chuyện, sợ là tạm thời chưa về được...”

Lần này nàng ta đi theo thương đội, vốn mọi chuyện rất thuận lợi.

Sau khi ra khỏi biên giới, đầu tiên thương đội bán đồ Trung Nguyên đem từ đất Bắc đi, kiếm được khá nhiều lời, rồi lại thu mua đồ ở bên ngoài vào.

Tiếp, lúc muốn quay về thì lại bị một hiệu buôn kéo chân.

Do trước đó thương đội nhận được truyền tin của chủ nhân là tiếp nhận chuyện kinh doanh của Hồ tộc, muốn bọn họ tìm kiếm nhóm gia súc con non chất lượng ở ngoài rồi đem về cùng.

Thương đội giải quyết rất nhanh, đàm phán được với một hiệu buôn ở ngoài biên giới, nhưng lúc giao dịch lại phát hiện ngạch số không khớp.

Ban đầu đã định giá bình thường, nhưng tự dưng lại nâng lên gấp trăm lần, mà lại có đến một trăm con non, trong chớp mắt đã gần như nâng lên giá trên trời.

Thương đội kiểm tra nhiều lần, phát hiện trên giấy tờ đã bị động tay động chân từ trước, dù muốn cũng không thể cãi lại.

Chuyện như thế, dù có tìm quản lý địa phương thì cũng không nói được, giờ thành bọn họ nợ hiệu buôn đối phương một khoản khổng lồ.

Hiệu buôn kia thấy thương đội bọn họ lần đầu xuất cảnh nên càng lấn tới, nói là nếu muốn hủy chuyện mua bán thì phải đền gấp đôi.

Hiện tại đã kiện lên quản lý địa phương, chỉ cho thương đội hai tháng, nếu không đưa tiền thì sẽ cầm cố hàng hóa của thương đội.

Quản lý địa phương chiếu theo luật, báo cho chủ nhân thương đội xử lý.

Khi thương đội muốn về thì mọi số tiền có thể sử dụng đã được sử dụng hết, một khoản tiền lớn như thế, dĩ nhiên phải để chủ nhân đích thân phê duyệt trước, nên dù thế nào đi nữa thì việc này cũng phải đưa tới trước mặt chủ nhân.

Tào Ngọc Lâm chỉ đi cùng nên mới được cho qua, chạy về trước thông tri cho hiệu buôn.

Tề Tri nghe xong, nhíu chặt lông mày: “Có biết được nội tình của hiệu buôn đối phương không?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Lúc gặp chuyện ta đã nghe ngóng rồi, nhà kia cũng là đại thương hào, xưa nay không có đối thủ, có lẽ thấy thương đội ta lần đầu xuất cảnh mà chi nhiều tiền nên mới muốn chèn ép.”

Tề Tri dần sầm mặt.

Đã lâu rồi nàng chưa tự kinh thương, chuyện anh lừa tôi gạt trên thương trường không phải là không có.

Thương đội nàng luôn rất cẩn thận, hàng hóa đều do đích thân nàng dặn dò thu mua.

Sản vật ngoài biên giới trong số đó còn phụ thuộc vào thời vụ, không thể để lâu, những dê con bò con thì Hồ tộc càng đang chờ lấy.

Huống hồ nhiều người của nàng cũng bị kim chân.

Nàng suy nghĩ, hỏi: “Việc này xảy ra lâu chưa?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Cũng gần nửa tháng rồi, do ta chạy đường tắt lại đi cả ngày lẫn đêm nên mới rút ngắn được thời gian, chứ nếu mà đợi quản lý của bên kia báo tin tới thì khéo mất hai tháng, đám hàng kia cũng thanh của bọn họ luôn rồi.”

Tê Tri thăm thấy may vì có nàng ấy, nên mới có thể báo tin cho nàng kịp thời.

“Quân sự kia là người nào?” Nàng lại hỏi.

“Không phải đất Bắc cũng không phải Đột Quyết, chỗ kia trên bản đồ thì thuộc về Mạt Hạt, nhưng cách thủ phủ Mạt Hạt khá xa, bởi vậy chính quản lý người Hồ ở địa phương phụ trách, may mà thương đội với giấy tờ của phủ đô hộ nên mới chứng minh được là thương nhân đứng đắn, không thì sợ là càng tệ nữa.”

Tê Tri đã rõ, có giấy tờ của phủ đô hộ An Bắc làm chứng, chỉ ít người sẽ được an toàn, có điều nếu muốn đưa số hàng kia về thì phải giải quyết việc trước mắt mới được.

Nàng lại hỏi: “Có biết hiệu buôn kia kinh doanh gì không?”

Tào Ngọc Lâm không rõ vì sao nàng lại hỏi cặn kẽ như thế, nhưng vẫn trả lời.

...

Nửa canh giờ sau, Tê Tri đội mũ đi ra từ chái nhà.

Thu Sương đang chờ ở bên ngoài.

Nàng căn dặn: “Sắp xếp người đi, những ai có thể dùng được thì gọi tới cả đây.”

Thu Sương cũng biết được phần nào: “Gia chủ muốn đi ngay sao?”

“Ừ.”

“Thế còn Đại đô hộ...”

Tê Tri nghe vậy thì im lặng, nhớ đến Phục Đình.

Chàng nói nếu nàng thực sự muốn đi, chàng sẽ không ngăn cản lần thứ hai.

Vừa rồi nàng đã nhảm tính thời gian.

Tào Ngọc Lâm nói biết đường tắt, nếu như đi theo nàng ấy thì chắc sẽ dư dả thời gian.

Chỉ là không thể chậm trễ được.

Không phải nàng thực sự muốn đi, nhưng hiện tại thì đúng là phải rời phủ Hãn Hải một chuyến.

Không thể cứ thế mà đi được, nàng đã quyết định không đi thì sao có thể vô duyên vô cớ khiến chàng thêm hiểu lầm, bởi thế thì khác gì thêm dầu vào lửa.

Nàng bước ra ngoài: “Về phủ.”

Thu Sương lập tức tới trước xe đặt bọc gối.

Sau khi bọn họ rời đi, Tào Ngọc Lâm từ trong chái nhà đi ra.

Nàng ta đang định đến cổng thành chờ.

Trước khi đi Tê Tri có nói, chủ tiệm của gian hàng này có bảo: hôm nay chủ nhân của thương đội sẽ theo nàng ta xuất phát, cần nàng ta dẫn đường nên bảo nàng ta đi trước chờ.

Tào Ngọc Lâm không rõ vì lẽ gì quý nữ tôn thất như tâu tâu lại nhúng tay vào chuyện này, nhưng thương đội ấy đã giúp nàng ta một tay, thế nên nàng ta có hỗ trợ cũng là điều phải, vậy là đã đồng ý.

Ở ngoài phủ đô hộ, Tân Lộ và Thu Sương đã điểm người xong, dặn dò mọi chuyện đầu vào đấy.

Trong nhà chính, Tê Tri đã thay sang nam phục, tẩy son phấn trên mặt.

Những gì cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị xong, nàng đi ra ngoài phòng, nhìn lên trời rồi lại nhìn hành lang không bóng người.

Phục Đình vẫn chưa quay về.

Nàng lại nhìn trời, nếu còn chờ thêm thì có khả năng công thành sẽ đóng mất.

Nàng cảm áo choàng, đi ra cửa.

Tân Lộ vội vã quay về, thấy nàng đi ra thì lập tức hỏi: “Gia chủ không đợi thêm à?”

“Không đợi nữa,” Nàng dừng bước, nói: “Đi gọi A Nghiên tới đây, ta dặn dò mấy câu.”

Tân Lộ đang định đi thì nàng lại nói: “Em và Thu Sương ở lại, không cần đi theo ta.”

...

Khi ngoài phủ đô hộ yên tĩnh trở lại thì trời cũng đã tối.

La Tiểu Nghĩa đẩy cửa phủ, quay đầu chờ tam ca cùng vào rồi hỏi: “Tam ca, sao chưa gì huynh đã tiễn người họ Thôi kia đi rồi thế, không phải là thấy y chường mất đấy chứ?”

Nếu không phải vì việc ấy thì đâu tới mức giờ này mới về thành.

Phục Đình bước vào cửa: “Ừ.”

La Tiểu Nghĩa ngạc nhiên, chẳng ngờ chàng lại thẳng thắn thừa nhận như vậy.

Phục Đình vượt qua hần đi vào trong.

Chàng đi rất nhanh, bước thẳng tới nhà chính, trước khi vào cửa thì thu chân về, nắm chặt roi ngựa trong tay.

Chàng đang nghĩ, không biết liệu có phải bên trong đã không còn bóng dáng ai nữa rồi không.

Nhưng chỉ một chớp mắt sau, chàng lại nhấc chân đi vào.

Mọi thứ trong phòng vẫn như trước, trên ghế là chiếc đệm nàng hay ngồi dựa, cốc trà trên bàn vẫn tỏa mùi hương, gương đồng của nàng dựng thẳng, chỉ là không thắp đèn, cũng không có một bóng người.

Chàng nhìn quanh một vòng, siết chặt roi ngựa rồi xoay người đi ra.

Ở ngoài cửa, Lý Nghiên vội vã chạy tới, vừa bước vào thì suýt đã đụng phải chàng, lập tức dừng lại: “Dượng về rồi hả, cô cháu đã đi rồi à.”

Phục Đình mím môi đứng yên, không nói một lời.

Lý Nghiên vội nói: “À không, là cháu nói không rõ, cô không đi, chỉ là cô tạm thời có việc nên phải xuất phủ, có để lời lại cho cháu, nói cháu báo với dượng một tiếng. Cô không đi thật đâu ạ, sợ dượng không tin nên còn dặn Tân Lộ Thu Sương ở lại, cháu vẫn còn ở trong phủ nè.”

Phục Đình hiểu ra, bàn tay cầm roi buông lỏng.

Đúng thế thật, Lý Nghiên vẫn còn ở đây, nàng không thể đi được.

Chàng hỏi: “Nàng đi làm chuyện gì vậy?”

Lý Nghiên thấp giọng đáp: “Cô đi xử lý chuyện mua bán, cô đi kinh thương rồi ạ.”

Phục Đình nhíu mày: “Cái gì?”

Nàng thế mà lại ra ngoài kinh thương ư.

Lý Nghiên sợ dượng nổi giận, chẳng dám nhìn sắc mặt chàng, cup mắt nói: “Vâng ạ, cô nói cô đã quyết tâm không đi, chỉ là đi xử lý chuyện mua bán thôi, dù dượng có không tin cô thì cô cũng đã nói thật rồi.”

Chàng nhìn sang: “Nàng ấy nói như vậy thật hả?”

Lý Nghiên gật đầu: “Vốn cô cũng muốn nói với dượng, nhưng không đợi dượng về kịp, cô lại phải cấp tốc lên đường nên mới nhờ cháu chuyển lời.”

Vì chuyển lời mà cậu còn cố học thuộc lời dặn của cô, không sót chữ nào.

Phục Đình nghe bảo nàng lên đường vội vàng thì biết chắc là đã có chuyện bất ngờ xảy ra, bèn hỏi: “Có dẫn người đi cùng không, đi đâu, đi mất bao lâu?”

Ba câu hỏi liên tục ập đến, Lý Nghiên ngẩn người: “Cháu, cháu quên rồi.”

Rồi cậu lại vội nói: “Đã theo không ít người, tất cả hộ vệ cô đưa từ Quang Châu tới đều đi cùng, còn nói sau khi đến nơi sẽ cho các cửa tiệm ở dọc đường đưa tin báo bình an.”

Nói tới đây, Lý Nghiên như nghĩ đến điều gì đó: “Đúng rồi, cô đi cùng nữ tướng quân họ Tào kia ạ.”

Phục Đình nghe nói có Tào Ngọc Lâm đi cùng thì yên tâm hơn, gật đầu: “Biết rồi.”

Lý Nghiên nhìn dượng, thấy dượng không có vẻ tức giận thì nghĩ, chắc là mình đã hoàn thành căn dặn của cô rồi.

Đang định đi thì Phục Đình gọi cậu lại: “Có thư đưa tới thì báo với dượng.”

Lý Nghiên ngăn người, lúc sau mới hiểu là dượng đang nói về thư báo bình an của cô, bèn gật đầu: “Vâng ạ, cháu nhớ rồi.”

Nói rồi cậu cáo lui.

Phục Đình liếc cửa sổ, quả nhiên thấy hai thị nữ Tân Lộ và Thu Sương.

Chàng vừa cời đàn, vừa nhớ lại từng câu Lý Nghiên nói.

Không phải nàng đi thật.

Chàng đặt đàn xuống, nhìn trong phòng, đồ đạc của nàng vẫn còn đây.

Không lâu sau, ngoài cửa truyền tới âm thanh của La Tiểu Nghĩa: “Tam ca?”

Hắn mới nghe được từ chỗ Lý Nghiên, Lý Nghiên chỉ nói tẩu tẩu tạm thời ra khỏi phủ một chuyến chứ không phải là muốn đi, nên hắn tò mò muốn tới xem tam ca có động thái gì không.

Phục Đình nhìn hắn: “Truyền lệnh xuống, phu nhân vẫn ở trong phủ, chưa từng xuất phủ.”

Người đi là chủ nhân của hiệu buôn hình cá, nếu để người ngoài biết được phủ đô hộ có liên quan tới hiệu buôn lớn như thế thì sẽ lợi bất cập hại.

La Tiểu Nghĩa thấy sắc mặt chàng đã dễ nhìn hơn lúc trước nhiều, thế là yên tâm đáp: “Đệ biết rồi.”

Phục Đình lại dặn thêm: “Nhớ chú ý động tĩnh các nơi.”

La Tiểu Nghĩa biết làm thế để bảo đảm an toàn ở bên ngoài cho tẩu tẩu, thế là cười khà khà hai tiếng: “Nếu biết sớm thì tam ca đã không cần vội vã tiễn tên họ Thôi kia đi làm gì, để rồi phải về trễ như vậy, nếu không đã có thể về sớm nói chuyện mấy câu với tẩu tẩu rồi ấy chứ.”

Hắn nói tiếp: “À đúng rồi, lúc ấy đệ thấy tên họ Thôi với tam ca có nói mấy câu, nói gì vậy?”

Phục Đình đáp: “Không có gì.”

La Tiểu Nghĩa không hỏi nữa, sợ hỏi thêm lại bị đánh mười quân côn, thế là quay đầu đi làm việc.

Phục Đình nhìn quanh phòng, nghĩ đến lời La Tiểu Nghĩa vừa hỏi.

Lúc gần đi, Thôi Minh Độ có hỏi chàng một câu: nếu Đại đô hộ đã vì huyện chủ mà hạ lời chối tai với ta, thì có gì lại khiến nàng khóc một mình ở phạt đường?

Lúc đó chàng cũng nhớ tới đôi mắt hoe đỏ của nàng hôm ấy.

Chàng biết Lý Tê Tri sẽ không khóc vì chàng, nhưng dù nàng khóc vì lý do gì thì cũng là chuyện của chàng.

Chàng nói: Đó là trách nhiệm của ta, không phải của người.

Thôi Minh Độ không nói nữa, chấp tay cáo từ chàng.

Chàng cúi đầu, cời dây buộc tay áo.

Nhớ lại ngày đầu khi nàng mới đến đây, nàng cũng từng cời dây thắt tay áo, mặc áo vào cho chàng.

Nàng cứ thế đột ngột xuất hiện, để rồi giờ đây nơi nơi đều là dấu vết của nàng.

Cũng may là không phải bỏ đi mà không báo trước.

Chàng buông tay, mở lấy túi rượu, mở nắp uống một hớp, lúc đây nút tắc thì nhếch môi.

Dẫu trong lòng nàng không có chàng, cũng chưa hẳn tin tưởng chàng, nhưng nếu nàng đã bằng lòng ở lại thì chàng sẽ không dễ dàng buông tay nữa.

Đêm khuya thanh vắng, trong tường viện bên ngoài gian miếu hoang có một nhóm hộ vệ đang nghỉ ngơi.

Trong miếu nhóm một đồng lửa, Tào Ngọc Lâm ngồi cạnh, nhìn Tê Tri ở đối diện.

Nàng mặc viên lĩnh, bên ngoài khoác thêm áo choàng, búi tóc kiểu nam, vốn trên đầu còn đội nón lá rộng vành nhưng sau khi vào đây thì đã gỡ xuống.

Nhìn một hồi, rốt cuộc Tào Ngọc Lâm cũng không nén nổi nữa, hỏi: “Vì sao hôm nay ta không gặp được chủ nhân hiệu buôn kia, mà lại là gặp tẩu tẩu?”

Lúc trước Tê Tri đã đến gặp nàng ta ở cổng thành, sau đó cùng xuất phát.

Suốt cả quãng đường, bọn họ chỉ đi đường hẹp vắng vẻ, đường như vậy chỉ có trinh sát như nàng ta mới đi được, chứ vương công quý tộc làm sao chịu thâu.

Nhưng nàng ta chẳng thấy Tê Tri than vãn nửa câu, thậm chí cười ngửa đi còn rất nhanh, nàng ta đã nghỉ ngơi.

Tê Tri cười: “Chuyện của thương đội đó do ta xử lý, đợi đến thời điểm ta sẽ nói cho cô biết nguyên nhân.”

Tào Ngọc Lâm gật đầu: “Nếu tẩu tẩu đã nói vậy thì chắc chuyện xảy ra cũng có nguyên do, vì tam ca, ta cũng nên tin tưởng vào sắp xếp của tẩu tẩu.”

Tê Tri nghe thấy nàng ta nhắc tới Phục Đình thì không khỏi cup mắt.

Nàng không biết A Nghiên có chuyển lời không.

Lại càng không biết chàng nghe rồi thì liệu có tin không.

Tào Ngọc Lâm thấy nàng ngồi yên, bèn hỏi: “Tẩu tẩu đang nhớ tam ca à?”

Tê Tri không nhúc nhích, ừ một tiếng.

Giọng Tào Ngọc Lâm trở nên ấm áp: “Tẩu tẩu và tam ca là vợ chồng tình thâm, thật hay quá.”

Vừa nói xong thì lại thấy Tê Tri cười bất đắc dĩ, nàng ta không khỏi lấy làm lạ: “Chẳng lẽ ta nói sai sao?”

Tê Tri vốn không muốn nói, nhưng cũng không thể giả vờ làm vợ chồng tình thâm trước mặt nàng ta được, bèn nhỏ giọng nói thật: “Bọn ta không có tốt như cô nghĩ đâu, ta giấu chàng một bí mật, khiến chàng ngượng lòng, sợ là, cũng không ừ ảm được nữa.”

Tào Ngọc Lâm ngồi ngẩn nấp, nhìn làn mi nàng cup xuống, vì ánh lửa phản chiếu mà tạo thành bóng mờ.

Lần trước dù hai người họ gặp chuyện thì cũng không nàng thấy như vậy.

“Sao tẩu tẩu lại nghĩ thế, cứ như cảm giác không còn cách cứu vãn.”

Tê Tri lại nhớ đến ngày hôm đó, từng câu từng chữ chàng nói nàng vẫn nhớ rõ.

Nhất là câu kia của chàng: Phục Đình ta là người nàng có thể thao túng ư?

Nàng nói: “Ta chưa từng thấy chàng như vậy bao giờ, chàng chưa lần nào nổi giận đến thế cả.”

“Giận?” Tào Ngọc Lâm lắc đầu, mắt nhìn đốm lửa đang cháy tí tách, tựa như đang nhớ lại: “Tam ca là người nào chứ, lúc huynh ấy nổi giận thật là khi một mình xông vào doanh trại của Đột Quyết, chém mấy trăm tên địch, cả người đầm máu. Huynh ấy chỉ giận kẻ địch chứ không nổi giận với người mình. Ta nghĩ ở trước mặt tẩu tẩu, hẳn tam ca chưa bao giờ thực sự tức giận.”

Tê Tri bỗng ngược mắt lên, nhìn nàng ta một lúc lâu rồi bật cười: “Cô đang trấn an ta đây à?”

Tào Ngọc Lâm thành thật: “Tẩu tẩu nâng đỡ ta, ta lại là người không biết trấn an người khác. Tam ca có ngượng lòng thật không, tẩu tẩu không cần nhìn huynh ấy nói gì, mà chỉ cần nhìn huynh ấy làm gì là biết.”

Mắt Tê Tri giật giật, sau đó lại cười.

Lòng nói, rõ ràng rất biết cách trấn an mà.

Ít nhất là nàng đã được an ủi.

Nói một thôi một hồi, Tào Ngọc Lâm trải áo khoác xuống đất, đi ngủ trước.

Tê Tri không ngủ được, ngồi một lúc rồi đứng dậy.

Giữa ngôi chùa hoang vắng có một pho tượng còn sót lại, không rõ là thờ thần phật nào, phía trước là hương án bằng gỗ đồ nát.

Ánh trăng chiếu vào, từ trên hương án kéo dài đến dưới chân nàng.

Nàng kéo áo khoác trên người, sờ tới miếng ngọc xanh hình cá trong tay áo.

Nhớ đến Phục Đình đã trả nó lại cho nàng, nhớ đến chàng đã bế bổng nàng về phủ.

Nàng tự nhủ: đúng thế, nàng sao có thể quên được, từ xưa đến nay chàng là một người mạnh mẽ.

Trên hương án phủ một lớp bụi dày, nàng giơ tay vô thức vẽ lên, đến khi hoàn hồn thì thấy mình đã viết một hàng chữ.

Là nàng suy nghĩ xuất thần nên tiện tay viết ra.

Nàng xóa đi, lau sạch tay, nhớ lại câu nói kia của chàng: Rồi sẽ có ngày, ta sẽ khiến phủ Hãn Hải trở thành mái nhà thực sự của nàng.

Trong bụng nàng lấp lại: Thiếp chờ.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Hơn hai mươi ngày sau, tại một tiểu thành cách biên giới trăm dặm.

Bộ đồ đen trên người Tào Ngọc Lâm phản phật trong gió, nàng ta băng qua con phố nhỏ bé, rẽ vào một khách xá nóc tròn cổng vòm.

Trước gian phòng ở tít bên trong có hai hộ vệ mặc thường phục đang canh giữ, nàng ta đi tới, hộ vệ tức khắc mở cửa cho người vào rồi khép lại.

“Tẩu tẩu,” Tào Ngọc Lâm lấy ra một xấp ngân phiếu trong người, đưa cho người trong phòng, “Đây là phần còn dư.”

Tê Tri mặc viên lĩnh màu xanh nhạt, đứng trước khung cửa hình vòm, nhận lấy rồi gật đầu: “Còn dư nhiều thế này à.”

Tào Ngọc Lâm không hiểu: “Rất cuộc tẩu tẩu định làm gì? Chúng ta không còn nhiều thời gian, nhưng vì sao ngày nào tẩu cũng chỉ bảo ta đến cửa hàng của hiệu buôn kia tiêu tiền?”

Tuy trên đường đi bọn họ chẳng trì hoãn một khắc nào, thế mà cũng mất hơn nửa tháng mới tới được đây, lại đợi thêm mấy ngày nữa, thấy ngày qua ngày cứ vậy trôi đi, song ngoài việc tiêu tiền để tìm hiểu về quản lý địa phương, tạm thời đảm bảo người và hàng của thương đội được an toàn ra thì không có động thái nào khác.

Tê Tri chỉ cho nàng ta một xấp tiền, bảo nàng ta ngày ngày tới hiệu buôn đối phương tiêu xài, thế thì khác gì để bọn họ kiếm được thêm nhiều tiền đâu.

“Ta chỉ muốn thăm dò ngọn nguồn hiệu buôn ấy mà thôi,” Tê Tri ngược mắt nhìn nàng: “Lúc cô mua sắm, có thấy cửa tiệm của họ có chỗ nào không bình thường không?”

Tào Ngọc Lâm nghĩ ngợi rồi đáp: “Không có, chỉ là làm ăn bình thường thôi.”

Tê Tri hỏi: “Thế với các thương hộ khác thì thế nào?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Cũng bình thường.”

Tê Tri tự nhủ: không lẽ chỉ có đối đầu với mỗi nhà nàng?

Nàng lại hỏi: “Bọn họ có bao nhiêu tiệm ở trong thành?”

“Khoảng chừng mười căn.”

Tê Tri nhìn ngân phiếu trong tay, không khỏi buồn cười, mới đầu nghe Tào Ngọc Lâm nói đây cũng là đại thương hào nên còn mang theo nhiều để đề phòng.

Nhưng mấy ngày qua, chỉ khoảng mười cửa tiệm mà cũng không tiêu hết được núi tiền, có thể thấy họ cũng không giàu như nàng đã nghĩ.

Nàng cố ý hỏi: “Vậy cô cảm thấy hiệu buôn của thương đội mình lớn hay là nhà này lớn hơn?”

Tào Ngọc Lâm suy nghĩ: “Chắc là thương đội bên mình, dọc đường đi ta thấy có không ít tiệm hàng của hiệu buôn hình cá.”

“Nghe cô nói vậy thì ta thấy dễ hành động hơn rồi.” Tê Tri mặc áo ngoài vào rồi khoác thêm áo choàng, cầm mũ vành trong tay, nói: “Đi một chuyến nào.”

Tào Ngọc Lâm thấy cuối cùng nàng cũng đã có động thái, lập tức theo nàng ra ngoài.

Đến ngoài cửa, Tê Tri dừng lại, lấy một bức thư ở trong tay áo ra đưa cho hộ vệ giữ cửa.

Hộ vệ nhận lấy, nhanh chóng chạy đi đưa tin.

“Là thư báo bình an hả tâu?”

Cách lớp vải sa nên khó nhìn rõ mặt nàng, nhưng giọng nói lại thấm ý cười bình thản: “Đúng thế, đã trễ mấy hôm rồi.”

Tào Ngọc Lâm đi theo bước chân của nàng, vừa đi vừa nói: “Cả quãng đường rồi, ta thấy hình như thần thái trước kia của tâu đã quay lại.”

Tê Tri thuận miệng hỏi: “Thế à?”

“Ừ.”

Từ sau đêm tá túc ở miếu hoang, Tào Ngọc Lâm phát hiện, vị tẩu tẩu tuy yếu điệu nhưng luôn vui tươi của ngày trước đã trở lại.

Ra khỏi khách xá, một toán hộ vệ cùng một chiếc xe ngựa nhỏ đã chờ sẵn.

Tê Tri trèo lên xe, sau đó quay người vẫy tay với Tào Ngọc Lâm, ý bảo nàng ta cũng lên đi.

Tào Ngọc Lâm đi theo, phát hiện trong xe có có một đồng trống gỗ, không khỏi nhìn thêm mấy lần: “Ta còn nói sao tẩu tẩu lại án binh bất động, thì ra là đã chuẩn bị xong từ lâu.”

Tê Tri ngồi xuống, lấy một tờ giấy trong tay áo ra, mở ra đọc một lần rồi cất đi, nói với nàng ta: “Ta phải cảm ơn cô mới đúng, cũng nhờ có cô giúp, nếu chưa chắc đã tiến triển thuận lợi như thế.”

“Tẩu tẩu cần gì khách khí, dù không có quan hệ với tam ca thì ta và tẩu tẩu cũng không nên xa lạ như thế.”

Tào Ngọc Lâm luôn đầu ra đầy, nhưng cũng vì vậy mà khi nói chuyện mang lại cho người ta cảm giác vô cùng chân thành.

Tê Tri vén mạng che mặt lên, mỉm cười với nàng ta: “Vậy sau này ta gọi cô là A Thuyền có được không?”

Tào Ngọc Lâm ngần ngại: “Sao tẩu tẩu lại biết cái tên này?”

“Cô nói xem ta có thể biết được từ ai nào?” Tê Tri hỏi ngược lại, trong mắt có ý bông đùa.

La Tiểu Nghĩa từng nói Tào Ngọc Lâm được người Hồ nuôi lớn, tên Hồ là Ngọc Lâm Thuyền, chỉ vì cái tên này quá nhỏ nhắn, trái ngược rất nhiều so với dáng vẻ oai phong của bản thân, nên Tê Tri mới có thể nhớ rõ như vậy.

Tào Ngọc Lâm hiểu ra, nét mặt vẫn như thường: “Đúng rồi, chắc hẳn là La Tiểu Nghĩa nói.”

Tê Tri nhìn mặt nàng, sợ khiến nàng không vui nên bảo: “Ta chỉ đùa thôi, cũng không phải cố ý nghe ngóng gì đâu, cô chớ để bụng.”

Tào Ngọc Lâm ngồi thẳng lưng, hai tay bắt chéo: “Tẩu tẩu không cần cố kỵ thế, chuyện giữa ta với hấn cũng không có gì để giấu giếm, chỉ là từng yêu đương một thời gian thôi.”

Tê Tri ngẩn ra: “Gi cơ?”

Tào Ngọc Lâm nhìn nàng, nói: “Ta và La Tiểu Nghĩa từng yêu nhau, về sau chia tay, chỉ vậy mà thôi.”

Tê Tri thực sự không ngờ, nhìn tình hình trước đó, nàng cứ ngỡ là La Tiểu Nghĩa đơn phương, nào ngờ lại còn có chuyện như vậy.

“Sao lại chia tay?” Nàng hỏi.

Tào Ngọc Lâm bình tĩnh lắc đầu: “Không phải người cùng đường.”

Nàng vén rèm lên hô “lên đường” với bên ngoài, rồi quay qua nói với Tề Tri: “Sau này tẩu tẩu cứ gọi ta là A Thuyền là được.”

...

Tòa thành nhỏ này tên là thành Cổ Diệp.

Khác với đất Bắc, đâu đâu cũng có thể trông thấy những ngôi nhà mái tròn cổng vòm.

Đá chất thành đường vừa thẳng vừa hẹp, những đám trẻ bên tóc đuôi sam ríu rít nô đùa, người Hồ trải thảm ở hai bên đường rao bán hàng hóa.

Có rất nhiều dạng người khác nhau qua lại, bọn họ mặc y phục Hồ tộc đủ màu sắc, nói đủ thứ ngôn ngữ bất đồng.

Chính giữa đường phố là một quán rượu cao hai tầng, phía trước treo bảng hiệu viết bằng chữ Hồ.

Xe ngựa dừng lại, Tào Ngọc Lâm xuống trước rồi vén rèm xe lên.

Tề Tri đi ra, ngẩng đầu lên, nhìn cửa quán rượu qua tấm mạng: “Chính là chỗ này?”

Tào Ngọc Lâm gật đầu: “Đúng vậy.”

Gian hàng lớn nhất của hiệu buôn đối phương chính là đây, Tào Ngọc Lâm đã sớm dò la, nghe nói chủ nhân của bọn họ ở đây.

Tề Tri bước vào.

Dù là ban ngày thì trong quán vẫn hết hò ầm ĩ.

Ở cạnh cửa có một chiếc tủ ngang, tiểu nhị đứng trong quán, thấy một toán tùy tùng bọc hộ hai người tiến vào, lại toàn là người Trung Nguyên thì vội vui vẻ tiến tới đón khách, nói bập bẹ tiếng Hán.

Tào Ngọc Lâm nói: “Gọi chủ nhân của các người ra đây, cứ nói người trả tiền đã tới.”

Tiểu nhị như đã chờ từ lâu, vừa nghe thấy thế thì lập tức mời bọn họ đi lên lầu.

Tề Tri đi lên, trên lầu là những căn phòng nhỏ được ngăn cách ra để tiếp đãi khách quý, khá là yên ắng.

Tiểu nhị vén tấm rèm rũ trên cửa hình vòm ra, mời bọn họ đi vào.

Ngay chính giữa trong phòng là một chiếc bàn vuông, một người đàn ông người Hồ ngồi sau bàn, khăn vải quấn lấy mái tóc xoắn, râu ria xồm xoàm, có một con mắt trắng dã – xem chừng là độc nhãn trời sinh, gã đang uống rượu dùng bữa, đứng đằng sau là mấy tùy tùng cao to kệt cồm.

Tiểu nhị dùng tiếng Hồ gọi gã một câu, Tề Tri nghe hiểu câu này, trong lúc giao tiếp với thương nhân người Hồ có nghe rất nhiều, nghĩa là gọi chủ nhân.

Nàng liếc nhìn Tào Ngọc Lâm, Tào Ngọc Lâm gật đầu với nàng.

Vậy đây chính là người đối chọi với nàng.

Người đàn ông độc nhãn kia nhìn lướt qua Tề Tri ở đối diện đi tới, đặt cốc rượu bằng bạc trong tay xuống, quan sát nàng từ trên xuống dưới một lượt, dùng tiếng Hán hỏi: “Vì sao chủ nhân của quý hào lại là đàn bà con gái như cô?”

Tề Tri mặc nam trang chỉ là để tiện cho việc đi lại, chứ không che giấu được phong thái nên ai nhìn vào cũng có thể nhận ra nàng là nữ.

Nàng nhìn thẳng vào đối phương qua lớp mạng che, giọng nhỏ nhẹ: “Chủ nhân là chồng của ta, tự dưng xảy ra chuyện như thế khiến chàng cuống tới mức ốm liệt giường, không cách nào đến được đây, nên ta đành đi thay.”

Trước đó lúc ở trên xe nàng đã soạn sẵn lý do này với Tào Ngọc Lâm, cố ý nói chuyện bằng chất giọng lí nhí tội nghiệp.

Gã độc nhãn cười: “Dù các người có tội nghiệp thì ta cũng không thể không lấy tiền của mình, các người phải cho ta một câu trả lời rõ ràng, nếu không đừng hòng đem được hàng đi.”

Tề Tri thở dài: “Đã thế thì, chuyện làm ăn này cũng không làm được nữa, chỉ bằng cứ theo như anh đã nói, hủy thỏa thuận, đền bù gấp đôi.”

Gã độc nhãn nháy mắt ra hiệu cho tùy tùng, đoạn nhìn nàng: “Cô nói thật?”

Tề Tri nhìn ra sau lưng, các hộ vệ đem mấy tráp gỗ đã chuẩn bị ở trong xe tới, đặt xuống sàn nhà trước bàn.

Tào Ngọc Lâm xoay người, mở một hộp ra, bên trong không phải là ngân phiếu mà là vàng ròng bạc trắng sáng bóng.

Có đến một loạt những hộp tráp như thế, gã độc nhãn nhìn lướt qua, cười rồi lắc đầu: “Nếu biết các người chịu chi như vậy thì ta đã không báo lại với

viên quan quản lý làm gì rồi.”

Gã xòe tay ra, gọi tùy tùng ở sau lưng đến lấy tiền.

Tê Tri giờ tay ngăn lại: “Tiền sẽ cho anh, nhưng người và hàng của ta phải làm sao, hay giờ hai ta viết giấy tờ, đỡ để đến chỗ quản lý chuộc người thì lại nói không có bằng chứng.”

Tên độc nhân suy nghĩ rồi liếc nhìn đồng hợp kia, sau đó vỗ tay xuống bàn: “Được, viết giấy tờ đi.”

Tê Tri lấy văn thư ở trong tay áo ra: “Ta thân là nữ giới, không hiểu chuyện buôn bán, lại đang rất sốt ruột, cũng không biết có viết đúng không, chi bằng anh xem giúp ta, nếu không tới lúc về ta lại không ăn nói được với chồng, không thoái thác được sai lầm.”

Tên độc nhân đang tính tự viết thỏa thuận, thấy nàng đã chuẩn bị rồi mà còn muốn từ chối, lại nhìn dáng vẻ của nàng, tưởng nàng cũng chỉ là thân đàn bà trong khuê phòng trạch viện thì cười toe toét: “Để ta xem nào.”

Tào Ngọc Lâm nhận lấy tờ giấy, đưa tới trước mặt gã.

Tên độc nhân cầm trong tay đọc lui đọc tới, rõ ràng trong này có chỗ sơ hở, hần vốn nói là đền bù gấp đôi, thế mà trong này lại ghi đền hai lần gấp đôi.

Viết nhầm một chỗ nhưng lại tăng gấp bội.

Gã lật giấy tờ nhìn trước nhìn sau mấy lần, không nhìn ra vấn đề nào khác, nhưng cũng chẳng có ý chỉ ra chỗ sai đó, dè xuống bàn mà nói: “Khả thi đấy.”

Tê Tri nói: “Vậy thì cứ định thế đi.”

Tên độc nhân cho người đem bùn đỏ tới, ấn dấu vân tay lên tờ giấy rồi bảo tùy tùng đi bung hợp về.

Tào Ngọc Lâm đưa giấy tờ vào tay Tê Tri.

Chợt nghe thấy tiếng quát lớn: “Các người dám lừa ông đây!”

Mấy gã tùy tùng cao to kệnh cõm kia đã mở hộp tráp ra, ngoài một hộp có đầy vàng bạc thì còn lại toàn là hộp rỗng.

Tên độc nhân gầm lên, tùy tùng lập tức vây quanh.

Hộ vệ ở bên ngoài cũng tức khắc xông vào, hai bên giằng co.

Tê Tri khoan thai đứng dậy đi tới trước mặt gã, một tay đặt tờ giấy lên bàn, tay kia vươn đến cốc rượu trước mặt gã nhúng xuống, sau đó lại chùi lên giấy, nói: “Sao người không xem thỏa thuận mình đã in dấu vân tay trước đi?”

Gã độc nhả kia lập tức nhìn xuống, bên dưới thỏa thuận xuất hiện mấy con chữ rõ ràng: *Đoạt được khoản bồi thường bao nhiêu, thì dựa theo mức giá một xu thông bảo* một con mà cung cấp số lượng dê bỏ con tương ứng.*

(*Thông bảo 通寶 là chữ thường thấy nhất trên các đồng tiền, nghĩa là đồng tiền lưu hành thông dụng. Hai chữ này xuất hiện đầu tiên trong tiền Khai Nguyên Thông Bảo do Đường Cao Tổ của Trung Quốc đúc năm 621.)

Một thông bảo một con, đây đúng là bán đồ bán tháo cũng không thể rẻ hơn được nữa, mà với khoản tiền bồi thường kếch xù đó, chẳng phải gã cần cung cấp hàng ngàn hàng vạn dê bỏ con sao.

Gã độc nhân chửi một câu tiếng Hồ, sau đó lại chửi bằng tiếng Hán: “Ả đàn bà nhà người dám giả vờ giả vệt lừa ông đây!”

Rõ ràng là đã kiểm tra lui tới mấy lần, thế mà vẫn không nhận ra dấu vết, điều ấy chứng tỏ ả đàn bà này là một kẻ lão luyện, hiểu rất rõ về mấy thứ bằng môn tà đạo này.

Tê Tri gõ một cái lên tờ giấy, giọng điệu vẫn cực ôn tồn: “Đây chẳng phải là mảnh khốe các người đã dùng ư, thủ đoạn hạ lưu như vậy, cũng không biết đã dùng với bao nhiêu người, nếu ta đến chỗ viên quan quản lý vạch trần thì chưa chắc đã không thể.”

Gã độc nhân hét lớn một câu tiếng Hồ, tính giật tờ giấy về.

Nhưng Tào Ngọc Lâm đã nhanh tay giữ tay gã lại, một thanh chủy thủ cấm pháp xuống, ghim chặt tay áo gã vào mặt bàn.

Tùy tùng nghe thấy gã la lên thì toan động thủ, nhưng khi thấy thế thì lại bất động.

Rượu và đồ ăn trên bàn bị gạt đổ, gã độc nhân oằn mình, đôi mắt trắng dã còn trợn ngược trông ghê rợn hơn, gã nhìn tay mình, mũi dao ghim vào tay áo, nhưng chỉ lệch một tác nửa thôi là đâm vào tay gã rồi. Gã lại nhìn Tào Ngọc Lâm, sắc mặt cứng lại: “Người là ai?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Ta là ai liên quan gì tới người.”

Lúc này gã độc nhãn mới ý thức được mình đã xem thường hai nữ nhân này.

Tê Tri cắt tờ giấy đi, khệp tay áo đứng trước bàn nói: “Ta vốn có thể trực tiếp đi gặp quản lý, đến đây chẳng qua cũng chỉ vì muốn biết rõ nguyên nhân. Ta đã thăm dò ngọn nguồn của ngươi, ngươi chỉ là một thương nhân bình thường, nếu đã thế, vì sao không mở cửa làm ăn đường hoàng mà lại gây sự với một mình thương đội này?”

Gã độc nhãn cứng cổ: “Ta khuyên ngươi đừng nên hỏi nhiều thì hơn.”

Tê Tri nói: “Nếu ngươi đã nói thế thì ta không thể không hỏi rõ. Chớ có quên, nơi đây thuộc địa phận Mạt Hạt, Mạt Hạt là thần bang của triều đình nước ta, nếu ngươi dám ra tay với thương đội hành thương đứng đắn của triều đình, không sợ sau này có ngày làm lớn chuyện, biến thành Mạt Hạt bất kính với triều đình nước ta ư? Ta nghe nói trong triều vừa cử sứ thần đi Mạt Hạt, ngươi muốn gây chuyện vào lúc này?”

Sắc mặt gã độc nhãn thay đổi thoăn thoắt, con mắt trắng đã đảo tròn.

“Sao, ngươi còn không chịu nói hả?” Tê Tri xoay người lại: “Đi thôi, đi gặp quản lý.”

“Guờm đã.” Gã độc nhãn vội hô lên.

Nàng dừng bước.

Gã nhìn quanh: “Ta không đắc tội nổi với ai cả, chỉ là có người ra lệnh còn ta làm theo mà thôi, ta chỉ có thể nói được như vậy.”

Tê Tri nhíu mày: “Người nào?”

“Khuyên ngươi chớ nên hỏi nhiều.” Gã độc nhãn nói: “Nếu bây giờ các ngươi đi luôn thì ta sẽ xem như các ngươi chưa từng đến, thương đội hàng hóa gì đó cũng đừng muốn nữa.”

Bàn tay cầm con dao của Tào Ngọc Lâm bỗng dùng lực, đầu dao cắm sâu xuống bàn mấy tấc, giữ chặt gã lại, nhìn về phía Tê Tri.

Đội nàng lên tiếng.

Bất kể là thương đội hay là dê bò con, nhất định đều phải đem về.

Tê Tri nhìn gã độc nhãn, bình tĩnh nói: “Ngươi tới chỗ quản lý rút lại tố cáo, thả thương đội và hàng hóa của ta ra, việc mua bán dê bò cứ dựa theo giá cả bình thường, thì bên ta sẽ trả cho ngươi một hộp vàng bạc làm thù lao.”

Gã độc nhãn tưởng nàng đang nói mơ: “Cần nói gì ta cũng đã nói rồi, ngươi còn dám đòi số hàng hóa với dê bò đó ư?”

Nàng gật đầu: “Dù đến một sợi lông thì ta cũng phải đem về.”

Gã độc nhãn nói: “Được, có gan lắm, tới tới các ngươi hãy đến ngoài thành, nhận súc vật giao tiền thì đi ngay, đừng nói ta không có nhắc nhở ngươi.”

Trời sẩm tối, Tê Tri mới đi ra khỏi quán rượu.

Nàng vừa đi vừa nghĩ.

Trước lúc lên xe, nàng dừng bước, dặn dò hộ vệ ở bên cạnh: “Đến ngay quan thụ đón đại đội ra, bảo bọn họ không được nghỉ ngơi mà lập tức đem theo hàng hóa ra ngoài thành chờ, đến tối khi giao dịch gia súc xong thì lên đường ngay, không được chậm trễ.”

Hộ vệ nhận lệnh rồi đi.

Tào Ngọc Lâm hỏi: “Tẩu tẩu tính làm gì vậy?”

Tê Tri nói: “Càng nghĩ ta càng thấy không đúng, hiệu buôn kia sợ hãi như thế, e rằng người ra lệnh cho hắn có địa vị không nhỏ, nên cẩn thận vẫn hơn.”

Tào Ngọc Lâm nghĩ ngợi: “Vậy để ta ra ngoài thành tìm hiểu trước, đỡ tới lúc giao dịch lại có chuyện.”

Rồi nàng ta xoay người đi ngay.

Tê Tri leo lên xe, dặn phu xe quay về khách xá.

Sau khi trở về, nàng tức tốc thu dọn đồ đạc trước rồi ra ngoài thành.

Trong thành không cấm đi lại ban đêm, đến tối mà vẫn có người ra vào.

Trong xe ngựa qua lại, thương đội đã được thả, hàng hóa cũng không thiếu một kiện nào, tất cả đang đứng chờ ở ngoài cổng thành.

Lúc Tê Tri đến thì thấy trước cổng thành đã treo đèn, rất nhiều người qua lại nên cũng yên tâm được chừng nào.

Nàng ngẫm ra được điều gì đó qua câu nói của gã độc nhãn, chỉ là tạm thời chưa thể ngồi yên nên cũng không thể làm gì được.

Hộ vệ dắt ngựa tới, nàng bỏ xe lên ngựa, ra khỏi cổng thành.

Màn đêm dần buông.

Một hộ vệ tới báo, đối phương đã dùng xe gỗ vận chuyển gia súc con tới.

Tê Tri dặn: “Mau lên, nhớ cho kỹ, có thể nào thì nhất định phải chở được gia súc về.”

Hộ vệ đi chuyển lời, người của thương đội chạy tới, hai bên giao dịch trong đêm.

Tê Tri không gặp lại gã độc nhãn kia, đoán có lẽ gã không dám tới.

Nàng đang đứng chờ thì bỗng trông thấy Tào Ngọc Lâm từ trong thành đánh ngựa xông đến, vừa tới trước mặt nàng đã nói: “Tẩu tẩu đi mau!”

Nàng giật mình: “Sao thế?”

“Có người tới, không biết lai lịch thế nào, nhưng có đem theo binh khí.”

Tiếng vó ngựa từ xa truyền tới.

Bỗng ở cổng thành có một đám người cưỡi ngựa cầm đao xông tới, trong nháy mắt tiếng hét ầm ĩ vang lên, mọi người vội tẩu chạy.

Tê Tri nghĩ, có lẽ đây chính là sự tình mà gã độc nhãn muốn nói, nên mới sắp xếp giao dịch ngay cổng thành.

Hoặc nên nói là, bản thân gã vì sợ hãi nên mới giao dịch trước rồi báo tin sau.

Chẳng nghĩ được nhiều, nàng lập tức thúc ngựa rời đi, nhân tiện nhìn lướt qua thương đội, dê bò gia súc đã được đưa tới trước, còn có một nhóm người tụt lại đằng sau.

Tào Ngọc Lâm đánh ngựa đuổi theo nàng, muốn ngăn đỡ xung quanh mở đường cho nàng, nhưng đột nhiên phía trước có một nhóm người xông đến.

Ngay lập tức, những người xông ra từ cổng thành đã bị bao vây.

Phục Đình đi vào thư phòng, cởi đao ra rồi nhắm tính thời gian.

Hôm nay cách ngày nàng đi đã hơn một tháng.

Mà trong hơn một tháng qua, chàng hầu như toàn ở trong quân doanh, chỉ những lúc cần nghị sự như hôm nay mới quay về.

Chàng rửa tay trong chậu nước, đang định thay đồ thì La Tiểu Nghĩa bỗng hấp tấp xông vào.

“Tam ca, có thư gửi từ biên cảnh tới.”

Lúc này Phục Đình mới nhìn rõ tấu sớ hấn cầm trong tay, siết chặt dây thắt tay áo rồi đưa tay ra: “Đưa đây.”

La Tiểu Nghĩa đưa tới.

Chàng mở ra nhìn, hỏi: “Là ai làm?”

“Không biết, lạ quá.” La Tiểu Nghĩa nói.

Tin tức do trình sát đưa tới báo có một nhóm người uy hiếp thương đội đất Bắc bọn họ, hành sự rất bí ẩn, ra tay vào nửa đêm.

Nếu không phải Phục Đình đã phái người theo dõi thì có lẽ đến giờ vẫn chưa phát hiện ra.

Phục Đình đọc tin lần nữa.

Thương đội, thương đội đất Bắc cũng chỉ có của hiệu buôn hình cá kia.

Dù có cười khoái mã gấp rút đưa tin về thì chuyện ít nhất cũng đã xảy ra mấy ngày rồi.

Chàng hỏi: “Chính xác là ở đâu?”

“Là ngoài biên giới, chuyện xảy ra ở một tiểu thành tên Cổ Diệp, khu vực đó có đến mấy tòa thành nhỏ.”

Bỗng bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập.

Phục Đình ngoái đầu lui, thấy Lý Nghiên chạy ồa vào.

“Chú Tiểu Nghĩa vừa nói là thành Cổ Diệp có chuyện hảo?”

La Tiểu Nghĩa thấy cậu hốt hải thì khó hiểu: “Cậu làm sao thế?”

Lý Nghiên giơ tay ra, trong lòng bàn tay là một phong thư, cậu tái mặt nói: “Cháu vừa nhận được thư của cô, cô nói...”

Phục Đình nhanh chân đi tới, cầm lấy.

Thư được Thu Sương đến cửa hàng lấy về, được khoái mã Tây Vực đưa tới, không chậm trễ một khắc nào. Lý Nghiên nhớ được cậu đã dặn nên khi vừa nhận được thư thì lập tức đưa tới ngay, vốn đến báo tin bình an của cô mà nào ngờ lại nghe được tin này.

Ở trong thư, cô nói cô đang ở ngay thành Cổ Diệp.

Phục Đình đọc hết thư, mặt mày sa sầm.

Lý Tề Trì, nàng thế mà lại chạy tới đó!

Chàng không nói nhiều, lập tức đi ra cửa.

La Tiểu Nghĩa nhanh chóng phản ứng, vội đuổi theo, nhưng trước mắt đã không thấy bóng dáng chàng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Gió thổi mạnh cuốn bay cát bụi, đập vào cửa sổ hình vòm phát ra tiếng *lộp độp*.

Trong căn phòng nửa sáng nửa tối có một nhóm người bị giam giữ, bọn họ đang chen chúc rúc vào xó tường.

Tề Trì ngồi trong góc vắng cạnh cửa, lắng nghe tiếng bước chân bên ngoài.

Nàng đã bị giam ở đây vài ngày.

Tào Ngọc Lâm ngồi ngay cạnh nàng, dán mình nằm dưới cửa, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Mãi một lúc sau mới loáng thoáng nghe thấy tiếng trò chuyện, tuy không nghe rõ nhưng nàng ta vẫn hiểu, bèn ngoái đầu lại nói nhỏ: “Là tiếng Đột Quyết.”

Tề Trì ôm đầu gối, lông mày nhíu lại, bụng nhủ quả là không sai.

Lúc nghe tên độc nhãn nói là nàng đã lờ mờ đoán được, khu vực này nằm giữa đất Bắc và Đột Quyết, gã nói gã không đắc tội nổi với ai cả.

Mà bên có thể xúi gã đắc tội với thương đội đất Bắc thì cũng chỉ có Đột Quyết.

Các nàng đến đây đã mấy ngày mà không có chuyện gì xảy ra, nhưng khi thương đội sắp sửa rời đi thì đôi phương lập tức xuất hiện, chứng tỏ tên độc nhãn nói không sai, bọn chúng chỉ là muốn cầm chân thương đội của nàng.

Nàng nói nhỏ: “Có lẽ là quân Đột Quyết.”

Tào Ngọc Lâm đáp: “Ta cũng ngờ vậy, chỉ là thấy bọn chúng không dùng loan đao mà quân Đột Quyết hay dùng, cũng không có giáp trụ nên không dám đoán mò.”

Tề Trì nói: “Nội việc chúng có người đông thể mạnh là chắc chắn không phải dân thường rồi.”

Màn đêm đã buông, trời quá tối nên chẳng thấy rõ được gì, nhưng bốn bề đều là đội ngũ nhân mã, người Đột Quyết bình thường sao có thể bao vây

cồng thành như thế được.

Tào Ngọc Lâm có kinh nghiệm, lăm nhăm “Nếu đúng là thế thì rắc rối rồi đây.”

Lúc bị bao vây Tề Trì đã làm mất mũ che, bây giờ búi tóc rối bù, trên mặt lấm lem bụi đất.

Nàng nhìn một vòng quanh phòng.

Đám người kia đâu có coi bọn họ là người, dù nam hay nữ vẫn cứ tổng giam chung.

Nàng không bị giam chung với người ngoài, xung quanh ngoài Tào Ngọc Lâm ra thì còn có không ít người trong thương đội của nàng, cùng với mấy hộ vệ bị thương trong lúc gần cận.

Thương đội bị tách nhóm vì chuyện phát sinh đột ngột này, lúc đó có vài người đã mau chóng cho gia súc con lên đường, không biết liệu có đào thoát được không.

Cũng không biết tung tích của những hộ vệ còn lại ra sao, có lẽ là bị nhốt ở chỗ khác, nếu thế thì vẫn còn may.

Căn phòng này không phải là nơi dành cho người ở, nó nằm kế nhà xí. Suốt mấy ngày trời, cả nhóm người ăn uống ngủ nghỉ tại chỗ, mùi hôi thúi bốc lên nồng nặc.

Nàng ngửi khó chịu, trong lồng ngực cứ nôn nao buồn nôn, nàng phải dùng tay ấn lên ngực.

Tào Ngọc Lâm thấy thế, bèn ngồi phía trước che chắn cho nàng.

Nàng ta nhớ nàng là nữ quý tộc ăn sung mặc sướng, có lẽ chưa bao giờ phải chịu khổ như thế, nay lại bị nhốt ở cái chốn này thì không khỏi tự trách: “Do ta không bảo vệ tốt tàu tầu.”

Tề Trì nói nhỏ: “Không can hệ đến cô, nếu thật là quân đội tới thì với chừng đó người của chúng ta cũng chạy không thoát.”

Tào Ngọc Lâm đang lo nàng sợ hãi, nào ngờ nàng còn bình tĩnh an ủi ngược mình, thế là thấp giọng nói: “Tàu tầu yên tâm, tam ca xưa nay rất chú ý đến động tĩnh ở biên thủy, một khi biết tin ắt sẽ đến cứu tàu.”

Tề Trì cố gắng không nghĩ nhiều, nhưng nay khi nàng ta nhắc tới, nàng lại vô thức nhớ đến Phục Đình.

Lần trước lúc bị ả Đột Quyết bắt đi, nàng đã hỏi chàng nếu có ngày nàng gặp chuyện, liệu chàng có tới cứu nàng không.

Không ngờ ngày hôm nay lại đến thật.

Liệu chàng sẽ tới chứ?

Nàng nghĩ, một người đàn ông biết cang đáng như chàng, nếu vợ mình gặp chuyện thì hẳn sẽ đến, ấy nhưng nàng lại không chắc chắn.

Giờ chàng có còn giận nàng nữa không?

Bỗng nàng nhớ ra, hai người đã không gặp nhau hơn một tháng rồi.

“E là khó lắm,” Nàng cup mắt, siết lấy chéo áo: “Bọn bên ngoài có vẻ có ý giấu giếm, khả năng vẫn chưa ai biết chúng ta bị nhốt ở đây.”

Nói tới đây, tay nàng càng siết chặt.

Nàng còn rất nhiều chuyện làm chưa xong, tuyệt đối không thể bị nhốt mãi ở đây được.

Càng không thể chết ở chỗ này.

“Không được,” Nàng thấp giọng như tự nói với bản thân, “Nhất định phải trốn thoát.”

Tào Ngọc Lâm nghe thế, nắm lấy con dao giấu trong tay, “Tàu tầu nói đúng.”

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, hai người lập tức dừng lại, không lên tiếng.

Tề Trì bật tiếng đội đám người đi qua, rồi lại nhìn những người bị nhốt trong phòng.

Người ở trời Nam biển Bắc đều có, mà nhiều nhất là người Trung Nguyên.

Nàng đang nhìn họ thì đúng lúc cũng có người nhìn về phía nàng, nàng lại nhìn kỹ, phát hiện bọn họ chỉ là thương nhân và binh dân ra ngoài làm ăn mà thôi.

Đám người Đột Quyết này, đến cả bách tính thông thường cũng không nường tay.

Ở vùng hoang vu mênh mông, cát bụi bay cuộn cuộn.

Đại đội nhân mã phi nhanh như gió, ngoại trừ tiếng móng ngựa nện đất rầm rập thì không còn tiếng động nào khác.

Mãi tới hoàng hôn, một con ngựa được siết cương dừng lại.

Đoàn người phía sau đồng loạt dừng theo.

Phục Đình ngồi trên con ngựa dẫn đầu, đưa mắt nhìn ra xa.

Một con sông chảy xiết vắt ngang ngay trước mặt, bên kia bờ sông chính là đường tắt dẫn thẳng ra khỏi biên thùy.

Chàng nắm rõ địa hình đất Bắc như lòng bàn tay, đây chính là tuyến đường gần nhất.

La Tiểu Nghĩa đánh ngựa tới, thở hổn hển rồi quệt mồ hôi trên mặt: “Tam ca, chúng ta đi cả ngày lẫn đêm không dừng, đã là tốc độ nhanh nhất có thể rồi, chắc hẳn sẽ kịp.”

Nói như thế là bởi sợ chàng quá lo cho tàu tầu.

“Huống hồ còn có A Thuyền nữa mà.” Hắn lại nói thêm.

Thân thủ của Tào Ngọc Lâm không thua gì hắn, nếu không phải xuất ngũ thì cấp bậc chắc chắn không thấp hơn hắn, tuy La Tiểu Nghĩa cũng rất lo song xưa nay vẫn tin tưởng vào bản lĩnh của nàng.

Phục Đình không nói gì, chỉ tập trung nhìn về phía trước.

Chẳng mấy chốc, có một trinh sát quát roi thúc ngựa từ đằng xa chạy tới, vừa đến gần đã cấp tốc xuống ngựa, ôm quyền lên tiếng: “Bẩm Đại đô hộ, ngoài thành Cổ Diệp có dấu vết chiến mã Đột Quyết đi qua, nhưng không thấy quân đội Đột Quyết.”

Phục Đình nghe thấy hai chữ Đột Quyết thì bàn tay lập tức đề lên thanh đao sau lưng, hỏi: “Trong thành Cổ Diệp có động tĩnh gì không?”

“Tạm thời không thấy có động tĩnh, trông vẫn bình thường.”

Trông vẫn bình thường.

Có dấu vết Đột Quyết hành quân nhưng lại không thấy quân lính Đột Quyết, thế mà thành Cổ Diệp lại vẫn bình thường.

Phục Đình nhanh chóng đưa ra phán đoán rồi hạ lệnh: “Tất cả tháo chiến giáp, chỉ mặc thường phục, không được để lộ thân phận tướng sĩ của phủ đô hộ An Bắc.”

Mọi người nhận lệnh, xuống ngựa chuẩn bị.

La Tiểu Nghĩa cũng nhảy xuống ngựa, động tác mau lẹ không chút chậm chạp, nhưng vẫn ngạc nhiên hỏi: “Sao lại làm thế hờ tam ca?”

“Chuyện này ắt có liên quan tới Đột Quyết.” Chàng nói: “Có lẽ thành Cổ Diệp đã bị Đột Quyết khống chế rồi.”

Xây ra chuyện đó mà thành Cổ Diệp không một ai quan tâm, chứng tỏ chỉ có một khả năng này.

Nếu do lính Đột Quyết gây ra, muốn dòm góc thương đội đất Bắc thì tức là cuối cùng vẫn nhằm vào đất Bắc.

Bây giờ bọn chúng đang nấp trong tối, chàng không thể bị lộ ở ngoài sáng được.

Mọi người nhanh chóng cải trang, trong mặc nhuyễn giáp, ngoài khoác thường phục, binh khí giấu dưới bụng ngựa.

La Tiểu Nghĩa leo lên lưng ngựa, nhìn nước sông rồi bảo: “Có cần chờ nước bớt chảy xiết rồi mới qua không?”

“Đi ngay!” Phục Đình kéo cương, con ngựa đi đầu lập tức băng qua sông.

Binh mã đằng sau cũng tức tốc đuổi theo, móng ngựa giẫm đạp như toác cả sông dài, đến tận khi ra khỏi biên giới.

Tê Trì vẫn không ăn uống hay ngủ nghỉ dù chỉ một lần.

Trong môi trường này, nàng chỉ có thể cố gắng chop mắt nghỉ ngơi để giữ mình được tỉnh táo.

Ở trong phòng, có người Hồ không biết từ đâu ra đã bị nhốt từ lâu, quỳ gối xuống đất cầu nguyện, khăn cầu gì đó nghe không hiểu.

Hôm nay ở bên ngoài bỗng có chuyện bất thường.

Nàng ngẩng đầu lên, nghe thấy hình như có người bị đưa ra đưa vào, thỉnh thoảng lại có một hai tiếng tru tréo truyền đến.

Tào Ngọc Lâm ngồi cạnh nói nhỏ: “Bọn chúng muốn ra tay với chúng ta rồi.”

Nàng sợ hãi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng chỉ thấy bóng người loáng thoáng đi qua.

Bỗng cửa bị đẩy ra, một gã đàn ông Đột Quyết mũi quặp như điều hâu đi vào, trong tay nắm cán trường đao.

Nắng chiều ở bên ngoài lọt vào, đám đông chen lấn nhau không ai dám lên tiếng, người Hồ cầu nguyện kia cũng không dám mở miệng nữa.

Gã mũi điều hâu cầm đao đi một vòng trong phòng, dừng lại trước mặt mấy người Tê Tri, dùng thứ tiếng Hán trúc trắc hỏi: “Chủ nhân của thương đội các ngươi đâu?”

Người trong thương đội lắc đầu.

“Chủ nhân không tới.”

“Người dưới bọn tôi chưa gặp chủ nhân bao giờ, không ai biết chủ nhân ở đâu.”

Mũi điều hâu mắt kiên nhẫn hừ lạnh, nói với ra ngoài bằng tiếng Đột Quyết.

Tức khắc có mấy kẻ đi tới, muốn lôi người trong thương đội đi.

Người của thương đội khấn trương nói: “Đội đã, chúng tôi chỉ là bách tính bình thường thôi mà, hàng hóa đã là của các người, sao có thể lần áp như thế được.”

Gã mũi điều hâu cười hai tiếng như thể nghe phải chuyện đùa, khoát tay toan kéo người ra ngoài.

Bỗng có thứ gì đó bay tới, mũi điều hâu giơ tay chụp lấy – là một xấp ngân phiếu, còn có mấy tờ còn rơi xuống sàn. Hắn xoay người nhặt lên, nhìn sang, trông thấy một người búi tóc bù xù, khép chặt áo khoác.

“Thả bọn họ ra, số tiền này sẽ là của ngươi.”

Lên tiếng mới hay té ra đó là nữ, chẳng qua để búi tóc kiểu nam và vận đồ nam mà thôi.

Mũi điều hâu nhìn gương mặt trắng như tuyết của nàng thì cười đều, miệng lại nói một câu bằng tiếng Đột Quyết.

Mấy kẻ nghe hắn ra lệnh lập tức thôi để tâm đến những người khác, trái lại lại kéo Tê Tri đi.

Tào Ngọc Lâm nghe hiểu, tay vung lên toan cản lại nhưng đã bị Tê Tri ấn xuống.

Nàng nói: “Trong thành Cổ Diệp chỗ nào ta cũng có tiền, tha cho bọn ta, năm ngày sau ta sẽ báo địa điểm, các ngươi có thể đến đó nhận một khoản báo đáp, chắc chắn sẽ còn nhiều hơn số tiền các ngươi vừa nhận được.”

Mũi điều hâu ánh chừng số tiền trong tay, hình như có vẻ đã bị lay chuyển, hắn xòe tay, đao gác trên cổ nàng, nói tiếng Hán: “Báo địa điểm đi.”

Hắn muốn đi lấy tiền ngay lập tức.

Tê Tri chỉ nghĩ ra kế tạm thời mà thôi, tuy trong thành Cổ Diệp có tiền nhưng cũng phải cần nàng dùng ngọc xanh đi lấy, thậm chí xấp ngân phiếu trong tay hắn ta chưa chắc đã có thể đổi ra tiền.

Song, có thể kéo dài được khắc nào thì hay khắc ấy.

“Giờ mà giết ta thì ngươi sẽ không có được bất cứ thứ gì cả, chỉ là cho bọn ta thêm năm ngày nữa thôi, bọn ta cũng không chạy thoát được mà ngươi cũng không mất mát gì, đến lúc đó nếu thực sự không đem được đồ tới, ngươi muốn ra tay thế nào cũng không muộn.”

Mũi điều hâu cười lạnh, nhắc đao ra: “Ngày mai, chỉ giữ các ngươi đến ngày mai.”

Hắn nhìn Tê Tri hau háu, lại nở nụ cười gần đầy dâm tà: “Ngươi, đêm nay ta sẽ lại đến.”

Nói đoạn, hắn nhìn một vòng những người khác, cắt ngân phiếu rồi đi ra ngoài.

Người đi theo hẩn khóa cửa lại.

Tê Tri trợn mắt nhìn, uốn gập đầu gối.

Người của thương đội đều nhìn sang, thấp giọng hoảng hốt hỏi: “Chuyện này... phải làm thế nào mới ổn đây?”

Ai cũng có thể nhận ra ý định của gã mũi điều hâu.

Tào Ngọc Lâm nói nhỏ vào tai nàng: “Nếu thực sự không được nữa, ta đành phải giết người mở đường máu vì tẩu tẩu thôi.”

Cánh hộ vệ đã mất vũ khí nay lại còn bị thương, nhưng vẫn quỳ xuống tỏ ý trung thành tận hiến.

Tê Tri ôm đầu gối, nghĩ đến chuyện có khả năng xảy ra, bất giác cắn môi.

..

Sắc trời dần tối.

Tiếng bước chân bên ngoài vẫn đều đều vang lên, khiến nhóm người Tào Ngọc Lâm vô cùng đề phòng.

Tê Tri bị Tào Ngọc Lâm yêu cầu ăn ít đồ, nhưng nằng nuốt cũng không trôi nổi, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng nuốt xuống lót dạ.

Nàng cố gượng dậy tinh thần, tầm nhìn rơi xuống chiếc giày, bỗng có cảm giác có người dịch tới, bèn ngẩng đầu lên nhìn.

Đó là một cô gái y phục sặc sỡ, chỉ vì bám đầy bụi đất nên không nhận ra được màu sắc vốn có.

Nàng ta đứng cách mấy người trong thương đội, nhìn Tê Tri, nhỏ giọng hỏi: “Có thể nói với phu nhân vài câu có được không?”

Tê Tri tưởng nàng ta có chuyện, xòe tay ra mời.

Bên cạnh có khoảng trống, cô gái kia dịch tới trước, nghiêng mặt nhìn kỹ mặt mày nàng, rồi bỗng nhiên bật cười: “Thì ra đúng là phu nhân thật, tiện thiếp nhìn mấy lần, suýt thì tưởng đã nhìn nhầm người.”

Tê Tri hỏi: “Cô biết ta?”

Cô gái kia lau mặt: “Phu nhân nhìn xem có còn nhận ra tiện thiếp không?”

Trong phòng lờ mờ ánh sáng, Tê Tri không thể không tới gần nhìn kỹ, đối phương lau chùi xong thì để lộ gương mặt còn sót tàn phấn, gương mặt hơi nhỏ mang theo nét quyến rũ, đúng là rất quen.

Chỉ nhìn hai lần nàng đã nhận ra: “Là cô, Đỗ Tâm Nô.”

Không ngờ thật đấy, lại có ngày hội ngộ cô gái chơi hạc cầm từng bị nàng đuổi đi hồi ở Cao Lan Châu.

“Phu nhân vẫn nhớ à.” Đỗ Tâm Nô có vẻ vui mừng.

Nàng ta chỉ là một con kiến bé nhỏ, trước mặt đây lại là phu nhân Đại đô hộ cao quý, đã lâu không gặp, không ngờ nàng vẫn còn nhớ mình, đúng là khiến người khác bất ngờ.

Nàng ta che miệng cười: “Hồi trước tiện thiếp nói không sai mà, phu nhân là người thú vị nhất mà tiện thiếp từng gặp trong đời.”

Tê Tri cũng cười theo: “Gặp lại nhau trong tình cảnh thế này thì không thể nói thú vị gì đó được. Nếu là vào lúc khác, có khi ta còn hy vọng được ngồi nghe người đàn hạc cầm. Nhưng hiện tại, nhận nhau chỉ bằng không nhận.”

Nói đoạn, nàng chỉ vào cánh cửa khép chặt, nhắc nhở: “Đám người đó, là người Đột Quyết.”

Đỗ Tâm Nô nghe thế thì che miệng, giật mình nhìn lăm lét xung quanh, nàng ta cứ tưởng là giặc cướp từ đâu ra, ai dè lại là người Đột Quyết.

Lại nhìn Tào Ngọc Lâm ở ngay bên cạnh Tê Tri, rồi nhìn rất nhiều người đang vây xung quanh, ai ai cũng nhìn nàng ta chăm chăm như đề phòng, thế là hiểu ra, vội nói nhỏ: “Tiện thiếp chỉ mới gặp phu nhân một lần, phu nhân từ đâu đến thiếp cũng không biết, chỉ là đàn mấy khúc hâu hạ phu nhân mà thôi.”

Tê Tri cười: “Đa tạ.”

Đỗ Tâm Nô nhìn nàng chăm chú, không hiểu nổi vì sao người có thân phận như nàng lại ở đây, nhưng nhìn tình hình thì cũng không tiện hỏi nhiều.

Nàng ta thờ dãi: “Nhờ phúc phu nhân ban tặng, về sau tiện thiếp không cần phải bôn ba vì kế sinh nhai nữa, mà còn có thể đi khắp nơi gảy đàn, giờ đi ngang qua đây lại gặp lại phu nhân, có lẽ đây là sắp xếp của trời cao.”

Tê Tri gật đầu, cảm giác trước mắt ngày càng tối, nghĩ tới chuyện sắp sửa xảy ra thì cười gượng: “Có thể gặp được cố nhân trong hoàn cảnh này, ta cũng được an ủi đôi phần.”

Đỗ Tâm Nô nhìn nàng, bỗng hỏi: “Phu nhân có thể tặng áo choàng cho tiện thiếp được không? Tiện thiếp ăn mặc mỏng manh, thực sự cảm thấy rất lạnh.”

Tê Tri thấy nàng ta chỉ có một mình, bị giam giữ ở đây đến tận lúc này mới nhận ra nàng, phỏng đoán có lẽ trước đó cũng sợ hãi không ít, thế là gật đầu, cởi áo khoác ra đưa cho nàng ta.

Đỗ Tâm Nô mặc áo vào, khép lại, cởi dây buộc tóc ra, dùng tay làm lược lùa ra sau rồi túm tóc lại.

Nàng ta vừa buộc vừa nói: “Từ ngày tiện thiếp ra biên giới đến nay mới phát hiện, chỉ mới nhìn qua thì rất nhiều đàn ông người Hồ rất khó phân biệt được con gái Trung Nguyên ta.”

Tê Tri nhìn nàng búi tóc thành kiểu nam, mặc áo choàng của nàng rồi lại nói lời như vậy, mơ hồ cảm thấy điều lạ, hỏi: “Cô nói thế là có ý gì?”

Đỗ Tâm Nô làm xong, khép áo khoác lại, nói nhỏ: “Tiện thiếp đã thấy chuyện trước đó rồi, tám phần bọn Đột Quyết kia sẽ tới, ý của tiện thiếp là, chuyện lấy sắc hầu người không phải là chuyện phu nhân có thể làm, mà nó là sở trường của tiện thiếp, vậy sao không để tiện thiếp làm thay?”

Mọi người trong phòng đều đã thấy được động tĩnh của thương đội ban này.

Ai nấy cũng hiểu rõ tên đàn ông mũi điều hầu kia nói đêm nay lại đến là có ý đồ gì.

Chính lúc đó Đỗ Tâm Nô mới để ý Tê Tri, cẩn thận nhìn kỹ rồi mới tới xác nhận.

Nàng ta vốn do dự, nhưng sau mấy câu nói với Tê Tri, cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Nàng ta có thể có được cuộc sống hôm nay đều là nhờ vị phu nhân này hào phóng ban tặng, cho nàng ta một con đường sống, hơn nữa còn là đường sống rất có thể diện. Nếu như ta nhắm mắt làm ngơ với chuyện hôm nay thì ngay cả lương tri làm người cũng đã đánh mất.

Đúng như lời nàng ta nói, bên ngoài thực sự có tiếng bước chân vọng tới.

Những người bên cạnh Tê Tri lập tức đề phòng, nhưng rồi lại bị cảnh trước mắt làm cho ngạc nhiên.

Con dao găm trong tay Tào Ngọc Lâm rơi xuống, không kiềm được nhìn cô gái đột ngột xuất hiện.

Tê Tri chỉ nhìn Đỗ Tâm Nô, thấp giọng nói: “Việc này không can hệ gì tới cô, mau cởi áo khoác ra, ta không thể nỡ cô on lớn như vậy được.”

Đỗ Tâm Nô vái nàng, nói: “Mọi thứ tất có nhân quả, phu nhân chưa từng nợ tiện thiếp gì cả, là tiện thiếp có lòng trả ơn. Nếu không phải ngày trước phu nhân không tha thứ và tặng đồ cho tiện thiếp, mà đánh đuổi tiện thiếp đi, thì hôm nay tiện thiếp đã không trả ơn mà sẽ trả thù, nên nếu phu nhân muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn chính mình đi.”

Còn chưa nói hết, nàng ta đã đứng dậy đi ra ngoài.

“Gượng đã!” Tê Tri không kịp giơ tay kéo nàng ta lại, cửa đã bị đẩy ra, Đỗ Tâm Nô đi tới đứng ngay trước cửa.

Mũi điều hầu mò mẫm trong bóng đêm đi tới, cười đều giả, hỏi: “Chờ gì đấy?”

Đỗ Tâm Nô ôn ôn nói với hắn: “Đâu có chờ gì ạ, tiện thiếp ra đây đón ngài.”

Tê Tri bỗng lên tiếng: “Đây là nhạc công trong triều đình ta, ngày trước chỉ có thánh nhân mới được nghe nàng chơi đàn, không thể tùy tiện đi thể được.”

Mũi điều hầu hỏi: “Thật sao?”

Đỗ Tâm Nô hiểu ý của Tê Tri, cách màn đêm lơ mơ nhìn nàng, cười nói: “Đúng thế, tiện thiếp đúng là xuất thân từ cung đình, nếu muốn, tiện thiếp nguyện gây cho chư vị nghe khúc nhạc mà chỉ có thánh nhân trong triều mới có thể nghe.”

Mũi điều hầu nói: “Đi.”

Rồi lại thấp giọng dặn dò gì đó bằng tiếng Đột Quyết.

Tào Ngọc Lâm hỏi nhỏ: “Sao tẩu tẩu lại nói thế?”

Tê Tri xoa con tim, vừa rồi do cuồng quá nên nàng đã bịa chuyện: “Đột Quyết vốn đã châu chực triều đình nước ta, nếu có cơ hội để bọn chúng hưởng thụ đãi ngộ mà chỉ thánh nhân mới có thì sẽ khiến chúng sáng khoái, ta nghĩ bọn chúng sẽ bỏ thời gian nghe cái gọi là nhạc cung đình khó bề chạm đến đó.”

Tào Ngọc Lâm đã hiểu: “Tẩu tẩu vẫn không muốn cô gái kia vì mình mà hy sinh bản thân cho người Đột Quyết.”

Tê Tri gật đầu, lại vỗ về con tim.

Đỗ Tâm Nô có ngón nghề này là chuyện tốt, có thể kéo dài được thời gian.

Dù chỉ là một giờ nữa khắc thoi cũng tốt rồi.

Quả nhiên, bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng hạc cầm.

Đúng là đàn nhạc khúc cung đình thật, rất nhiều người đặc ý cười phá lên.

Trong tiếng cười có xen lẫn tiếng Đột Quyết.

Bỗng bên cạnh có người hô lên: “Bọn chúng là binh sĩ Đột Quyết!”

Tê Tri nhìn sang, hình như chính là người Hồ đã cầu khẩn vào ban sáng, thì ra y hiểu tiếng Đột Quyết, y lại quay sang nói nhỏ với người Trung Nguyên bên cạnh: “Kể ban nãy nói cái gì mà hữu tướng quân đấy, chắc chắn chúng là lính Đột Quyết!”

Mọi người rối lên.

Nàng nghe rõ mồn một, bụng nói đúng thật, quả nhiên bọn chúng là quân đội Đột Quyết.

Nhưng cái danh xưng này... hình như có nghe qua ở đâu đó rồi.

Một lúc sau nàng mới sực nhớ ——

Hồi trước khi ả Đột Quyết bị giết, La Tiểu Nghĩa từng tìm được đồ vật từ thi thể ả ta, nhờ đó mới phát hiện nàng ta đến từ phủ hữu tướng quân của Đột Quyết.

Nhờ có chuyện tìm miếng ngọc xanh nên Tê Tri mới nhớ rõ việc này.

Dù rằng ả Đột Quyết đã bị Phục Đình diệt khẩu tại chỗ, thế nhưng chuyện thương đội trợ giúp bắt mật thám không phải là bí mật gì ở đất Bắc, cũng có khả năng đã bị Đột Quyết biết, nên lần này nhắm vào thương đội là một mũi tên trúng hai con chim.

Vừa có thể trả thù hiệu buôn của nàng, lại có thể chen ép dân sinh đất Bắc, cuối cùng vẫn là muốn đối phó với đất Bắc.

Càng là thế thì nàng càng phải chú ý thân phận.

Dù là chủ nhân thương đội hay là phu nhân Đại đô hộ, lọt vào tay chúng thì sẽ không có kết cục tốt.

Nàng xóc dậy tinh thần, nghe tiếng đàn hạc cầm, lẩm bẩm nói: “A Thuyền, cô nghe thấy rồi chứ? Bọn chúng đúng là quân Đột Quyết.”

“Ta nghe thấy rồi, quân Đột Quyết...” Tào Ngọc Lâm nói, giọng có vẻ không ổn.

Tê Tri vốn muốn nói Đỗ Tâm Nô kéo dài được thời gian là cơ hội, các nàng hẳn đã sớm tính toán, có lẽ sau khi rời khỏi đây có thể cứu được Đỗ Tâm Nô.

Nhưng nghe thấy ngữ khí của nàng như vậy, Tê Tri ngoái đầu nhìn, thấy nàng đặt tay lên ngực, mặt mày tái mét thì lập tức giọng tay đỡ: “Cô sao thế?”

Tào Ngọc Lâm thở nhẹ, nói: “Xin lỗi tẩu tẩu, vết thương cũ của ta phát tác.”

Con tim Tê Tri rơi xuống vực sâu.

Tiền không có thì còn có sắc, mà sắc không có thì chỉ còn lại một cái mạng.

Nhưng nàng nhất định phải kiên trì.

Khi tia sáng xuyên qua cửa sổ, chẳng biết đã bao lâu trôi qua.

Tê Tri đột nhiên bừng tỉnh.

Trước đó nàng chẳng hề chớp mắt, cố căng tai nghe tiếng hạc cầm và tiếng cười nói vui vẻ từ xa truyền tới, nhưng cuối cùng vẫn không gượng nổi mà gục ngủ.

Lúc này tỉnh là vì chợt phát hiện tiếng hạc cầm đã im bật, lại động tai lắng nghe, cảm thấy bốn phía xung quanh lặng thinh tới mức dị thường.

Rồi sau đó, bỗng có mấy tiếng Đột Quyết la lối như đang hạ lệnh.

Ngay tới Tào Ngọc Lâm ngồi yên bên cạnh cũng ngẩng đầu lên.

“Thì ra là vậy.” Nàng ta nói.

Tê Tri hỏi: “Cô nghe ra được gì rồi hả?”

“Thành Cổ Diệp đã bị Đột Quyết khống chế rồi,” Tào Ngọc Lâm nói nhỏ: “Quản lý người Mạt Hạt trong thành đưa tin cho chúng, bảo có người trà trộn vào thành, bây giờ chúng muốn đi giải quyết đám người này.”

Tê Tri tự nhủ hèn gì, thì ra là đã liên thủ với nhau ra vẻ gây ông đập lưng ông để chờ nàng chui vào, chẳng trách tên độc nhân lại sợ sệt tới vậy.

“Có lẽ là tam ca đến.” Tào Ngọc Lâm gần như thều thào.

Con tim Tê Tri nảy một cái, vô thức trông ra ngoài cửa sổ.

Chợt có tiếng động đập vào cửa, có người đẩy cửa ra, một gã Đột Quyết dùng tiếng Hán bập bẹ hô to: “Ra ngoài hết!”

Nghe giọng điệu thì hình như chính là gã mũi điều hâu.

Tất cả đành đứng dậy đi ra.

Tê Tri cố đè nén cảm xúc, lúc đứng dậy thì giờ tay diu Tào Ngọc Lâm: “Cô không sao chứ?”

Nàng ta cúi đầu, bước chân ổn định, cũng không nói nhiều: “Tẩu tẩu yên tâm.”

Ra khỏi phòng là đến khoảng sân nhỏ, rời khỏi sân là tới đường đi trong thành.

Cái đêm bọn họ bị áp giải tới đây trời quá tối, đường lại vòng vèo nên không phát hiện thì ra mình vẫn luôn ở trong thành Cổ Diệp.

Trời bên ngoài vẫn chưa sáng, Tê Tri lặng lẽ nhìn trước sau, bọn họ được áp ra theo từng nhóm, đằng trước còn có vài người đã bị đưa đi, còn phía sau không có ai nữa, nàng không thể tìm xem Đỗ Tâm Nô đang ở đâu.

Bên đường có một nhóm người đang đứng chờ, bóng người lay động trong sắc trời mờ ảo khiến nàng chẳng nhìn rõ.

Mũi điều hâu dẫn một đám người Đột Quyết đi qua, nói với bọn kia vài câu – còn nói bằng tiếng Hán, lập tức hạ lệnh lên đường.

Tê Tri diu Tào Ngọc Lâm đi, loáng thoáng nghe lỏm được vài câu.

Nhóm người kia là người Mạt Hạt, bọn chúng chờ ở đây là muốn giúp toán lính Đột Quyết di chuyển bọn họ.

Nàng nhú mảy, bụng như dù Phục Đình tới thì cũng khó mà tìm thấy các nàng.

Bây giờ trong ngoài thành đều là người của bọn chúng, muốn tìm cơ hội bỏ chạy thì đúng là khó như lên trời.

Bỗng có tiếng quát lớn, nàng tức khắc hoàn hồn.

Người Đột Quyết đã xua bọn họ lên đường.

...

Trước khi trời sáng, đoàn người dài dằng bị áp giải đã đến cổng thành.

Bỗng tên mũi điều hâu hô to, tay nhấc lên ra lệnh dừng lại.

“Ai nói muốn ra khỏi thành?” Hần hỏi bằng tiếng Hán.

Đột Quyết và Mạt Hạt khác hệ ngôn ngữ, Mạt Hạt có thể nói tiếng Hán, nên bọn chúng phải cần dựa vào tiếng Hán để giao tiếp.

Một người Mạt Hạt trả lời: “Ra ngoài thành tìm chỗ sẽ ổn thỏa hơn.”

“Không được!” Mũi điều hâu cánh giác rút trường đao ra, quay đầu chìa vào tất cả mọi người: “Tất cả ngồi xuống, không ai được phép rời đi!”

Những người bị bắt toàn là bình dân bách tính, vừa thấy đao thì sợ hãi la lên, ngồi thụp xuống không dám cử động.

Tê Tri cũng ngồi xuống theo, nhìn Tào Ngọc Lâm, thấy nàng ấy đã đỡ hơn thì mới buông tay ra.

Mũi điều hâu chỉ vào một người Mạt Hạt ra lệnh: “Ngươi, đi đóng cổng thành lại!”

Người Mạt Hạt kia không nhúc nhích.

Mũi điều hâu tức giận: “Có chuyện gì thế hả? Bảo thủ lĩnh các ngươi tới đây nói chuyện!”

Người Mạt Hạt kia tránh ra, sau lưng hắn ta, một người xuất hiện.

Tê Tri kìm nén lắng nghe động tĩnh, nhưng không nghe thấy tiếng nói chuyện thì khẽ ngược mắt lên, trông thấy bóng dáng cao to bước ra từ sau lưng người Mạt Hạt kia.

Hồ phục trên người chàng bó sát toàn thân, đầu cúi xuống, tay cầm roi ngựa, vừa chậm rãi đi tới vừa gõ nhẹ lên chân, cứ như đang đếm nhịp bước.

Nàng nhìn qua rồi lại liếc nhìn, chột ngắc phát đầu lên, tim đập thình thịch.

Là nàng nhìn nhầm sao?

Đầu gối chàng lại xuất hiện một cách đường hoàng như thế.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, nhưng chàng đã lại gần, gương mặt và thân hình ấy dần rõ trong mắt nàng.

Đúng là chàng rồi, là Phục Đình.

Phục Đình dừng bước, cúi đầu nhìn thẳng vào nàng, chột liếc sang bên cạnh.

Tê Tri bất giác nhìn sang, ở đó có một con ngựa đen bóng.

Là ngựa của chàng.

Nàng xoay mặt về, bụng nhũ làm thế là có ý gì, chẳng lẽ muốn bảo nàng chạy trốn một mình?

Còn những người khác thì biết làm sao?

Đầu chàng càng cúi thấp hơn, cảm lạnh ra, lại nhìn sang bên kia, môi mím chặt.

Nàng đã hiểu, đúng là có ý đó.

“Ngươi làm gì đấy!” Mũi điều hâu đợi mãi mà không thấy lên tiếng, cuối cùng mất kiên nhẫn sai bước đi tới.

Phục Đình xoay người lại, đối diện hẳn ta.

Mũi điều hâu đang định chất vấn thì bỗng trông thấy mặt chàng, vì không đủ ánh sáng nên hắn còn chú ý người tới nhìn, tới khi nhìn rõ thì lập tức biến sắc, vội rút đao ra, nhưng tràng tiếng Đột Quyết trong miệng đã im bật tức khắc.

Đao Phục Đình đã nhanh hơn một bước.

Tào Ngọc Lâm thấy thế, vội thúc giục: “Tẩu tẩu đi mau lên.”

Chính là lúc này, Phục Đình đã tạo thời cơ.

Tê Tri siết chặt bàn tay, đứng dậy chạy về phía con ngựa ô.

Phục Đình nhìn nàng lên ngựa rồi gật đầu với Tào Ngọc Lâm, ý là đã có sắp xếp, nhân lúc hai bên hỗn loạn mà mau chóng đuổi theo.

Một tên lính Đột Quyết xông tới trước Tê Tri, nhưng một khắc sau đã bị một đao giải quyết.

Phục Đình không thu đao về, một tay giữ dây cương phóng mình lên ngay, ôm chặt lấy nàng, phi thẳng ra khỏi cổng thành.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Ra khỏi thành Cổ Diệp khoảng trăm dặm là đồng hoang khói lạng người thưa.

Ánh nắng chan hòa, gió rít chẳng ngại, một con ngựa phi nước đại chạy đến rồi vội vã dừng lại.

Phục Đình bước xuống ngựa, một tay cầm đao, một tay đỡ Tê Tri xuống, nắm lấy cổ tay kéo nàng đi về phía trước.

Tê Tri còn chưa đứng vững thì đã bị chàng lôi đi, bước chân loạng choạng gần như chẳng bắt kịp, vừa đi vừa nhìn sau lưng chàng.

Chàng xoay đầu cánh gác nhìn quanh, không nói một lời.

Sừng sững trước mắt là một quần thể mộ tháp Phật bỏ hoang từ lâu, thân tháp loang lổ, đỉnh tháp cũng sập đi phần nào, cỏ dại mọc um tùm dưới chân.

Phục Đình dẫn nàng đi vào rồi dừng bước, ngoài đầu nhìn lui, đao trong tay cầm thẳng xuống mặt đất, đỡ nàng dựa vào mộ tháp Phật rồi đưa tay vuốt mặt nàng, nhìn nàng từ đầu tới chân: “Nàng có sao không? Có bị thương chỗ nào không?”

Đã bốn ba suốt mấy canh giờ từ rạng sáng cho đến lúc này, Tê Tri đã sức cùng lực cạn.

Nàng dựa ra sau thở hổn hển, lắc đầu: “Không sao, không bị thương.”

Phục Đình nâng mặt nàng lên, quét nhìn nàng lượt nữa mới tin là không sao, sau đó lấy bịch nước ở trong túi ra, dùng răng cắn mở, đưa tới bên miệng nàng.

Tê Tri tu ừng ực, vừa lấy lại sức đã hỏi: “Còn những người khác thì làm sao đây, A Thuyền vẫn ở trong tay chúng, cả Đỗ Tâm Nô nữa, là cô gái đàn hạc cầm hồi trước ấy, nếu không nhờ nàng ấy thì thiếp đã mất danh tiết rồi.”

Phục Đình bỗng bật cười: “Danh tiết? Mạng thì sắp mất mà nàng còn lo danh tiết nữa hả!”

Tê Tri ngơ người, lúc này mới phát giác mặt chàng bệnh ra, lông mày nhú thấp cứ như đang kìm nén đến tận lúc này.

Nàng không biết có phải chàng tức giận không, chỉ biết im lặng đối mặt với chàng.

“Nàng có biết bọn chúng là ai không?” Phục Đình nhìn nàng, giọng nặng nề thấy rõ, bàn tay vẫn nắm chặt cổ tay nàng.

Tê Tri thấp giọng đáp: “Quân Đột Quyết.”

Chàng gạt đầu, một chân dè ngang trước người nàng không cho nàng trốn: “Nàng còn dám không nói gì với ta mà đã chạy ra khỏi biên giới nữa không?”

Trước mặt Tê Tri là lồng ngực của chàng, đằng sau là tháp Phật, không thể nhúc nhích mà đành đón nhận ánh mắt chàng: “Thiếp cũng muốn nói với chàng mà, nhưng làm kinh doanh phải giữ sạch liên quan với phủ đô hộ, huống hồ lúc ấy hai ta...”

Nàng đảo mắt, nhìn lướt qua chàng, không nói nữa.

Trong lòng cả hai đều biết.

Phục Đình mím môi.

Sao chàng không hiểu lý lẽ đó, nếu không hiểu thì đã không phối hợp với nàng, che giấu việc nàng đã rời phủ hơn một tháng.

Nhưng khi chuyện xảy ra ngay trước mặt thì chàng lại hận vì không thể biết sớm hơn.

Chàng cắn răng: “Suýt nữa thôi, nàng có biết mình sẽ có kết cục thế nào không?”

Tê Tri cup mắt, mặt trắng bệch.

Đến giờ nhớ lại mà nàng vẫn thấy hãi hùng.

May mà trốn được.

Chỉ nếu chỉ chậm một bước thôi thì có lẽ nàng đã mất mạng thật rồi.

Phục Đình nhìn nàng cúi gục đầu, tóc mai lòa xòa che đi khuôn mặt tái nhợt, bỗng thấy hối hận vì đã nói ra câu đó.

Chàng lẩm nhẩm, dọa nàng làm gì chứ.

Đột Quyết bày trò đó ngay địa phận Mạt Hạt, ngay chính chàng cũng không lường được thì huống hồ là nàng chỉ có thể hành tẩu với thanh phận thương nhân.

Chàng đưa bịch nước lên môi nàng, ấn một cái, giọng nhẹ đi: “Uống nước nào.”

Tê Tri ngẩng đầu nhìn chàng, rất phối hợp duỗi tay ra nắm lấy bạch nước – nắm luôn cả tay chàng, hé môi uống hai ngụm.

Phục Đình giữ bạch nước, ngón cái lau một vòng trên cằm nàng, lau đi vệt nước còn sót bên môi, sau đó lại đưa bạch nước lên miệng nhấp hai hớp, lúc đóng nắp thì bàn tay giữ tay nàng mới chịu buông ra.

Rồi chàng nhanh chóng lấy túi lương khô ở trong ngực ra, đưa tới trước mặt nàng: “Ăn đi.”

Tê Tri mở ra, bên trong là miếng thịt khô đen sì, nàng nhéo một miếng cho vào miệng, cực kỳ khô, gần như nhai không nổi, mà có vẻ cũng không đói nên nàng lắc đầu, không muốn ăn.

Đây là đồ trong quân, Phục Đình biết nàng khó nuốt trôi, song vẫn cầm một miếng đưa tới trước mặt nàng: “Ăn hết đi, không ăn là không có sức đi đường đâu.”

Tê Tri nhìn điệu bộ không nói một lời của chàng, cuối cùng vẫn cầm lấy mà đưa lên miệng.

Phục Đình cất đồ đi rồi rút thanh đao cắm trên đất ra, nhìn quanh bốn phía một vòng rồi tập trung lắng nghe động tĩnh, lại rảo bước đi dắt ngựa đến, nắm lấy tay nàng kéo đi.

Tê Tri khó khăn nuốt miếng thịt khô cuối cùng xuống, bị chàng kéo đi vào sâu trong mộ tháp.

Loáng thoáng tiếng nước chảy, Phục Đình thả cương ngựa ra, tay nhấn lên trán ngựa một cái, chiến mã nhiều năm rất hiểu ý chủ nhân, nó khụy móng trước xuống, hạ thấp mình mà không hí.

Chàng kéo Tê Tri đi tới trước, gạt bụi cỏ tranh cao cỡ một người ra, vạt ngang bên dưới là một con sông.

“Xuống đi.” Còn chưa nói hết câu thì chàng đã lội xuống sông, sau đó quay đầu kéo tay, kéo nàng xuống theo.

Nước sông chảy xiết, Phục Đình túm chặt Tê Tri ngồi xuống, một tay chống đao, ẩn mình giữa đám cỏ trong nước.

Tuy Tê Tri không nghe thấy động tĩnh, nhưng nàng biết chắc là chàng nghe thấy. Giẫm lên phiến đá dưới sông, nửa người thấm ướt, miễn cưỡng nắm lấy cánh tay chàng ngồi xồm xuống, bởi vì chàng lội quá nhanh nên người nàng gần như vùi vào ngực chàng.

Cỏ tranh che lấp ánh sáng, chẳng biết đã bao lâu trôi qua, Phục Đình mới buông nàng ra.

Tê Tri ngẩng đầu, thờ phì phò: “Không sao rồi?”

“Chỉ có thể nói là tạm thời không sao.” Chàng nhìn mặt nàng, đao trong tay dút vào vỏ sau lưng, không vội lên bờ ngay mà lùi ra sau một bước, vốc nước sông rửa mặt cho nàng.

Bụi bặm trên mặt nàng được rửa sạch, chàng lại vốc nước gội lên cổ nàng tẩy rửa.

Cả mặt lẫn cổ Tê Tri đều được tay chàng vuốt ve, hô hấp bất giác tăng nhanh.

Phục Đình đứng dậy, kéo tay nàng lên bờ.

Gió thổi lao xao, đụn mây hạ thấp và bầu trời dường như cũng tối đi.

Chàng dẫn nàng ra sau tháp Phật tranh gió, ngồi sụp xuống, hai tay nắm lấy vạt áo nàng dùng sức vắt nước.

Rồi chàng đứng dậy cúi thắt lưng, cúi quân phục đã thấm ướt ra, nhưng không vắt nước mà cúi nhuyển giáp ra trước, dúi vào tay nàng: “Mặc vào.”

Tê Tri vừa cầm lấy thì nghe thấy chàng nói: “Giờ nghỉ ngơi một lát.”

Nàng tựa ra sau tháp, cúi viên lĩnh ra mặc nhuyển giáp vào, đóng nút xong thì nhìn sang chàng, thấy chàng đã dắt ngựa về, bộ quân phục trên người đã ướt nhẹp, may mà chân đi ủng Hồ cao quá nửa đầu gối nên quân không bị ướt.

Chàng nói lỏng dây buộc ngựa, lại rút đao ra ngồi xuống bên kia, cách nàng chỉ có mấy bước.

Tê Tri nhìn chàng, nhớ ra chàng là người tác phong mạnh mẽ, lúc này ngồi ở chỗ khác như vậy, có lẽ cơn giận vẫn chưa tiêu.

Nhưng lại nghĩ đến chuyện chàng đã tới cứu mình, có thứ gì đó cứ đè nặng trong lòng nàng.

Nàng nhìn suron mặt chàng, tự biết lần này mình vẫn đuối lý, thế là dịu giọng gọi chàng: “Tam lang?”

Phục Đình ngoái đầu nhìn.

Chàng cố ý ngồi đây cạnh gác để tiện theo dõi động tĩnh bên ngoài, muốn để nàng nghỉ ngơi một lát, không ngờ lại bỗng nghe thấy tiếng gọi, không khỏi

tập trung vào nàng.

Tê Tri bị chàng nhìn chằm chặp thì mí mắt giật giật, lại gọi: “Tam ca?”

Khỏe miệng Phục Đình động đậy nhưng rồi vẫn mím chặt, suýt thì bị nàng chọc cười, không biết nàng đang giở trò gì đây. Chàng vất tay lên đầu gối, cố ý nghiêm mặt.

Tê Tri cũng không biết nên nói gì nữa, muốn hỏi có phải chàng vẫn còn giận không nhưng lại không muốn nhắc tới chuyện ngày trước, bàn tay chậm rãi xoa hai cánh tay.

Thời tiết ở Bắc Cương không giống như Trung Nguyên, khí hậu thay đổi thất thường, lúc này có gió lớn thổi qua, mà ban nãy nàng còn vừa ngâm nước nên giờ thấy lạnh.

Nàng vừa xoa tay vừa nói nhỏ: “Tam lang, thiếp lạnh.”

Phục Đình thấy nàng như thế thì nghiêng rằng, muốn mắng chính mình.

Chàng đặt thanh đao xuống, nói: “Lại đây.”

Tê Tri đứng dậy đi tới, tay bị chàng kéo một cái, ngã vào lòng chàng.

Chàng kéo vạt áo quân phục ra, bao trùm lấy nàng.

Tê Tri vui trong lòng chàng, hai tay vòng ra sau lưng chàng, sờ phần hông rắn chắc của chàng.

Phục Đình giữ hai tay nàng lại: “Đừng nhúc nhích.”

Chàng không muốn làm nàng ở đây.

Tê Tri dựa vào ngực chàng, không cử động nữa.

Nàng muốn xác định xem có phải là thật hay không, xung quanh chỉ có tiếng gió thổi cỏ lay, và thêm cả hơi thở cực nhỏ của chàng, nhưng bởi chạy trốn cả đường nên có vẻ không chân thực.

Bỗng cảm bị đẩy lên, là Phục Đình nâng mặt nàng lên.

“Sau này còn dám nữa không?”

Tê Tri nhìn thẳng vào mắt chàng, dưới mắt chàng thâm quầng xám xanh, xương mày nổi rõ, hốc mắt sâu và đôi mắt đen như mực. Nàng bắt giác hỏi: “Dám cái gì?”

Chàng nói: “Còn dám chưa nói năng gì mà đã bỏ đi chưa?”

Lúc này nàng rất ngoan, lắc đầu đáp: “Không dám nữa.”

Phục Đình gạt đầu, gài nút áo lại cho nàng, cúi đầu nhìn vào mắt nàng: “Nhờ nghe thấy tiếng đàn hạc nên ta mới tìm được các nàng.”

Tìm Tê Tri đập *thịch*, nhận ra chàng đang trả lời câu hỏi trước đó của nàng.

Lúc ấy nàng không biết mình đang ở trong thành, cũng không mong có ai đó có thể nghe thấy được tiếng đàn, nào ngờ lại chó ngáp phải ruồi.

Nếu nói thế, có lẽ Đỗ Tâm Nô chưa gặp chuyện gì.

“Bọn chúng đông quá.” Phục Đình nâng mặt nàng lên, nét mặt đầy chăm chú: “Người ta dẫn theo không đủ, muốn cứu người khác thì kiểu gì cũng phải tách chủ lực của chúng ra, ta đã lộ diện trước mặt chúng, nên hiện tại nàng và ta mới là người nguy hiểm nhất, rõ chưa?”

Tê Tri đã hiểu ra, khẽ gạt đầu: “Rõ rồi.”

Phục Đình đã có sắp xếp từ trước, chỉ có thu hút đại bộ phận quân Đột Quyết rồi đi trước thì La Tiểu Nghĩa mới có thể đưa người đi giải cứu những người khác được.

Nếu không thì, nhiều người như thế, thật khó mà rời khỏi tòa thành kín không khe hở.

Người Đột Quyết đã thấy mặt chàng, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội giết chàng.

Mà với tình hình trước mắt, có lẽ bọn chúng đã đuổi tới nơi rồi.

Chàng cúi đầu nhìn Tê Tri, ôm nàng vào lòng.

Đến lúc này, nàng mới phát hiện không phải chàng giận nàng đi mà không nói gì, mà chỉ là sợ hãi khi nghĩ đến mà thôi.

Mở mắt ra, tia sáng mong manh ở cuối chân trời đập vào mắt.

Tê Tri cựa quậy, phát hiện nàng cứ vậy mà thiếp ngủ.

Cơ thể nàng đang di động, dưới thân là chú ngựa đang thả bước lững lờ, không nhanh chẳng chậm.

Phục Đình ôm nàng từ đằng sau.

Một thời gian dài như vậy trôi qua, y phục cả hai cũng đã gần khô.

“Tỉnh rồi à?” Chàng cúi đầu nhìn.

“Lên đường lúc nào vậy?” Thế mà nàng chẳng cảm giác được gì, có lẽ là do mấy ngày qua quá mệt.

“Trong đêm.” Chàng vừa nói vừa dừng ngựa lại.

Dần dà đã tiến vào vùng đồng không mông quạnh, chẳng biết hiện tại đang ở phương nào.

Phục Đình xuống ngựa rồi ôm nàng xuống.

Không cần nói gì, Tê Tri lập tức theo chàng.

Bốn phía lặng thinh.

Chàng thả ngựa đi sau, kéo nàng đi bộ tới trước.

Đi một quãng rất xa vì không muốn để lại vết móng ngựa, sau đó mới lên ngựa đi tiếp, nhưng đột nhiên Phục Đình dừng bước.

Tê Tri cũng dừng theo.

Dù gì bọn họ cũng đang là bia ngắm thu hút chú ý của quân Đột Quyết, bất cứ một động tĩnh nào cũng phải cẩn thận.

Chàng lắng nghe một lúc rồi kéo nàng đi, ngồi xuống sau một tảng đá lớn gần đó, nói nhỏ: “Đằng trước có người.”

Tê Tri nhìn về phía trước, ở xa dường như có một đám đông đang đứng, vì không có tiếng động nên suýt đã không nhận ra trong sắc trời lúc này.

Người ngồi chờ ở đó, bên cạnh có rất nhiều xe ngựa, có vẻ như đang chỉnh đốn.

Thị giác của Phục Đình rất tốt, chàng thấy rõ: “Đó là thương đội.”

Nàng nheo mắt nhìn kỹ một lúc lâu, phát hiện những chiếc xe đó đều là chuồng gỗ chở gia súc non, ngạc nhiên la lên: “Đó là thương đội của thiếp.”

Chính là nhóm đã đưa gia súc đi trước, nàng còn lo bọn họ không thoát được, thì ra đã tới đây rồi.

Phục Đình nghe thế thì lập tức nhìn lần nữa, đến lúc trông thấy nhóm người trông chừng ở đằng xa thì nhú mày nói: “Không phải chỉnh đốn, đúng hơn là bị chặn.”

Tê Tri nhú mày, theo ánh mắt chàng nhìn sang, trong đám người đó có một kẻ dẫn đầu, trông khá quen mặt.

Hình như là tên độc nhãn kia.

Chàng đã nhận ra: “Có không ít người.”

Con tim nàng như rơi xuống vực sâu, thấp giọng nói: “Thiếp vốn làm giao dịch với hắn, bây giờ hắn đuổi theo chặn đường, chắc chắn là bị Đột Quyết ra lệnh.”

Phục Đình đã hiểu: “Bọn chúng muốn đất Bắc không được lợi đây mà.”

Đột Quyết nhắm vào thương đội, dù là công hay tư thì chúng cũng không muốn để đất Bắc được lợi.

Từ xưa đến nay bọn chúng chưa bao giờ từ thủ đoạn nào.

Tê Tri im lặng.

Phục Đình nhìn nàng rồi hỏi: “Muốn lấy lại?”

Dĩ nhiên là nàng muốn rồi, nếu không nàng đã không nói dù tới một cọng lông cũng phải đem về, nhưng đồng thời nàng vẫn hiểu rõ tình cảnh trước mắt, bèn nói: “Chúng ta chỉ có hai người.”

Chàng thoáng trầm tư, đoạn bảo: “Nhưng hai người đó lại là Đại đô hộ đất Bắc và phu nhân Đại đô hộ.”

Tê Tri không khỏi nhìn chàng.

Chàng chỉ về nơi xa: “Nếu đã là đồ của đất Bắc, vì sao hai ta không thể lấy về.” Nói rồi kéo nàng dậy, “Đi.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Vùng đông dần hừng sáng.

Cả người lẫn gia súc của thương đội nghỉ ngơi tại chỗ từ nãy đến giờ, tới tận lúc này mới có người động dậy.

Dưới sự giám sát của người Hồ, các thương nhân lấy cỏ khô sau chuồng gỗ đến, lần lượt cho đám gia súc con ăn.

Những người khác im lặng đứng dậy.

Ở cách đó không xa dưới ruộng dốc, có hai bóng người dựa vào nhau quan sát đằng trước.

“Có vẻ bọn họ sắp sửa lên đường.” Tê Tri nói nhỏ.

Phục Đình rất đề phòng, vừa cúi người vừa che chắn dưới thân, “ừ” một tiếng vào bên tai nàng.

Nhìn về hướng mà đoàn người Hồ đang nhìn, không còn nghi ngờ gì nữa, chúng muốn đưa thương đội về thành Cổ Diệp.

Nghỉ đến giờ này cũng đã đủ lấy lại sức, nên cả hai đã nhìn nhận rõ tình hình bên kia.

Trước sau trái phải thương đội đều có người Hồ cầm đao đi kèm, đầu cạo trọc chỉ để lại một chòm tóc bím, là trang phục võ sĩ Mạt Hạt.

Chứng tỏ những người Hồ này là lính Mạt Hạt trong thành Cổ Diệp, có lẽ bị Đột Quyết sai khiến đến đây chặn đường.

Tuy lính Mạt Hạt không năng chinh chiến, song vẫn đủ đối phó với một thương đội thiếu người.

Phục Đình nhồm dậy, nắm lấy tay Tê Tri rồi đặt con dao găm vào lòng bàn tay nàng, nhìn nàng nói: “Cứ làm theo kế hoạch chúng ta vừa bàn, có sợ không?”

Tê Tri nắm con dao găm, lắng nghe âm thanh trầm trầm của chàng vang lên bên tai, nói không sợ là nói dối, bởi dẫu sao sau khi rời khỏi thành Cổ Diệp thì cả hai vẫn chưa thoát được nguy hiểm.

Nhưng những người đó là của thương đội nàng, nên cũng là trách nhiệm của nàng.

Nàng nói nhỏ: “Dù sợ cũng phải thử.”

Phục Đình nhìn má nàng, giọng càng trầm hơn: “Yên tâm, nàng sẽ không phải dùng đến nó đâu.”

Tê Tri không khỏi ngoái nhìn, chỉ thấy chàng rút cung tên đã được chuẩn bị ở sau lưng.

Chàng cầm cung trong tay, ống tên đặt ở bên cạnh, ánh mắt bình tĩnh dừng trên mặt nàng: “Có ta ở đây, nàng không cần dùng nó.”

Nghe câu nói đó lẫn trông thấy dáng vẻ lúc này của chàng, Tê Tri chợt bình tâm lại.

Bỗng trên trời có tiếng ưng kêu truyền đến, Phục Đình ngẩng đầu nhìn.

Tê Tri thấy chàng ngẩng đầu thì cũng nhìn lướt qua, hỏi: “Sao vậy?”

Chàng nhìn qua, cúi đầu khải quát lại vùng địa hình lân cận, ngay cả bộ tộc nào ở đây chàng cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Rồi chàng lại nhìn lên bầu trời đã hiện sắc xanh, nói: “Đội thêm lát nữa.”

...

Một lúc sau, bầu trời đã sáng hẳn.

Bỗng có tiếng người Hồ quát tháo, thương đội trông như một con rồng dài chậm rãi kéo lê cơ thể ù lì của mình.

Nếu không phải người Hồ quá đông, bao vây thương đội trước sau chặt như cối, thì đúng là bọn họ cũng chỉ nghỉ ngơi ở đây một đêm chứ không giống như bị chặn đường.

Ở đầu hàng, tên độc nhãn bước ra, gơ tay lau bộ râu quai nón xoắn tít, vẻ mặt vẫn còn ngái ngủ song vẫn giữ tinh thần chuẩn bị lên đường.

Đang định xuất phát thì bỗng có một người Hồ hô lên.

Tên độc nhãn nghe thấy, giật mình quay sang, thấy từ xa có một người đi tới.

Đó là một người Trung Nguyên mặc giao lĩnh, dù áo ngoài rộng thùng thình, vạt áo bị gió thổi bay thì qua cử chỉ bước đi cũng chẳng giấu được dáng vẻ yêu điệu mảnh khảnh, huông hồ còn dùng tấm khăn trắng che hơn nửa gương mặt, chỉ để lộ ra mắt hạnh đen láy.

Có là ai thì cũng có thể nhận ra, đó là một người phụ nữ.

Thương đội đang sắp sửa lên đường thì bỗng đâu xuất hiện một người phụ nữ ăn mặc như vậy, thật khiến người khác cảm thấy kỳ lạ, trong số người Hồ có tên dùng tiếng Hán quát lớn: “Kẻ nào!”

Đối phương đứng cách đó hơn một trượng, nói: “Dạm bước.”

Người hỏi không hiểu, lập tức tuốt đao.

Tên độc nhãn gạt người đi đến, nhìn bộ giao lĩnh đã ố bẩn trên người nàng, càng nhìn trông càng quen, đến khi nghe thấy âm thanh thì biến sắc: “Là người!”

Là Tê Trì.

Nàng thản nhiên đứng ở đằng kia, làm như không thấy biểu cảm của hắn, bình thản nói: “Dạm bước qua đường, liệu chẳng mở sơn môn?”

Câu này là từ lòng trong thương giới, dạm bước tức chỉ khách hàng sẵn sàng chi tiền.

Nàng đang hỏi: nàng tới đây bàn chuyện làm ăn, nhưng hy vọng được bàn bạc với cấp trên.

Tên độc nhãn cũng là người lăn xả trên thương trường nhiều năm, từ tiếng Hán hắn nghe nhiều nhất chính là những từ đó nên đương nhiên hiểu được, chỉ là không rõ lắm.

Hắn nhìn thương đội phía sau rồi lại nhìn hai bên trước sau, thấy nàng chỉ có một mình thì quan sát nàng một lượt từ trên xuống dưới, đoạn nhe răng cười: “Nếu mở sơn môn sẽ lọt lãnh hải, đừng bước đi!”

Lãnh hải ám chỉ binh lính, hiện tại hắn có dẫn theo lính tới, chỉ dựa vào một mình nàng, lại còn là thân nữ giới, thế mà dám tay không đến đây, đúng là không thiết sống.

Đây cũng chẳng phải là quán rượu lần trước mà nàng có thể làm càn.

Tê Trì nhìn lướt qua những người Hồ cầm vũ khí ở xung quanh, từ tốn nói: “Ngọn cỏ lẽ loi mọc ven sông, sai chân chạy vật lại chẳng dám nhận?”

Ý là sao không nghe xem nàng định làm ăn thế nào? Dầu gì nàng cũng chỉ đến đây một mình, không lẽ nhiều người như họ còn sợ một cô gái như nàng?

Hay là hắn không muốn kiếm tiền?

Độc nhãn nhìn lính Mạt Hạt đứng xung quanh trong màn sương, con mắt trắng dã đảo một vòng, nghĩ bụng nghe một chút chắc cũng không sao, dù gì lúc này cũng không cần sợ nàng ta nữa.

“Mở.” Hắn đáp.

Tê Trì gật đầu, chỉ lên trời: “Đến Mạt Niệm, nhận gấp đôi.”

Chòm râu của độc nhãn lắc một cái, sắc mặt thay đổi.

Nàng chỉ lên trời, Mạt Niệm nàng nói tức chỉ phía Bắc, ý bảo hắn thay đổi tuyến đường đưa thương đội vào đất Bắc, đến lúc đó sẽ trả thù lao lớn cho

hắn.

“Có mở không?” Tê Tri chân thành hỏi.

Đây chính là kế hoạch mà nàng và Phục Đình đã thảo luận.

Chỉ dựa vào hai người họ thì có lẽ có thể giành được thương đội về, song chưa chắc đã an toàn vào đất Bắc, bởi lẽ chàng vẫn đang thu hút quân Đột Quyết trên đường đi, không cách nào có thể lo cho một nhóm đông cả người lẫn súc vật được.

Nếu đã thế, chi bằng biến luôn bọn chặn đường thành phe mình.

Để bọn chúng thôi quay về thành Cổ Diệp, hộ tống thương đội về thẳng đất Bắc.

Chòm râu của gã độc nhãn rung lên liên hồi, muốn mắng nàng là ả điên.

Tê Tri cướp lời nói trước, nói toàn ám hiệu ——

Hiệu buôn bọn ta làm kinh doanh lớn, anh hắn cũng biết, nếu anh đồng ý chuyện lần này thì về sau hiệu buôn Mạt Hạt và đất Bắc sẽ trao đổi qua lại, hai bên cùng có lợi, có thể lấy được lợi dài.

Hiệu buôn của ta kinh doanh lớn, anh không cần lo ta nuốt lời, hôm nay đã hứa gì thì chắc chắn sẽ thực hiện.

Anh cũng đã nói cả hai bên mình không thể đắc tội với bên nào, giúp đỡ Đột Quyết đối phó với hiệu buôn Trung Nguyên là đã giúp bên ngoài đối đầu với thượng bang, lần này ta cho anh cơ hội lấy công chuộc tội.

Nói xong những lời trên, nàng lại hỏi: “Có mở hay không?”

Tên độc nhãn nhắm tính toán, sắc mặt thoát khỏi mấy bận.

Nhắc đến tiền mà không động lòng thì là giả, hắn cũng biết không thể dây vào đại thương hào Trung Nguyên, càng không dây nổi với thiên triều thượng bang phía sau, nếu có thể ổn định làm ăn, thu lợi dài lâu thì không còn gì tốt bằng, nhưng đao của Đột Quyết đã kê trên cổ, hắn biết làm gì đây?

Tiền có quan trọng tới đâu thì cũng không bằng mạng sống.

Thế là hắn cũng đáp lại ——

Lúc trước đã khuyên các người nên rời đi, do cô khẳng khái đòi số hàng này, bây giờ còn dám quay lại, đúng là muốn chết.

Cô tự xưng là vợ của chủ nhân thương đội này, nếu ta bắt cô giao cho phía Đột Quyết thì ta sẽ có công đầu, nhưng ta không làm thế bởi không muốn đắc tội với các người, đã bảo là để thương đội và hàng hóa lại, cứ lẹ đi thì còn có thể giữ được một mạng.

Đừng có trách ta, muốn trách thì hãy trách Đột Quyết.

Bên cạnh có một võ sĩ Mạt Hạt dùng tiếng Mạt Hạt hỏi bọn họ đang nói gì, xem chừng đã mất kiên nhẫn.

Độc nhãn biến không thể chậm trễ được nữa, hắn cười lạnh hai tiếng với Tê Tri, chẳng màng ám ngữ mà nói thẳng: “Đàn bà như cô không muốn chết thì cút nhanh.”

Tê Tri đã nói rõ, cũng không ỷ ý nữa, giọng lạnh đi rõ thấy: “Ta không so đo chuyện người lật lọng là đã đại ân đại đức lắm rồi. Người tưởng một cô gái như ta dám đứng đây thì thật sự đến một mình sao? Người có lãnh hải thì ta có lãnh tử điếm, mà còn là hải sĩ tử.”

Lãnh tử điếm là quan, hải sĩ tử tức chỉ quan lớn.

Độc nhãn kinh hãi, xoay đầu nhìn bốn phía, nhưng thấy không có ai thì xì một tiếng đầy khinh miệt, chỉ coi như bị nàng lừa, suy cho cùng hắn cũng đã được chứng kiến thủ đoạn của nàng. Thế là hắn vội dùng tiếng Hồ bảo lính Mạt Hạt đi bắt nàng.

Bỗng một âm thanh phá gió mà đến.

Một mũi tên bay vút tới, cắm chệch xuống mặt đất gần đấy, cách tên lính Mạt Hạt nhanh chóng né đi chỉ mấy tấc, ngăn lại cước bộ của chúng.

Đám đông hoảng hốt, bốn phía rối loạn.

Không thấy được đối phương đang ở đâu, cũng chẳng rõ đối phương có bao nhiêu người.

Vẫn có lính Mạt Hạt không tin xông lên, lại một mũi tên bay ra bắn xuống cạnh chân hắn, lần này không ai dám động dấy nữa.

Tê Tri đứng yên không lùi, giọng đều đều: “Thấy chưa? Trên đường tới đây ta gặp được quan lớn trong triều, đã báo quan xử lý rồi, nếu người không muốn nhận trọng đãi ban nãy thì chớ hối hận.”

Nàng vừa dứt lời, lại có tiếng ung kêu đột ngột cất lên từ thính không.

Ở sau nàng, một người giục ngựa đi ra, móng ngựa đập gió rầm rập lao đến, chẳng mấy chốc đã tới trước mặt, một tay nắm dây cương, một tay dè lên trường đao sau thắt lưng.

Chàng cười ngựa xoay ngang chặn trước người Tê Tri, từ trên cao nhìn xuống: “Phủ đô hộ An Bắc đi qua, kẻ nào dám làm càn!”

Lính Mạt Hạt nghe thấy mấy chữ “phủ đô hộ An Bắc” thì không khỏi lùi về phía sau.

Tên độc nhãn tái mặt, con mắt trắng dã xoay tít, ngay cả chòm râu trên mặt cũng rung bần bật.

Chẳng lẽ, hải sí từ chính là phủ đô hộ An Bắc.

Nhưng thấy chỉ có một người thì hắn vẫn không tin.

“Sao có thể chứng minh được người chính là An Bắc Đại đô hộ?”

Phục Đình tháo thanh đao sau lưng xuống, đặt ngang trước mặt: “Thử hỏi trong đoàn của các người xem có kẻ nào tòng quân hơn năm năm, dù không nhận ra ta nhưng cũng không nhận ra đao của ta ư?”

Trong đội ngũ đã có mấy binh lính Mạt Hạt vội quỳ xuống.

Phủ đô hộ An Bắc đã đủ khiến Đột Quyết biến sắc, đâu ai dám coi thường.

Thành Cổ Diệp nằm kẹp ở giữa, hồi chiến tranh biên giới không thiếu người từng thấy chàng ra vào chiến trường, chỉ cần là người Mạt Hạt thì đều đã từng giao chiến với đất Bắc, về sau xưng thần nạp cống, không dám vọng động, những người từng trải qua chiến trận vừa được nhắc là lập tức nhớ ra ngay.

Phục Đình thu đao về, lại lấy ấn tín ở bên hông ra, giơ về phía bọn họ.

Không một ai dám nói năng thêm, tất cả quỳ rạp xuống.

Lần này tên độc nhãn cũng lật đặt quỳ theo: “Đại, đại đô hộ, tiểu nhân đáng chết.”

Phục Đình thu ấn tín về, tay dè trên đao, lạnh lùng nói: “Dám chặn đường thương đội của đất Bắc ta, đúng là đáng chết.”

Tên độc nhãn run run: “Đại đô hộ thứ tội, cũng không phải tiểu nhân dám làm việc đó, chỉ là bất đắc dĩ thôi, toàn thành Cổ Diệp đã bị quân Đột Quyết xâm chiếm, chỉ cần chúng tiểu nhân tiết lộ chút xíu tin tức thôi thì người nhà sẽ mất mạng ngay, nên không ai dám vi phạm.”

“Vi đã biết chuyện ở thành Cổ Diệp nên ta mới tới đây giải vây, đã lệnh cho trinh sát chạy tới thủ phủ Mạt Hạt báo tin, ắt sẽ có quân tiếp viện đến.”

Câu này là thật, trước khi vào thành chàng đã hạ lệnh như vậy.

Ngón cái chàng ấn trên vỏ đao, *cạch* một phát, đao rút ra một tấc, đi đôi với giọng nói lạnh lẽo của chàng như biến thành lưỡi đao sắc bén: “Sứ thần triều ta đi sứ Mạt Hạt, các người muốn làm phản?”

Tất cả nằm rạp xuống đất, không ai dám ho he.

“Vậy thì làm đi.” Ngón cái đập một cái, đao về lại vỏ.

Cuối cùng, tên độc nhãn ngẩng đầu lên, nhìn người phụ nữ được chàng cản sau lưng, sợ hãi nói: “Thực không dám giấu gì, tiểu nhân cũng muốn làm chuyện làm ăn này lắm, nhưng dù phủ đô hộ An Bắc có thể giải cứu được thành Diệp Cổ thì hiện tại đại quân Đột Quyết cũng sắp tới rồi, chúng tiểu nhân chỉ thấy có một mình Đại đô hộ, sợ là không chống cự nổi bọn chúng, cuối cùng cũng chỉ còn đường chết.”

Tê Tri bèn ngoái đầu nhìn về nơi xa, con tim nảy lên, lại nhìn về phía Phục Đình.

Hồi sáng lúc lên kế hoạch, cả hai cũng đã đoán được sẽ có chuyện thế này, mà không ngờ lại thành thật.

Phục Đình cũng nhìn nàng, quai hàm bạnh ra, lạnh lùng nói: “Ai bảo ta chỉ có một mình?”

Tên độc nhãn dè chừng.

Phục Đình nghe thấy động tĩnh bốn phía, nói: “Đội ngũ của ta đã đến rồi.”

Vừa dứt lời, vó ngựa rung chuyển ầm ầm, đúng là có người tới.

Tê Tri nhìn sang, một toán người Hồ cầm cung cười ngựa từ xa xông đến, bụi đất ngập trời, nhất thời không thấy rõ có bao nhiêu người.

Phục Đình nói: “Đây là Hồ tộc tiên phong, đại quân ở phía sau, các người muốn lên đường ngay lập tức hay muốn chờ đại quân của ta tới?”

Độc nhãn nghe vậy thì không dám nói nhiều nữa, vội hành lễ người Hồ với Tê Tri: “Xin phu nhân thứ tội, mong khoan hồng độ lượng.”

Là hy vọng nàng đừng tố cáo mình trước Đại đô hộ An Bắc.

Tê Tri thân nhiên hỏi: “Vậy là người chịu nhận chuyện làm ăn này?”

Hắn đáp ngay: “Nhận nhận.”

Tê Tri bước tới, giờ miếng ngọc xanh trong tay về phía hàng người đứng đầu thương đội, gật đầu một cái.

Mọi người trong thương đội cúi đầu, để mặc bố trí.

Phục Đình nhìn màn bụi bay lên ở xa, tự biết thời gian không còn nhiều, lập tức lên tiếng: “Mau cút đi.”

Độc nhãn cuống cuống đứng dậy, gọi mọi người lên đường.

Thương đội chuyển hướng đi về phía Bắc.

Phục Đình nhìn bọn họ rời đi, lập tức ngoái lui xòe tay với Tê Tri: “Lên đây.”

Tê Tri đặt tay vào tay chàng, được chàng kéo lên ngựa.

Vó ngựa của toán người Hồ đã lại gần.

Chàng quay đầu, quát một câu tiếng Hồ về phía họ.

Đám người kia vội ghì cương, sau đó quay đầu tản ra bốn phía.

Phục Đình thúc vào bụng ngựa, lao nhanh về phía trước.

Tê Tri nép mình trong lòng chàng, hỏi: “Bọn họ là ai thế?”

Chàng nói: “Một bộ tộc người Hồ ở lân cận.”

Ban sáng khi trông thấy con chim ưng kia, chàng lập tức nhớ lại các bộ tộc ở gần đây, người Mạt Hạt sống dựa vào săn thú, chim ưng là hoa tiêu của bọn họ.

Trước khi lộ diện, chàng chờ con ưng lượn vòng đến trên đỉnh đầu rồi cố ý bắn một mũi tên vào cánh ưng.

Mũi tên suýt qua cánh khiến ưng giật mình kêu quác, con chim rút xuống đây, tất sẽ khiến đám đông kia đuổi theo.

Làm thế vừa hay giả mạo được là người của chàng.

Tê Tri đã hiểu, tự nhủ có lúc người đàn ông này thật quá xảo quyệt.

Nàng lại hỏi: “Ban nãy chàng nói gì vậy?”

Âm thanh của Phục Đình bị gió thổi đi, lạnh tựa sông đao: “Người Đột Quyết tới.”

Chàng thu hút họ đến thì cũng không thể đưa họ vào chỗ hiểm, dĩ nhiên sẽ tách bọn họ ra.

Từ đằng xa, dường như có tiếng vó ngựa khác nặng nề hơn vang lên.

Phục Đình giục ngựa, cố ý đi vào chỗ đất mềm để lưu lại vó ngựa, để bề thu hút quân Đột Quyết bám theo thương đội mà tới.

Tiếng vó ngựa như theo sát đằng sau, nhưng chẳng mấy chốc đã biến mất.

Phục Đình lao ngựa xuống sườn đồi, ghì cương dừng lại, ôm Tê Tri xuống rồi dẫn nàng đi về phía trước.

Cả hai gần như chạy nhanh, đến khi vào sâu trong bụi cỏ khuất sau thân cây thì chàng mới dừng lại, đỡ lấy nàng đang theo không kịp.

Tê Tri thờ dốc: “Bọn chúng không đuổi theo nữa chứ?”

“Có lẽ vậy.”

Trước lúc Phục Đình xuất hiện, chàng đã cầm cung ở đó, kéo căng dây, làm một dấu hiệu giả.

Chỉ cần vó ngựa phóng qua, đập xuống hòn đá dưới đất thì mũi tên sẽ rời khỏi dây cung bắn ra, khiến bọn chúng tưởng có người đang nấp ở đó, ắt sẽ đến kiểm tra.

Bây giờ không ai đuổi theo nữa, có lẽ dấu hiệu giả đã có tác dụng.

Gió thổi lướt qua, hai người thở hỗn hển.

Tê Tri bám vào cánh tay chàng, lưng dựa vào thân cây, bỗng khóc mắt nhoẽn cong.

Phục Đình nhìn nàng: “Cười gì đấy?”

Nàng đáp: “Đây là lần làm ăn thú vị nhất mà thiếp từng làm.”

Dẫu nàng chẳng được một cắc tiền nào, mà chàng cũng không có lấy một binh sĩ, thế mà vẫn thành công.

Phục Đình nhìn vào mặt nàng: “Thật?”

“Ừ.” Nụ cười trong mắt nàng tỏa sáng như rạng ngời, nàng thở hỗn hển, khăn trắng trên mặt dán vào môi nàng theo nhịp thở.

Tầm nhìn của chàng dừng trên mặt nàng, một tay nắm lấy tay nàng, tay kia kéo khăn lên, cúi đầu phong bế môi nàng.

Tê Tri càng thở gấp dữ dội, nhưng bị chàng đè mạnh lên môi gần như chẳng thở nổi.

Nụ hôn của chàng vừa sâu vừa gấp gáp, bỗng một tay vươn vào bụng nàng.

Ngực nóng lên, nàng co người lại.

Ngón tay chàng đang ma sát qua lại.

Đụng chạm như thế thật không khác gì giày vò nàng.

Phục Đình mút cánh môi nàng, môi răng giao hòa, lưỡi quấn lấy nhau, trên tay cũng dùng lực, nàng bất giác run lên, cả cơ thể tựa vào lòng chàng.

Nhưng rồi chàng bỗng dừng tay.

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng: ta còn phải giữ sức.

Tim nàng đập hụt một nhịp, mặt vui vào ngực chàng, hai tai đỏ bừng, cuồng lưỡi tê dại không nói thành lời, chỉ biết hô hấp liên hồi.

Nhưng nhịp thở mãi chẳng đều trở lại, bởi vì chạy trốn hay bởi vì chàng, dường như cũng không phân rõ.

Chương

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Con người Phục Đình vốn có sao nói vậy, đúng là hiện tại chàng cần giữ sức.

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy thẳng một mạch từ đất Bắc đến đây, mọi người chỉ tranh thủ nghỉ ngơi lúc thay phiên dò đường, không ngày nào chàng ngủ quá hai canh giờ, thời gian còn lại toàn ở trên đường, gần như ăn uống hay thậm chí là rửa mặt cũng ở trên lưng ngựa.

Vừa vào thành là lập tức tìm kiếm Tê Tri không nghi lấy khác nào, đến tận bây giờ chàng vẫn chưa được chọn mặt.

Tay vân vê, dường như đầu ngón tay vẫn còn vương cảm giác trơn mềm trên người nàng, không khỏi tự giễu: vừa nãy mà không thu tay về, khéo chàng không dừng nổi mắt.

Tê Tri ở trong lòng chàng ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng đã thở đều nhưng tim hẫng còn đập nhanh, thấy bàn tay kia của chàng thì đỏ mặt, thì thầm: “Người thiếp bắn lắm.”

Phục Đình suất đã định nói là rất trơn, nhưng biết nàng mặt mỏng, khoe miệng cong lên, bảo: “Không đâu.”

Tê Tri im lặng, bàn tay bất giác khép vạt áo lại.

Sức tay của nam giới quá mạnh, chỗ ở ngực đến giờ vẫn còn rất, nàng đoán chắc là đã đỏ lên rồi.

Phục Đình cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng im lặng thì hồ nghi không biết có phải do câu nói thẳng thừng đó không, bèn hỏi: “Nghĩ gì vậy?”

Tê Tri không muốn trả lời, đổi chủ đề: “Chỉ nghĩ là không biết trùng hợp thế nào mà lại để chàng thấy con chim ưng đó.”

Chàng cười: “Chúng tôi lúc này ngay tới ông trời cũng đứng về phía đất Bắc.”

Trong tiếng cười như đan xen sự khoe khoang hăm hở.

Tê Tri vô thức nhìn lên gương mặt mũi cao mắt sâu của chàng, chợt nhớ đến câu nói chàng từng nói: Ông đây không tin không qua nỗi ải này.

Nàng bất giác bật cười.

Phục Đình lấy túi rượu ở trong ngực ra, vắn nắp nhấp hai ngụm để tỉnh táo rồi cất lại vào trong áo, nắm cổ tay nàng kéo ra sau cây khô.

Ngựa đang ăn cỏ ở ngoài kia.

Chàng choàng tay qua lưng nàng, ôm nàng ngồi lên ngựa, sau đó giẫm bàn đạp treo lên, ngồi sau lưng vòng nàng vào lòng, kéo cương tiến tới.

Vó ngựa giẫm lên đám cỏ tranh cao tới thắt lưng người, càng lúc càng đi xa.

Tê Tri cảm thấy chàng như có ý, bàn tay ôm nàng nắm đây cương, nắm ngón tay mạnh mẽ điều khiển hướng ngựa đi, thành thạo điều luyện.

Đi qua một cánh rừng tán lá phủ dầu, ngựa đi xuống dốc, trước mặt là từng cụm từng cụm các căn lều nằm giữa những ngọn đồi nhấp nhô nửa xanh, giống như một bộ tộc đang sinh sống nơi đây.

Phục Đình xuống ngựa rồi ôm nàng xuống.

Chân Tê Tri giẫm lên đất, nhìn về nơi đó: “Đây là đâu vậy?”

Chàng nắm tay nàng nói: “Chính là bộ tộc Hồ mà ta nói ban nãy.”

“Tới đây làm gì?”

“Nàng vừa bảo người mình bản.” Chàng đáp.

Lúc này Tê Tri mới hiểu, cánh tay vừa mới động thì người đã bị chàng kéo đi về phía trước.

Một bà cụ lưng tuổi đang ngồi may vá trước căn lều đầu tiên, thấy có người dẫn ngựa tới thì đứng dậy.

Phục Đình buông Tê Tri ra, nói: “Đội ta một lát.”

Nàng đáp, nhìn chàng sai bước đi tới, dừng lại trước mặt bà lão kia, nói vài câu tiếng Hồ rồi lấy vài đồng bạc lẻ ở bên hông đưa cho bà ấy, sau đó ngoái đầu chỉ vào nàng.

Nếu không phải chuyện lớn thì chỉ cần cho tiền là người Hồ sẽ rất dễ tính, bà lão lập tức cười đáp hai câu, vẫy tay với Tê Tri.

Nàng đi đến, Phục Đình hất đầu chỉ vào bà lão: “Đi với bà ấy đi.”

“Còn chàng?” Nàng hỏi.

Chàng kéo quân phục, nhìn nàng: “Ta cũng muốn tắm rửa chút.”

Tê Tri gật đầu, đi theo bà lão vào lều.

Căn lều không lớn, đồ dùng ăn ngủ đều được đặt trong một gian, nhìn có vẻ khá chật.

Trong góc có một thùng gỗ lớn đã cũ.

Bà lão lanh lẹ xách mấy thùng nước đến, đổ vào thùng lớn rồi cho thêm mấy cục đá vào, chẳng mấy chốc đã chuẩn bị xong, cuối cùng cười với Tê Tri, nói một câu tiếng Hồ rồi đi ra.

Một lát sau lại đi vào, đặt bộ quần áo trong tay vào cạnh thùng gỗ, vung tay chỉ trên dưới nàng một lượt.

Tê Tri hiểu là ý bộ đồ này cho nàng mặc, bèn đáp cảm ơn.

Bà lão đi ra, cũng chẳng hay có nghe hiểu không.

Tê Tri kéo kín rèm, lúc cởi đồ đi vào thùng nước, khi đắm lên những cục đá ấm kia thì mới nhớ ra vì sao động tác của bà lão lại nhanh như vậy.

Ngày xưa lúc vào Nam ra Bắc, nàng có từng nghe nói về phương pháp này của Hồ tộc, những cục đá này luôn được nung lửa nên rất nóng, chỉ cần đun nước không cần sôi rồi thêm đá vào là đủ, nên không phí bao nhiêu thời gian.

Như thế cũng tốt, Phục Đình dẫn nàng trốn đông trốn tây, chút thời gian tắm rửa này cũng chỉ là tranh thủ mà thôi.

...

Tuy rất mệt nhưng Tê Tri không dám tắm quá lâu, cầm sữa tắm thoa toàn thân một lượt, lại tháo tóc ra gội sạch một lần.

Tắm rửa sạch sẽ xong, đứng dậy mặc quần áo thì nàng mới phát hiện, đúng là trước ngực mình đỏ một mảng.

Nàng cắn môi, hề nhớ đến là hai tai lại bốc khói, nàng vội cắt đứt mạch suy nghĩ, kéo xiêm áo che đậy.

Lúc cầm lấy khăn giấy thì mới nhớ là từ lúc đó đến giờ nàng vẫn luôn mặc nó.

Khi ấy mặc là để sưởi ấm

Nàng đặt sang một bên, nghĩ vẫn nên trả lại cho Phục Đình thì hơn. Cuối cùng thay y phục của Hồ tộc.

Giao lĩnh bản tới nổi nhìn không ra hình thù, nàng cuộn lại, cầm theo khăn giấy đi ra ngoài, trùng hợp gặp Phục Đình đi tới.

Quần phục khoác hồ trên người, chàng đi từ bên kia tới, tóc và mặt ướt sũng, rõ là cũng vừa tắm xong.

“Xong rồi hả?” Chàng dừng lại trước cửa lều vải.

Tê Tri gật đầu, nhìn giọt nước trên tóc chàng nhỏ xuống mặt, lăn xuống rãnh ngực loáng thoáng lộ ra, nàng vội né mắt nhìn đi nơi khác, đưa khăn giấy cho chàng: “Quên trả chàng cái này.”

Phục Đình nhìn qua: “Mặc đi.”

Nàng lắc đầu: “Thiếp cũng đâu cần.”

Chàng cầm lấy, tay ấn một cái lên vai nàng, đẩy nàng vào trong lều.

Rèm cửa vừa che, chàng lập tức động tay lột Hồ phục bên ngoài của nàng.

Nàng run bắn mình, chỉ thấy chàng ngẩng đầu lên, nhìn nàng nói: “Lần đầu mặc Hồ phục à?”

Nàng gật đầu: “Mặc sai rồi hả?”

Khóe miệng chàng động đậy: “Quá lỏng.”

Thực chất bộ đồ cũng có hơi rộng so với người nàng, nàng lại buộc không chặt, thế nên mới bị chàng cởi ra một cách dễ dàng.

Giờ Tê Tri mới hiểu ý chàng, im lặng nhìn chàng, lại thấy chàng khoác khăn giấy trong tay lên cho mình.

Rồi chàng mặc Hồ phục vào cho nàng, thắt thật chặt, siết đai lưng.

“Bảo nàng mặc thì cứ mặc đi.” Nói xong, chàng vén rèm đi ra trước.

Tê Tri khép vạt áo rồi sờ lên mặt, một lúc sau mới ra theo.

Bà lão kia vẫn ở bên ngoài bắc nồi nấu đồ, thấy nàng bước ra thì vẫy tay, có vẻ như là muốn tiếp đãi nàng.

Tê Tri bước tới, ngồi xuống phiến đá cạnh đó, thấy bóng hình mình thì mới sực nhớ tóc vẫn đang xoắn.

Nàng nhìn bà lão, gần như phụ nữ Hồ tộc đều cắt tóc ngắn, rất khác với Trung Nguyên, chỉ nhìn qua cũng thấy sự khác biệt rõ ràng.

Nàng mỉm cười với bà ấy, tay chỉ vào tóc mình rồi lại chỉ vào tóc bà, ý là muốn bà lão búi kiểu tóc giống thế cho mình.

Nếu thay quần áo rồi lại đổi kiểu tóc của người Hồ thì đúng là có lợi cho ngụy trang.

Bà lão cười gật đầu, đặt công việc trong tay xuống, nhanh chóng lau tay rồi bắt đầu động tay vào tóc nàng, còn vừa sờ tóc nàng vừa nói đôi câu, hình như là khen tóc nàng đẹp.

Tê Tri không hiểu nên chỉ biết mỉm cười, ngồi yên để bà ấy bận rộn, mắt nhìn bốn phía, bỗng phát hiện bên ngoài lều có thêm một con ngựa, trên lưng ngựa còn có cây cung.

Ngựa của Phục Đình cũng ở đây, đang quanh quẩn bên ngoài một căn lều, nàng lại nhìn vào trong lều, thấy rõ có mấy người đang đứng bên trong, ngồi chính giữa là một ông cụ đã đứng tuổi.

Có một người đứng đối diện cụ.

Nhìn bóng lưng thì chính là Phục Đình vận quân phục chỉnh chu.

Cách mấy trượng nhìn sang, Tê Tri thấy ông cụ kia ngó Phục Đình chăm chú, vẻ mặt hằm hè bất thiện, miệng mở ra khé vào nói gì đó.

Một khắc sau, nàng lại thấy Phục Đình kéo dây buộc trên tay áo ra rồi xắn tay áo lên, để lộ cánh tay rắn chắc, tay bên kia sờ vào trong ủng dưới chân, rút ra một con dao găm, rạch một đường lên cánh tay.

Tê Tri thất kinh, người giật bắn lên, tóc bị kéo một cái thì cau mày, lúc này mới nhớ là bà lão vẫn đang nắm tóc nàng.

Có lẽ bà lão cũng đã nhìn ra, bèn đi vòng tới trước người nàng, chỉ vào lều vải rồi xua tay, vờ vai nàng trấn an.

Tê Tri cứ dán mắt nhìn chăm chăm nơi đó, cảm thấy hình như người trong lều cũng rất hoảng hốt, ai ai cũng trở mắt nhìn nhau.

Nhưng sắc mặt ông già kia đã dễ nhìn hơn nhiều.

Nàng giữ tay bà lão lại, định đứng dậy đi tới xem có chuyện gì thì đã thấy người trong lều đi ra, thế là lại ngồi xuống.

Phục Đình ở cuối hàng, ông già kia sóng đôi cùng ra cửa với chàng, lúc đi ra còn đưa chàng một mảnh vải.

Chàng nhận lấy, quấn lên cánh tay băng vết thương lại, ngẩng đầu nhìn về phía nàng, sau đó tiến tới.

Tê Tri nhìn chàng đi đến trước mặt, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lúc này bà lão cũng đã búi tóc cho nàng xong, bèn đi qua bên quấy đồ trong nồi.

Phục Đình ngồi xuống cạnh nàng, nói: “Ta đã bắn chim ưng của họ.”

Mỗi bộ tộc có quy định riêng của mình, bộ tộc này xem ưng là đồ thiêng, bắn chim ưng của họ tức đã phạm đến thần linh của họ, chàng không thể trốn tránh được.

Bắn thương cánh ưng, chàng ngay lập tức rạch tay trả lại.

Tê Tri nhíu mày, nhìn chăm chú lên cánh tay chàng, đưa tay sờ vào tay áo.

Phục Đình thấy thế, khước môi xụ xuống: “Lại muốn dùng tiền giải quyết?”

Mắt nàng gật gật, bởi vì bị chàng nói trúng rồi.

“Chỉ cần chi tiền để bọn họ mua thuốc chữa cho con ưng đó là được mà.” Nàng không kiềm được bảo: “Cần gì phải như thế.”

Nếu không phải sờ trúng tay áo Hồ phục vừa thay thì nàng suýt đã quên, hiện tại trên người nàng chẳng có một đồng nào.

Không phải nàng coi thường phép tắc của Hồ tộc, chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi, huống hồ bây giờ vẫn đang chạy trốn, sao chàng có thể bị thương thêm được.

Phục Đình nhìn nàng, đúng là buồn cười, đúng là hiếm thấy có ngày Lý Tê Tri lại không có tiền để tiêu.

“Không cần, bọn họ không truy cứu nữa.”

Người Hồ không phải là người tranh cãi vô lý, thấy chàng đã tự phạt như vậy thì không nói gì thêm.

Chàng dừng lại, đoạn bảo: “Ta muốn nhờ họ giúp đỡ.”

Tê Tri nhớ lại vẻ mặt của mấy người kia lúc đi ra, hình như đúng là không sao thật, lúc này mới yên tâm, hỏi: “Giúp gì?”

Chàng nói: “Hỗ trợ thăm dò thông tin ở thành Cổ Diệp.”

Nàng đã minh bạch, lại nhìn xuống tay chàng.

Tự nhủ chẳng lẽ không đau sao, nói rạch là rạch.

Bà lão bên cạnh múc một chén canh ở trong nồi, đem đến cho Tê Tri.

Nàng nhận lấy cảm ơn, đang định uống thì lại ngửi thấy mùi tanh nồng trong canh, cảm thấy khó chịu nên không muốn uống nữa, chỉ cầm trong tay.

Bà lão lại múc một chén cho Phục Đình, cười nói gì đó.

Chàng nhìn Tê Tri rồi trả lời lại.

Tê Tri nhìn chàng: “Bà ấy nói gì với chàng vậy?”

Phục Đình cầm chén, nhìn vào mặt nàng, chàng đã để ý tới kiểu tóc người Hồ của nàng. Chắc là vì dễ đơn giản nên bà lão đã bện cho nàng hai bím tóc, quấn ra sau ghim lại với nhau là xong, nhưng như thế càng làm nổi bật gương mặt Trung Nguyên trắng tựa tuyết của nàng, giờ ngồi trước mặt đây lại là nét phong tình đặc biệt.

Chàng cắn răng, đoạn nói thật: “Bà ấy hỏi ta, nàng có phải là người đàn bà của ta hay không.”

Tê Tri chớp mắt, mặt thoát độ trước câu nói thẳng thừng ấy. Nàng nhìn bà lão đứng bên kia, nghĩ, thường ở Trung Nguyên thì sẽ gọi là phu nhân hoặc thế thất, nhưng đây là chốn đồng hoang dương dã, đa số đều gọi là bà xã hoặc đàn bà.

Ánh mắt nàng chuyển đến trên người chàng: “Vậy chàng đáp thế nào?”

Chàng nhìn thẳng vào nàng, trong mắt là hai chấm đen lầy: “Nàng nói gì? Chẳng lẽ nàng không phải là người đàn bà của ta ư?”

Nàng bị hỏi thế thì nghiêng mặt đi, cứ như thể hỏi điều không nên hỏi, tay cầm chén canh, một lúc sau mới đáp nhỏ: “Ừm, phải.”

Phục Đình nhìn nàng, như đang nghiền ngẫm câu thừa nhận của nàng.

Đối với nàng mà nói thì có lẽ rất sỗ sàng, nhưng chàng lại đã quá quen, vừa trực tiếp lại rõ ràng.

Gã cho người như chàng thì đương nhiên đã là người đàn bà của chàng rồi.

Chàng ngẩng cổ lên, uống hết chén canh.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Bóng râm trên đất dần dần dịch chuyển, ngựa ở ngoài lều Hồ tộc hí dài.

Tê Tri ngồi cạnh chiếc nồi lớn sôi ục ục, nhìn lại phía nguồn âm thì thấy mấy người đàn ông trong tộc bước lên lưng ngựa, đem theo một con ung mới rồi lần lượt phóng đi.

Những người khác đi vào lều vải, chốc lát lại có vài ba cô gái hay những đứa trẻ thập thò trong lều ngó về phía nàng, hết nhìn nàng rồi lại nhìn Phục Đình.

Dường như rất tò mò trước sự viếng thăm của họ.

Phục Đình nhìn mấy người đàn ông kia rồi đi thì đặt chén xuống, nói cảm ơn với bà lão bằng tiếng Hồ, quay qua thấy nàng vẫn cầm chén trong tay thì nói: “Uống đi, đừng rề rà nữa.”

Nói rồi chàng đứng dậy bước đi.

Tê Tri nhìn xuống chén cầm trong tay, đành bất chấp uống cạn.

Trong canh có thịt, nàng khó khăn nuốt xuống.

Nàng trả chén cho bà lão, lại nghĩ, trên người nàng từ đầu xuống chân, ngoài miếng ngọc xanh hình cá ra thì đúng là không còn gì.

Nhưng bộ viên lĩnh thay ra trước đó vẫn còn chút giá trị, dấu rất bản song suy cho cùng vẫn là tơ lụa, cực kỳ quý giá, nàng tính đưa cho bà lão để báo đáp. Nhưng lại nghĩ không thể để nó lại được, nhờ đâu bị người Đột Quyết tìm tới, phát hiện dấu vết thì lại thành làm hại người ta.

Thế là nàng chỉ biết cười trừ với bà lão, tay chỉ về phía Phục Đình rồi đi: “Chàng là một người đàn ông tốt, không có ý đa thương chim ung của mọi người, ta cũng không có gì để cho mọi người, chỉ biết nói lời cảm tạ.”

Bà lão nhoen cười để lộ hàm răng trắng hếu, gật đầu một cái như là nghe hiểu.

Tê Tri đứng dậy, quay người lại, Phục Đình đã dắt ngựa đến gần.

Nàng thấy thế thì hỏi: “Đi liên luôn hả?”

Phục Đình gật đầu: “Không thể nán lại lâu được.”

Bất cứ nơi nào cũng không thể ở lâu, nhất là những nơi có người, dừng chân lâu mà bị người Đột Quyết phát hiện thì chỉ khiến Hồ tộc này gặp bất lợi mà thôi.

Tê Tri cũng biết nguyên do, chỉ là nghĩ đến mấy người đàn ông kia rồi đi, chắc là đi nghe ngóng thông tin ở thành Cổ Diệp.

“Thiếp tưởng chàng sẽ chờ bọn họ nghe ngóng quay về thì mới đi.”

Chàng chỉ lên trời: “Bọn họ biết dùng ung đưa tin.”

Bây giờ thì nàng hiểu rồi, chẳng trách lúc đi mấy người đó còn đem theo ung, rồi nàng lại nhìn xuống tay chàng: “Vết thương của chàng thì sao?”

Tay áo đã được buộc lại, nhìn qua thì đúng là không làm sao.

Phục Đình nhìn nàng, thấp giọng: “Ta tự ra tay thì tự có chừng mực.”

Nói rồi chàng dắt ngựa tới, bàn tay bên kia nắm lấy cổ tay nàng, bước chân đi rất gấp: “Đi thôi.”

Tê Tri xóc lại tinh thần, vội đuổi theo mới bắt kịp nhịp bước của chàng.

Chàng người cao chân dài nên sải bước khá lớn, nếu không kéo nàng đi thì rất dễ khiến nàng tụt lại sau.

Đợi tới khi rời khỏi Hồ tộc, cách xa những căn lều vải đó, chàng mới xoay người lại, một tay đỡ nàng ngồi lên lưng ngựa rồi nhảy lên.

Chàng không muốn để lại dấu vết của chiến mã ở gần đây.

...

Đã hoàn toàn cách xa nơi đó, quay lại với đồng hoang mịt mù.

Bầu trời dần tối, hoàng hôn sắp buông.

Những dải đất cằn cỗi rộng lớn trải dài trước mặt, đất trắng phớt, khe rãnh ngang dọc đan xen, cỏ tranh chen lẫn cây cối mọc ở hai bên.

Tê Tri nhìn về phía trước, nhận ra hình như đã tới biên giới.

Phục Đình kéo cương một cái, chuyển hướng đi vào trong rừng.

Trước khi xuống ngựa, chàng lại vron tay về phía nàng.

Tê Tri chống tay chàng leo xuống, ngó nhìn hai bên: “Ồ đây chờ tin?”

Phục Đình nhìn vào mắt nàng, không cần chàng nói thì nàng cũng đã hiểu.

Chàng rút đao ra chém bụi cỏ dại ở gần đó, gật đầu: “Phải tập hợp với Tiểu Nghĩa rồi mới đi được.”

Mục đích của chàng là thu hút sự chú ý của Đột Quyết để tranh thủ thời gian cứu những người khác, vậy mà hôm nay vẫn chưa thấy tin tức của La Tiểu Nghĩa đâu, dù đã đến khu vực biên giới thì cũng phải chu toàn tiếp, không thể để mặc bọn họ mà nhập cảnh trước được.

Bảo bộ tộc Hồ nghe ngóng tin tức ở thành Cổ Diệp là để biết hướng đi của La Tiểu Nghĩa.

Tê Tri ngồi xuống chỗ được chàng dọn sạch, lưng dựa vào thân cây.

Nàng biết chàng có lòng, không hề nghi ngại ở Hồ tộc đó mà phải đi ra xa thì mới dừng.

Phục Đình không ngồi, chỉ đứng cạnh ngựa.

Nàng ngước mắt nhìn chàng đứng thẳng, dáng cao như thân tùng, trên tay kéo cung, dưới yên ngựa lộ ra vỏ kiếm – chính là bội kiếm chàng đã giấu đi, thanh đao bên hông vẫn treo ở đó.

Ánh mắt dần đi lên, nhìn vào má chàng, đến bây giờ nàng mới để ý trên cằm chàng đã lún phún râu xanh, ắt hẳn đã lâu rồi chưa cạo.

Không biết quãng đường này bọn họ tới đây như thế nào, nhớ đến La Tiểu Nghĩa và Tào Ngọc Lâm, lòng nàng cũng lo âu phần nào: “Không biết họ sao rồi.”

Phục Đình nhìn nàng: “Nay Đột Quyết đang ở trong tới, ta không thể trực tiếp điều đại quân vào được, nếu không chúng sẽ vin có ta chiếm thành Cổ Diệp, chỉ có chờ viện binh Mạt Hạt đến.”

Tê Tri hiểu ra ngay, Đột Quyết giấu giếm như vậy thì kiểu gì cũng có ý đồ này.

“Một khi đã vào biên giới thì không cần bắn khoãn nữa,” Chàng nói: “Ta đoán Đột Quyết tạm thời không dám làm liều, trừ khi chúng muốn khai chiến.”

Tê Tri nhìn chàng, chỉ có những lúc này chàng mới nói nhiều, nhưng giữa hàng lông mày giống như những lúc kiếm lời thường ngày, nàng bảo: “Thiếp đoán, chắc chàng không muốn chiến tranh.”

Nàng biết chàng rất để ý tới cuộc sống của bách tính.

Quả nhiên, nghe thấy chàng đáp: “Đất Bắc chỉ vừa khôi sắc, tốt nhất là không nên có chiến tranh.”

Chỉ mong mau mau tụ tập với La Tiểu Nghĩa, quay về biên giới để giải quyết.

Nếu chiến tranh thật thì cũng không sợ, nhưng có thể không chiến thì tốt nhất là đừng xảy ra.

Chỉ trong tích tắc, từ xa truyền đến tiếng ung kêu.

Phục Đình ngẩng đầu nhìn trời, gọi nàng: “Lên ngựa.”

Tê Tri không dám thả lỏng, tức khắc đứng dậy đi tới.

Chàng gần như lên ngựa cùng lúc với nàng, chẳng hề chậm trễ, kéo cương rồi khỏi rừng cây.

Chạy thẳng đến nơi có tiếng ung kêu.

Đang đi được nửa đường, bỗng Phục Đình ghim cương.

Tê Tri lao đảo bởi cú dừng đột ngột, may chàng đã vuron tay đỡ lấy, để nàng tựa vững vào trước ngực chàng.

Nàng cảm thấy không đúng, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

Chàng không đáp, mắt nhìn bốn phía.

Trong đất trời rộng lớn vắng lặng, không có bất cứ một âm thanh nào.

Chiến mã dưới thân nhấc vó đào đất, hí mấy tiếng rất khẽ.

Bỗng chàng kéo cương quay đầu ngựa phi nhanh, một tay ôm chặt Tê Tri.

Chón hoang dã đường xá gập ghềnh, gió sắc lẹm tựa lưỡi kiếm.

Bên tai Tê Tri chỉ còn lại tiếng gió phàn phật, nghe thấy chàng nói: “Chúng đuổi tới rồi.”

Còn chẳng kịp nói nhiều, trong tiếng gió đã truyền đến tiếng vó ngựa rầm rập.

Ngựa phi nhanh thì càng khó đi đường.

Tiếng vó ngựa ở sau lưng đã đến gần, liên tục có mũi tên bắn tới.

Phục Đình phải nghiêng ngựa thì mới tránh được, chàng cúi đầu nhìn Tê Tri, may mà nàng biết cưỡi ngựa nên mới có thể ngồi vững trong tình cảnh này.

Chàng cúi cương ngựa vào tay nàng: “Nàng điều khiển đi.”

Tê Tri nhận lấy, chàng tức tốc thả hai tay ra, chộp lấy cung tên trên cánh tay, rút mũi tên ra lắp vào cung.

Bắn liền hai mũi trúng hai kẻ, nhưng tốc độ của chúng không vì vậy mà chậm lại, giẫm lên thi thể đuổi theo sát nút.

Phục Đình lạnh lùng thu cung về, cúi người xuống rút roi ngựa ở dưới bụng ngựa ra, quẩn quanh Tê Trì rồi lại vòng qua mình, buộc thật chặt.

Tê Trì ngạc nhiên bởi động tác đó nhưng không ngoài đầu, chăm chăm nhìn con đường phía trước, tay nắm chặt dây cương.

Phục Đình giật lấy cương ngựa, nắm lấy ngón tay lạnh băng của nàng, tay nhấn một cái vào người nàng, để nàng vui hẳn vào lòng mình.

Mũi tên liên tục bắn tới.

Trời vừa tối thời tiết lại xấu, gió lớn nổi lên.

Nhưng với Phục Đình thì đây lại là chuyện tốt.

Chàng thúc ngựa đi sang trái, cuối cùng cũng thấy một ruộng dốc ở phía trước, thế là xông thẳng tới đó.

Nơi đó là vùng cát vàng rộng lớn, gió mạnh lướt qua làm bụi đất bay lên, đủ để che dấu vết của mọi người.

Ngựa dừng bước.

Cát bụi bay vào mắt Tê Trì nhưng nàng chẳng màng để tâm, roi ngựa trên người lỏng ra, nàng được Phục Đình một tay đỡ xuống ngựa, đi về phía trước.

Bốn phía u ám, như là rừng rậm và núi thẳm mênh mông.

Đến khi đi sâu vào chỗ tối thì nàng mới có thể mở mắt, cuối cùng cũng đã thấy rõ – mình đang đứng trong hang núi.

“Cát đuôi được rồi hả?” Nàng quay lại hỏi.

Phục Đình đứng ở cửa hang, gạt đầu cái rụp.

Nàng thở phào, cho tới lúc này mới dám hỏi tường lại chuyện vừa rồi, trước đó chẳng nghĩ được gì.

Phục Đình tháo thanh đao sau eo ra, ném cung trên tay xuống, bàn tay đang nắm nàng dùng lực kéo nàng lại gần.

Tê Trì tựa vào lòng chàng, ngẩng đầu nhìn vào mắt chàng.

Chàng thất vật áo vào bên hông rồi ngồi xuống, sau đó lại kéo nàng: “Ngồi xuống.”

Nàng nghe lời làm theo, nhìn chàng.

Trong hang đã tối, trên mặt chàng lúc này lại như phủ một lớp sương, khiến nàng không nhìn rõ được gì.

“Sợ máu không?” Bỗng chàng hỏi.

Nàng ngẩn ra: “Sao lại hỏi thế?”

Trong bóng tối Phục Đình nhìn nàng chăm chăm, lồng ngực phập phồng, hơi thở dồn dập, nắm tay nàng sờ ra sau vai: “Nếu không sợ, lấy ra giúp ta.”

Tay Tê Trì chạm phải thứ gì đó, lập tức rút về đây kinh hãi.

“Đừng sợ, chỉ là trúng một mũi tên thôi.” Chàng nói.

Nàng sờ thấy rồi, là mũi tên có lông vũ.

Chẳng biết bị bắn trúng lúc nào, thế mà không hề nhận ra.

Nếu chàng không nói thì thậm chí nàng cũng không phát hiện.

Cánh tay nàng cứng đờ: “Thiếp rút ra cho chàng?”

Phục Đình lần mò bên hông, lấy ra một thứ nhét vào tay nàng, nàng bối rối sờ, hình như là cao dán.

“Rút mũi tên ra rồi dán nó lên.” Chàng nói cứ như thể là chuyện rất bình thường.

Tê Trì nhìn mũi tên, con tim bất giác đập nhanh, giọng lạc đi: “Thiếp sợ có chuyện.”

“Không đâu.” Chàng đè lấy tay nàng: “Nhanh lên, càng kéo dài càng rắc rối.”

Nàng nắm tay, hạ quyết tâm.

Tự nhủ: đừng hoảng hốt, vào lúc này chỉ có nàng mới giúp được chàng.

“Được, chàng chỉ cho thiếp đi.” Nàng nhìn vào mặt chàng, giọng đã vững lại.

Phục Đình kéo nàng tới, lấy hơi rồi nói: “Đâm vào nửa tắc rồi rút nghiêng ra, dùng hết sức làm nhanh là được.”

Tê Tri càng thêm kinh sợ, không ngờ phải đâm vào nửa tắc nữa.

Nàng đi tới quỳ trên người chàng, một tay vịn lên vai chàng, tay kia nắm lấy mũi tên, nhìn chằm chằm vào mặt nàng, muốn hỏi một câu phải như thế nào mới khiến chàng phân tâm.

Nhưng lại sợ hỏi vậy thì càng làm chàng không phân tâm được.

Chẳng rõ mũi tên vào sâu bao nhiêu, cũng không biết rút ra sẽ đau tới đâu.

Bất chợt nàng nghĩ, nếu chàng vẫn mặc như vậy thì đã không như thế.

Trong bóng đêm, mặt chàng gần trong gang tấc, đôi mắt đen trầm lắng: “Rút ra.”

Hơi thở của chàng phả vào mặt, nàng bất giác nhớ lại lúc chàng hôn mình, mắt nhìn hoài vào môi chàng, tay nắm mũi tên.

Hai người đối mặt nhìn nhau, nàng cảm giác vai dưới tay căng ra, hình như cả người chàng cũng thế, đã vào trạng thái chuẩn bị rồi.

Nàng xóc lại tinh thần, bàn tay vịn trên vai chàng sờ ra sau vai, bất thành linh chủ động cúi xuống.

Môi Phục Đình thật mềm, là nàng chủ động hôn chàng.

Chàng lập tức hôn lại, một tay đè lên gáy nàng, ngậm mạnh cánh môi nàng.

Tê Tri thở gấp, râu trên cằm chàng lướt qua môi và cằm nàng, có hơi nhột.

Nhưng nàng vẫn không quên chuyện cần làm, chẳng dám do dự lấy một khắc, dùng hết sức đâm xuống rồi rút phắt ra.

Con đau nhói đột ngột ập tới, bàn tay Phục Đình sau gáy nàng bỗng dùng sức đè mạnh, vô tình cắn phải môi nàng, rồi cuối cùng vẫn nhẫn nhịn lùi ra.

Tê Tri mặc kệ cảm giác đau trên môi, vội dán cao dán lên, đầu ngón tay chạm vào dòng máu âm ẩm, nàng dùng tay áo lau đi, ấn mạnh lên cao dán.

Phục Đình ngồi yên không cử động, chỉ có hơi thở rối loạn là có thể nhận ra chàng đang cố gắng nhẫn nhịn.

Một lúc sau, chàng sờ lấy mũi tên cầm lên, giọng khản đặc: “Cũng may, không có độc.”

Tê Tri bèn nhìn qua, mượn sắc trời le lói ngoài cửa hang mới phát hiện, mũi tên kia có cả móc câu, hèn gì phải đâm vào nửa tắc rồi mới rút nghiêng ra, nhưng dù là vậy thì lúc rút vẫn bị dính máu thịt.

Ngực nàng thít lại, nhanh chóng bịt miệng, suýt đã nôn ọe.

Phục Đình ném mũi tên đi, ôm lấy eo nàng, xoay mặt nàng lại: “Đừng nhìn nữa.”

Tê Tri nằm trên vai chàng, nghĩ bụng, ngay đến việc đau như vậy mà chàng cũng có thể kìm nén, thì dẫu có chuyện gì ắt cũng sẽ chẳng bao giờ nói ra.

Cuối cùng trời cũng đã sáng, gió thổi thổi mạnh.

Ở ngoài kia, ngoại trừ tiếng ngựa hí thì không còn âm thanh nào khác.

Phục Đình ngồi tại chỗ, vừa cúi đầu thì thấy Tê Tri nằm trên đầu gối.

Nàng gần như tựa vào chàng ngủ suốt một đêm dài.

Chàng động dậy, trên vai có quần vải – là nàng đã xé tà áo băng bó.

May mà lúc ở Hồ tộc đã thay xiêm y sạch, bởi sạch nên mới có thể băng bó vết thương.

Đêm quá quá tối, may mà không quần nhảm.

Vết thương trên bắp tay cũng nứt toác do dùng cung, nhưng chẳng là gì với việc trúng tên.

Chàng cởi tay áo băng bó lại vết thương, nhìn ra ngoài rồi cup mắt nhìn Tê Tri, phát hiện môi nàng bị chàng cắn rách, cánh môi hơi sưng.

Chàng liếm môi, nhớ ra đây là lần đầu nàng chủ động hôn chàng, có lẽ muốn giúp chàng phân tâm đây mà, mà đúng là có hiệu quả thật.

Trong chớp mắt môi nàng dán vào, mọi tâm tư của chàng chỉ đặt lên người nàng.

Lại nhìn môi nàng, cảm thấy lúc đó chàng quá mạnh bạo, vuron tay chạm nhẹ.

Thế mà lại đánh thức Tê Tri.

Nàng ngồi dậy nhìn chàng.

Một đêm trôi qua, nghỉ ngơi chẳng hay chuyện xảy ra đêm qua có phải là thật không.

Phục Đình kéo nàng đứng dậy: “Tranh thủ đi lúc này thôi.”

“Vết thương của chàng không sao rồi chứ?” Nàng đi theo.

“Chỉ ít vẫn chịu được đến lúc về đất Bắc.” Chàng chỉ ra bên ngoài: “Có tiếng chim ưng.”

Tê Tri lắng nghe, lập tức đi theo chàng ra ngoài.

Cầm túi nước rửa mặt rồi ngồi lên lưng ngựa, nàng lau sạch vết máu trong tay, ngoái đầu lại, thấy máu thấm trên vai chàng thì vẫn giặt mình.

May mà đêm qua trời tối, nếu không nàng cũng chẳng rõ liệu mình có rút nổi mũi tên ra không.

Nàng lại nhìn chàng, lo là chàng lại đang gồng mình chịu đựng.

Phục Đình dùng nước lau mặt, xoay mình ngồi sau lưng nàng, sợ nàng khó chịu nên xoay mặt nàng đi, không cho nàng nhìn lâu.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Hai người nhanh chóng lên đường mà không nghỉ ngơi, ngay đến lưng khô cũng là ăn lúc ngồi trên ngựa.

Gió cuốn bụi cát cuộn cuộn, lao thẳng một đường, thỉnh thoảng còn có thể thấy dấu móng ngựa lộn xộn trên đất.

Ắt hẳn toán quân Đột Quyết đã tìm kiếm ở gần đây.

Phục Đình giục ngựa chạy chậm tới đây, sau khi xem xét bốn phía thì mới xuống lưng ngựa.

Tê Tri thấy chàng xuống thì cũng xuống theo, lại thấy chàng không nói gì mà đi về khu rừng đằng trước, nàng hiểu ý, lập tức bám theo chàng.

Dưới chân chỉ có tiếng lá khô bị giẫm đạp.

Trước khi sắp tới bìa rừng, nàng giơ tay kéo chàng.

Phục Đình ngoái đầu.

Nàng hỏi nhỏ: “Sao không che giấu gì hết vậy?”

Ý là bây giờ chàng như vậy quá dễ thu hút sự chú ý.

Chàng nói: “Ta cố ý đấy.”

Cố ý không che giấu để thu hút truy binh.

Tê Tri biết nguyên nhân, nhưng cũng hiểu tình hình hiện tại không như trước, liếc nhìn ra sau vai chàng, bảo: “Nhưng chàng đang bị thương.”

Phục Đình không đáp.

Đột Quyết hận chàng thấu xương, rắp tâm muốn trừ khử chàng bằng được, chúng đã nhớ kỹ tướng mạo của chàng thì dù có che giấu cũng chưa chắc đã thành công.

Chỉ là nghe nàng nói thế, chàng vẫn hỏi: “Nàng muốn che giấu thế nào?”

Tê Tri đáp: “Chàng ngồi xuống đi.”

Chàng lập tức nghe lời ngồi xuống.

Nàng dựa vào chàng, khụy chân đứng sau lưng chàng.

Phục Đình chỉ cảm thấy bụi tóc trên đầu bị tháo ra, tay nàng hí hoáy trên tóc chàng, tức khắc hiểu ngay.

Tê Tri học theo bà lão kia tết tóc cho chàng rồi quấn ra sau vai.

Tóc chàng vừa đen vừa cứng, y hệt con người chàng.

Nàng làm xong, lùi bước ngoảnh nhìn.

Chàng vốn mặc Hồ phục, thêm thân hình cao lớn, giờ đổi sang kiểu tóc này thật sự khá giống đàn ông người Hồ.

Phục Đình quay đầu, nhìn bím tóc đuôi sam trên đầu nàng rồi lại nhìn lướt qua hai chiếc bóng kề nhau ở dưới mặt đất, nói nhỏ: “Lần này thì chắc là giống cặp vợ chồng người Hồ rồi.”

Tê Tri vốn có lòng muốn nguy trang cho chàng nên mới làm thế, nhưng nghe câu này thì lại cứ như nàng cố ý vậy.

Nàng không khỏi nhìn Hồ phục trên người, rồi lại nhìn chàng.

Bím tóc Trung Nguyên luôn chú trọng vào lễ nghi, còn kiểu tóc của người Hồ lại rất hoang dã, làm nổi bật diện mạo anh tuấn của chàng, dường như bộc phát ra sự hoang dại in hằn trong xương cốt của chàng.

Nàng nhìn mấy lần, đoạn lẩm bẩm: “Chẳng trách Tiểu Tân Văn nói chàng là tình lang đất Bắc.”

Phục Đình nghe thấy, thấp giọng bật cười, đứng dậy kéo nàng rồi thuận thế đề nàng lên thân cây: “Thử nói lung tung thêm một câu nữa đi.”

Vào lúc này rồi mà còn có thể nhắc tới người ngoài, chàng cảm thấy nàng cố ý thật.

Tê Tri trốn tránh ánh mắt, tự nhủ chỉ là cảm khái thôi mà, bèn nhắc: “Chàng bị thương đó.”

Phục Đình nhìn vết nứt bên môi nàng rồi nhìn lướt qua mặt nàng, kéo nàng đi ra ngoài.

Trong đầu nghĩ, lại còn biết chàng bị thương cơ à, nếu không bị thương thì đã bịt miệng nàng rồi.

Lần này bọn họ đi đường nhỏ vắng lặng.

Lội qua dòng suối nước chảy siết, lại băng qua đám cỏ giữa núi rừng, vết móng ngựa trước đó đã biến mất.

Phục Đình vẫn nhớ hướng ung kêu lúc sáng.

Lúc đến nơi, cuối cùng cũng xuất hiện đồng hoang.

Còn chưa lên ngựa thì đã bóng thoáng thấy ở xa có hai con ngựa đang lao tới.

Chàng kéo Tê Tri lên ngựa, chỉ về hướng bên kia.

Tê Tri cũng đã nhìn thấy, đang định trốn đi thì cánh tay bị chàng bắt lấy.

Chàng hạ lưng ngựa xuống, ra hiệu nàng đi lên, tháo thanh đao giấu dưới bụng ngựa ra, nói nhỏ: “Chỉ có hai người, thử xem cách nguy trang của nàng có hiệu quả không.”

Tê Tri đoán được ý chàng, hơn phân nửa là muốn giải quyết đối phương.

Nàng lưỡng lự, bởi nghĩ đến vết thương của chàng, nhưng thấy chàng cứ dỗi mắt nhìn về phía đó thì cuối cùng vẫn trèo lên lưng ngựa.

Phục Đình kéo cương thả bộ, trông bọn họ đúng là rất giống một cặp vợ chồng người Hồ bình thường.

Hai người nọ thúc ngựa chạy chậm tới, vừa đi vừa nhìn, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra họ.

Phục Đình có ý dắt ngựa tới gần, đối phương hét lên một tiếng.

Trong chớp mắt, tay chàng rút đao ở dưới bụng ngựa ra quăng tới, thanh đao cắm ngay giữa ngực một người.

Gã ta ngã từ trên lưng ngựa xuống, kiếm trong tay gã quăng về phía người bên cạnh.

Một kiếm này không đủ lấy mạng hắn ta, Phục Đình sai bước đi tới ghim lấy hắn, thấp giọng liền thoảng hỏi mấy câu bằng tiếng Đột Quyết.

Đối phương hỗn hển đáp lại.

Chàng nghe xong thì hạ thủ, một kiếm kết liễu mạng.

Rút đao và kiếm ra, chàng kéo hai thi thể vào bụi cỏ gần đó rồi lại đuổi ngựa đi xa.

Động tác của chàng rất dứt khoát mạnh mẽ, lúc quay lại cạnh ngựa, Tê Trì xoay đầu đi, không nhìn thanh đao và cây kiếm đã nhuốm máu, nói: “Có thể thấy vẫn khá hữu dụng.”

Chàng cắt đao kiếm, nhìn nàng một cái, có vẻ trên quãng đường lần này nàng đã bình tĩnh rất nhiều, vào lúc này rồi mà vẫn có thể nói đùa.

Sau khi phóng mình lên ngựa, chàng nhìn về phía hai kẻ kia mới đến, không thể đi thẳng tới trước được nữa, bèn kéo cương đi về hướng khác: “Đi đường vòng thôi.”

Vừa rồi chàng mới hỏi, quân Đột Quyết đã quay đầu ngăn chặn giải cứu người ở thành Cổ Diệp.

Nếu toán La Tiểu Nghĩa đang ở gần chỗ phát ra tiếng ung kêu thì tức là cách bọn họ rất gần, cũng không phải là chuyện tốt.

Nghĩ đến đây, chàng lập tức tăng tốc độ.

Ngựa vừa chạy nhanh, Tê Trì đã ngửi thấy mùi tanh của máu.

Nàng định nhìn lui sau nhưng bị Phục Đình giữ chặt, không cho nàng ngoái lại.

“Vết thương của chàng...”

“Không sao.” Chàng ngắt lời, giọng vang lên ở trên đỉnh đầu nàng.

Tê Trì cau mày, không lên tiếng.

Rõ ràng vừa rồi chàng mới động thủ, chắc chắn giờ đang gồng mình chịu đựng, không biết còn muốn chịu đựng như vậy bao lâu nữa.

Trời trong xanh như được gột rửa, mây trắng là xuống, một con chim ung bay lượn giữa tình không.

Bỗng con ung kêu lên hai tiếng đầy thê lương rồi bay ra xa.

Phục Đình thấy rõ, tim đập nhanh hơn.

Đây không phải là dấu hiệu tốt, điều đó chứng tỏ đằng trước có người làm ảnh hưởng đến ung, có lẽ quân Đột Quyết đã chặn được họ.

Chàng nhanh chóng phán đoán, quay đầu ngựa không dừng lại, lao nhanh tới một sườn dốc.

Nơi này là vùng đất rộng lớn cần cõ cát bay, thỉnh thoảng có những tảng đá lớn nhỏ từ trên núi lăn xuống, bị gió đánh bay về đây chất thành đồng như đồi núi.

Cách biên giới đã không còn xa.

Chàng nhảy xuống ngựa, đỡ Tê Trì xuống: “Chờ ta ở đây.”

Tê Trì nhìn chàng: “Chàng định một mình thu hút bọn chúng?”

Chàng nói: “Ta đi giúp Tiểu Nghĩa, dẫn theo nàng không tiện.”

Mục tiêu của Đột Quyết là chàng, chàng đã bị thương, nếu dẫn theo sợ không lo chu toàn cho nàng được, ngược lại còn sẽ hại nàng.

Tê Trì nhú mày không nói.

Cứ cảm thấy như vậy quá nguy hiểm.

Phục Đình ẩn nấp xuống sau đồng đá, nói: “Cùng lắm là hết ba khác, nhất định ta sẽ quay lại.”

Đây là cam kết, trong vòng ba khác nếu không thể thu hút người Đột Quyết giúp toán La Tiểu Nghĩa thì chàng cũng sẽ không trì hoãn, quay về dẫn nàng rời đi, đợi vào biên giới rồi tính toán tiếp.

Tê Tri không giúp được chàng trong chuyện này thì cũng không thể làm liên lụy tới chàng, đành phải gật đầu.

Chàng nhìn nàng, muốn nói một câu để lần này nàng tin tưởng mình, rằng nhất định chàng sẽ quay lại.

Nhưng rồi cảm thấy dù nói gì cũng không quan trọng, hướng hồ chẳng thể chậm trễ được nữa.

Chàng phóng mình lên ngựa, lao nhanh rời đi.

Tê Tri dõi mắt nhìn theo, chỉ thấy bóng dáng chàng đeo trường cung trên cánh tay, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt.

Nàng lại ngoái đầu nhìn về phía biên giới, chân mày chẳng hề thả lỏng, ngón tay nắm vạt áo nhiều lần rồi lại buông ra.

Nhưng nghĩ đến bản lĩnh của chàng trên đoạn đường rồi, trong nàng yên tâm phần nào.

Nếu là lời do người đàn ông này nói, nàng luôn cảm thấy chàng có thể làm được.

Phục Đình chạy được nửa đường thì nghe thấy tiếng máy thót ngựa rượt tới.

Chàng tức tốc xuống ngựa, tránh sang một bên, tay cầm lấy cung.

Khi mấy con ngựa gần phi tới thì cung của chàng đã được kéo căng, rồi bỗng dùng lực buông ra, một mũi tên bắn lệch, ghim xuống đất trước ngựa đối phương.

Con ngựa kia dừng lại, mấy người theo sau cũng nhanh chóng ghìm cương.

Người cưỡi ngựa nhìn lại, đầu tiên là ngăn người rồi tiếp đó hớn hờ: “Tam ca!”

Là La Tiểu Nghĩa.

Phục Đình sai bước đi tới, quan sát bọn họ. La Tiểu Nghĩa dẫn theo mấy cận vệ, một nhóm chỉ có mười người.

Chàng hỏi: “Sao bọn đệ lại ở đây?”

La Tiểu Nghĩa đáp: “Đương nhiên là tới tiếp ứng tam ca rồi, mấy người bọn đệ đã đến biên giới an toàn, chỉ mỗi tam ca và tẩu tẩu chưa về, sốt ruột muốn chết.”

Vừa nãy nhìn Phục Đình, mới đầu còn suýt không nhận ra bởi chàng mặc trang phục người Hồ, nhưng dựa vào thân hình và bộ quân phục thì La Tiểu Nghĩa lập tức nhận ra.

Phục Đình nhìn về hướng ưng kêu, cau mày: “Đệ nói mọi người đã tới biên giới?”

“Đúng vậy,” La Tiểu Nghĩa đầu dảm gạt chàng chuyện này: “Chắc tam ca đã coi thường sát tâm của bọn Đột Quyết với huynh rồi, chúng vừa thấy huynh thì đã huy động toàn bộ đuổi theo. Đám còn lại nấp ở trong thành đã bị bọn đệ tiêu diệt cả, cộng thêm dân chúng trong thành cũng âm thầm tương trợ nên chuyện giải cứu rất thuận lợi.”

Phục Đình nhú mày, hai tên Đột Quyết kia đã mặc kệ tính mạng để tiết lộ tin tức giả cho chàng bằng được, chứng tỏ muốn dẫn chàng tới đây.

Chàng suy nghĩ, lại hỏi: “Trên đường đến biên giới bọn đệ có gặp nguy hiểm gì không?”

La Tiểu Nghĩa lắc đầu: “Rất thuận lợi.”

Chính vì nguyên nhân đó nên hẳn mới bảo những người khác đưa người vào biên giới trước, còn mình dẫn theo khinh kỵ đến tìm tam ca, tránh nhiều người làm kinh động đến đại bộ phận Đột Quyết.

Nói đến đó, hẳn lại hỏi: “Đúng rồi, tẩu tẩu đâu?”

Phục Đình nghe tới đây thì đã nhận ra manh mối, lập tức sầm mặt phóng mình lên ngựa: “Mau quay lại!”

La Tiểu Nghĩa ngăn ra, nhưng nghe ngữ khí chàng là lạ thì vội tức tốc đuổi theo.

...

Mặt trời nhô cao, ba khắc sắp sửa trôi qua.

Tê Tri ngồi yên không nhúc nhích, bỗng bên tai nghe thấy tiếng nhạc văng vẳng.

Nàng nghi ngờ mình nghe nhầm nên giơ tay lên cảm nhận, gió từ hướng Bắc thổi tới, tức tiếng nhạc cũng từ phía Bắc mà đến.

Nàng tập trung lắng nghe, dường như là đàn hạc.

Không lẽ là tiếng hạc cầm của Đỗ Tâm Nô?

Nàng cảm thấy khó tin, nếu đúng là vậy thì tốt quá rồi, đoán chắc hẳn bọn họ đang ở ngay trước mặt nàng, không chừng sắp vào tới biên giới.

Nghĩ đến đây lại bỗng ngẩn người, nàng bừng tỉnh giật mình, nếu thật như vậy thì Phục Đình đã bị lừa rồi.

Từ xa có tiếng giẫm đạp ầm ầm như sấm.

Nàng nhìn ngó tìm kiếm trên người, lùi về sau hai bước.

Nếu không nhìn lầm, thì hình như đó chính là quân Đột Quyết truy sát bọn họ.

...

Phục Đình thúc ngựa phi rất nhanh, chỉ sợ nếu chậm sẽ xảy ra chuyện.

Từ lúc giao đầu với Đột Quyết đến nay, chàng hiểu rõ sự xảo trá của đối phương.

Rất có thể chuyện ban nãy là Đột Quyết cố ý, chúng muốn dẫn chàng rời đi rồi đánh bọc từ phía sau.

Chỉ có giáp công trước sau thì mới có thể hoàn toàn bắt được chàng.

Mà đằng sau nơi chúng đánh bọc là biên giới.

Tê Tri đang ở đó.

Phục Đình nghiêng rằng, lao vội đến nơi đã ở trước đó, từ đằng xa đã thấy đoàn quân xông ra từ khói bụi mịt mù cả một góc trời.

Hướng vó ngựa của chúng chính là chỗ đóng đá mà chàng đã để Tê Tri ở lại.

Sau lưng là tiếng vó ngựa đình tại nhức óc khác.

Hai toán quân Đột Quyết đã dần tiến tới, xông đến cuối là đội khinh kỵ của bọn họ.

Phục Đình quát mạnh roi ngựa, tức tốc xông đến, trong mắt chỉ còn lại mỗi phương hướng kia.

“Tê Tri!” Chàng hét lớn, gần như là theo bản năng.

Gió quật vào mặt che lấp âm thanh của chàng, không có ai hồi âm.

Chàng lại quát roi ngựa: “Lý Tê Tri!”

Vẫn không ai trả lời.

Con tim Phục Đình roi xuống đáy vực, tay siết chặt cương ngựa, bỗng một bóng người vụt qua khóe mắt.

Chàng ngoái đầu lại, thấy bóng người thân quen mặc Hồ phục, con tim đã nảy lên tận cổ họng tạm thời buông lời.

Là Tê Tri, nàng chui ra từ trong bụi cỏ.

Quân Đột Quyết ở đằng trước đã ngày càng tới gần, nếu gần nữa thì sẽ vào phạm vi tầm bắn của mũi tên.

Phục Đình quát mông ngựa, mặc kệ đất đá cuộn cuộn, gọi lớn với nàng: “Nhanh lên!”

La Tiểu Nghĩ ở sau đã hiểu tình hình, lập tức phân phó: “Che chở cho Đại đô hộ!”

Tê Tri chạy về phía chàng.

Khi thấy bóng dáng binh mã Đột Quyết thì nàng đã trốn đi, vốn định đi về phía biên giới, nhưng nghe thấy âm thanh gọi tên nàng thì đi vòng về lại.

Nàng xách vạt áo, cấn môi chạy về phía trước.

Bồn bề đất đá mịt mù, gần như chẳng thấy rõ được gì.

Nhưng nàng chỉ có thể chạy tới trước, bởi cơ hội sống đang ở nơi đó.

“Nhanh lên!” Giọng Phục Đình đã đến gần hơn.

Giữa đất trời hỗn loạn, chàng chỉ để ý đến một người.

Ngựa đi quá nhanh, gió quạt vào mặt ngày càng rát, chàng cấn răng lao tới gần người ấy.

Một trăm bước, năm mươi bước, mười bước, chàng kéo vợi dây cương, lập tức cúi người, tay dùng sức nắm lấy eo nàng, kéo lên lưng ngựa.

Mấy mũi tên gấn lông vũ bắn ra liên tiếp, là La Tiểu Nghĩa ở đằng sau dẫn người che chở.

Ngựa của chàng nhanh chóng lao đi, một tay vẫn ôm thật chặt người trong lòng: “Ôm chặt ta.”

Vì quá vội nên Tê Tri chỉ ngồi nghiêng khi được chàng kéo lên ngựa, vừa nghe tiếng thì lập tức vòng chặt lấy hông chàng.

Cho tới lúc này mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nàng vẫn chưa định thần lại, chẳng biết làm gì ngoài ôm chàng hết sức mình.

Phía trước đã đến biên giới.

Một đại quân chắn ngang trước đường biên giới.

Chính là quân đội của phủ đô đốc U Lăng ở gần biên thùy, bọn họ đã nhận được tin của trinh sát nên chờ sẵn ở đây.

Phục Đình nhìn về phía trước, vừa đến đó thì lập tức vung tay lên: “Thâu cánh!”

Còn chưa dứt lời, một tay chàng ôm Tê Tri, cúi rạp người xuống.

Toán La Tiểu Nghĩa ở sau lưng cũng nằm sấp trên lưng ngựa.

Phía trước có tiếng hô to: “Bắn!”

Vạn mũi tên phóng ra, suýt qua đỉnh đầu bọn họ bay thẳng đến chỗ đoàn quân Đột Quyết.

Vó ngựa chồm lên, giẫm qua nước sông chảy siết, tiến vào biên giới.

Binh mã Đột Quyết ở đằng sau bị mưa tên ngăn cản, dừng lại nửa đường, đối diện nhau từ xa.

Hai quân dàn ngang, một bên thì che đây, một bên lại oai hùng.

Không bên nào là đang trong thế chuẩn bị chu toàn cả.

Một lúc sau, cuối cùng người Đột Quyết cũng từ từ rút lui.

Tựa như thủy triều lên rồi lại xuống, ấy vậy bụi mù vẫn chưa tan.

Vô số con mắt trong quân đều đang nhìn người xông đến, nhưng trước khi vào thì người đó lại ghìim ngựa chạy ở đằng sau.

La Tiểu Nghĩa nhìn về hướng tam ca tẩu tẩu rồi đi, đưa mắt nhìn trong quân, không muốn để ba quân nhận ra mạo hiểm vừa rồi, thở hổn hển nói: “Cung nghênh Đại đô hộ!”

Chúng quân nghe tiếng, đồng loạt hành lễ quân đội: “Cung nghênh Đại đô hộ!”

Dẫu đã không thấy bóng dáng Đại đô hộ đâu.

Cho tới khi chạy ra xa, Phục Đình mới dừng ngựa lại.

Chàng ngồi trên ngựa, ôm chặt Tê Tri, tay đỡ cổ nàng, xoa khắp cơ thể ấm áp trên người nàng, nhưng dường như vẫn chưa đủ chân thực, chàng lập tức cúi đầu ngậm lấy cánh môi nàng, đi từ khoe môi đã nứt lằn xuống cổ, vừa như gặm lại như cắn.

Tê Tri chẳng quan tâm đang ở trên ngựa nơi đồng không mông quạnh, ngựa đầu lên mặt chàng mạnh bạo, dù bị đau cũng chỉ run lên chứ không hề né tránh.

Phải đau như thế mới khiến nàng cảm thấy là thật.

Phục Đình lùi ra, thờ dốc dồn dập.

Nàng ngẩng đầu lên từ trong ngực chàng, hai tay vẫn ôm eo chàng, thờ dốc liên hồi: “Chúng ta vào biên giới rồi.”

Chàng gật đầu, mắt khép lại, không muốn nghĩ đến tình cảnh vừa rồi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Đằng xa vọng tới tiếng La Tiểu Nghĩa gọi tam ca.

Tê Trì nghe thấy thế thì buông Phục Đình ra, ngồi lại ngay ngắn.

Chàng cúi đầu nhìn nàng, lấy túi rượu ở trong ngực ra, cắn mở nắp, dốc rượu vào miệng.

Làm thế mới thực sự cảm thấy pha mạo hiểm ban nãy đã hoàn toàn đi qua.

Tê Trì nhìn túi rượu trong tay chàng, muốn đề tinh thần, bèn lấy hết dũng khí nói: “Thiếp cũng muốn uống.”

Phục Đình biết tửu lượng của nàng, nhìn gương mặt trắng tựa tuyết trong làn gió, đoạn, chàng dùng ngón cái chùi quanh miệng túi rượu rồi lau lên môi nàng, bật cười nói nhỏ: “Sợ nàng sẽ say thôi.”

Nàng liếm môi, cảm thấy rất vừa, chút vị rượu này đã để nàng tỉnh táo lại nhiều.

Lúc La Tiểu Nghĩa dẫn người đến tìm, Phục Đình đã cất túi rượu đi.

“Tam ca, tẩu tẩu, phỉu đô đốc U Lăng đưa người tới tiếp ứng thì đã hạ trại, đang ở ngay gần đây, người của chúng ta cũng đang chờ ở đó.”

Phục Đình kéo cương: “Đi thôi.”

...

Gần đường biên giới, cách mấy chục dặm sau phía đoàn quân x là một doanh trại vừa hạ.

Trời tối rất nhanh, đồng lửa đốt từng cụm.

Tào Ngọc Lâm đang ngồi cạnh đồng lửa.

Chẳng biết đã đợi bao lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy một con khoái mã dẫn theo mười mấy khinh kỵ xông vào doanh trại.

Trên con ngựa dẫn đầu chính là Phục Đình và Tê Trì, đi theo sau là La Tiểu Nghĩa và nhóm cận vệ đến chi viện.

Dẫu Tào Ngọc Lâm bình thường có chậm lụt lạnh nhạt ra sao thì lần này cũng vô cùng lo lắng, vừa thấy bọn họ quay về là lập tức đứng dậy.

La Tiểu Nghĩa tức tốc nhảy xuống: “Chính là chỗ này.”

Phục Đình xuống ngựa, chân vừa chạm đất đã đưa tay ra với người ở trên lưng ngựa.

Tê Trì vịn tay chàng leo xuống.

“Đại đô hộ.” Đàng trước tức khắc có người tới làm lễ.

Phục Đình nhìn người kia một cái, thấp giọng nhắc nhở Tê Trì: “Đô đốc U Lăng.”

Tê Trì nhìn đôi phương.

Sinh sống gần biên giới đều là người Hồ sống dựa đồng cỏ nguồn nước, đô đốc U Lăng xuất thân là thủ lĩnh Hồ tộc, cũng là người Hồ da trắng tóc nâu, mặc quan bào đứng ở trước ngựa.

Phục Đình hất đầu chỉ về phía Tào Ngọc Lâm, nói: “Nàng đi nghỉ trước đi.”

Tê Tri biết chàng muốn nói chuyện với đô đốc U Lăng, bèn đi về phía Tào Ngọc Lâm.

Tào Ngọc Lâm x tiến tới đón: “Tàu tẩu đã an toàn quay về rồi.”

Xung quanh doanh trại đều là binh mã Phục Đình dẫn đến, Tê Tri quay đầu nhìn một vòng bốn phía nhưng chỉ thấy có mỗi nàng, không thấy những người từng ở trong thành Cổ Diệp đâu.

Nàng ngồi xuống cạnh đồng lửa, hỏi: “Những người cứu ra từ thành Cổ Diệp đâu rồi?”

Tào Ngọc Lâm ngồi cách nàng một bước, trả lời: “Tàu tẩu yên tâm, những người không ở đất Bắc thì vừa ra khỏi thành đã tự rời đi, còn những người ở đây thì mấy canh giờ trước cũng đã tản đi, à đúng rồi, cô gái chơi đàn hạc đó...”

Tê Tri ngẩng đầu nhìn nàng, đang định hỏi Đỗ Tâm nô: “Nàng ấy thế nào?”

“Nàng ấy cũng đi rồi,” Tào Ngọc Lâm nói: “Ta đoán chắc là cũng sợ lắm, tới đây chẳng được lâu đã đi liền, trước khi đi còn nhờ ta chuyển lời tới tẩu, nếu sau này có phổ được khúc nhạc mới, có duyên gặp lại thì nhất định sẽ mời tẩu tẩu thưởng thức.”

Tê Tri xông pha mạo hiểm suốt dọc đường, hầu như chẳng được nghỉ ngơi lấy một khắc nào, lúc này nghe thế thì bật cười: “Vậy thì tốt rồi.”

Còn có thể nói như vậy thì chứng tỏ không bị làm sao.

Trên đồng lửa đang nướng thịt, dầu mỡ chảy tí tách.

Tào Ngọc Lâm dùng dao xẻ một miếng đưa cho nàng, nhân tiện thuật lại những chuyện khác lại với nàng.

Cả người lẫn hàng của thương đội đều bình an vô sự, bởi bị Đột Quyết theo dõi nên vừa vào biên giới đã rời đi đầu tiên.

Tào Ngọc Lâm đích thân sắp xếp, để các hộ vệ theo mình hộ tống thương đội rời đi.

Tê Tri cầm miếng thịt trong tay, nghe vậy thì càng yên tâm hơn.

Tào Ngọc Lâm thuật lại xong, nàng cũng không lên tiếng phản đối.

Tê Tri vừa ngoái đầu lại thì đúng lúc bắt gặp La Tiểu Nghĩ đi ngang qua.

Trước đó không để ý, giờ mới thấy hấn tóc tai bù xù, đầu đầy bụi bặm.

Nàng nhìn La Tiểu Nghĩ rồi lại nhìn Tào Ngọc Lâm, hỏi: “Hai người có gặp nguy hiểm gì không?”

La Tiểu Nghĩ đứng lại, liếc Tào Ngọc Lâm một cái rồi cười hớn hở lộ nguyên hàm răng: “Tàu tẩu yên tâm, chính Đại đô hộ của phủ đô hộ An Bắc và phu nhân xả thân quên tử địa thu hút đại quân Đột Quyết, thì bọn này đâu có chuyện gặp nguy hiểm. Huống hồ bản thân A Thuyền cũng có võ nghệ cao cường, không cần ta làm gì hết.”

Tào Ngọc Lâm thôi nhìn đồng lửa đang cháy, nói: “Vẫn nên cảm ơn huynh mới phải, vết thương cũ của ta tái phát, nếu mọi người không tới kịp thì chưa chắc đã có thể xông ra.”

La Tiểu Nghĩ cười khan: “Chút chuyện nhỏ ấy mà, khách khí thế làm gì.”

Nói tới đây, bỗng hấn lại nói tiếp: “Kể ra thì, lần này tam ca đúng là được ông trời giúp đỡ, có thể thấy mạng huynh ấy chưa chết sớm, khéo đám Đột Quyết kia bị chọc tức tới nơi rồi, cái tên Hữu tướng quân bỏ đi đó chắc cũng tức chết, sớm biết thế thì đừng có dây vào chúng ta, lần này cả hai bên đều chẳng được gì.”

Tào Ngọc Lâm không lên tiếng.

Tê Tri nhìn hấn vẫn miệng mồm như bình thường, có điều nói liên tục như thế còn khiến người ta có cảm giác như hấn đang cố tìm chuyện để nói.

Nàng lại nhìn hai người, đoán chắc là do đang ở trước mặt Tào Ngọc Lâm.

Có thể khiến La Tiểu Nghĩ khôn khéo phải luyên thuyên như thế, nàng thật sự không biết đã có chuyện gì giữa hai người này.

Nhưng nàng cũng không tiện nhiều lời, quay đầu đi tìm Phục Đình.

Chàng và đô đốc U Lăng đứng với nhau, ánh lửa mặng sáng mặng tối đổ lại thân hình chàng, trông còn cao hơn người Hồ bên cạnh.

La Tiểu Nghĩ thôi nói, xung quanh lặng tiếng.

Ba người đối mặt nhau, chỉ còn lại đồng lửa đang cháy tí tách bên cạnh.

Tê Tri nhìn một lúc, bởi ngồi yên nên dần thấm mệt.

Không lâu sau, Phục Đình đi về phía này.

La Tiểu Nghĩa thấy chàng thì hỏi một câu như được đại xá: “Tam ca, nói chuyện thế nào rồi?”

“Viện binh của Mạt Hạt sắp đến.” Chàng ngồi xuống cạnh đồng lửa, chân chạm vào Tê Tri: “Nhưng dự đoán tối nay Đột Quyết sẽ rút quân.”

Đô đốc U Lăng vừa bấm báo, trình thám đem theo tin tức về, vì Thôi Minh Độ đang ở thủ phủ Mạt Hạt, sau khi nhận được tin tức thì đã khẩn cấp thúc giục, viện binh tới rất nhanh.

Chỉ là, có thể thấy rõ mục đích của Đột Quyết là nhằm vào phủ đô hộ An Bắc, bây giờ chúng đã bứt dây động rừng, còn chưa đạt được mục đích thì không lý nào ở lại giao chiến với Mạt Hạt làm gì, chắc chắn sẽ tranh thủ rút lui, không để Mạt Hạt nắm được sơ hở.

La Tiểu Nghĩa nghe vậy, bèn nói: “Tam ca có sắp xếp gì không?”

Phục Đình đáp: “Về phủ Hãn Hải rồi tính.”

Đột Quyết đã có động tác thì ắt sẽ không từ bỏ ý đồ, chàng phải nhanh chóng có trù tính.

La Tiểu Nghĩa hiểu ý: “Bao giờ thì khởi hành?”

“Ngay bây giờ.”

Một khi chàng đã hạ lệnh thì chỉ nói một không nói hai, La Tiểu Nghĩa không nói nhiều nữa, nhìn Tào Ngọc Lâm rồi đi tới sắp xếp.

Phục Đình nhìn Tê Tri.

Nàng ngồi sát bên chàng, không thấy nói năng hay nhúc nhích gì.

Tào Ngọc Lâm thấy thế, nhỏ giọng gọi “tẩu tẩu”, không thấy nàng cử động thì lại hỏi nhỏ: “Sao tẩu tẩu không nói chuyện?”

Phục Đình thấy nàng nhắm nghiền hai mắt, trông thì có vẻ ngồi rất đoan trang nhưng thực chất nửa người tựa hẳn vào chàng, miếng thịt cảm trong tay không động tới đã rơi xuống đất.

Chàng thấy buồn cười: “Ngủ thiếp đi rồi.”

Tào Ngọc Lâm thở dài: “Cứ tưởng là bị gì.”

Phục Đình đỡ Tê Tri, mãi đến giây phút này mới nhìn kỹ dáng vẻ yếu ớt của nàng.

Thực không hiểu nổi tấm thân lá ngọc cành vàng này đã gắng gượng trong suốt chặng đường nguy hiểm vừa qua thế nào.

Chàng nhìn Tào Ngọc Lâm, giọng bé lại: “Mấy người lên đường ngay đi, ta ở đằng sau đề phòng Đột Quyết, nửa đường tụ tập.”

Tào Ngọc Lâm ôm quyền, đứng dậy rồi đi.

Phục Đình cúi người, bế Tê Tri lên.

Cơ thể mềm mại của nàng vùi trong lòng chàng, ngủ sâu giấc thật đấy.

Chàng nhìn qua, càng cảm thấy buồn cười, bụng nhũ chắc hẳn nàng mệt lắm rồi.

Đô đốc U Lăng đã trông thấy cô gái người Hồ này quay về cùng chàng, giờ lại thấy chàng ôm người ta từ bên đồng lửa rồi đi, còn mở miệng hỏi La Tiểu Nghĩa: “Đó là chiến lợi phẩm Đại đô hộ đem về à?”

La Tiểu Nghĩa lẩm nhẩm nói cái quái gì thế, tam ca hẳn sao có thể là loại người đó được, nếu không phải người trong phòng chàng thì sao chàng có thể ẵm nàng trước mặt người khác được.

Hắn cười hai tiếng, đoạn ngoắt tay.

Đô đốc U Lăng ghé tai đến, nghe hắn nói mấy câu thì bất ngờ: “Ra là Đại đô hộ và phu nhân ân ái đến vậy.”

La Tiểu Nghĩa vừa nói cho y biết, đó là phu nhân Đại đô hộ, chuyến này Đại đô hộ đến biên cảnh tuần tra đã đặc biệt dẫn người đi theo, không rời nửa bước.

Lúc tới đây tam ca hần đã dẫn, cứ coi như lúc trước tẩu tẩu hần vẫn đang ở trong phủ, bây giờ xuất hiện ở biên cảnh là vì đồng hành, như thế không cần né tránh hạ quan mà cũng có thể rũ sạch liên quan tới thương đội.

Nếu những người được giải cứu từ trong thành Cổ Diệp ra không giải tán nhanh vậy thì đã có thể sắp xếp tốt rồi.

Rời khỏi doanh trại tiến về phủ Hãn Hải, bọn họ đi đường tắt ngắn nhất.

Khi trời cao phủ đầy mây trắng, Tê Tri mở mắt.

Cỗ xe chòng chành khiến nàng tỉnh giấc.

Từ sau khi thoát khỏi hiểm cảnh, nàng như được thả lỏng triệt để, rồi sau đó bao mệt mỏi ập tới, không nhớ rõ mình đã ngủ thiếp từ lúc nào.

Trong xe phủ một lớp thâm nỉ rất dày, tới khi nàng nhìn ra ngoài thì xe đã dừng lại.

Bên ngoài là vùng quê mênh mông vô bờ bến, lân cận là những bộ tộc du mục sống nay đây mai đó, thỉnh thoảng có thể thấy được những cụm lều của người Hồ.

Trọng binh phòng thủ ở đằng sau.

Tào Ngọc Lâm đứng cạnh xe, thấy nàng ló mặt ra thì nói: “Tẩu tẩu dậy thì tốt rồi, chúng ta đi theo tuyến đường tam ca chỉ nên nhanh hơn so với lần trước, băng qua đây là có thể rút ngắn nửa hành trình, có điều đường hơi khó đi, phải đổi ngựa, đang định gọi tẩu dậy đây.”

Tê Tri sửa áo rồi lại vuốt tóc, nàng mặc nguyên đồ ngủ một đêm, thực sự nhấn nhúm lấm rồi.

Tào Ngọc Lâm đưa túi nước đến.

Nàng xuống xe, trước hết là rửa mặt rồi ngó nhìn hai bên: “Bọn họ đâu rồi?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Tam ca bọc hậu cho chúng ta, sẽ lập tức đến ngay.”

Chẳng trách chẳng thấy chàng đâu, Tê Tri lăm bằm, chàng không cần nghỉ ngơi đây à.

Đưa túi nước cho Tào Ngọc Lâm, nàng cầm khăn tay lau mặt, bỗng một miếng lương khô đưa tới trước mắt.

“Đến giờ tẩu tẩu vẫn chưa ăn gì.”

Nghe nàng nói thế mới phát giác, đúng là từ tối qua vẫn chưa ăn được bao nhiêu.

Nàng nhìn miếng thịt khô cứng ngắt – đã từng ăn ở chỗ Phục Đình một lần, là đồ trong quân, bèn lắc đầu: “Được rồi, ta không muốn ăn.”

Dường như lúc này mới lấy lại tri giác.

Trước đó là do áp lực, nghĩ tới việc không thể níu chân Phục Đình nên có thể nhịn được thì nhịn, bây giờ chỉ đơn giản là không muốn ăn.

Bỗng từng đàn xa có khoải mã chạy tới, Phục Đình và La Tiểu Nghĩa đã đến.

Xuống ngựa, Phục Đình bước tới, vẫn kiểu tóc trang phục người Hồ lúc trước, dễ nhận thấy cả đêm qua chàng cũng chẳng nghỉ ngơi.

Tê Tri tựa hần vào thành xe, đợi chàng đi tới trước mặt, thấy trên cằm chàng lại phủ thêm một màu xanh thì hỏi: “Vết thương của chàng không sao rồi chứ?”

Nhìn qua trông không có gì đáng ngại.

Phục Đình vẫn luôn qua loa: “Không sao.”

Chàng thấy lương khô trong tay Tào Ngọc Lâm, hỏi nàng: “Sao không ăn gì đi?”

Nàng trả lời thành thật: “không thấy ngon miệng.”

Chàng giơ tay xoa mặt nàng, cảm thấy cằm nàng nhọn hoắt hần đi, nói: “Nhất định phải ăn.”

Tê Tri nhìn hai bên, La Tiểu Nghĩa đã dời mắt nhìn sang chỗ khác, còn Tào Ngọc Lâm thì vẫn đường hoàng nhìn thẳng. Nàng nắm lấy tay chàng.

Phục Đình ngó nhìn xung quanh, bởi chuyến đi lần này đã quen rồi nên cũng chẳng ngại có mặt người ngoài.

Chàng lấy lương khô nhét vào tay nàng: “Ăn no rồi hẵng lên đường.”

Tê Tri chỉ cảm thôi mà đã thấy khó chịu, trong ngực cứ nhon nhon, nhưng cũng biết không ăn không được.

Bỗng từ đằng sau có bụi mù bốc lên.

Có người gọi: “Đại đô hộ xin hãy dừng bước.”

Phục Đình ngoái đầu lại, là đô đốc U Lăng đánh ngựa tới.

Chàng cúi dây cương vào tay Tê Tri: “Lên ngựa chờ ta.”

Nói rồi đi về phía đầu kia.

Đô đốc U Lăng dẫn theo vài ba tùy tùng, ở đằng sau còn có một đám người.

Đội ngũ có chừng mười người cùng mấy cỗ xe đi theo, trông hướng thì có vẻ từ biên giới tới.

Lúc Phục Đình đi đến, đô đốc U Lăng hùng hục tới đón, làm lễ với chàng rồi nói là viên quan quản lý thành Cổ Diệp đi suốt đêm tới, muốn được gặp Đại đô hộ.

Phục Đình gật đầu, cho phép đối phương gặp.

Tê Tri đứng bên ngựa, miễn cưỡng nuốt mấy miếng thịt khô rồi đưa cho Tào Ngọc Lâm, giẫm bàn đạp lên ngựa, ngoái đầu nhìn về phía bên kia.

Một ông già người Mạt Hạt đi ra từ giữa đội nhân mã theo đô đốc U Lăng tới, cung kính hành lễ với Phục Đình, không dám ngắt đầu mà cứ thế thừa chuyen.

Một lúc sau, cũng chẳng biết nói gì, bỗng Phục Đình ngoái đầu chỉ về phía nàng, miệng mấp máy.

Ông lão bái lạy rồi dẫn người lui về.

Phục Đình không để ý tới bọn họ nữa, nói chuyện với đô đốc U Lăng về chuyện biên phòng một hồi rồi quay về.

Tê Tri nheo mắt vì gió thổi, thấy chàng đi tới thì hỏi: “Đó là ai vậy?”

“Viên quan quản lý thành Cổ Diệp.”

“Ông ấy đến đây làm gì?”

Chàng nói: “Đề xin lỗi.”

Đột Quyết đã rút binh, bọn họ tự biết đã đắc tội với phủ đô hộ An Bắc nên rất sợ, thế là đi suốt đêm tới cáo lỗi, muốn được đền tội.

Tê Tri cũng chẳng ngạc nhiên, nếu không phải ông ta nhúng tay thì nàng đâu phải chịu những chuyện này, nàng hỏi: “Thế ông ấy đền gì?”

“Tiền bạc, ta đã lệnh ông ấy đền cho thương đội.” Chàng đáp đầy dứt khoát.

Dĩ nhiên là thương đội của nàng rồi.

“Chỉ thế thôi à?” Tê Tri không khỏi liếc nhìn về bên đó.

Nàng nghĩ, thấy có đến mấy cỗ xe ngựa, còn tưởng đền nhiều lắm chứ.

Phục Đình ngược mắt nhìn nàng: “Chỉ thế thôi.”

Nàng sực nhớ: “Nhưng vừa nãy thiếp thấy chàng chỉ thiếp, nói gì vậy?”

Phục Đình nhếch mép: “Tiện tay chỉ thôi.”

Tê Tri thấy chàng chỉ cười mà không nói gì, nghĩ, hơn phân nửa là lại có ý đùa mình đây mà.

Người này có lúc thật xấu tính, nàng đã sớm lĩnh giáo rồi, thế là dứt khoát không hỏi nữa.

Phục Đình nắm cương ngựa, xoay mình phi lên ngồi sau lưng nàng, cúi đầu nhìn nàng mỉm cười.

Thật ra vừa rồi chàng không nói thật.

Ngoài chuyện đền tiền, quản lý thành Cổ Diệp còn đưa tới mười mỹ nhân Mạt Hạt.

Chàng từ chối thẳng thừng, bảo ông ta bồi thường tiền cho thương đội là đủ, còn người thì dẫn về đi.

Viên quan quản lý trường chàng không hài lòng với mỹ nhân Mạt Hạt, cứ đảm bảo mãi là ai ai cũng là mỹ nhân cao cấp được chọn từ khắp thành.

Thế nên Phục Đình mới chỉ vào Tê Trì, nói: phu nhân Đại đô hộ ở đây, người xem ta còn cần mỹ nhân ư.

Rồi chàng lại nói thêm một câu: Ở chỗ ta, có một mình nàng là đủ rồi.

Viên quan không dám nhìn lâu, vội vàng lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõi Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Đi đường mấy ngày liên tục không dừng nghỉ, chẳng mấy chốc đã cách phủ Hãn Hải không còn xa.

Tê Trì cảm thấy Phục Đình ngày càng trầm tính.

Hai người ngồi chung ngựa, tốc độ đi không nhanh cũng chẳng chậm, nhưng hầu như chàng chỉ kéo cương ngựa tập trung nhìn đường, thậm chí còn ít nói hơn so với lúc trước.

Mặt trời trên đỉnh đầu tỏa nắng chói chang.

Nàng ngồi trên lưng ngựa, mắt nhìn ra xa, mơ hồ trông thấy thành quách của phủ Hãn Hải.

Cuối cùng Phục Đình cũng lên tiếng, mọi người dừng lại chỉnh đốn.

Tê Trì xuống ngựa, đúng lúc thấy La Tiểu Nghĩa ngồi ngây bên đường, giáp trụ trên người bám đầy bụi đất bẩn thỉu mà hắn chẳng đoái hoài, cứ mở to đôi mắt trông về nơi xa.

Nàng thấy thế thì không khỏi buồn cười, đoán có lẽ Tào Ngọc Lâm đã đi rồi.

Vì thám thính thông tin nên xưa nay hành tung của Tào Ngọc Lâm luôn bất định, nói đi là đi, còn chẳng buồn chào hỏi.

Đi được nửa đường, tỉnh giấc dậy, Tê Trì cũng không thấy bóng dáng nàng đâu.

Tê Trì nghĩ ngợi, đoạn cất tiếng gọi hắn: “Tiểu Nghĩa.” Tay nàng sờ soạng trong tay áo rồi rút ra, nắm lại thành quyền gườm tới trước mặt hắn, “Huynh đoán xem trong tay ta là gì?”

La Tiểu Nghĩa ngoái đầu nhìn, nặn ra nụ cười: “Tẩu tẩu cầm gì vậy?”

Nàng nói: “Ngân phiếu.”

“Hả?” La Tiểu Nghĩa chẳng hiểu mô tê gì, bụng nghĩ tẩu tẩu hắn lấy ngân phiếu ra làm gì, nhưng ánh mắt đã vô thức tập trung vào đó.

Tê Trì néo tay như muốn vo tròn, sau đó gườm tay lên, dùng sức ném đi.

Trông mất La Tiểu Nghĩa xoay nửa vòng theo động tác của nàng, mắt tròn to, trách: “Áy! Sao tẩu tẩu lại ném tiền đi!”

Hắn tiếc ngân phiếu, vừa nói xong đã tính chạy đi nhặt, nhưng thân vừa động, nhìn ra sau lưng Tê Trì thì co người về, dừng lại nói: “Tam ca.”

Tê Trì ngoái lui, thấy Phục Đình mím môi nhìn chằm chằm La Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa cứ cảm thấy ánh mắt của lão huynh như đang mắng hắn ngốc, thế là lập tức hiểu ra, chắc một tiếng, rầu rĩ bảo: “Chắc chắn là bị tẩu tẩu lừa rồi!”

Hắn đúng là đồ ngu, bị tam ca trợn mắt mới nhớ tẩu tẩu vừa quay về từ cõi chết, bộ Hồ phục trên người đến giờ vẫn chưa thay ra thì làm gì có xu tiền nào.

Tê Trì xòe tay ra, quả nhiên bên trong chẳng có gì.

Nàng nói: “Đùa huynh thôi.”

Chỉ là thấy hấn ỉu xiu như thế, nên mới muốn giúp hấn lên tinh thần.

La Tiểu Nghĩa sờ mũi, khụ khụ hai tiếng rồi cười xòa: “Tẩu tẩu muốn ta làm trò cũng được, nhưng giờ còn khiến tam ca thấy trò hề của ta rồi kìa.”

Tuy nói vậy, nhưng đúng là hấn đã được bơm tinh thần.

Tê Tri tùm tùm cười, nhìn Phục Đình rồi đi tới.

Phục Đình ngồi xuống, đao đặt cạnh bên chân, thấy nàng tới thì đưa túi nước sang.

Nàng nhận lấy túi nước, ngồi xuống cạnh chàng nhấp một ngụm, chỉ vào La Tiểu Nghĩa hỏi nhỏ: “Chàng cũng biết chuyện của hấn với A Thuyền chứ?”

Phục Đình ngước mắt lên, đã rõ vì sao vừa rồi nàng lại muốn trêu La Tiểu Nghĩa, bèn có ý hỏi: “Chuyện gì?”

Tê Tri nhướn mày, giọng rất nhỏ, không muốn để người khác nghe thấy: “Thiếp cứ tưởng nhất định chàng sẽ biết.”

Ý là chuyện Tào Ngọc Lâm và La Tiểu Nghĩa từng là người yêu của nhau.

Thân là nghĩa huynh, sao chàng lại không biết được.

Phục Đình không giấu giếm, gật đầu: “Biết chứ.”

Nàng cầm túi nước nhìn chàng, kỳ thực rất muốn hỏi lý do, nhưng lại cảm thấy nghe ngóng chuyện của người khác không hay nên cuối cùng không hỏi.

Phục Đình thấy vẻ mặt áy của nàng, nhìn thoáng qua La Tiểu Nghĩa ở bên kia rồi thấp giọng bảo: “Quan tâm mấy chuyện đó làm gì, không bằng lo chuyện trước mắt đi.”

Nàng nhìn chàng: “Trước mắt sao cơ?”

Phục Đình định nói còn không bằng lo chuyện của hai ta, buột miệng nói thôi, nhưng lại khiến nàng nghĩ khác.

Chàng lấy làm buồn cười, gờ tay cầm đao rồi đứng dậy: “Không có gì, đi thôi.”

Chỉ ngồi một chốc đã lại đi, Tê Tri cảm thấy chàng quá sốt ruột, có vẻ không muốn chậm trễ tí nào, chẳng trách lại kiếm lời đến vậy.

...

Cổng thành mở rộng, khoái mã kỵ binh mở đường, tiến thẳng vào phủ Hân Hải.

Đang là ban ngày, bách tính vắng lại trên đường vội dạt ra hai bên nhường đường.

Tê Tri ngồi trên ngựa, được Phục Đình ôm vào lòng, nàng cố gắng cúi thấp đầu, không muốn để người khác thấy dáng vẻ hiện tại của mình.

Suốt dọc đường phải cố gắng đi nhanh, nên lúc này nàng trông xóc xếch chẳng ra gì.

Bỗng thấy cận vệ hai bên khép vòng, nghiêm ngặt chặn lại xung quanh, lúc này nàng mới ngước mắt lên, cánh tay đàn ông bên cạnh động đập thu về.

Phục Đình đã chú ý đến, cho nên mới phát tay để hai bên che chắn, tay ôm chặt nàng hơn, dùng thân che lại để nàng không phải mất tự nhiên.

Cho tới khi đến trước cửa phủ đô hộ, hai bên mới tản ra để ngựa của Đại đô hộ vào phủ.

Tôi tớ đã đứng trước cửa chờ sẵn, lập tức đi tới dắt ngựa hầu hạ, không dám trễ nãi.

La Tiểu Nghĩa là người linh hoạt, hiện tại lại đang có tinh thần, hấn cười hề hề thúc ngựa đi tới, nói: “Tam ca và tẩu tẩu về phủ thì hay rồi, đệ cũng vất vả rồi, nên hôm nay muốn ăn ké bữa cơm rồi mới về.”

Phục Đình xuống ngựa, bế Tê Tri xuống rồi nói: “Tự đi mà ăn.”

La Tiểu Nghĩa chẳng buồn để bụng, xuống ngựa theo chàng vào phủ.

Tê Tri bước vào trước, băng qua hành lang, đi thẳng đến thư phòng, nhưng không thấy Tân Lộ và Thu Sương đâu, cũng chẳng gặp được Lý Nghiên.

Nàng còn nghĩ chuyện xảy ra như vậy ắt bọn họ lo lắng lắm, nhưng không ngờ lại không gặp ai.

Gọi một người hầu đến hỏi, người hầu bẩm báo, mấy ngày nay thế tử thường xuyên đến doanh trại, hai thị nữ cũng thường xuyên xuất phủ.

Nàng lập tức hiểu ra, nhất định là bọn họ đi nghe ngóng tin tức của nàng rồi, chắc hẳn đã tới các cửa tiệm trong thành không ít bận.

Phục Đình đi đến, hỏi: “Trong phủ có đại phu không?”

Hồi trước khi nàng chưa đến, vì tiết kiệm chi phí nên chàng chưa bao giờ sắp xếp đại phu trong phủ, toàn dùng quân y trong quân đội, bây giờ trong phủ có hay không, dĩ nhiên chỉ có thể hỏi nàng.

Tê Tri nhìn chàng, đã phát giác điều không ổn: “Có, sao vậy?”

Chàng đẩy cửa thư phòng ra, nhấc chân bước vào, vừa tháo đao vừa nói: “Trị thương.”

Nàng đi theo vào, nhìn chàng cúi thắt lưng, trút quần phục, trong khoảnh khắc lớp áo trút xuống, nàng lập tức nhú chặt lông mày: “Sao chàng không nói sớm?”

Một vũng máu khô đọng ở sau vai, vì quần phục màu đen và dày nên mặc ngoài không nhận thấy, cởi ra mới phát hiện.

Đến lúc này nàng mới hiểu vì sao trên đường đi chàng lại ít nói như vậy, thì ra là đang gồng mình chịu đựng.

Thế mà lúc trước còn bảo không sao.

Phục Đình quăng quần phục đi, nhìn thẳng vào nàng, giọng trầm khàn: “Không phải vết thương trí mạng, máu cũng đông rồi, ta tự biết phân lượng.”

Chàng không tới mức lấy mạng của mình ra làm trò đùa.

Có điều đâm vào da thịt nên đau như có kim đâm vào xương cốt, trên đường đi chàng phải nhẫn nhịn rất nhiều.

Vừa dứt lời thì lập tức nghe thấy tiếng hít khí lạnh: “Tam ca huynh...”

La Tiểu Nghĩa đến tìm Phục Đình, vừa bước vào cửa thì bắt gặp cảnh đó, hai mắt tròn trũng.

Phục Đình liếc hẳn: “Đệ hoảng cái gì, đi gọi đại phu!”

La Tiểu Nghĩa không dám trễ nãi, như một cơn gió vọt đi gọi đại phu.

Trước ngực Tê Tri khó chịu, che miệng nhìn đi nơi khác.

Dẫu chàng nói nghe rất đơn giản, nhưng khi thấy vết máu sau áo lúc này thì nàng vẫn khó chịu, như có thứ gì đó đâm vào.

Tại sao chàng không thể quý trọng bản thân mình dù chỉ là một chút.

Không lâu sau, La Tiểu Nghĩa đã tóm đại phu đến.

Vị đại phu này thật ra là được Tê Tri đưa từ trong vương phủ tới, chỉ vì lúc đó sợ đi đường mệt nhọc, nàng lo Lý Nghiên sẽ khó chịu nên mới dẫn theo.

Phục Đình cúi y phục nửa thân trên ra, để trần vai, ngồi xuống bên giường.

Đại phu gỡ miếng cao dán dùng lúc khẩn cấp trên vai chàng ra, làm sạch vết thương, thay thuốc băng bó, nhanh chóng xử lý xong. Ông không kê thuốc mà chỉ bảo vết thương không đáng lo ngại, bởi Đại đô hộ thân thể cường tráng, người bình thường e là phải nằm giường tĩnh dưỡng, thế mà chàng vẫn chịu đựng được.

Phục Đình nghe rồi gật đầu, cầm quần áo sạch mặc vào, nhìn sang Tê Tri.

Nàng ngồi một bên, mặt trắng bệch, đáng vẻ tủi thân bất lực.

Chàng hỏi: “Bị hù rồi hả?”

“Không có, bị mùi thuốc hun thôi.” Đúng là trong phòng toàn mùi thuốc, nàng ngửi không thoải mái, che mũi lại.

Phục Đình nói: “Vậy đừng đợi nữa, ra ngoài trước đi.”

Tê Tri đứng dậy đi ra cửa, hít sâu hai hơi.

Phục Đình nhìn bóng lưng nàng, ngấm lại thấy không yên lòng, bèn quay đầu nói với đại phu: “Ông cũng đi khám cho phu nhân đi.”

Vừa nói xong thì gục ngã.

La Tiểu Nghĩa đang đứng ở ngay cửa nhìn, thấy tam ca hất ngã xuống thì giật mình, tưởng chàng hôn mê nên chạy vội tới trước mặt, gọi: “Tam ca!”

Tê Tri cũng ngoái lui.

Đại phu nhìn một lượt, nói: “Không sao, Đại đô hộ ngủ thiếp đi thôi.”

Lúc này La Tiểu Nghĩa mới thở hắt ra, bụng nghĩ tam ca hán cũng đúng là đã chịu đựng quá đủ, mấy đêm liền không được ngủ ngon, lại còn bị trúng tên, thế mà vẫn gồng mình quay về như không có việc gì, không mệt mới lạ.

Tê Tri cũng thở phào, nói nhỏ: “Để chàng ngủ trước đi.”

Đại phu không dám quên lời dặn của Đại đô hộ, cúi người ra ngoài mời nàng đi bắt mạch.

La Tiểu Nghĩa đi theo, thấy thế thì bảo: “Tẩu tẩu cũng nên kiểm tra xem sao, trông sắc mặt không tươi tắn lắm.”

Nàng sờ mặt, đúng là mấy ngày rồi không được thoải mái, thế là gật đầu.

...

La Tiểu Nghĩa đi ăn cơm trước.

Trong nhà chính, Tê Tri ngồi thẳng lưng, tay duỗi ra.

Đại phu ngồi đối diện cẩn thận bắt mạch, lại hỏi nàng gần đây có khó chịu không.

Nàng nói: “Thỉnh thoảng có buồn nôn, ta đoán có lẽ là do đi ngựa xóc nảy.”

Đại phu kinh ngạc: “Huyện chủ còn gặp chuyện vậy ư, ngài đúng là người phụ nữ có căn cơ tốt nhất lão từng gặp.”

Nàng buột miệng hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Đại phu càng bất ngờ: “Không lẽ huyện chủ không có cảm giác gì về thân thể mình à?”

Nghe thấy thế, nàng mới lưu tâm: “Là sao?”

Đại phu bỗng bật cười, càng khiến nàng khó hiểu.

“Từ hồi ở Quang Châu tới cho đến nay, giờ phu nhân đã có đại hỉ rồi.”

Lúc tỉnh dậy, Phục Đình lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài vẫn sáng trưng, chàng đề gậy đứng dậy.

Hai người hầu đi vào, đưa nước nóng để rửa mặt và com nước tới.

Chàng dặn họ gọi La Tiểu Nghĩa đến.

Người hầu lui ra.

Đội chàng rửa mặt dùng com xong, Tê Tri từ ngoài cửa đi vào.

Thấy chàng đã dậy, nàng đứng ở cửa, cứ đứng đấy mà chẳng nói gì.

Phục Đình đang thay quần phục sạch sẽ, ngược mắt nhìn nàng, còn đang định đến nhà chính thăm nàng thì không ngờ nàng lại tới trước.

Tê Tri đã thay xiêm y, chải búi tóc mây đoan trang như thường, trong mắt như có lời muốn nói bịn rịn nhìn chàng: “Chàng tỉnh rồi à, cũng đã ngủ nguyên một ngày rồi đấy.”

Lúc này Phục Đình mới biết vì sao vẫn là ban ngày, thì ra chàng đã ngủ lâu đến vậy.

Chàng nhìn sắc mặt nàng: “Nàng đang đợi ta dậy hả?”

Nàng đảo mắt: “Có thể coi là vậy.”

Tuy Phục Đình rất hưởng thụ nhưng vẫn nhận ra vẻ mặt là lạ của nàng, không chỉ ánh mắt mà ngay cả giọng cũng khác bình thường, bèn hỏi: “Có chuyện muốn nói?”

Tê Tri khép tay lại, thấy chàng mặc quần phục thì hỏi: “Chàng sắp sửa ra ngoài à?”

Phục Đình cài thắt lưng: “Ừ, tính vào trong quân.”

Nàng hé môi, rồi lại khép lại.

Chàng thấy vậy thì hỏi: “Có chuyện gì nàng cứ nói đi.”

“Đúng là có chuyện...” Tê Tri thấp giọng thừa nhận, nhưng bỗng quay đầu đi, che miệng nôn khan.

Đúng lúc này La Tiểu Nghĩa đi tới: “Tam ca gọi đệ hả?”

Phục Đình vẫn nhìn Tê Tri: “Nàng không khám đại phu à?”

Bỗng nhớ lại trên đường đi, chàng đã thấy nàng như vậy đến mấy lần.

Tê Tri che miệng, nói: “Khám rồi, không có bệnh.”

Lúc này chàng mới nhìn La Tiểu Nghĩa: “Gọi đệ là để đến doanh trại bố trí canh phòng, ra ngoài chờ ta trước.”

La Tiểu Nghĩa biết đây là đại sự đề phòng Đột Quyết nên không dám chậm trễ, chỉ có điều cảm thấy hai người trước mắt là lạ, hẳn hết nhìn tam ca lại nhìn tấu tấu, đoạn gãi mũi rồi đi.

Phục Đình đứng trước mặt Tê Tri: “Có chuyện gì?”

Chàng vẫn muốn nghe nàng nói rõ trước khi đi.

Tê Tri bất giác đỏ mặt, một tay sờ bụng, nghĩ đến La Tiểu Nghĩa vẫn đang chờ thì lắc đầu: “Cũng chẳng phải chuyện lớn, để sau nói cũng được.”

Phục Đình nhìn kỹ sắc mặt nàng: “Nàng không bị bệnh thật đấy chứ?”

“Ừ.” Nàng gật đầu.

Chàng quan sát nàng thật kỹ một phen, lúc này mới cảm roi ngựa ra ngoài.

Chưa từng thấy nàng như vậy bao giờ, cứ như có chuyện khó mở miệng.

Phục Đình vừa đi vừa xoay roi ngựa trong tay.

La Tiểu Nghĩa đi đằng sau, nói: “Biết tam ca muốn đề phòng đám cầu Đột Quyết, nhưng chặng đường rồi huynh vẫn chưa nghỉ ngơi đầy đủ, lại còn đang bị thương, chỉ ngủ có một ngày thì đâu hồi sức lại được.”

Phục Đình không nghe lọt chữ nào, nghĩ tới nghĩ lui cứ cảm thấy Tê Tri khác thường.

Rõ ràng buồn nôn rất nhiều lần, nhưng lại nói là không có bệnh.

“Phụ nữ buồn nôn thì tức là có chuyện gì?” Bỗng chàng chợt hỏi.

La Tiểu Nghĩa nghe thế thì cả cười: “Có gì tam ca hỏi thế, đệ chỉ nghe người ta nói nôn một lần là đau bụng, nôn nhiều lần tức là hoài thai, mà ai biết thật giả thế nào.”

Phục Đình nhớ đến cảnh Tê Tri che miệng, một tay đặt lên bụng, đang nhấc chân bước ra khỏi cửa phủ thì khựng lại.

La Tiểu Nghĩa dừng theo, thấy mắt chàng dần tối sầm, tay siết chặt roi ngựa, chẳng hay là đang nghĩ gì.

“Sao vậy tam ca?”

Phục Đình bỗng quăng roi ngựa cho hẳn: “Tạm khoan đi đã.”

Nói rồi xoay người lại, nhanh chân quay về.

La Tiểu Nghĩa cảm roi ngựa của chàng, quái, thế này là thế nào?

Tê Tri vẫn chưa rời khỏi thư phòng, nàng thở dài, không biết có nên cười hay không.

Vừa nãy đang tính nói, nhưng cuối cùng lại như không mở miệng được.

Bỗng một bóng đen bao phủ đằng trước, nàng ngẩng đầu lên thì thấy Phục Đình quay trở lại, đứng trước mặt nàng.

Chàng nhìn nàng chăm chăm, nhìn rất nhiều lần từ trên xuống dưới, bỗng hỏi: “Bao lâu rồi?”

Tê Tri chớp mắt, ráng đỏ xuất hiện, nghiêng người né tránh: “Cái gì bao lâu?”

Phục Đình chặn lại không cho nàng trốn, cánh tay chắn hai bên hông nàng ôm nàng vào lòng, một tay sờ lên bụng nàng, nhìn nàng chăm chăm, hầu kết lên xuống: “Được bao lâu rồi?”

Tê Tri đỏ mặt nghĩ: xem ra nàng không cần phải nói nữa.

Hôm qua đại phu hỏi nàng vì sao không có cảm giác gì với thân thể mình, nàng mới chợt nhớ đến giờ kỳ kinh vẫn chưa tới.

Đại phu nói từ hồi ở Quang Châu tới cho đến nay, nàng đã có đại hi.

Đại hi này là chỉ trong bụng nàng.

Nàng nhìn người đàn ông cúi đầu trước mặt mình, lồng ngực phập phồng, nhìn đi nơi khác, nói nhỏ: “Sao không tự hỏi chàng ấy.”

Nói vậy tức là đã thừa nhận.

Phục Đình đứng thẳng dậy, tay lau miệng, có nơi nào đó trong lòng như bị véo mạnh, khó tin: “Nàng lại...”

Chàng liếm răng, không nói nữa.

Lại dạo một vòng trong tình cảnh nguy hiểm đến vậy.

Hễ nhớ tới chuyện nguy hiểm lúc trước, nhờ có bất trắc gì... Thật sự không tưởng tượng nổi.

Tê Tri nhìn chàng, đã đoán được chàng muốn nói gì.

Nàng thực sự rất bất ngờ, hèn gì ngay tới đại phu cũng nói nàng căn cơ tốt.

Phục Đình nhìn chòng chọc vào bụng nàng, lại nhìn lên mặt nàng, một bước cũng chẳng động, nhưng sóng cả trong lòng đã cuộn cuộn tự bao giờ, khóe miệng mím chặt, nhất thời không biết nên nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõi Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Ở trong sảnh, giải đáp thắc mắc xong, đại phu quỳ mọp rồi đi.

Phục Đình gấp gáp ra theo, đi đi lại lại dưới hiên mà chẳng có mục đích.

Mãi tới khi hỏi đại phu rồi, tin chắc rằng Tê Tri hoàn toàn bình an vô sự thì chàng mới thực sự yên tâm.

Chàng giờ tay sờ ngực, toan lấy túi rượu, nhưng mùa đông khắc nghiệt cần xua lạnh đã qua, không cần phải lúc nào cũng giữ tinh thần nên chàng không cất rượu trong ngực nữa.

Hoàng hôn buông, tà dương sắp tắt, kéo dài bóng chàng kéo dài ngay trước hành lang, chàng nhìn chiếc bóng của mình, bỗng cảm thấy buồn cười.

Cảm giác bản thân bây giờ như một cậu nhóc vắt mũi chưa sạch chưa trải sự đời.

“Tam ca?” La Tiểu Nghĩa bỗng từ đâu lộ ra.

Phục Đình liếc hần, đứng thẳng người dậy, chỉnh lại vẻ mặt đường hoàng: “Lén lút gì đấy?”

La Tiểu Nghĩa cười ha ha: “Đệ đã nghe cả rồi.” Hần chỉ chỉ hướng đại phu rồi đi, mặt mày hớn hờ.

Hần đã tới doanh trại một chuyến, khi về khéo sao thấy đại phu vừa rời khỏi sảnh, còn tưởng vết thương của tam ca bị gì nên tính tới hỏi, nào ngờ lại hỏi được tin vui.

“Nói thật đi tam ca, có phải huynh sướng phát điên rồi đúng không?”

Phục Đình nói: “Ta là đệ chắc?”

La Tiểu Nghĩa xì một tiếng: “Đúng, xưa nay tam ca luôn chừng chặc, dĩ nhiên sẽ chỉ thầm vui trong lòng.”

Phục Đình biết hần lại đang chọc cười, nhưng hôm nay chàng cứ kệ hần.

“Phải ăn mừng chứ nhẽ?” Bồng La Tiểu Nghĩa hỏi.

Phục Đình liếc hần: “Lại giờ trò gì đây.”

La Tiểu Nghĩa lập tức đứng đắn: “Có giờ trò gì đâu huynh, từ sau khi cha mẹ qua đời huynh vẫn luôn một mình đến tận bây giờ, nay tẩu tẩu đã thêm con thêm cái cho huynh, sao có thể không chúc mừng được?”

Nghe hần nhắc tới cha mẹ mình, Phục Đình mím môi.

La Tiểu Nghĩa lập tức nhận ra, xấu hổ cười gượng: “Đệ không nên bói chuyện này ra, cũng không có ý gì khác đâu, dù sao đệ cũng mừng thay tam ca.”

Hần đi theo Phục Đình nhiều năm, nên biết rõ quá khứ của chàng hơn bất kỳ ai.

Cha mẹ Phục Đình mất sớm, nhưng chàng gần như chưa bao giờ nhắc đến quá khứ ấy.

Những người bên cạnh chàng kể cả thuộc hạ trong quân, thậm chí là quan viên hạ cấp, thì cũng chỉ có mỗi đệ đệ kết nghĩa là hần đây biết rõ. Nay bất cần lỗ miệng, thực sự lúng túng.

“Tam ca, hay là uống một cốc đi.” Hần đổi đề tài.

Phục Đình đứng một lúc, nói: “Cũng được, đi uống thôi.”

La Tiểu Nghĩa thấy chàng lên tiếng thì thoải mái hơn, vỗ đùi cái đét: “Được!”

Vừa nói vừa cười khà khà.

Trời sinh hần có đôi mắt to tròn, lúc cười lại càng trở nên nổi bật.

Phục Đình nhắc chân đạp hần: “Đẹp cái kiểu cười ấy đi.”

Không biết còn tưởng hần mới là người có con.

Tê Trì ngồi trong nhà chính.

Mọi người vây xung quanh nàng.

Tân Lộ và Thu Sương cung kính bái lạy trước mặt nàng, hành lễ rất quy củ, sau khi đứng dậy thì cười rất tươi: “Chúc mừng gia chủ.”

Lý Nghiên đứng trước mặt nàng, khó tin nhìn vào bụng dưới của nàng: “Hay quá rồi cô ơi, cháu sắp có em trai, à không, có lẽ là em gái, mà dù sao thì cũng tốt cả.”

Tân Lộ và Thu Sương nghe cậu luống cuống nói thế thì che miệng cười.

Mấy ngày liên tục, vì lo lắng cho an nguy của Tê Trì, đồng thời muốn nhận được tin sớm nhất mà Lý Nghiên kiên quyết đòi vào doanh trại, vì vậy Tân Lộ và Thu Sương phải đi cùng đến đó hầu hạ.

Hôm nay sau khi nhận được tin tức, bọn họ tức tốc quay về, đúng lúc trông thấy Tê Trì và Phục Đình cùng đi ra từ trong thư phòng.

Tình cảnh lúc đó, theo như Lý Nghiên nói thì là, vẻ mặt dường vẫn bình thường, nhưng một tay cẩn thận đỡ sau thắt lưng cô, còn cô cậu lại đỏ mặt, trông thì không có chuyện nhưng lại như rất có chuyện.

Khi ấy còn chưa biết nguyên nhân, sau đó dường gọi bọn họ vào phòng, trùng hợp một tỷ nữ đưa bát thuốc an thai do đại phu dặn tới thì bọn họ mới biết thông tin này.

Trời đất tức khắc đảo lộn, Tân Lộ lẫn Thu Sương mừng đến phát khóc.

Ngày trước bọn họ chỉ lo lắng cho an nguy của Tê Trì, nào ngờ không chỉ không sao mà nay còn có thêm một người nữa!

Quả thực sướng như lên trời.

Thế là Tân Lộ và Thu Sương lập tức hành đại lễ, quỳ lạy chúc mừng.

Lý Nghiên cũng ngạc nhiên tới mức nói năng lộn xộn.

Tê Tri thấy mọi người như vậy thì lấy làm buồn cười: “Mọi người trịnh trọng vậy làm ta ngạc nhiên đấy.”

Tân Lộ nói: “Dĩ nhiên phải trịnh trọng rồi ạ, gia chủ đã hoài thai cốt nhục của Đại đô hộ, chắc hẳn Đại đô hộ sẽ càng yêu thương người hơn, những khó khăn trắc trở ngày trước cũng không còn, đây là chuyện tốt động trời đấy ạ.”

Tê Tri nghe thế thì xúc động.

Nàng cũng thật bất ngờ, nhưng giờ đã bình tĩnh lại phần nào. Tuy đứa bé này đến quá đột ngột nhưng cũng hợp lẽ, lập tức khiến nàng hiểu rõ giữa nàng và chàng đã có mối liên kết sâu nặng.

Đúng là chuyện tốt, giữa hai người từ giờ không chỉ mỗi là hai bên nữa rồi.

Nàng khó hiểu bật cười, lại nhìn bọn họ, thôi cười: “Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, làm ta có tâm lý gánh nặng quá.”

Tân Lộ nghe vậy thì thôi, nhìn Thu Sương rồi kéo tay áo Lý Nghiên, cười đáp: “Vậy gia chủ nghỉ ngơi đi ạ, chúng nô tỳ xin được cáo lui.”

Lý Nghiên đang định hỏi nàng lần này ra ngoài có gặp mạo hiểm gì không, nhưng giờ cũng không dám hỏi nữa.

Trước khi đi, cậu còn thở dài: “Cô phải nghỉ ngơi lại sức đấy ạ, dù là em trai hay em gái thì cũng là báu vật của phủ Quang vương chúng ta.”

Vừa rồi cậu còn đang nghĩ, nếu phụ vương cậu vẫn tại thế thì không biết sẽ vui tới mức nào.

Tê Tri nhìn cậu: “Cháu mới là báu vật của phủ Quang vương.”

Lý Nghiên xấu hổ cười cười, căn dặn đôi câu rồi mới theo Tân Lộ Thu Sương rời đi.

Đội bọn họ đi rồi, Tê Tri tiện tay lấy sổ sách lật xem, rồi lại đặt xuống.

Bỗng nàng nghĩ, nếu phủ Quang vương vẫn còn như xưa, đất Bắc cũng lấy lại uy phong, cháu nàng gánh vinh quang của cả phủ Quang vương lẫn phủ đô hộ An Bắc, thì chẳng hay sẽ cao quý cỡ nào.

Đáng tiếc giờ đây đất Bắc vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, mà phủ Quang vương vẫn chưa vực dậy.

Nàng hoàn hồn, lẩm bẫm: rồi sẽ ổn thôi...

Ngồi đến lúc này, bất giác cảm thấy mệt mỏi.

Sau khi biết được nguyên nhân, dường như cảm giác cũng trở nên rõ ràng hơn, nàng đi tới sập nằm xuống.

Chỉ định chợp mắt một lúc thôi, nào ngờ lại ngủ một giấc dài.

...

Trời đã tối.

Bên ngoài hậu viện, La Tiểu Nghĩa chân nam đá chân chiêu..

Vì nghĩ đến vết thương trên người Phục Đình nên chỉ uống khá ít, nhưng vì hấn uống thay tam ca nên thành ra uống nhiều, tới lúc cáo từ đến đầu lưỡi cũng cứng đờ, xúc động mấy câu là rất vui cho tam ca của hấn rồi vội vã chuồn đi.

Lúc Phục Đình tới cửa nhà chính, ngửi thấy mùi rượu trên người thì chàng nhìn vào trong rèm cửa, nhớ đến Tê Tri hay không thoải mái khi ngửi thấy mùi này, thế là quay đầu gọi người hầu tới.

Chàng cúi đầu đi vào cửa, thấy Tê Tri đang im lặng nằm ngủ trên sập.

Chàng bước đến cup mắt nhìn, nàng nằm nghiêng, dáng người nhỏ bé thướt tha, có lẽ không thoải mái lắm nên lúc ngủ còn nhú mảy.

Mấy người hầu bưng nước vào.

Chàng vung tay ra hiệu đưa ra sau bình phong, kéo chắn nhưng đắp lại cho nàng rồi quay đầu đi ra.

Đúng lúc trông thấy Tân Lộ ở đây, chàng hỏi: “Nàng ấy dùng bữa chưa?”

Tân Lộ nhún gối thưa: “Gia chủ đã ăn rồi ạ, chỉ là vẫn còn khó chịu nên không ăn nhiều.”

Chàng gật đầu: “Nhớ chăm sóc nàng cẩn thận.”

Tân Lộ thấy chàng căn dặn đến những chuyện nhỏ nhặt như vậy thì vui thay gia chủ, ngẩng đầu lên, thấy chàng đã sai bước vào phòng.

...

Lúc Tê Tri tỉnh, phát hiện trên người đắp chiếc thảm lông nhung. Nàng ngồi dậy sửa xiêm y, thấy trong phòng đã thấp đèn, sau bình phong có tiếng động, một bóng người đang đứng ở nơi đó, nhìn qua cũng biết chính là Phục Đình.

Chàng bước ra từ sau bình phong, vừa tắm rửa xong, thay sang bộ đồ rộng rãi, thấy nàng tỉnh thì đi tới, vạt áo để hở lộ một mảng ngực.

Hai tay Tê Tri chống lên đầu gối, sóng mắt liếc tới, khoe mắt cong cong, có nét phong tình đặc biệt.

Chàng nhìn một lần rồi lại nhìn thêm lần nữa, kéo áo khoác lại, ngồi xuống cạnh nàng.

Tê Tri lập tức ngửi thấy mùi trên người chàng: “Chàng uống rượu à?”

Phục Đình ừ một tiếng, cúi đầu hỏi: “Người khó chịu hả?”

Vì sợ nàng ngửi mùi thấy khó chịu nên mới đi rửa ráy, chàng đang bị thương không thể đụng vào nước, nên cũng không tắm được.

Tê Tri lắc đầu, không thấy khó chịu lắm, chỉ là cảm thấy mùi có hơi nồng, lại nhìn sắc mặt chàng – vẫn như bình thường, chỉ là trong mắt mờ mịt hơn, ánh mắt đen láy như mực mà nhìn vào mặt nàng, mang theo ý tứ sâu xa.

Nàng hỏi: “Tự dưng uống rượu làm gì.”

Phục Đình nói: “Tiểu Nghĩa muốn ăn mừng ấy mà.”

Vốn dĩ không có ý định đó, chỉ là nghe La Tiểu Nghĩa nhắc đến cha mẹ đã qua đời, chàng bỗng ý thức được, trên đời này sắp có thêm một người có huyết mạch tình thân với chàng rồi.

Mà còn là người duy nhất có cùng huyết thống.

Thế nên mới gật đầu đồng ý.

Tê Tri biết hai người họ muốn ăn mừng cái gì, không ngờ bọn họ lại để ý đến thế, thực khiến nàng đâm lo vì được quan tâm quá, bèn thấp giọng bảo: “Thì ra mọi người phấn khích tới vậy.”

Phục Đình đánh mắt nhìn sang, nàng nằm nghiêng dựa vào trên sạp, hơi nghiêng về phía chàng, chàng có thể thấy rõ từng sợi lông mi dài của nàng. Mỹ nhân dịu hiền, ngay đến ngôn từ cũng thật nhỏ nhẹ.

Chàng duỗi tay ôm nàng vào lòng, cúi đầu nhìn nàng: “Không lẽ nàng không vui?”

Tê Tri đang uể oải, được chàng ôm sát vào lòng ngực chàng, ngẩng đầu lên thì mặt sượt qua vạt áo chàng, cảm được vào ngực chàng, xúc cảm ấy như bám vào trên da mặt khiến lòng nàng nao nao, nhướn mày: “Cái gì?”

Phục Đình thấy nàng vậy thì hồ nghi, giọng trầm trầm: “Sinh con cho ta, chẳng lẽ nàng không vui?”

Mắt Tê Tri giật giật, chỉ vì câu nói ‘sinh con cho ta’ quá thẳng thừng, nàng đưa tay ra đặt trước ngực chàng, khẽ nói: “Chàng đang nói oan cho thiếp đấy, thiếp có bảo thế đâu.”

Chàng là phu quân của nàng, sinh con cho chàng là lẽ hiển nhiên, mà cũng chỉ có thể sinh cùng chàng, sao lại hỏi điều này chứ.

Trên mặt Phục Đình chợt xuất hiện ý cười, tay vẫn ôm nàng không buông.

Nàng lúc này đúng là rất hợp lòng, thân thể mềm cực kỳ. Chàng thu tay về, đầu nghĩ, nàng không khác gì chú chim tước thu cánh, có thể thấy mang thai đã đem đến thay đổi không nhỏ cho phụ nữ.

Chàng bóp cảm nàng: “Nàng cũng chỉ có thể sinh con cùng ta.”

Tê Tri giật mình, hết như bị chàng nhìn thấu suy nghĩ vừa rồi, mắt ngược lên rồi lại sụp xuống, nhiều lần như thế mới chịu nhìn chàng, nói nhỏ: “Có phải chàng uống nhiều quá rồi không?”

Về mặt chàng cũng khác ngày thường, trông như có nhiều cảm xúc hơn.

Phục Đình cúi đầu, định hôn nàng nhưng lại sợ mùi rượu trong miệng khiến nàng không dễ chịu, thế là lại dần lòng, mặt áp vào bên cổ chàng, kéo bàn tay nàng đang đặt trên lồng ngực đi xuống, nắm chặt trong tay, vói vào vạt áo.

Bàn tay ấy dần dần đi xuống.

Tay Tê Tri luồn vào dưới áo chàng, dưới tay là xúc giác rắn chắc. Chàng cúi sát mặt, neho mắt nhìn nàng.

Nàng lẩn tránh ánh mắt, song chẳng lánh đi được.

Bỗng tay nàng chạm phải nơi ấy, mặt thoát đỏ lựng, vùi đầu vào ngực chàng.

Phục Đình giữ tay nàng, thì thầm bên tai: “Nàng xem có phải ta uống nhiều không?”

Giọng chàng bắt gặp trở nên khàn khàn.

Nàng cắn môi không đáp.

Phục Đình dè dặt vào chân răng, nắm tay nàng, nghiêng mặt nhìn nàng.

Tê Tri không ngừng đầu, trong mắt là vạt áo dưới eo chàng, nếp nhăn trên áo động đập trước mắt nàng.

Nàng càng cắn chặt cánh môi.

Tay Phục Đình dè trên tay nàng đã được một lúc.

Nàng hé môi, nói nhỏ một câu: “Đúng là uống nhiều rồi.”

Phục Đình bật cười bên cổ nàng, phả ra mùi rượu.

Chàng không phải là người không kiềm chế được, chỉ là khi đối mặt với nàng thì cần chút giải tỏa.

Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng bấm báo của người hầu, nói là có chuyện quan trọng đột nhiên xảy ra, có hạ quan tới tìm.

Chàng nói: “Biết rồi.” Âm thanh đã trầm ổn trở lại.

Tê Tri vẫn đang tựa vào chàng, vừa nghe thấy tiếng người khác thì lập tức rút tay về.

Tới khi nhìn lên mới phát hiện Phục Đình đã vào sau bình phong, khi đi ra đã lại rửa ráy, thay xiêm y, mắt vẫn nhìn nàng.

Trông mặt chàng sáng rực, như vũng nước sâu nhìn nàng chăm chú, khép lại chéo áo, thắt đai lưng, tiện tay cầm khăn đến lau tay cho nàng.

“Đợi ta về.”

Tê Tri dựa lên sập, cho đến khi thấy chàng ra ngoài thì mới nhìn xuống bàn tay được chàng lau, vừa xấu hổ vừa tức giận, ai oán: người đàn ông này đúng là càng lúc càng xấu.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Ngày hôm sau, mặt trời lên cao ba sào thì Thu Sương mới vào nhà chính.

Bởi nghĩ vì gia chủ có thai nên cần ngủ nhiều hơn, nào ngờ mới vào lại thấy nàng đang ngồi.

Tân Lộ vừa hầu nàng uống thuốc bổ vừa dặn dò: “Gia chủ nhớ sau này đi bộ thì phải đi chậm thôi, đừng để mình mệt quá, chớ động đến bào thai...”

Tê Tri đặt chén thuốc xuống, dùng khăn lau môi, tuy gật đầu nhưng bụng dạ thì thờ dãi.

Căng thẳng như vậy, nếu để các nàng biết mình đã trải qua nguy hiểm ở thành Cổ Diệp thì khéo chết khiếp mất.

Nay nàng đã cẩn thận lắm rồi, vì an thai nên nếu có thể không ra phủ thì sẽ không đi, có chuyện gì cũng chỉ ở trong phủ giải quyết.

Đang nghĩ đến đây thì thấy Thu Sương đi vào, biết nàng đem chuyện tới, nhân đó chuyển đề tài với Tân Lộ: “Chắc là thương đội đem tin tức tới.”

Thu Sương đáp phải: “Gia chủ thật anh minh, chuyện của thương đội cũng đã được xử lý xong, nhóm người về trước mà thành ra được cứu sau do hộ vệ của gia chủ hộ tống, hàng hóa đã giao xong rồi; nhóm đến sau mới vận chuyển súc vật con, tới khi giao cho Hồ tộc thì người hộ tống ở thành Cổ Diệp mới rời đi.”

“Thật hả?” Tê Tri lấy làm bất ngờ.

Thu Sương cười đáp: “Còn không phải ạ, đợt này kéo dài quá lâu, nghe người của thương đội về nói lúc súc vật đến tay các bộ thì đã chẳng còn là con non nữa rồi, được hiệu buôn trong thành Cổ Diệp hộ tống tới, không biết tốn bao nhiêu ngũ cốc thức ăn gia súc, đau lòng tới chết, nhưng trái lại đã tiết kiệm không ít rom cỏ cho đất Bắc.”

Nàng ta kể sống động đến nỗi cứ như là tận mắt chứng kiến vậy.

Hồi Tê Tri xuất cảnh, các Hồ tộc đã nhận được súc vật ở khắp nơi trong nước do hiệu buôn hình cá đưa tới, còn các hiệu buôn khác thì cung cấp trễ hơn, nhưng vì Hồ tộc thúc giục nên cuối cùng cũng đã lục tục đưa tới. Chỉ có nhóm ở ngoài biên giới là đến trễ nhất, song lại là nhóm mập mạp khỏe mạnh nhất.

Nghe nói đích thân Bộc Cổ Kinh đi nhận, ông ấy rất ngạc nhiên, biết có số súc vật này không dễ thì còn cảm thán về lòng nhân nghĩa của hiệu buôn hình cá, lại cảm thán Đại đô hộ bảo vệ mọi chuyện lớn nhỏ ở đất Bắc, thế là dẫn theo người trong bộ tộc bày tỏ lòng trung thành.

Tê Tri nghe vậy thì tùm tùm, hồi trước giật dây dê tên độc nhãn hộ tống thương đội về đất Bắc thay nàng, không ngờ đối phương lại hết lòng như vậy.

Nàng dĩ nhiên không tin tên độc nhãn đó lại bỗng có lương tâm thương nhân, hạng người vậy nàng gặp nhiều rồi, chỉ biết bo bo giữ mình, bên nào có lợi nghiêng về bên ấy, chẳng qua là sợ oai phong của Phục Đình ngày ấy mà thôi, nói thật thì cũng là sợ binh mã của phủ đô hộ An Bắc.

Có điều chuyện này giải quyết tốt thì nàng cũng vui, bèn dặn: “Đem bản tính với sổ sách tới đây.”

Thu Sương vội lấy đem đến.

Ngày trước Tê Tri đặc biệt ra lệnh giấu đồng sổ sách này không để Phục Đình thấy, về sau bị lộ, trước khi đến thành Cổ Diệp nàng cứ thế bày chỉnh ỉnh giữa phòng.

Lúc đó là vì đã mất đi chỗ dựa, nên muốn để Phục Đình nhìn xem gia sản của mình, nhưng đã rời đi lâu như vậy mà chàng cũng chẳng mở ra một lần.

Đến lúc nàng về mới nghe Tân Lộ nói, trong thời gian nàng đi, Phục Đình không mấy khi về phủ, phần lớn thời gian đều ở trong quân, thảo nào.

Thu Sương đặt sổ sách vào tay nàng rồi lại đưa bút tới.

Tê Tri mở ra, cầm bút viết một con số, rạch mấy đường, thông thả tính nợ.

Hồi đầu đã hứa cho tên độc nhãn thù lao gấp đôi, bây giờ còn thanh toán nhiều hơn một khoản, coi như đền ơn hấn đã chăn nuôi dê bò cho các Hồ tộc một thời gian.

Khép sổ lại, nàng căn dặn: “Bảo Giải Cừ sắp xếp người đến thành Cổ Diệp một chuyến, lập thỏa thuận lợi ích chung với tên độc... với chủ nhân hiệu buôn kia.”

Thu Sương nghiêm túc ghi nhớ, chỉ là không hiểu lắm, bèn hỏi: “Sao gia chủ lại sắp xếp như vậy?”

Theo lý mà nói thành Cổ Diệp ngoài biên giới cũng chỉ là mua bán nhỏ, trải qua chuyện này ắt sẽ không dám ngăn chặn thương đội thêm lần nào nữa, thì việc gì cần phải lập thỏa thuận làm gì?

Tê Tri ngồi trên giường, điều chỉnh tư thế, sau khi biết mình có thai nàng đã không còn óm nghén nhiều nữa, có điều rất dễ mệt, ngồi lâu thì phải dựa.

“Lập thỏa thuận thì thương đội hai bên đều được đảm bảo, hiệu buôn của chúng ta có thể yên tâm đi ngang qua thành Cổ Diệp, mà hiệu buôn của hấn cũng không cần lo bị chúng ta trả thù, có thể vào đất Bắc buôn bán.”

Nàng gác tay lên đệm mềm, nói tiếp: “Bảo người làm cho chu đáo, trong thỏa thuận cũng có thể cho phép những hiệu buôn khác gia nhập, như vậy thì thứ nhất, những hiệu buôn khác ở đất Bắc sẽ yên tâm ra ngoài buôn bán, hiệu buôn vùng khác cũng sẽ tới đây, như vậy có thể thúc đẩy quá trình đất Bắc khôi phục, cũng có nhiều lợi cho hiệu buôn chúng ta, huống hồ ta vẫn nên lập thỏa thuận để bình ổn giá cả, bình ổn thị trường, về sau còn lợi hơn nữa.”

Điều đáng ghét nhất trong việc buôn bán chính là phải cạnh tranh nhau, người Đột Quyết lại còn âm thầm quấy rối, cũng phải đề phòng sau này có chuyện rắc rối xảy ra.

Nên đa số thương nhân buôn bán đều dĩ hòa vi quý, không phải vạn bất đắc dĩ thì có chi phải trở mặt, dù sao cũng không thu về được khoản kếch xù, thế nên lập thỏa thuận, cùng có lợi với bọn họ chính là cách tốt nhất.

Lần trước một mình đến thành Cổ Diệp thì Tê Tri đã có ý nghĩ này rồi, đáng tiếc vừa nói rõ với tên độc nhãn kia thì đã bị hấn khuyên bỏ đi, sau đó gặp nạn liên tục, nên chuyện này đành giao cho người dưới làm.

Có điều đã trải qua chuyện ấy, dù có là người dưới giải quyết thì ắt hẳn tên độc nhân cũng sẽ không dám qua loa.

Thu Sương đã hiểu, đây là suy nghĩ lâu dài cho đất Bắc, nếu thực sự có thể thành quy định thì từ nay về sau, chuyện thương nghiệp ở đất Bắc sẽ phát triển mạnh mẽ hơn nhiều.

Chẳng trách phải ra ngoài biên giới một chuyến như thế, nghĩ đến thôi cũng đã thấy sợ rồi, nhưng vì giúp đất Bắc khôi phục mà gia chủ cũng thật tận tâm.

Chỉ nghĩ trong lòng thế thôi, Thu Sương không dám chậm trễ nửa khắc, mau chóng đem giấy mực tới để Tê Tri viết nội dung thỏa thuận, vì sợ nàng mệt nên đặt đồ lên bàn nhỏ, chuyển tới trước mặt nàng.

Tê Tri đã thảo xong trong đầu, ngồi thẳng lưng cầm lấy bút, hạ bút rất nhanh lại lưu loát, chẳng mấy chốc đã viết kín hai trang giấy.

Đang bận rộn thì thấy một người hầu đi tới.

Tân Lộ bèn đi ra hỏi, sau khi quay về thu tay đứng một bên, không dám quấy rầy Tê Tri.

Khỏe mắt Tê Tri lướt qua, không dùng bút mà hỏi: “Chuyện gì?”

Tân Lộ lên tiếng: “Đại đô hộ sai người chuyển lời tới, nói công chuyện vẫn chưa xong, hôm nay gia chủ không cần chờ ngài ấy.” Nói tới đây, nàng ta không kiềm được mỉm cười, “Thứ cho nô tỳ lăm mồm, nay Đại đô hộ đúng là ngày càng thân mật với gia chủ.”

Ngày trước nào có để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này, lại nghĩ tới Đại đô hộ đã đặc biệt căn dặn nàng ta phải chăm sóc gia chủ thì càng vui thay người.

Tê Tri dừng lại, con người đảo vòng.

Nàng biết lý do vì sao, bởi tối hôm qua có người hầu đến báo.

Lúc gần đi Phục Đình có nói “đội ta về”, mà khi ấy nàng lại bị hành động kia của chàng làm mất tập trung nên không để tâm.

Không ngờ khoảng nửa canh giờ sau, chàng còn sai người tới báo, nói có chuyện đang bận nên bảo nàng nghỉ ngơi trước.

Chắc là lo nàng chờ thật.

Không ngờ hôm nay chàng lại sai người tới báo nữa.

“Đúng là bẻm mép.” Nàng tủm tỉm, có lẽ ngay tới bản thân nàng cũng không phát hiện, không nghĩ xem Phục Đình đang bận gì, do vẫn đang viết thỏa thuận nên không thể phân tâm.

Đội tới lúc viết xong, Thu Sương hong khô mực, đang định đem đi thì Tê Tri lại hỏi: “Trong hiệu buôn còn có chuyện gì nữa không?”

Nàng xuất cảnh đã lâu, dĩ nhiên sẽ hỏi chuyện.

Thu Sương dừng lại, suy nghĩ rồi đáp: “Kể ra thì đúng là có chuyện ạ, gần đây giá dược liệu ở gần biên giới bỗng tăng vọt, gia chủ lập thỏa thuận này cũng thật đúng lúc.”

Tê Tri nghe vậy thì ngước lên: “Dược liệu tăng giá?”

“Vâng ạ.” Thu Sương đáp: “Gia chủ đề Giải Cừu quản lý cửa tiệm ở đất Bắc, hôm qua các tiệm ở châu phủ gần biên giới mới báo với hãn chuyện này, hiện tại hiệu buôn của chúng ta vẫn chưa thổi giá.”

Tê Tri hỏi: “Có biết lý do không?”

Thu Sương nhớ lại: “Nói là do quan phủ thu mua số lượng lớn, mà dược liệu khan hiếm nên lúc bán cho bách tính đã tăng giá. Chính vì nguyên nhân đó nên mới đưa tin đến, muốn hỏi xem có thể lấy ít dược liệu ở các cửa hàng khác tới được không, bởi hàng không có đủ để bán.”

Quan phủ ra mặt thu mua?

Lại còn là ở biên giới.

Tê Tri đã hiểu, nghĩ đến Phục Đình bận tới giờ vẫn chưa về, liệu có liên quan đến chuyện này không?

Hề có thể khiến chàng bận suốt đêm không về thì ắt không phải là chuyện nhỏ.

Trong quan thự phủ Hãn Hải thua phủ Đại đô hộ một bậc, gần như có mặt đầy đủ mọi quan viên ở phủ Hãn Hải.

Người nào người nấy đều mặc quan bào chỉnh tề, cung kính đứng đợi ở đại sảnh, còn Đại đô hộ ở trước mặt vẫn mặc bộ thường phục mới thay lúc chiều qua.

Không hề chớp mắt suốt một đêm, nhưng chẳng thấy ai có vẻ mệt mỏi.

Mà dù có mệt cũng không dám biểu hiện ra, bởi lẽ tình hình trước mắt quá đặc thù.

Đã nhiều năm quan thự không tân trang, phòng khách cũng rất mộc mạc, không bày biện nhiều thứ, một cái bàn rộng chừng hai người đặt ở chính giữa, xung quanh bày ghế ngồi, không có đồ trang trí nào khác.

Ở trên bàn là mấy cuộn tấu trình, từng cuộn từng cuộn được mở ra, chúng được các đại châu phủ ở biên giới đưa đến.

Phục Đình nghiêm mặt, chậm rãi đi lại cạnh bàn, một tay cầm một bản tấu trình, tay còn lại chống hông.

Đây là động tác trong vô thức của chàng, nhưng vì động tác này mà không một ai dám lên tiếng, bởi bọn họ biết bên hông chàng là nơi nào – đó là nơi thường xuyên đeo dao kiếm.

Ai nấy đều thấy rất rõ, tấu trình biên giới đưa tới đã khiến chàng nổi giận.

Cuối cùng, sau mấy bước đi đi lại lại, chàng dừng chân, khép tấu trình trong tay, hỏi: “Có cái nào vừa được đưa tới nữa không?”

Ở gần cửa nhất là trưởng sử phủ Hãn Hải, chính hắn đem qua đã tới mời Phục Đình, hắn nhìn ra ngoài cửa, cúi đầu đáp: “Chắc là không ạ.”

“Chắc là?” Phục Đình lạnh giọng.

Mọi người cúi đầu thấp hơn, trưởng sử vội đáp: “Không có ạ.”

Phục Đình nhìn lướt qua tấu trình ở trên bàn, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo.

Lúc xuất phủ chàng vẫn còn ung dung, nhưng lúc này khi đối mặt với đồng tấu trình đây, con tim chàng treo cao, không cách nào ung dung nổi nữa.

Trưởng sử phủ Hãn Hải là chức quan giữ chức cố vấn, lúc này các quan viên khác không dám lên tiếng, hắn chỉ đành xưng phong, nhìn sắc mặt của Đại đô hộ rồi nhắm mắt thưa: “Bẩm Đại đô hộ, kể ra thì các châu xử lý khá ổn thỏa, vừa có manh mối đã lập tức phong tỏa tin tức, bảo rằng là quan phủ ra mặt thu mua được liệu trị bệnh, và cũng đã thực hiện theo như căn dặn của Đại đô hộ trước đó.”

Sắc mặt Phục Đình không thấy khá hơn: “Ta không nói bọn họ xử lý không ổn, chỉ hỏi có phải không chỉ mấy châu này bị bệnh đúng không?”

Trưởng sử ôm quyền, khom người cúi lạy: “Các châu ở biên giới cách nhau không xa, thường xuyên trao đổi tin tức, một châu báo lên, nếu các châu khác cũng biết thì tuyệt đối sẽ không dám giấu diếm, thuộc hạ mạn phép đoán đem qua đã lần lượt đưa tới hết rồi.”

Ý là những nơi gặp chuyện cũng chỉ có mấy châu đang nằm trên bàn.

“Nói khơi khơi cũng vô ích,” Tuy giọng Phục Đình rất thấp nhưng cũng cực kỳ bình tĩnh: “Ta muốn tin tức xác thật.”

Trưởng sử lật đật nói phải, các quan viên khác cũng vội phụ họa, sau đó chia nhau phái người đi đốc thúc trình sát và quan dịch.

Đang bận bù đầu thì ngoài cửa có người chạy vào.

Chính là La Tiểu Nghĩa, nửa đêm nhận được tin chạy tới thì hắn vẫn chưa tỉnh rượu, đai lưng xiên xẹo.

Bây giờ mới hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn bước vào cửa, trong tay giữ một con chim bồ câu, vừa chạy vừa tháo ống nhỏ trên chân chim bồ câu ra, lúc đến gần Phục Đình thì cũng đã gỡ ống trúc xuống, đưa tới: “Tam ca, A Thuyền báo tin về.”

Cuối cùng bàn tay chống bên hông cũng buông ra, Phục Đình nhanh chóng cầm lấy.

Cuộn trong ống trúc không phải là giấy như bình thường mà là một mảnh vải, có vẻ là xé từ vạt áo ra, bên trên có chữ màu đỏ sẫm, chắc là dùng máu viết ám hiệu, có thể thấy chuyện này cấp bách đến mức nào.

Tào Ngọc Lâm không kịp tìm giấy bút đã vội thả bồ câu đưa tin.

Phục Đình đọc xong thì sầm mặt, kín đáo đưa mảnh vải cho La Tiểu Nghĩa: “Canh chừng toàn biên giới, báo cáo bất cứ lúc nào!”

Còn chưa nói hết câu đã vội đi ra ngoài.

La Tiểu Nghĩa không đuổi theo kịp, mở mảnh vải ra xem.

Ám hiệu là cách đưa tin do Phục Đình tự nghĩ ra sau khi trị quân, vì đề phòng Đột Quyết, chỉ có các cấp tướng quân trở lên hoặc trình sát được huấn luyện đặc biệt mới có thể hiểu, và đương nhiên La Tiểu Nghĩa cũng hiểu.

Đọc tin xong, hần tái mặt, đứng tại chỗ hét to: “Vừa nãy ở bên ngoài ta còn nghe có người nói chỉ có mấy châu đó bị bệnh, là kẻ nào nói? Đến U Lăng ở biên giới cũng gặp chuyện này rồi!”

Tin tức Tào Ngọc Lâm gửi về nói, trên đường tất bọn họ từng đi qua có gặp mấy hộ bị bệnh.

Tin tức của nàng được đưa tới trước đó đốc U Lăng một bước.

Trưởng sử lập tức im miệng không dám nói nhiều, nghĩ đến vừa nãy Đại đô hộ quay đầu đi thẳng mà không nói sẽ tính sổ hần, nghĩ lại mà thấy sợ.

La Tiểu Nghĩa cũng biết vì sao Phục Đình lại gấp gáp như vậy, đoàn bọn họ mới quay về từ chính đường tắt đó, trên đường còn dẫn theo tẩu tẩu, thậm chí dọc đường có lúc ghé ngang lều của một hai Hồ tộc xin nước cho tẩu tẩu uống giải khát.

Ngộ nhờ trong số đó có người bị bệnh, mà giờ tẩu tẩu lại đang hoài thai...

Nghĩ đến đây, ngay tới hần cũng lo sốt vó, nếu không phải Phục Đình lệnh hần theo dõi tin tức thì sợ là cũng đã đi theo.

Chẳng trách Phục Đình bảo hần canh chừng toàn biên giới, những người được cứu ra từ thành Cổ Diệp đã sớm mỗi người một ngả, tản vào các châu, đến U Lăng cũng đã rời đi.

Mặc dù lúc bọn họ được đô đốc U Lăng tiễn đi là đi đường chính, nhưng đề đề phòng thì vẫn nên chú ý.

May là cửa ải ở đất Bắc xưa này dễ vào khó ra, La Tiểu Nghĩa cũng vì thế mà thả lỏng ít nhiều, nếu không, để những người này tùy ý đi vào Trung Nguyên thì mới là gặp rắc rối.

Hần chẳng nghĩ được nhiều, mau chóng phái người cưỡi ngựa đến các châu hỏi tin.

Trong phủ đô hộ lúc này lại là cảnh êm đềm.

Sau giờ ngo, đại phu đến bắt mạch cho Tê Tri như thông lệ.

Tê Tri có tiền nên chưa bao giờ để mình chịu thiệt, giờ đã có thai, cần dưỡng gì thì dưỡng cái đó, cần bồi bổ gì thì bồi bổ thêm, chỉ cần không phải là mấy thứ Tân Lộ nói không thì đều được dùng.

Mỗi ngày có đại phu đến bắt mạch thăm khám, những dược liệu bồi bổ sử dụng đều là hàng tốt, thực sự có thể so được với các quý nhân mang long thai trong hoàng cung.

Nàng dựa vào giường, để đại phu bắt mạch.

Mọi thứ vẫn bình thường, đại phu báo lại tình hình xong, đang định cáo lui thì Phục Đình bất thành linh từ ngoài cửa đi vào.

Chàng xuất hiện quá đột ngột, bóng người cao lớn bỗng đứng tới gần, đại phu cảm hờn thuốc đang đứng lên thì giật mình.

Tê Tri cũng ngạc nhiên nhìn sang.

Không phải đã cho người đến báo là hôm nay cũng bận ư, sao bỗng nhiên chàng lại về thế này?

Còn chưa kịp hỏi thì Phục Đình quét mắt nhìn đại phu, nói một câu: “Đi ra.” rồi ngoái đầu đi ra.

Tê Tri càng cảm thấy khó hiểu, nhìn đại phu lật đật đi theo chàng ra ngoài.

Ở ngoài cửa, Phục Đình đi tới dưới hành lang, quay người lại, thấp giọng hỏi: “Ông chắc chắn thân thể phu nhân không sao chứ?”

Đại phu vội thưa: “Đã bẩm báo với Đại đô hộ rồi ạ, phu nhân đúng là không sao.”

Phục Đình đứng thẳng, mím môi mấy lần rồi mới mở miệng: “Lui xuống chờ lệnh, nghe gọi thì lập tức đến.”

Không nói rõ là lệnh gì, chàng lại đi vào phòng.

Đại phu vô cùng ngạc nhiên, không rõ nguyên do, bỗng nghe thấy bên ngoài có người hầu hô to: “Nhanh lên, phụng lệnh Đại đô hộ, đóng kín cửa phủ, tất cả mọi người không được ra ngoài!”

...

Tê Tri cũng nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, vừa nhìn ra cửa thì trùng hợp Phục Đình quay trở lại.

Thấy chàng nàng vốn còn xấu hổ, khó tránh khỏi nghĩ tới hành động càn rỡ của chàng sau khi say, song lúc này đã bị động tĩnh kia làm cho quên đi.

Nàng chẳng buồn động đậy, nằm ở trên giường, nhìn chàng hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Phục Đình dùng tốc độ nhanh nhất từng có để quay về phủ, thậm chí lồng ngực vẫn còn phập phồng lên xuống – là bởi cả chặng đường quát roi phóng ngựa quá nhanh.

Chàng không trả lời ngay mà khép cửa lại trước, đi tới bên bàn cầm ấm trà lên, dốc nước nguội vào miệng rồi đặt xuống, một tay chống trên bàn, mắt nhìn sang, lúc này mới nói: “Đêm qua nhận được cấp báo, mấy châu ở biên giới có bệnh nhân xuất hiện chứng ‘sốt đuổi hoa’.”

Tê Tri chưa bao giờ nghe về sốt đuổi hoa, nhưng liên hệ với chuyện Thu Sương từng nói, càng nhận định hai chuyện ấy có liên quan với nhau.

“Thế nên quan phủ các châu ở biên giới mới ra sức thu mua dược liệu đúng không?”

Phục Đình càng nhìn xoáy vào nàng: “Nàng biết rồi sao?”

“Thiếp chỉ biết dược liệu ở đó đã tăng giá.” Nàng nói thật.

Chàng mím chặt môi thành một đường thẳng, đúng là tin tức buôn bán quá linh thông, cùng một chuyện, nhưng bọn họ lại biết được do đường tắt khác.

Tê Tri lại hỏi: “Đó là bệnh gì vậy, vì sao lại cần quan phủ ra mặt?”

Dân chúng bình thường bị bệnh dĩ nhiên sẽ tự đi khám, cần quan phủ ra mặt thì chứng tỏ bệnh này không bình thường.

Phục Đình nhìn nàng, năm ngón tay nắm mép bàn càng bấu chặt, đứng thẳng dậy bảo: “Không phải bệnh thông thường, quan phủ phải đề phòng.”

Hèn gì chàng bận tới giờ này.

Tê Tri đã hơi hiểu ra, nhưng cần quan phủ đề phòng tức là bệnh nguy cấp, nàng bèn nhỏ giọng nói: “Xem ra là sẽ lây lan rồi.”

Phục Đình sầm mặt, không nói gì thêm.

Nói đến đây, lại nhớ tới động tĩnh vừa nghe thấy, nàng lại hiểu ra gì đó, chuyện ở biên giới vẫn chưa nhanh tới mức lan vào phủ Hân Hải như thế, vậy mà bây giờ lại đột nhiên đóng phủ, tức không phải là đề phòng bên ngoài lây vào, mà là đề phòng trong phủ lây ra.

Nàng ngạc nhiên nói: “Không lẽ ngay trên đường chúng ta trở về cũng đã xuất hiện bệnh này?”

Hầu kết Phục Đình di chuyển: “Ừ.”

Tê Tri chớp mắt, sau đó lại thở phào: “Cũng may ngày nào đến khám đại phu cũng nói không sao, không thì thiếp cũng lo là mình bị lây mất.”

Nàng vừa nói vừa cười, cầm trà cụ sao trà.

Thực ra vốn định xem sổ sách, nhưng chàng đang ở ngay trước mặt, nàng cũng ngại không dám xem trước mặt chàng, nên chỉ có thể táy máy mấy việc này.

Phục Đình nhìn nàng, hôm nay nàng mặc váy cao siết ngực, phần hông rộng rãi, váy màu xanh nhạt làm tôn lên gương mặt trong sáng của nàng, đôi mắt cụp xuống, khóe miệng cong cong, tựa như thời tiết trong lành ở ngoài kia.

Chàng nhìn mấy lần, vẫn không lên tiếng tức là đã ngầm thừa nhận.

Thực ra bệnh sốt đuổi hoa không phải nói bùng phát là sẽ bùng ngay, dù có bị nhiễm thì chỉ ít cũng ủ trong người đến gần nửa tháng.

Trên đường về phủ chàng đã nhẩm tính, ngoại trừ lúc nàng bị bắt vào thành Cổ Diệp rồi lại mạo hiểm tiếp một phen, thì tính từ lúc ở U Lăng đi đường tắt về, đến bây giờ cũng đã xấp xỉ gần nửa tháng.

Có thể không phải hôm nay thì sẽ là ngày mai.

Nên Tào Ngọc Lâm mới gấp gấp đưa tin như thế, thời gian quá trùng hợp, chỉ trong nửa khắc buổi tối thì đều có thể xảy ra biến số.

Những những điều này... Chàng nhìn gương mặt bình yên của nàng, mọi lời tắc ở cổ họng, không nói cho nàng biết.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Phục Đình ở trong phòng suốt chiều hôm ấy.

Cửa phòng luôn khép kín.

Mới đầu Tê Tri còn tưởng chàng về nhà nghỉ ngơi, vậy nhưng lại không thấy chàng nằm nghỉ.

Chàng chỉ ngồi bên nàng, tay chống trên bàn, mắt nhìn thẳng vào nàng.

Cảm giác ấy, cứ như thể đang trông chừng nàng vậy.

Nàng dần thấy lạ, trà đã pha xong, nhưng không còn lòng dạ để uống nữa, chỉ nhìn chàng từ đầu xuống chân mấy lần.

Đến lúc sắp không nén nổi muốn hỏi thì chàng đứng dậy: “Ta đi rửa mặt đã.”

Vừa nói vừa đi ra sau bình phong.

Ngày nào cũng có người hầu đưa nước tới đặt trên kệ gỗ để rửa mặt rửa tay, nhanh chóng có tiếng nước vang lên, đúng là chàng đang rửa mặt.

Tê Tri thôi nhìn, bụng nghĩ là mình thấy lạ ở chỗ nào à, vì sao chàng cứ nhìn mình chăm chú đến vậy?

Thế là giờ tay sờ má rồi lại ấn lên ngực.

Phục Đình rửa mặt xong đi ra, như thể đã gột rửa luôn sự phòng bị suốt một đêm, nhưng khi thấy Tê Tri ấn tay lên ngực thì chàng lập tức trở nên căng thẳng: “Nàng bị sao thế?”

Tê Tri bị hỏi vậy thì ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào chàng, tay dừng lại: “Thiếp có bị sao à?”

Phục Đình nghe vậy mới ý thức được là nàng không sao, lúc này mới lau gương mặt dính đầy nước, lắc đầu: “Không phải.”

Dừng lại, rồi lại nhìn nàng nói: “Nếu thấy có bất kỳ khó chịu nào thì phải nói cho ta biết.”

Tê Tri ngạc nhiên, nhìn sắc mặt nghiêm túc của chàng, không phải là câu buột miệng, tuy cảm thấy lạ nhưng vẫn gật đầu: “Được rồi.”

Trực giác mách bảo nàng chuyện này có liên quan tới bệnh sốt đười đười hoa đó, không lẽ chàng không tin chẩn đoán của đại phu sao?

Phục Đình không muốn làm như đang canh chừng phạm nhân, sợ sẽ khiến nàng khó chịu, tay siết vạt áo hai lần rồi quay người tìm bội kiếm, cầm lấy mảnh vải, bước ra xa mấy bước lau kiếm.

Nhưng khi cầm kiếm trong tay, sự tức giận đè nén khi ở quan thự lại bùng lên.

Một căn bệnh không nên xuất hiện lại cứ thế nảy sinh, lúc chàng nhận được tin mà rung mình liên tục.

Cuối cùng chàng vẫn đặt kiếm xuống, chợt thấy sau lưng yên lặng bèn ngoái đầu nhìn.

Tê Tri nhắm mắt nghehỏ cổ, nằm dựa trên giường, trông có vẻ đã ngủ.

Chàng lập tức bước tới, duỗi tay nắm lấy tay nàng, thấy mấy ngón tay nàng lạnh buốt thì sầm mặt, xoay người đi ra ngoài.

Đại phu bị một người hầu hốt hải gọi tới.

Phục Đình đứng ngoài cửa, gần như đẩy ông ta đi vào: “Vào khám kỹ đi!”

Đại phu hoảng hốt đi vào, còn chàng thu chân về, quay đầu đi đến dưới mái hiên, sầm mặt đi tới đi lui, trong lòng như có ngọn đuốc thiêu cháy tứ chi bách hải, rồi chàng nhấc chân đạp ngã chậu lan cảnh.

Chậu bông bằng sứ rơi xuống phát ra tiếng vỡ chói tai, như thể bị ai đó bóp lấy yết hầu.

Chàng đứng đó, con tức giận không cách nào lắng xuống, lồng ngực phập phồng.

Đại phu đi ra, đứng sau lưng chàng cẩn thận bẩm báo: “Bẩm Đại đô hộ, phu nhân không sao ạ, chỉ là thiếp ngủ thôi.”

Chàng lau miệng, như lau đi cảm xúc trong mình, quay đầu lại: “Ông khám kỹ chưa?”

“Vâng ạ, tiểu nhân phục vụ trong phủ Quang vương đã nhiều năm, tuyệt đối không dám thờ ơ chút nào với huyện chủ.”

Chàng gật đầu, xem như hài lòng với câu trả lời này.

Đại phu thờ hất ra, khom người cáo lui.

“Guột đã,” Phục Đình gọi ông ta lại, bỗng hỏi: “Đã từng nghe nói đến sốt đuối hoa chưa?”

Đại phu cảm thấy hình như đã loáng thoáng nghe qua ở đâu đó, nghĩ ngợi một hồi rồi lập tức kinh hãi: “Còn không phải là ở đất Bắc năm ấy...”

“Vậy tức là đã nghe qua.” Phục Đình ngắt lời ông ta, chẳng qua là muốn ông ta chú ý, vung tay nói: “Đi đi.”

Đại phu run rẩy rồi đi.

Phục Đình đứng tại chỗ cố lấy lại bình tĩnh, đi vào phòng rồi khép cửa lại.

Quay về trước giường nhỏ, Tê Trì vẫn nhắm nghiền mắt.

Chàng ngồi xuống, cau mày nhìn gương mặt nàng, bất giác lại sờ tay nàng.

Thế nhưng nàng bất thành linh mở mắt ra, hai mắt sáng trong, rõ ràng ban này không hề ngủ.

Phục Đình thấy thế thì hiểu ra, lông mày nhíu lại, siết chặt tay nàng: “Nàng làm gì thế, lừa ta vui lắm sao?”

Nghe giọng chàng mà Tê Trì giật mình, tay bị đau, nhíu mày nói: “Làm gì có, vừa này đúng là thiếp mệt mà.”

Chàng buông tay ra nhưng vẻ mặt chẳng hề thả lỏng, cánh môi mím chặt.

Tê Trì nửa nằm, đúng lúc ánh mắt rơi lên bờ vai rộng của chàng, sắc mặt chàng lúc này rất lạ, thậm chí nàng muốn đưa tay vỗ vai chàng, để chàng có thể giãn mặt mày.

Nàng lên tiếng, giọng nhẹ nhàng: “Vừa này, chàng dọa thiếp đấy.”

Phục Đình nhìn mặt nàng, hầu kết lên xuống, trầm giọng cất tiếng: “Nàng cũng dọa được ta rồi.”

Nàng ngẩn người, bỗng hiểu ra câu chất vấn mang theo tức giận vừa này của chàng, ánh mắt lóe lên: “Chàng có gì có sao không nói?”

Phục Đình đứng dậy: “Cũng chẳng có gì, sau này ta sẽ nói với nàng sau.”

Tê Trì vẫn nhìn chàng, ngẫm nghĩ về lời chàng nói.

Sau này tức là sao?

...

Khi trời trở tối, Phục Đình mới lại ra ngoài một chuyến.

Tân Lộ và Thu Sương đứng bên ngoài để phục vụ Tê Trì, nhưng lúc tới thì thấy cửa phòng khép chặt, rồi lại thấy Đại đô hộ chợt xông ra thì lấy làm bất ngờ.

Nhất là Thu Sương, ra ngoài hành sự rồi quay về phủ thì lại thấy cửa phủ đóng kín, chỉ cho phép vào mà không cho ra, còn muốn đến hỏi gia chủ xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng còn chưa kịp gõ cửa thì Đại đô hộ đã đi ra.

Hai người trở mắt nhìn nhau, lật đật cúi đầu hành lễ, không dám nói nhiều.

Phục Đình chỉ dặn một câu: “Thức ăn đưa đến ngoài cửa, các người chớ nên vào.”

Dừng một lúc rồi nói tiếp: “Nếu Lý Nghiên đến thì cũng không được để thẳng bé vào.”

Nói rồi đi thẳng về phòng.

Tân Lộ nhìn Thu Sương: “Có chuyện gì thế này?”

“Sao tôi biết được.” Thu Sương thấp giọng nói.

Nhưng hai người không dám trái lệnh, mau chóng đem thức ăn tới.

Tê Tri ngồi trong phòng quá lâu, lúc này không ngồi yên nổi nữa, đang định đứng dậy thì thấy Phục Đình đi ra nay lại đi vào, tự tay đem thức ăn tới.

Chàng đặt khay đồ lên bàn, nhìn nàng nói: “Ăn cơm thôi.”

Dù có giả vờ như không có chuyện gì đi nữa thì trong lòng Tê Tri cũng hiểu rõ, đúng là chàng đang trông chừng nàng.

Nàng cầm khăn ướt đặt trong khay lau tay, sau đó để xuống cầm đũa lên, nhìn chàng ngồi bên cạnh – hết như cả buổi chiều hôm nay vậy, thế là buột miệng hỏi: “Sốt đuối hoa đó, là lây như thế nào?”

Phục Đình vừa cầm đũa lên, nghe vậy thì ngược mắt nhìn nàng chăm chú.

Tê Tri vẫn cứ nhìn chàng, giờ ngồi gần lại càng thấy rõ hơn, từ trên xuống dưới chàng thơm mát không hề qua loa, chỉ có ánh mắt là nặng nề, trong đôi mắt sâu ấy như có sóng gió chao đảo, thêm cả sự dờ dẫm và do dự, một lúc sau mới mở miệng: “Tiếp xúc nhiều thì sẽ lây.”

Tê Tri dừng tay, nhớ tới những căn hộ khép kín cửa ở trên đường về, lại nghĩ đến Tân Lộ và Thu Sương không thể vào, lập tức hiểu ra.

“Thế chàng không sợ bị lây à?” Nàng bỗng hỏi.

Phục Đình gần như cố giữ vẻ mặt bình tĩnh từ nãy đến giờ, tới khi nghe thấy câu này thì khóe miệng không khỏi cong lên, nhưng gần như khó mà nhận ra.

Chàng nói: “Đây không phải là lần đầu đất Bắc gặp căn bệnh này, những người đã bị thì sẽ không lây nữa.”

Thì ra không phải lần đầu, mà chàng còn từng nhiễm bệnh.

Tê Tri đảo mắt, tự nhủ chẳng trách trông chàng lại biết rõ thế.

Dùng bữa xong, Tân Lộ và Thu Sương lại đưa nước nóng tới, mà cũng chỉ dám đưa đến ngoài cửa, dè dặt gọi “Đại đô hộ”.

Phục Đình tự tay làm mọi chuyện, lại ra ngoài bung nước nóng vào.

Trời đã tối đen.

Tê Tri cuộn mình, chẳng mấy chốc lại buồn ngủ.

Nàng rửa tay rửa mặt, ngã mình xuống giường.

Nhưng khi Phục Đình nằm xuống thì nàng vẫn chưa ngủ.

Mệt thì mệt, nhưng bị ả số trước mắt làm phiền nên không tài nào chợp mắt nổi.

Dưới người là đệm mềm, cơ thể người đàn ông vùi ở cạnh bên.

Nàng không thay đồ, mặc nguyên váy mà ngủ, lưng tựa vào lòng chàng, có thể cảm nhận được hơi thở của chàng phảng phất qua đỉnh đầu nàng, phả vào trán nàng.

Cuối cùng, nàng vẫn không nín nổi hỏi: “Lúc nào thì mới đến ‘sau này’?”

Giọng Phục Đình vang lên trên đầu nàng: “Ngày mai.”

Giọng chàng ồm ồm, không rõ có gì mà nàng lại có cảm giác, hai chữ đó thốt ra khỏi miệng chàng một cách khó nhọc.

Dần dà nàng không trụ nổi nữa, mơ màng ngủ thiếp đi.

Cứ tưởng Phục Đình có thể ngủ trước nàng, đâu gì chàng cũng đã thức trắng một đêm rồi.

Trong phòng không hề thắp đèn, từ mờ mờ đến đen nhánh, sau nửa đêm, ánh trăng bàng bạc xuyên qua khung cửa chiếu vào.

Tê Tri mơ màng tỉnh một lần, cảm giác bên hông nặng trĩu, đưa tay sờ soạng thì sờ phải cánh tay người đàn ông ôm chặt hông mình.

Nàng không đẩy ra được, đành nhắm hai mắt, quay sang kéo chăn.

Bỗng bên tai nghe thấy chàng hỏi nhỏ: “Lạnh hả?”

“Ừ.” Nàng còn mơ ngủ, thuận miệng trả lời.

Nhưng cảm giác cánh tay trên hông càng ôm chặt hơn, sau đó kéo chân đắp lên người nàng, cơ thể sau lưng cũng tựa sát vào.

Nàng cảm thấy đã thoải mái, rúc vào cơ thể sau lưng ngủ say.

Nhưng cuối cùng, cơ thể kia vẫn rời đi.

Phục Đình ngồi dậy, sờ gáy nàng, vẫn ấm, không lạnh.

Lại sờ tay chân nàng, cũng không nóng.

Giai đoạn đầu của sốt đười hoả là sẽ lúc lạnh lúc nóng, chàng vừa nghe thấy nàng kêu lạnh thì không ngủ nổi nữa.

Ánh trăng nhạt như nước chiếu tới trước giường, chẳng xuyên qua nổi tấm màn rũ xuống, trước giường như được bao phủ trong làn sương mờ hồ, hắt lên gương mặt say ngủ của Tề Trì. Trong mắt chàng, đôi lông mày ấy lại có vẻ không chân thực.

Một tay chàng gác lên người Tề Trì, tay kia siết lại, hàm răng cắn chặt, ngồi trên giường trông như cây tùng, mà lại càng giống bàn đá – cứ ngồi thế chẳng nhúc nhích chút nào.

Chỉ có hai tay là chốc chốc lại kiểm tra nhiệt độ trên người nàng, còn nàng thì vẫn thờ ơ.

Có lúc lại nghi ngờ mình sờ không chính xác, lặp đi lặp lại mấy lần, thậm chí còn muốn xuống giường gọi đại phu.

Nhưng trong lần kiểm tra tiếp lại bỏ đi suy nghĩ.

Nhiều lần như thế, chẳng khác gì tự dày vò.

Sau nửa đêm Tề Trì ngủ li bì, đến khi tỉnh thì trời đã sáng trưng.

Khấp phòng sáng choang, vạt nắng vàng hắt lên tấm màn ở đầu giường.

Bên tai nghe thấy tiếng động rất nhỏ, nàng trở mình, thấy Phục Đình đã dậy từ lúc nào, đang ngồi trên ghế xoay lưng về phía nàng, để lộ nửa đầu vai, vết thương sau lưng vừa được thay cao dán.

Vết thương ở đằng sau, có lẽ vì chàng thấy băng bó phiền phức nên không quấn băng nữa, trực tiếp kéo vạt áo lại.

Nàng ngồi dậy, rõ ràng không gây nên động tĩnh, thế mà chàng lập tức nhìn qua.

“Dậy rồi hả?” Chàng thất áo lại, bước đến.

“Ừ.” Tề Trì nhìn chàng rồi lại nhìn ánh sáng ngoài khung cửa, gờ tay sờ mặt: “Bây giờ đã được tính là ‘sau này’ rồi hả?”

Phục Đình nhếch mép, trong đáy mắt chẳng hề che giấu một mối, dán mắt nhìn nàng một lúc lâu: “Đúng thế.”

Tề Trì khấp vạt áo: “Thế bây giờ chàng đã có thể nói cho thiếp biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được chưa?”

Sau một ngày một đêm, nàng cũng đã đoán được rất nhiều, song nàng vẫn kiên nhẫn, chờ đến “sau này” mà chàng nói thì mới hỏi.

Phục Đình nhìn chăm chú mặt nàng, tuy thấy nàng vẫn bình thường song vẫn hỏi: “Nàng có thấy khó chịu gì không?”

Như muốn chính miệng nàng xác nhận thì mới yên tâm.

Tề Trì không thấy chàng nói rõ mà chỉ hỏi câu này, bèn lắc đầu: “Không có.” Rồi lập tức nhủ mảy, cảm giác chàng cẩn thận đến vậy thì chắc chắn không phải là bệnh truyền nhiễm đơn giản, “Rốt cuộc sốt đười hoả là bệnh gì, nghiêm trọng vậy sao?”

Phục Đình trầm mặc, hơi nghiêng mặt đi, cứ như từ mũi đến cằm rồi tới cổ đều kéo căng.

Cho tới khi Tề Trì tưởng là chàng sẽ không nói, thì chàng mới đảo mắt nhìn sang, mở miệng: “Đó là ôn dịch.”

Nàng sững sờ: “Gì cơ?”

Phục Đình nói: “Đó là ôn dịch đã khiến đất Bắc lâm vào cảnh cùng khổ mấy năm.”

Tề Trì mấp máy cánh môi, bởi quá sợ hãi mà không nói nên lời.

Đó đúng là ôn dịch, Hồ tộc chịu ảnh hưởng đầu tiên đã dùng tiếng Hồ gọi nó là “sốt đười hoả”, bởi vì trước lạnh sau nóng, lạnh nóng tăng cao, rồi bỗng không nóng không lạnh, đầu đau người mỏi, tinh thần lơ đãng, sau đó lại sốt cao không ngừng, cho tới khi bị dày vò đến chết.

Người Hán chưa gặp chứng bệnh này bao giờ, thế nên cũng gọi theo cái tên đó.

Lúc quan viên hạ cấp đến báo, có thể tưởng tượng được sự tức giận của Phục Đình.

Mới yên ổn được mấy năm, khi đất Bắc đang bắt đầu khởi sắc thì trận ôn dịch kia lại bùng phát trở lại.

Chàng chờ ở quan thự suốt một đêm, nhìn khoái mã con này nói con kia lần lượt chạy tới, tẩu số từ một tầng lên thành đồng, cuối cùng lại đọi được tin tức ở U Lăng...

Thực ra là lo nằng hoang mang nên mới không nói cho nằng biết sớm.

Mãi tới lúc này khi đã qua, chàng mới tiết lộ.

Mới đầu Tê Tri giật mình ngạc nhiên, rồi tức khắc cảm thấy sợ hãi.

Giờ đã hiểu vì sao chàng trông chừng một ngày một đêm, thì ra là vậy.

Nằng lại nghĩ, sau khi về phủ mình đã tiếp xúc với cháu trai, cả Tân Lộ Thu Sương nữa, nếu thật sự bị nhiễm thì khó mà hình dung nổi.

Chẳng trách chàng lại cho bé phủ, chẳng trách chàng nói mình đã từng bị.

Nằng im lặng một lúc lâu, trong đầu cứ suy nghĩ mãi, rồi bất chợt nói: “Mấy năm qua đều bình yên, Đông rồi tuyết lớn liền miền, đáng nhẽ ôn dịch rất khó tái phát mới phải, thế mà giờ lại đột nhiên tới, chẳng lẽ sau chuyện này có nguyên nhân?”

“Đột Quyết.” Phục Đình tiếp lời, âm thanh lạnh lẽo: “Đầu tiên là chuyện ở thành Cổ Diệp, rồi chúng ta vừa về thì xảy ra chuyện này, không phải chúng thì là ai.”

Đấy cũng là nguyên nhân khiến chàng phẫn nộ.

Đất Bắc có đường biên giới rất dài, khu vực thành Cổ Diệp tiếp giáp với Mạt Hạt chỉ là một trong số đó mà thôi.

Nhưng người Đột Quyết lại có thể nghênh ngang đi qua thành Cổ Diệp như không, U Lăng gần đó lại gặp chuyện, rồi dịch bệnh kéo tới thật tình cờ, tất cả xuất hiện ngay tại biên giới.

Mà căn bệnh này xuất hiện lần đầu tiên là ở Đột Quyết, trong đất Bắc vốn không có.

Ban đầu bệnh lây qua người và động vật, đợt bệnh này vẫn chưa thấy có tin tức về lây nhiễm từ động vật, nhưng lại có liên tục nhiều người đổ bệnh trước, chứng tỏ người nhiễm bệnh không ở tại nơi cư trú, phần lớn bị lây khi ra ngoài đi lại, chỉ có thể bị nhiễm bên ngoài rồi lây vào đất Bắc, chứ không phải bộc phát từ trong đất Bắc.

Tê Tri hỏi câu này là có phỏng đoán, ngày trước từng nói lẽ đuổi ôn dịch là người Đột Quyết làm, xem ra là thật.

Nằng đã được chứng kiến hành động của người Đột Quyết trong thành Cổ Diệp, biết bọn chúng ra tay tàn nhẫn, nhưng tin tức lúc này vẫn khiến nằng ớn lạnh, mặt trắng bệch hẳn: “Vì sao bọn chúng lại cố chấp lây lan ôn dịch như thế?”

“Không phải cố chấp lây lan ôn dịch,” Phục Đình nói: “Mà là cố chấp muốn làm đất Bắc suy yếu.”

Tê Tri không khỏi nhìn chàng, sắc mặt dần giãn ra, trong lòng đã hiểu: “Ý chàng là, Đột Quyết không muốn đất Bắc có cơ hội khôi phục.”

Chàng gật đầu.

Phục Đình đã có kế hoạch giúp đất Bắc khôi phục từ lâu, rồi vì Tê Tri đến đây, chi rất nhiều khoản tiền nên đã đẩy kế hoạch tiến hành sớm hơn nhiều.

Bây giờ ngoài mặt nổi, các hộ mới khai hoang đã gieo trồng thành đồng ruộng phì nhiêu, Hồ tộc cũng có nhiều súc vật hơn, các thương hộ cũng đang hoạt động có trật tự, những hiệu buôn nhỏ và phân xưởng nhỏ ảnh hưởng bên lề đều đang hoạt động.

Nhưng những chuyện này đều cần có thời gian.

Đột Quyết liên tục phái mật thám xâm nhập, ắt sẽ không trơ mắt nhìn đất Bắc có chuyển biến tốt, bắt đầu từ chuyện ở thành Cổ Diệp, bọn chúng đã không kiềm chế nổi nữa rồi.

Có lẽ lúc bố trí chuyện ở thành Cổ Diệp, chúng đã bắt đầu phát tán ôn dịch.

“Hà có gì?”

Bỗng vang lên một câu nói nhỏ, Phục Đình vô thức nhìn nằng.

Tê Tri để chân trần ngồi bên mép giường, tóc xõa ra, hai tay chống về phía trước, miệng lẩm bẩm câu này, môi mở ra khép lại, sắc mặt trắng nhợt, nhưng in hằn trong đôi mắt là sự sắc bén, thậm chí là lạnh lẽo.

Lời nàng thốt ra chứa sự không cam lòng, sau khi đến đất Bắc nàng đã chi tiền hao tâm tổn trí rất nhiều, bởi vì muốn đất Bắc có thể phục hồi phát triển.

Đã dốc nhiều vốn liếng như thế, mà đột nhiên Đột Quyết lại đâm ngang.

Hà có gì? Hà có gì đất Bắc không thể đứng vững, vừa khởi sắc đã bị chèn ép.

Phục Đình không cần biết vì sao nàng lại nói thế, bởi dẫu sao cũng đã nói thay tiếng lòng chàng, sự kiêu ngạo trong chàng đã được câu nói này khơi ra, bỗng dưng bật cười: “Đúng thế, hà có gì.”

Tê Tri nhìn sang, chàng nhìn lại, ánh mắt hai người chạm nhau, không hiểu sao lại có cảm giác cùng chung mối thù.

Đuôi mắt nàng cong lên nhưng chẳng thể cười nổi, bởi cảm xúc ấy đã kéo nàng về lại thực tại, nàng cup mắt xuống: “Nhưng mà, đã khiến bọn chúng đạt được ý đồ rồi.”

Phục Đình thuận theo tầm mắt nhìn xuống đôi chân trần của nàng, hai chân trắng nõn, ngón chân nhẹ nhàng đi đi trên thảm trải dưới sàn, chàng nhìn lướt qua rồi lại nhìn rồi lại dò mắt đi, bật cười rất khẽ: “Không dễ thế đâu.”

Tê Tri cảm nhận được sự chắc chắn trong giọng chàng, bèn ngừng đầu: “Chẳng lẽ chàng có cách đối phó?”

Vừa nói xong thì nàng “a” lên một tiếng, búng hiểu: “Những quan phủ thu mua được liệu kia là làm theo lệnh của chàng?”

Phục Đình gật đầu: “Đã trải qua một lần rồi, sao có thể lại dễ dàng đạt được.”

Ngày trước sau khi đẩy lùi được Đột Quyết thì chàng đã có dặn, nếu còn xảy ra chuyện này thì quan phủ lập tức phong tỏa tin tức, tập trung chữa bệnh, không được để Đột Quyết nhân cơ hội.

Các châu đem đó đưa tấu sớ tới đều đã thực hiện theo căn dặn của chàng.

Từ sau khi xảy ra ôn dịch, đất Bắc quản lý người qua lại rất nghiêm ngặt, muốn xuất cảnh buôn bán cần phải có chứng từ của phủ Đô hộ, trước khi vào Trung Nguyên cũng phải kiểm tra cẩn thận.

Những chuyện đó đều là nhờ đề phòng Đột Quyết ban cho.

Tê Tri bội phục sự lo xa của chàng, nhưng không vì thế mà cảm thấy thoải mái hơn, bởi những đối sách đó đều bị ép phải thực hiện.

Đúng lúc này có người gõ cửa.

Là Thu Sương và Thu Sương đến mời dùng bữa.

Phục Đình không nói nữa, đi tới mở cửa: “Vào đi.”

Hai người ở ngoài bùng com nước nóng, có lẽ không ngờ được cho phép đi vào nên ngạc nhiên nhìn nhau, sau đó nhún người tiến vào.

...

Lúc Thu Sương và Thu Sương hầu hạ Tê Tri rửa mặt, Phục Đình cũng ra sau bình phong thay y phục.

Nhân lúc Đại đô hộ không ở đây, Tân Lộ và Thu Sương cứ nhìn nhau hoài, một bụng đầy nghi vấn muốn hỏi gia chủ, nhưng Tê Tri chỉ lắc đầu, bảo bọn họ đừng nói gì cả.

Hiện tại nàng không có tâm trạng làm họ thêm bối rối.

Hai người đành kìm nén, lui ra.

Phục Đình thay quân phục, đang định bước ra thì nhìn thấy hình bóng lên bình phong, như cách một làn sương mù, hết như những gì chàng đã thấy trong ánh trăng đêm qua.

Nhưng đêm qua chàng lại không muốn nhìn.

Cảm giác đau đớn đó đã hành hạ chàng một đêm, tuy không bằng những lần kinh tâm động phách ở bên ngoài thành Cổ Diệp, song vẫn khiến chàng sợ hãi.

Cứ như có thanh đao sắc bén gác lên cổ, không rõ sẽ bị cứa lúc nào, mà hơi lạnh thì cứ thấm bên cổ.

Đến giờ người vẫn ở bên cạnh chàng, tựa như mất đi có lại, còn chàng lại như đã trải qua thiên quân vạn mã.

Chàng không đi ra mà trái lại, dùng sức kéo bình phong sang một bên, bỏ đi lớp ngăn cách này.

Thế là Tê Tri đứng trước người chàng không che không đẩy, lọt gọn vào tầm mắt chàng.

Nàng ngước mắt lên, như vừa hoàn hồn từ trong suy tư, một tay chống lên mép bình phong, nhìn chàng, do dự một lúc rồi vẫn nói ra suy nghĩ khiến nàng sợ hãi: “Lỡ như, thiếp nói là lỡ như, nếu thiếp bị nhiễm thật thì sao?”

Gương mặt Phục Đình bất giác bạnh ra, cảm giác đêm qua lại ủa về, chàng cúi đầu nhìn vào mắt nàng bảo: “Cũng không đến mức mất mạng.”

Tê Tri chớp mắt: “Tức là có thể chữa được?”

Chàng mấp máy môi: “Có thể, nếu không ta thu mua được liệu làm gì.”

Nàng thở hắt ra: “Thế thì là chuyện tốt rồi, thấy chàng cẩn thận suốt một ngày một đêm như vậy, thiếp còn tưởng bệnh này không chữa được.”

Phục Đình nhìn vào đôi mắt sâu của nàng, từ trên mặt nàng chuyển xuống bụng nàng, giọng trầm hơn: “Đúng là có thể chữa, nhưng sẽ mất nửa cái mạng.”

Tê Tri giật thót, nhận ra điều gì đấy qua ánh mắt của chàng, cúi đầu xoa bụng dưới: “Ý là không bảo vệ được con?”

Chàng im lặng, tức là thừa nhận.

Chỉ riêng việc tìm ra cách chữa thôi cũng đã không biết bao nhiêu tính mạng đi tong.

Hôm qua lúc về chàng đã đưa ra dự tính xấu nhất.

Nếu nàng bị nhiễm thật, thì dù có thế nào cũng không bảo vệ được đứa bé này.

Dù phần nộ tới mức đập bể chậu hoa, nhưng khi thật sự đi đến bước ấy, dù có tự tay loại bỏ thì cũng phải bảo vệ nàng cho bằng được.

Những chàng chỉ có thể tự mình gặm nhấm những suy nghĩ này, cho đến bây giờ khi đã qua rồi thì mới nói ra.

Tê Tri áp tay vào bụng dưới, nhớ đến một ngày một đêm chàng như đi trên lớp băng mỏng, thế là nhìn chàng: “Nếu như vậy thật, chàng có ra tay được không?”

Phục Đình giờ tay nắm lấy tay nàng, kéo nàng tới trước mặt: “Đương nhiên rồi! Không lẽ ta có thể mặc kệ sống chết của nàng vì một đứa trẻ chưa chào đời sao!”

Những ngón tay nắm bình phong của nàng run lên, lặng yên nhìn chàng.

Nếu không phải đã biết chàng còn uống rượu ăn mừng vì đứa bé đến, thì nàng đã ngỡ chàng là người độc ác.

Nhưng nàng biết chàng không phải là người như vậy.

Phục Đình buông nàng ra, chân động một bước, không muốn nhắc lại chuyện này nữa.

“Tam lang.” Bỗng Tê Tri gọi chàng.

Chàng dừng chân nhìn nàng, bình thường nàng gọi chàng như thế đều là những lúc dịu dàng nhất.

“Sao nào?”

Tê Tri buột miệng gọi, nhưng không muốn nói thêm về những chuyện còn chưa xảy ra, chỉ tỏ thêm nặng nề, thế là mỉm cười dối lời: “Chàng định giải quyết việc này thế nào?”

Phục Đình thấy nàng cười thì cũng thả lỏng: “Chỉ đành gấp rút trị liệu.”

Nàng khẽ gật đầu: “Trị liệu thì cần đại phu và dược liệu, cũng cần phải tiêu tiền.”

Chàng chớp mắt, đến gần nàng: “Nàng muốn nói gì?”

Tê Tri đảo mắt: “Thiếp muốn chi tiền hỗ trợ, nhưng sợ chàng không vui.”

Không đợi chàng lên tiếng, nàng đã ngước mắt lên, tay đặt lên bụng, nói: “Lần này Đột Quyết suất đã hại thiếp, nên nói cho cùng, thiếp cũng chỉ đang tiêu tiền vì mình.”

Phục Đình buồn cười nhìn nàng, nói thì nàng cũng đã nói rồi, nhìn nàng như vậy, có lẽ là tính luôn cả phần của con.

Chàng có gì mà không vui, nàng cũng chẳng phải tiêu tiền cho quân đội của chàng, mà là tiêu vì bách tính, vì đất Bắc này.

Hơn nữa dù nàng bỏ ra bao nhiêu, sau này chàng sẽ trả tất.

Huống hồ bây giờ nàng còn có thể vui vẻ mà nói tiêu tiền, chàng cũng không có gì phải nói.

Tay chàng vỗ một cái lên bình phong, như đinh đóng cột: “Tiêu đi.”

Nàng muốn tiêu thì tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đôn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

La Tiểu Nghĩa bận bù đầu suốt mấy hôm liền, mãi tới khi nhận được lệnh của Phục Đình thì mới có cơ hội đến phủ đô hộ.

Ngựa chiến dừng trước cửa, hần nhảy xuống, kẹp dưới khuỷu tay một ống trục, gấp gấp cầm đầu đi tới cửa thì chợt dừng chân.

Có một người đứng trước cửa, hần vừa thấy đã bật thốt gọi: “A Thuyền! Nàng không sao chứ?”

Tào Ngọc Lâm đứng bên cây cột, vì bộ đồ đen quen thuộc mà xem không chú ý, bụi bám khắp người, nhìn hần một cái: “Không phải ta chưa gặp ôn dịch bao giờ, có thể có chuyện gì được?”

La Tiểu Nghĩa im bất như bị nghẹn, cảm thấy câu hỏi vừa rồi của mình đúng là dư thừa.

Đúng vậy, ngày trước theo Phục Đình tác chiến cũng đã trải qua ôn dịch đó rồi, nàng sao có thể gặp chuyện gì được? Hỏi thế cứ như hần muốn lấy lòng vậy.

Tào Ngọc Lâm không nói thêm, chỉ nhìn cửa phủ đóng chặt: “Nghe nói phủ đô hộ đã đóng mấy ngày rồi.”

La Tiểu Nghĩa cũng nhìn qua, lúc này mới tìm lại được chiếc lưới tròn tru của mình: “Nàng vừa báo tin về thì tam ca x tức tốc về phủ thăm tẩu tẩu, nhưng hôm nay ta mới nhận được lệnh của tam ca, đoán chắc là không sao nữa rồi.”

Tào Ngọc Lâm cau mày: “Thế thì vì sao vẫn chưa mở phủ?”

La Tiểu Nghĩa cũng không biết, đành đoán: “Đúng rồi, tẩu tẩu đã mang thai, chắc là tam ca muốn an toàn hơn nên mới đóng thêm mấy hôm.”

“Tẩu tẩu mang thai?” Chẳng mấy khi Tào Ngọc Lâm bắt gặp, thậm chí còn cười: “Vui thay tam ca quá.”

“Đâu phải là...” La Tiểu Nghĩa nhìn mặt nàng, cười ngại ngùng.

Tào Ngọc Lâm nhú mày: “Huỳnh nhìn cái gì, ta mừng cho tam ca thật.”

La Tiểu Nghĩa lại bị chặn họng, có lần hần từng ngờ không biết có phải Tào Ngọc Lâm thích tam ca hần không, vì cảm thấy Tào Ngọc Lâm thân thiện với Phục Đình hơn so với hần, mà nụ cười ban nãy cũng đúng là có ý đó, nhưng không phải có lòng, huống hồ hiện tại nàng nghĩ thế nào thì có liên quan gì tới hần?

Hần cười khan hai tiếng: “Đương nhiên rồi, mọi người ai cũng vui cả.”

Tào Ngọc Lâm lập tức nhú mày: “Tẩu tẩu đã có thai thì càng không thể gặp chuyện được.”

“Đúng...” La Tiểu Nghĩa bối rối, không biết phải nói gì.

Cách cánh cửa lớn ở phủ đô hộ, hai người một trái một phải cứ đứng như vậy.

May mà một khắc sau, cánh cửa lớn đã được mở ra.

Người hầu đi tới mời bọn họ vào.

Lúc này La Tiểu Nghĩa mới tìm được đề tài, cười nói: “Nhìn xem, không sao rồi kìa.”

Tào Ngọc Lâm đã nhanh chóng đi vào trước một bước.

Hần bắt đầu sờ mặt, rồi cầm lấy ống trục kẹp dưới tay đi vào.

Người hầu đi trước dẫn đường tới thư phòng.

Tào Ngọc Lâm đi rất nhanh, có lẽ vì biết được nguyên nhân tin tức..

La Tiểu Nghĩa có ý để nàng đi trước, còn mình tụt lại phía sau một đoạn, đúng lúc gặp Lý Nghiên ở trên hành lang.

“Chú Tiểu Nghĩa,” Lý Nghiên gọi hần lại: “Đợt này không thấy chú đến dạy cháu tập võ, có phải có chuyện rắc rối không?”

La Tiểu Nghĩa cười nói: “Tiểu tử như cậu thì biết được chuyện gì?”

Lý Nghiên thích mặc đồ trắng, gấm bào trắng mặc trên người càng làm nổi bật gương mặt trắng nõn của cậu chàng, thế nhưng cậu cứ thích ra về làm người lớn, thấp giọng nói: “Cháu có nghe ngóng rồi, ngay tới đại phu phủ Quang vương nhà cháu cũng từng nghe nói, đây chính là ôn dịch đã hoành hành ở đất Bắc ngày trước, sao có thể không biết? Huống hồ trong phủ đã đóng cửa mấy hôm.”

La Tiểu Nghĩa chặc một tiếng, đúng là không thể xem thường tiểu tử này được, lại còn biết nghe ngóng nữa cơ đấy, vốn hần tính dọa cậu một phen, nhưng giờ thì dẹp luôn: “Không sao đâu, có được cậu ở đây thì không cần lo nhiều.”

Lý Nghiên gật đầu, đóng phủ mấy ngày liền, nói không lo lắng là giả, nhưng cô của cậu đang mang thai nên cậu cũng không dám thể hiện nhiều, chỉ có thể hỏi một hai câu trong chuyện này. Rồi cậu nhìn ra sau hành lang: “Cháu mới từ thư phòng về, cô được đang đợi chú Tiểu Nghĩa đấy ạ, cháu không nói nhiều nữa.”

La Tiểu Nghĩa vượt qua cậu đi tới trước, bụng dạ lấm bầm, đám con cháu quý tộc đúng là ông cụ non, trông thì ngoan ngoãn mà không ngờ lại tinh tướng thế.

Do nán lại đó nên lúc đến thư phòng, hần nghe thấy Tào Ngọc Lâm đang nói chuyện: “Nghe bảo tẩu tẩu có thai, lại gặp nguy hiểm liên tục, đúng là khó khăn trắc trở...”

Tân Lộ và Thu Sương đứng thẳng ngoài cửa, trên giường trong thư phòng đã trải mấy chiếc nệm êm, Tê Tri dựa vào giường, mặc váy áo dài, vạt váy như mặt nước rủ từ trên giường xuống.

Phục Đình đứng ở đối diện nàng, quân phục trắng thớm như mép bàn, cầm một bản tấu sớ trong tay, dễ dàng nhận ra là chàng cố ý nhường chỗ để Tào Ngọc Lâm nói chuyện với nàng, thỉnh thoảng lại nhìn lên đối diện.

La Tiểu Nghĩa bước vào cửa đã lập tức hòa vào bầu không khí, tiếp lời: “Cũng may là tẩu tẩu gặp đỡ hùa lành.”

Tê Tri cười nhìn hần, rồi quay qua nghe Tào Ngọc Lâm nói tiếp.

Phục Đình đặt tấu sớ trong tay xuống, nhìn sang: “Có đem đồ tới không?”

“Tam ca đã dặn thì đương nhiên sẽ đem rồi.” La Tiểu Nghĩa vỗ vào ống trực dưới tay.

Chàng chỉ sang bên cạnh: “Treo lên.”

Ồ đó là giá gỗ treo bản đồ.

La Tiểu Nghĩa bắt tay bạn bệu, Tê Tri ở bên kia bật cười: “Ta lại cảm thấy đứa bé này đúng là có phúc, thiết gặp đỡ hùa lành, mấy lần như vậy mà vẫn có thể bình an vô sự, thực có bản lĩnh.”

Nàng vừa cười vừa dịu dàng nói, xung quanh người như được bao trùm bởi bầu không khí nhẹ nhàng.

Nói rồi nàng đảo mắt, thấy Phục Đình đã đi tới.

Một tay chàng vịn thành giường, mắt nhìn thẳng vào nàng.

Tào Ngọc Lâm thấy chàng đến thì thức thòi đi ra.

Tê Tri nhích lại gần chàng, hỏi nhỏ: “Thiếp nói đúng không?”

Chàng cúi người nương theo sự lười biếng của nàng, đưa đầu lại gần, giọng cũng nhỏ đi: “Cái gì?”

“Thiếp nói con mình lợi hại, chàng không cảm thấy thế à?” Nàng nhướn mày, oán trách: “Nếu không nghe thấy thì thôi.”

Phục Đình mỉm môi cười: “Nghe thấy rồi, nàng nói đúng lắm.”

Trông nàng vừa dịu dàng lại thấu hiểu lạc quan, nếu chuyện xảy ra với người khác thì sợ rằng chỉ cảm thấy mù mờ, còn nàng lại chỉ nhìn vào mặt tích cực, đúng là không dễ gì.

Tê Tri lại nhủ mảy, bởi mấy hôm rồi vì chàng cứ đóng cửa phủ, lại theo sát nàng không rời nửa tắc, nên dường như mọi câu nói cũng bộc trực hơn nhiều.

Hai người bên này ghé vào nhau thì thăm đôi lời, La Tiểu Nghĩa ở bên kia đã nhìn thấy, lại thấy Tào Ngọc Lâm đứng bên cạnh thì ho một tiếng, cười nói: “Tam ca, xong rồi.”

Phục Đình đứng thẳng dậy, nhìn sang.

Ông trực La Tiểu Nghĩa đem tới là bản đồ toàn cảnh đất Bắc, hiện tại đã được mắc lên giá gỗ, cao khoảng nửa người dài chừng một người.

Chàng nhìn Tê Tri, ra hiệu nàng nhìn xem, tiện thể dặn: “Dịch lại gần chút.”

La Tiểu Nghĩa đẩy giá gỗ đến gần, xoay ngang nó ở trước giường, lại khó hiểu hỏi: “Tam ca bảo đệ đem bản đồ tới làm gì?”

Phục Đình không trả lời mà chỉ hỏi: “Ta dặn đệ chú ý tin tức ra sao rồi?”

La Tiểu Nghĩa không dám chậm trễ, lập tức thưa: “Đã hỏi thăm rồi, cửa ải các châu đều canh phòng nghiêm ngặt, may mà không có tin nào khác tới, hiện tại chỉ có mấy châu đưa tầu đến trong đêm hôm đó là gặp chuyện.”

Phục Đình lại nhìn Tào Ngọc Lâm: “Phía muội thì sao?”

Tào Ngọc Lâm trả lời: “Tạm thời cũng không có nơi nào khác bị bệnh.”

Chàng gật đầu, nhìn về phía Tê Tri.

Tê Tri ngồi thẳng dậy, nhìn tấm bản đồ: “Đó là những nơi nào?”

Chàng đi tới trước bản đồ, ngón tay trượt một đường ở biên cương, khoanh tròn lại phạm vi chung chung: “Sáu châu, tất cả đều ở biên giới.”

Tê Tri nhìn một lần, nói: “Nếu là ôn dịch thì ắt hẳn phải có người trợ giúp.”

Phục Đình nói: “Chọn ra tất cả những người từng trải qua ôn dịch trước đó rồi phái đi. Nhớ chú ý đến những hộ mới.”

Tê Tri minh bạch, chàng đã nói từng trải qua ôn dịch một lần thì không cần phải lo, mà hôm nay đất Bắc có hộ mới tới, từ dân gian cho đến trong quân đều có rất nhiều.

Chẳng trách Đột Quyết lại giờ trò cũ.

Kể ra thì, nàng cũng được tính là hộ mới đấy chứ.

Nàng đứng dậy đi tới cạnh chàng, mắt nhìn bản đồ: “Lần lượt từng chỗ một, chàng nói thiếp nghe về tình hình ở những nơi này trước đi.”

Phục Đình giơ tay chỉ vào một chỗ: “Châu Âm Sơn, địa thế dài hẹp, cư dân rải rác, phủ đô đốc Âm Sơn được xem là nơi tập trung.”

“Vậy thì trực tiếp phái đến phủ đô đốc đi.” Tê Tri chỉ tay vào cạnh tay chàng, nhìn chàng: “Mười đại phu có đủ không?”

Ngón tay Phục Đình gõ một cái, nhìn vào tròn đen trong đôi mắt nàng.

“Không đủ à?” Nàng chớp mắt: “Vậy thì thêm mười người nữa.”

“Không phải không đủ,” Chàng buồn cười, “Mà là nhiều.”

Tê Tri chẳng buồn để ý: “Nhiều thì cứ nhiều đi, nhiều người cũng dễ hành sự hơn.”

“Còn các châu khác, mỗi châu cũng chừng hai mươi đại phu?”

“Ừ, còn phải có được liệu thượng hạng nữa.”

Khóe mắt Phục Đình cong lên, song cũng đã quen rồi, từ trước đến nay nàng luôn có khí phách như vậy mà.

Tê Tri nhìn chàng, khẽ nói một câu: “Chàng đã đồng ý cho thiếp tiêu tiền rồi.”

Chàng gật đầu: “Ta cũng đâu nói là không cho.”

“Vậy tới châu tiếp theo.” Nàng giục.

Phục Đình đành nói tiếp.

...

La Tiểu Nghĩa đứng cạnh nhìn một lúc, cuối cùng cũng đã hiểu, tam ca và tẩu tẩu đứng trước bản đồ chàng một lời thiệp một câu là đang xử lý tình hình dịch bệnh ở các châu.

Tào Ngọc Lâm cũng đang nhìn họ, để che giấu sự lúng túng mà hần cười khà khà, nói nhỏ: “Tẩu tẩu đúng là hiền thê của tam ca.”

Tào Ngọc Lâm quay qua liếc hần: “Ta đã bảo tẩu tẩu và tam ca xứng đôi vừa lứa từ lâu rồi còn gì.”

La Tiểu Nghĩa phụ họa, rồi cũng chẳng biết nói gì thêm, nhìn sang bên kia thì thấy Phục Đình và Tê Trì đứng cạnh nhau, chốc thì mở miệng chốc lại suy tư, bỗng cảm thấy bây giờ miệng lưỡi của tam ca còn trơn tru hơn mình, nghĩ đến đây hần thực sự muốn thờ dài.

Tính tới U Lăng, tổng cộng có sáu châu ở biên giới bị trúng bệnh, tất cả đều cần được canh phòng nghiêm ngặt.

Tê Trì chỉ tay vào U Lăng cuối cùng.

Rốt cuộc thì mọi chuyện cũng đã ổn thỏa, lần này ngoài việc cử đại phu đến các châu thì còn cần xây thêm mấy gian y xá, theo như lời nàng nói là để chuẩn bị cho những trường hợp khẩn cấp, và nhân tiện, mở rộng cửa hàng của nàng.

Phục Đình không hỏi thêm, hỏi nữa lại thành chiều nàng mất.

Tê Trì đã bình tĩnh lại, bỗng nhớ ra gì đó, nàng nhìn Phục Đình nói: “Việc này còn phải xem tin tức thế nào mới được.”

Phục Đình ừ một tiếng.

Lúc xảy ra chuyện đã phong tỏa tin tức để không bị khủng hoảng, tránh để Đột Quyết có thể nhân cơ hội.

“Nếu đã vậy thì ta cũng không thể rảnh rộ được rồi.” Nàng nhìn chàng bảo: “Phải tìm lý do.”

Phục Đình hỏi: “Lý do của nàng là gì?”

Tê Trì mỉm cười: “Phu nhân Đại đô hộ đang mang thai, thân thể không khỏe, nên muốn mời đại phu đến đất Bắc thăm khám xem sao, nói thế nghe cũng xuôi.”

Chàng cố tình hỏi: “Không sợ bị nói là được sủng ái sinh hư à?”

“Thế thì càng hợp lý chứ sao.” Nàng hỏi: “Chàng thấy không được há?”

Phục Đình gật đầu: “Cứ nói thế đi.” Thực ra điều nàng cũng nghĩ giống chàng, hỏi thế cũng chỉ muốn trêu nàng mà thôi.

Sắp xếp mọi việc xong, Tê Trì gọi Thu Sương ở bên ngoài vào.

Thu Sương tiến vào, thấy nàng đã ngồi lại trên giường, ở đó có một chiếc bàn vuông nhỏ, bên trên đã trải giấy bút.

Nàng cầm bút, nhắm tính trong đầu một lượt rồi viết ra một con số xuống giấy, đưa tới: “Đi làm theo như ta đã dặn đi.”

Thu Sương giờ tay cầm lấy, nhìn con số trên giấy – lại là một con số không lẻ, trong lòng giật thót song cũng không dám nói nhiều, nhanh chóng đi ra ngoài.

Tào Ngọc Lâm đứng cách cửa không xa, khi nhắc thấy con số trên giấy thì cũng kinh hãi, lại nhìn về phía Tê Trì, ánh mắt đã không còn như ban nãy.

La Tiểu Nghĩa đã chú ý đến vẻ mặt ấy của nàng, đoán là nàng vẫn chưa biết thân phận thật của Tê Trì, nếu không thì cũng chẳng ngạc nhiên như hần.

Đang nghĩ thế thì Phục Đình đi tới, nhìn hần nói: “Ra ngoài.”

La Tiểu Nghĩa vội theo chàng ra ngoài.

Ra khỏi cửa, Phục Đình đi thẳng đến bụi cây cạnh mới dừng lại, mở miệng nói: “Vừa rồi sắp xếp những gì hần đệ đã nghe thấy, chọn những lão binh đã từng gặp ôn dịch ở trong quân ra, điều đến các châu ở biên cảnh ngay.”

La Tiểu Nghĩa biết rõ, làm vậy là muốn có người phụ trợ những đại phu đến chữa trị.

“Tam ca yên tâm, đệ đi chuẩn bị ngay đây.” Nói rồi đi luôn.

Phục Đình kéo cổ áo hần lôi lại: “Vẫn chưa nói xong.”

La Tiểu Nghĩa dừng chân.

“Trong vòng một tháng phải dập tắt ôn dịch cho bằng được.” Về mặt chàng dần trở nên nặng nề: “Hạ lệnh triệu đô đốc các châu ở biên giới đến phủ Hần

Hải gặp ta.”

La Tiểu Nghĩa khó hiểu: “Tam ca gọi họ đến làm gì?”

Ánh mắt Phục Đình lạnh tanh, giọng nặng như chuông: “Chuẩn bị chiến.”

La Tiểu Nghĩa sững ra, lập tức minh bạch: “Tam ca cho rằng Đột Quyết muốn ra tay?”

“Chỉ là chuyện sớm muộn.” Phục Đình đi lại hai bước trước mặt hắn, khác hẳn với dáng vẻ lúc nãy ở trong thư phòng – quân phục uy nghiêm càng nổi bật vẻ oai hùng mạnh mẽ, bỗng chàng cười lạnh: “Cứ để chúng tôi, ông lau đao chờ chúng!”

Chàng không muốn phải động binh là vì đất Bắc, nhưng lúc này chúng đã phạm phải điều cấm.

Đầu tiên là Tê Trì, sau đến đứa con.

Chàng không lên tiếng nữa, muốn đánh thì đánh, sợ cóc gì.

Sau khi La Tiểu Nghĩa nhận lệnh rời đi, Phục Đình quay về thư phòng, xua đi khí thế giả như không có chuyện gì.

Trong thư phòng chỉ còn lại Tê Trì và Tào Ngọc Lâm, hai người đứng trước bản đồ nói chuyện, thấy chàng vào, Tào Ngọc Lâm ôm quyền cáo từ.

Tê Trì gọi Tân Lộ đến hầu hạ, đi đường xa xa xôi lại bỗng phải quay về, khéo nàng ấy còn chưa dùng bữa.

Tân Lộ ở cửa đi tới, mời Tào Ngọc Lâm rời đi.

Phục Đình đi đến, nhìn tấm bản đồ cạnh nàng, lần này hoàn toàn chiều theo ý nàng, nàng muốn sắp xếp ra sao thì cứ làm vậy, chàng chỉ cần phái người phối hợp là được, không khỏi hỏi một câu: “Thoải mái chưa?”

Tê Trì khiêm tốn đáp: “Cũng tạm.”

Chàng nghĩ, nàng đã chi một khoản tiền lớn thế rồi mà chỉ mới ‘cũng tạm’, khóe miệng nhếch lên: “Nàng đã tiêu nhiều rồi.”

Nàng nghĩ ngợi rồi cố ý nói: “Vốn thiệp đâu có muốn, nhưng tự dung thấy trong bụng đập quá, hình như là đang nhắc nhở thiệp gấp thiết thời, nên thiệp mới muốn xả giận.”

Nói đến đây, nàng gờ tay xoa bụng.

Phục Đình đi tới gần, tay trái ôm nàng, tay phải sờ lên bụng nàng: “Đập thật hả?”

Đương nhiên là không rồi, vẫn chưa đến thời điểm thai máy. Tê Trì chỉ bịa chuyện thôi, nhưng nghe chàng hỏi vậy thì cũng ngại nói thật.

Phục Đình áp tay lên bụng nàng, cách xiêm y cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp trong lòng bàn tay chàng, mà bên cổ còn ấm áp hơn thế – là hơi thở của chàng.

Phục Đình không hỏi nữa, cúi đầu, cổ áo quân phục cạ vào cổ nàng: “Vừa nãy hai người đang nhìn gì thế?”

Tại Tê Trì tê rần, gờ tay chỉ bản đồ: “A Thuyền nói cả khu vực rộng lớn này đều là chàng đánh chiếm.”

“Ừ.” Tầm mắt chàng hạ xuống cần cổ trắng nõn của nàng, đi xuống nữa là bộ ngực thấp thoáng sau áo, thuận miệng đáp một tiếng.

Cổ nàng nhón nhột, muốn tìm vấn đề để chuyển sự chú ý, bèn chỉ vào đường biên giới: “Sao không đánh tiếp tới đây?”

Cuối cùng chàng cũng nhìn lướt qua: “Ồ đó không có người.”

Thực ra chàng không có hiểu chiến như vậy.

Tê Trì không khỏi bật cười.

—

**Qin: Để đỡ mất thời gian beta, mong được các bạn check hộ trong lúc đọc có chỗ nào chưa xuôi hay lẩn cần giúp. ^^ Arigatou. ^^*

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Hết tiền nhiều thì công chuyện gì cũng giải quyết được tất.

Chỉ ra một khoản lớn mời người đến, chỉ nấy hôm nữa thôi hơn một trăm đại phu ở Trung nguyên sẽ đến đất Bắc, phủ đô hộ An Bắc đích thân kiểm tra, sau khi xác nhận không sao thì lại chọn ra các binh sĩ có kinh nghiệm hộ tống đến biên giới.

Thấm thoát một tháng trời qua, sáu châu ở biên cảnh cấp tốc vây quét ôn dịch. Nhưng những điều này, người trong phủ đô hộ chẳng cảm nhận được.

Chỉ qua thông tin Thu Sương đưa đến, Tề Trì mới biết được khái quát tình hình ——

“Y xá đã được xây xong, Giải Cửu chọn ra người lành nghề đi tiếp ứng, đồng thời cũng đã bịt miệng mọi người. Đồ đốc các phủ đều tưởng là sắp xếp của Đại đô hộ, còn ngạc nhiên ngờ rằng lần này Đại đô hộ đã đốc cả gia sản vào.”

“Các tiệm của gia chủ trên toàn quốc đều vận chuyển được liệu đắt tiền tới, cung cấp không gián đoạn. Hiện tại chỉ nghe nói có một người già không qua khỏi, còn lại không có tin xấu nào.”

“À đúng rồi, gần đây có thương gia mới gia nhập vào hiệu buôn ở thành Cổ Diệp mà gia chủ đã lập hợp đồng, giá được liệu đã được ổn định, tuy không có hàng nhưng không độn giá nữa...”

Thu Sương vừa cẩn thận bẩm báo kỹ lưỡng, vừa bận rộn chuyện trong tay.

Lý Nghiên đang đứng trước mặt nàng, còn nàng cầm thước đo đo kích cỡ cho cậu.

Đo xong thì thờ dài, bảo: “Thế tử cao lên nhiều rồi, phải may quần áo mới thôi.”

Tề Trì ngồi đối diện, đang còn nghĩ về những chuyện nàng bẩm báo, nhưng vừa nghe nói thế thì quan sát kỹ cháu trai.

Đứng là cậu đã cao lên không ít, nàng mỉm cười: “Thế thì may đồ mới đi.”

Lý Nghiên vội bảo: “Cô đừng lãng phí nữa, hiện tại đang là lúc cần dùng tiền mà.”

Cậu biết thứ gì cô cũng muốn tốt cho cậu nhất, nhưng đợt này chi tiêu quá nhiều, cũng biết tháng trước cô vừa bỏ ra một khoản lớn vì ôn dịch, hơn một tháng qua còn liên tục chi tiêu.

Tề Trì cầm bát canh, đó là canh chua chuẩn bị riêng cho nàng, không rõ có gì mà mang thai mấy tháng rồi, gần đây chỉ thêm món này.

Nàng thổi nhẹ, nhấp một hớp, nuốt xuống rồi nói: “Cứ làm đi, chút tiền ấy có đáng là bao.”

Thu Sương ghi nhớ, người ở phủ Quang vương có ai không biết gia chủ rất thương thế tử, chi phí ăn mặc chưa bao giờ kém cả. Nàng ta đã đo áo xong, lại nhìn xuống phân bụng hơi lồi của Tề Trì: “Nô tỳ cảm thấy cũng nên làm thêm vài bộ đồ cỡ nhỏ nữa, sau này tiểu lang quân hay tiểu nương tử ra đời thì cũng sẽ mặc.”

Tề Trì túm túm nhìn nàng ta: “Làm gì có chuyện nhanh thế.”

“Nhanh lắm ạ, gia chủ đã lộ bụng rồi kìa, người xem, chưa gì mà thế tử đã cao thế này rồi cơ mà.”

Thấy nàng ta cứ lải nhải, Tề Trì nói thẳng: “Tùy em.”

Thu Sương vui vẻ đi làm việc.

Gần đây nàng ta và Tân Lộ đều đang đoán xem gia chủ sẽ sinh tiểu lang quân hay tiểu nương tử, thời gian này khi tất cả mọi người đều lo lắng về bệnh dịch, thì chỉ có chút chuyện này là khiến bọn họ được vui vẻ.

Lý Nghiên không cần phải đứng yên nữa, cậu vận động hai cái, nhấc cánh tay mỏi nhừ lên, đi tới trước mặt Tề Trì: “Cô ơi, ai cũng nói ôn dịch này là do người Đột Quyết làm lây lan, vì sao bọn họ lại có bản lĩnh này?”

Tề Trì đặt bát canh xuống, cầm khăn nhẹ nhàng thấm môi: “Bản lĩnh cái gì, là lòng dạ độc ác.”

Lý Nghiên ngó người: “Sao cô lại nói thế?”

Tề Trì đáp: “Đột Quyết muốn phát tán ôn dịch này tức là trong bọn chúng đã có người bị nhiễm. Đến phụ nữ trong phủ tướng quân của chúng còn bị sai đi làm mặt thám, thì việc đẩy người bệnh ra trước nguy hiểm thì có là gì.”

Lý Nghiên nghe thế thì liu lười, “Chúng hậ đất Bắc đến thế à?” Nói tới đây, cậu như nhớ đến chuyện gì đó, nhanh chóng sửa lời: “Không đúng, bọn chúng muốn nhằm vào Trung Nguyên?”

“Không sai, nói là hận thù, chi bằng nói là ngập nghề.” Tê Tri thở dài cái thụt, “Vùng đất rộng lớn thế này, chi cần xông vào là sẽ tiến thẳng đến đường chính Trung Nguyên, thiên hạ này mười đường mệnh mông núi sông tráng lệ, phồn thịnh giàu có bao nhiêu, có ai không muốn dòm ngó.”

Lý Nghiên đã hiểu, xúc cảm lại nặng thêm: “Đất Bắc là bức thành che chắn quốc gia, dựng đã trấn thủ ở đây nhiều năm, nhất định thánh nhân rất tín nhiệm dựng.”

Tê Tri không khỏi bật cười.

Tín nhiệm ư? Nàng không thấy vậy, nếu tín nhiệm thật thì đã không có chuyện giả nằng cho chàng, chẳng qua thánh nhân chi là không thể không tín nhiệm.

Đổi lại người khác thử xem, liệu có thể chèo chống đất Bắc đứng vững nhiều năm trong tình cảnh cùng khổ này nổi không?

Chi có Phục Đình mà thôi.

E rằng người khác chưa chắc đã có sức chịu đựng can rắng xông pha, cũng không có sự kiên cường thà rằng thân gãy vẫn giữ bất khuất.

Nghĩ tới đây, nàng lại nhìn cháu trai thêm mấy lần.

Nàng không ngờ là cậu đã cao đến thế, ngay cả tầm nhìn cũng bao quát hơn, bắt đầu quan tâm đến những chuyện này rồi.

Đang định mở miệng thì Tân Lộ đi vào: “Gia chủ, người có thư ạ.”

Lý Nghiên đúng là hiểu chuyện, sợ cô mệt nên đi tới lấy thư rồi đặt vào tay Tê Tri.

Tê Tri mở ra xem, đầu tiên là đọc nội dung rồi mới nhìn lá thư, đầu sắc mặt không đổi nhưng ánh mắt lại lạnh dần, đưa cho Tân Lộ rồi nói: “Đốt đi.”

Cảnh này hơi quen, Tân Lộ đưa tay nhận lấy, bỗng buột miệng: “Chắc là lại...”

Nhưng ngại có mặt Lý Nghiên nên nàng ta dừng lại.

Tê Tri gạt đầu, lại là Thôi Minh Độ gửi đến.

Lần này nàng lấy cố đang có thai nên trong người không khỏe, mời chừng trăm đại phu đến khám bệnh, thực đúng là đã bỏ ra một khoản lớn, dù là quý nữ nhà ai thì cũng không rầm rộ đến vậy.

Hôm đó Phục Đình hỏi nàng, không sợ bị nói là được sủng sinh hư sao?

Hình như là bị chàng nói trúng rồi.

Tin tức vừa truyền đi, Ung vương lại không kiềm được vào cung bẻm mép.

Giờ Thôi Minh Độ lại báo tin cho nàng.

Nghe nói là trong bữa tiệc tư gia hoàng cung, khi thánh nhân còn căn dặn thân quyến hoàng tộc phải cẩn kiem, thì Ung vương bắt đầu bóng gió bảo nàng kiêu căng phung phí.

Lần này khác lần trước, Thôi Minh Độ kể rằng sau khi nghe nói vậy, thánh nhân đã quát Ung vương ngay trước mặt mọi người, khiến Ung vương bề mặt rất khó xử.

Ở cuối thư, Thôi Minh Độ nói vài câu chúc mừng nàng, bảo là từ Mạt Hạt quay về gấp gáp quá, không thể đích thân đến chúc mừng, thậm chí còn nói vì nàng mang thai mà Phục Đình rầm rộ đến vậy, xem ra là rất chiều chuộng nàng.

Ngôn từ có lẽ lại rất chừng mực, đúng là như người khác so với người ngày trước nói lời quá phận.

Trong ánh mắt khó hiểu của Lý Nghiên, Tân Lộ thiêu lửa đốt thư.

Tê Tri nhìn trang giấy hóa thành tro, rơi xuống bên chân mình, bỗng nảy sinh một cảm giác ——

Thôi Minh Độ nhiều lần nói những chuyện nhỏ nhặt này với nàng, cứ như là đứng về phía nàng vậy.

Nàng vô thức nhớ lại bộ dạng áy náy của y lúc đó, thậm chí là cả dáng vẻ muốn chịu trách nhiệm cho nàng, trông mắt động đậy, khóe môi khẽ nhoeo cong.

Nghĩ bụng, chi là từ hôn thôi, thế mà trông y lại như cảm thấy có lỗi với nàng?

Bỗng bên ngoài vang lên tiếng động, dường như có rất nhiều người rảo bước bện rộn.

Tân Lộ đi ra ngoài nhìn rồi trở vào bẩm báo: “Đại đô hộ đã về, còn hạ lệnh mở cửa chính trong phủ.”

Tê Trì giật mình, nhìn ra ngoài.

Định đón khách hay sao vậy?

Ngay sau đó có hai tỷ nữ đi tới, hành lễ rồi nói: “Phụng lệnh Đại đô hộ, mời phu nhân tắm rửa tay xiêm y, đến tiền viện gặp khách.”

Cửa lớn phủ đô hộ mở rộng, người làm khoanh tay đứng hai bên.

Khoái mã phi tới, xe lăn bánh lọc cọc, lần lượt dừng lại trước cửa phủ.

Tiền viện bận bịu bề bộn, lúc Tê Trì tới thì đã thấy Phục Đình đứng trong sảnh.

Chàng mặc bộ quân phục mà nàng làm cho, đai lưng thắt chặt, ủng dài ôm chân, tay nắm đao đặt ra sau lưng, mặt ngược lên, mắt sáng lấp lánh như muôn ngàn sao.

Tê Trì đi đến trước mặt chàng, nhìn thoáng ra bên ngoài: “Khách nào tới vậy?”

“Đô đốc sáu châu ở biên cảnh.” Phục Đình nói: “Ta đã hạ lệnh gọi bọn họ đến gặp mặt, hôm nay đã đến đông đủ.”

Tê Trì gật đầu, ý là hiểu rồi, nhớ đến thông tin Thu Sương đã báo, nghĩ có lẽ xử lý chuyện ôn dịch đã thuận lợi, nếu không thì chưa chắc bây giờ bọn họ đã tới được.

Phục Đình nhân đó đánh giá nàng một phen, bộ trang sức nàng cài trên tóc dao động, thoa môi tô má, đã đổi sang váy chèn màu vàng nhạt, khoác thêm đai lụa trắng như tuyết, hết như áng mây trời.

Dẫu gì cũng đang mang thai, phái đoàn này tới có thể sẽ làm khổ nàng rồi, chàng đang định hỏi có phải thấy mệt không, thì bỗng gương mặt đã điểm tô của nàng quay qua, nhìn thẳng vào chàng.

“Có chuyện này kể ra rất lạ, chàng có muốn nghe không?”

Phục Đình nuốt câu hỏi vào: “Chuyện gì?”

Tê Trì đảo mắt: “Nghe nói chuyện mời đại phu lần này, Ung vương đã mách lẻo chỉ trích thiếp trước mặt thánh nhân, thánh nhân vốn rất tin tưởng ông ta, thế mà giờ lại trách móc nặng nề, chàng nói xem là vì có gì?”

Phục Đình đứng thẳng người trước mặt nàng, nhìn nàng bảo: “Dĩ nhiên là vì trước đó đã có tấu sớ trình báo rõ chuyện ôn dịch.”

Nàng lẩm bẩm: “Quả nhiên.”

Chứ sao thánh nhân có thể ra mặt cho nàng được, chẳng qua là vì đã biết chuyện trước rồi.

Lúc nghĩ đến đây nàng cũng đoán chắc là chàng đã làm gì đó, giờ thì đoán đúng thật.

“Ung vương bụng dạ nhỏ nhen, nói không chừng sau này sẽ hận lây sang chàng đấy.” Nàng cố ý nói, trong lòng nói tiếp một câu: có điều cũng may ông ta là đồ ngốc.

Phục Đình chẳng buồn để tâm, chàng đã viết tấu trình báo cáo tình hình rồi, dẫu sao có thể sẽ phải xuất binh bất cứ lúc nào, nhưng đúng là cũng muốn nhằm đề phòng những miệng lưỡi như thế này.

Dù nàng đã nói câu “vậy thì càng hợp lý”, cũng chẳng màng đoái hoài tới thanh danh, song nàng đã làm những chuyện này vì đất Bắc, chàng sẽ không để bất cứ kẻ tiểu nhân nào đặt điều gièm pha nàng nữa đâu.

Dù thánh nhân có tin tưởng Ung vương một cách mù quáng, thì cũng phải biết Đột Quyết là chuyện quốc gia đại sự, sẽ không đến nỗi truy cứu việc nhỏ lông gà vớ tỏi này.

Nghĩ tới đây, chàng bỗng hỏi: “Nàng nghe ai nói vậy?”

Tê Trì không biết nên trả lời thế nào, không thể cứ nói là Thôi Minh Độ gửi thư tới được, nói thế thì khác gì kiểm chuyện vô có?

Cũng may, đang do dự thì La Tiểu Nghĩa đã đến.

Hắn ôm quyền: “Tam ca, tâu tâu, các vị đô đốc đã đến rồi.”

Phục Đình nắm tay Tê Tri, dìu nàng ngồi lên giường nhỏ ở bên trên.

Tê Tri ngồi xuống cạnh chàng, Phục Đình vẫn nắm tay nàng, cuối cùng buông ra, đặt tay ra sau lưng nàng.

Nàng nửa tựa vào chàng, ngồi sát vào chàng, nhưng lại thấy ngại nên đỡ cánh tay chàng ngồi thẳng dậy, nhỏ nhẹ hỏi: “Chỉ là gọi bọn họ đến gặp thôi mà cũng phải ra mắt báỉ kiến hả?”

Phục Đình gật đầu: “Đô đốc dưới quyền vào phủ đô hộ thì ắt phải báỉ kiến.”

La Tiểu Nghĩa ở cạnh nghe thế, cười nói: “Phủ Đại đô hộ đã bảo vệ các phủ đô đốc của các châu bên dưới, chính là bầu trời của đất Bắc, bọn họ vào phủ báỉ kiến là lễ nghĩa cấp bậc. Mà này cũng chưa là gì đâu, tẩu tẩu đợi coi, đợi tới ngày đất Bắc bắt đầu thu thuế, có khi có thể thấy hai mươi hai lượt đại báỉ nữa kia!”

“Hai mươi hai lượt đại báỉ là gì?” Nàng hỏi Phục Đình.

Chàng nhìn sang: “Mỗi năm đến lúc nạp cống, đô đốc của tám phủ mười bốn châu sẽ dẫn theo gia quyến vào phủ Hãn Hải báỉ lạy báo cáo tình hình, chính là hai mươi hai lượt đại báỉ.”

Dừng một lúc, chàng lại nói: “Đã nhiều năm không thu thuế, nên cũng nhiều năm rồi không có chuyện đó.”

Tê Tri nghĩ, đúng là nàng có nghe nói, là lễ nghi tối cao ở các phủ Đại đô hộ.

Có điều đến hiện tại chỉ thấy đất Bắc đang oằn mình khôi phục, mà quên mất phủ đô hộ An Bắc vốn là chỗ ở của đại tướng chôn biên cương, là biểu tượng hùng binh của một phương trời.

Nàng hình dung đến cảnh tượng ấy, hàng lông mày nhíu lại: “Lớn vậy, thiếp không tiếp nổi đâu.”

Nàng nói đùa, cảm thấy phô diện thế này quá lớn, hèn gì đến thánh nhân cũng phải kiêng dè các phủ Đại đô hộ.

Phục Đình nói: “Nàng phải tiếp.”

Nàng ngược nhìn chàng, trong mắt chan chứa ý cười: “Cũng phải, thiếp chỉ ra nhiều vậy mà.”

Chàng mấp máy môi như thể cảm thấy buồn cười, giọng ồm ồm: “Dù nàng không làm gì thì cũng phải tiếp lễ.”

Chỉ cần nàng vẫn là phu nhân của chàng, còn ngồi bên cạnh chàng, thì sẽ phải nhận lễ.

Tê Tri không nói nữa, bởi các đô đốc đã tiến tới báỉ kiến.

Đô đốc ở sáu châu biên giới dẫn theo phu nhân, người nào người nấy cũng đầy mệt mỏi, bụi phủ tóc mai.

Ngoài bọn họ ra, đô đốc Cao Lan cũng có mặt – y tới là để đưa chiến mã đến.

Dẫu chỉ có đô đốc bảy châu, nhưng khung cảnh bọn họ đồng loạt quỳ gối bên dưới cũng đã vô cùng thành kính.

Tê Tri ngồi ngay ngắn nhận lễ, ở đây nàng chỉ có ấn tượng với đô đốc Cao Lan và đô đốc U Lăng, những người còn lại đều là mới gặp lần đầu, chỉ thấy ai ai cũng lớn tuổi.

Phục Đình ngồi bên đứng dậy, nhìn thoáng qua nàng rồi trầm giọng lên tiếng: “Được rồi.”

Lễ nghi đã đủ, chàng không chậm trễ nữa.

La Tiểu Nghĩa hiểu rõ, lập tức gọi các vị đô đốc theo Đại đô hộ nghị sự.

Còn các vị phu nhân đô đốc, đương nhiên sẽ đi cùng phu nhân Đại đô hộ.

Tần Lộ và Thu Sương nhanh nhẹn đến mời chư vị phu nhân tới sảnh bên ngồi.

Lúc Tê Tri đứng dậy đi ra, thấy La Tiểu Nghĩa vẫn chưa đi.

“Tẩu tẩu, tam ca nói nếu tẩu thấy mệt thì cứ đi nghỉ đi, không cần phải tiếp gia quyến của các đô đốc đâu.” Tam ca hần đi trước, bảo hần ở lại là để nhấn lời.

Tê Tri gọi hần lại: “A Thuyền đâu rồi? Bảo cô ấy đến tiếp cùng là được.”

Nàng nhớ cũng đã một thời gian rồi không gặp Tào Ngọc Lâm, ắt hẳn Tào Ngọc Lâm rất quen gia quyến các đô đốc này.

La Tiểu Nghĩa gượng cười: “Tàu tàu cũng biết cô ấy vốn hành tung bất định từ trước tới giờ mà, ta cũng chỉ gặp cô ấy một lần trong lúc lo liệu chuyện ôn dịch, về sau không gặp lại lần nào. Dù gì vẫn còn ở trong phủ Hãn Hải, chắc bữa nào đó sẽ ghé thôi, không phải đợt này cô ấy hay tới thăm tàu tàu lắm à.”

Tê Tri nghĩ cũng phải, thời gian này Tào Ngọc Lâm rất năng tới, chắc là vẫn đang ở phủ Hãn Hải.

Nói nữa lại sợ hấn khó xử, nàng bèn đi đến sảnh bên trước.

Trời dần tối.

Phục Đình không chậm trễ khác nào, ngồi trong phòng họp nghe các đô đốc bẩm báo về tình hình ôn dịch ở biên giới, rồi lại bàn bạc chuyện bố trí biên phòng.

Buổi nghị sự kéo dài quá lâu, lúc đi ra thì trời đã tối đen.

Trong phủ đô hộ cũng đã thấp đèn.

La Tiểu Nghĩa tiếp khách, chư vị đô đốc đều được mời đi dùng cơm.

Cứ tưởng Tê Tri đã đi ngủ sớm nên chàng đi tắm trước, lúc thất áo đi ra, chàng vừa nghĩ chuyện ở biên giới vừa nhìn lướt qua.

Bỗng thấy từ đằng xa, Tân Lộ và Thu Sương bung khay trái cây đi ngang qua hành lang rồi tiến tới tiền viện, lúc này mới biết thì ra Tê Tri vẫn chưa ngủ.

Chàng nhấc chân đi tới, đến ngoài sảnh bên, quả nhiên nghe thấy âm thanh cười nói bên trong, không chỉ Tê Tri vẫn chưa ngủ, mà thậm chí các vị phu nhân đô đốc cũng có mặt.

...

Ở trong sảnh đang rất náo nhiệt.

Các vị phu nhân biết phu nhân Đại đô hộ có thai nên đều đem quà tới.

Nhưng hiện tại các châu đang gặp tai ương, tuy Tê Tri nhận quà nhưng lại càng đáp lễ nhiều hơn, nhất thời khiến các vị phu nhân thụ sủng nhược kinh.

Chỉ có Lưu thị – phu nhân của đô đốc Cao Lan là bình tĩnh nhất.

Thậm chí nàng ta còn muốn tìm cơ hội nói cho những người khác biết hồi trước vị phu nhân Đại đô hộ này đã vung tiền ở trường ngựa như thế nào, phu nhân Đại đô hộ đã quen tiêu xài xa xỉ, mà Đại đô hộ cũng mặc kệ.

Sau một hai bận như vậy, các vị phu nhân cũng dần gần gũi với Tê Tri hơn.

Ngồi hàn huyên cùng nhau, qua các nàng Tê Tri cũng biết ôn dịch đã được khống chế, rồi sau đó tán gẫu nhàn thoải.

Không thể làm lơ cánh đàn ông bàn chính sự, nên mọi người chỉ biết ngồi thế.

Nhưng nói rồi thì cũng đến lúc hết chuyện để nói.

Do có lòng mời chào, Lưu thị kịp thời đề nghị một trò chơi.

Trong số mọi người, Tê Tri đã có duyên gặp nàng ta một lần nên coi như quen biết. Nếu nàng ta đã mở miệng, dù nàng không hứng thú lắm nhưng vẫn hỏi: “Trò chơi gì?”

Lưu thị nói: “Nay phu nhân đang có thai, không tiện cử động, gọi tỳ nữ dọn một chiếc bình tới, ngồi một bên chơi ném bình là được.”

Ném tên vào bình là trò chơi bắn tên trong lục nghệ* của cánh đàn ông, dần biến đổi thành trò chơi của phái nữ như bây giờ.

(*Lục nghệ: người xưa chỉ lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán.)

Tê Tri mỉm cười: “Mọi người muốn chơi thì chơi đi.” Vừa nói vừa ra hiệu Tân Lộ Thu Sương đi sắp xếp.

Chẳng mấy chốc đã bày xong, các vị phu nhân lần lượt ra sân, liên tục mấy vòng như vậy, chơi say sưa tới mức quên cả thời gian.

Tê Tri đã gặp đô đốc U Lăng một lần, phu nhân của y là nữ nhân người Hồ trong cùng bộ tộc, hai tay nâng mũi tên đưa đến cạnh Tê Tri, cười nói: “Đại đô hộ anh dũng thiện chiến, liệu phu nhân có thể biểu diễn thân thủ được không?”

Mũi tên được chế tạo riêng, ngay cả đầu mũi tên cũng là làm bằng gỗ. Tê Tri cầm trong tay, cảm thấy buồn cười.

Nàng chơi trò này không giỏi, nhưng cũng không phải vấn đề gì to tát, là người thì cũng có điểm mạnh điểm yếu, từ nhỏ nàng chỉ giỏi toán học cửu chương, có thiên phú trong chuyện kinh doanh thì không giỏi những thứ này cũng đã sao?

Nàng tiện tay ném đi, quả nhiên, không trúng.

Phu nhân đô đốc U Lăng cũng thẳng tính, lại còn chặc một tiếng: “Hãy dà, tiếc quá!”

Vẫn là Lưu thị biết làm người, cảm một mũi tên khác đưa tới: “Phu nhân chỉ là nhất thời sẩy tay thôi, chắc chắn lần sau có thể trúng.”

Tê Tri khoát tay: “Thôi, mọi người cứ chơi đi.”

So với kiếm tiền, có bảo nàng chơi nữa thì cũng chỉ vậy mà thôi.

“Phu nhân việc gì phải khiêm tốn thế, người là huyện chủ tôn thất, trò con con này chỉ là chút tài mọn với người mà thôi.” Lưu thị cười nịnh.

Tê Tri đành ném lần nữa.

Vẫn không trúng.

Lúc mọi người thờ dài thì Lưu thị lại nhặt lên, nói: “Do ta không chinh lại bình, phu nhân thử ném lại lần nữa xem.”

Tê Tri cười nhìn đi chỗ khác, không muốn nhận lấy, bỗng Tân Lộ tiến tới ghé sát vào tai nàng thì thầm.

Lưu thị lại đưa mũi tên gỗ tới.

Tê Tri nhìn Tân Lộ, lại nhìn ra sau lưng, cuối cùng vẫn cầm lấy, đứng dậy nói: “Thôi, đây là lần cuối cùng.”

Ban nãy Tân Lộ mới nói vào tai nàng rằng: Đại đô hộ bảo, ném như thế không trúng, phải đi ra sau bình phong thì mới trúng.

Nàng không biết Tân Lộ nghe Phục Đình nói ở đâu, lại còn hướng dẫn nàng như vậy, tuy không tin, nhưng dù gì cũng định ném xong lần này sẽ đi, giỡn chút chắc cũng không vấn đề.

Tê Tri tới sau bình phong, ánh đèn chiếu chẳng đến, nơi đây chìm trong bóng tối.

Nàng đứng ngay cạnh bình phong, giờ cánh tay lên.

Bỗng một cơ thể dán vào sau lưng, một tay nắm lấy cổ tay nàng, nàng còn đang ngẩn ngơ thì tay kia đã ôm ngang hông nàng, *suyt* một tiếng vào tai nàng.

Sau đó, bàn tay ấy nắm lấy cổ tay nàng phẩy một cái.

Bỗng một tiếng “keng” vang lên, ném trúng rồi.

Nàng ngoái đầu nhìn, thấy bóng người cao to ẩn trong ánh đèn, chẳng rõ chàng tới đây lúc nào, lại chẳng để một ai phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

“Trúng rồi!” Thấy mũi tên rơi vào bình, Lưu thị là người đầu tiên vỗ tay cười nói: “Đã bảo chuyện này có là gì với phu nhân!”

Thực tình nàng ta cũng thờ phào, ai mà chẳng muốn lấy lòng phu nhân Đại đô hộ, nếu không trúng nữa thì khéo nàng ta phải lấy cớ là mang thai khó hoạt động rồi cho qua mất.

Nhưng dù gì cũng là quý nữ trong hoàng tộc, từ nhỏ con cháu quý tộc đã thường xuyên gặp mấy trò vui này, quả nhiên vẫn chơi được.

Phu nhân của đô đốc U Lăng cũng thẳng thắn cười to: “Thì ra là phu nhân giấu nghề, ắt là vì giữ mặt mũi cho chúng tôi rồi.”

Lập tức, các vị phu nhân đô đốc khác cũng luôn miệng tán dương, khen không dứt lời.

Dấu sao cũng là người phụ nữ tôn quý nhất đất Bắc, dù ném không trúng cũng phải khen hết nấc như Lưu thị, huống hồ bây giờ đã trúng rồi, lại thêm cơ

hội để gần gũi.

Tê Tri mỉm cười, liếc nhìn vào trong túi, cố ý nói: “Ta đoán do là đứng đây nên mới ném tốt, vậy thì ném nữa đi.”

Mọi người ríu rít đáp được.

Tê Tri lùi ra sau, lại đứng cạnh bình phong, đầu tiên là cố ý nhấc tay lên, tầm mắt của mọi người bị thu hút, bất giác nhìn về phía miệng bình.

Một chớp mắt tiếp theo, cánh tay nàng bị nắm lấy, thân thể người đàn ông phía sau tức khắc áp sát, nhẹ nhàng ném đi.

Các vị phu nhân nhìn miệng bình, tới tấp vỗ tay cười khen.

Quả nhiên lại trúng nữa rồi.

“Không hổ là phu nhân Đại đô hộ!”

“Sau này không dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt phu nhân nữa.”

Ngay sau đó, một mũi tên nữa lại rơi vào miệng bình, lại một tiếng *cách* giòn giã.

Các vị phu nhân lại khen ngợi tiếp.

“Trúng ba lần liền, phu nhân đúng là quá lợi hại!”

Tiếng tăng bốc thay nhau vang lên.

Tê Tri thấy thế thì thôi ném nữa, nếu ném tiếp, e là sẽ bị các nàng tăng lên trời mất.

Nàng đánh mắt ra hiệu cho Tần Lộ, Tần Lộ lập tức hiểu ý: “Giờ đã không còn sớm nữa, chư vị phu nhân cũng nên tạm nghỉ thôi ạ, thực sự chơi đã lâu rồi.”

“Đúng thế đúng thế, đã làm phiền phu nhân Đại đô hộ rồi, chúng ta nên cáo từ thôi.”

Lời tự trách áy náy luân phiên kéo đến, các vị phu nhân cũng biết mình đã thất lễ, đồng loạt kính cẩn hành lễ.

Tê Tri xoay người lại, đi vào chỗ khuất sau bình phong.

“Ồ?” Có người ở sau lưng thốt lên.

Nàng lo bị nhìn thấy nên rào nhanh bước chân, đi chưa được mấy bước thì cổ tay bị chụp lấy. Trong góc khuất ánh đèn, nàng bị người đàn ông kéo lấy cánh tay, nhanh chóng đi ra ngoài.

Băng qua hành lang, chẳng hề dừng chân, hai cơ thể vẫn áp sát nhau tới tận khi đẩy cửa thư phòng ra đi vào.

Tê Tri dựa lưng vào cánh cửa, hơi thở trở nên dồn dập bởi đi quá nhanh.

Đại đô hộ và phu nhân Đại đô hộ lại chẳng khác gì kẻ gian, nghĩ đến cũng thật buồn cười: “Lắm la lắm lét, cứ như làm chuyện xấu không bằng.”

Phục Đình ôm siết nàng, cũng muốn cười thật, bây giờ mới giống lắm la lắm lét hơn.

Trong thư phòng chỉ châm một ngọn đèn, tranh sáng tranh tối thay nhau. Chàng cụp mắt, dưới ánh đèn tù mù nhìn thấy lồng ngực nàng phập phồng, nắm tay nàng cúi đầu xuống, hơi thở phả vào cổ nàng: “Úm, còn thế này thì sao?”

Bên ngoài vang lên tiếng nói chuyện mơ hồ ——

“Đại đô hộ đã hạ quyết tâm rồi.”

Theo sau là tiếng của La Tiểu Nghĩa: “Đương nhiên, tam ca mà còn cần khách khí với Đột Quyết à.”

Có vẻ các vị đô đốc chuẩn bị rời phủ, tiếng nói chuyện xa dần.

“Chàng hạ quyết tâm gì thế?” Tê Tri hờn hờn hỏi, cơ thể người đàn ông đè trước người nàng.

Phục Đình đang hôn cổ nàng, môi chuyển qua mà sát tai nàng: “Không cần quan tâm.”

Cổ tê rần, do chàng hôn mạnh quá.

Tim nàng đập nhanh *thình thịch*, bàn tay vô thức bắt lấy thắt lưng chàng, ngón tay khảy móc xoa nắn nửa vòng tròn.

Chàng vừa tắm xong nên không thắt chặt đai lưng, chỉ gỡ có hai cái là thắt lưng lập tức lỏng ngay.

Phục Đình ngấm dãi tai nàng, bỗng dừng lại, tay giữ thắt lưng, lùi ra sau, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào nàng.

Tê Tri vẫn còn thờ đốc, nàng nhìn chàng, gương mặt trong ánh đèn ửng đỏ.

Phục Đình nghiêng rặng, bị quuyền rũ bởi ánh mắt nàng thì lại cúi đầu hôn ngấu nghiêng, tay xoa lên ngực nàng.

Tê Tri nhũn người trong lòng chàng, lập tức được chàng đỡ lấy, hơi thở dồn dập, sắp đứng không nổi nữa rồi.

Chàng như phát giác ra, thu tay về ôm nàng lùi ra sau, cho đến khi bắp chân va đập mạnh thì mới dừng lại, đã tới cạnh giường rồi.

Tân Lộ ở ngoài bấm báo: “Bẩm gia chủ, các vị đô đốc đã dẫn phu nhân ra về rồi ạ.”

Nàng hoàn hồn, đáp: “Biết rồi.”

Lập tức đôi môi bị khóa lại.

Phục Đình đã nghe thấy Tân Lộ rời đi.

Khi miệng lưỡi đã tê dại, rốt cuộc Tê Tri cũng tìm được kẻ hở, khẽ đẩy chàng ra: “Chân thiếp môi... ”

Phục Đình dừng lại.

Cái đẩy này như khiến chàng bừng tỉnh, chàng nhìn xuống người trong lòng, cuối cùng cũng kìm nén không tiếp tục nữa, gờ tay diu nàng ngồi xuống, “Ngồi đi, đứng này giờ rồi.”

Tê Tri ngồi xuống giường, hơi thở gấp gấp, mắt vẫn nhìn chàng.

Phục Đình ngồi xuống, vén váy nàng lên, ấn ngón cái lên bắp chân nàng mấy lần, nói: “Là phương pháp trong quân đội.”

Tê Tri “ừ” một tiếng, chỉ bấm mấy cái mà đã cảm thấy thoải mái hơn rồi. Nàng chuyển mắt nhìn lên đỉnh đầu chàng, búi tóc chàng gọn gàng, dính vài giọt nước sau khi tắm.

Nàng vươn tay sờ lên vành tai chàng, rồi ngón tay xoa lên mái tóc vừa cứng vừa đen của chàng, nghiêng người tới hỏi nhỏ: “Chàng đang kìm nén đấy à?”

Tuy chàng hôn rất mạnh nhưng đã kiềm chế hơn rất nhiều so với lúc trước, nàng có thể cảm nhận được.

Phục Đình liếm rặng, bụng nhũ, dễ thấy vậy à?

Chàng ngừng đầu nhìn nàng chăm chú, ánh mắt lại quét xuống bụng nàng: “Sợ làm đau nàng với con.”

Gương mặt Tê Tri lại dần dần đỏ lựng, nàng chớp mắt, giọng be bé: “Đại phu đã nói rồi, ba tháng đầu và hai tháng cuối là không được, còn lại chỉ cần nhẹ nhàng...”

Mặt nàng đỏ thắm ướt át, thậm chí cảm thấy được ánh mắt Phục Đình nhìn mình tới đi, thế là nhìn đi chỗ khác, nhưng rồi lại nhìn về, ý tứ ra sao không cần nói cũng biết.

Ám chỉ rằng bây giờ có thể.

Tuy là lời riêng tư giữa vợ chồng với nhau, dẫu vậy cũng chẳng tránh được xấu hổ, nàng chậm rãi đứng dậy, cách ra khỏi chàng hai bước: “Thiếp chỉ nghe đại phu nói thế thôi.”

Tay bị giữ lấy, Phục Đình đứng dậy, đi tới một bước ngồi xuống giường, gờ tay kéo nàng đến, giọng trầm trầm: “Nàng cũng kìm nén đấy thôi.”

Nàng chớp mắt, khóe mắt cong cong, thấp giọng phủ nhận: “Có đâu.”

Phục Đình kéo tay nàng ấn vào sau thắt lưng, nâng mặt nàng lên quan sát như thể muốn xem nàng có nói láo không.

Tê Tri đúng là nói xạo.

Ở trước mặt, Phục Đình đã rút thắt lưng ra, nhìn nàng chăm chú, nói nhỏ: ngồi lên đi.

Đầu nàng nổ *ầm* một tiếng, toàn thân tức khắc nóng ran.

...

Bóng người chấp chôn trong ánh đèn.

Y phục trên người Tê Tri tuột nửa, nàng vịn vai chàng, ngồi trên người chàng.

Hai tay Phục Đình nâng eo nàng lên, gần như không để nàng phải tốn sức. Đã quen với những lần hoan ái mạnh mẽ của chàng, ra vào nhẹ nhàng như thế này thì đúng thật là lần đầu.

Song lại đưa đến cảm nhận khó tả lạ thường, nàng cắn môi rồi buông ra, rồi lại cắn tiếp.

Cuối cùng, nàng phủ phục bên hõm vai chàng, mặc chàng đòi hỏi.

Phục Đình đỡ nàng, chậm rãi di chuyển, hô hấp nặng nề.

Chàng vẫn đang rất kìm nén, vậy nhưng lại không thể ngừng chạm vào nàng, chạm vào rồi vẫn phải kiềm chế, bởi thực sự sợ làm nàng bị thương.

Tê Tri xoa lên lưng chàng, sờ phải vết sẹo trên lưng thì xoa nhẹ.

Lại mon tron vết thương dưới cổ chàng đã được nàng chữa khỏi, cả vết thương bị trúng tên vừa gỡ cao dán không lâu, ở đó để lại vết sẹo to chừng đầu móng tay, nàng nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve, tựa như đang thử xem chàng còn đau không.

Bên tai nghe thấy hơi thở của Phục Đình càng thêm nặng nề, thậm chí cả tiếng thở dốc.

Nàng mới biết, thì ra người đàn ông này cũng sẽ khó nhịn tới mức phát ra tiếng.

Nhưng chẳng mấy chốc nàng đã phải nhanh chóng xóa bỏ những suy nghĩ lung tung ấy, dù có dịu dàng mấy thì nàng vẫn không kìm được hé môi thở dốc, ôm siết cổ chàng.

Phục Đình đột ngột xoay mặt lại, ngậm lấy cánh môi nàng.

Lưỡi nàng bị cuốn lấy, cơ thể lên xuống bởi sự điều khiển của tay chàng, đầu óc trở nên quánh đặc.

Chẳng rõ đã bao lâu trôi qua, chàng dừng lại.

Tê Tri tựa hẳn vào lòng chàng, còn đang thở nhẹ.

Phục Đình nâng hông nàng lên, kéo y phục của nàng xuống, miệng dán vào bên tai nàng, bỗng nói: “Ngày mai ta phải khởi hành rồi.”

Cầm nàng gác trên vai chàng, thần hồn vẫn chưa trở về: “Ừm, khởi hành đi đâu?”

“Đến biên giới phòng thủ.”

Cuối cùng nàng cũng nhận ra, nhất thời im lặng.

Thì ra quyết tâm nghe được trước đó là chỉ chuyện này.

Lúc bàn bạc với các đồ đốc, Phục Đình đã lập kế hoạch xong xuôi.

Vừa họp xong đã vội vã tới tìm nàng cũng là bởi chuyện này.

Sáng sớm hôm sau, chàng dậy rất sớm, ngồi trên giường nhìn Tê Tri.

Đêm qua là chàng ôm nàng về phòng.

Trước khi đi ngủ, nàng có hỏi một câu: Lần này chàng sẽ đi bao lâu?

Chàng trả lời: phải xem Đột Quyết thế nào.

Nàng nghe xong thì nằm nghiêng trên gối, nhìn chàng bảo: xem ra là sẽ rất lâu.

Thậm chí khi ấy chàng đã muốn hỏi, liệu có nhớ chàng không?

Nhưng cuối cùng vẫn chẳng hỏi, tông quân tác chiến nhiều năm đến thế, tự bao giờ chàng lại do dự đến vậy, làm như bị phụ nữ níu chân thì sao chỉ huy được sáu quân.

Trời hửng còn tối, chàng mặc quân phục rồi đi tới trước giường nhìn thoáng qua, có lẽ tối qua nàng mệt lắm rồi, đến bây giờ vẫn ngủ say, mí mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều.

Rồi chàng nhìn lướt qua bụng nàng, đếm lại góc chấn, quay đầu đi ra ngoài.

La Tiểu Nghĩa đã dậy từ sớm, đứng chờ ngoài cửa phủ, mặc giáp trụ trên người.

Phục Đình đã cạo râu, tinh thần dồi dào, sau lưng đeo đao, một tay cầm kiếm một tay cầm roi ngựa, bước chân vững vàng tựa sấm.

La Tiểu Nghĩa chỉ nhìn thôi mà đã có cảm giác sắp phải nghênh chiến, hắn ôm quyền báo: “Tam ca, đã điểm binh mã rồi, đô đốc các phủ cũng muốn theo quân lên đường, các vị phu nhân đô đốc còn muốn đến bái biệt tâu tâu.”

“Thôi, cứ để nàng ngủ.”

Tối qua các nàng cũng đã đợi trễ lắm rồi.

Phục Đình đi xuống thềm, trường kiếm cài dưới yên ngựa, kéo cương xoay người đi lên.

...

Tê Tri ngồi trước bàn, cầm cán thìa múc từng miếng điểm tâm.

Nàng dậy cũng sớm, nhưng Phục Đình đã đi trước một bước mất rồi.

Tân Lộ đứng cạnh thưa: “Đại đô hộ đi rất lặng, chắc hẳn là muốn gia chủ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.”

Tê Tri cũng đã dần hiểu được tác phong của Phục Đình, dù chàng đến đâu thì đều mạnh mẽ vang dội, mà nếu đã muốn phòng thủ Đột Quyết thì sẽ càng như thế.

Nàng nghĩ ngợi, đoạn đặt muống xuống: “Vẫn nên đi đưa tiễn.”

Tốt xấu gì các vị đô đốc và phu nhân vẫn ở đây, bọn họ gấp gáp tới, rồi nay vì một mệnh lệnh mà phải đi liền, nên nàng cũng không thể không lộ mặt được.

Tân Lộ đang định khuyên nàng không cần đi nhiều làm gì, nhưng thấy nàng đã đứng lên thì vẫn cầm áo khoác mỏng tới, choàng lên người nàng.

Binh mã xuất phát trực tiếp từ doanh trại, đoàn cân hùng vĩ kéo dài dừng ở ngoài thành, Phục Đình muốn ra khỏi thành thì trước đó cần phải tập kết với đại quân rồi mới lên đường.

Lúc tới đây các đô đốc trang bị rất đơn giản, các vị phu nhân cũng cưỡi ngựa theo cùng.

Thực ra bọn họ cũng đã quá quen với tác phong của Phục Đình, chuyến này các vị phu nhân tới cùng là vì muốn chúc mừng phu nhân Đại đô hộ mang thai, tiện thể cũng vờ như thăm viếng, làm như thể chứng minh phu nhân ốm yếu nên mới gọi đại phu đến, chứ hoàn toàn không phải vì chuyện ôn dịch.

Thế nên vừa đến đã đi luôn, mà cũng chẳng ai nói gì, bởi họ biết quân lệnh của Đại đô hộ nặng như núi, hơn nữa cũng là thực hiện đối sách đề phòng Đột Quyết.

Đô đốc Cao Lan đưa chiến mã tới, y không đi cùng đoàn chuyển này, sau khi tạm biệt mọi người thì dẫn phu nhân Lưu thị bái biệt Đại đô hộ rồi quay đầu về Cao Lan châu.

Bởi phen đây đưa này mà giờ lên đường đã bị trễ.

Trời đã sáng choang.

Trong thành có xe ngựa chạy ra.

Lý ra không nên có xe ngựa tùy tiện ra khỏi thành chiếm đường ở nơi đại quân tập kết mới phải.

Phục Đình ngồi trên ngựa, nhìn về đằng kia, lúc trông thấy xe ngựa thì giật dây cương.

Xe ngựa dừng lại.

Tê Tri vén rèm lên nhìn lướt qua bên ngoài, chỉ nhìn thấy đại quân lấy lưng hùng vĩ tựa du long.

Đội ngũ quá dài, đến mức nàng không tìm được ngay chỗ Phục Đình đang đứng.

Vén rèm nhìn lướt qua, trông thấy các vị đô đốc và phu nhân ở đằng xa đang nhìn mình, thì lễ chào nàng.

Nàng gật đầu đáp lại, buông rèm xuống.

Một khắc sau, tấm rèm được vén lên.

Nàng ngẩng đầu, trông thấy ống tay áo được buộc chặt, nhìn lên nửa là nửa gương mặt của Phục Đình.

“Trông là chàng đã đi rồi chứ.” Nàng nói nhỏ.

Phục Đình ngồi trên ngựa, vì đứng quá gần nên khó thấy rõ mặt nàng, chỉ nhìn được đôi môi thoa son của nàng nhấp nháy, nói ra lời như vậy.

Chẳng ngờ nàng lại đến tiễn chàng, thực khiến chàng ngạc nhiên, thậm chí còn đan xen vui mừng.

Chàng nhìn lướt qua hai bên, phát hiện có rất nhiều người đang nhìn, thế là xuống ngựa, vén vạt áo nhắc chân bước lên xe.

Tê Tri cảm thấy thân xe rung lắc, rèm cửa được vén lên, chàng đã cúi đầu đi vào.

Không thể nán lại lâu được, dẫu gì ba quân vẫn còn ở đây, chẳng thể dây dưa với phu nhân trong xe ngựa được. Phục Đình không ngồi xuống, sau khi vào thì một tay chống lên cạnh người nàng, nói ngắn gọn: “Giờ cũng không còn sớm, nàng mà tới trễ chút thôi là ta đi rồi.”

Nàng nhú mày: “Vậy nghĩa là thiếp đã đến đúng lúc.”

Chàng gật đầu, nói nhỏ: “Ồ lại phủ Hãn Hải cho an toàn, nghỉ ngơi đầy đủ.”

Tê Tri nhớ lại, không phải cái hồi bị nữ Đột Quyết bắt cũng là ở phủ Hãn Hải sao, an toàn chỗ nào chứ, thế là buồn cười bảo: “Thiếp thấy phải đi theo chàng mới an toàn ấy.”

Phục Đình động dậy toan đi ra, nhưng vừa nghe thế thì dừng lại, nhìn nàng.

Nàng ngược mắt nhìn, một tay chàng đề sau cổ nàng, nàng đổ người tới trước, đôi môi bị chàng khóa lại.

Chàng miết mạnh lên môi nàng rồi mới buông ra, ánh mắt nặng nề nhìn vào mặt nàng, đoạn vén rèm đi ra.

Tê Tri nhìn chàng rời đi, tới khi rèm rơi xuống thì mới đưa tay xoa môi.

Nhớ đến ánh nhìn của chàng, nàng vô thức mỉm cười.

Ánh nhìn ấy khiến nàng có cảm giác, trong mắt chàng như chỉ còn lại mỗi mình nàng.

Có thể là từ khi chàng canh chừng nàng suốt đêm vượt qua bệnh dịch, mà cũng có thể là từ lúc chàng đến thành Cổ Diệp cứu nàng.

Nàng tủm tỉm, sau đó mới vén rèm trông ra.

Phục Đình lập tức trở lại đội hình, dẫn đầu ở phía xa.

Lúc này đoàn quân mới lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đom Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Tào Ngọc Lâm ghé lại phủ đô hộ đã là chuyện sau khi Phục Đình đi được một thời gian.

Tiết trời quang đãng, gió hây hây thổi qua lương đình mái cong tám góc trong phủ đô hộ.

Lúc này Tê Tri đang ngồi giữa đình, cầm đọc văn thư ở quan thự gửi đến.

Bỗng nghe thấy Tân Lộ tới báo, nàng ngẩng đầu lên, trông thấy Tào Ngọc Lâm đột nhiên xuất hiện.

Nàng đặt văn thư xuống, cười nói: “Cô có ý đấy à? Tiểu Nghĩ vừa theo quân ra biên giới rồi thì cô mới đến.”

Hôm nay Tào Ngọc Lâm không mặc đồ đen như thường mà mặc váy vải màu thiên thanh, chỉ mỗi gương mặt là vẫn nghiêm túc như ngày nào. Nàng ta bước vào đình, dừng trước mặt nàng nói: “Ta vâng lệnh tam ca đến đây, tam ca bảo ta sau khi huynh ấy đi thì phải năng đến canh phòng tàu tầu.”

Tê Tri chớp mắt, chẳng ngờ Phục Đình lại bố trí cẩn thận đến vậy. Ấy mà chàng chẳng nói nửa câu, nàng vừa cười vừa bảo: “Thế mà đến giờ cô mới chịu

tới hả?”

Gương mặt ngăm đen của Tào Ngọc Lâm chưa bao giờ có biểu cảm: “Tẩu tẩu chớ đùa ta, ta bận đi thám thính mà.”

Tê Tri không đùa nữa, trêu nàng ấy cũng không được gì.

Đang định nói chuyện khác thì Lý Nghiên tới.

“Đã chuẩn bị xong rồi cô ơi, có thể lên đường được rồi.”

Nàng đáp lại, đoạn đứng dậy.

Tào Ngọc Lâm giờ tay đỡ nàng: “Tẩu tẩu muốn đi đâu à?”

Tê Tri chỉ vào văn thư trước mặt: “Ở quan thự đưa công văn tới báo về chuyện dân sinh, hiện tại trong phủ đô hộ chỉ có ta, nên ta đành đi xem sao.”

Tào Ngọc Lâm đã rõ: “Tam ca vắng nhà, giao cho tẩu tẩu cũng như nhau.”

Tê Tri mỉm cười, vốn nàng cũng chẳng muốn nhúng tay vào việc ở quan thự, song quan viên có nói là trước khi đi Đại đô hộ đã dặn, nếu chuyện có liên quan tới dân sinh thì có thể hỏi ý phu nhân, vì biết phu nhân cũng muốn tốt cho đất Bắc.

Vốn cũng không phải là chuyện gì to tát, quan thự cũng đã được dặn là không được để nàng phải cực nhọc, có việc cứ báo lại là xong. Nhưng nghe câu đó nàng vẫn rất đề ý, huống hồ đang rảnh nên cũng muốn đến quan thự xem sao.

Bởi cũng đúng là nàng muốn đất Bắc được phát triển hơn nữa.

Có Tào Ngọc Lâm ở đây nên Tê Tri không định dẫn Tân Lộ Thu Sương theo, dạo này bọn họ cứ muốn làm xiêm y cho đứa trẻ trong bụng, nên dù bận rộn thì cũng rất vui.

Tân Lộ lĩnh mệnh lui ra, Lý Nghiên rào bước đến đón, dừng lại trước đình.

“Cho cháu đi theo cô với, nay dựng không có ở nhà, trong phủ chỉ có cháu là nam giới, vừa hay hôm nay cũng không có giờ học, nếu không cháu không yên tâm.”

Tào Ngọc Lâm chỉ biết cậu là thế tử Quang vương, cảm thấy là một thiếu niên khôn khéo, không ngờ cậu lại quan tâm đến cô mình như vậy, thế là đưa mắt nhìn Tê Tri: “Tẩu tẩu đúng là có phúc.”

Tê Tri nhìn cháu trai, đúng là cảm thấy cậu đã ra dáng nam tử hán, coi mình là đàn ông trong phủ đô hộ này mà hành xử, bèn gật đầu: “Vậy cháu cũng đi đi.”

Tào Ngọc Lâm điu bên trái nàng, Lý Nghiên đỡ tay phải nàng, như thể vô cùng thận trọng.

Tê Tri mặc váy chèn cạp cao, phần váy rộng rãi che đi vùng bụng. Từ khi mang thai đến nay người cũng chẳng to ra chút nào, nên nếu chỉ nhìn qua thì khó mà nhận ra nàng đang mang thai, vậy mà lại bị bọn họ đỡ cẩn thận như thế, nàng bất đắc dĩ cười: “Không cần thận trọng vậy đâu.”

Thế nhưng hai người không hề nghe lọt, nàng cũng đành mặc kệ.

Vừa đi vừa nói ra đến cửa phủ.

Các hộ vệ đã đánh xe đến ngoài cửa.

Lý Nghiên mặc áo gấm đội kim quan, đỡ Tê Tri đến bên xe rồi mới buông tay, nhận lấy ngựa trong tay hộ vệ, tính cưỡi ngựa hộ xe.

Cậu bắt chước dáng vẻ của dựng.

Khi cậu đạp lên bục giẫm thì Tê Tri cũng vén vạt áo chuẩn bị lên xe ngựa, nhưng bất thành linh nghe thấy tiếng ngựa hí – tiếng hí chói tai như bị đâm bởi lưỡi dao sắc bén, nàng ngoái đầu lại, Lý Nghiên bỗng nhảy xuống khỏi lưng ngựa.

Một bóng người vụt qua trước mắt, Tào Ngọc Lâm nhanh chóng chạy đến kéo Lý Nghiên lại, miệng la lớn: “Hộ vệ!”

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, động tác kéo của Tào Ngọc Lâm thực chất là lời mệnh.

Lý Nghiên vừa nhảy khỏi ngựa thì nhanh chóng bị nàng đè xuống đất. Không biết con ngựa kia bị gì mà hí điên cuồng, liên tục chồm vó rồi đá chân sau.

Thấy nó sắp giẫm người, Tê Tri đứng gần lập tức nhón chân, duỗi tay kéo dây cương.

Chỉ một động tác thôi mà đã thấm mệt, một tay nàng đỡ sau lưng.

Các hộ vệ tức khắc xông tới bảo vệ nàng, một nhóm khác nắm binh khí xếp vòng phòng bị, một nhóm khác thì giữ ngựa lại.

Tê Tri siết chặt dây cương, vội nói: “Bảo vệ thể tử!”

Lại có hộ vệ nhanh chóng tới đỡ Lý Nghiên, Tào Ngọc Lâm đứng dậy, kéo Lý Nghiên lùi vào cửa phủ.

Lúc này Tê Tri mới thả dây cương, các hộ vệ cũng lùi ra, từ xe ngựa cho đến cửa phủ chỉ cách mấy bậc thềm, nàng vội vã bước đi, một tay đỡ bụng, cách cánh cửa cao lớn giật mình trông ra.

Con ngựa của Lý Nghiên bị hai hộ vệ đề lại, nằm sấp trên đất hí dài, ở mông ngựa không biết sao lại trúng mũi tên, máu nhỏ xuống đất.

Ở nơi Tào Ngọc Lâm vừa che cho Lý Nghiên vẫn còn cắm một mũi tên nữa.

Trong chớp mắt vừa rồi, chính vì thấy mũi tên trên mông ngựa nên nàng ta mới kịp thời kéo Lý Nghiên xuống, nhờ vậy mà tránh được mũi tên sau đó, còn con ngựa bị thương lại như nổi điên, rất có thể sẽ đạp trúng người, may có Tê Tri kéo lại.

Không biết mũi tên bay ra từ đâu, Tê Tri siết tay, đứng trên thềm cửa quét mắt một vòng nhìn bên ngoài, xưa nay phủ đô hộ luôn được phòng vệ nghiêm ngặt, trên phố trước cửa không có ai tùy tiện lui tới, nên cũng chẳng thấy bóng dáng người nào.

Nàng kim nén nhịp tim đập mạnh, dặn dò một câu: “Đi điều tra đi, thông báo quan phủ lục soát thành kiểm tra.”

Chúng hộ vệ lập tức chia nhau đi.

Nàng kéo Lý Nghiên, lại gọi Tào Ngọc Lâm: “Quay về rồi tính sau.”

Cửa phủ yên ắng, thềm cao uy nghiêm là hàng rào phòng vệ thiên nhiên, trước cửa lại cách muôn trùng hộ vệ.

Giữa ban ngày ban mặt, chuyện xảy ra quá chóng vánh đột ngột, không một động tĩnh.

Tào Ngọc Lâm chưa đi vội mà quét mắt nhìn quanh, chắc chắn không có mũi tên ngầm nào bắn ra nữa thì mới gạt hộ vệ đi ra, chẳng mấy chốc lại quay về, cầm trong tay mũi tên kia.

Bỗng dưng xảy ra biến cố như thế, tuyệt đối không thể xuất phủ được nữa.

Mọi người lặng thinh quay về phủ, bước chân gấp gáp.

Lý Nghiên đỡ chặt tay Tê Tri, lúc này rồi vẫn lo cho cái thai trong bụng nàng.

Vừa bước chân vào nhà, Tê Tri đã kéo cậu lại hỏi: “Cháu có sao không A Nghiên?”

Lý Nghiên lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, hỏi ngược lại nàng: “Cô không sao chứ ạ?”

“Cô không sao.” Tê Tri nhìn Tào Ngọc Lâm.

Chẳng đợi nàng hỏi, Tào Ngọc Lâm lập tức nói: “Tẩu tẩu yên tâm, ta cũng không sao.”

Tân Lộ và Thu Sương nghe thấy tiếng thì tới, còn thấy là lạ: “Sao gia chủ lại về sớm thế?”

Vừa dứt lời thì thấy mặt thế tử dính bẩn, xiêm áo cũng bám bụi, rồi Tào Ngọc Lâm đi theo sau còn đang cầm mũi tên, lập tức thấy lạ.

Nhờ đất Bắc tôi luyện nên khi vừa thấy lạ, họ cũng biết đã xảy ra chuyện.

Tê Tri vịn tay vào mép giường từ từ ngồi xuống, vừa hoàn hồn đã dặn: “Chớ hỏi nhiều, đun bình trà nóng đem tới đây.”

Tân Lộ hành lễ rồi mau chóng đi đun trà, còn Thu Sương đi lấy khăn ướt đưa cho họ lau tay lau mặt.

Có một thoáng, trong phòng không ai lên tiếng, người đứng kẻ ngồi, tâm trí vẫn còn kẹt trong chuyện vừa rồi.

Cho tới khi mùi trà bốc lên, Tào Ngọc Lâm nhìn Tê Tri, thấy ngoài sắc mặt có phần hơi nhợt nhạt ra thì ánh mắt vẫn bình tĩnh, trái lại còn giống như quân nhân từng trải như nàng.

Có điều, đã trải qua tình hình nguy hiểm ở thành Cổ Diệp thì đúng là ‘từng trải’ thật.

Tê Tri đã thấy mũi tên trong tay nàng, cau mày nói: “Đây là mũi tên của Đột Quyết.”

Tào Ngọc Lâm bất ngờ: “Tẩu tẩu nhận ra tên của Đột Quyết sao?”

Tê Tri nhìn mũi tên kia, lông mày càng nhíu chặt, gật đầu bảo: “Ta từng gặp rồi.”

Đương nhiên là nàng nhận ra, chính là mũi tên có móc câu này đã ghim vào lưng Phục Đình, chỉ có ngữ thâm độc như bọn Đột Quyết mới dùng đến.

Tân Lộ nhân cơ hội đi nghe ngóng, khi quay lại thì thì thầm vào tai Thu Surong, đúng lúc nghe thấy câu này thì sùng sốt, nhưng thấy gia chủ lẫn thế tử vẫn bình tĩnh thì đành vờ như không sao.

“Lạ quá,” Tào Ngọc Lâm cảm mũi tên nhìn, sầm mặt nói: “Vì tam ca phải dẫn quân đến biên giới nên thời gian qua ta đã cố gắng thám thính, nhưng không phát hiện có người Đột Quyết trà trộn vào thành, thì sao lại có người Đột Quyết bắn tên được đây?”

Bất kể là vì ôn dịch hay chuẩn bị chiến tranh, hiện tại cửa ải ở các châu phủ kiểm soát rất nghiêm ngặt, công thành cũng chẳng mở, thì sao lại có cơ hội để người Đột Quyết len vào được?

Là thủ phủ, trạm kiểm soát ở phủ Hãn Hải lại càng chặt chẽ gấp vạn.

Tê Tri nói nhỏ: “Đúng là lạ, khoan nói người Đột Quyết khó có thể trà trộn vào được, mà dù có trà trộn thì cũng nên nhắm vào ta mới đúng, sao lại nhắm vào A Nghiên?”

Lý Nghiên thực sự bị làm cho hoảng sợ, im lặng ngồi một bên, gương mặt trắng bệch lúc này mới hoàn hồn.

Hồi lâu sau, cậu mới nói: “Ngộ nhờ là nhắm vào cô thì phải làm sao?”

Tào Ngọc Lâm gật đầu: “Thế tử nói phải, bởi thế tử ở trên ngựa nên nổi bật hơn, từ trong phủ đô hộ ra, ắt hẳn là nhắm vào tẩu tẩu.”

Tê Tri suy ngẫm, vẫn cảm thấy không đúng, lúc trước nàng đi tiễn Phục Đình cũng có ra phủ, nhưng đâu gặp phải hành thích.

Nhưng nếu bảo nhắm vào Lý Nghiên thì cũng khó hiểu, Đột Quyết bắn thế tử phủ Quang vương để làm gì?

Một chén trà đã nguội, mọi người đứng đối diện nhau, vẫn chưa rõ manh mối.

Lý Nghiên dụi mặt, đúng là lúc này mặt đề mặt xuống đất, nhưng có lẽ vì quá ngạc nhiên nên không thấy đau, dụi hai lần rồi thôi.

Tê Tri nhìn cậu rồi lại nhìn Tào Ngọc Lâm, bỗng nhắc thấy y phục trên người nàng đã rách.

Chắc chắn là bị rách trong lúc cứu Lý Nghiên, mũi tên xuyên qua xiêm y của nàng, làm rách một vết trên vạt áo, lộ cả áo bên trong.

Nàng bèn bảo Thu Surong đưa Tào Ngọc Lâm đi thay y phục.

Tào Ngọc Lâm đang định từ chối, nhưng nhìn lại cũng cảm thấy bất nhã, thế là đặt mũi tên xuống, ôm quyền rồi theo Thu Surong ra ngoài.

Thấy nàng đi rồi, Lý Nghiên mới hỏi Tê Tri: “Cô ơi, việc này có cần báo cho dượng biết không ạ?”

Tê Tri cũng mới nghĩ đến chuyện này, nghĩ một lúc rồi bảo: “Đợi kết quả điều tra của quan phủ đã rồi tính tiếp.”

Nàng nhìn ra ngoài cửa, nhớ lại cảnh ban nãy mà rung mình, lại quan sát mặt cháu trai, may mà cậu không sao.

Lúc này mới có cảm giác thực sự sợ hãi.

...

Khoảng nửa canh giờ trôi qua, viên quan phụ trách thủ thành ở phủ Hãn Hải gấp gấp dẫn người vào phủ báo cáo.

Cũng chẳng mất nhiều thời gian để điều tra lắm, vẫn là hộ vệ của nàng bắt được người trước – bắt được ở ngay gần phủ đô hộ.

Có điều đối phương đã tự sát rồi.

Tê Tri nghe bẩm báo, lông mày hết giãn lại nhúm: “Là người Đột Quyết?”

Viên thủ thành đứng trước mặt nàng lau mồ hôi, lúc mới nghe qua việc này mà y đã đổ mồ hôi lạnh.

Đại đô hộ còn đang trấn thủ ở biên cương, thế mà xung quanh phủ đô hộ lại xảy ra chuyện này, nếu phu nhân có mệnh hệ gì, lại còn đang mang thai, chẳng phải y khó mà giữ được chức quan ư?

Y vừa lau mồ hôi đổ trên trán, vừa gấp mình trước mặt Tê Tri bẩm báo: “Bẩm phu nhân, trông tướng mạo thì đúng là người Hồ, nhưng bây giờ tình hình căng thẳng, trước khi đi Đại đô hộ đã đặc biệt dặn dò, mỗi ngày sẽ có khoảng thời gian quy định đóng cổng thành, hơn nữa cũng có trọng binh trấn giữ, tuyệt đối không có khả năng người Đột Quyết trà trộn vào. Hạ quan cũng không xác định được lai lịch của người này, nhưng trong tay hẳn vẫn đang cầm cung, chắc chắn là thích khách rồi.”

Tê Tri nghĩ, hôm nay nàng xuất phủ chỉ là ý muốn làm thôi, trước đó không có động tĩnh, vậy mà vừa ra khỏi phủ đã đụng phải chuyện này, chứng tỏ đối

phương đã chực chờ từ lâu.

Tào Ngọc Lâm cũng nói gần đây không thể có chuyện có người Đột Quyết trà trộn được, vậy chứng tỏ kẻ này đã trà trộn từ rất lâu.

Viên thủ thành liên tục lau mồ hôi, quỳ xuống thưa: “Xin phu nhân yên tâm, nhất định hạ quan sẽ tăng cường thủ thành, tuyệt đối không để chuyện này xảy ra lần nữa.”

Cơ thể Tê Tri đã dần nặng nề, dễ trở nên mệt nhọc, giờ nghe hắn nói như thế thì rất nhiều suy nghĩ không lý giải được, cũng có phần muộn phiền, bèn khua tay: “Chuyện ở quan thự các người tự xử lý đi, nhớ tăng cường thủ vệ ở xung quanh phủ đô hộ.”

Trong thời gian tới nàng không định ra ngoài nữa.

Viên thủ thành vội vàng dạ, lại lau mồ hôi nghĩ xem phải ăn nói chuyện này với Đại đô hộ thế nào, rồi lúc này mới lui ra.

Lý Nghiên ngồi bên bảo: “Cô ơi, thật sự là người Đột Quyết muốn nhắm vào cô à?”

“Nhìn thì đúng là thế.”

Lý Nghiên nhíu mày: “Nếu đúng như thế thì không biết có còn lần sau nữa không.”

Tê Tri nghe vậy thì vẫn còn lo, muốn đi tìm Tào Ngọc Lâm nói thêm về chuyện này, sức nhớ từ nãy đến giờ nàng ta đi thay đồ mà vẫn chưa xong.

Nàng bảo Lý Nghiên ngồi đây chờ, còn mình đứng dậy đi tới phòng khách.

Thu Sương đang đứng dưới hiên, thấy nàng đi tới thì thấp giọng hỏi: “Gia chủ và thế tử khá hơn rồi chứ à?”

Nàng gật đầu, đoạn hỏi: “A Thuyền vẫn chưa xong à?”

Thu Sương nhìn lướt qua cánh cửa: “Đáng lẽ xong từ lâu rồi, nhưng Tào tướng quân không cho chúng nô tỳ giúp, đuổi chúng nô tỳ ra ngoài.”

Tê Tri có hơi lo, không biết có phải nàng ta bị thương không, thế là đi thẳng tới.

Giơ tay gõ cửa hai lần, nghe thấy tạp âm hỗn loạn bên trong thì Tê Tri càng không yên lòng, đẩy cửa đi vào, đúng lúc thấy Tào Ngọc Lâm ngẩng đầu lên.

Hai tay nàng ta che y phục, vạt áo nửa hở chưa kịp cài cúc, hình ảnh trước ngực chột đập vào nàng.

Trong khoảnh khắc trông thấy, Tê Tri giật mình – trên ngực nàng ấy có quá nhiều vết sẹo đan xen.

Nhưng nàng lập tức trở lại như thường, làm như không thấy gì, nói: “Ta còn tưởng ban nãy cô bị thương.”

Tào Ngọc Lâm khép y phục che chắn lại, cup mắt nói: “Không phải, vết thương cũ thôi, tẩu tẩu yên tâm.”

Tê Tri gật đầu, im lặng không nói nữa.

Hình ảnh lúc này đập vào mắt đúng là quá kinh dị, đến mức nàng quên luôn chuyện muốn nói.

Một lúc sau, nàng mới lên tiếng: “Việc này vẫn nên nói một tiếng.”

Tào Ngọc Lâm hỏi: “Tẩu tẩu có manh mối gì à?”

Tê Tri bảo: “Bởi vì không có manh mối nên mới không ổn.”

Một cuộc ám sát trông có vẻ được bố trí ổn thỏa, chưa đạt được ý đồ đã lập tức tự sát, thật sự khiến nàng cảm thấy rất lạ.

Dù có phải là do người Đột Quyết gây ra hay không thì cũng khiến nàng bất an, nhất là khi cháu trai suýt nữa bị thương, lại càng khiến nàng không yên tâm nổi.

Tào Ngọc Lâm sửa sang y phục, hỏi: “Vậy tẩu tẩu định nói sao?”

Nàng suy nghĩ: “Lúc này đang hỗn loạn, chàng đang ở biên cương chống Đột Quyết, không thể phân tâm điều tra được, cứ nói theo những gì quan phủ điều tra là được.”

Chần chừ một hồi, nàng lại nói: “Còn một yêu cầu nữa, không biết chàng có đồng ý không?”

Các châu ở biên giới như một đường cong uốn lượn, Du Khê Châu nằm giữa không xa không gần, tiện bề lo liệu mọi việc.

Phục Đình dẫn binh mã tới đây hạ trại, tựa một lưỡi dao sắc bén vắt ngang biên giới, xuất hiện một cách đột ngột.

Mà Đột Quyết ở ngay phía đối diện.

Đúng như chàng dự đoán, bọn chúng đã tập kết binh lực, ôn dịch chỉ là trận đầu mà thôi.

Nhưng Phục Đình nói xuất hiện là xuất hiện, chẳng hề cho chúng lấy một cơ hội tấn công.

Chiều tà, ánh nắng le lói bao trùm doanh trại.

Phục Đình đánh ngựa đứng trong lều, trước mặt là các trinh sát vừa về, chẳng màng buộc ngựa mà gấp gấp vào doanh báo cáo sự tình.

Trinh sát chia bảy đường, sáu đường thăm dò ở các châu, còn một đường là thăm dò phủ Hãn Hải.

Mọi người báo cáo xong tin tức mình đã dò la, chàng lập tức sầm mặt: “Phủ đô hộ lại xảy ra chuyện này sao?”

Trinh sát im lặng ôm quyền.

Bổng La Tiểu Nghĩa vén rèm đi vào, đưa tới một bức thư viết ám hiệu.

“Tam ca, A Thuyền gửi thư đến.”

Phục Đình nhận lấy đọc nhanh, sắc mặt càng lạnh hơn.

La Tiểu Nghĩa liếc nhìn, hỏi nhỏ: “Viết gì thế?”

Viết gì ư, trong ám thư viết rõ sự việc ngày hôm đó.

Ngay trước cửa phủ đô hộ mà có thể xảy ra hành thích, đúng là coi phủ Hãn Hải của chàng là chốn không người.

Chàng ra hiệu cho trinh sát ra ngoài hết, bỗng cảm giác như để sót thứ gì, lại mở bức thư kia ra đọc lần nữa, nhìn thấy một hàng chữ be bé xinh xắn nằm cuối thư: *Thiếp có thể đến chỗ chàng được không?*

La Tiểu Nghĩa rướn dài cái cổ, bật cười: “Là tẩu tẩu viết chớ gì, chắc là nhớ tam ca rồi đó.”

Nói tới đây, hần lại bật cười: “Tam ca có chịu không?”

Dễ nhận ra những con chữ bé nhỏ nắn nót ấy là do tẩu tẩu viết, mà tiền tuyến chiến trường này, nếu muốn tới thì thực sự khó mở miệng.

Phục Đình nhìn lướt qua ám thư trong tay, nhớ lại câu nói vô tâm trong xe ngựa trước khi đi, nàng bảo rằng chỉ ở bên cạnh chàng mới an toàn, ngón tay siết tờ giấy mấy lần.

“Sao ở phủ Hãn Hải lại có người Đột Quyết trà trộn vào hành thích?”

La Tiểu Nghĩa sùng sốt: “Hả? Sao lại có chuyện này được?”

Lúc khác thì còn có khả năng, nhưng ngay đến tình trạng ngàn cân treo sợi tóc này mà cũng có người Đột Quyết trà trộn vào thì khác phủ Hãn Hải biến thành thùng rỗng kêu to.

La Tiểu Nghĩa nghĩ đi nghĩ lại, vẫn lắc đầu: “Không thể có khả năng này được.”

Phục Đình cũng cảm thấy không có khả năng, nên cũng không lạ khi Tê Tri đưa ra yêu cầu này.

Cứ tưởng phủ Hãn Hải phòng thủ kiên cố nên mới để nàng ở lại, nào ngờ chàng vừa đi thì xảy ra chuyện này.

Bàn tay chàng vo tròn bức thư, đi lại hai bước rồi bỗng hỏi: “Các phu nhân đô đốc còn ở đây không?”

La Tiểu Nghĩa đáp: “Vẫn còn.”

Đương nhiên là còn rồi, đô đốc sáu châu biên giới đều là người Hồ, vợ chồng Hồ tộc thường quấn nhau hơn so với người Hán. Phụ nữ người Hồ vốn chẳng câu nệ nhiều, cả ngày đi theo chồng mình, có lúc La Tiểu Nghĩa muốn đi tìm các đô đốc nói chuyện mà cũng không tiện.

Nghĩ tới còn đau đầu, mà cũng không tiện nói thẳng bảo người ta về được.

Không biết vì sao tam ca hần lại bỗng dưng hỏi chuyện này.

Phục Đình siết chặt bàn tay, nói: “Bảo các vị phu nhân đó lại đến phủ Hãn Hải một chuyến.”

Chương 69

Khí hậu đất Bắc đã thất thường lại còn phức tạp, ở Bắc Cương mệnh mông xa xôi gần như chẳng cảm nhận được xuân hạ.

Mùa xuân sấm giáng mấy bận, ngày hè mưa rơi liên miên.

Mưa trút ào ào, từng hạt từng hạt đập thẳng xuống đất, thậm chí còn có thể ‘khoét’ thành hố, đồng thời bốc lên hơi ẩm ngọt ngào, nhưng lại chỉ kéo dài mấy ngày.

Tiếp đến là gió nổi lên, chẳng mấy chốc đã vào thu.

Mà càng tiến về biên giới thì thời tiết càng trở nên phức tạp, thậm chí có khi còn cảm nhận được sự thay đổi bốn mùa rõ rệt chỉ trong một ngày.

Thời gian dần trôi qua trong khí hậu đầy biến động này ——

Trên con đường chính thẳng tắp, xe ngựa lẫn bánh lộc cộc.

Sáu vị phu nhân đô đốc đến từ biên giới cùng đồng hành, quay về phủ Hãn Hải lần nữa báii kiến.

Chuyến đi lần này rất tài tình, như thể hai quân ở biên giới không hề giương cung bạt kiếm ma chỉ là các phu nhân đất Bắc hẹn nhau du hành, chừng như đất Bắc vẫn đang gió êm sóng lặng.

Hiện tại đã ở trên đường về.

Lúc đi sáu chiếc xe ngựa, lúc về cũng là sáu chiếc, chỉ là không người nào hay biết, một chiếc trong đó có thêm mấy người.

Ngồi trong xe ngựa, Lý Nghiên vẫn còn bản thân.

Một ngày trước, nghe nói sáu phu nhân đô đốc lại đến phủ đô hộ báii kiến phu nhân Đại đô hộ, cậu còn nghĩ chắc cô sẽ bận lắm, thế mà đến nửa đêm thì cậu lại bị Tân Lộ gọi dậy, trèo lên cỗ xe này.

Mà trước đó chẳng ai báo gì cho cậu.

Lính gác đêm trong thành mở hé cổng cho xe qua, đến lúc này cũng chẳng rõ đã đi được bao xa.

Xe ngựa rộng rãi, Tề Trì ngồi cạnh cậu, đối diện là Tào Ngọc Lâm, Tân Lộ thì dựa vào cửa.

Thu Sương không theo, nghe nói là được cô bảo ở lại dặn lo liệu chuyện hiệu buôn.

“Yên tâm, lần này đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi.” Tề Trì chú ý thấy sắc mặt cậu, dịu dàng bảo.

Lý Nghiên gật đầu: “Vâng ạ.”

Trong lòng cậu biết rõ, chuyện bị bắn hôm đó vẫn còn sờ sờ ngay trước mắt, cô dẫn cậu theo thì nhất định là nghĩ cho sự an toàn của cậu.

Cậu lại nhìn Tào Ngọc Lâm ở đối diện, ngoài lần trước được cô ấy cứu thì đây là lần thứ hai tiếp xúc gần với cô ấy như vậy.

Bỗng nhớ đến hôm nay vẫn chưa cảm ơn cô ấy, cậu lập tức thẳng sống lưng, nghiêm túc làm lễ: “Đa tạ đại ân nữ tướng quân đã cứu giúp hôm đó.”

Mặt mày hào sảng, Tào Ngọc Lâm nhìn cậu: “Thế tử chớ cần khách khí, ta giờ không phải là tướng quân rồi, cứ gọi tên họ ta là được.”

“Thế sao được, ngài là trưởng bối của cháu, cũng có ơn cứu mạng, cháu...” Lý Nghiên được dạy dỗ từ bé nên rất biết lễ, nhưng nói xong cũng không biết nên gọi cô ấy là gì, không khỏi nhìn sang cô mình với ánh mắt cầu cứu.

Tề Trì chỉ điểm: “Cứ gọi theo chú Tiểu Nghĩa của cháu là được.”

Lý Nghiên hay nghe Tề Trì gọi cô ấy là “A Thuyền”, bèn mở miệng: “Vậy cháu gọi là thím A Thuyền nhé?”

Gọi theo chú thì không phải là thím à?

Trên gương mặt không chút cảm xúc như mặt giếng không gợn sóng của Tào Ngọc Lâm xuất hiện sự xấu hổ: “Thế tử cứ gọi tên của ta là được rồi.”

Vì lời nói vô tình của cháu trai mà tâm trạng Tê Tri cũng được thả lỏng đôi phần, sợ Tào Ngọc Lâm thêm khó xử nên nói: “Gọi dì A Thuyền là được.”

Lý Nghiên vội sửa lại.

Tào Ngọc Lâm không nói gì nữa, coi như ngầm chấp nhận xưng hô này.

Bỗng đội ngũ dừng lại.

Cửa xe bằng gỗ khép chặt bị gõ hai cái.

Tân Lộ mở cửa, phu nhân đô đốc U Lăng xách váy Hồ, nhanh nhẹn chui vào trong xe, quỳ gối ở cạnh cửa, cười nói: “Đã ra khỏi phủ Hân Hải rồi, làm phiền phu nhân đợi một lát, chúng ta đổi đồ để thuận tiện che giấu nào.”

Nói rồi lấy xiêm y cất trong vạt áo ra đưa cho Tào Ngọc Lâm: “Cô ăn mang thế này cũng không được, phải đổi.”

Tân Lộ nhận thay Tào Ngọc Lâm.

“Đã làm phiền rồi.” Tê Tri gật đầu.

Phu nhân đô đốc U Lăng làm lễ cáo lui.

Bộ đồ đưa cho Tào Ngọc Lâm là váy bó ngực, là kiểu váy áo con gái người ta hay mặc nhất, nhưng bình thường nàng chỉ mặc đồ đen, chưa bao giờ ăn mặc như này.

Song nàng cũng biết ý, làm thế này là muốn nàng thay đổi dáng vẻ để đề phòng tai mắt kẻ khác.

Nên khi Tân Lộ đưa sang thì nàng vẫn nhận.

Lý Nghiên không tiện nán lại trong xe, bèn đi xuống tránh trước.

Ra khỏi xe, chỉ thấy trước sau trái phải đều có đội ngũ hộ tống đi theo, đúng là trong ngoài ba lớp, nghiêm ngặt bảo vệ quanh mấy cỗ xe, thoạt nhìn chỉ là những vị phu nhân này dẫn theo hộ vệ bình thường, nhưng cả đoạn đường chẳng có lấy một tiếng động ồn ào, cực kỳ ngay lối nghiêm chỉnh.

Không lâu sau, nhắc thấy phu nhân đô đốc U Lăng vừa vào lúc này ló đầu ra ở trước xe, trên người nàng đã thay bộ váy bó ngực kiểu Hán, nếu không phải vẫn chưa đổi kiểu tóc thì đúng là không nhận ra nổi.

Lúc này Lý Nghiên mới hiểu vừa rồi nàng ấy nói thay đồ là ý gì.

...

Ở trong xe, Tào Ngọc Lâm đang cởi áo ngoài, động tác tay cực chậm.

Tê Tri nhìn Tân Lộ rồi lại nhìn ra cửa.

Tân Lộ hiểu ý, cũng xuống xe tránh đi như Lý Nghiên.

Tào Ngọc Lâm đã để ý, nhìn Tê Tri, động tác nhanh hơn: “Đa tạ tẩu tẩu.”

Tê Tri nhìn nàng: “Cô có thể không cần thay, khoan nói tới việc trên đường có nhiều người bảo vệ, mà ngay cả trinh sát và xe lương thực cũng qua lại rất nhiều, nhiều người để ý như thế thì sẽ không có nguy hiểm gì đâu, chỉ là mấy vị phu nhân cẩn thận thôi.”

Tào Ngọc Lâm nghe thế, lập tức cởi bộ đồ trên người ra.

Thú thực, nàng cũng chẳng mặc nổi váy vóc như thế này, cái kiểu xiêm y lụa lồng ngoài yếm này chỉ thích hợp với quý nữ làm từ nước như người trước mặt đây thôi, chứ quả thực nó quá xa lạ với nàng.

Tê Tri nhìn bộ xiêm y rồi nhìn nàng ta, thoáng ngập ngừng, cuối cùng vẫn hỏi: “A Thuyền à, vết thương trên người cô không sao chứ?”

Tào Ngọc Lâm ngược mắt lên, im lặng một lúc rồi nói: “Có lẽ hôm đó đã dọa tẩu tẩu rồi.”

Tê Tri lắc đầu: “Không có, ta cũng chỉ muốn chữa cho cô thôi, cùng là phụ nữ với nhau, ta sợ cô cảm thấy vết thương ở chỗ đó khó nói ra, cứ cố gắng gượng, ta vẫn nhớ hồi ở thành Cổ Diệp vết thương cũ của cô còn từng tái phát mà.”

Vừa nói nàng vừa nghĩ đến cảnh tượng đã thấy lúc ấy.

Tuy chỉ một thoáng nhưng nàng vẫn nhận ra, trên ngực Tào Ngọc Lâm đâu chỉ có những vết sẹo xấu xí, thậm chí có thể nói là đã hư hỏng hoàn toàn, để

lại một mảng vết thương kinh dị khó hình dung.

Đây mới là nguyên nhân khiến nàng khiếp hãi.

Nhưng sợ làm tổn thương Tào Ngọc Lâm nên nàng vẫn vờ như không có chuyện gì, nếu không phải thực sự lo nàng đang gắng gượng không chịu nói, thì nàng cũng đã chẳng hỏi lại làm gì.

Tào Ngọc Lâm vẫn giữ giọng đều đều: “Đã khá hơn rồi, tẩu tẩu yên tâm, mọi chuyện đã qua rồi.”

Tê Tri không biết phải nói gì nữa, đó là vết thương phi nhân đạo cỡ nào mà lại có thể nói qua là qua.

Bỗng nhớ lại vừa rồi Lý Nghiên vô tâm gọi nàng một tiếng thím, lại nhớ đến Phục Đình từng nói nàng ấy có lý do riêng của mình, trong lòng nhói lên, khẽ hỏi: “Có phải vì chuyện này mà cô và Tiểu Nghĩa chia tay không?”

Tào Ngọc Lâm ngồi một chỗ hệt như pho tượng, rất lâu sau mới trả lời một câu không liên quan: “Tẩu tẩu cũng thấy rồi đấy, ta ra nông nỗi này, đâu còn được gọi là phụ nữ.”

Nàng cau mày: “Chớ có nói bậy.”

Tào Ngọc Lâm lắc đầu, như không muốn nhắc lại nữa: “Ta biết tẩu thương ta, nhưng hy vọng tẩu cứ quên chuyện này đi.”

Tê Tri không muốn chạm vào vết sẹo của nàng, cũng không hỏi nàng những vết thương đó là từ đâu mà ra, chỉ gật đầu bảo: “Ta coi như không biết vậy, chỉ cần cô không cố gượng là được rồi.”

“Không có thật mà, ta có thể thề với trời.” Nàng nghiêm túc thề thốt.

Tê Tri không nói thêm

Trong xe nhất thời yên lặng, cả hai như thể chưa từng nói chuyện.

Cho tới khi Lý Nghiên và Tần Lộ lại trèo lên xe, đội ngũ tiếp tục lên đường.

...

thực ra Du Khuê Châu cũng không nằm cách quá xa phủ Hân Hải, nhưng vì cơ thể Tê Tri dần nặng nề nên chuyến này đi vô cùng chậm.

Mỗi lần đi qua châu phủ trên đường thì sẽ dừng lại, đồ đốc các châu và phu nhân coi như nghênh đón các phu nhân ghé thăm, rồi lại tiễn biệt một đoạn như bình thường.

Đằng trước là biên giới phòng bị nghiêm ngặt, bởi thế các châu phủ đằng sau cũng tăng cường cảnh giác, nên tuy quãng đường này đi rất chậm song không hề xảy ra nguy hiểm.

Du Khê Châu, ở cổng thành.

Màn đêm dày đặc, binh mã chia nhóm cầm đuốc sáng rực.

Phục Đình ngồi trên ngựa, tay đỡ bội kiếm bên hông, một lúc sau mới buông ra, mắt nhìn ra xa, rồi nắm ngón tay lại nắm chuỗi kiếm.

Chàng sắp xếp các phu nhân đồ đốc đi đón Tê Tri, coi như là đi ngược lại đường cũ, để các nữ quyến ra mặt thì các châu phủ không thể không hộ tống, dù gì các nàng ấy cũng rất rảnh.

Nhưng không ngờ lại kéo dài lâu đến vậy, chuyến đi lần này trễ hơn dự đoán của chàng nhiều.

Những ngày qua, chàng vừa phải đề phòng bọn Đột Quyết đã bắt đầu mất kiên nhẫn lại vừa đề ý hành trình của các nàng, đến hôm nay mới nhận được tin tức chính xác, các nàng đã đến Du Khê Châu.

Nửa đêm, đội ngũ dài dằng dặc xuất hiện trong tầm mắt.

Chẳng hề soi đuốc, đi đường đêm mà các nàng lại rất thu mình, không gây tiếng động.

Phục Đình giật cương thúc ngựa lui tới cạnh cổng thành, dặn dò La Tiểu Nghĩa: “Bảo các nàng vào thẳng trong thành.”

Theo sau La Tiểu Nghĩa còn có các đồ đốc các châu, nghe thấy chàng nói thế thì cũng chẳng đợi La Tiểu Nghĩa mở miệng, lập tức giục ngựa đi tới, trực tiếp dẫn xe vào thành mà không dừng lại.

Đáng nhẽ các vị phu nhân còn phải đi ra hành lễ với Đại đô hộ, có người vén rèm lên lộ đầu ra, thấy tình hình vậy thì lại ngồi vào chỗ.

Từng chiếc xe ngựa chạy qua trước mắt, Phục Đình đứng cạnh cổng thành nhìn, cho đến khi một cỗ xe trong đó đổi hướng, chạy thẳng về phía chàng.

Rèm xe vén lên, một đôi mắt phái nữ lộ ra trong ánh lửa bập bùng.

Phục Đình thúc ngựa tới gần, nhìn thẳng vào đôi mắt đó: “Đi.”

Xe ngựa tiếp tục lăn bánh về phía trước.

La Tiểu Nghĩa theo sau, thấp giọng chào: “Tẩu tẩu.”

Tê Tri ở trong xe đáp lại.

Các đô đốc và phu nhân đi đằng trước đều cảm thấy thất lễ, sao có thể để Đại đô hộ và phu nhân Đại đô hộ tụt lui sau được, thế là tốc độ bất giác chậm lại, ngừng hẳn chờ.

Rồi lại thấy trên đường dài tĩnh lặng, Đại đô hộ cười ngựa hộ xe, từ xa tiến tới.

Các đô đốc dẫn xe ngựa của phu nhân nhà mình tránh đường mời Đại đô hộ đi trước, Đại đô hộ đánh ngựa đi chậm, trực tiếp đi qua, rèm xe buông chẳng hề vén lên.

Đi thẳng một mạch tới phủ đô đốc Hạ Lan trong châu.

Giờ ở đây tạm xem là hậu viện của doanh trại.

Xe ngựa dừng lại, Phục Đình xuống ngựa dặn dò La Tiểu Nghĩa: “Dẫn người đi thu xếp đi.”

La Tiểu Nghĩa cười nói: “Tam ca yên tâm, đã sắp xếp xong xuôi cả rồi.”

Vừa dứt lời, Tào Ngọc Lâm ở trong xe bước xuống, Lý Nghiên theo sát phía sau.

Hắn nhìn lướt qua Tào Ngọc Lâm, gượng cười: “Đi nào, dẫn mọi người đi thu xếp trước, chắc đi đường mệt mỏi lắm rồi.” Vừa nói vừa kéo Lý Nghiên, dẫn bọn họ vào cửa phủ đô đốc.

Tân Lộ dìu Tê Tri xuống xe.

Phục Đình đi tới, một tay nắm tay Tê Tri, đưa nàng vào trong.

Tân Lộ tức thời lùi ra, lặng lẽ đi theo.

Tê Tri bước theo chàng, cánh tay nằm trong tay chàng như được chàng dìu đi.

Nàng vừa đi vừa nhìn chàng, chàng vẫn mặc quân phục thân thuộc kia, nhưng trên tay có đeo thêm miếng bảo hộ, lúc bước đi ừng cao giẫm đất, bội kiếm kêu vang.

Phủ đô đốc Hạ Lan nhỏ hơn nhiều so với phủ đô hộ, chưa đi bao xa đã vào nhà chính được chuẩn bị từ trước.

Vừa vào cửa, một tay chàng ôm lấy nàng, xoay người khép cửa lại.

Trước mặt người khác là Đại đô hộ và phu nhân cực kỳ trấn định, nhưng khi khuất bóng thì lại chẳng phải.

Song khi ôm thật thì lại phát hiện dù có muốn ôm cũng chẳng được, Phục Đình cúi đầu nhìn xuống, hai cơ thể dán vào nhau, chiếc váy rộng rãi của nàng đã lộ rõ phần nhô lên.

Chàng buông tay tránh đề nàng, ngón tay nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn mình: “Biết sớm thế chi bằng đã dẫn nàng theo.”

Tê Tri phát hiện má chàng hóp đi, hốc mắt cũng sâu hơn, trái lại khiến gương mặt càng thêm phần sâu sắc, vừa nhìn vừa nói: “Bây giờ tới thì cũng vậy mà.”

Chàng đệm tay sau lưng nàng, đúng lúc đầu cúi xuống, áp miệng lên trán nàng, vừa nói vừa miết môi, giọng trầm trầm: “Cũng tốt.”

Chỉ ít lần này có thể ở bên lúc nàng sinh con, âu cũng là chuyện tốt.

Tê Tri đã tới thời điểm dễ mệt mỏi, chỉ đứng một lúc đã không chịu nổi mà tựa vào chàng.

Phục Đình cúi đầu xuống, nàng dán mặt vào ngực chàng.

Chàng cũng không bắt ngờ, suy cho cùng cũng đi một quãng đường xa xôi, thế là chàng cúi người bế nàng lên, tiến về phía giường.

Nàng nghiêng người nằm ngủ.

Phục Đình đứng bên mép giường một lúc lâu rồi mới ra ngoài.

Tào Ngọc Lâm đứng ngoài cửa cách đó không xa, ôm quyền với chàng.

Phục Đình đi tới, thấp giọng hỏi: “Điều tra được gì không?”

Chàng đang nói chuyện hành thích.

Tào Ngọc Lâm lắc đầu: “Ngoài tên thích khách đã tự vẫn ra thì không thu hoạch được gì.”

Phục Đình không nói nữa, chuyện này chỉ có thể điều tra sau.

Tào Ngọc Lâm liếc nhìn cửa phòng: “Muội cứ tưởng tam ca sẽ không để tẩu tẩu tới.”

Nếu là Phục Đình ngày thường thì đúng là sẽ không, mà lần này chàng cũng có do dự, nhưng trong ám thư Tào Ngọc Lâm có nhắc đến Lý Nghiên, chàng biết Tê Trì muốn đến đây là còn vì nguyên nhân khác.

“Nàng ấy rất coi trọng Lý Nghiên, tới đây cũng là vì thằng bé.” Chàng nói.

Thậm chí còn coi trọng hơn cả chính bản thân nàng.

Tào Ngọc Lâm cũng để ý thấy đúng là vậy, nhưng lại nói: “Muội thấy tam ca chắc không muốn để lộ điểm yếu sau lưng cho kẻ địch, mà lần này tam ca lại nâng niu tẩu tẩu xem như vật báu.”

Nghe lời này cứ như đang bông đùa, nhưng nàng đâu phải người có thể nói lời như vậy, giọng nói vẫn rất nghiêm trang. Phục Đình buồn cười, nhoen miệng bảo: “Muội và ta là quân nhân, ta xem nàng ấy là gì, muội hẳn phải hiểu.”

**P/S: Vì “đâm lao theo lao” cho đồng bộ, một số ngôi xưng hô hay danh từ riêng tớ vẫn sẽ giữ nguyên như đầu truyện tới giờ. Sau này sẽ sửa lại trong bản ebook sau.*

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Ồn ngoài vắng vắng tiếng trống như có như không, Tê Trì thức giấc.

Trong phòng sáng choang, trời đã sáng tự bao giờ.

Nàng lười biếng nằm lì thêm chốc nữa rồi mới ngồi dậy, không cúi gập được mà chỉ có thể đưa chân móc lấy giày, lại nhìn quần áo trên người mình – chỉ một bộ trung y, có lẽ tối qua Phục Đình đã cởi áo ngoài cho nàng.

Nàng loáng thoáng có cảm giác tối qua chàng vẫn nằm bên cạnh, chỉ là không biết đã đi từ khi nào.

Nàng bất giác thấy tiếc, vất vả lắm mới tới được đây, thế mà chưa gì đã ngủ mất, nàng nghĩ, thậm chí cũng chưa nói được với nhau bao nhiêu.

Cuối cùng cũng đi giày xong, nàng đứng dậy đẩy cửa sổ ra.

Phủ đô độc Hạ Lan cai quản Du Khê Châu cũng phải chịu sự nghèo khó ở đất Bắc, khung cửa đã tróc sơn loang lổ, mới đây có hai cái đã phát ra tiếng *cọt kẹt* khô khốc.

Nàng vịn tay lên thành cửa trông ra ngoài, muốn nghe xem tiếng trống ấy phát ra từ đâu.

Sợi mây mỏng tựa tơ tằm vắt mình trên tường viện, vàng thái dương đã nhô cao.

Bổng cửa phòng bị đẩy ra, có người đi vào.

Nàng tưởng là Tân Lộ, thờ dài bảo: “Chắc là ta đã ngủ lâu lắm rồi.”

Không có hồi âm, thay vào đó lại có một bàn tay đưa đến đỡ hông nàng, tay kia chống lên bệ cửa. Nàng ngoái đầu lại, đập vào mắt chính là khuôn ngực nam giới mặc Hồ phục, cổ áo đã lật; ánh mắt đi lên, trông thấy gương mặt của Phục Đình thì không khỏi ngẩn người.

“Chàng chưa đi à?”

Phục Đình đáp: “Đi rồi, mà mới về.”

Đã ra ngoài tuần tra một chuyến, đoán nàng đã dậy nên mới quay về.

Tê Tri nhướn mày, trong mắt thoáng cười, nghe câu này thì chắc chắn là về vì nàng rồi.

Phục Đình che tay trước mắt nàng, nhìn nàng chớp mắt mấy lần thì mới buông xuống, có những lúc nàng cười thực quá chói mắt. Giọng chàng thấp xuống, mà cũng chân thực hơn: “Có chuyện này muốn nói với nàng.”

“Ừm?” Nàng nghiêm túc nhìn chàng: “Chuyện gì?”

Chàng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Có nghe thấy tiếng trống không?”

Tê Tri gật đầu.

“Đây là trống báo mọi chuyện vẫn yên ổn, nếu gặp nguy hiểm thì sẽ đánh trống dồn dập vừa mạnh vừa vang.”

Nàng đã rõ, chẳng trách lại khác với tiếng trống từng nghe ở phủ Hãn Hải hồi trước.

“Còn gì nữa không?”

“Doanh trại của ta ở ngoại thành, đi về phía Tây sáu mươi dặm.”

Tê Tri cẩn thận ghi nhớ.

Đã đến tiền tuyến thì vẫn nên làm quen với tình cảnh, nhất định phải nói những chuyện này. Lúc dận dò, cánh tay chàng đang chống trên bệ cửa đã đỡ toàn bộ sức nặng trên người nàng, Phục Đình cúi đầu nhìn thật kỹ mặt nàng, ban ngày mới thấy rõ, cằm nàng vẫn nhọn như thế.

Bụng đã lộ rõ rồi, thế mà trên mặt không thêm tí thịt nào, chàng nghĩ, là do ăn ít quá sao?

“Hết rồi hả?” Tê Tri ngửa cổ nhìn chàng.

“Những chuyện còn lại ta đã dặn dò Tiểu Nghĩa và Tào Ngọc Lâm rồi.” Chàng nói xong thì lại nhìn nàng, giọng thấp đi: “Sắp lâm bồn mà còn đến tiền tuyến, cũng chỉ có mình nàng thôi đấy.”

Tê Tri đảo mắt, từ tốn nói: “Ai nói hả, chưa từng nghe chuyện Quang Vũ Đế nhà Hán à? Lúc đánh trận ông ấy còn dẫn theo cả phu nhân Âm Lệ Hoa đấy, khi ấy Âm Lệ Hoa cũng đang mang thai.”

Đương nhiên Phục Đình biết rất rõ về các chuyện hành quân đánh trận.

Quả thật có từng nghe nói Hán Quang Vũ Đế Lưu Tú từng dẫn theo Âm Lệ Hoa đang mang thai khi hành quân, thậm chí còn hành quân với tốc độ rất chậm vì nàng, cuối cùng Âm Lệ Hoa sinh con trong quân.

Chàng còn chưa mở miệng thì lại nghe thấy nàng nhỏ nhẹ nói tiếp: “Chàng không thể bắt chước Lưu Tú nâng niu thiếp như nâng niu Âm Lệ Hoa được à?”

Phục Đình cảm thấy ý dò xét trong lời này, vậy là cố tình nói: “Bắt chước ông ta làm gì? Ta nhớ ông ta có đến mấy bà vợ.”

Tê Tri nhú mày, liếc chàng: “Con người chàng đúng là...”

Cố ý làm nàng cụt hứng hả!

Phục Đình sờ miệng, đoán nàng lại muốn nói xấu mình rồi, nín cười đứng thẳng dậy.

Bỗng bên ngoài vang lên giọng của La Tiểu Nghĩa: “Tam ca!”

Nghe giọng có vẻ rất gấp, chàng lập tức nghiêm túc, đỡ nàng đứng vững: “Ta phải đi rồi.”

Tê Tri cũng nhận ra điều khác thường, gật đầu một cái, không nói lời tán gẫu nữa.

Động tác của Phục Đình rất nhanh, buông tay nàng ra sải bước rời đi, cầm roi ngựa ném ở cửa ra ngoài.

Tân Lộ đã đứng chờ sẵn bên ngoài, bưng chậu nước nóng trong tay đi vào: “Bẩm gia chủ, các phu nhân đô đốc đã đợi từ nãy đến giờ rồi ạ.”

Phù đô đốc Hạ Lan được dọn dẹp chỉ cho Tê Tri ở, còn các nàng chia nhau ra ở các nơi trong thành, nay đặc biệt tới.

Tê Tri thu lại ánh mắt dõi theo hướng Phục Đình rồi đi: “Em phải gọi ta dậy sớm chứ.”

Vốn đã dậy muộn rồi, vừa nãy lại còn dậy dưng, ắt hẳn đã khiến bọn họ chờ lâu.

Tân Lộ đặt chậu nước xuống, vừa vắt khăn vừa cười nói: “Gia chủ cứ yên tâm mà nghỉ ngơi, có ai dám nói gì đâu, bây giờ là lúc dễ mệt nhất, dầu gì cũng sắp tới ngày chuyển dạ rồi.”

Tê Tri không khỏi gợn tay vuốt bụng, đỡ lưng đi tới rửa mặt chải đầu, tránh để bọn họ đợi lâu.

...

Các vị phu nhân đô đốc cũng chỉ vừa đến, đang ngồi quanh tiền sảnh ở phủ đô đốc trò chuyện.

Tê Tri vừa tới ngoài cửa thì đã nghe thấy các nàng tán gẫu ——

“Tuy phủ U Lăng chúng tôi sát biên giới nhưng cũng là một trong tám phủ đất Bắc, xưa nay là phủ lớn nộp thuế rất nhiều, giờ bị Đột Quyết chặn mấy tháng, dê bò sắp béo tới nơi rồi, chỉ cần đẩy được Đột Quyết lui binh là có thể nở mày nở mặt vào phủ Hãn Hải nộp thuế.” Âm thanh này là của phu nhân đô đốc U Lăng.

“Nếu nói về thuế, bảy phủ mười bốn châu bên dưới nơi nào hơn được thủ phủ? Nghe bảo năm nay phủ Hãn Hải có nhiều ruộng tốt cực, lại có rất nhiều người Hán mới đến, bọn họ cấy cấy ghê lắm.”

“Đột trước tộc Bộc Cổ ở gần đây mới nhận được một nhóm dê béo tốt, Du Khê Châu của chúng tôi đương nhiên cũng không thể tụt lại được.”

“Giờ đang cuối thu sắp vào đông rồi, đây là lúc các châu chuẩn bị thu hoạch, liệu Đột Quyết có tốt bụng ngoan ngoãn rút quân thật không?”

“Nếu rút quân được thì hay còn gì bằng, mới nghĩ đến đánh nhau là tìm tòi đã đập bình bịch rồi, nhớ lại cuộc chiến năm đó thảm khốc biết bao.”

“Cô đang lo cho đô đốc nhà mình hả?”

“Có ai không lo, chẳng lẽ cô không lo à?”

“Cuộc chiến lần đó còn không phải là Đại đô hộ xưng phong đi đâu sao, nếu lo thì cũng phải là phu nhân Đại đô hộ lo lắng kia. Một mỹ nhân yếu điệu như phu nhân mà cũng không nhất gan như cô đâu.”

Tiếng cười rộ vang.

Tê Tri im lặng lắng nghe, trong lòng có ánh chùng, lần này Đột Quyết đến quá chuẩn xác, không biết Phục Đình tính dùng cách gì để uy hiếp bọn chúng đây. Cứ kéo dài lâu như thế đúng là khó, nhưng nếu muốn rút quân không chiến tranh thì sợ là còn khó hơn, dầu sao bọn chúng cũng đã tốn công gây rắc rối đến mức đó kia mà.

Tân Lộ ho một tiếng, né người mời nàng vào cửa. Tiếng cười dừng lại, mấy người trong sảnh vội đứng dậy, xoay về phía cửa làm lễ.

“Xin phu nhân thứ lỗi, chúng tôi chỉ nói chuyện phiếm thôi, mong phu nhân chớ trách.” Người lên tiếng là phu nhân đô đốc Hạ Lan, tuy cũng là người Hồ nhưng lại có vóc dáng nhỏ nhắn.

Tê Tri đầm thắm cười: “Làm gì có, ta còn chờ chư vị đến phủ Hãn Hải đây.”

Phu nhân đô đốc Hạ Lan cười đáp: “Phu nhân yên tâm, tất nhiên sẽ đến ạ.”

Phu nhân đô đốc U Lăng tiếp lời: “Thấy phu nhân sắp đến ngày sinh, chúng tôi có dẫn theo bà đỡ đến giúp phu nhân đây.”

Vừa nói vừa vẫy tay ra ngoài cửa, lập tức có mấy vú già tuổi trung niên từ ngoài đi vào, cung kính hành lễ với Tê Tri. Xem chừng là được chọn rất kỹ, bọn họ đều là người Hán, lại biết thân phận hữu lễ.

Thực ra Tê Tri cũng đã có chuẩn bị, nhưng vì lúc lên đường phải gọn nhẹ nên không dẫn theo, may mà có các nàng cẩn thận, chưa đợi nàng mở miệng đã lo liệu xong xuôi.

Đang trò chuyện thì lại nghe thấy tiếng trống ở phương xa.

Nàng ngoái đầu nhìn ra ngoài.

Lần này không phải tiếng trống lúc trước nữa, nhưng cũng không dồn dập – nàng từng nghe ở phủ Hãn Hải rồi, là tiếng trống ra hiệu đóng cổng thành.

Trong tích tắc, các vị phu nhân đô đốc có mặt lập tức nhấc bước.

Phu nhân đô đốc U Lăng giành nói: “Xem chừng trong quân có động tĩnh rồi.”

Bọn họ không hẹn mà cùng đi ra ngoài, nhưng đến chỗ Tê Trì thì dừng lại.

“Phu nhân, có thể cho chúng tôi đi tiễn biệt trước khi đóng thành được không?” Phu nhân đô đốc Hạ Lan nhỏ giọng hỏi.

Tê Trì thân là phu nhân Đại đô hộ, nên mọi sự đều phải nghe theo nàng.

Thấy sáu đôi mắt nhìn thẳng vào mình, Tê Trì nhớ đến tiếng gọi gấp gáp của La Tiểu Nghĩ, còn cả bóng người nhanh chóng rời đi của Phục Đình, ít nhiều cũng đoán được đôi phần, bèn đưa mắt nhìn Tân Lộ: “Chuẩn bị xe đi, ta và các vị phu nhân cùng đi xem sao.”

Các vị phu nhân đồng thanh cảm ơn.

Không lâu sau đã chuẩn bị xong xe ngựa, cận vệ điều một đội ngũ canh phòng ở phủ đô đốc đi theo bảo vệ.

Tê Trì dặn Tân Lộ không được kinh động đến Lý Nghiên, tránh để cậu lo lắng thêm, chỉ dặn báo với Tào Ngọc Lâm một tiếng rồi lúc này mới ra khỏi cửa phủ đô đốc.

Trời đã trở lạnh, trước khi đỡ nàng lên xe, Tân Lộ đã khoác thêm cho nàng chiếc áo gấm màu xanh lơ.

Tào Ngọc Lâm mau chóng đi tới, vẫn bận đồ đen như thường lệ.

Tê Trì vẫy tay với nàng ấy, nàng ấy lại gần bảo: “Tẩu tẩu muốn tiễn tam ca à?”

Dù gì cũng là quân nhân, nên nàng ấy biết rõ tiếng trống kia là báo hiệu điều gì.

Tê Trì gật đầu, giơ tay chỉ vào các phu nhân ở bên cạnh: “Cũng tránh các nàng ấy nhớ mong.”

Các vị phu nhân lại rất nôn nóng, ngựa vừa đến đã lập tức phốc lên.

Chỉ có phu nhân đô đốc Hạ Lan là đi cùng nàng, theo sau Tào Ngọc Lâm trèo lên xe ngựa của Tê Trì.

Nếu không phải cơ thể nặng nề thì Tê Trì cũng muốn cưỡi ngựa, như vậy sẽ thuận lợi hơn – có lẽ là bị sự vội vã của các nàng lây cho, sợ không đuổi kịp.

Lúc xe ngựa chạy ra khỏi thành, phu nhân đô đốc Hạ Lan tranh thủ giới thiệu với nàng về tình hình trong Du Khê Châu.

Du Khê Châu là nơi sinh sống của tộc Khê Bật thuộc bộ lạc Thiết Lạc, hầu hết đều là dân du mục nay đây mai đó, nên thành trấn cũng chỉ có ở chỗ phủ đô đốc Hạ Lan này mà thôi.

Trong châu phần lớn là bãi cỏ, cũng là nơi yếu nhất trong số các châu thuộc biên giới, đất mênh mông khó phòng thủ, là nơi Đột Quyết dễ dàng xâm chiếm nhất, chính vì thế mà các vị đô đốc mới cùng Đại đô hộ tăng cường phòng thủ ở đây như vậy.

Tê Trì vừa nghe nàng nói vừa vén rèm lên trông ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy một mái nhà lợp ngói ở góc phố, khung cửa sổ vuông vức hướng ra đường được một thanh gỗ chống mở, loáng thoáng trông thấy tủ thuốc cao ngất ngưỡng bên trong, trước cửa sổ treo bảng gỗ hiệu buôn hình cá, nàng nhìn thoáng qua rồi buông rèm.

Là y xá được nàng mở để đối phó với ôn dịch.

Phố phường trống trơn, người dân bách tính đã được giải tỏa.

Cửa xe vẫn chưa đóng, nhưng chẳng còn lại bao nhiêu thời gian.

Ở cổng thành cũng có trọng binh canh giữ, may có cận vệ Đại đô hộ thu xếp thì mới cho qua.

Xe ngựa chạy ra khỏi thành, chẳng mấy chốc đã dừng lại.

Vẫn chưa tới doanh trại, song đại quân từ hướng đó đã đi tới.

Tân Lộ nhanh chóng xuống xe, vén rèm lên đỡ Tê Trì xuống, Tào Ngọc Lâm cũng điu một bên.

Tê Trì giẫm lên mảnh đất cần cỗi, khép áo khoác nhìn ra ngoài, xa xa là vùng quê bao la rộng lớn, thảm cỏ xanh chen lẫn mảng vàng, đúng đưa trong gió.

Đại quân từ xa đi đến, kéo dài tít tắp chừng như vô tận, tựa như một tấm bình phong xẻ đôi trời đất chắn ngang trước mắt.

Đi đầu đội ngũ có tiếng vó ngựa vang lên, có người giục ngựa tới.

Tào Ngọc Lâm ôm quyền lui ra, Tân Lộ cũng lùi về sau mấy bước.

Nàng ngoái đầu lại, trông thấy Phục Đình thúc ngựa tới, ánh mắt dừng lại trên người chàng.

Phục Đình mặc khôi giáp trên người.

Khôi giáp đen tuyền ôm lấy thân thể chàng, lạnh lẽo dày nặng. Chàng ngồi trên lưng ngựa với tư thế thẳng tắp, nét viền quanh thân như khắc như mài.

Đây là lần đầu nàng trông thấy chàng trong dáng vẻ này, không khỏi nhìn thêm mấy lần: “Nhìn chàng như vậy, có cảm giác như sắp đánh nhau tới nơi rồi.”

Phục Đình mím môi, bước xuống ngựa đi đến gần nàng, đôi chân dài bọc trong ủng Hồ màu đen dừng trước mắt nàng: “Đã đến mùa các châu thu hoạch, Đột Quyết chắc sẽ không kiềm chế được.”

Tê Tri nhớ lại cuộc trò chuyện của các vị phu nhân đô đốc trước đó, cũng không ngoài suy đoán, đồng thời cũng thờ phào, bởi vì nghe chàng nói thế thì tức chỉ mới là đề phòng trước, vẫn chưa tấn công.

“Phải sang bên kia à?”

Chàng chỉ về phía Đông Bắc: “Ở đây không tấn công được, chúng chuyển hướng rồi.”

Tê Tri gật đầu, bỗng thấy phu nhân đô đốc Hạ Lan ở xa giơ tay đề lên ngực người ngồi trên ngựa, nói câu gì đó, vị kia ắt chính là đô đốc Hạ Lan.

Không riêng gì nàng ấy, các phu nhân đô đốc khác cũng giống vậy, các vị đô đốc hoặc ngồi trên ngựa hoặc đã xuống ngựa, còn các phu nhân giơ tay trái ấn vào trước ngực họ, đồng thời nói một câu tiếng người Hồ.

“Các nàng ấy làm gì thế?” Nàng hỏi nhỏ.

Phục Đình ngoái đầu nhìn: “Là tập tục của bộ lạc Thiết Lặc, phụ nữ làm thế trước khi đàn ông xuất chinh là để cầu chúc bình an.”

Nói rồi đưa mắt nhìn nàng, bỗng khoe môi cong lên, xoay người bước đi.

Chàng vẫy tay với La Tiểu Nghĩa ở đầu kia, ra hiệu đội quân di chuyển.

La Tiểu Nghĩa ngồi trên ngựa, thời nhìn Tào Ngọc Lâm đang đứng phía xa, ho hai tiếng, quay người đi thu xếp.

Phục Đình nắm dây cương, đang định lên ngựa thì cảm giác có người đi theo sau lưng, chàng ngoảnh đầu lại, thấy Tê Tri đứng đằng sau.

Nàng nhìn vào mắt chàng, khẽ nâng tay lên, ấn vào ngực chàng.

Phục Đình nhìn nàng chăm chăm, rồi lại nhìn xuống cánh tay nàng.

“Sao thế?” Nàng chớp mắt, “Thiếp tưởng vừa rồi chàng muốn thiếp làm vậy.”

Chàng im lặng đứng thẳng, hai chấm đen trong đôi mắt sâu hoắm như bóng tối bất tận.

Lòng bàn tay Tê Tri cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của chàng, liếc mắt nhìn xung quanh: “Thiếp nên nói gì đây?”

Chàng không nén được ý cười: “Tùy nàng.”

Tê Tri nghiêm túc nghĩ ngợi, không muốn chàng chậm trễ lên đường nên nói nhanh: “Chúc chàng lên đường đường bình an.”

Phục Đình gật đầu, cup mắt nhìn xuống bụng nàng, đưa tay vỗ nhẹ.

Nàng thu tay về, phát hiện xung quanh đều đang nhìn thì tai đỏ bừng, nhưng vẫn làm như hờ hững lùi ra hai bước.

Phục Đình lên ngựa, nhìn qua Tào Ngọc Lâm.

Nàng ôm quyền với chàng: “Muội sẽ hộ tống tẩu tẩu về.”

Chàng gật đầu, lại nhìn Tê Tri rồi mới đánh ngựa đi về phía trước.

Đại quân đi xa, các vị phu nhân quyến luyến quay đầu đi, sau đó tới bên cạnh Tê Tri cảm ơn luôn miệng.

Tê Tri dõi mắt nhìn bóng lưng khuất xa, mỉm cười một tiếng, dẫn mọi người quay về.

Phục Đình lên đường rất đúng lúc, giống như lần trước, chặn ngang ở chỗ Đột Quyết định tấn công.

Nghe nói lần này giao chiến, tiên phong Đột Quyết chịu thất bại, rút quân lui về sau mấy chục dặm, tạm thời không chiếm được gì.

Chỉ mấy hôm mà Tào Ngọc Lâm đã thăm dò được tin tốt này, tức tốc đưa về phủ đô đốc.

Đêm xuống, Tê Tri ngồi ở đầu giường, bưng bát thuốc bổ như thường lệ.

Tân Lộ thuật lại từng câu từng chữ báo tin cho nàng, nhân tiện cho thêm một muỗng mật vào trong bát: “Gia chủ có thể yên tâm được rồi.”

Nàng từ tốn uống hết bát canh, gặt đầu một cái rồi súc miệng, yên tâm đi ngủ.

Có thể cảm cự lâu dài như vậy thì ắt sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Nằm trên giường, bỗng nàng nhớ lại cảnh ấn tay lên ngực Phục Đình, mơ màng nghĩ: vẫn còn chuẩn lắm.

Vì dễ mệt nên gần đây nàng ngủ rất nhiều, chẳng mấy chốc đã thiếp ngủ.

Không biết lúc nào, bỗng bên ngoài vang lên tiếng trống dồn dập.

Tê Tri bị đánh thức, choàng mở mắt, lắng nghe lần nữa.

Là tiếng trống dồn dập vừa mạnh vừa vang.

Trước mắt mịt mù, vậy mà lại như có luồng sáng nhảy nhót.

Nàng trợn mắt, nhìn đi nhìn lại luồng sáng kia, ánh sáng hắt lên tấm màn trước giường lay động.

Tinh thần đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng lập tức đỡ bụng ngồi dậy, khoác áo choàng vào, giẫm chân trần xuống giường, đi tới cửa phòng kéo cửa ra.

Một luồng nhiệt ập đến, bên ngoài lửa cháy hùng hục.

Tân Lộ vội vã chạy vào: “Gia chủ, có hỏa hoạn!”

Tiếng trống dồn dập hết đợt này đến đợt khác.

Nàng ta lại vội nói: “Không chỉ một chỗ, nhiều nơi trong thành cũng có cháy!”

Tê Tri nhìn ra, bên ngoài tường viện cũng có ánh lửa chiếu sáng nửa vùng trời, không biết ngọn nguồn ở đâu.

Nhanh chóng có cận vệ đến báo: “Phu nhân, là người Đột Quyết lên vào thành châm hỏa, có cần phải tránh đi không?”

Tê Tri vịn khung cửa, lấy lại bình tĩnh, lắc đầu: “Trong thành phòng thủ nghiêm ngặt, dù có người Đột Quyết trà trộn thì cũng chỉ là số ít, có lẽ là kẻ sách muốn dẫn binh mã về thành, dập lửa trước đi.”

Thực tình nàng cũng rất hoảng, nhưng ngay lập tức liên hệ đến tin tức vừa nhận được, lại cẩn thận suy nghĩ, Đột Quyết đã đến thời điểm không thể không tấn công, thế mà hết lần này đến lần khác lại bị Phục Đình ngăn cản.

Bọn chúng phóng hỏa gây hỗn loạn tức muốn giương đông kích tây, thu hút đại bộ phận binh mã rời khỏi tiền tuyến, đến lúc đó sẽ có cơ hội tấn công vào đất Bắc.

Cận vệ ôm quyền rời đi.

Tân Lộ không yên tâm, đỡ tay nàng sốt ruột hỏi: “Gia chủ không tránh đi thật sao?”

Tê Tri đang định trả lời thì bỗng bụng quặn đau, lập tức bấu chặt khung cửa.

Tân Lộ thấy thế thì vội hỏi: “Gia chủ sao thế?”

Tê Tri đè bụng, mới đầu tưởng là thai máy như bình thường, nhưng rồi nhận ra không đúng.

“Hình như... sớm rồi.”

Sao lại đúng vào lúc này kia chứ.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Trong cảnh rối ren, Tào Ngọc Lâm gấp gấp chạy đến.

Nàng ấy đi rất nhanh, vừa tới trước cửa thì thấy Tê Tri được Tân Lộ lỏng ngóng diu, bước chân càng thêm vội vã, gần như dùng hai tay đỡ Tê Tri.

“Tẩu tẩu sao thế?”

Tân Lộ như gặp được cứu tinh: “Tào tướng quân tới đúng lúc quá, sợ là gia chủ sắp sinh rồi, để tôi đi gọi người đến!”

Lửa đã sắp lan tới trước mắt nên mọi người tất bật dập lửa, nàng ta có gân giọng gọi cũng chưa chắc có ai nghe, vẫn nên tự đi gọi cho nhanh.

Tào Ngọc Lâm nghe thế thì bối rối, bởi nàng ta cũng chưa từng thấy cảnh phụ nữ sinh con bao giờ, chỉ biết đỡ chặt Tê Tri.

Lúc này Tê Tri không còn thấy đau nữa, nắm lấy hai tay nàng, tranh thủ hỏi: “Tình hình sao rồi?”

Vừa phát hiện có cháy là Tào Ngọc Lâm lập tức ra ngoài thăm dò, đúng lúc đem tin về: “Không ổn lắm, tối nay gió lớn, thế lửa quá mạnh.”

Tê Tri nhìn ngọn lửa nơi xa bập bùng cách một tường viện, thế như có thể ập tới bất cứ lúc nào.

Chẳng trách phủ đô đốc có nhiều người canh giữ như thế mà lửa vẫn cháy mạnh, ra là vì thời tiết khô hanh gió lớn.

Tân Lộ vẫn chưa quay về, bỗng có bóng người lao tới: “Cô ơi!”

Lý Nghiên vừa thức giấc, cổ áo để hở cũng chẳng buồn đóng nút.

Cậu chạy quá nhanh, vừa tới gần đã thở hồng hển: “Lửa sắp lan đến rồi, cô không thể ở đây được nữa, phải đi mau thôi!”

Tào Ngọc Lâm cũng nói: “Đúng vậy, vừa rồi ta mới ra ngoài xem, lửa ở phủ đô đốc là cháy mạnh nhất, tẩu tẩu lâm bồn cũng chẳng phải nhất thời nửa khác, không thể nán lại lâu được nữa.”

Tê Tri đang định mở miệng thì bụng lại quặn đau, vội che bụng rên lên, hai chân đã không đứng vững nổi.

Lý Nghiên hết hồn, lúc này mới biết cô sắp sinh, kinh hãi nghĩ, không phải nghe Tân Lộ nói vẫn chưa đến ngày ư? Sao lại đến sớm vậy trời?

Mà lại còn là lúc dượng cậu đi vắng, lửa cháy khắp nơi thế này!

Tào Ngọc Lâm mau chóng quyết định, khép áo khoác Tê Tri lại, cõng nàng lên lưng rồi đi.

Lý Nghiên chạy vào phòng cầm theo áo đi ra khoác lên người cô, nhưng đi được mấy bước thì dừng lại.

“A Nghiên...” Tê Tri thều thào gọi.

Tào Ngọc Lâm dừng chân, ngoái đầu nhìn quanh, lúc này mới để ý không thấy bóng dáng Lý Nghiên đâu.

Không chỉ có cậu, cả Tân Lộ vẫn chưa về.

Nàng gọi liền hai tiếng “thế tử”, song chẳng thấy hồi âm.

Nhưng chỉ chần chờ trong chốc lát ấy thôi. nàng cắn răng toan cõng Tê Tri rồi đi trước, nhưng Tê Tri đã ấn lên vai nàng: “Không được, A Thuyền, đợi đã.”

Tào Ngọc Lâm nhớ Phục Đình có nói nàng rất coi trọng đứa cháu này, thế là đành dừng lại, hướng hồ Tân Lộ cũng là thị tỳ thiếp thân của nàng, hẳn cũng không thể bỏ mặc được.

Chỉ là trong lòng vô cùng nôn nóng, nàng lại ngoái đầu gọi mấy tiếng “người đâu”, rốt cuộc cũng có vài cận vệ bận rộn dập lửa chạy đến.

“Phu nhân sắp sinh rồi, bảo vệ phu nhân!”

Cận vệ đều là người của Phục Đình, đến đây là vì Tê Tri nên đặc biệt ở lại, nhiệm vụ chính là đảm bảo an toàn cho phu nhân.

Một cận vệ cấp tốc đi điều người.

Ngay lúc này, bỗng thấy trên hành lang nơi lửa lan đến có một bóng người xông ra, không phải Lý Nghiên thì là ai.

Cậu còn đang lôi một người đi theo, đó là một vú già, tay áo bén lửa, sợ hãi la lớn.

Lý Nghiên che mũi ho sặc sụa, trên mũi giày cũng dính tàn lửa, cậu vừa đập dập lửa vừa dùng sức phui đóm lửa trên người bà ta, sau đó kéo người đi về phía nàng: “Cháu tìm được bà đỡ rồi, cô sinh con không thể thiếu bà đỡ được!”

Tân Lộ đi sát sau cậu, ho khan sặc sụa, cũng muốn khóc, lão đảo tới gần: “May mà có thể từ đến, chứ không một mình nô tỳ cũng không biết có đưa người ra ngoài nổi không.”

Lúc nàng vừa đi tìm bà đỡ thì lửa đã cháy tới trước hành lang, chặn lại đường đi. Nàng không nỡ để gia chủ chịu khổ, đang tính xông qua thì Lý Nghiên chạy tới, nhanh chóng bọc xiêm áo quanh người rồi lao đầu vào, nhanh chóng kéo bà đỡ đang hoảng sợ đi ra.

Lần này đúng là bị dọa thật rồi, nếu thế tử gặp bất trắc gì thì đúng là đại sự trời sập.

Tê Trì nằm sấp trên lưng Tào Ngọc Lâm, trùng mắt với Lý Nghiên: “Cháu...”

Nhưng ngay sau đó đã đau tới mức tái mặt, không nói thêm được nửa chữ.

Lý Nghiên vội nói: “Cô đừng nói nữa. Đi mau lên đi A Thuyền!”

Tào Ngọc Lâm cẩn thận đỡ Tê Trì, biết bụng nàng bị đè như thế không thoải mái, rào nhanh bước chân chạy ra sau cửa.

Cận vệ đã thu xếp xe ngựa xong, trên xe lót mấy lớp đệm mềm.

Tê Trì được Lý Nghiên và Tào Ngọc Lâm đỡ vào trước, nàng vịn cửa xe, rốt cuộc cũng đã thấy rõ tình hình ở phủ đô đốc ——

Toàn bộ tiền viện đã bốc cháy, ngọn lửa cũng sắp lan đến chỗ nàng ở, người bên trong vẫn đang tất bật dập lửa, những nơi được dập có khói đen bốc lên.

Chung quanh toàn một mùi khét lẹt.

Một cận vệ tiến tới bẩm báo: “Các vị phu nhân đô đốc đã tới rồi ạ.”

Tê Trì đỡ bụng dựa vào cạnh cửa, xòe tay: “Bảo các nàng không cần tới, vẫn chưa giải quyết được người Đột Quyết, chúng đang nấp trong tối, cứ xảy ra chuyện mà các nàng chạy ngay tới đây thì rất dễ bị nhận ra manh mối, thành ra bất lợi. Bảo các nàng bố trí người dập lửa, chú ý an toàn bản thân.”

Nàng vừa thở vừa nói: “Siết chặt phòng thủ cổng thành, phải bắt bằng được người Đột Quyết đã phóng hỏa.”

Cận vệ lĩnh mệnh chạy đi truyền lời.

Tê Trì nói xong, con đau lại ập đến.

Tân Lộ vội giục người rời đi.

Lý Nghiên kéo bà đỡ đi lên, mấy người chen chúc trong khoang. Xe lăn bánh, trực giác đi về nơi chỉ có thể lửa nhỏ.

“Đi A Thuyền, đi mới đi kiểm tra khắp thành, có chỗ nào có thể đặt chân được không?”

“Lửa lan từ cổng thành đến, chỗ bị cháy nặng nhất chính là quan thự.” Tào Ngọc Lâm đỡ Tê Trì nói, ý bảo đến những chỗ quan thự khác đặt chân là không thể.

Lúc mọi người đang trầm tư thì Tê Trì nhẹ nhàng lên tiếng: “Đến y xá.”

Nàng nén cơn đau tập trung tinh thần, cố nghĩ địa bàn của mình trong thành, chợt nhớ ra nơi đối diện đường chính mà mình từng thấy có gian y xá treo hiệu buôn hình cá.

Lý Nghiên thở phào nhẹ nhõm: “Đến y xá cũng được.”

Tào Ngọc Lâm gật đầu, dặn phu xe chạy đến y xá.

...

Vì y xá nằm trên phố nên tránh được họa, lúc này vẫn còn yên ổn.

Xe ngựa vừa đến, cận vệ lập tức bao vây trước sau trái phải, đại phu ở bên trong cũng giật mình, cuống cuống dẫn đường mời mọi người vào.

Mấy căn phòng dùng để chữa ôn dịch ngày trước đều được niêm phong, phải đợi thêm vài hôm nữa mới được mở, nhưng sâu trong cùng có một gian

chưa hề được sử dụng.

Tân Lộ đi vào trước, sửa sang lại giường nhỏ.

Tào Ngọc Lâm cũng Tê Tri đi vào.

Tê Tri vừa nằm xuống, Lý Nghiên đã đẩy bà đỡ tới: “Nhanh!”

Bà đỡ thấy là ỡ y xá thì yên tâm đôi phần, ở đây có thuốc có đại phu, không cần lo lắng quá, thế là nhích lại gần Tê Tri xem tình hình: “Phu nhân sinh sớm rồi, nhất định do gặp hỏa hoạn nên mới bị kinh động...”

Lý Nghiên ngắt lời bà ta: “Nói nhiều thế làm gì, đỡ đẻ mau lên, nếu xảy ra chuyện ta sẽ tra hỏi bà!”

Mọi người giật mình, không ngờ một thiếu niên điềm đạm như cậu cũng có lúc cuống tới mức nổi nóng. Tào Ngọc Lâm lau mồ hôi trên trán, thậm chí còn quan sát cậu một phen.

Bà đỡ nom nóp đáp: “Vâng vâng!” Rồi vội gọi Tân Lộ đi đun nước.

Chỉ có Tê Tri nén đau, lắc đầu với cậu: “Đừng sợ, cháu ra ngoài trước đi.”

Lý Nghiên nắm lấy tay nàng, nhìn một hồi rồi cuối cùng mới chịu đi ra.

Tân Lộ chạy đi nấu nước, thấy cậu đứng ở cửa thì dừng lại, nói một câu an ủi: “Thế tử yên tâm, nô tỳ hiểu người lo lắng cho gia chủ.”

Lý Nghiên gạt đầu, im lặng cúi gục.

Vì cậu mà Quang vương phi sinh khó rồi qua đời, dù cậu chưa đến tuổi nhưng cũng biết rõ tình huống xấu nhất khi phụ nữ sinh con.

Hướng hồ tình hình bây giờ lại tệ hại thế này, sao cậu không sốt ruột được cơ chứ.

Tân Lộ đã đi nấu nước, cậu đứng bên ngoài siết chặt nắm đấm, đi qua đi lại, lắng nghe động tĩnh của cô ở trong phòng.

Cách đó mấy trăm dặm, đoàn quân đang ở tiền tuyến.

Gió đêm lạnh căm hệt lưỡi hái sắc bén, trong doanh trại nổi lửa rừng rực, quân sĩ tuần tra qua lại, nghiêm túc không một động tĩnh.

Dẫu là đêm khuya thì vẫn có lính trực.

Một nhóm người phi ngựa quay về doanh trại, vó giẫm bụi đất mịt mù.

Người dẫn đầu siết cương, số đằng sau vội dừng lại.

Phục Đình ngồi trên ngựa, tiện tay ném thanh đao trong tay đi, đao cắm xuống đất, chàng xuống ngựa.

Đi theo sau là La Tiểu Nghĩa và sáu vị đô đốc.

“Bọn chó Đột Quyết lần này an phận thật á? Mới đánh có một trận đã rút.” La Tiểu Nghĩa vừa đi vừa nói.

Đô đốc U Lăng tiếp lời: “Có lẽ là do thấy không chiếm được gì. Nghe nói lần này dẫn quân lại là tay Hữu tướng quân A Sừ Na Kiên kia, lần trước đã không lấy được gì rồi, lần này vẫn chưa rút được bài học.”

“A Sừ Na Kiên?” La Tiểu Nghĩa xì một tiếng, bụng nhủ tên gì gớm ghiếc, giao đấu mấy lần nhưng chưa từng coi đại danh của kẻ này ra gì.

Nói đến đây, bỗng thấy Phục Đình đi trước quét mắt nhìn qua, La Tiểu Nghĩa vội ngậm miệng.

Đô đốc U Lăng thấy thế thì cũng không nói nhiều, vừa rồi đã phạm phải kiêng kỵ khinh địch.

Bỗng một con khoái mã phi nhanh lao tới, trình sát vội hô to: “Đại đô hộ, Du Khê Châu bị tập kích!”

Tất cả lập tức dừng bước.

Phục Đình đứng trước đồng lửa, lạnh lùng quét tới, âm sắc như dao: “Đã có chuyện gì?”

La Tiểu Nghĩa và các vị đô đốc cũng tập trung.

Du Khê Châu là hậu phương của đội quân, lương thảo quân nhu quân dụng thậm chí cả gia quyến đều đang ở đó, há có thể không lo.

Trình sát báo: “Có Đột Quyết lên vào thành phóng hỏa, nhiều quan thự đã bị cháy, nhất là phủ đô đốc!”

“Cái gì?” Đô đốc Hạ Lan gầm lên, đó là đất quản lý của y, là trách nhiệm của y.

La Tiểu Nghĩa chửi thề: “Mẹ nó, thì ra rút quân bất động là chờ ở đây! Phủ đô đốc...” Hắn sững ra, lập tức nhìn sang tam ca.

Phục Đình bất thành linh rút thanh đao cắm dưới đất lên.

Mọi người thất kinh, đồng loạt nhìn chàng – sắc mặt chàng lạnh lẽo không có lấy một biểu cảm.

“Điều người quay về chi viện.”

La Tiểu Nghĩa đã rõ, tức khắc nói: “Đệ dẫn đội đi ngay đây.”

“Hai ngàn người là đủ.” Phục Đình nói, lại nhìn các vị đô đốc đang có mặt: “Đại quân ở lại đây, trước khi ta quay lại mà không ngăn cản được quân Đột Quyết thì xách đầu đến gặp!”

Các vị đô đốc nghe thế, sợ hãi đồng thanh đáp.

Ai nấy đều thấy Đột Quyết đến Du Khê Châu phóng hỏa là kế diệu hồ ly son, vì vậy Đại đô hộ mới chỉ dẫn theo hai ngàn quân quay về tiếp viện.

Dĩ nhiên cần chú trọng phòng thủ ở đây hơn.

La Tiểu Nghĩa lĩnh mệnh rời đi.

...

Tinh nhuệ đưa từ phủ Hãn Hải đến nhanh chóng tập hợp, hai ngàn binh mã xuất trại lên đường.

Phục Đình nắm dây cương ngồi trên ngựa, im lặng vẫy tay.

Trong đêm đen chỉ có tiếng vó ngựa rầm rập, đội ngũ lao nhanh như mũi tên, tiến về Du Khê Châu.

Trên đường đi, Phục Đình cưỡi ngựa phóng vút, thậm chí bỏ rơi đội ngũ phía sau cả một quãng dài.

La Tiểu Nghĩa phải rượt lên mấy lần mới bắt kịp chàng.

“Tam ca yên tâm đi, chậm nhất là nửa đêm sẽ về tới nơi.” Hãn thờ đốc nói.

Phục Đình siết chặt cương ngựa, không rõ có gì mà tin tức lần này lại khiến chàng sốt ruột hơn mọi lần.

Gió đêm căm căm, chạy gấp trên ngựa lại càng cảm nhận rõ ràng, ngay cả khí hậu nơi đây cũng như đang gây khó dễ cho Du Khê Châu.

Trong y xá thấp sáng đèn đuốc, bởi khuất chỗ yên ắng nên cũng chẳng nghe được tiếng động hỗn loạn ở bên ngoài.

Tê Tri không ngờ lại có thể chịu đựng được, dọc đường chỉ rên hừ hừ, nhưng đến bây giờ không chịu nổi nữa.

Nàng hét lên đầy đau đớn.

Lý Nghiên ở ngoài lập tức quay đầu bám vào cửa.

Cậu dán tai lắng nghe, lại lui ra ngoài đi đi lại lại, khi thì nghĩ không biết hiện tại dương thế nào rồi, chốc lại nghĩ cô ở bên trong đang chịu đau, lo lắng không biết phải làm sao.

Loáng thoáng nghe thấy Tân Lộ nức nở: “Gia chủ vất vả rồi.”

Bà đỡ khuyên can: “Khóc cái gì, có ai sinh con mà không vất vả! Dù sinh sớm thì phu nhân cũng không có gì khác thường, bụng không quá to, rất dễ sinh.”

Lý Nghiên nghe thế thì lại nghĩ: sao lại bảo bụng chưa to, cậu nhớ là to lắm mà.

Bà đỡ lên tiếng như trả lời cậu: “Có những người khi mang thai thì ăn uống thả ga, còn phu nhân không thay đổi thân hình nhiều, nhưng như thế mới đúng, bụng càng to càng khó sinh, như phu nhân vậy mới dễ sinh.”

Tê Tri thấp giọng rên rỉ, rồi lại đột ngột kêu đau.

...

Một hồi lâu trôi qua, ánh nến dường như cũng tối dần, toàn thân Lý Nghiên ướt đầm mồ hôi.

Có vẻ như đã thấm mệt, giọng Tề Trì nhỏ đi rất nhiều.

Cậu tức nổi không thể xông vào xem sao.

Không biết dưới chân đã đi lại bao nhiêu vòng rồi.

Bỗng có tiếng khóc vang lên.

Mọi thứ thay đổi trong tích tắc.

Tiếng chúc mừng thay nhau truyền tới, lại đến âm thanh Tân Lộ mừng phát khóc, rồi cả tiếng thờ phào của Tào Ngọc Lâm, tất cả như hòa vào nhau.

Cậu lấy lại tinh thần, thờ hất ra, giờ tay đập cửa: “Cô ơi, cô đã khỏe hơn chưa ạ?”

Mới vỗ hai cái thì bỗng nghe thấy tiếng gào lớn, sau đó có tiếng binh khí vang lên.

Hình như ở bên ngoài đã xảy ra chuyện.

Cậu giật mình, tiếp tục đập cửa: “Cô ơi!”

Tào Ngọc Lâm nghe tiếng đi ra, vừa kéo mở cửa thì có một cận vệ chạy tới, nhanh chóng nói: “Mau đưa phu nhân rời đi, có biến!”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Thế gió nhẹ dần, nhưng màn đêm vẫn tối tăm mịt mùng, từ xa có thể thấy một hai đốm lửa ở trong thành.

Phục Đình cuống cuống chạy tới rồi đột ngột siết cương.

Đằng trước có người phi ngựa lao như bay đến, hướng đến từ Du Khê Châu ở phía sau.

Nghe động tĩnh thì dường như chỉ có một người.

Phục Đình giờ tay cho binh mã phía sau dừng lại, rồi lại vung tay với La Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa nhanh chóng dẫn theo một tốp đi về phía trước.

Bóng đèn đằng trước chập chờn, hai bên giáp nhau nhưng không giao thủ.

La Tiểu Nghĩa nhanh chóng dẫn người quay về: “Tam ca, là cận vệ.”

Phục Đình lại giờ tay lên.

Đội ngũ đã thủ sẵn binh khí sáng loáng lập tức hạ xuống.

Cận vệ từ phía sau La Tiểu Nghĩa đánh ngựa đến, vừa tới gần đã vội vã xuống ngựa, trong sắc trời tù mù, y ôm tay quỳ xuống đất: “Bẩm Đại đô hộ, trong thành có biến! Thuộc hạ đặc biệt đi cầu viện!”

Phục Đình nắm chặt dây cương: “Nói!”

Cận vệ bị thương, thở dốc liên tục, nhưng vẫn nhanh chóng tường trình lại ——

Trong thành đang bận dập lửa, tiêu diệt binh lính Đột Quyết trà trộn, bỗng cổng thành bị công phá, một toán quân Đột Quyết xông vào, giờ đã giăng co chém giết ở trong thành.

La Tiểu Nghĩa nghe thế thì chửi um lên: “Toàn quân Đột Quyết đã bị chặn ở biên giới, ngoài Du Khê Châu còn có doanh trại, sao lại có đám chó Đột

Quyết tới được, rơi từ trên trời xuống chắc!”

Cận vệ vội thưa: “Vẫn chưa biết nguyên do, bọn thuộc hạ đang bảo vệ phu nhân ở y xá, phu nhân đặc biệt hạ lệnh đóng thành quét sạch Đột Quyết, nhưng còn chưa tiêu diệt hết Đột Quyết trong thành thì chúng đã đánh tới. Vì bảo đảm an nguy của phu nhân, thuộc hạ mới ra khỏi thành cầu viện.”

Phục Đình nắm chặt cán đao, bỗng hiểu ra: “Bọn chúng có trợ thủ.”

La Tiểu Nghĩa thất kinh: “Ai?”

“Dù là ai thì hiện tại quan trọng nhất là cứu người.” Chàng lạnh lùng nói: “E là nơi đây mới thực sự là chiến trường.”

Kế điệu hồ ly sơn của Đột Quyết là giả, phóng hỏa trong thành là để họ tin rằng chúng đang giương đông kích tây, vì để phòng kế điệu hồ ly sơn nên sẽ để lại đại quân ở nơi khác, nhưng trái lại nơi này đã trở thành mục tiêu công kích chính của Đột Quyết.

Cũng may doanh trại của chàng không di chuyển, vẫn còn ở ngoài thành.

Phục Đình lập tức vẫy tay lên đường, nhìn lướt qua cận vệ, hỏi: “Phu nhân thế nào rồi?”

“Bẩm Đại đô hộ, phu nhân đang lâm bồn, vừa gặp chuyện thì thuộc hạ đã tức tốc lên đường, hiện vẫn không rõ tình hình.”

“Cái gì?” La Tiểu Nghĩa la lên: “Mẹ nó, sao người không nói sớm!”

Phục Đình cứng người, vung tay quát mạnh roi ngựa, lập tức xông thẳng vào thành.

Xung quanh y xá là cảnh hỗn chiến.

Lý Nghiên đi thẳng vào phòng, ở đây vẫn còn yên tĩnh.

Tê Tri được Tân Lộ đỡ ngồi dậy, tóc mai lấm tấm mồ hôi dính bết vào trán, sắc mặt nhợt nhạt.

Nàng vòng hai tay trước ngực, mặt cúi xuống, trông thấy cậu thì mỉm cười: “Tới xem em trai của cháu đi.”

Tân Lộ đứng bên cười nói: “Thế tử, gia chủ sinh một tiểu lang quân.”

Lý Nghiên ngẩn ngơ, bất giác đi tới nhìn vào trong lòng cô.

Đứa trẻ đã được tắm rửa sạch sẽ, được bọc trong áo khoác của nàng. Ánh đèn mờ ảo không nhìn rõ được gì, chỉ cảm thấy mặt mày nhăn nhoe hồng hồng, cơ thể nhỏ bé nép mình trong ngực nàng.

Cậu nhìn đứa bé nhỏ choắt rồi lại nhìn cô, nhất thời quên mất định nói gì.

Nhưng ngay sau đó cửa bị đẩy ra, Tào Ngọc Lâm nhanh chân đi tới: “Tẩu tẩu, phải đi mau thôi.”

Tê Tri nhìn ra ngoài cửa, vừa rồi nàng cũng đã nghe thấy tiếng động bên ngoài, không khỏi ôm chặt đứa trẻ: “Ngoài đó có chuyện gì vậy?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Công thành đã bị phá, quân Đột Quyết xông vào, các quan thự đều đã bị tập kích, bên ngoài cũng đã động thủ.”

Có thể nghe thấy rất rõ tiếng binh khí va nhau, bên ngoài toàn là tiếng bước chân hỗn loạn.

Bầu không khí vui mừng trong phòng lập tức biến mất, bà đỡ sợ hãi rút lui mấy bước, Tân Lộ đỡ chặt Tê Tri cũng biến sắc.

Tào Ngọc Lâm chẳng hỏi đầu đuôi ý những điều này, đi đến thúc giục: “Mau lên tẩu tẩu, địch trong tới ta ngoài sáng, nhân lúc cận vệ còn đang cảnh giác, đi nhanh thôi.”

Lúc này bà đỡ mới nói: “Phu nhân vừa mới sinh xong...”

“Thế thì đi thôi,” Nhưng Tê Tri đã mở miệng: “Vốn cũng không thể nán lại đây lâu.”

Trước đó vì tình hình cấp bách nên mới không thể không tới đây. Nhưng dù đang đau thì nàng vẫn rất nôn nóng, dù sao đây cũng là hiệu buôn của nàng, một khi Đột Quyết xông vào, tùy tiện phóng hỏa, há sẽ bỏ qua cho hiệu buôn hình cá.

Nếu giờ có nhiều lính Đột Quyết hơn thì lại càng nguy hiểm, nàng gắng gượng ngồi dậy.

Lý Nghiên bước đến giúp nàng, Tân Lộ dần nổi sợ xuống đi tới đỡ lấy đứa bé.

Tào Ngọc Lâm lại công nàng lên, vội vã đi ra ngoài.

Tê Tri nằm trên vai nàng, nghe tiếng chém giết ngày một đến gần, bỗng lòng ngực đập mạnh liên hồi, ngoái đầu nhìn thấy Tân Lộ ôm con đi theo sát, Lý Nghiên cũng nửa bước không rời thì mới yên tâm.

Tào Ngọc Lâm đi ra từ cửa sau, mò mẫm trong bóng đêm rồi khỏi y xá.

Tê Tri hỏi nhỏ: “Đột Quyết có thể tiến vào, khéo không còn nơi nào an toàn nữa.”

Tào Ngọc Lâm cũng biết điều đó, song bước chân chẳng dừng: “Tẩu tẩu có tính toán gì không?”

Tê Tri nhớ lại Phục Đình có dặn: “Đến doanh trại là an toàn nhất.”

Tào Ngọc Lâm cẩn thận tính toán quãng đường, có thể đi về phía tây đến một cổng thành khác, xông ra từ chính giữa là được.

“Được, vậy thì đến doanh trại của tam ca!”

...

Nhiều nơi trong thành đã được dập lửa, bách tính hoặc được giải tán hoặc đã tự bỏ chạy, trên phố phường đằng xa loáng thoáng nghe thấy tiếng vũ khí đánh nhau.

Một toán cận vệ hộ tống xe ngựa tiến đến một cổng thành khác.

Ở trên xe, Tê Tri lại đón lấy con từ Tân Lộ.

Đứa bé ngoan ngoãn dị thường, không hề khóc quấy.

Nàng dựa vào thành xe, dần xuống tâm trạng rối loạn mà hỏi: “Tình hình bên ngoài sao rồi?”

Tào Ngọc Lâm im lặng vén rèm lên nhìn, thực ra ngồi ở trong xe cũng đã có thể nghe được đại khái.

“Cận vệ nói các phu nhân đồ độc đều bị tấn công, nếu để chúng biết tẩu tẩu đang ở đây thì sẽ không có chuyện tốt.”

Tê Tri không nói nữa.

Một cận vệ ở bên ngoài bẩm báo: “Đằng trước đã đến cổng thành rồi.”

Xe lăn bánh qua phố lớn, cổng thành đó đã bị công phá, chỉ mở ra một nửa, vẫn còn có binh mã đang đánh nhau.

Tào Ngọc Lâm nhìn qua, lạnh lùng nói: “Có lẽ chỉ có thể xông ra thôi.”

Bỗng vó ngựa chồm lên, nhấc vó hí dài.

Cận vệ hô lớn: “Ngựa giẫm phải đinh rồi!”

Thùng xe vì thế mà rung lắc, Tê Tri vẫn chưa hoàn hồn, ôm đứa trẻ lắc một phát, tay suýt nữa đã mất sức.

Tào Ngọc Lâm và Tân Lộ vội đỡ lấy nàng, Lý Nghiên ngồi đối diện nàng nhanh tay đỡ lấy tã, ôm chặt vào lòng: “Để cháu bé em trai giúp cô.”

Thế mà đứa trẻ vẫn không khóc lóc, đang ngủ rất say.

Tê Tri thấy cậu ôm vững thì thở phào.

Xe ngựa dừng lại không tiến lên nữa, một lúc sau, bên ngoài đã truyền đến tiếng giao đấu.

Một cận vệ bất chấp phạm thượng, vén rèm lên nói: “Phu nhân mau đi đi, gặp phục kích rồi!”

Bà đỡ bắt cản ngựa xuống xe, vô cùng sợ hãi, không biết đã chạy biến đi đường nào.

Tào Ngọc Lâm công Tê Tri: “Ta đưa tẩu tẩu đi trốn trước.”

Tê Tri được nâng công ra ngoài, vừa đi ra thì thấy cận vệ ở ngoài xe giết mở đường máu, từ xa có một toán kỵ binh xông đến, không nhìn rõ người cưỡi ngựa, tựa như bóng ma lao tới đầy khí thế, trong miệng hò hét tiếng Đột Quyết.

Tào Ngọc Lâm dừng chân, bỗng dùng sức chạy vào nắp trong hẻm.

Tân Lộ và Tân Lộ theo sát đằng sau.

Tân Lộ đi chậm, thấy truy binh xông tới thì đẩy vợ Lý Nghiên về phía trước, còn mình tụt lại đằng sau, vấp ngã lăn vòng tròn vào sau đồng đồ.

Lý Nghiên bị nàng ta đẩy lao đảo, nhưng cũng mau chóng đi vào trong hẻm, ngoái lui thì thấy Tân Lộ đang nấp chỗ khác, không bị bắt, lúc này mới vội vã chạy về phía trước.

“A Nghiên.” Tê Tri gọi cậu.

“Cháu đây cô ỏi, cháu không sao, em trai vẫn khỏe.” Cậu vợ ôm em trai chạy đến, thở hổn hển nói: “Tân Lộ trốn được rồi, chỉ mong không làm sao.”

Trong màn đêm Tê Tri gật đầu, lần này Đột Quyết có chuẩn bị mới đến, đầu tiên là phóng hỏa, người vừa tới thì chực chờ cơ hội bắt các vị phu nhân làm con tin.

“Chắc chắn bọn chúng có người giúp.” Nàng dựa vào vách tường, thở hổn hển.

Tào Ngọc Lâm cũng thở dốc: “Chúng ta cứ thế này không ổn, không biết bọn chúng có bao nhiêu người, một khi cận vệ không ngăn cản được chúng thì sẽ không ai thoát nổi.”

Tê Tri giơ tay lên, đặt lên vai Lý Nghiên rồi chậm rãi hạ xuống, lại xoa nắn đưa bé trong lòng cậu.

Không ai có thể chạy thoát, A Nghiên không thể, con trai của nàng cũng càng không.

“Gần đây ngoài doanh trại ra, còn chỗ nào an toàn nữa không?” Bỗng nàng hỏi.

Tào Ngọc Lâm suy nghĩ: “Tộc Bộc Cố ngụ ngay lân cận.”

Tê Tri lập tức hạ quyết tâm: “Được rồi, đầu tiên chúng ta cứ trốn trong thành, thu hút bọn chúng, để A Nghiên chạy tới doanh trại, còn chúng ta chờ cơ hội tới tộc Bộc Cố.”

“Cô nói gì cơ?” Lý Nghiên khó tin hỏi.

Từ xa còn có ánh lửa chưa tắt, loáng thoáng soi sáng khung cảnh trước mắt.

Tê Tri nhìn thẳng vào mặt cậu: “A Nghiên, nhất định dưỡng cháu sẽ đến, dù thế nào đi nữa cháu cũng phải sống tốt, nên cô giao em trai cho cháu, rõ chưa?”

Lý Nghiên sững sờ.

Bỗng có vài cận vệ chạy tới: “Nhanh lên, ở đây đã bị lộ rồi!”

Tào Ngọc Lâm xốc Tê Tri ở trên lưng rồi chạy đi.

Tê Tri không quên dặn dò: “Bảo vệ thế tử và cốt nhục của Đại đô hộ.”

Vừa ra khỏi hẻm đã có kỵ binh đuổi tới.

Cận vệ lập tức xông lên ngăn chặn.

Tê Tri ngoái lui, Lý Nghiên đã ôm đứa trẻ chạy đi, đột nhiên quay đầu rẽ sang hướng khác.

Nàng thở phào, cuối cùng cậu cũng nghe lời nàng, rồi nói với Tào Ngọc Lâm: “Đi sang bên kia.”

Tào Ngọc Lâm quay đầu bỏ chạy, quả nhiên kỵ binh ở đằng sau đuổi theo, nhưng bị cận vệ còn sót lại ngăn cản.

...

Không biết đã bao lâu trôi qua, rốt cuộc cũng tìm được góc khuất, ở đó đã có mấy người ngã xuống.

Nàng công Tê Tri chạy tới đây, nấp vào bên trong.

Đó là một căn nhà không người, cửa phòng đổ nửa, ở thi thể cạnh cửa có thanh đao.

Tào Ngọc Lâm nhặt lên, cùng Tê Tri nấp ở bên trong.

Không có cận vệ đến, chắc chắn là bị cầm chân rồi.

Bên ngoài mơ hồ truyền tới tiếng nói chuyện, tuy Tê Tri không hiểu nhưng đã nghe qua mấy lần.

Là tiếng Đột Quyết.

“Bọn chúng nói gì vậy?” Giọng nàng không thể thấp hơn được nữa.

Tào Ngọc Lâm đáp: “Hữu tướng quân A Sử Na Kiên lệnh cho chúng tặc chiến tốc thắng.”

Tê Tri không khỏi nhìn nàng, vì nói câu này được nàng ấy nói vừa nặng nề vừa chậm rãi, như thể bị thứ gì đó đè nặng.

“Cô sao thế?” Nàng giờ tay kéo Tào Ngọc Lâm, phát hiện một tay nàng ấy đang ôm ngực.

“A Thuyền, vết thương của cô lại tái phát hả?” Tình cảnh này thật giống như lúc trông thấy ở thành Cổ Diệp.

Một tay Tào Ngọc Lâm chống xuống đất, lúc lâu sau mới nói: “Xin lỗi tẩu tẩu, sợ là ta không thể bảo vệ tẩu được nữa rồi.”

Tê Tri ngắt lời nàng: “Đừng nói chuyện này trước, cô nghỉ ngơi đi, qua được trận này là giỏi lắm rồi.”

Tào Ngọc Lâm nhìn thanh đao rơi bên chân, nắm ngón tay bấu xuống mặt đất, cố gắng bắt lấy: “E là không lành nổi.”

Tê Tri cả kinh: “Cái gì?”

“Vết thương của ta, không như tẩu tẩu nghĩ.” Tào Ngọc Lâm dựa vào vách tường, ủ rũ cúi gục đầu, giờ tay kia lên: “Giờ mới phát hiện, sợ là ta... không thể cầm đao được nữa rồi.”

Tê Tri ngẩn ra: “Vì sao?”

Tào Ngọc Lâm lặng thinh, một lúc sau lại nói một câu tưởng chừng không liên quan: “Hồi trước, ta từng bị Đột Quyết bắt tù binh.”

Cuộc chiến khốc liệt ở trong thành từ nơi này lan sang nơi khác.

Một lúc lâu đã qua.

Đêm đen dần trôi, chính là lúc bóng tối nặng nề nhất.

Một toán binh lính Đột Quyết rải rác khắp nơi như du hồn tìm kiếm, nắm trong tay loan đao sáng như tuyết.

Mục tiêu của chúng là không để lọt bất cứ ai ở quan thự chạy thoát, thế mà lại để thoát xe ngựa ở phủ đô hộ, những người còn lại tức tốc đuổi theo, còn chúng phụ trách tìm kiếm cá lọt lưới ở những nơi khác.

Lặng lẽ tìm kiếm một hồi lâu, một trong số chúng phát hiện một khoảng sân đồ nát, thế là chạy vào trong.

Trong sân lộn xộn, không có người ở, còn bị dính hỏa hoạn, bên trong chất đầy đồng đồ ngổn ngang.

Tên đó phát hiện có chuyển động mờ mờ ở chỗ này, vừa tiến tới vừa giơ loan đao trong tay lên, bỗng đột nhiên hắn ta mất cử động, cổ họng bị lưỡi dao rạch ngang, thậm chí không thể phát ra âm thanh, cơ thể ảm ảm ngã xuống.

Lý Nghiên rút dao găm về, lau hai cái vào vạt áo rồi lùi về sau, ôm chặt tã lót trong ngực.

Cậu lùi mãi lùi mãi, lùi đến mức không thể lùi được nữa, lưng đập vào vách tường, cẩn thận ôm chặt em trai.

Em trai trong lòng cựa quậy cất tiếng, cậu sợ dẫn truy binh tới, nhanh chóng đưa ngón tay cho em trai nuốt.

Cậu vô tình phát hiện ra chuyện này, chắc hẳn cu cậu đói lắm rồi, làm vậy có thể trấn an nhóc tí.

Trên tay vẫn còn dính máu của Đột Quyết, nhưng cậu chẳng quan tâm.

“Đừng sợ, đừng sợ...” Cậu vô thức lắp bắp, có lẽ không phải nói cho em trai nghe không hiểu gì, mà là nói cho mình nghe.

Đây là lần đầu cậu giết người, máu bắn lên thân, cả người lạnh lẽo.

Nhưng cậu không thể lùi bước được, dượng đã nói rồi, lúc gặp chuyện cậu phải đứng can trước phái nữ. Thậm chí ngay cả chiêu nguy hiểm vừa rồi cũng là dượng từng dạy cho cậu.

Ngày trước luôn là cô che chở cho cậu, mà lần này cũng vậy, cô có thể lấy tính mạng ra để bảo vệ cho cậu thì giờ đây, cậu cũng phải bảo vệ cốt nhục của cô.

Lúc được che chở còn có thể yếu đuối, nhưng bây giờ cậu nhất định phải bảo vệ em trai cho bằng được, không thể không mạnh mẽ.

Không sao, giết người thì có sao, cậu là tông thất hoàng tộc đang bảo vệ quốc gia.

“Sẽ không sao đâu, sẽ không sao mà...” Cậu ôm chặt em trai, siết con dao găm lăm bắm: “Phụ vương trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ phù hộ cho chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Tê Trì ngồi một chỗ không nhúc nhích, đang khôi phục thể lực và cũng đang nhìn Tào Ngọc Lâm.

Nàng ấy vừa mới nói, mình từng bị Đột Quyết bắt làm tù binh.

“Vết thương của cô là có từ lúc đó sao?”

Tuy lúc này không phải là lúc để nói chuyện song nàng vẫn hỏi, bởi vì không có gì nàng ấy lại nhắc tới chuyện đó cả.

Tào Ngọc Lâm gật đầu, nhưng sức nhớ đêm đen không thấy đường nên vẫn mở miệng: “Ừ.”

Nàng cự quậy, tựa như một bà lão chậm chạp, khó khăn đưa tay ra cửa, dùng sức kéo thì thể chặn ngang trước cửa.

Tê Trì nhìn mà kinh hãi, nhưng lúc này càng lo cho tình trạng của nàng ấy hơn.

Tào Ngọc Lâm làm xong, dựa vào bên cạnh nói tiếp: “Kẻ bắt ta chính là tay Hữu tướng quân được nhắc đến ban nãy, A Sử Na Kiên...”

Đó là trận đánh thảm khốc nhất năm ấy.

Khắp tám phủ mười bốn châu bị ôn dịch gieo rắc một lượt, quân dân tử thương vô số, Đột Quyết tiến quân thần tốc xông thẳng chiếm đóng bốn châu, cướp sạch không để lại thứ gì, sau đó lại tiến sâu vào thủ phủ.

Phục Đình dẫn theo đội ngũ chỉ bằng nửa Đột Quyết cố thủ không lui, còn nàng gặp phải trọng binh mai phục khi đang trên đường tiếp viện.

Vì dễ cảm chân mà bọn họ chỉ có thể cố đánh đến cùng, cuối cùng ngoài những người tử trận, một trăm tám mươi sáu thuộc hạ và cả nàng cùng bị bắt sống.

“Bọn chúng muốn moi quân tình từ miệng ta, ta không nói, bọn chúng ngược đãi giết từng người từng người của ta ngay trước mắt ta... Ta chỉ có thể nhẫn nhịn, trơ mắt nhìn.”

“Không quá một đêm, một trăm tám mươi sáu người... Cuối cùng đến lượt ta.”

“A Sử Na Kiên hạ nhục ta là phụ nữ mà lại dẫn quân, thương ta cho đám thuộc hạ để mà giày vò hành hạ. Ta không chịu, nhân cơ hội giết một tên trong số chúng, thế là bọn chúng giơ đao lên với ta...” Giọng nàng bình tĩnh đến lạ kỳ: “Từng đao từng đao... Bọn chúng nói muốn lưu lại sự sỉ nhục trên người ta mãi mãi, rạch chữ Đột Quyết lên ngực ta, viết là nô lệ Đột Quyết.”

“Cuối cùng chúng nói nếu hôm sau ta còn sống, thì thứ chờ ta chính là bị tất cả người Đột Quyết chà đạp làm nhục, sau đó...”

“Đừng nói nữa.” Tê Trì ngắt lời nàng, giọng run run: “Đừng nói nữa A Thuyền.”

Tuy nàng ấy nói rất đơn giản, chỉ vài ba câu thôi nhưng nàng đã không nghe nổi nữa.

“Sau đó tam ca tới.”

Tê Trì ngẩn ra.

Đang mãi nghĩ đến cảnh tượng trước đó, lại nghe thấy câu này thì có vẻ như đã có bước ngoặt, nàng thậm chí còn phấn chấn lên.

Tào Ngọc Lâm như vui trong miền ký ức, hỏn hển nói: “Là tam ca xông vào doanh trại cứu ta.”

Đã chẳng nhớ nổi trên người lãnh bao nhiêu đao, chỉ nhớ xiêm y nàng nát vụn, khắp người toàn là máu.

Nàng bị treo trên cọc gỗ trong doanh, dưới mặt đất là những tướng sĩ đất Bắc cùng nàng vào sinh ra tử, trước mắt là máu đỏ mơ hồ, trong miệng ngậm máu thịt, không rõ là của mình hay của kẻ địch, mọi tên lính Đột Quyết đi qua đều có thể chế giễu phi nhỡ nàng.

Ngay trong đêm hôm ấy, Phục Đình dẫn người xông đến chém giết.

Thực ra lúc ấy binh lực trên tay chàng đã chẳng còn bao nhiêu, nhưng vì cứu người, chàng đã để La Tiểu Nghĩa dẫn quân giả vờ đột kích, thu hút A Sử Na Kiên rời đi.

Về sau Tào Ngọc Lâm mới biết, đêm hôm đó Phục Đình chỉ dẫn theo hai mươi người, vốn định giải cứu bọn họ rồi có thể cùng mở đường máu xông ra, nhưng chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi, thứ chờ đợi chàng là máu tươi lênh láng khắp doanh trại cùng những cơ thể không còn lành lặn.

Trong tích tắc trông thấy dáng vẻ của Tào Ngọc Lâm, chàng lập tức quay gót.

Đó là lần đầu tiên Tào Ngọc Lâm thấy Phục Đình nổi giận, mục đích ban đầu là đến cứu người, nhưng lại biến thành đồ sát khắp trại.

Khi những người khác mau chóng cõng trời cho nàng rời đi, một thân một mình Phục Đình sát phạt trong doanh trại, giết một mạch hơn trăm tên.

Được nửa chừng, chàng tắm máu chặt quân kỳ Đột Quyết xuống, cất bước đi tới, đắp lá cờ lên người nàng.

“Tào Ngọc Lâm, phải sống!”

Nàng đáp: “Tam ca, muội vẫn còn sống.”

“Được,” Chàng nói: “Nếu không ta thực có lỗi với Tiểu Nghĩa...”

Tào Ngọc Lâm nói: “Đừng nói với huynh ấy...”

Rồi sau đó, nàng xuất ngũ.

Tất cả đều tưởng nàng chỉ bị thương trong lúc tác chiến, không thể không rời quân nghỉ ngơi.

Vết thương để lại sẹo, nét chữ nô lệ Đột Quyết bị chính nàng rạch đi, thế là lại có thêm vết sẹo mới.

Ngực gần như bị hủy, ở đó máu thịt lẫn lộn dờ dằng đáng sợ, đã chẳng nhìn ra dáng vẻ phụ nữ nữa rồi.

Nhưng chút đó thì có là bao, chỉ ít là nàng còn sống, đã tốt hơn một trăm tám mươi sáu người chết thảm.

Vết thương vừa lành, nàng lại bắt đầu sợ bước chân vào doanh trại.

Không dưới một lần Phục Đình nhắc đến cho phép nàng quay về bất cứ lúc nào, nhưng đều bị nàng từ chối.

Nàng cho rằng mình ở bên ngoài sẽ phát huy tốt hơn, có thể đi khắp nơi thu thập tình báo về Đột Quyết, vẫn có thể đốc thúc cho quân đội, vẫn có thể đối phó với Đột Quyết.

Dường như vết thương cũng đã khá lên rồi.

Mãi tới lần trước khi ở trong thành Cổ Diệp, sau khi xác nhận đối phương là quân Đột Quyết, rồi lại nghe thấy cái tên Hữu tướng quân, nàng mới phát hiện là không hề.

Dù nàng có thể tinh bơ đi khắp nơi thu thập tình báo Đột Quyết, đối mặt với quân đội Đột Quyết, thì chuyện ngày trước lập tức ủa về, những người đã chết hiện ra trước mắt, vết thương trên người nhói đau, nhắc nhở nàng những chuyện ấy vẫn chưa qua.

Nàng kể tóm gọn, dựa ra sau như một thanh gỗ mục khô cằn: “Nay tẩu tẩu biết rồi đấy, ta không qua nổi ải này, đã là phế nhân rồi.”

Bổng Tê Trì chống mình ngồi dậy, nắm lấy tay nàng, lạnh quá, dùng sức kéo tới: “A Thuyền, đây không phải là lỗi của cô. Dù cô có phải phế nhân hay không, chúng ta cũng phải tiếp tục chạy thoát thân.”

Tình thế hỗn loạn bên ngoài ập đến, có tiếng vó ngựa lẫn tiếng đao guom, các nàng chẳng còn thời gian tưởng nhớ quá khứ.

Trên tường thành ở Du Khê Châu, đuốc cháy hừng hực.

Trong thành có hai cánh cổng, cổng phía tây đã bị công phá, binh lính thủ thành trên cổng phía đông thấy trong thành dấy lên chiến hỏa thì cố thủ trên đầu tường, không khỏi nắm chặt binh khí trong tay.

Tướng sĩ đất Bắc không bao giờ sợ hãi Đột Quyết, dù chỉ là một binh lính lần đầu phòng thủ.

Nhưng vì trách nhiệm, bọn họ chỉ có thể cố thủ ở đây, bảo vệ bách tính trốn tới nơi này.

Bóng tối mịt mùng sau nửa đêm vẫn bao trùm, gió đưa mùi khét len vào chớp mũi, bỗng ở đầu tường có người phát ra tiếng thét đầy sợ hãi.

Vào thời khắc yên tĩnh và nặng nề này, đáng nhẽ không nên có bất cứ một âm thanh nào, nhưng người đó không chỉ phát ra âm thanh mà còn đẩy người bên cạnh mình, ra hiệu người kia nhìn về phía trước.

Từ đằng xa, một luồng pháo phóng thẳng lên trời.

Viên quan thủ thành lập tức hô to: “Bát phương lệnh! Bát phương lệnh của Đại đô hộ!”

Xa xa dưới thành, một đội ngũ đông nghịt dần tiến đến.

Trong bóng đêm truyền đến tiếng hét cao vút: “Binh mã của phủ Hãn Hải đã tới!”

Cổng thành được dọn sạch, cánh cổng ầm ầm mở ra.

Đội ngũ gồm hai ngàn quân tiên phong ủa vào như mạch nước ngầm, tiếng vó ngựa rầm rập như muốn rung chuyển đất trời giẫm nát gạch lát đường.

Tất cả mọi người đều chú ý đến con ngựa ô đi đầu, người trên ngựa mặc giáp đen lẫm liệt, một tay rút đao ra, xông thẳng về phía trước.

...

Nơi diễn ra kịch chiến nghiêm trọng nhất trong thành chính là các quan thự.

Quân phòng thủ đáng nhẽ đã có thể thuận lợi ngăn cản nhóm quân Đột Quyết này, nhưng hiện tại lại ‘ném chuột sợ vỡ bình’.

Khói lửa mịt mù bọc kín đường dài, hai quân đương đầu, lính phòng thủ cầm binh khí lùi bước, chỉ vì loan đao của kỵ binh Đột Quyết đang áp giải ba người.

Đó là phu nhân đô đốc Hạ Lan, phu nhân đô đốc U Lãng và phu nhân đô đốc Âm Sơn.

Chúng đã bắt được một nửa các vị phu nhân đô đốc sáu châu, thế nên bọn họ không thể không cẩn thận.

Bỗng từ đâu bay đến một mũi tên, đâm thẳng vào tay một gã kỵ binh Đột Quyết.

Nhất thời đám người dân ra, phu nhân đô đốc Âm Sơn hét một tiếng rồi né đi, quân phòng thủ vội xông đến cướp người.

Tiếng vó ngựa vang lộp lộp trời, trước sau đánh bọc đến.

Nhờ có Tê Tri chi tiền, sau khi mở rộng quân đội phủ Hãn Hải đã huấn luyện được một đội quân tinh nhuệ, người nào người nấy cũng đều có thị lực vượt trội, lại rất nhanh nhẹn trong việc ứng biến.

Và hôm nay nhóm người đang đến chính là đội quân ấy, vừa hay phát huy tác dụng.

Chỉ dựa vào ánh lửa le lói chiếu sáng, một mũi tên bắn ra rồi lại tiếp một mũi tên khác, bách phát bách trúng.

Ngay sau đó là tiếng rút đao đồng loạt.

...

Diệt xong toán này, còn toán khác vẫn chưa ổn định.

Một tay Phục Đình kéo cương, tay kia rút đao từ trên người gã lính Đột Quyết về.

Bầu trời tối đen, máu tươi dọc theo sông đao nhỏ xuống phiến đá trên đường, từng giọt từng giọt như đang đếm thời gian trôi qua trong gió lẫn mùi khói.

Ngay gần đó chính là y xá của hiệu buôn hình cá, ở trên cánh cửa cũng dính vết máu.

“Hỏi kỹ chưa?” Chàng gấp gấp hỏi.

La Tiểu Nghĩa giải quyết gã lính Đột Quyết trong tay, hỏn hỏn đáp: “Hỏi rồi, đuổi theo tàu tàu không phải chúng, nhất định A Thuyền đã đưa tàu đi trốn rồi.”

“Lục soát!” Giọng Phục Đình lạnh hết lưỡi đao, rạch ngang gió lạnh hừng đông: “Vào thành, không để sót kẻ nào.”

Tê Tri đã ra khỏi thành.

“Đặt ta xuống đi A Thuyền.”

Tào Ngọc Lâm vẫn cố gắng, mặc cho mình đã hết hơi gắng gượng, bước chân lao đảo.

“Không được, tẩu tẩu, bọn chúng đuổi tới nơi rồi.”

Nấp trong căn nhà kia không được bao lâu thì truy binh xông đến, ắt hẳn trên đao của chúng dính không ít máu của cận vệ và lính phòng thủ, bởi vì truy binh đã thiếu đi rất nhiều, chỉ còn lại khoảng chừng mười mấy người.

Nhưng với tình trạng hiện nay của hai người, thì mười mấy người đó cũng đủ trí mạng.

Cả hai gần như mò mẫm chạy ra khỏi thành, đi về phía tộc Bộc Cổ.

Tiếng vó ngựa vang lên ở sau lưng, dựa vào âm thanh Tào Ngọc Lâm phán đoán khoảng cách, cố gắng chạy tới trước.

Nhưng khi tạp âm Đột Quyết vang lên ở ngay phía sau, nàng lại như cảm nhận được lưỡi đao sắc bén của loạn đao, cùng ánh mắt hung ác của đám Đột Quyết và thảm kịch của đồng bào đã bỏ mạng.

Bỗng nàng khuyu chân chúi người tới trước, khi sắp sửa ngã, Tê Trì mượn lực trượt xuống khỏi lưng nàng, nắm lấy tay nàng ấy kéo đi về phía trước: “Đi thôi A Thuyền, không thể dừng lại được.”

Hai người lao đảo trượt xuống một con dốc thoải, bên dưới là đồng đá chông chênh lộn xộn, may sao có một chiếc hố sâu, Tê Trì vội đẩy Tào Ngọc Lâm vào.

Trong hố sâu còn có hang động quanh co, khi Tê Trì kéo Tào Ngọc Lâm ngồi xuống, thanh đao nàng ấy nắm hờ trong tay liền rơi xuống đất.

Nhưng đúng lúc này, bỗng bên ngoài có màn khói vụt sáng.

“Đó là gì vậy?” Tê Trì nhìn thấy bèn hỏi.

“Bát phương lệnh.” Tào Ngọc Lâm lắp bắp: “Đó là Bát phương lệnh của tam ca, ngày trước tam ca chưa dùng bao giờ, nay lại vì tẩu tẩu mà dùng đến.”

Bát phương lệnh được lập ra với mục đích ngăn cản Đột Quyết xâm lăng, nhưng thật ra đó là hành động bất đắc dĩ trong trạng thái toàn dân là lính.

Một khi phát hiệu lệnh này, châu phủ và các tộc người Hồ ở tám phương xung quanh phải lập tức chạy đến chi viện, nếu không sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Sau khi lập hiệu lệnh Phục Đình vẫn chưa dùng đến bao giờ, bởi huy động quá nhiều nhân lực, dù là lúc chàng gặp nguy hiểm cũng không hề dùng, mà hiện tại đã mở rộng quân đội thì càng không cần.

Song lần này, chàng đã dùng đến nó.

Xuyên qua cửa hang chật hẹp, Tê Trì ngẩn ngơ nhìn về phía chân trời, bên tai lại nghe thấy tiếng vó ngựa của truy binh, lập tức xóc lên tinh thần, nói: “Ngày đến thứ này mà chàng cũng dùng tới, chứng tỏ chúng ta chỉ cần chịu đựng là sẽ không sao.”

Tào Ngọc Lâm nhìn nàng, muốn bỏ dậy, lại ôm kín ngực: “E là không kịp nữa rồi.”

Nàng định đi lấp lại cửa hang.

Trời đã sắp sáng, chẳng mấy chốc nơi này sẽ bị phát hiện.

Tê Trì cũng chẳng còn sức lực, trên người dính đầy bùn đất bụi bặm, nàng dựa vào trong hang, nói một cách mệt mỏi: “Cô có nhớ ta đã từng nói với cô là ta giấu Phục Đình một bí mật chưa? Còn nhớ vì sao ngày trước ta đòi đi thành Cổ Diệp không?”

Tào Ngọc Lâm không khỏi nhìn nàng: “Tẩu tẩu định nói gì?”

Nàng nói: “Giờ ta sẽ cho cô biết nguyên nhân, hiệu buôn hình cá kia là của ta.”

Tào Ngọc Lâm khựng lại, trong con ngươi toát lên sự ngạc nhiên.

Tê Trì cố ý bỏ ngoài tai tiếng động ngay một gần ở bên ngoài, nàng siết chặt lòng bàn tay, cười bảo: “Cô xem, ta có gia sản lớn đến thế, vẫn còn có chuyện chưa làm xong, bây giờ lại có thêm một cậu con trai, ta không muốn chết, càng không thể chết.”

Nàng giơ tay nắm lấy chuỗi đao kéo tới, gương mặt tái nhợt đầy nghiêm túc: “Nếu chúng đánh đến, ta nhất định sẽ dốc lực đánh một trận, nhưng ta không có võ công như cô, cuối cùng chỉ có thể chết cùng cô.”

Tào Ngọc Lâm lúng túng, vươn tay ra rồi lại rút về ôm ngực.

Đêm đó nàng ấy có hỏi Phục Đình coi Tê Trì là gì, Phục Đình nói cả ta và muội là quân nhân, ta coi nàng ấy là gì, hẳn muội hiểu rõ.

Quân nhân kiên cường sắt đá, điều đáng hứa hẹn chỉ có mỗi cái mạng này.

Phục Đình xem nàng như tính mạng của mình.

“Không, tẩu tẩu không thể chết được...” Tào Ngọc Lâm chống đất thở dốc: “Tẩu tẩu là tính mạng của tam ca, ta nợ tam ca một mạng, thì phải trả cho huynh ấy một mạng.”

Tê Trì run lên, có lẽ vì lời nàng nói, cũng có lẽ vì dáng vẻ của nàng lúc này.

“Vậy cô còn cầm nổi đao không?” Nàng hỏi.

Tào Ngọc Lâm nhìn vào mặt nàng, không trả lời.

Mặt nàng đỏ gấc, chân mày nhướn lên, vẻ mặt đầy kiên nghị.

“A Thuyền,” Tê Trì kéo thanh đao tới, đặt vào tay nàng: “Còn cầm đao được nữa không?”

Nàng không muốn ép Tào Ngọc Lâm, nhưng cũng không cam lòng.

Nàng không muốn cam chịu số phận, muốn chiến đấu đến cuối cùng. Không cam lòng chết ở đây, cũng không cam lòng để Đột Quyết lại được như ý với Tào Ngọc Lâm lần nữa, thậm chí chúng sẽ biến nàng thành cái mạng thứ một trăm tám mươi bảy.

Nếu chỉ là vết thương ngoài da thì chi bao nhiêu tiền cũng có thể chữa được, nhưng vết thương như vậy, không ai có thể giúp được nàng ấy, chỉ đành dựa vào chính nàng.

“A Thuyền, cô còn cầm đao được nữa không?”

Tào Ngọc Lâm đề mạnh lên ngực, vươn tay ra, “Được.” Nàng dùng sức nắm cán đao, mồ hôi lạnh túa ra trên trán: “Được, ta vẫn còn có thể cầm đao, ta là quân nhân.”

Đao xóc lên rồi rơi xuống, lại cố gắng nắm lấy.

Nàng vẫn có thể cầm được, mà nhất định phải cầm.

Bình minh dâng lên.

Doanh trại là viện quân đầu tiên chạy đến, chặn lại mọi ngóc ngách ở Du Khê Châu.

Đường phố trong thành hết như ngòi lạch, đại quân như nước thủy triều cuộn cuộn ập đến.

Nhanh chóng có binh mã đuổi theo hướng Đột Quyết ra khỏi thành.

Ở gần cổng thành, La Tiểu Nghĩa chém ngã một tên Đột Quyết, lại dẫn người tiếp tục tiến lên quét sạch.

Bỗng có mấy người lính giờ đao chạy thẳng về phía trước.

Nơi đó là một đồng hoang tàn, sau trận hỏa hoạn ngôi vỡ tan tành, bên dưới có rào gỗ chắn ngang, dựng trong góc tường thành một cái lán tạm, thì thể mấy cận vệ nằm rải rác ở bên cạnh.

Binh lính kéo thi thể của cận vệ ra, Phục Đình thúc ngựa đi đến.

Chàng lạnh lùng nhìn lướt qua, xoay cổ tay vung đao lên, bổ xuống một góc phế tích, lập tức ép người bên trong đi ra.

Người kia lao ra ngăn cản, nhưng vừa giờ tay lên thì chột khựng lại.

Là Lý Nghiên.

Cậu nắm chặt con dao găm, miệng há to thở hổn hển, ánh mắt mạnh mẽ chưa từng có, tới khi thấy rõ tình hình trước mắt thì mới hoàn hồn: “Dương...”

Phục Đình thấy trên tay cậu có vết thương đang chảy máu, lập tức thu đao xuống ngựa, xé dải băng thắt tay áo ra băng bó cho cậu.

“Cô cháu đâu?”

“Khoan đã.” Lý Nghiên không trả lời mà ngăn lại, quay đầu chui vào trong rồi lại đi ra, hai tay khép trước ngực, dè dặt đưa tới trước mắt chàng: “Dương

oi, đây là em trai.”

Ánh mắt Phục Đình cứng lại.

La Tiểu Nghĩa ở bên cạnh giật mình, lại tức khắc mừng rỡ: “Tam ca!”

Phục Đình đứng thẳng trong gió, mắt nhìn chăm chăm, năm ngón tay buông lỏng, đao rơi xuống đất, vươn tay ôm lấy con trai.

Chàng đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, có điều không ngờ lại gặp con trong tình cảnh này.

La Tiểu Nghĩa đến gần nhìn, bỗng cảm thấy không ổn: “Tam ca, sao đứa trẻ này không lên tiếng?”

Phục Đình đẩy vạt áo ra, nhìn gương mặt bé nhỏ của cậu bé, thậm chí bên miệng cậu nhóc còn dính vết máu, hai mắt nhắm nghiền không cử động.

“Đứng rồi, nghe nói con nít vừa sinh phải đánh vào mông thì mới khóc.” La Tiểu Nghĩa đổi tay cầm đao, giơ tay vỗ xuống mông đứa trẻ.

Vẫn không có động tĩnh.

Phục Đình sầm mặt, một tay ôm con, vỗ thêm cái nữa.

Vẫn chẳng động đậy.

Sắc mặt La Tiểu Nghĩa đông cứng.

Lý Nghiên đột nhiên quỳ xuống, nước mắt tuôn trào: “Thưa dưỡng, chắc chắn là do cháu không chăm sóc em trai cẩn thận, cháu có lỗi với cô và dưỡng...”

Rõ ràng cậu đã cẩn thận lắm rồi, ban nãy vẫn còn ổn mà.

Thình thoảng cu cậu lại khóc hai tiếng, nhưng chỉ cần cậu đưa tay cho mút là sẽ yên lặng, chẳng lẽ vì vậy mà đã làm ngộp em trai sao, hoặc có thể đã đẻ em trai đôi bụng, hoặc là đã bị lạnh cóng, nhất định là lỗi của cậu.

La Tiểu Nghĩa nhìn cậu rồi lại nhìn tam ca: “Đều do đám cậu Đột Quyết kia cả...” Chưa nói hết câu đã nghẹn lời.

“Im mồm” Phục Đình mím môi, cầm bạnh ra, ôm con trong tay vỗ mạnh một cái.

Đường phố vừa được quét sạch, tường viện đổ nát do chiến tranh tàn phá rất cảnh thê lương, mùi máu và khói lửa quện vào nhau.

Tất cả thu đao kiếm về, im lặng nhìn cảnh trước mắt.

Phục Đình mặc nguyên giáp đen, ôm con trai vừa chào đời, đứng bất động.

Bỗng đứa bé trong ngực cựa quậy như bị sặc, sau đó nhăn mặt, miệng há to khóc òa.

Lý Nghiên đứng bật dậy, La Tiểu Nghĩa cũng ngẩng phắt đầu lên.

Tiếng khóc ré lên, vang vọng khắp cả phố dài.

Khói mù như biển mất, ba quân phấn chấn, theo bản năng hô to: “Uy vũ!”

Phục Đình thả lỏng hàm răng cắn chặt, nhìn xuống đứa trẻ trong lòng, thu tay về, khóe môi nhoen cười: “Được lắm nhóc.”

Chàng kiên cường đứng thẳng, song chẳng một ai chú ý đến hốc mắt chàng đã ửng đỏ.

Chàng cởi áo choàng bọc đứa bé lại, buộc vào người: “Đưa con đi tìm mẹ nào.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Mười gã kỵ binh Đột Quyết rượt trên đường, ngó chừng xung quanh.

Khu vực xung quanh thoáng đãng, hai bên là sườn đồi trập trùng, cỏ đại xanh vàng trải dài từng mảng, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể thu hết cảnh vật vào mắt

Hai bóng người trông thấy trước lúc bình minh lên đã biến mất ở đây.

Toán người xuống ngựa, xì xầm mấy câu tiếng Đột Quyết rồi nhanh chóng chia nhau ra tìm kiếm.

...

Mặt trời dâng lên, kéo theo mấy chiếc bóng xám xịt đi ngang qua hồ.

Trong tay mỗi bóng người đang cầm một thứ mang hình loan đao.

Rồi những chiếc bóng ấy tản ra, một trong đó trượt xuống, lao thẳng xuống hồ.

Chiếc hồ che khuất cửa hang vừa sâu vừa hẹp, tiếng bước chân dần tới gần, rồi bất thành linh, từ bên trong có thanh đao vung lên.

Đối phương ngã xuống, vẫn chưa mất mạng, đang định hô to thì lãnh thêm một đao nữa.

Tào Ngọc Lâm cẩn thận chú ý tình hình bên ngoài, hơi thò người ra khỏi miệng hang, nhất đầu tiên vung xuống vẫn chưa nắm chặt cán đao, suýt đã khiến đối phương lên tiếng, nhưng nhất tiếp theo nàng gần như đã dùng hết sức mà đâm.

Nàng rút đao, kéo thi thể vào trong hang giấu kín rồi quay trở lại cửa hang, cơ thể ngồi nửa, tay chống trên đao, không có thời gian nghỉ để thở, trên mặt tủa ra những giọt mồ hôi to chùng hạt đậu, vậy mà sắc mặt không hề thay đổi, ngồi xồm ở đó hệt như một pho tượng.

Tê Tri ngồi dựa bên cạnh, không dám nhìn thi thể của gã lính Đột Quyết kia, miễn cưỡng chống tinh thần, dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt nàng ấy, một tay nắm chặt vật áo, tay kia giữ lại cánh tay của nàng.

Tào Ngọc Lâm gật đầu với nàng, nói nhỏ: “Tẩu tẩu yên tâm”

Ý là mình vẫn chịu được.

Dẫu rất khó khăn, dẫu lúc vừa nhìn thấy những chiếc bóng bên ngoài, tay suýt nữa đã rời khỏi cán đao, nhưng cuối cùng nàng vẫn vung đao.

Bên ngoài lại có tiếng bước chân vang lên, không chỉ một người, có lẽ bọn chúng đều tới cả rồi.

Tê Tri bất giác nín thở, thấy bàn tay Tào Ngọc Lâm nắm thanh đao gần như phải bấu chặt, đốt ngón tay trắng bệch.

Bỗng có âm thanh vang lên.

Tiếng bước chân ngoài hang dừng lại.

Đó là giọng nói của một cô gái trẻ tuổi, nói tiếng Đột Quyết.

Tào Ngọc Lâm nghiêng đầu, tỉ mỉ lắng nghe nội dung ——

Cô nương kia tự xưng là người trong phủ Hữu tướng quân, hình như đang lấy ra bằng chứng.

Sau một lát im lặng, nàng ta hỏi vì sao chỉ còn lại mấy người bọn chúng, tình hình trong thành thế nào rồi?

Một gã Đột Quyết trả lời: bọn chúng bị một toán hộ vệ cầm chân, tổn thất rất nhiều người. Trong thành có biến, mới đầu bọn chúng mượn chiều gió phóng hỏa đã cướp được tiền cơ, công phá cổng thành phía tây, bắt được mấy phu nhân đô đốc, nhưng bị binh lính chặn đường không di chuyển được. Mà tên họ Phục kia quá gian xảo, dù đã điều đi đại bộ phận nhân mã, nhưng lúc bọn chúng đuổi theo người ra khỏi thành thì đã thấy có đại quân ở gần đó chạy đến chi viện, chúng tỏ đại doanh của hắn không phải ‘vườn không nhà trống’.

Cô nương ấy chất vấn, vì sao đến một nhóm hộ vệ mà bọn họ cũng không làm được gì.

Người Đột Quyết bắn một tràng tiếng Đột Quyết, thậm chí còn mang theo phẫn nộ, nói đó là cận vệ của tên họ Phục, ngày trước đã giết không biết bao nhiêu mật thám của bọn chúng, đầu phải hộ vệ bình thường.

Cô nương: Vậy người các người đuổi theo đâu?

Người Đột Quyết: Vẫn đang tìm, Hữu tướng quân vất vả khai thông đường tới, không bắt được người về thì sẽ khó mà ăn nói.

Cô nương bảo: Đường nào.

Bỗng âm thanh im bất.

Ngay sau đó là tiếng Đột Quyết gào lên: Rốt cuộc ngươi là ai!

Đột nhiên vang lên tiếng đao kiếm va chạm, dường như có rất nhiều người vội vàng lao đến, thanh âm bên ngoài đột nhiên hỗn loạn, tiếng la hét gầm thét đan xen.

Tê Tri nhìn Tào Ngọc Lâm, nàng ấy cũng đang nhìn mình, trong mắt hiện rõ vẻ kinh dị.

Không lẽ là nội chiến.

Tiếng người nhanh chóng bị che lấp, yên ắng trở lại, thậm chí có thi thể Đột Quyết được đẩy vào trong hang.

Rồi lại có người vượt qua cổ thi thể kia tiến vào trong hố, sắp đến gần cửa hang.

Tào Ngọc Lâm gác ngang thanh đao cúi người xuống, Tê Tri kẻ bên dán sát vào vách hang.

Bỗng có tiếng gọi rất bé: “Phu nhân?”

Tê Tri giật mình, chính là âm thanh của cô nương vừa nãy, nhưng giờ đã đổi sang tiếng Hán, lúc này mới chú ý giọng khá quen, nàng dán vào vách hang trông ra ngoài, nhìn thấy một thiếu nữ mặc áo Hồ lông lầy.

“Tân Vân?”

“Vâng ạ.”

Thì ra người đến lại là Bộc Cổ Tân Vân.

Nàng còn cầm theo một thanh đoản đao đề phòng, thấy Tê Tri thì mới thu lại, ngoái đầu hồ lên với bên ngoài một câu tiếng Hồ.

Sau đó lại ngồi xuống, chui vào qua cửa hang chật hẹp, nhìn Tê Tri một lượt từ đầu tới chân, thấy vị phu nhân Đại đô hộ này hiện tại thật nhếch nhác, sắc mặt tiêu tụy, chừng như là một người khác so với người hồi trước từng gặp ở phủ Hãn Hải, bỗng ánh mắt khẽ thay đổi, không biết phải nói gì.

Bên ngoài dần có người đi vào.

“Phu nhân!” Bộc Cổ Kinh đích thân vào hố, chưa thấy Tê Tri đã quỳ xuống ngoài cửa hang: “Tộc Bộc Cổ phụng Bát phương lệnh đến đây, thay Đại đô hộ nghênh đón phu nhân quay về.”

Tê Tri nghe thế, lập tức ngoái đầu lại: “Nhìn đi A Thuyền, ta đã nói rồi mà, chỉ cần chịu đựng được là sẽ không sao.”

Lúc này Bộc Cổ Tân Vân mới giật mình nhận ra bên cạnh còn có người, nghiêng đầu thấy Tào Ngọc Lâm mặc đồ đen ngồi xổm ở đó, trông như một chiếc bóng, nắm chặt thanh đao trong tay nom rất đề phòng, trên mặt còn lấm tấm mồ hôi thì không khỏi kinh hãi: “Tào tướng quân? Cô bị sao vậy?”

“Không sao đâu,” Tê Tri cướp lời, lại nhìn Tào Ngọc Lâm: “Không sao cả.”

Tào Ngọc Lâm nhìn nàng gật đầu: “Đúng vậy, không sao hết.” Nàng chống đao đứng dậy, chui ra khỏi cửa hang trước rồi mới xoay lại đỡ Tê Tri ra.

Bộc Cổ Tân Vân cũng chui ra, đi bên cạnh giúp đỡ.

Tê Tri chậm rãi đi ra khỏi hố, bị ánh sáng chói chang đập vào làm híp mắt, lúc này mới nhìn rõ nhân mã Hồ tộc ngút ngàn ở bên ngoài. Cánh đàn ông mặc áo Hồ, đội mũ lông thú, giương cung thúc ngựa, từ trên sườn núi kéo dài đến tận trước mắt, có mấy người từng theo ông cháu Bộc Cổ Kinh đến phủ Hãn Hải nên nàng vẫn có ấn tượng.

Tốp Đột Quyết truy đuổi các nàng đều đã được xử lý sạch sẽ.

Đây là lần đầu Tê Tri để ý bọn họ có đông người đến thế, có lẽ đã phát động toàn tộc.

Đến lúc này nàng mới thả lỏng, diu lấy cánh tay Tào Ngọc Lâm, bỗng cơ thể đột nhiên bước hụt, lập tức ngã xuống.

Nàng đã hết sức chịu đựng từ lâu nhưng vẫn phải gắng gượng đến tận lúc này, giờ khi đã thoát khỏi hiểm cảnh thì không chịu nổi nữa.

Tào Ngọc Lâm vội vươn tay đỡ nàng: “Tẩu tẩu.”

Tê Tri dựa vào người nàng, mặt tái nhợt, gượng cười thều thào: “Đừng lo, lần này cô bảo vệ được ta rồi.”

Tào Ngọc Lâm không biểu hiện ra mặt, nhưng một nơi trong lòng như bị véo đau, cổ họng tắc nghẹn, im lặng nắm chặt cán đao đứng tại chỗ.

Điều đau khổ nhất của nàng là không thể bảo vệ được cấp dưới của mình, cuối cùng bây giờ đã bảo vệ được tẩu tẩu thay tam ca rồi.

Những người khác không biết tình hình, chỉ cảm thấy phu nhân tái mặt, xem chừng có bệnh.

Bộc Cổ Kinh lập tức ra lệnh đi chuẩn bị xe, vừa hạ lệnh vừa nhanh chóng đi báo tin cho Đại đô hộ.

Ra khỏi thành hai mươi dặm, trong vùng quê hoang vu cách xa tường thành, một nhóm lính Đột Quyết vừa trốn ra từ trong thành chạy đến đây lập tức bị tiêu diệt.

Phục Đình ngồi dọc bờ sông, vốc nước rửa đao, đằng sau là đại đội nhân mã còn chưa kịp dừng chân nghỉ ngơi.

La Tiểu Nghĩa chạy như bay từ bên kia tới, trên áo giáp dính đầy máu, quệt mồ hôi trên mặt rồi nói: “Tam ca, tộc Bộc Cổ tìm thấy tàu tàu rồi!”

Phục Đình ngẩng đầu, cầm đao đứng dậy: “Sao rồi?”

“Người tới báo bảo tàu tàu không bị thương, chỉ là cơ thể suy yếu, đã được Bộc Cổ Kinh đưa về bộ tộc tịnh dưỡng.” Nói tới đây, La Tiểu Nghĩa lại sờ mũi, thấp giọng bổ sung một câu: “A Thuyền cũng không sao, tất cả đều bình an.”

Phục Đình giãn mặt ra, cho đến lúc nghe được tin tức này thì mới thực sự yên tâm, không uống công chàng dùng đến cả Bát phương Lệnh.

“Còn một chuyện nữa.” La Tiểu Nghĩa lại gần, ghé vào tai chàng xì xào.

Phục Đình nghe xong, ánh mắt trở nên rét buốt: “Vất vả khơi thông con đường này?”

La Tiểu Nghĩa nói: “Chính Đột Quyết tự nói vậy.”

Chàng gật đầu, nhanh chóng đưa ra quyết định, trầm giọng bảo: “Điều một đội binh mã bố trí theo như ta đã phân phó, khoan bứt dây động rừng.”

La Tiểu Nghĩa xì một tiếng đầy xem thường: “Cái tay Hữu tướng quân phế thải đó chẳng khác gì đầu rắn.”

Phục Đình liếc hần, nhớ đến Tào Ngọc Lâm thì mím chặt môi.

...

Đội Phục Đình giao phó xong, La Tiểu Nghĩa lĩnh mệnh rồi đi mà mặt mày nhú chặt, đồng thời cảm thấy khó tin.

Nhưng trước giờ hần luôn nghiêm túc làm theo sắp xếp của tam ca, thế nên cũng không lắm mồm hỏi nhiều.

Phục Đình thấy hần đã đi thì gọi một binh sĩ tới, phân phó: “Lập tức cưỡi khoái mã đến tộc Bộc Cổ báo tin bình an.”

Cả Lý Nghiên và con đều đang ở chỗ chàng, chàng sợ Tê Tri lo lắng.

Phân phó xong, chàng băng qua đoàn quân tiến ra sau.

Nằm cách không xa ở sau con sông là các lều lán du mục người Hồ dựng tạm thời.

Phục Đình đi đến trước cửa, nói một câu tiếng Hồ.

Rèm cửa lập tức vén lên, một phụ nữ người Hồ đi ra, đưa đứa trẻ trong lòng tới trước mặt chàng, cười nói hai câu rồi chỉ vào đứa trẻ.

Nói là: cậu bé này đúng là hấu ăn, hần phải đói lắm rồi.

Phục Đình ôm con, tiểu tử vừa được dứt sữa giờ đã ngủ lịm quay, sau khi ăn uống no nê thì rất an nhàn, cái miệng bé tí mút mút theo thói quen.

Chàng cảm ơn người phụ nữ kia rồi buộc đứa bé vào người.

Người phụ nữ thấy thế thì không nỡ, gấp mình thưa rằng nguyện ý chăm sóc đứa bé cho Đại đô hộ, Đại đô hộ cứ chuyên tâm ứng chiến.

Phục Đình chỉ cảm ơn một tiếng rồi rời đi.

Khó khăn lắm con trai mới đến với chàng, dù giao cho ai chàng cũng chẳng yên tâm, thà tự mình mang con theo, đưa đến bên Tê Tri.

Trong một túp lều khác, Lý Nghiên vừa ăn ít thứ lọt dạ, biết được tin cô an toàn thì vội vã đi ra, vết thương trên cánh tay đã được sơ cứu băng bó.

Phục Đình gật đầu với cậu, tỏ ý lên đường.

Vừa đi đến bên ngựa thì có trinh sát thúc ngựa chạy tới, ôm quyền báo: “Bẩm Đại đô hộ, lại phát hiện một toán quân Đột Quyết bỏ chạy.”

Gương mặt Phục Đình lạnh lẽo, một tay ôm đứa bé trong ngực.

“Tiếp tục thanh trừng.”

Tuy rất muốn ngay lập tức đến tộc Bộc Cổ, nhưng chàng vẫn là Đại đô hộ của đất Bắc, không thể làm như không thấy kẻ địch ở trước mắt.

Dẫu tộc Bộc Cổ cũng là bộ tộc du mục, nhưng có đồng cỏ cố định của riêng.

Những túp lều lớn trải dài đến dưới chân núi, ngọn núi cao cao chính là tấm bình phong tự nhiên, nhìn từ xa tựa như những đốm trắng trên bức tường vạn nhận*.

*(*Nhận là đơn vị đo thời xưa, chừng sáu thước bốn tấc tám phân bây giờ, ý chỉ ngọn núi cao ngút ngàn.)*

Lúc ra roi thúc ngựa đưa tin đến tộc Bộc Cổ, Tê Tri đã ở nơi này.

Trong một túp lều ở chính giữa, Bộc Cổ Tân Vân đứng cạnh giường.

Tê Tri nằm trên giường, nàng vừa dùng chút thức ăn mềm, đắp chăn lông dê trên người, nhận được tin bình an của thế tử lẫn con trai thì cuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng, chợp mắt nghỉ ngơi.

Bộc Cổ Tân Vân nhìn nàng, đại phu trong tộc vừa đến khám cho nàng, nói nàng vừa sinh không lâu đã kinh động bốn ba, cần phải nghỉ ngơi điều chỉnh, không thể lại kinh động tiếp nữa.

Trước khi ngủ, Tê Tri nói muốn phái người đến y xá của hiệu buôn hình cá trong thành tìm đại phu tới khám, vì đại phu ở đó đều đặc biệt mời từ Trung Nguyên đến, ai ai cũng có y thuật cao minh, có bọn họ ở đây thì nàng sẽ yên tâm hơn, nhân tiện cũng nhờ họ giúp nàng tìm một người.

Bộc Cổ Tân Vân không bất ngờ trước sự xa xỉ của nàng, mà bất ngờ với tin tức vừa nhận được hơn ——

Nàng chỉ vừa sinh cách đây không lâu.

Nàng và Đại đô hộ đã có con.

Ánh mắt nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, bỗng Tê Tri mở mắt ra.

Bộc Cổ Tân Vân chẳng hề né tránh, trực tiếp đối diện với ánh mắt nàng.

“Có chuyện này ta muốn hỏi em.” Tê Tri đã chẳng còn bao nhiêu sức lực để nói, nhưng biết được giờ họ đã bình an, vẻ mặt cũng bình tĩnh lại, nàng chậm rãi nói: “Trước đó em đã nói gì với đám Đột Quyết ở ngoài cửa hang vậy?”

Bộc Cổ Tân Vân đang còn nghĩ xem đứa con của nàng với Đại đô hộ trông sẽ ra sao, nghe hỏi thế thì hoàn hồn, trả lời rõ ràng: “Sau khi Đại đô hộ phát Bát phương lệnh, còn ra lệnh một cận vệ tới trong tộc chuyển lời, bảo chúng tôi nghĩ cách đánh thẳng vào toán Đột Quyết kia, phải biết được chúng tiến vào Du Khê Châu như thế nào.”

Tê Tri đã hiểu, tộc Bộc Cổ vốn là một nhánh của Đột Quyết, trà trộn vào bọn chúng sẽ dễ hơn nhiều.

Đột Quyết xảo trá, lúc ở ngoài thành Cổ Diệp từng truyền tin giả cho Phục Đình, cũng khó trách chàng lại dùng đến cách này, bởi sợ có bất được Đột Quyết thì cũng khó mà tin được lời chúng.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi lấy làm lạ: “Thế bằng cách nào em có thể khiến chúng tin mình?”

Bộc Cổ Tân Vân lấy đôi bông tai trên châu ở trong ngực ra: “Thứ này được La tướng quân lục soát tìm thấy trên người nữ mật thám Đột Quyết, nói là bằng chứng trong phủ Hữu tướng quân Đột Quyết.”

Tê Tri quan sát kỹ, đúng là nàng đã từng thấy rồi, chính là thứ được La Tiểu Nghĩa lục soát từ trên người ả Đột Quyết đã bắt giữ nàng, không ngờ còn có công dụng này.

Bộc Cổ Tân Vân thuật lại sự tình.

Bọn họ ở ngay gần đây, nhận được Bát phương lệnh và nhiệm vụ đặc biệt này nên chạy đến nhanh nhất.

Mà cũng thật trùng hợp, Tê Tri và Tào Ngọc Lâm cũng đang đi đến tộc Bộc Cổ, tình cờ gặp được mười mấy tên Đột Quyết đuổi theo các nàng ở trên đường đi. Nữ nhân trong tộc đi theo đa số đều đã quá lớn tuổi, Bộc Cổ Kinh bèn để cháu gái cầm thứ này tới thử xem sao, lời cũng do ông lão chỉ dạy.

Đáng tiếc vừa hỏi đến chuyện Hữu tướng quân của bọn khơi thông con đường thì người Đột Quyết đã phát giác điểm bất thường, lập tức ra tay.

Tê Tri nghe thế thì có tính toán, trong lời của chúng chắc chắn có liên quan đến việc người Đột Quyết bỗng nhiên xuất hiện.

Bộc Cổ Tân Vân không nói gì thêm, chuyện này đã được báo lại cho Đại đô hộ, nhất định chàng sẽ có cách xử lý.

Tiểu cô nương nhìn Tê Trì, nói một câu không liên quan: “Chắc giờ Đại đô hộ vui lắm, dù đang chiến sự, nhưng phu nhân đã sinh con cho ngài ấy rồi.”

Tê Trì nhìn em ấy, mỉm cười không nói gì.

Bộc Cổ Tân Vân cũng chẳng nói thêm, im lặng lui ra.

...

Hai canh giờ sau, người của tộc Bộc Cổ được phái vào thành đã quay về.

Tuy trong thành vẫn còn rất loạn, song người Đột Quyết đều đã bị tiêu diệt, thành ra đến y xá của hiệu buồn hình cá mòi các vị đại phu tới đây cũng không quá khó khăn.

Một chiếc xe ngựa từ xa tiến vào giữa đồng cỏ, rèm xe được vén lên, Tân Lộ nhảy xuống xe, trên mặt còn dính tro khói, ngoái đầu gọi người trên xe: “Mau, mau lên.”

Theo xuống là đại phu cấp hòm thuốc.

Hai người rào bước theo phu xe người Bộc Cổ đến trước một túp lều, Tân Lộ vén rèm lên gọi: “Gia chủ.”

Trong lều có đầy đủ dụng cụ, chỉ là hơi cũ.

Tê Trì mở mắt, trông thấy nàng thì lập tức thả lỏng: “Em không sao là tốt rồi.”

Tân Lộ cũng rất muốn nói câu này, nàng ngoái đầu gọi đại phu vào rồi đi tới quỳ xuống trước giường, sợ hãi ôm ngực: “Đúng là dọa sợ nô tỳ rồi, may mà nô tỳ nhân lúc loạn lạc chạy về y xá, nếu không đã không gặp được bọn họ tới mời đại phu mà đi theo rồi.”

“Có gặp nguy hiểm gì không?” Tê Trì hỏi.

Tân Lộ nhìn nàng nhọt nhọt như thế, đâu dám nói ra mấy chuyện nguy hiểm kia, thế là lắc đầu quầy quậy: “Không có ạ, đợi bao giờ về còn có thể khoác lác với Thu Sương một phen.”

Tê Trì bật cười.

Đại phu đi đến bắt mạch.

Tê Trì đưa tay ra, đại phu xem qua rồi kết luận cũng giống lang y trong bộ tộc: “Căn cơ của phu nhân khá tốt, nhưng không chịu nổi giày vò như vậy đâu ạ, lần này phải nghỉ ngơi thật kỹ.”

“Đương nhiên rồi,” Tê Trì chưa bao giờ đem bản thân là trò đùa, gật đầu nói: “Dùng thuốc thượng hạng, chỉ cần nhanh chóng khỏe mạnh là được.”

Vì biết rõ tình hình ở đất Bắc, nên khi nghe thấy nàng nói vậy thì đại phu lấy làm ngạc nhiên.

Tân Lộ nói: “Ông cứ yên tâm, không có thuốc nào mà gia chủ nhà ta không chi nổi.”

Đại phu đáp phải, đang định cáo lui thì Tê Trì giữ lại: “Ta còn có chút chuyện muốn thỉnh giáo ông.”

Lúc nói câu này, nàng sai Tân Lộ ra ngoài.

...

Tào Ngọc Lâm ngồi trong túp lều bên cạnh, sau một hồi nghỉ ngơi, đang định đi thăm Tê Trì thì đại phu đi vào báo kiến, nói muốn bắt mạch cho nàng, là phu nhân dặn thế.

Biết đây là ý tốt của Tê Trì, nàng bèn ngồi xuống cho đại phu chẩn mạch, thuận tiện hỏi mấy câu về tình hình của Tê Trì, đại phu nói đại khái, nàng im lặng lắng nghe.

Không có việc gì, đại phu dặn nàng nghỉ ngơi điều dưỡng rồi cáo lui.

Tào Ngọc Lâm ngồi một lúc rồi đứng dậy, đi đến túp lều bên cạnh.

Tê Trì mở mắt, không ngủ nổi.

“Ta nhớ tẩu tẩu không trúng đao bị thương.” Tào Ngọc Lâm vừa đi vào đã nói.

Tê Trì nhìn nàng: “Ừ.”

Trong lòng Tào Ngọc Lâm rõ ràng, đứng trước giường nàng bảo: “Ta không muốn tẩu tẩu phải tổn kém vì mấy vết thương cũ của ta.”

Tê Tri muốn mời đại phu có y thuật cao minh ở y xá tới không hẳn là vì mình. Vừa nãy đã hỏi qua đại phu, liệu có bài thuốc nào chữa lành sẹo cũ lâu năm không, đại phu nói có, chỉ là nếu đã lâu năm thì sợ chưa chắc đã hiệu quả.

Lúc hỏi câu này còn khiến đại phu tưởng nàng bị trúng đao để lại sẹo, lúc Tào Ngọc Lâm hỏi, ông ta buột miệng nói trông thì không có ngoại thương, không hiểu sao lại muốn dùng thuốc xóa sẹo.

Tê Tri nhìn Tào Ngọc Lâm, tuổi tác hai người tương đương nhau, nhưng Tào Ngọc Lâm luôn là một người rất thực tế, thực tế đến mức khiến người khác đau lòng.

“A Thuyền,” Nàng nói khẽ, “Ta biết chưa chắc đã xóa được, mà dù có xóa thì vẫn còn trong lòng, ta chỉ hy vọng cô đừng nói những lời như mình không còn là phụ nữ nữa. Cô đã làm được chuyện mà phụ nữ trong thiên hạ này không làm được, không thua kém khí phách nam nhi, là anh hùng của đất Bắc này, những vết sẹo ấy không phải là sỉ nhục mà là chiến công của cô, nếu đã thế, thì ta trị thương cho một nữ anh hùng cũng có làm sao?”

Tào Ngọc Lâm cúi đầu: “Ta không tốt như tẩu tẩu nói đâu.”

“Đương nhiên có rồi, hơn nữa còn hơn hẳn vậy.” Tê Tri mỉm cười với nàng, bỗng hỏi: “Cô cảm thấy so với khí phách của Phục Đình thì cô như thế nào?”

Tào Ngọc Lâm ngẩn ra: “Tất nhiên là thua tam ca rồi.”

Tê Tri nói: “Thế thì đúng rồi, chàng có kiên cường tới mấy thì ta cũng trị thương cho chàng như thường.”

Giờ Tào Ngọc Lâm mới hiểu được ý nàng, cõi lòng như được sưởi ấm, nhưng lại không thể biểu đạt thành lời.

Lý Nghiên đợi trong doanh trướng tạm thời, gọi là doanh trướng tạm thời nhưng chỉ là một tấm thảm hành quân che mưa chắn gió phủ trên đỉnh đầu, hai bên cắm quân kỳ dựng thẳng, cậu ngồi ở bên trong, ôm em trai say giấc trong lòng.

Hai bên đều có binh mã canh phòng.

Lúc này ở một đầu khác là tiếng la giết vang lên liên hồi.

Khoảng nửa canh giờ sau, đại bộ phận rầm rập đạp vó quay về.

Phục Đình đánh ngựa tới gần, đầu tiên là cắt đao rồi lấy khăn lau tay, sau đó vron tay ra.

Lý Nghiên đưa em trai đến.

Chàng tiếp lấy, nói: “Lên ngựa.”

Lý Nghiên nghe lời leo lên con ngựa đằng sau.

Phục Đình nhìn đứa trẻ, một giờ trước nó vừa ăn một bữa, đến giờ vẫn ngủ no say.

La Tiểu Nghĩa thúc ngựa tới gần nhìn: “Ày, tiểu tử này đúng là ăn được ngủ được, trông vẻ cũng được một ngày rồi.”

Đám đàn ông một khắc trước đang còn giao chiến, nhưng lúc này lại tự nhiên quây quanh đứa trẻ.

Phục Đình ôm con vào lòng, giờ tay giật cương: “Đi.”

Tiếp tục đi về phía trước, trên quãng đường này gần như đều xuất phát như vậy.

Mọi người cũng đã quen rồi.

La Tiểu Nghĩa đi sát Phục Đình, đi được một đoạn, sợ quấy nhiễu giấc ngủ của cậu bé nên thấp giọng nói: “Tam ca, đội ngũ đã được điều động theo như phân phó của huynh rồi.”

Phục Đình ừ một tiếng: “Quan sát động tĩnh, có lẽ rần sẽ ra khỏi hang sớm thôi.”

Thời tiết thay đổi thất thường, nói thay đổi là thay đổi ngay.

Khi gió lạnh bắt đầu thổi tới, Tê Tri đã có thể xuống giường đi lại.

Nàng vén rèm lên nhìn khung trời âm u trên đỉnh đầu, nhắm tính xem đã bao lâu trời qua.

Tân Lộ bung thuốc tới, nàng ta đã thay sang y phục của người Hồ trong tộc Bộc Cổ, thấy nàng đứng bên rèm cửa thì mời nàng vào trong, nói: “Gia chủ đi lại được ầu là chuyện tốt, có điều cần phải cẩn thận, tốt nhất vẫn nên nằm nghỉ nhiều.”

Tê Tri hỏi: “Hôm nay có tin gì không?”

Tân Lộ lắc đầu: “Chắc đội ngũ của Đại đô hộ vẫn đang ở trên đường.”

Tê Tri không nói gì, uống hết chén thuốc đen thui.

Thuốc đắng muốn chết, nhưng vì muốn chóng lành nên dù đắng tới mấy nàng vẫn phải nhin.

Bên ngoài truyền đến tiếng trò chuyện của Bộc Cổ Tân Vân và Bộc Cổ Kinh.

Tê Tri sửa lại xiêm y, đi đến ngoài rèm cửa.

Nàng cũng đang mặc trang phục người Hồ, nghe nói chỉ có người có thân phận tôn quý nhất trong tộc Bộc Cổ mới có thể mặc bộ đồ này – những đám mây thêu chỉ vàng trên nền xanh lộng lẫy, có lẽ bộ xiêm y này là vật quý giá được tộc Bộc Cổ cất giữ nhiều năm, nay vì nàng đến nên Bộc Cổ Kinh mới đem ra.

Tân Lộ thấy vậy thì đuổi theo, khoác thêm áo lông thú cho nàng.

Giờ mà khoác áo thì quá dày, Tê Tri bèn đẩy ra.

Hai ông cháu Bộc Cổ Kinh đứng trên khoảng đất trống phía xa, trước người là một cỗ xe ngựa, trên xe đưa tới được liệu mà nàng cần dùng trong thời gian này, hiện tại đã khá hơn rồi, nhưng hôm nay vẫn có chuyến đến.

Là từ hiệu buôn hình cá đưa đến.

Người đưa thuốc chỉ là một kẻ làm thuê trong y xá, vì được tộc Bộc Cổ nhìn thấy nên mới được đưa tới trong bộ tộc. Bộc Cổ Kinh lại có vẻ rất khách khí, thậm chí còn muốn chiêu đãi gã làm thuê ở lại dùng cơm.

Bộc Cổ Tân Vân cũng có vẻ hòa nhã, dặn dò người đưa gã làm thuê rồi đi.

Tê Tri nhớ tới lời nàng ấy từng nói, nếu có ngày hiệu buôn hình cá đến tộc Bộc Cổ thì nhất định sẽ được thiết đãi hậu hĩnh, thì ra bọn họ đúng là nói lời giữ lời.

Nàng nhìn hai ông cháu họ, bình tĩnh quay đầu đi vào.

Một cơn gió lùa qua cửa sổ, từ xa vọng đến tiếng vó ngựa.

Tiếp đó là giọng nam trầm: “Tê Tri!”

Tê Tri cứ ngỡ nghe nhầm, nhưng vẫn ngoái đầu nhìn ra ngoài.

Bầu trời xám xịt phía xa như chìm xuống, mặt trời trắng xóa chiếu sáng vùng đất, đội ngũ cưỡi ngựa đen đang chạy tới đây.

Có một con ngựa đang lao nhanh phóng tới.

Nàng nhìn kỹ, bóng túm vạt áo chạy ra ngoài.

Tân Lộ đuổi theo, Bộc Cổ Tân Vân cũng ngạc nhiên nhìn lại.

Trên đồng cỏ bao la ở ngọn núi nguy nga đằng xa, Tê Tri chậm rãi chạy tới, đằng trước là con ngựa ô cao to đang tiến lại.

Người cưỡi ngựa mặc áo giáp đen oai hùng, vừa nhảy xuống ngựa đã lập tức sải bước đi đến, đỡ lấy nàng.

Bộc Cổ Tân Vân nhận ra, chính là Đại đô hộ.

Tê Tri cũng không ngờ vừa đến gần thì tức khắc được chàng ôm chầm.

Thậm chí nàng còn không kịp nhìn rõ chàng thì đã bị chàng đè sát vào khối giáp cứng cáp, con tim đập mạnh thành thịch.

Phục Đình một tay ôm nàng, lại lùi ra, đưa đứa trẻ ôm trong tay kia tới.

Nàng ngẩn người, giang tay đón con vào lòng.

Vẫn là chiếc áo khoác sa tanh trắng xanh lót bên trong, nhưng quần bên ngoài thêm một lớp áo choàng màu đỏ mà chàng mặc ngoài áo giáp, bọc lại thật dày thật chặt. Trông con có vẻ đã lớn hơn chút chút, gương mặt bé nhỏ không còn nhăn nhúm nữa, cũng đã trắng ra nhiều, hình như bị đánh thức nên mở mắt ra, chậm rãi chớp mắt hai cái.

Nàng cảm thấy khó tin, nhẹ nhàng nói: “Những ngày qua đã sống thế nào vậy, nếu không phải trông giống chàng thì thiếp suýt không nhận ra rồi.”

Phục Đình cúi đầu nhìn, thực ra cảm thấy con trai giống nàng hơn, thấp giọng bật cười: “Nam nhi đất Bắc, tất ăn cơm muôn dân đất Bắc.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Tào Ngọc Lâm nghe bảo có binh sĩ cười ngửa đưa tin đến thì đi ra khỏi lều, nhìn người đứng ở cửa.

La Tiểu Nghĩa ôm mũ trong tay, đang đứng bên kia rào sắt ngo quanh, vừa thấy nàng thì sững ra, rồi lại cười gượng: “A Thuyền.”

Tào Ngọc Lâm gật đầu, đánh giá hần một lượt từ trên xuống dưới, đáng về vẫn y hệt lúc hành quân đánh trận ngày trước, ngoài đánh trận ra thì chẳng đoái hoài đến gì khác, tốt xấu gì cũng là tướng quân mà cứ để mặc mặt bám bụi, tóc tai bù xù.

La Tiểu Nghĩa bị nàng nhìn thì chỉnh sửa lại bộ giáp trên người, đi hai bước tới gần cửa lều.

Sắc trời đã ngả tối, gió lớn dần, nàng chẳng mời hần vào lều ngồi nhưng chỗ này cũng cản gió rồi, đỡ cho hần phải đứng hứng gió như tên ngốc. Hần đứng yên, đưa mắt nhìn nàng. Nàng mặc áo Hồ trên người mà lại búi tóc kiểu Hán dành cho nam, trông đúng là chẳng ra gì, có điều hần nhìn đã quen, nói: “Nghe nói là một mình nàng đưa tàu tàu đi trốn, nên ta tới đây thăm nàng.”

“Cũng không hần vậy,” Tào Ngọc Lâm nói: “Có cận vệ của tam ca liệu mình che cho nên mới thoát được.”

La Tiểu Nghĩa biết nàng không phải người thích giành công, lại nghĩ đến các cận vệ đã tử trận thì càng khó chịu, đoạn thở dài: “Cận vệ theo tam ca vào sinh ra tử đã chết hơn nửa, chẳng trách tam ca bố trí nhanh như vậy, chắc chắn sẽ không tha cho đám cầu Đột Quyết kia...”

Tào Ngọc Lâm ngắt lời hần: “Không cần phải nói với ta mấy chuyện này, ta giờ không còn ở trong quân nữa, huynh tất biết quy định.”

Chiến sự trước đó, có kế hoạch gì thì cũng đều do chủ soái và tướng sĩ sắp xếp, nàng chỉ phụ trách tìm kiếm tình báo ở bên ngoài, không thể biết quá nhiều.

La Tiểu Nghĩa buột miệng: “Ta đến là muốn nói chuyện này với nàng đây, nàng không định quay về quân sao?”

Tào Ngọc Lâm hỏi: “Tam ca bảo huynh đến hỏi?”

La Tiểu Nghĩa mỉm môi, đúng là Phục Đình bảo hần đến hỏi câu này, lúc ở trên đường đã bảo vậy, không nói nữa chữ dư thừa.

“Không hần thế, chỉ là ta muốn hỏi thôi.” Hần ho một tiếng: “Dù gì nàng cũng rất có bản lĩnh ở trận tiền mà, mai một thì tiếc lắm.” Nửa câu sau càng che càng lộ, hần nói xong thì tự mắng mình trong bụng.

Tào Ngọc Lâm im lặng, tay phải vô thức nắm lại.

Quả thực bàn tay nàng đã cầm nắm đao, lúc nhấc đao tựa như sức nặng của ngàn quân, lúc vung xuống lại như có bùn bám lấy, nhưng một khi nắm vững thì khi hạ đao lại hệt như trút được gánh nặng.

Song, nàng không chắc mình còn có thể đối mặt với đại quân Đột Quyết nữa hay không.

Phục Đình đến hỏi nàng là bởi tin nàng hiểu rõ tình cảnh của bản thân.

Nàng nắm tay lại, đoạn lắc đầu.

La Tiểu Nghĩa mỉm cười, trái lại trông hần như thả lỏng: “Cũng tốt, không ra trận còn yên ổn hơn.”

Tầm mắt Tào Ngọc Lâm dừng trên người hần một lúc, rồi không nói gì mà quay đầu rồi đi.

La Tiểu Nghĩa đã quen với dáng vẻ lạnh lùng ấy của nàng, ngo chăm chăm mảnh đất dưới chân, cảm thấy không có câu nào là tự bản thân muốn nói, thế là đưa tay tát mình.

Bất thành linh có một âm thanh vang lên: “Chú Tiểu Nghĩa?”

La Tiểu Nghĩa sững người, ngoài lại.

Lý Nghiên từ đằng sau đi đến, nhìn hắn đầy khó hiểu, hiển nhiên là đã thấy cảnh hắn tự sát mình.

La Tiểu Nghĩa sờ mặt, xòe tay ra: “Cậu tự luyện quyền cước ta dạy mấy lần đi, ta còn có việc, đi trước đây.”

Lý Nghiên hay thấy hắn cả nhổng bông đùa, nay thấy hắn đằng hoàng vậy thì càng khó hiểu, đưa mắt nhìn theo hướng hắn rời đi, nghĩ bụng rốt cuộc là sao vậy nhỉ?

Ở trong lều có hai bóng người tựa vào nhau, Tê Tri ngẩng đầu lên, nhìn con trai đang ngủ say trên giường, lại nhìn vào gương đồng, trong gương phản chiếu bóng dáng người đàn ông đang ôm nàng.

Phục Đình ôm nàng, từ môi nàng hôn dần xuống cổ, cảm chàng lún phún râu cạ vào khiến nàng nhón nhột.

Lồng ngực Tê Tri phập phồng, nhữn người dựa vào chàng, đầu vai chống một thân áo giáp nặng nề: “Chàng cứ thế thì sao thiếp nói tiếp được.”

Trước đó đang còn kể lại chuyện chạy trốn, nhưng bỗng chàng sắp đến hôn, thế là không nói được nữa.

Phục Đình vẫn có chừng mực, một tay ôm eo nàng, cúi đầu hỏi: “Mình mấy có sao không?”

“Choáng tới nơi rồi.” Nàng có ý đáp.

Khóe miệng chàng động dậy, biết nàng còn đang tỉnh dưỡng bèn ấn nàng ngồi xuống giường, nhìn ngó mặt nàng rồi lại nhìn con trai ngủ say cạnh nàng, nói: “Đừng nói nữa.”

Vốn muốn biết rõ tình huống thế nào, nhưng khi nghe nàng kể qua thì lại không muốn hỏi nữa.

Nàng là lá ngọc cành vàng, cưới chàng rồi mà đến cả việc sinh con cũng không được yên ổn, có nói gì thêm cũng khiến chàng khó chịu.

Tê Tri cũng không muốn nhắc lại, mỗi lần nhớ đến lại cảm thấy quá nguy hiểm, hai đêm đầu khi đến đây nàng còn gặp ác mộng liên tục, có điều không nói ra.

Có đôi lúc nàng nghĩ, nếu khi ấy chỉ kém một bước thôi, chẳng hạn như lúc đến y xá thì phát hiện y xá đã cháy, hoặc đang sinh con thì Đột Quyết ập vào, thì thực sự không biết tình hình sẽ tệ hại đến mức nào.

Nhưng đến lúc tỉnh dậy, phải tự an ủi đó chỉ là hù dọa thì mới dễ chịu đôi phần.

Nàng ngược mắt nhìn Phục Đình, đưa tay sờ tã lót của con: “Nếu thiếp không thoát nổi, hay là con...?”

“Đừng nói mấy chuyện này nữa.” Phục Đình trầm giọng ngắt lời.

Đến nghĩ chàng cũng chẳng dám nghĩ.

Tê Tri cũng cảm thấy nói thế không hay, là điềm xấu, bèn nở nụ cười thoải mái: “Chàng còn nhớ cô gái đánh đàn hạc không?”

Phục Đình nhìn nàng, không hiểu vì sao nàng lại nhắc tới cô gái ấy lúc này: “Chuyện gì?”

“Cô ấy từng nói với thiếp, mọi thứ trên đời tất có nhân quả.” Tê Tri tựa vào đầu giường, chậm rãi nói: “Y xá ở biên cảnh kéo dài, cùng với binh hùng tướng mạnh trong quân chàng là nhân do thiếp gieo, giờ thiếp mới hái được quả gặt dừ hóa lành này, đây cũng là nhân quả, nên tất nhiên là sẽ không sao rồi.”

Phục Đình mím môi, cảm thấy có lý.

Có đôi lúc thực sự rất bội phục nàng, nàng có một trái tim bền dẻo, không cần người khác an ủi đã có thể tự an ủi trước.

Tê Tri ngồi còn chàng thì đứng, ngón tay nàng chạm vào vật trước bộ giáp đen tuyền của chàng.

Áo giáp làm bằng sắt nên rất nặng, nàng dùng ngón tay gẩy miếng sắt lạnh lẽo bên trên, hỏi: “Sao không tháo áo giáp?”

Phục Đình nhìn nàng, không lên tiếng.

Tê Tri đã hiểu: “Phải đến tiền tuyến bất cứ lúc nào đúng không?”

Chàng gật đầu: “Đột Quyết sẽ còn có động thái.”

Chiến sự vẫn chưa kết thúc, nhưng chàng đã đặc biệt chạy đến đây vì nàng và con.

Tê Tri cũng đã hiểu, thấy trên miếng sắt ở vai chàng còn dính vết máu đã khô, biết trên đường đến đây nhất định chàng đã nhiều lần giao thủ với binh lính Đột Quyết, bỗng nhớ đến Bộc Cố Tân Vân, nàng ngẫm nghĩ: “Lần này bọn chúng tấn công quá lạ, cứ như có người giúp vậy, thời cơ quá khớp, hệt như nhắm vào chúng ta.”

Phục Đình thoáng im lặng, đoạn bảo: “Ta cũng đoán được, chỉ là không dám xác nhận.”

Không phải là không xác nhận được, mà là không dám xác nhận. Tê Tri cẩn thận phát hiện điểm khác biệt nhỏ xíu đó, không khỏi nhìn chàng.

Phục Đình không nói nữa, chàng giơ tay kéo thảm lông phủ lên đầu gối nàng: “Nghỉ ngơi đi, những chuyện này cứ giao cho ta.”

Tê Tri “ừm” một tiếng, tuy chàng bảo vẫn chưa xác nhận, nhưng câu nói này vẫn khiến nàng có cảm giác bình tâm.

“Đại đô hộ, có quân báo đưa đến.” Một cận vệ ngoài lầu thấp giọng bẩm báo.

Phục Đình lập tức nghiêm mặt, đứng thẳng dậy bảo: “Ta ra ngoài trước, gọi Lý Nghiên tới đi, chắc nó cũng sốt ruột rồi.”

Chiếm nàng đến bây giờ, cũng nên để cô cháu hai người chuyện trò, nhân tiện chuyển sự tình chiến sự đi nơi khác.

Tê Tri nhìn chàng đi ra ngoài, ngồi thẳng người dậy, nàng cũng đã nhớ cháu lắm rồi.

Lý Nghiên lập tức đi vào, cảm bào trắng phau trên người đã bẩn, trên tay quần vải băng bó vết thương, vừa nhìn thấy nàng thì lại chẳng nói gì, chỉ đứng trước cửa im lặng nhìn nàng.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà cậu đã gầy đi trông thấy, Tê Tri nhìn mà đau lòng, vẫy tay gọi đến.

Lý Nghiên chậm chậm bước tới, lúc này mới nói: “Cô ơi, trên đường đi cháu đều rất ổn, không gặp nguy hiểm gì hết, em trai cũng rất ngoan.”

“Thật hả?” Tê Tri nhìn cậu, biết cậu không muốn khiến nàng lo lắng.

Lý Nghiên gật đầu, lại nhìn em trai ở trên giường: “Thật ả, dù có nguy hiểm thì thoát ra rồi cũng không coi là nguy hiểm nữa.”

Tê Tri xoa cánh tay bị thương của cậu, mỉm cười nói: “Cháu đã lớn rồi, là thế tử phủ Quang vương chân chính.”

Nếu anh trai nàng có thể thấy dáng vẻ của con trai lúc này, chắc hẳn sẽ kiêu ngạo lắm cho xem.

Trời tối đen như mực, bầu trời như nắp vung bao lấy đồng cỏ.

Đại đô hộ đưa con đến tộc, là chuyện quá vinh quang với Hồ tộc.

Bộc Cố Kinh không dám thất lễ, lập tức bắt tay chúc mừng.

Cánh đàn ông trong tộc xắn tay áo, phẩm phẩm định mổ thịt dê ở bên đồng cỏ, bỗng có một binh sĩ chạy tới chuyển lời: Đại đô hộ hạ lệnh không cần phí công, chiến sự vẫn đang ở trước mắt, mọi thứ cứ đơn giản đi là được. Chỉ cần tìm thêm mấy bà vú giúp phụ nhân chăm con là được.

Bộc Cố Kinh vốn còn đang đứng bên cạnh chỉ huy, vừa nhận được mệnh lệnh này thì đành thôi, xúc động nói: “Đại đô hộ đúng là quá tiết kiệm, vì đất Bắc mà thậm chí không làm long trọng cho con nhỏ.” Nói rồi thở dài hai tiếng, khoát tay, cho người trong tộc rời đi.

...

Trong lều của người Hồ, mấy ngọn đèn được thắp sáng trưng.

Cửa lều được kéo chặt, trên bàn đặt một chậu gỗ đựng nước nóng.

Tân Lộ ôm đứa nhỏ vừa tắm rửa xong đến trước mặt Tê Tri, thở dài bảo: “Nếu còn ở phủ đô hộ, thì từ ngày sinh cho đến giờ chắc chắn ngày nào cũng rất náo nhiệt, nhưng nay ba ngày đã qua từ lâu, đến bây giờ tiểu lang quân mới được làm lễ tam triều.”

Tê Tri đón lấy con, cười bất đắc dĩ: “Thì cũng hết cách rồi, ai bảo thằng bé chọn lúc ấy mà tới chứ.”

Lễ tam triều là lễ tiết ba ngày sau sinh con, bất kể nước tắm hay người đưa lễ đều được chú trọng, nước tắm phải được nấu bằng nhụy hoa quế, lá quít, lá nhãn, đá cuội và mười hai đồng tiền, bạn bè người thân cũng phải đến dự.

Nhưng bây giờ đang ở tiền tuyến nên chỉ làm cho có hình thức, chỉ có mỗi bước ném tiền vào chậu nước, Tê Tri không bỏ qua, tự đích thân làm.

Bình thường là ném bạc vụn, nhưng nàng không có bạc vụn, mà trái lại trên người chỉ có ngân phiếu, nhưng không thể làm ướt được, cuối cùng Tân Lộ tấm cái nào là nàng những ngân phiếu cái ấy.

Tất cả những thứ đem theo đều cho con cả, nếu không phải chỉ đem theo có chừng đó thì e sẽ còn tiếp tục.

Ngay cả Tân Lộ cũng nói: gia chủ muốn đưa toàn bộ tài sản của mình cho con trai đây mà.

Tê Tri cũng là bởi áy náy, bé con vừa ra đời đã phải chịu khổ, thế nên muốn cho cu cậu tất cả.

Trên bàn có hai bộ y phục be bé do tộc Bộc Cổ đưa tới, không kịp may mới mà là của đứa trẻ khác, tuy hơi rộng song vẫn mặc được.

Tân Lộ không khỏi lẩm bẩm, nhớ đến nàng và Thu Sương đã chuẩn bị rất nhiều y phục trẻ sơ sinh cho con của gia chủ, đều may từ tơ lụa thượng hạng quý báu, chẳng ngờ lại gặp nguy hiểm này nên chẳng mang theo dù chỉ một bộ.

“Lần này thì đến y phục cũng là của muôn dân bách tính rồi.” Tê Tri cười nói.

Vừa thay áo cho con thì cửa lều được vén lên, Phục Đình đi vào.

Tân Lộ lập tức hành lễ lui ra.

Tê Tri nhìn chàng: “Chàng về muộn đấy, bỏ lỡ một lần lễ rồi.”

Phục Đình nhìn đứa bé, cu cậu nằm nơi ấy, mặc áo Hồ rộng thùng thình khua khoảng đôi tay bé nhỏ.

Đây là lần đầu chàng làm cha, đâu có biết tới những nghi lễ này, đoán chắc là lễ tiết quý tộc chú trọng.

“Vậy thì để lần sau,” Chàng nói: “Lần sau sẽ không bỏ qua nữa.”

Tê Tri nhìn chàng lại đeo đao bên ngoài áo giáp, trong lòng cũng đoán được: “Tin tức quân báo không ổn à?”

“Đột Quyết đã có động thái.” Chàng nói.

Tê Tri đoán đúng rồi.

Bên ngoài vang lên hai tiếng bước chân, song người không lên tiếng.

Nàng nghe thấy, bèn hỏi Phục Đình: “Lại có người đến tìm chàng?”

“Tẩu tẩu, là ta đây.” La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài thấp giọng đáp: “Không có việc gì hết, tẩu cứ hàn huyên với tam ca đi, ta chờ được mà.”

Phục Đình nhìn con, đoạn quay sang nắm tay nàng, đỡ nàng đi đến cuối giường, cách xa cửa lều rồi mới cúi đầu nhìn nàng: “Đại phu bảo cần tĩnh dưỡng bao lâu?”

“Chỉ ít cũng phải đến tháng sau.” Tê Tri nói.

Phục Đình suy nghĩ, bảo: “Ta để quân đội ở lại gần đây, cũng sẽ bàn giao cho tộc Bộc Cổ, đợi nàng tĩnh dưỡng khá hơn, ta sẽ đến đón nàng vào quân doanh.”

Vì biết hiện tại nàng cần nghỉ ngơi, nếu không chàng thực sự rất muốn đưa nàng đi luôn bây giờ, sau này chỉ đặt nàng ở trước mắt.

Có lẽ đúng như nàng nói, học Quang Vũ để Lưu Tú nhà Hán, trực tiếp dẫn theo Âm Lệ Hoa bên cạnh.

Tê Tri nghe vậy thì biết chàng phải đi ngay, mắt sụp xuống, gật đầu một cái, ngẫm lại vẫn căn dặn một câu: “Nhớ phải cẩn thận.”

“Ừm.” Phục Đình nhìn nàng sụp mắt, theo lẽ tự nhiên tập trung vào môi nàng, nhớ đến dáng vẻ của nàng khi hôn ngày trước.

Tê Tri ngẩng đầu nhìn chàng, mặt chàng nửa ngoài sáng nửa trong tối, đôi mắt đen láy ẩn sâu trong hốc mắt.

Sau đó, đứa trẻ trên giường cầu nhàu hai tiếng như sắp khóc, thì mới kéo hai người hoàn hồn.

Tay chàng nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, nghĩ bụng tên nhóc này đúng là biết chọn thời điểm, trong mắt lại thấp thoáng ý cười.

...

La Tiểu Nghĩa chờ bên ngoài một lúc lâu thì Phục Đình mới đi ra.

Hắn lập tức đi tới, nói nhỏ: “Dựa theo bố trí của tam ca, quả nhiên chúng có động tĩnh, có lẽ con rắn kia đã ra khỏi hang rồi.”

Phục Đình gạt đầu, ngoái đầu nhìn cửa lều rồi đi tới: “Đi ngay.”

Hai người băng qua đồng cỏ đi về phía trước.

Phục Đình đi trước, không nghe thấy La Tiểu Nghĩa nói gì thì ngoái lại, nhìn thoáng qua: “Tào Ngọc Lâm không đồng ý à?”

La Tiểu Nghĩa lập tức hoàn hồn, cười gượng: “Hầy, tam ca đúng là liệu sự như thần.”

Chàng thấp giọng khiển trách: “Nói đệ nhất cày còn không chịu nhận.”

La Tiểu Nghĩa không lên tiếng, chàng cũng không nói thêm, nói nữa chỉ tỏ khiến người ta không vui.

Phục Đình rất biết điểm dừng, dù sao chàng cũng không nhúng tay vào chuyện này được.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Gió Bắc thổi đến, trời đã trở lạnh.

Bên ngoài thành Du Khê Châu, đô đốc Hạ Lan đi tới đi lui, một bụng tức giận chẳng biết trút vào đâu.

Sau lưng là nửa thành trì đã bị lửa thiêu rụi, bên cạnh là mấy cỗ thi thể đặt nằm sát nhau.

Lúc y ở tiền tuyến cùng các vị đô đốc phụng lệnh kháng địch thì bỗng nhận được quân lệnh của Đại đô hộ, lệnh y trở lại Du Khê Châu khắc phục hậu quả, lúc này mới hay Đột Quyết đã tấn công vào trong thành của y, thậm chí còn bắt mấy vị phu nhân – kể cả phu nhân của y, hơn nữa cả phu nhân Đại đô hộ cũng gặp nguy hiểm.

Từ đằng xa, một tốp người cưỡi ngựa chiến lao đến.

Đô đốc Hạ Lan quay sang, sắc mặt nghiêm nghị, vội vã rào bước đi tới đón, xốc vạt áo quỳ xuống.

Ngựa chiến đến nơi thì đồng loạt dừng lại.

Phục Đình một người một ngựa, từ trên cao nhìn lướt qua tình hình chung quanh, hỏi: “Đã điều tra kỹ chưa?”

Đô đốc Hạ Lan cau mày bẩm báo: “Bẩm Đại đô hộ, đã điều tra kỹ rồi, những kẻ phóng hỏa hôm đó chính là bọn này.”

“Tự tử cả rồi?” Phục Đình lạnh lùng nhìn, một hàng năm sáu thi thể, bên mép tên nào cũng có vết máu đen – là dấu hiệu của việc uống thuốc độc.

Đô đốc Hạ Lan đáp: “Vâng, bọn chúng đã có mưu tính trước, vừa bị lộ đã lập tức tự tử, tốp lính Đột Quyết bắt được trong thành cũng vậy, hết như đã hẹn trước, đồng loạt tự tử.”

Phục Đình thúc ngựa đi tới, chậm rãi đi một vòng quanh mấy cỗ thi thể kia, rút đao sau eo ra khều mặt một người trong đó, quan sát ngũ quan một hồi, đoạn nói: “Đây không phải là người Đột Quyết.”

Tuy cũng là diện mạo người Hồ nhưng vẫn có điểm khác người Đột Quyết, người bình thường chưa chắc nhận ra, nhưng chàng thì có thể phân biệt rõ.

La Tiểu Nghĩa đi đằng sau nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy, đám người Hồ này chạy vào thành giúp người Đột Quyết phóng hỏa?”

Đô đốc Hạ Lan nổi óa, nhưng không tiện phát tiết trước mặt Đại đô hộ nên nói: “Đừng thế, đám này đánh từ sau tới, có lẽ chính vì chúng không phải Đột Quyết nên mới có thể thuận lợi trà trộn vào thành...”

Y càng nói càng tức, đằng trước Du Khê Châu là biên giới, còn phía sau đương nhiên là đất Bắc và Trung Nguyên. Lĩnh thủ thành thấy bọn chúng từ sau Du Khê Châu tới thì tưởng là người của mình, vì chiến sự cùng đường nên mới chừa chấp. Nào ngờ vào được thành rồi, bọn chúng lại nhân lúc nửa đêm dùng tiếng Đột Quyết phóng hỏa, gây ra hỗn loạn, tạo cơ hội cho quân Đột Quyết công phá cổng thành.

Sau khi các binh sĩ thủ thành biết được tin này, tự thấy có lỗi với đất Bắc và bách tính nên đã rút gươm tự vẫn.

Đã không hỏi được gì mà lại còn tổn thất thật, thậm chí liên lụy đến các binh sĩ thủ thành, bảo y không tức sao nổi.

Phục Đình không nói gì, thu đao vào vỏ.

Đô đốc Hạ Lan cảm nhận sâu sắc sự thiếu trách nhiệm, nom nớp tiến tới nghe lệnh.

Lúc này chàng mới lên tiếng: “Chinh đồn lại Du Khê Châu, tìm các tướng sĩ đã hy sinh về, đợi hết chiến tranh thì hậu táng.”

Chàng nói mấy câu liền nhưng không nhắc đến chuyện phạt y, đô đốc Hạ Lan hiểu là đợi kết thúc cuộc chiến sẽ giải quyết sau, bèn cúi đầu lĩnh mệnh.

La Tiểu Nghĩa đang định đi tới thảo luận chuyện này với Phục Đình, thì bỗng từ xa có trinh sát tức tốc đến báo ——

“Đại đô hộ, chư vị đô đốc ở tiền tuyến đã bị Đột Quyết tấn công!”

Phục Đình nhìn hấn, lập tức thúc ngựa đi ngay.

La Tiểu Nghĩa hiểu ý, tạm thời im lặng theo chàng ra chiến trường.

Chỗ ở của các vị đô đốc nằm ở hướng Đông Bắc của Du Khê Châu, còn doanh trại của Phục Đình thì chắn ngang phía Tây ở Du Khê Châu.

Ngoài ra, Phục Đình còn bảo La Tiểu Nghĩa điều hai đội ngũ mai phục trong tối, những người khác không hay biết.

Đội ngũ khắp nơi như các chi của bốn phương, rải rác quanh Du Khê Châu.

Trời đột nhiên sầm tối, mây sà xuống, gió bắc thét gào.

Ngay khi các vị đô đốc ở hướng Đông Bắc dẫn quân đẩy lùi địch thì một nhóm kỵ binh Đột Quyết đã lặng lẽ đột nhập vào biên giới, tấn công vào doanh trại.

Trong quân doanh vẫn treo cờ xí, thậm chí khói bếp nấu cơm vẫn nghi ngút như thường.

Vó sắt xông vào không chút lưu tình, loan đao lên xuống chém khắp doanh trường, tiếng Đột Quyết nổi lên bốn phía, nhưng ngay sau đó chúng lại ngó nhìn xung quanh.

Trong doanh trại chẳng có lấy một người.

Cờ xí lẫn khói bếp đều là dấu hiệu giả.

Ngay tức khắc, âm thanh gầm thét kêu giết kéo đến.

Bụi mù cuốn cuộn từ xa tới gần, nơi đây hệt như biển lớn, từ đằng xa có con sóng cả ập tới.

Ở trên cao phía đối diện, Phục Đình đang ngồi trên ngựa.

Ngựa bọc thiết giáp, tay chàng đề lên đao, mắt nhìn về nơi xa.

Con sóng ập đến là bộ binh trong quân của chàng, sau khi đến gần thì lập tức nhảy xuống ngựa, trong tay từng người là những thanh đao cán dài sắc bén.

Đó là mạch đao dùng để trảm ngựa, được chế tạo để đối phó với chiến mã của Đột Quyết.

Đao chém ngang, vó ngựa đứt lìa, kỵ binh ngã xuống, ưu thế không còn.

Trong khói bụi thoang thoảng mùi máu.

La Tiểu Nghĩa đội mũ giáp vào, hỏi: “Tam ca, nhóm kỵ binh này không đông, có lẽ chỉ là quân tiên phong, chúng ta có cần động thủ không?”

Phục Đình nhìn chằm chằm bên dưới, mắt sáng như ưng: “Đợi thêm đi.”

Vừa dứt lời thì ở xa có tiếng vó ngựa âm ầm, thêm một đội kỵ binh xông đến.

La Tiểu Nghĩa chửi một câu: “Đám cầu Đột Quyết quá xảo trá, nhiều năm thế mà vẫn đầy rẫy thủ đoạn.”

Phục Đình không lên tiếng.

Nếu trước đó Đột Quyết đã dùng lừa tấn công Du Khê Châu, thì nhất định đã có một nhóm binh lính đợi sẵn ở ngoài biên giới Du Khê Châu, để dễ bề giáp công trong ứng ngoại hợp.

Đáng tiếc không chiếm được Du Khê Châu, song đại quân của chúng cũng không ngồi không, vẫn tấn công vào, có điều đổi thành tập kích doanh trại

bất ngờ.

Bổng Phục Đình nhìn thấy cờ xí trong đội ngũ giờ lên, chữ Đột Quyết viết họ A Sừ Na.

Hai quân giao phong, lại thấy chính giữa toán kỵ binh mới đến của đối phương có người xuống ngựa, cũng rút ra mạch đao xông vào kỵ binh của chàng.

“Sao bọn chúng lại có mạch đao của triều đình ta được!” La Tiểu Nghĩa kinh ngạc la to.

Phục Đình lạnh lùng: “Lên!”

Sau tiếng ra lệnh, một đội ngũ ở phía sau lập tức ủa đến đồ xuống núi, như trận hồng thủy màu đen lao tới.

La Tiểu Nghĩa đang định thúc ngựa đi thì bị Phục Đình giữ lại: “Đừng vội.”

Bọn họ cần chờ nữa.

La Tiểu Nghĩa nói: “Tam ca cần đệ làm gì, đệ thấy con rắn kia rồi.”

Trong chiến trận bên dưới, chủ soái của đối phương đã lộ mặt dưới cờ.

Đó là một gã đàn ông một mắt lật tròng trắng, mặt hạt gạo Đột Quyết, mũi sắt đè xuống bím tóc, đôi mắt âm trầm ngược lên, nhìn chằm chằm vào Phục Đình.

Phục Đình cũng đang nhìn hắn, cách xa hơn trăm trượng, tên kia bị bao vây kín mít.

“Con rắn A Sừ Na Kiên.” La Tiểu Nghĩa khinh thường.

Phục Đình rút đao ra, bỗng nói: “Đệ phải nhớ kỹ gương mặt hắn.”

La Tiểu Nghĩa ngẩn người, chỉ là cái bản mặt rắn thì nhớ làm gì?

A Sừ Na Kiên là vương tộc Đột Quyết, trước đây Phục Đình không hề coi hắn ra gì, cho đến trận chiến trong mấy năm trước thì mới đặt tên Hữu tướng quân của Đột Quyết vào trong mắt. Huống hồ về sau còn phát hiện ra chuyện trinh sát và xâm lăng đều có liên quan đến tên này.

Có lẽ kẻ luôn chủ chiến với đất Bắc từ trước đến nay chính là hắn.

Nhưng chỉ nhìn từ xa một cái như thế, A Sừ Na Kiên lập tức lùi về sau, kỵ binh Đột Quyết tức tốc xông lên, liều chết chống cự bảo vệ hắn rút lui.

Bởi vì bên cạnh có thêm một toán binh mã xông đến.

Đây là một trong đội ngũ mà Phục Đình bảo La Tiểu Nghĩa sắp xếp, chỉ đợi thấy cờ xí của A Sừ Na thì lập tức động thủ.

Sau một hồi tác chiến, chẳng mấy chốc đã thấy rõ binh mã của chàng đã tăng lên, chiếm được đa số, lại đợi tới lúc quân địch đã mệt thì mới tấn công, cuối cùng kỵ binh Đột Quyết phải ném mũ thất bại.

Chàng tính rất chính xác, điều duy nhất không ngờ là bọn chúng cũng có mạch đao, đó là binh khí nghiêm cấm để lọt ra ngoài, thế mà nay lại lọt vào tay Đột Quyết.

“Đề đao của bọn chúng lại.”

Trinh sát nhận lệnh, đánh ngựa đi vẫy cờ, trống trận nổi lên, tất cả binh sĩ vung tay hạ sát.

Đường lui rút về biên giới của A Sừ Na Kiên đã bị chặn, không thể quay về lối cũ, cuối cùng hắn đổi hướng, kéo theo màn bụi rời đi hướng khác.

“Lúc này.” Phục Đình lập tức thúc ngựa phóng đi.

Toàn bộ đội ngũ còn lại đuổi theo.

...

La Tiểu Nghĩa theo sát, cuối cùng cũng đã hiểu ra, tam ca hắn muốn bắt sống con rắn kia.

Đã tập kích thất bại, A Sừ Na Kiên tất sẽ gia nhập đội quân phe mình đang chiến đấu với các đô đốc bên kia.

Nhưng nếu đi dọc biên giới thì ở đó luôn có binh mã của đất Bắc trấn giữ, chỗ nhiều chỗ ít nhưng chắc chắn luôn có người.

Thế là nhóm lính Đột Quyết chỉ còn lại hơn ngàn người lập tức đổi hướng, biến thành đi vòng qua Du Khê Châu, thẳng về hướng Đông Bắc, dễ dàng tấn công binh mã của đô đốc các châu ở biên cảnh từ phía sau.

La Tiểu Nghĩa vừa cười ngựa chạy theo Phục Đình, vừa hỏn hển nói: “Tam ca, đệ cảm thấy, tên rắn A Sừ Na chắc chắn là có ý định như vậy.”

Quả nhiên, A Sừ Na Kiên như nhát trí với suy nghĩ của hắn.

Lúc đuổi theo sát nút đằng sau, hắn tận mắt chứng kiến nhân mã đối phương lao nhanh vào vùng hoang vu bên ngoài Du Khê Châu một cách trật tự, thậm chí từ xa đã có thể trông thấy một góc thành bị đốt cháy ở Du Khê Châu, trong gió còn thoảng mùi khét.

“Huynh thấy chưa, rắn bò tới rồi.”

Phục Đình chẳng để tâm đến cách gọi lung tung của hắn, mắt nhìn thẳng vào bóng người đằng trước: “Tập trung đuổi theo, có lẽ hắn sẽ đi vòng lớn hơn.”

Dễ nhận thấy tên này rất có thủ đoạn dẫn binh, khi chỉ còn lại hơn một ngàn người thì lập tức đánh giả tình thế, kịp thời rút lui, dù đang lẩn trốn cũng không hoảng loạn.

E là chúng đã bỏ công không ít chỉ để tiến vào đất Bắc.

La Tiểu Nghĩa còn chưa hiểu ý chàng lắm, từ nửa vòng lớn ở xa đã vòng qua Du Khê châu, rồi bất ngờ xảy ra một cảnh tượng ——

Binh mã của A Sừ Na Kiên không tiến đến đầu kia chiến trường mà tiếp tục đi vòng, tiến vào sau Du Khê Châu, đó không phải là đường dẫn về Đột Quyết, đúng là đi vòng lớn hơn.

Mới đầu La Tiểu Nghĩa vô cùng ngạc nhiên, nhưng rồi sực nhớ chuyện tam ca hắn đã bảo hắn bài binh bố trận, một trong hai đội ngũ được bố trí ở ngay sau Du Khê Châu.

Lập tức nghĩ đến đám người Hồ phóng hỏa rồi tự sát cũng là đến từ phía sau, chắc hẳn trong chuyện này có liên quan gì chăng?

Kẻ giúp đỡ A Sừ Na Kiên là người bên mình?

Nơi đây là vùng đất hoang không có người ở nhưng cũng không bằng phẳng, khe rãnh chằng chịt, lại bị cỏ dại bao phủ, tốc độ ngựa tự nhiên chậm lại.

Người của Phục Đình đã đuổi kịp, xông đến tấn công.

Hàng cuối của A Sừ Na Kiên đã bị chặt đứt, nhưng hắn vẫn được thuộc hạ che chở ở đầu.

Cách một khoảng cách rất xa, bỗng hắn ngoái đầu lại, cách đám đông chém giết nhìn về phía Phục Đình, lộ ra ý cười không rõ ý tứ.

La Tiểu Nghĩa nói không sai, tên này đúng là rất giống con rắn độc địa.

Phục Đình thấy môi hắn mấp máy, thốt ra mấy câu.

Nếu không nhìn lầm thì đó là tiếng Hán, hắn nói: Phủ Hãn Hải, khác xa xưa rồi.

So với ngày trước, bây giờ đã có thêm rất nhiều binh lực để ngăn cản Đột Quyết, thậm chí còn có thể chia ra mấy hướng, đúng là hơn hẳn ngày trước.

Nhưng ngay sau đó, miệng hắn lại cử động nói một câu: Sớm muộn đều diệt.

Hắn duỗi tay ra, gập ngón cái xuống đầu tiên, rồi tiếp đến là ngón áp út và ngón út.

Trong Đột Quyết, ngón cái chỉ cha mẹ, hai ngón kế bên đại diện vợ con.

Tức ý diệt tất.

Lần này đến La Tiểu Nghĩa cũng đã thấy, khiêu khích lớn lối thế, hắn giận đến mức muốn chửi thề, nhưng khi nghiêng đầu sang thì thấy Phục Đình sầm mặt lạnh lẽo, toàn thân bùng lên sát khí.

Phục Đình vung đao giải quyết một tên lính Đột Quyết tới gần, nghiêng đầu nhỏ giọng nói với hắn một câu rồi trở cổ tay, nắm chặt chuôi đao, thúc ngựa xông thẳng vào trận địa, thẳng đến trung tâm.

Kỵ binh Đột Quyết đột nhiên lao ra cản, nhưng đều bị chàng giết hết.

Khoảng cách càng rút ngắn thì chống cự càng mạnh. Khi Phục Đình sắp xông tới trước người A Sừ Na Kiên thì bỗng nhiên, từ đằng sau nhô lên một nhóm cung thủ, lập tức một trận mưa tên bắn về phía binh mã của Phục Đình.

Đám đông vội vã né tránh, La Tiểu Nghĩa ôm cổ ngựa giương mắt nhìn, đám người kia mặc Hồ phục, trông có vẻ là cách ăn mặc của người Hồ đất Bắc, giống hệt trang phục bọn lính Đột Quyết hôm đó đánh vào thành Du Khê Châu, trông thì như là thợ săn bình thường, nhưng lại có thân thủ mà thợ săn bình thường tuyệt đối không có.

Lại nhìn Phục Đình, chỉ thấy chàng xoay lưng về phía mình, tay phải vung lên.

La Tiểu Nghĩa lập tức hô to: “Xuất!”

Nhóm binh mã đã mai phục sẵn từ phía sau bọn họ xông lên, giương cung đối kháng, một trận mưa tên đáp lể lể lại.

Hắn đã muốn sử dụng đội ngũ để hốt gọn tên A Sử Na Kiên kia từ lâu, nhưng vừa rồi Phục Đình mới nói nhỏ với hắn một câu: đội viện binh của A Sử Na Kiên xuất hiện thì sử dụng quân mai phục của chúng ta.

Gió nổi lên, nơi hai bên giao chiến ngập tràn đất cát.

Đám người đối diện như không ngờ đối phương cũng có mai phục, đội ngũ bỗng lỏng lẻo, lại có cảm giác hốt hoảng, chẳng mấy chốc đã bị giết.

Sức mạnh để A Sử Na Kiên phách lối đã không còn, cuối cùng không chống đỡ nổi đành phải bỏ chạy.

“Giữ người sống.” Phục Đình ra lệnh, đang định đuổi theo thì bị La Tiểu Nghĩa ngăn lại.

“Tam ca, huynh bị thương rồi.”

Nào chi có chàng, rất nhiều người bị thương đã ngã xuống.

Phục Đình thuận theo ánh mắt hắn nhìn xuống tay, cánh tay không được áo giáp che chắn nên có mũi tên suýt qua, song cũng không sâu. Chàng cắn răng rút ra cầm trong tay, không phải mũi tên Đột Quyết, tay xoay một phát, thấy đầu mũi dính mũi tên chuyển sang màu đen thì ánh mắt biến đổi.

Nhưng chỉ chút thôi, chàng lập tức ngừng đầu nhìn cuộc chiến, viện binh của đối phương đã bị quân mai phục bắt giữ, lúc bị đao gác trên cổ, bỗng chúng đồng loạt rút mũi tên trong tay đâm vào cổ mình.

Lúc này La Tiểu Nghĩa mới phát hiện: “Nguy rồi, mũi tên có độc!”

Hơn nửa tháng trôi qua.

Tộc Bộc Cổ sống dựa vào núi, không cảm nhận được động tĩnh bên ngoài, trái lại nơi đây cực kỳ êm đềm.

Trong lều, Tê Tri ngồi thẳng nhìn con trai trong lòng, gương mặt bé tí đã nảy nở không ít, mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn thế giới mới lạ.

“Vẫn chưa có tin à?” Nàng nhìn phía đối diện.

Trước mặt là chiếc bàn làm từ gỗ hồ dương, rộng chừng một cánh tay, Bộc Cổ Kinh cung kính ngồi đối diện, bẩm báo: “Vâng phu nhân, tin tức quân sự ở tiền tuyến sẽ không đưa đến tộc Bộc Cổ, chúng tôi cũng đã đi tìm hiểu rồi không nhưng không tra được gì, có lẽ phải mời Tào tướng quân đi một chuyến?”

“Không cần.” Tê Tri không muốn Tào Ngọc Lâm đối mặt với người Đột Quyết sớm như vậy, vẫn nên để nàng nghỉ ngơi một thời gian nữa đã.

Bộc Cổ Kinh vuốt chòm râu bạc phếch, nặn ra nụ cười an ủi nàng: “Phu nhân yên tâm, mấy ngày qua tư tế trong tộc xem bói đều cho ra kết quả tốt, ắt hẳn sẽ không sao.”

Tê Tri không tin vào chuyện xem bói, chỉ cảm thấy với tính cách Phục Đình thì sẽ không như thế, chính chàng đã nói thì sẽ không có chuyện thất hứa.

Chàng đã nói sẽ đến đón nàng, nhưng gần đến thời gian rồi mà đến một tin tức cũng chẳng có, thế nên mới thấy kỳ quái.

Rèm cửa vén lên, Tào Ngọc Lâm đi từ ngoài vào.

“Tẩu tẩu không cần lo cho ta đâu, ta vẫn có thể ra ngoài thu thập thông tin.”

Nàng ấy đã đi tới ngoài lều nên hai câu vừa nảy đều nghe thấy.

Tê Tri nhìn nàng, ôm con đứng dậy: “Thôi, tự ta đến doanh trại của chàng cũng được.”

Đại bộ phận binh mã của Phục Đình đang ở gần đây, một tháng qua đều ăn lương thực của tộc Bộc Cổ, nếu cứ đợi tiếp cũng không hay.

Bộc Cổ Kinh vội bảo: “Hay phu nhân cứ chờ thêm xem sao, có lẽ Đại đô hộ sẽ đến nhanh thôi.”

Đang nói thì bên ngoài có tiếng ngựa hí thật.

Tào Ngọc Lâm lập tức ra ngoài nhìn, quay đầu lại hô: “Tẩu tẩu, đúng là người của tam ca rồi.”

Tê Tri đứng dậy, Tân Lộ đứng cạnh nhận lấy đứa bé trong tay nàng.

Nàng ra khỏi ngoài lều, nhìn bóng người phi ngựa đến dưới ánh nắng, phát hiện ra là La Tiểu Nghĩa.

“Tẩu tẩu.” La Tiểu Nghĩa ôm quyền: “Ta đến đón tẩu tẩu.”

Tê Tri nhìn ra sau lưng hắn: “Chàng đâu rồi?”

La Tiểu Nghĩa nhìn nàng, ấp úng: “Tam ca... hiện tại không ổn lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Một chiếc xe ngựa từ xa chạy thẳng vào doanh trại.

Bộc Cổ Kinh dẫn hơn nửa bộ phận người trong tộc thập tùng, trước sau còn có đại đội binh mã hộ tống.

Xe dừng lại, La Tiểu Nghĩa ở đằng trước lập tức nhảy xuống, chạy đến cỗ xe vén rèm lên: “Tẩu tẩu.”

Tân Lộ xuống xe trước rồi dìu Tê Tri đang ôm con xuống, lại lấy áo choàng lông nhung màu trắng vắt trên tay khoác lên người nàng.

Lập tức có vú già trong tộc Bộc Cổ tiến tới, nhận lấy đứa trẻ chăm bẵm.

Chàng mành thất dây áo choàng, Tê Tri nói ngay với La Tiểu Nghĩa: “Đi thôi.”

La Tiểu Nghĩa đi trước dẫn đường, tới lều lớn ở giữa doanh trại.

Dấu vết tập kích trong quân doanh đã biến mất, lều quân sự được dựng lên theo thứ tự, người người nghiêm chỉnh, binh mã nghỉ ngơi, lính tốt cầm giáo tuần tra qua lại, trông không có gì khác bình thường.

Chỉ có mấy căn lều nằm trong góc là liên tục có người ra kẻ vào – nơi đó được bố trí dành để chữa trị cho binh lính bị thương.

Lều lớn trong quân nằm ngay chính giữa, hai người lính canh cửa thấy La Tiểu Nghĩa đến thì chủ động vén rèm lên.

Tê Tri dừng bước ngoài lều, sau đó mới đi vào.

Ở cửa ra vào có hai dây giá để vũ khí, giá đỡ bàn đồ chắn ngang phía trước, đi vòng ra sau là một chiếc giường gỗ gấp.

Phục Đình nằm ngửa trên giường, nặc nguyên quân phục, đắp chăn mỏng, hai mắt nhắm nghiền, một tay quấn băng dày gác lên thành ghế, vẫn còn rướm máu.

Tê Tri đứng trước giường nhìn chàng, ấn đường bắt giác chau lại.

Trên đường tới đây nàng cứ nghĩ tình hình “không ổn” mà La Tiểu Nghĩa nói là như thế nào, không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này, rõ ràng là đã mê man chứ đâu phải chỉ là “không ổn”.

La Tiểu Nghĩa đứng bên bảo: “Tam ca vốn định đi đón tẩu tẩu, nhưng đột nhiên ngã bệnh, nên ta mới đành đi...”

Hắn thuật lại đầu đuôi sự việc một lần.

Hôm đó sau khi phát hiện ra mũi tên có độc, Phục Đình lập tức xé ống tay áo xoắn chặt vào tay, lại rạch vết thương nặn máu ra, sau đó vẫn hạ lệnh tiếp tục truy kích A Sừ Na Kiên, không chể chiến trường, đến tận lúc quay về doanh trại mới gọi quân y đến chữa.

Tê Tri chỉ mới hình dung cảnh tượng ấy thôi mà đã cảm thấy cực kỳ khó chịu, lại nhìn lớp băng dày trên tay Phục Đình, không biết rốt cuộc chàng đã chảy máu bao nhiêu.

“Chàng không muốn sống nữa sao?”

La Tiểu Nghĩa nghiêng răng nói: “Chuyện khác thì không bàn, nhưng hễ liên quan tới Đột Quyết thì tam ca lại muốn truy tới cùng, huống hồ tên A Sừ Na Kiên kia còn dám khiêu khích. Đột Quyết hại cha mẹ của tam ca, còn muốn hại mẹ con tẩu tẩu, tam ca há có thể tha cho chúng.”

Tê Tri dùng mắt nhìn vào mặt Phục Đình, có nhẽ mất quá nhiều máu mà môi chàng trắng bệch, khô tới mức bong da, thậm chí nàng còn muốn đưa tay xoa: “Quân y bảo sao?”

“Để trừ độc, xưa nay quân đội luôn dùng phương pháp cạo gân khoét cốt để không để lại gốc bệnh. Tuy tam ca chịu được, nhưng vì mất máu quá nhiều lại thêm gồng mình mấy hôm, cuối cùng vẫn nằm xuống.” La Tiểu Nghĩa cố gắng lược bớt lời: “Quân y nói may có tam ca xử lý kịp thời, nếu không sợ rằng không đơn giản chỉ là ngủ thế đâu.”

Ý là thế này đã là tốt lắm rồi.

Tê Tri gạt đầu, mấy ngón tay dưới tay áo nắm lại, lặng im đứng yên.

Người trên giường cao to mạnh khỏe là thế, vậy mà cũng có lúc không cử động.

“Thế này có là gì đâu,” La Tiểu Nghĩa cắn răng nghiêng lợi: “Tam ca bị thương như thế không phải là do giết địch, mà là bị kẻ sau lưng mình làm hại, quá ghê tởm!”

Tê Tri im lặng, nhìn vết máu trên tay áo quân phục của Phục Đình biến thành màu hạt dẻ sau khi khô, tất cả đều là máu của chính chàng.

Bỗng nàng ngoái đầu đi ra ngoài, vén rèm lên gọi Tân Lộ, bảo nàng đưa đại phu Trung Nguyên mình dẫn theo tới đây.

La Tiểu Nghĩa thấy nàng bình tĩnh thế thì rất ngạc nhiên, nhưng đồng thời lại thầm thở phào. Dù gì tam ca hẳn đã nằm xuống, hẳn không hy vọng tẩu tẩu cũng hốt hoảng theo.

Tân Lộ chạy đi rồi nhanh chóng quay về.

Đại phu cấp hòm thuốc theo nàng tới, sai bước vào lều, thi lễ với Tê Tri rồi vội tới bên giường gấp.

Tê Tri đứng ngoài cửa, cách xa một trượng, nhìn đại phu chẩn đoán mạch đập của Phục Đình rồi chuẩn bị châm cứu.

Hình ảnh này trông quá không thực, nàng ngoái đầu đi ra.

Tào Ngọc Lâm đứng ngay ngoài lều, mắt nhìn chằm chằm rèm cửa, trên gương mặt ngăm đen có sự thần thờ bi thương.

La Tiểu Nghĩa đi ra, vốn vẫn chịu đựng được, nhưng thấy nàng ấy như vậy thì không nén nổi nghiêng đầu đi, hít mũi mấy cái, gờ tay bóp vào dưới mắt rồi lại nói như không có việc gì: “Có sóng gió gì mà tam ca chưa gặp, cũng có lần nào không qua nỗi đâu, nàng làm cái gì vậy?”

Ánh mắt thờ thần của Tào Ngọc Lâm động dậy, “Nói cũng đúng.” Nàng nhìn sang Tê Tri, muốn trấn an đôi câu nhưng có vẻ không tìm được lời, cuối cùng chỉ bảo: “Tẩu tẩu yên tâm.” Nói rồi quay đầu đi.

La Tiểu Nghĩa nhìn nàng đi xa, quay sang trấn an: “Đúng vậy, tẩu tẩu cứ yên tâm đi, tam ca mới có con, sao huynh ấy có thể để mình gặp chuyện được? Tẩu cũng biết huynh ấy là người biết gánh vác mà.”

Tê Tri không lên tiếng, nghe nói vậy thì bước tới trước, ngước mắt lên nhìn: “Huynh vừa bảo, Đột Quyết hại cha mẹ chàng?”

La Tiểu Nghĩa ngăn người, nhớ ra đúng là ban nãy mình vừa nói thế, chỉ là câu phản nộ buột miệng mà không ngờ nàng lại để ý.

“Đúng vậy,” Hắn liếc nhìn rèm cửa đang rủ, vẫy tay cho hai binh lính lui ra rồi mới nói nhỏ: “Cha mẹ của tam ca đúng là bị Đột Quyết giết, hồi đó huynh ấy vẫn chưa tới mười tuổi, mấy năm sau thì nhập ngũ.”

Tê Tri kinh hãi: “Ta chưa bao giờ nghe chàng nhắc đến.”

Nàng chỉ biết cha mẹ chàng đều đã mất, cứ tưởng là mất vì bệnh, đâu ngờ lại thế thảm tới vậy.

“Tam ca không nhắc đến cũng là có nguyên nhân.” La Tiểu Nghĩa thở dài: “Nghe nói hồi trước cha huynh ấy là một tiểu lại nghèo, còn mẹ là một phụ nữ bình thường, cả nhà dựa vào chút lương bổng ít ỏi sống tạm qua ngày. Năm ấy đúng lúc Đột Quyết tập hợp thế lực kéo tới, chúng ý thế kiêu ngạo tiến thẳng vào đất Bắc, đồ sát toàn thành, đến thì thế cha mẹ huynh ấy cũng chẳng toàn thây.”

“Về sau tam ca kiến công lập nghiệp, chỉ có thể dựng được hai ngôi mộ chôn quần áo di vật. Nhưng lúc đó huynh ấy đã bị Đột Quyết ghi thù, bọn chúng liên tục phái mật thám tới phá hủy mộ phần hồng chọc tức huynh ấy. Tam ca không muốn tổn binh lực để giữ mộ nhà mình, thế là san bằng mộ phần theo quy cách của người Hồ, vì vậy mà ta mới biết chuyện này, sau đó huynh ấy cũng không nhắc đến chuyện của cha mẹ nữa.”

Tê Tri co rút ngón tay, nàng không biết chàng lại có quá khứ như vậy, cũng không biết chàng đã bước từng bước đi đến hôm nay ra sao.

“Hồi ấy, cũng vì chuyện này mà chàng nhập ngũ à?”

La Tiểu Nghĩa gạt đầu.

Bỗng nơi nào đó trong lòng Tê Tri nặng trĩu.

Trên đời này có mấy ai vừa ra đời đã gánh đại nghĩa gia quốc, trước có thù nhà, sau ôm hận nước.

Mà Phục Đình lại chính là như vậy.

Cuối cùng bây giờ nàng cũng đã hiểu những chuyện này.

...

La Tiểu Nghĩa đi vào một chuyến, đại phu kê phương thuốc rồi đi ra, thấy Tê Trì thì thì lễ: “Quân y chữa trị rất tốt, tình huống cấp bách mà vẫn có biện pháp kịp thời, chỉ cần chờ Đại đô hộ tỉnh là được. Dạm hỏi phu nhân, có cần điều chế thuốc theo như người đã yêu cầu lúc trước không?”

Tê Trì chớp mắt: “Đương nhiên có, miễn là chàng tỉnh.”

Đại phu vâng dạ rồi lui ra.

La Tiểu Nghĩa biết rõ ý này, miễn cưỡng mỉm cười, cố làm vẻ thoải mái: “Có tẩu tẩu ở đây là ta yên tâm nhất rồi, cứ có tiền là dễ giải quyết, nhất định tam ca sẽ không sao.”

Nhưng hắn nói thế lại như an ủi chính mình, bởi trông Tê Trì còn bình tĩnh hơn hắn nhiều.

Tê Trì gạt đầu, như đã nghe thấy mà lại như chẳng hề để tâm, xoay người vén rèm lên, đi vào trong lều.

Bên trong toàn là mùi thuốc, nàng nhẹ nhàng đi tới trước giường gấp, cúi đầu nhìn chàng.

“Tam lang?”

Nhỏ giọng gọi một lúc mà vẫn chẳng có hồi âm.

Nàng vịn tay vào mép giường, chậm rãi ngồi xuống, quan sát thật kỹ má chàng.

Thì ra người đàn ông có thể làm chỗ dựa cho nàng cũng có thể sẽ đi mất.

Khéo chỉ cần một nguy hiểm là chàng đã không còn ở đây.

Một con gió bắc thổi qua doanh trại.

Lý Nghiên ngồi cạnh đồng lửa, nhìn lều lớn ở đằng xa, lại cúi đầu nhìn mảnh đất khô cằn dưới chân.

Cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày dựng lại gục ngã.

Cô từng nói với cậu rằng phải đối xử với dưỡng như với phụ vương, từ đó tới nay, hình như cậu cũng đã quen xem dưỡng là phụ vương, nay thấy dưỡng bị thương, cậu chỉ cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Lý Nghiên cầm con dao găm mà Phục Đình đưa cho cậu, cắt băng quấn trên tay, vết thương kia sắp lành rồi, cậu không muốn băng nữa.

Bỗng từ chéo áo có miếng cao dán đen thui rơi xuống, chàng ngẩng đầu nhìn người, lại nhìn Bộc Cố Kinh đứng bên kia làm Hồ lễ với cậu, biết nàng là cháu gái của thủ lĩnh tộc Bộc Cố.

“Nội bảo tôi đem tới.” Hồi ở trong tộc Bộc Cố Tân Vân chưa nói chuyện với cậu lần nào, chỉ nhớ cậu là cháu của phu nhân Đại đô hộ, thế từ gì đó. Tâm trạng cô nàng đang không ổn nên cũng chẳng hành lễ.

Hiện tại mọi người đều đang lo cho sức khỏe của Đại đô hộ, Bộc Cố Kinh cũng muốn để cháu gái tìm việc gì đó làm, đúng lúc trông thấy động tác của Lý Nghiên, tưởng cậu đang tự thay thuốc nên bèn bảo cháu gái tới đưa cao dán.

Lý Nghiên trả cao dán lại cho nàng: “Đa tạ, nhưng ta không cần.”

Bộc Cố Tân Vân đang bồn chồn, muốn đi nên không nhận: “Cứ dùng đi, người Hán dường như thương bao giờ cũng lâu lành.”

Lý Nghiên cảm thấy nói như thế cậu yếu đuối lắm vậy, nhưng sau khi trải qua chuyện này, cậu không muốn yếu đuối nữa, bèn đặt cao dán xuống: “Không phải tất cả người Hán đều thế, dưỡng của ta chính là ví dụ rõ ràng.”

Nghe cậu nhắc đến Phục Đình, vành mắt Bộc Cố Tân Vân lại đỏ ửng, nhìn về căn lều ở nơi xa, ngập ngừng nói: “Đại đô hộ không như thế, ngài ấy là anh hùng đội trời đạp đất, là bầu trời của đất Bắc, là ượng của trời cao...”

Nói đến đây, tiểu cô nương nghiêng đầu đi.

Song Lý Nghiên vẫn nghe rõ, nàng ấy nói dường cậu sẽ không gục ngã.

Cậu nhìn về phía lều lớn, thấy bóng người thon thả của Tê Tri đang đứng bên trong. Cậu động dậy, muốn đến nói với cô mấy câu nhưng rồi vẫn ngồi xuống, cảm thấy cứ để cô chăm dưỡng mới là tốt.

Đằng xa, Bộc Cổ Kinh vỗ cháu gái, dùng tiếng Hồ thấp giọng trấn an cô bé, lo lắng cô bé vẫn còn nhớ nhưng Đại đô hộ.

Bộc Cổ Tân Vân lắc đầu, Đại đô hộ đã có cả con rồi thì nàng còn nhớ nhưng gì nữa? Nhưng một người hùng như thế sao có thể bị trúng độc, không thể nào và cũng không nên, lại càng không đáng.

Đại phu chữa trị mấy lần liền, ngựa chiến đưa thuốc đi đôi với ngựa chiến đưa tình báo suốt ngày vào quân doanh.

Đến tối, các trinh sát được phái đi đã quay về.

La Tiểu Nghĩa vừa nằm xuống thì nghe thấy động tĩnh, tức khắc bật dậy, mặc áo giáp lên đi ra khỏi lều, trinh sát đã chờ sẵn bên ngoài.

“Báo cáo nhanh đi!” Nay Phục Đình đã gục, hấn tạm thời quản hết quân vụ, không thể không mạnh mẽ được.

Trinh sát ôm quyền, bẩm báo liên tục ——

Không bắt kịp tên Hữu tướng quân A Sừ Na Kiên của Đột Quyết; các vị đô đốc vẫn đang chiến đấu với Đột Quyết ở tiền tuyến; bây giờ có lời đồn nói Đại đô hộ mãi không xuất hiện là do bị thương không chữa được, e là Đột Quyết có động thái phản công.

“Bà nó, rõ ràng là tính dao động lòng quân!” La Tiểu Nghĩa nhìn về phía lều lớn.

Trong lều vẫn sáng đèn, mấy ngày qua tẩu tẩu hấn chỉ ở trong lều, nhưng tam ca vẫn chưa tỉnh.

Hấn cắn răng, lên tiếng: “Đến tiền tuyến truyền lệnh, cứ bảo ta sẽ lập tức dẫn binh đến chi viện, phụng lệnh của chính Đại đô hộ.”

Trinh sát lĩnh mệnh rồi đi.

...

Trong lều lớn giữa doanh trại có thêm một chiếc giường nhỏ, đèn thấp liên miên không tắt, bởi sợ Phục Đình có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Tê Tri ngủ không sâu giấc, trở mình liên tục, nhìn thân hình Phục Đình nằm nơi đó, quân phục trên người chàng đã được cời, chỉ mặc trung y sạch sẽ.

Ánh đèn hắt lên gò má và hốc mắt của chàng, một nửa gương mặt chìm trong bóng tối.

Nàng đang nhìn thì bỗng giật mình, đứng dậy đi tới, cúi người áp tai vào ngực chàng lắng nghe.

Nghe thấy tim chàng vẫn đập nhịp đều đều, nàng mới yên tâm.

Bên ngoài vọng đến tiếng nói chuyện của La Tiểu Nghĩa, nàng vuốt áo váy, đứng dậy ra khỏi lều.

Bỏ đuốc trong đêm cháy hừng hực, một đội ngũ nhân mã đứng nghiêm, tay cầm binh khí, dẫn ngựa chinh đồn đội hình.

La Tiểu Nghĩa mặc giáp trụ, gươm đeo điểm người, có vẻ như sắp xuất trại.

Tào Ngọc Lâm từ một bên đi tới, y phục gọn gàng, rõ ràng là vẫn chưa ngủ, nàng nhìn lướt qua chỗ La Tiểu Nghĩa: “Đột Quyết vẫn chưa rút quân.”

Tê Tri lập tức hiểu là có chuyện gì, bèn nhìn nàng: “Cô đi tiễn Tiểu Nghĩa thay ta nhé.”

Đoạn quay về, buông rèm xuống.

Tào Ngọc Lâm chân chừ, cuối cùng đi tới.

La Tiểu Nghĩa dắt ngựa quay về định lấy đao, đúng lúc trông thấy nàng đứng phía sau thì sững ra, rồi bảo: “Bên ngoài lan truyền tin xấu về tam ca, ta phải thay tam ca đi ổn định lòng quân.”

Tào Ngọc Lâm bình thần nói: “A Sừ Na Kiên rất cẩn thận, chiến cuộc bất ổn sẽ không ở lâu, chưa bắt được là hấn sẽ trốn về Đột Quyết, nhưng hấn đã có âm mưu với đất Bắc từ lâu, chắc hấn vẫn chưa từ bỏ ý đồ, có khả năng chính hấn đã tung tin đồn.”

Không phải La Tiểu Nghĩa chưa nghĩ đến điều này, chỉ là ngạc nhiên khi thấy nàng hiểu rõ A Sừ Na Kiên đến thế.

“Nàng đặc biệt nói với ta những chuyện này?”

Dẫu gì cũng là kẻ thù, Tào Ngọc Lâm đã điều tra kẻ này nhiều lần, nhưng nàng chỉ nói: “Ta hành tẩu bên ngoài lâu như thế cũng không phải vô dụng.”

La Tiểu Nghĩa xoay dây cương trên tay, thấp giọng nói: “Bây giờ tam ca đã nằm xuống, có nàng ở lại đây âu cũng tốt.”

Thực ra tướng lĩnh dưới trướng Phục Đình rất nhiều, không cần đến nàng làm gì. Nhưng câu này lại khiến Tào Ngọc Lâm nhớ đến những ngày tháng đi theo Phục Đình, không khỏi nhìn hẩn, tay phải nắm lại: “Trước lúc tam ca tỉnh, ta sẽ trông nom nơi này.”

“Vậy thì ta yên tâm rồi.” La Tiểu Nghĩa giục ngựa rời đi.

Tào Ngọc Lâm im lặng một thoáng, đoạn dặn: “Cẩn trọng.”

La Tiểu Nghĩa đáp một tiếng, vẫy tay với binh mã sau lưng, dẫn quân xuất doanh.

Mãi đến lúc đi được một quãng xa, hẩn ngồi trên ngựa mới bỗng sững ra, chợt ý thức nàng vừa dặn dò hẩn cẩn trọng?

Ngoài đầu nhìn lại, nhưng nào còn bóng dáng của Tào Ngọc Lâm.

Ngày thứ hai sau khi La Tiểu Nghĩa rời đi, trên chiến trường liên tục có chiến báo gửi về.

Nhưng người thì vẫn chưa tỉnh.

Tê Tri sắp xếp mọi thứ theo thời gian giao tới rồi đặt ở đó, ngoài đầu lại, nhìn đại phu rót nước thuốc sền sệt đen sì vào miệng Phục Đình.

Nghe bảo thuốc độc trên đầu mũi tên khó có tác dụng lâu dài, còn bọn kia lại đổ chất độc vào trong bao đựng mũi tên, cho nên những mũi tên cắm trong bao đều ngấm độc.

Cũng may là người bị bắt đã thành thi thể, bao đựng mũi tên vẫn còn, chất độc bên trong vẫn còn, nhờ đó quân y mới có thể tùy bệnh hốt thuốc.

Hôm qua Tân Lộ nói với nàng, Thu Sương gửi thư đến hỏi thăm tình trạng của gia chủ, biết ở biên cảnh có chiến sự nên rất lo, thêm nữa mấy ngày gần đây hiệu buồn đều chỉ khoản lớn mua y dược nên nàng ta cực kỳ bất an.

Tê Tri chỉ bảo Tân Lộ trả lời là vì con trai mới ra đời, bảo nàng ta yên tâm, chỉ cần người còn khỏe thì không có gì đáng lo.

Ngoài lều nắng ấm chan hòa, chỉ có gió lớn thổi quanh túp lều, ánh sáng trong lều lúc tăng lúc giảm.

Dùng thuốc xong, đại phu hành lễ lui ra.

Tê Tri đi tới bên giường, nhìn mặt Phục Đình, bên khóe môi chàng còn dính giọt nước thuốc, nàng giơ tay lau đi, chạm phải cảm chàng, ở cảm đã lún phún râu.

Ở bên ngoài, Tân Lộ đỡ đứa bé đang khóc rồi đi tìm nhũ mẫu trong tộc Bộc Cổ cho bú.

Nàng ngồi dậy, trên bàn có con dao nhỏ, là chàng dùng để cạo râu. Nàng cầm lấy nhúng vào trong chậu nước rồi ngồi xuống bên giường, tỉ mỉ cạo râu cho chàng.

Má chàng vốn đã sắc như gọt, gần đây lại chỉ ăn được thức ăn lỏng nên càng gầy hơn, hốc mắt lõm sâu.

Tê Tri cầm dao, nàng không biết cách cạo lăm, chỉ có thể khống chế lực, cạo một cách cực kỳ chậm rãi, một tay kia đỡ mặt chàng.

Rõ ràng đã ngắm nhìn gương mặt này rất lâu rồi, mà lần này cứ như là lần đầu chạm vào mặt chàng, cảm thấy thân mật đến lạ lùng, có cảm giác khác biệt.

Cho tới khi cạo sạch thì nàng cũng hết sức, cầm khăn lau cảm cho chàng.

Bỗng gương mặt dưới tay động dậy, nàng giật mình, tay dừng lại.

Phục Đình mở mắt ra.

Nàng còn tưởng mình nhìn nhầm, cúi đầu lại gần: “Tam lang?”

Chàng chớp mắt nhìn nàng, lại cử động một cách nặng nề, cơ thể nhanh chóng hồi phục, hầu kết lên xuống, giọng khàn đặc: “Nàng ở đây.”

Bỗng Tê Tri cảm giác thật thả lỏng, tựa như có thứ gì đó đang treo cao đến lúc này mới rơi xuống, cơ thể nhẹ nhõm hẩn đi.

“Thiếp đang chờ chàng quay về,” Nàng thỏ thẻ: “Đã chờ được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Bộc Cổ Kinh có ghé đến một lần, sau khi biết tin thì lập tức báo cho toàn bộ tộc ——

Đại đô hộ đã tỉnh.

Lý Nghiên và Tào Ngọc Lâm vừa nghe tin là tới ngay, nhưng chỉ dám đi vòng vòng ngoài lều, sợ làm phiền chàng nghỉ ngơi, xác định chàng không sao thì rời đi.

Phục Đình đã ngồi dậy, ăn vận gọn gàng, và cuối cùng thì cũng tự chàng phải cạo râu.

Chiến sự còn ở trước mắt, cơ thể chàng cũng đã trong trạng thái ứng chiến, nên nếu đã tỉnh thì không nằm nữa.

Huống hồ chàng đã ngủ đủ rồi.

Chàng nhìn ra ngoài rèm cửa, Tê Tri đang đứng đó, đón lấy con từ trong tay Tân Lộ.

Lúc mở mắt còn không dám chắc có phải đã trông thấy nàng thật không, nếu không nhờ tiếng gọi tam lang kia thì có lẽ chàng đã phải nhìn kỹ mấy lần.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Chàng hỏi.

Tê Tri ôm con đi tới: “Không lâu lắm, nhưng chàng nuốt lời nhé, không đến đón thiếp đúng hẹn thì thôi, đến ngay cả ngày đầy tháng của con cũng bỏ lỡ.”

Nàng cố ý nói, nói rồi còn nhìn chàng.

Phục Đình nhớ lại lời mình đã nói, mím môi gật đầu, coi như thừa nhận: “Ừ, là ta thất hứa.”

Tê Tri thấy chàng như vậy thì không nói gì thêm, bụng lắm nhảm nghiêm túc vậy làm gì, nàng có trách chàng đâu.

Mà thực tình cũng nào có làm lễ đầy tháng, chàng còn nằm đó, ai còn tâm trạng chuẩn bị những thứ này.

Phục Đình giờ tay kéo nàng tới ngồi gần mình, cúi đầu nhìn con trai trong lòng nàng, cu cậu ăn no đã lăn ra ngủ, tướng ngủ rất bình yên, nhưng lại khiến lòng chàng có cảm giác khó chịu: “Là ta đối xử tệ với con nó rồi.”

Tê Tri gật mình, không hiểu sao lại nghĩ đến chuyện cha mẹ chàng, La Tiểu Nghĩ nói chàng san phẳng mộ của cha mẹ rồi từ đó không đề cập đến chuyện cũ nữa, nàng biết chắc hẳn chàng cũng rất áy náy.

Nàng nhìn sang, ánh mắt rơi lên sống mũi dọc dừa của chàng, hối hận vì đã cố ý nói lời ban nãy, bèn dịu giọng bảo: “Chàng chẳng đối xử tệ với bất cứ ai cả.”

Phục Đình không khỏi nhìn nàng.

“Ngoại trừ chính chàng,” Nàng nói tiếp, lông mày nhướn lên, nàng đứng dậy nhắc nhở chàng: “Nên chàng cứ nằm nghỉ đi.”

Ánh mắt Phục Đình dán vào người nàng, nàng ôm con đi ra cửa, chàng lập tức nhìn theo nàng đi ra khỏi lều.

Cho tới khi không thấy bóng dáng nàng đâu nữa, chàng mới cúi đầu bật cười.

Thứ khiến đàn ông khó cưỡng nhất chính là sự dịu dàng trong một thoáng vô tình này, giờ thì chàng đã hiểu rồi.

Hai binh sĩ bên ngoài tiến vào đưa com nước, xin phép được thay thuốc trên tay chàng.

Phục Đình ngo ngoáy hai chân, đứng dậy đi tới trước bàn, cảm tình báo quân sự lên xem.

Quân số còn lại của Đột Quyết ở tiền tuyến đang cố tấn công, tin tức có liên quan đến chàng trong trận trước rất có khả năng biến thành tin dữ.

Chàng đọc hết tin, năm ngón tay mở ra nắm lại, khôi phục sức lực.

Đáng tiếc, phải để chúng thất vọng rồi.

...

Đại đô hộ đã tỉnh, toàn bộ quân doanh mừng phơi phới.

Nhân mã ra vào doanh trại ngày càng nhiều.

Màn đêm buông, Tê Trì giao con cho Tân Lộ, vừa quay vào lều thì nghe thấy đại phu đang đứng bên cửa nói chuyện, chỉ là nịnh chàng có khí lực hơn người, tốc độ phục hồi quá nhanh, có thể bình yên vượt qua ải này, vân vân...

Nàng định đợi đại phu đi đã rồi mới vào, nên theo đường cũ đi vào lều nhỏ của Tân Lộ.

Tân Lộ vừa thu xếp cho tiểu lang quân xong, mấy vú già trong tộc Bộc Cổ rất có kinh nghiệm chăm sóc trẻ sơ sinh, có bọn họ ở đây thì không cần lo lắng nhiều.

Nàng pha nước nóng đưa cho Tê Trì rửa mặt, quan tâm dặn dò: “Gia chủ cũng phải chú ý thân thể đấy ạ, người chỉ vừa tịnh dưỡng đây, đừng khiến mình mệt quá.”

Tê Trì thuận miệng đáp nhưng thực chất chẳng thấy mệt gì, Phục Đình còn có thể chịu đựng được hơn nàng nghĩ, nói tình là tình.

Bây giờ nàng đã yên tâm, người đàn ông như thế không phải nói đi là đi ngay.

Bất chợt bên ngoài có tiếng vó ngựa vang lên.

Phục Đình hỏi: “Phu nhân đâu?”

Tê Trì lau tay rồi đặt khăn xuống, đứng dậy đi ra ngoài, đúng lúc trông thấy một nhóm nhân mã ra khỏi doanh trại.

“Phu nhân,” Một binh sĩ ở lại hành lễ với nàng, “Đại đô hộ chuẩn bị xuất phát trong nửa đêm, để lại lời xin phu nhân yên tâm chờ.”

Tê Trì đi tới lều lớn ở giữa, vén rèm lên nhìn, trên giường trống không, sau bàn cũng trống trơn, người đã khuất dạng.

Chẳng trách vừa rồi có đại phu, thì ra chàng đang hỏi có thể ra ngoài được chưa.

Toàn bộ mặt trận giờ chỉ còn thu nhỏ về phía Đông Bắc chỗ này.

Mặt trời lặn ở đằng Tây, ánh tà dương đỏ quạch như máu hắt lên đường biên giới, hòa lẫn với máu bắn trên mặt đất.

Bụi mù tứ tung, tiếng chém giết chấn động đất trời.

Kỵ binh Đột Quyết đợi đến lúc này mới xông lên tấn công.

Binh mã sáu châu phân làm ba nhánh, ba đường trái phải giữa đang chiếm giữ đối địch.

...

Đường giữa do đô đốc U Lăng và Âm Sơn dẫn đầu, xông đến nghênh chiến, nhưng vừa giáng một đòn thì lập tức đổi hướng.

Đột Quyết truy sát, băng qua vùng cỏ hoang vu. Đột nhiên hàng vó ngựa đầu tiên sụp xuống, người và ngựa ngã về phía trước, nơi vó ngựa giẫm lên là một chiến hào bị cỏ dại bao phủ – là do La Tiểu Nghĩa đã cho người đào suốt đêm.

Tốp đầu rơi xuống chiến hào, bị thương bởi đinh cọc chôn trong đó, kỵ binh Đột Quyết theo sau tới lại giẫm lên thì thể đồng bọn băng qua chiến hào.

Binh mã cánh phải ở sau chiến hào ủa đến tập hợp với đường giữa, cùng nhau đánh giết.

Ngay tới đô đốc Hạ Lan đang giải quyết ở Du Khê Châu cũng xuất hiện, sáu vị đô đốc chia nhau bố trí, mỗi người quản lý chức trách của mình, không ai dám buông lỏng, bởi nếu để người Đột Quyết tiến vào thì sẽ phải gánh tội.

La Tiểu Nghĩa phi ngựa lao vào chiến trường, đặc biệt quan sát một hồi, lúc này không thấy người Đột Quyết đem theo mạch đao nữa, có thể thấy hôm đó bọn chúng chỉ có được số lượng ít ỏi mà họ đã thấy, tuy ít và đã bị đánh chặn nhưng khi nghĩ đến hấn vẫn khó chịu.

Tiếng la giết giảm dần, đánh lui được một đợt tiến công, các vị đô đốc thúc ngựa đến.

“La tướng quân nghĩ bọn chúng sẽ tấn công mấy lần nữa?” Người hỏi là đô đốc Hạ Lan, vì chiến sự xảy ra ngay trên địa giới của y nên y càng sốt vó.

La Tiểu Nghĩa nói: “Xem chừng còn cần thì giờ, có người nói với ta tên A Sứ Na Kiên kia sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Hắn vừa nói vừa nhìn về nơi xa, biết chắc A Sứ Na Kiên đang ở phía đối diện.

“Ta thấy bọn chúng muốn lợi dụng lúc Đại đô hộ đang bị thương, đến giờ vẫn chưa từ bỏ ý định, thậm chí còn cho người phao tin Đại đô hộ đã bỏ mạng.” Đô đốc U Lăng đã bị thương ở vai trái, không thể mặc áo giáp được mà chỉ mặc áo Hồ, sợ bị các tướng sĩ nhận ra nên lúc nói cố đè thấp giọng, thờ hờn hèn hai tiếng nặng nề.

La Tiểu Nghĩa còn đang thấp thỏm, nghe thế thì càng nổi đóa: “Cái ***! Tướng chút độc đó mà muốn hại được tam ca hử, tướng đàn ông đất Bắc là giấy chác!”

Vừa dứt lời thì có tiếng trống vang, Đột Quyết lại tấn công.

Ngày trước trước khi chiến đấu, các vị đô đốc đã cùng Phục Đình tập duyệt vài lần, tuân theo kế hoạch đã vạch khi Đột Quyết tấn công nhiều lần, dù là cách tấn công luân phiên này thì cũng không thành vấn đề, chỉ cần bình tĩnh đối phó là được.

Điều đáng lo lắng hơn ở ngay trước mắt vẫn là lòng quân, chỉ sợ Đột Quyết cố ý bào mòn sĩ khí trong quân, mấy ngày qua tin tức bất lợi cứ ngày một nhiều.

Lần này Đột Quyết tấn công vào cánh trái, viên chủ tướng cầm đầu hô to bằng tiếng Hán: “Gã họ Phục chết rồi, các người tính giấu giếm đến lúc nào nữa!”

Rồi vung đao xuống, suýt nữa đã cắt phăng một tai hán, La Tiểu Nghĩa trợn mắt, chỉ hận không thể phanh hán thành tám khối.

Nhân mã của hai châu bên trái đã xông lên.

Khi tất cả đang dốc hết sức chống trả thì các trinh sát đã từ phía sau đến, vẫy lá cờ trong tay.

La Tiểu Nghĩa thấy thế thì sửng ra, mặc kệ cuộc chiến, phi ngựa quay lại.

Đó có nghĩa là: viện quân đến.

Hắn ngồi trên ngựa nhìn sang, một làn bụi dấy lên từ đường chân trời, vó sắt rầm rập, hai ngọn cờ lớn phấp phất trong gió ở ngay hàng đầu, một mặt thêu hai chữ “Hãn Hải” đỏ rực trên nền vải đen, mặt kia là một chữ “Phục” mạnh mẽ cứng cáp.

Một đô đốc tinh mắt đi tới hô to: “Đại đô hộ đến, là Đại đô hộ đến!”

Chỉ một câu đã khiến tình hình trên chiến trường thay đổi vô cùng. Tướng quân Đột Quyết nhìn sang, suýt đã bị chém ngã khỏi ngựa.

Trong tầm mắt, một con ngựa ô cao to dẫn đầu, vó giẫm nát đất, người cưỡi ngựa mặc giáp đen mạnh mẽ, tay rút ra từ sau lưng, ánh nắng phản chiếu tia sáng lạnh lẽo trên mặt đao.

Binh lính giờ chiến kỳ cưỡi ngựa theo sau, cao giọng gào lớn: “Phụng lệnh của Đại đô hộ, đánh đuổi giặc thù!”

Thấy bóng người thân quen lại xuất hiện trên chiến trường, ba quân phấn chấn, trống trận thúc giục liên hồi.

Phục Đình phóng ngựa nhảy vào chiến trường, La Tiểu Nghĩa tức tốc chạy đến gần, ngạc nhiên lẫn mừng rơn: “Tam ca!”

Có nói lời nào cũng chẳng thuyết phục bằng chính chàng xuất hiện, La Tiểu Nghĩa chưa bao giờ kích động đến thế.

Phục Đình dẫn đầu, ánh mắt trông ra xa, băng qua chiến trường, vượt qua chiến hào, nhìn quân kỳ của A Sứ Na dựng thẳng ở xa.

Có mấy bóng người trên ngựa quanh quần dưới cờ chiến, chính là tướng lĩnh của bọn chúng trong cuộc chiến này, song không thấy mục tiêu của chàng đâu.

La Tiểu Nghĩa nhìn đao trong tay chàng, biết chàng đang nghĩ gì, tức giận nói: “A Thuyền bảo không sai, con rắn kia quá cẩn thận, ẩn nấp không lộ diện.”

Phục Đình nâng đao lên, buộc chặt dây đai trên tay áo, sát ý trong mắt chẳng thuyên giảm: “Không cần gấp, sớm muộn gì cũng gặp.”

Dứt lời, ánh mắt quay về chiến trường.

“Cũng nên đưa bọn họ về rồi.”

“Đột Quyết bị diệt hai nhóm tiên phong, tổn thất ba viên đại tướng.”

Quân doanh, Tê Trì ngồi trong lều của Tào Ngọc Lâm, ôm con trong lòng, nghe nàng báo lại tin tức đem về.

Nàng cũng đoán được là Phục Đình muốn ra tiền tuyến.

Con càng lớn càng khỏe, lúc này không ngủ mà mở to đôi mắt nhìn đĩnh lều, bô ba câu nói gì đó như đang đáp lại.

Tào Ngọc Lâm không khỏi nhìn đứa bé, ánh mắt ấm áp đi nhiều bởi dáng vẻ ấy của cu cậu, đoạn nói thêm: “Đây là chuyện ở tiền tuyến, mưu kế ban đầu của Đột Quyết đã không thành công, binh mã này có tấn công mạnh mẽ cũng không chiếm được tiền cơ, gần đây ắt bên mình đang quét sạch thế cục.”

Tê Tri hỏi: “Quét sạch thế cục như thế nào?”

“Chính là đầu đến cuối cùng.”

Tê Tri đã rõ, trong lòng bình tĩnh lại: “Ấu cũng là chuyện tốt.”

Đang nói tới đây thì Lý Nghiên bỗng chạy vào, cậu mặc y phục Hồ tộc màu xanh biển thêu hình đám mây, khiến vóc dáng trông cao lên nhiều, mặt mày tươi cười: “Cô ơi, dưỡng thắng rồi!”

Tê Tri ngẩn người, nhìn cậu: “Sao cháu biết?”

“Người của tộc Bộc Cổ nói với cháu ạ,” Lý Nghiên lấy hơi, hai mắt sáng rực: “Có người trong bọn họ nhìn thấy đại đội quay về.”

Vừa nói xong câu, bên ngoài truyền đến tiếng ngựa chiến hô to —— “Đột Quyết lui binh, quân ta thắng rồi!”

Lập tức trong doanh trại vang âm như sấm.

Đứa bé trong lòng bị kinh động, thấy cái miệng nhỏ nhắn sắp khóc, Tân Lộ đứng bên rèm cửa vội đi tới ôm cu cậu, vừa dỗ dành vừa cười nói với Tê Tri: “Gia chủ, thật đúng là trùng hợp, hiện tại toàn có tin tốt đưa tới.”

Tê Tri và Tào Ngọc Lâm nhìn nhau, gần như đồng thời cùng ra khỏi lều.

Bên ngoài doanh trại đã có một đội binh mã quay về trước.

Tê Tri nhìn người lao nhanh vào doanh trại ——

Chiến mã phi quá nhanh, người mặc thiết giáp, sau khi dừng lại thì thở dốc liên hồi. Phục Đình ngồi trên lưng ngựa cỡi mũ ra, tháo bội đao, giao tất cả cho binh sĩ đứng dưới rồi nhảy xuống ngựa, nhìn về phía nàng.

Ngoài cảm lún phún râu xanh thì chẳng khác mấy so với lúc đi, Tê Tri không thấy chàng có vẻ là có vết thương mới, nghĩ ắt hẳn mọi thứ rất thuận lợi, cũng không tiện nói gì trước mặt nhiều quan sĩ nên im lặng xoay người quay về lều.

Tào Ngọc Lâm nhìn nàng rồi lại nhìn Phục Đình.

La Tiểu Nghĩ thấy Tào Ngọc Lâm đã nhìn thấy cảnh này, bèn nói với Phục Đình: “Tẩu tẩu vậy là sao hồ, không lẽ giận tam ca? Cũng tại huynh vừa tỉnh đã ra chiến trường.”

Phục Đình không lên tiếng, nhìn bóng lưng nàng đi vào lều.

...

Thường thì đánh trận thắng sẽ thiết đãi tam quân.

Trong doanh trại nhanh chóng lu bù.

Vì giúp trong quân tiết kiệm một khoản chi tiêu, Bộc Cổ Kinh đặc biệt sai người về chở mấy đầu dê béo tốt tới. Đầu bếp trong quân bắc lửa nướng thịt, đút củi nấu com, chẳng mấy khi có dịp xa xỉ thế này.

Bận từ sau giờ ngọ đến tận chiều hôm, trời trở lạnh, mọi người bắt giác quây quần bên đồng lửa.

Bầu không khí nô nức như thế, ngay cả Lý Nghiên cũng hòa vào.

Cậu ngồi gần La Tiểu Nghĩ, hỏi: “Chú Tiểu Nghĩ có bị thương đâu không?”

La Tiểu Nghĩ khoác vai cậu: “Đúng là không phí công dạy cậu, chỉ có tên nhóc cậu là biết đau lòng cho ta, sau này mà sinh con ta sẽ sinh một thằng cu giống cậu.”

Lý Nghiên bị hấn trêu đùa: “Chú Tiểu Nghĩ muốn lấy vợ sinh con rồi à?”

La Tiểu Nghĩ chắc một tiếng: “Thuận mồm bảo vậy thôi.” Ánh mắt vô thức nhìn tới nhìn lui, thấy Tào Ngọc Lâm ngồi xa xa đằng kia cùng với người của

tộc Bộc Cố, hấn nhìn mấy lần, lại xấu hổ quay mặt đi.

Màn đêm buông xuống, mọi thứ càng trở nên náo nhiệt, đồng lửa lại thêm mấy cụm.

Phục Đình tắm tấp trong một căn lều trống, tắm xong đi ra, chỉnh lại quân phục trên người, lau đi gương mặt ướt nhẹp.

Hai cận vệ canh giữ ở ngoài lều, chàng dặn dò mấy câu, để bọn họ đi truyền lệnh bảo các vị đô đốc giải quyết tốt công việc.

Cận vệ lĩnh mệnh rồi đi, chàng lập tức xoay bước, tránh đám đông ở bên đồng lửa, đi vào lều của Tào Ngọc Lâm.

Đúng lúc này Tê Tri đi ra, vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy bóng dáng cao lớn đứng bên ngoài.

“Phu nhân.” Bổng Bộc Cố Tân Vân từ bên đồng vui đi tới, đứng cách mấy bước, kính cẩn nói: “Tào tướng quân lo cho phu nhân, nội cũng bảo tôi tới hỏi phu nhân có muốn tới tiền doanh ăn mừng cùng không?”

Tê Tri thân là phu nhân Đại đô hộ, có lộ mặt cũng không sao, nhưng nàng lại nhìn sang bóng người đứng cạnh.

Phục Đình đứng đối diện nàng, lưng xoay về hướng căn lều khác, hoàng hôn như khoác lên người, chàng mặc quân phục măng xà đen, đến nỗi Bộc Cố Tân Vân đi từ phía trước đến mà cũng chẳng hay phát giác ra chàng.

Chàng bình thân đứng đó, nghiêng mặt về hướng lều lớn giữa quân.

Tê Tri khép tay áo, nhìn một cái.

Chàng vẫn nghiêng mặt, lùi về sau hai bước, đi băng qua hai gian lều.

Lúc này nàng mới nhìn Bộc Cố Tân Vân, nhìn gương mặt thiếu nữ mơ hồ trong hoàng hôn, tìm lý do: “Không được, mấy tháng này ta phải tránh gió.”

Bộc Cố Tân Vân được nhắc nhở, nếu mời nữa thì không khác gì hại nàng, mắt tự nhiên nói: “Vâng, là Tân Vân lỡ mạng rồi, để tôi đi chuyển lời lại với Tào tướng quân.”

Tê Tri nhìn nàng đi băng qua lều tới cạnh đồng lửa, lúc này mới quay đầu nhìn về phía trước.

Đi thẳng tới trước lều lớn giữa quân, binh lính gác cửa đã đi đâu mất rồi, tay nàng sờ vào khe hở bên rèm, nhấc tay vén lên.

Vừa bước vào đã va phải lồng ngực, Phục Đình đứng ngay cửa chò nàng, xoay lưng về phía rèm cửa.

“Giận hả?” Giọng chàng truyền từ trên đỉnh đầu xuống, rất trầm thấp.

Tê Tri hỏi ngược lại: “Giận gì chứ?”

Trước khi đi chàng đã hỏi đại phu rồi, có lý do cả, nàng còn có thể nói được gì. Suy cho cùng cũng là vì đất Bắc, không lẽ muốn nói chàng lãng phí tiền của nàng à?

Huống hồ chàng vẫn rất khỏe, nên không thể tính là lãng phí được.

“Vay tức là không giận.” Chàng đưa tay ra, “Giúp ta nào.”

Tê Tri cúi đầu nhìn, ánh lửa ở bên ngoài hắt vào, chàng xắn tay áo, dải băng buộc trên cánh tay đã cởi, tay bên kia thì vẫn còn thắt, tuy không còn chảy máu nhưng vẫn hơi sưng.

Nàng cắn môi, cuối cùng giờ tay băng bó cho chàng.

Một tay Phục Đình đưa lên mép cắn kéo chặt, tay kia đặt bên eo nàng, thu tay ôm nàng.

Tê Tri đập vào ngực chàng, ngực cũng va phải.

Chàng cúi đầu xuống ngậm cánh môi nàng, bàn tay vừa được băng bó kéo rèm cửa sau lưng.

Tê Tri ôm hông chàng, cảm giác rèm cửa vẫn chưa được kéo hết, bên ngoài có binh lính tuần tra đi ngang qua, thậm chí đuôi mắt còn liếc thấy binh khí trong tay bọn họ qua khe hở ở cửa, con tim nàng bất giác đập nhanh hơn.

Cuối cùng chàng cũng kéo rèm lại, hai tay đặt bên eo nàng, bế bổng cả người nàng lên.

Tê Tri không muốn chàng dùng sức ở tay, hai tay ôm cổ chàng, đôi chân bắt giắc quăn lấy hông chàng.

Phục Đình đảo lưỡi nàng, hơi thở của nàng trở nên dồn dập, cảm giác tê tê từ cuống lưỡi lan lên đỉnh đầu.

Bỗng ở ngoài lều, Bộc Cổ Kinh cất tiếng hỏi: “Đại đô hộ?”

Hồ phục trên người bị kéo lệch, miệng lưỡi của Phục Đình đã hạ xuống ngực nàng.

Tê Tri nhớ chàng từng nói ở trong doanh không cách âm, thế là quần chặt lấy người chàng, môi cắn lại, hai tay ôm siết cổ chàng, áp vào bên má đã đỏ bừng của chàng.

Ánh lửa hừng hực phản chiếu từng bóng người đi qua bên ngoài, tiếng bước chân xen lẫn tiếng nói chuyện – ngoài ấy đang rất náo nhiệt.

Chàng giữ nàng áp sát vào mình, ôm nàng đi tới giường.

Ánh sáng lúc rõ lúc tắt đồ lại hình bóng.

Tê Tri càng ôm chặt chàng hơn, chỉ mấy bước ngắn ngủi đi tới trước giường gấp mà cơ thể đã nhũn ra mất sức.

Phục Đình đặt nàng xuống giường, nhưng lúc này bỗng dừng lại, chỉ ngậm dải tai nàng, nói nhỏ: nghỉ ngơi nữa đi đã.

Chàng có thể mất kiểm soát trước mặt nàng thì cũng có thể cố kìm nén vì nàng.

Tê Tri vươn đôi tay trắng muốt ra ôm lấy cổ chàng, vuốt bờ vai rắn chắc căng lên của chàng, ngón tay lùa vào tóc chàng, vùi đầu bên hõm vai, hít thở từng chút một.

Trong quân cấm rượu, song dù thế thì cuộc vui vẫn kéo dài tới hơn nửa đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tê Tri ngồi dậy, phát hiện hai chiếc giường gấp được ghép lại thành giường lớn.

Chẳng biết Phục Đình làm từ lúc nào, chỉ nhớ tối qua được chàng ôm ngủ cả đêm.

Bên cạnh không còn bóng người, chàng đã dậy từ rất sớm.

Nàng mặc y phục vào, vén rèm đi ra ngoài, đội ngũ bên ngoài bận rộn lui tới, quân nhu lương thực chất đầy cả xe, chiến mã lục tục được dắt ra, không ít người đang dọn dẹp lều trại.

Phục Đình đứng ở đầu kia nói chuyện với Tào Ngọc Lâm, vừa nhắc thấy nàng thì dừng lại, gật đầu với Tào Ngọc Lâm.

Tào Ngọc Lâm ôm quyền, xoay người rời đi.

Phục Đình đi tới hướng lều lớn.

“Phải đi rồi.” Chàng dừng lại nói.

Tê Tri ừ một tiếng, nhìn cảm chàng đã được cạo sạch, Hồ phục trên người chỉnh chu, ống tay áo cũng đã được thắt lại tử tế, bao phủ chỗ nàng đã băng bó vết thương cho chàng.

“Hình như thiệp là người dậy trễ nhất.”

Chàng nhìn trái phải hai bên, đoạn nói nhỏ: “Thế thì sao, phu nhân Đại đô hộ chưa đi thì ai dám lên đường?”

Tê Tri chớp mắt, giờ tay quần lộn tóc bên mai, khoe môi thấp thoáng nụ cười, rồi nàng quay đầu vào lều chuẩn bị.

Trời u ám, gió thổi mạnh.

Toàn quân nhổ trại.

Khi Tê Tri thất áo choàng ngồi vào xe, Tân Lộ đã ôm con chờ sẵn.

Lý Nghiên định cười ngựa đi theo quân, cậu dắt ngựa tới, đầu tiên là chui vào xe đùa với em trai được bọc kín như đòn bánh chưng bé tí, sau đó nói với Tê Tri: “Cô ơi, có phải sẽ sớm quay về phủ Hân Hải không?”

Tê Tri chớp mắt, nhớ lại chuyện trong phủ Hân Hải, bình tĩnh cười với cậu: “Đúng thế.”

Có Phục Đình ở đây, dẫu có quay về nàng cũng không lo nữa.

...

Bên ngoài xe, mọi người lên ngựa xuất phát, băng qua đồng hoang, tiến thẳng đến Du Khê Châu.

Phục Đình đánh ngựa đi cạnh cỗ xe, La Tiểu Nghĩa theo sau, hần liếc trái dòm phải, nói nhỏ: “Tam ca nè, trận này đánh xong rồi, nhưng còn ‘kẻ giúp’ ở đằng sau thì sao, cứ thế thôi hả?”

Đối đầu với Đột Quyết đến nay cũng đã nửa năm, nói là đánh giặc nhưng cũng chỉ có mấy trận thể mà thôi, sai một bước nguy hiểm vạn phần, trong Du Khê Châu còn chịu thương vong tổn thất đến vậy, nếu không phải có người tương trợ Đột Quyết, thì với binh lực của phủ Hãn Hải ngày nay sao có chuyện để cho Đột Quyết ngồng cuồng như vậy, chỉ nghĩ thôi đã tức ói máu.

Phục Đình trầm giọng bảo: “Đương nhiên không thể cứ thế mà thôi được.”

Đâu chỉ vậy, mà dĩ nhiên phải bắt cho bằng được.

La Tiểu Nghĩa lại ngó nghiêng xung quanh, đoạn ngoẹo đầu ghé tới: “Tam ca có tính toán gì không? Nếu không thì lúc ấy huynh cần gì bảo đệ đột nhiên sắp xếp một nhóm binh mã ở sau Du Khê Châu làm gì, bây giờ càng nghĩ càng cảm thấy huynh trừ tính hay thật.”

Phục Đình hỏi: “Đệ cảm thấy bọn chúng bất thành linh xuất hiện như thế nào?”

La Tiểu Nghĩa đảo mắt tính toán: “Đám cẩu Đột Quyết bị chặn ở biên giới, trước mặt không vào được, cũng không thể bay vào, cũng không biết...” Nói tới đây, hần tròn tròn mắt, “Không lẽ là từ phía sau?”

Nếu không chàng cần gì mai phục binh mã ở sau Du Khê Châu, lại còn ngăn cản chính xác đến vậy.

Phục Đình gật đầu.

La Tiểu Nghĩa toát mồ hôi hột, kéo cương ngựa tới gần: “Nhưng đằng sau là thủ phủ đất Bắc của chúng ta, sau nữa chính là Trung Nguyên, sao bọn chúng có thể vượt qua ải ở chỗ chúng ta mà vào đó?”

“Còn có nơi khác.” Bỗng chàng nói.

“Nơi khác?” La Tiểu Nghĩa nhìn trời, nhớ lại bản đồ địa hình ở Du Khê Châu.

Du Khê Châu có địa thế dài hẹp, trục dọc có tam giác tiếp giáp với Đột Quyết, lưng tựa vào một vùng lãnh thổ rộng lớn ở đất Bắc, liên thông với các trục đường chính ở Trung Nguyên, mà phía bên kia của tam giác cũng là biên giới, giáp với địa bàn của người mình.

Bỗng hần nói: “Còn có phủ đô hộ khác.”

Phục Đình nhìn hần: “Một thế lực có thể cung cấp mạch đạo cho chúng rồi tiếp ứng đội ngũ, tất có binh mã.”

La Tiểu Nghĩa ngạc nhiên, buột miệng nói: “Sao chúng dám, đây là trọng tội phản quốc!”

“Chết không có đối chứng, cũng chẳng điều tra được gì, thì có ai dám nói họ phản quốc?”

La Tiểu Nghĩa nhú mày.

Phục Đình nói: “Ta đã bảo Tào Ngọc Lâm âm thầm điều tra rồi, trước khi có kết quả không được để lộ.”

Chàng chỉ mới nghi ngờ mà thôi, giúp Đột Quyết trà trộn vào thành phóng hỏa là người Hồ đến từ phía sau, lúc ấy chàng nghĩ rằng trong đất Bắc có kẻ gian, nhưng khi xuất hiện mạch đạo và đám cung tiễn kia, chàng lập tức lưu tâm.

La Tiểu Nghĩa không khỏi nhìn về phía trước, Tào Ngọc Lâm đã thay sang đồ đen bình thường, cưỡi ngựa đi trước.

Chuyện này liên quan tới việc trọng đại, đúng là không thể tùy ý để lộ, hần ngậm lại cái tên của phủ đô hộ đó, cố nuốt vào bụng.

Lúc thấy xe ngựa, bỗng hần nhớ đến chuyện lúc trước: “Người Đột Quyết trà trộn vào phủ Hãn Hải hành thích hồi trước có liên quan tới chuyện này không?”

Phục Đình đáp quả quyết: “Không liên quan.”

“Vì sao tam ca lại chắc chắn đến vậy?”

“Vì một muốn ta thắng, một muốn ta thua.”

Chuyện trong phủ Hãn Hải trực tiếp đẩy lên người Đột Quyết, hành thích lúc ấy dù Tê Trì hay Lý Nghiên gặp chuyện thì cũng sẽ khiến chàng càng thêm hận Đột Quyết, ắt sẽ xông pha giết địch. Còn kẻ trợ giúp Đột Quyết rõ ràng là muốn chàng thua cuộc.

Có lẽ giữa hai bên có liên quan gì đó, song mục đích lại khác nhau.

Chàng nhìn xe ngựa, trong lòng nghĩ chuyện này cũng phải tóm cho bằng được.

Cũng may là, dù thế nào đi nữa thì đất Bắc đã ngăn được Đột Quyết, để toàn biên giới bình yên trải qua mùa thu hoạch.

Đội ngũ băng qua đồng hoang, bước lên con đường rộng rãi bằng phẳng, tạm thời dừng lại.

Tộc Bộc Cổ tiến biệt ở phía sau cũng đã đến lúc quay về.

Bộc Cổ Kinh dẫn Bộc Cổ Tân Vân đánh ngựa tới, làm lễ từ giả với Phục Đình.

Bổng Tê Tri nghe thấy Lý Nghiên ở bên ngoài ngạc nhiên hô “đồng người thế”, nàg bèn vén rèm lên nhìn, ánh mắt sững lại, vô cùng ngạc nhiên.

Đứng dàn hai bên đường là rất nhiều bách tính, có vẻ đều là bộ tộc du mục sống gần đây. Bọn họ cười ngựa, dẫn theo vợ con chạy đến, dù bị đại quân chặn lại nhưng ánh mắt vô cùng tha thiết, đồng loạt đặt tay lên ngực làm lễ với đoàn quân.

Phục Đình đang cười ngựa đi sau xe, Bộc Cổ Kinh đã nói chuyện với chàng xong, dẫn cháu gái rời đi.

Bổng Bộc Cổ Tân Vân dừng lại, bởi có thứ gì đó vụt qua trước mắt nàng, nhẹ nhàng rơi lên người Phục Đình.

Có cô gái người Hồ ngồi trên ngựa ở bên đường bật cười, bàn tay giờ lên rút về, một tay ôm lấy vạt áo Hồ.

Tê Tri nhìn theo, thì ra là một đóa hoa.

Sau đóa ấy, lập tức có rất nhiều cô gái cũng giờ tay lên, từ trong vạt áo, trong tay áo hay trong túi vải xách theo, lấy ra từng đóa từng đóa hoa, ném về phía đội ngũ.

Có vài bông rơi lên người các tướng sĩ, nhưng đa số đều ném về phía Phục Đình.

Ngay cả Bộc Cổ Tân Vân cũng dính mấy đóa hoa, nàng nhìn Phục Đình, cúi đầu xuống, đánh ngựa đi theo ông nội hướng về phía cuối đội ngũ.

Bách tính bên đường chẳng buồn quan tâm người rời đi, trong mắt họ giờ chỉ còn lại đoàn quân này cùng với Đại đô hộ trong quân. Các cô gái bật cười, cánh đàn ông hô hào.

Có hai đóa hoa ném vào người La Tiểu Nghĩa, gương mặt vốn còn nghiêm túc cũng giãn ra phần nào, hần nhìn về phía xe ngựa rồi lại nhìn tam ca, sờ mũi cười to.

Phục Đình lại có vẻ không lạ gì trước cảnh này, chàng phát tay, mấy bông hoa rơi trên quần phục chàng bị rớt xuống.

“Làm gì thế?” Nàng khẽ hỏi.

Tào Ngọc Lâm ở cạnh thấy vậy thì nói: “Tẩu tẩu không cần để ý đâu, đây là truyền thống của phụ nữ người Hồ, ném hoa vào người đàn ông anh dừng để biểu đạt sự ái mộ, đồng thời cũng thể hiện sự tôn kính. Trận này tam ca đắc thắng, bảo vệ bọn họ bình yên, nên bọn họ đang cảm kích.”

Tê Tri xoay mặt, nhìn về phía bóng người Phục Đình, nhủ thầm, thì ra đây mới là cảnh tình lang đất Bắc.

Phục Đình lập tức bắt được ánh mắt nàng, kéo dây cương thúc ngựa đi đến, đồng thời vẫy tay hạ lệnh tiếp tục lên đường.

Đoàn quân tiến tới trước, vẫn không ngừng có hoa rơi xuống.

Hoa từ trên người chàng rớt xuống đất, bị vó ngựa giẫm lên, lẫn vào trong đất.

Các cô gái người Hồ cũng chẳng đoái hoài đến sự vô tình ấy, các nàng ngẩng mặt nhìn lên người anh hùng, chẳng hề cầu mong được xem trọng.

Trong tiếng ngựa hí, gió cuốn một đóa hoa bay vào trong xe, rơi vào bên chân Tê Tri.

Nàng cầm lên xem, không biết là hoa gì, nhụy tím cánh tròn, giữa mùa giá rét vẫn chẳng héo tàn, đúng là rất thích hợp để tặng cho người hùng.

Tào Ngọc Lâm và Lý Nghiên trước cửa sổ đã tránh đi, nhường vị trí cho Phục Đình.

Tê Tri cầm hoa trong tay, ngẩng đầu lên, thấy bóng người chàng cười ngựa đến, bổng nổi hứng trêu đùa, nàng nhấc tay ném hoa về phía chàng.

Phục Đình duỗi tay, lập tức bắt lấy.

Nàng ngó ra, không ngờ chàng lại nhận.

Thấy chàng cầm bông hoa kia trong tay, mắt nhìn nàng, trong đôi mắt đen láy như có thêm mạch nước ngầm, chứa đựng điều gì không nói cũng biết, rồi khóe miệng bỗng cử động, tựa như nửa cười nửa không.

Chẳng biết có ai thấy không. Tê Tri đảo mắt, rèm xe khép nửa, chống tay lên khung cửa.

Chợt có thứ gì đó rơi xuống.

Nếu không phải bách tính Hồ tộc đã bị bỏ lại phía sau thì nàng còn tưởng đó là hoa, ngước mắt lên nhìn, bỗng chớp mũi lạnh lạnh.

Bầu trời âm u xám xịt, gió bắc rít gào cuốn bông tuyết trên trời, xoay tròn rơi xuống.

Mùa đông đất Bắc kéo dài liên miên, đã chuyển mùa từ lâu nhưng đến khi tuyết rơi thì mới tính là đỉnh điểm của mùa đông lạnh giá.

Nàng vuốt chớp mũi: “Tuyết rơi rồi, mùa đông đã đến.”

Bất thành linh một cánh tay xuất hiện trước tầm mắt, Phục Đình ngồi trên ngựa cúi rạp xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Sau này đất Bắc sẽ không còn những ngày đông giá lạnh nữa.”

Bởi mùa đông dai dẳng lạnh lẽo nhất đã qua.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đom Sờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Chiến sự qua đi thì cần ổn định đời sống, nhất là nơi gặp họa nặng như Du Khê Châu.

Sau khi nhổ trại, đoàn quân chỉ dừng lại ở Du Khê Châu một ngày, làm lễ truy điệu cho các vị tướng sĩ đã hy sinh. Sau đó Phục Đình hạ lệnh về phủ Hãn Hải, để đô đốc các châu quay về bổ trí dân sinh.

Dẫu là vậy, nhưng vì tuyết rơi liên miên, sợ con chịu lạnh nên bọn họ đi rất chậm, lúc về phủ Hãn Hải thì đã qua ải cuối năm.

Mấy tháng sau ——

Tại phủ đô hộ.

Thu Sương đặt mấy cuốn sổ lên bàn, thấp giọng bẩm báo như sợ làm kinh động ai: “Bẩm gia chủ, từ sau cuộc chiến tới nay, thế mà các hiệu buôn thu lời rất nhiều, các đại phu Trung Nguyên ngày trước mới tới vì ôn dịch cũng ở lại hơn nửa.”

Tê Tri ngồi sau bàn, gật đầu một cái.

Có tiền thì dĩ nhiên có thể giữ người, hưởng hồ đất Bắc cũng cần họ.

Nàng nhìn lướt qua sổ sách trước mắt, một tay cầm bút, thỉnh thoảng viết xuống đôi câu.

Thu Sương nhìn một hồi, không nhận được khuyên: “Gia chủ đừng bận thế nữa, vẫn nên nghỉ ngơi thêm đi ạ.”

Tê Tri chẳng buồn ngẩng đầu: “Cũng đã lâu rồi, làm gì mà cứ như ta vừa về thế.”

Thu Sương nhớ đến chuyện này thì bất bình: “Cũng tại Tân Lộ kẻ đáng sợ quá, dọa nô tỳ đến giờ vẫn còn thấy sợ.”

Hồi mới về phủ, Tân Lộ lên miêu tả sống động sự mạo hiểm trong trận chiến với nàng ấy, còn nói Tê Tri đã sinh con trai trong cuộc chiến thế nào, rồi mỗi người một ngã ra sao, thậm chí ngay tới Đại đô hộ cũng trúng độc gục ngã một thời gian, nàng ta nghe mà ngực như đánh trống, nên về sau hẳn thấy Tê Tri bận rộn là lại muốn giục nàng đi nghỉ, có sửa cũng không được.

Vừa nói tới đây, Tân Lộ bị nàng gán tội đi vào phòng, thấp giọng báo: “Bẩm gia chủ, Đại đô hộ bỗng quay về.”

Tê Tri đặt bút xuống: “Thế hả?”

Từ lúc về phủ Hãn Hải, Phục Đình liên tục bận điều tra gì đó, lại còn dẹp yên các châu nên thường xuyên ra ngoài, cũng đã một thời gian rồi nàng chưa gặp chàng, bởi vậy mới hỏi câu trên.

Thực ra thì nàng cũng hiểu, điều tra trong phủ Hãn Hải thì hơn nửa có liên quan tới chuyện hành thích, mà điều tra ở bên ngoài thì hơn nửa chính là chuyện về Đột Quyết.

Nghĩ lại thì cũng đã một thời gian không thấy Tào Ngọc Lâm đâu.

Nàng cầm khăn lau tay, đứng dậy: “Ta đi xem thế nào.”

Vừa quay đầu lại thì bỗng ngẩn ra, bước nhanh về phía giường nhỏ.

Thu Surong và Tân Lộ thấy thế thì cũng sững sờ, vội chạy về nơi đó.

Ban đầu tiểu lang quân đang ngủ trưa trên giường, nằm ngay giữa giường, nhưng hiện tại không thấy người đâu, bảo sao không sốt ruột.

Nhất là Thu Surong, tự nhận không thể có mặt chăm sóc lúc gia chủ sinh con, nên khi lần đầu nhìn thấy tiểu lang quân đã đau lòng khôn nguôi, mấy ngày đầu sau khi quay về gần như không rời nửa bước, phải mấy tháng sau mới đỡ hơn.

Hai người còn chưa lại gần thì Tê Tri đã tới trước, vén màn lên nhìn, thở phào một hơi.

Thì ra cu cậu đã dậy từ lúc nào, không nói gì mà bò xuống cuối giường, mặc áo lót bằng gấm, giơ cánh tay bé nhỏ trắng muốt kéo màn chơi đùa.

Tân Lộ và Thu Surong cũng hết hồn: “Xém tí đứng tim rồi.”

Đứa bé nghe thấy tiếng thì quay mặt qua nhìn. Cu cậu cao lên không ít, gương mặt nhỏ bé cũng phúng phính, cặp mắt cực kỳ giống Phục Đình.

Tê Tri đuổi tay ra vỗ: “Lại đây nào Chiêm Nhi.”

Cu cậu nhận ra mẹ, cũng biết mẹ đang gọi mình, thế là chống hai tay xuống giường, nhấc cẳng chân bò tới.

Nhũ danh là do nàng đặt, nhưng tên chính của con là Phục Đình đặt.

Trên đường về gần tới phủ Hân Hải, một trận tuyết lớn vừa ngừng rơi, trong xe là lửa than ấm áp, nàng sức nhớ ra chuyện này, vén rèm lên nói: “Đã lâu thế rồi mà chúng ta vẫn chưa đặt tên cho con.”

Phục Đình ở ngoài nhìn vào, gạt bông tuyết dính trên mi, nhìn đất trời bao la, nói: “Sinh giữa chiến trường, vậy đặt là Phục Chiến đi.”

Chữ Chiến tuy sắc, nhưng ghép thêm họ của chàng thì lại có khí thế hàng phục.

Tê Tri thấy cái tên này có cảm giác chiến tranh quá, tóm lại là vẫn hơi nặng nề, bèn chọn một chữ đồng âm làm nhũ danh, gọi là Chiêm Nhi.

Tê Tri ôm Chiêm Nhi đi ra khỏi phòng, cu cậu đã lên cân không ít.

Băng qua hành lang, thấy bóng người Phục Đình mặc quân phục ở đằng xa, ủng Hồ dính bụi, tay cầm roi ngựa, đang đứng trước từ đường, mặt hướng vào trong.

Rồi chàng ném roi ngựa đi, nhấc chân bước vào.

Tìm Tê Tri nấp một nhịp, ôm Chiêm Nhi chậm rãi đi tới.

Thực ra từ xưa giờ từ đường vốn trống trơn.

Ngày trước Phục Đình là người không nhà, cảm thấy không có mặt mũi nào cung phụng cha mẹ, nên dù ở đây có đặt bài vị cha mẹ thì cũng đã mấy năm rồi chàng không ghé tới. Nay đi qua lại thấy cửa mở, hương án sạch sẽ, đệm bồ đoàn bên dưới mới toanh, đồ cúng nhang đèn trước án có đủ, rõ ràng là có tế bái.

Nói không ngạc nhiên là giả, chàng quét mắt nhìn vào trong.

Bỗng nghe thấy tiếng bi ba bi bô, Phục Đình ngoái đầu, thấy một bàn tay bé nhỏ đang đập vào khung cửa.

Rồi Tê Tri lộ nửa gương mặt ở ngoài.

Chàng hiểu ra: “Là nàng sắp xếp?”

Tê Tri gạt đầu.

Ban đầu cũng không nhớ lắm, hồi trăm ngày của con vẫn còn ở trên đường, lúc đó nàng bỗng nhớ ra, có phải nên báo cho cha mẹ chàng ở trên trời biết không, nhưng đến lúc về bận chuyện kinh doanh nên đến gần đây mới chuẩn bị xong.

Nàng ôm Chiêm Nhi đi vào: “Không dẫn con đi gặp ông bà nội à?”

Phục Đình giơ tay ôm Chiêm Nhi, một lúc sau mới nói tiếp: “Nàng biết rồi à?”

Nàng suy nghĩ, đoạn nói: “Thiếp chỉ biết chàng không nợ bất cứ ai cả.”

Nàng đã từng nói câu này, chàng biết ngay là nàng đã biết.

Ánh mắt chất chứa tâm sự của chàng rơi lên người nàng, như có thứ gì đó đâm vào nơi mềm mại trong lòng.

Ngày trước người thân trong lòng nàng chỉ có phủ Quang vương, còn bây giờ, có phải đã có thêm nơi này của chàng rồi không.

...

Ra khỏi từ đường, đi thẳng về nhà chính, Chiêm Nhi nằm trên vai Phục Đình đã cả gục cả gất.

Phục Đình đặt cu cậu lên giường, quay người lại, thấy Tê Trì đứng cạnh thì duỗi tay kéo nàng tới.

Sau khi sinh người nàng đã nở nang, so với ngày trước đúng là có nhiều phong tình.

“Còn phải điều tra nữa à?” Nàng hỏi.

“Không cần phải lo.” Chàng không nói kỹ.

Nàng cũng không hỏi thêm.

Cảm giác bị đâm vào nơi mềm mại trong lòng Phục Đình vẫn còn, đầu cúi thấp xuống, nhưng chưa đụng vào nàng thì bên cạnh đã có bóng dáng bé nhỏ bò lên vạt áo chàng.

Chàng ngoái lại, là Chiêm Nhi quấn lấy Tê Trì, cu cậu chưa ngủ mà còn lấy sức bò lên người nàng.

Cũng may là còn ngoan, không khóc quấy.

Tê Trì muốn ôm con nhưng bị Phục Đình kéo lại, tay chàng che mắt con, đầu cúi xuống.

Một lúc sau nàng thở hồn hên lúi ra, đầu lười tê dại, nhìn xuống giường, tay Phục Đình đã đặt xuống, đang bị Chiêm Nhi nắm lấy chơi đùa.

Còn có thể nữa à? Nàng liếc Phục Đình, xí xóa hỏi: “Còn phải xuất phủ nữa không?”

Chàng bị nhìn thì lại mỉm cười: “Không đi nữa, hiện tại tám phủ mười bốn châu bên dưới sắp tới phủ Hãn Hải rồi.”

Nàng ngẩn ra, sau đó bưng tỉnh.

Đã đến lúc bọn họ tới thủ phủ nạp thuế rồi.

Mà ngày hôm ấy cũng chờ quá lâu.

Phục Đình cho các châu ở biên giới từ từ thu thuế, tính tới tính lui, tính từ ngày ngưng chiến đến nay thì cũng đã cho họ nghỉ gần nửa năm rồi.

Giờ thời tiết đã chuyển biến tốt, đô đốc các châu lập tức lên đường đến thủ phủ.

Đã nhiều năm phủ Hãn Hải chưa có cảnh tượng như thế.

Bên đường là bách tính chen chúc xúm xem, gần như bịt tắc cả con đường chính.

Từ sáng sớm, xe ngựa của đô đốc các châu đã vào phủ Hãn Hải, từng chiếc từng chiếc nối liền làm người ta nhìn không chớp mắt.

Các hộ mới không hiểu tình hình lắm, may có những người dân ở lâu nói cho mới biết, đây là việc trọng đại nhất ở phủ đô hộ An Bắc.

Trời còn sớm, bình minh vừa hé rạng, cửa phủ đô hộ đã mở rộng.

Đại sảnh ở tiền viện rộng thênh thang, ở bên trên bày sập thiết chiếu.

Sau sập là một bình phong tám tám cao bằng hai người gộp lại, là vật ngự ban. Tám tám đại diện cho tám phủ ở đất Bắc, giữa các tám nhũ vàng nạm ngọc, trên mỗi tám vẽ địa hình núi sông ở các phủ, ghép với tên phủ đô đốc các phủ, trông nó y như một tấm bản đồ khái quát đất Bắc này.

Ghế ngồi bên dưới chia thành hai dãy hai bên.

Các vị đô đốc dẫn theo vợ con vào phủ đô hộ, sau khi vào sảnh thì đứng chờ ngoài cửa. Mọi người đều quen biết nhau, vì mấy năm rồi không vào thủ phủ nạp cống nên cũng đã lâu chưa tụ tập đông đủ thế này, do đó cũng không thiếu phần hàn huyên vài lời.

Nói chuyện về cuộc chiến lúc trước, cuối cùng đô đốc sáu châu ở biên giới bị quán lấy, thảo luận đến tên Hữu tướng quân A Sử Na Kiên của Đột Quyết thì cần rằng nghiêng lợi.

Không lâu sau, một nhóm người hầu từ sau bình phong đi ra, sau khi hầu hạ hai bên thì lại có một nhóm quan viên trong phủ Hãn hải bước ra, người nào người nấy mặc quan bào chỉnh tề, trong đó còn xen vào La Tiểu Nghĩa mặc quân phục áo giáp.

Một tướng quân như hãn thì chỉ làm việc trong quân đội, nên nay tới cũng không phải là đề dự lễ.

Đã lâu lắm rồi mới có lại dịp thu công, sao có thể không tới được, lúc thấy các vị đô đốc hãn còn kích động tới mức âm thầm chà xát hai tay.

Đa số các đô đốc đều quen hãn, nên vừa gặp mặt đã cười nói ——

“Các vị đô đốc vất vả rồi.” Chẳng mấy khi thấy La Tiểu Nghĩa nói giọng quan như vậy: “Dù gì cũng là ngày trọng đại, tam ca và tẩu tẩu cũng đã chuẩn bị sẽ tới ngay thôi.”

Đô đốc Cao Lan nói: “Dĩ nhiên rồi, phu nhân là quý tộc hoàng thất, năm nay lý ra cũng phải phép tắc đầy đủ.”

Phu nhân Lưu thị của y cười nói: “Đại đô hộ và phu nhân là long là phượng, đâu không chuẩn bị cũng đủ bảo chúng tôi ngẩng mặt.”

Còn có rất nhiều đô đốc các châu phủ và gia quyến chưa được gặp phu nhân Đại đô hộ, nghe câu đó thì không khỏi hỏi nhau.

Phu nhân đô đốc U Lăng nói với mấy vị phu nhân đứng cạnh: “Theo ta thấy, nếu bàn về phu nhân Đại đô hộ thì phu đô hộ An Bắc của chúng ta tuyệt đối nổi bật nhất trong các phủ Đại đô hộ, cả tướng mạo lẫn xuất thân có ai bì được? Nội việc sinh con ở chiến trường tiền tuyến cũng là chuyện anh dũng lắm rồi, không giả tí nào đâu.”

Mọi người nghe thế thì lấy làm ngạc nhiên, không ngờ trong cuộc chiến vừa rồi lại còn có cả chuyện này, thật đúng là không ngờ.

Bỗng có người nói tiếp: “Nói câu này đâu chỉ phu nhân Đại đô hộ, ngay chính Đại đô hộ cũng là xuất chúng nhất trong chúng ta mà!”

Lập tức mọi người cười rộ lên, bầu không khí dễ chịu hẳn đi.

Các châu phủ chịu đựng đến thời khắc này đã không dễ gì, hiện tại đúng là có thể thả lỏng không ít.

Đang cười nói thì bỗng nghe trưởng sử phủ Hãn Hải báo: “Đại đô hộ tới ——”

Mọi người lập tức im bật, lui về đứng yên vị trí cũ, nhìn lên chỗ cao.

Sau bình phong có tiếng xì xầm, sau đó Phục Đình và Tê Trì cùng bước ra.

Dù không phải là lần đầu gặp, nhưng Đại đô hộ trước mắt oai phong凛冽, phu nhân duyên dáng, mọi người bên dưới bất giác nhìn lâu, nhất là các vị phu nhân đô đốc của Hồ tộc, dù đã gặp mặt trực tiếp rồi mà nhìn xong thì vẫn nhìn nhau ——

Quả đúng không giả chút nào, hai người bên trên đó, chỉ mỗi bề ngoài thôi cũng đúng là xuất chúng rồi.

Tê Trì búi tóc cao lên, cài trâm hoa, vẩy chèn bằng gấm thêu hoa, khoác dải lụa lã, váy dài quét đất, ngồi ở trên cao toát lên sự khoan thai quý phái khó diễn tả thành lời.

Nàng âm thầm nhìn Phục Đình ngồi bên cạnh, chàng ngồi quá sát nàng, hai vai gần như dán vào nhau, hôm nay chàng mặc quan bào cổ tròn, áo khoác rộng rãi, thắt lưng buộc chặt, vạt áo che phủ đôi chân dài, nhưng chính vóc dáng chàng đã là cái giá tốt rồi, nên dù có che đậy cũng không che được khí thế.

Đây cũng là lần đầu nàng thấy chàng như vậy, từ lúc theo chàng đến đây đã nhìn không biết bao nhiêu lần.

Bên mặt Phục Đình động đậy, chàng liếc sang, nói nhỏ: “Sau này không mặc quan phục nữa, đỡ nàng cứ phải nhìn chăm chăm.”

Tê Trì không khỏi bật cười, nhìn xuống bên dưới, cố nghiêm chỉnh lại: “Thiếp không có ý đó, chàng mặc trông đẹp lắm.”

Câu này có ba phần giải thích bảy phần trấn an, song vẫn khiến người nghe hường thụ. Da mặt Phục Đình gật gật, trong lòng thấy thế nhưng trên mặt vẫn là vẻ nghiêm nghị, dù sao mọi người phía dưới đều đang nhìn.

Chàng gật đầu với một bên.

Trưởng sử phủ Hãn Hải lập tức hô to: “Các phủ bái lễ ——”

Tám phủ đất Bắc, ngoài thủ phủ phủ Hãn Hải ra, bắt đầu từ thủ phủ ở biên giới lần lượt tiến lên làm lễ.

Đi đầu là phủ U Lăng, đô đốc U Lăng dẫn theo phu nhân, theo sau là hai cô con gái mới mười tuổi, cùng tiến đến bái lễ.

Đầu tiên là Hồ lễ một tay ấn ngực cúi mình, sau đó là Hán lễ quỳ xuống dập đầu, tới khi đứng dậy, đô đốc U lằng lẩy tẩu sớ ở trong ngực ra, hai tay trình lên, bên trong ghi lại thuế khóa đã thu, sau đó mở miệng báo cáo công việc.

Tôi tớ trong phủ có bao nhiêu, quân sĩ trong quân có bao nhiêu, được mất những gì, bố trí biên phòng, từng chuyện từng chuyện báo cáo đầy đủ.

Trưởng sử đứng bên ghi chép, sau đó còn cần kiểm tra lại một lần, đây đều là thể lệ cố hữu.

Phục Đình cầm tẩu sớ xem, lại nghe báo cáo công việc, hỏi một vài câu, đô đốc U Lăng cẩn thận trả lời.

Cuối cùng lại bái lễ lần nữa, lúc này mới có thể ngồi xuống.

Rồi tiếp đó, phủ Kiên Côn, phủ Kim Vi, phủ Yên Nhiên, phủ Lư Sơn, phủ Quy Lâm, phủ Tân Lê, các chư phủ còn lại lần lượt tiến lên bái lễ.

Mỗi phủ đều giao tẩu sớ thu thuế.

Mỗi phủ đều dân theo gia quyển trình trọng bái lại.

Tê Trì muốn nhân đây nhận biết nên cũng cẩn thận nhìn thẳng, cảm thấy lúc bọn họ giao tẩu sớ thu thuế thì trên mặt toát lên ý tứ sâu xa, lưng ưỡn thẳng, thậm chí khiến nàng cảm nhận được mấy phần kiêu ngạo.

Có lẽ với bọn họ mà nói, việc nộp thuế như thể đã xóa đi sự bần cùng và kìm nén chất chứa trong mấy năm qua.

Nàng lại nhìn La Tiểu Nghĩa vừa hôn hờ lại vừa khắc chế đứng bên cạnh, rồi lặng lẽ nhìn Phục Đình. Chàng nhìn thẳng xuống dưới, vẻ mặt nghiêm túc, dù là trong thời khắc này thì cũng chẳng nhận ra tâm tình của chàng, trái ngược hoàn toàn với La Tiểu Nghĩa, nhưng lại có cảm giác vốn nên như vậy.

Nàng mỉm cười, trong đầu nghĩ đúng thế, vốn nên là quân phiệt ngạo thế quần hùng một phương, chàng cũng nên hưởng thụ hết thảy những điều này.

Sau tám phủ là đến mười bốn châu, cũng bắt đầu từ biên cảnh đi dần vào trong, nhằm biểu dương bọn họ rất coi trọng vị trí biên giới.

Trưởng sử vừa mở miệng, vợ chồng đô đốc Hạ Lan ở Du Khê Châu nhắc chân toan đi lên, thì bỗng sau bình phong vang lên tiếng trẻ con khóc òa.

Mọi người lập tức trở mắt nhìn nhau.

Tê Trì không khỏi nhìn ra sau, trước khi ra ngoài đã giao Chiêm Nhi cho Tân Lộ và Thu Sương trấn an vài câu rồi, rõ là này còn ngoan lắm mà, không hiểu sao giờ lại khóc.

Thực ra vốn không nên đưa con tới đây, chỉ là con trái bám mình quá, bắt buộc dĩ phải bế theo.

Tê Trì đang định nhúc nhích thì một tay đè lên váy, nàng quay sang nhìn vào mắt Phục Đình, chàng thấp giọng nói: “Ngồi đấy.” Nói rồi đứng dậy đi vòng ra sau bình phong.

Ngoài La Tiểu Nghĩa dám ghé cổ nhìn ra sau, những người còn lại không dám có động tác gì, chỉ là ít nhiều đều có vẻ bất ngờ.

Nơi này xưa nay là phủ Đại đô hộ trình trọng nhất, ngay các vị đô đốc dẫn theo vợ con đấy, trên đường tới cũng liên tục căn dặn nhân mã phải tuân thủ lễ nghi, không được xúc phạm. Nên có đô đốc chuyên này đi không dẫn theo con nhỏ, hoặc chỉ dẫn theo đứa ngoan ngoãn nghe lời nhất đến góp vui mà thôi.

Không ngờ con vẫn còn nhỏ mà Đại đô hộ lại dẫn theo kè kè, càng ngạc nhiên hơn là con vừa khóc thì chính chàng đã đứng dậy, để phu nhân Đại đô hộ ngồi yên ở ngoài.

Tê Trì ngồi nghiêm, nhưng liên tục để ý tình hình sau bình phong.

Trong tiếng khóc của đứa bé, nghe thấy Phục Đình thấp giọng hỏi: “Khóc cái gì?”

Nàng cau mày, lo chàng dọa sợ con.

Nhưng không lâu sau, đứa bé đã ngừng khóc.

Nàng vừa thở phào thì thấy Phục Đình đi ra, tay bế con trai.

Bên dưới không ai là không khiếp sợ ra mặt, ngay đến La Tiểu Nghĩa cũng tròn tròn mắt.

Người khác không biết, nhưng hẳn lại có thể không rõ? Tam ca hẳn đâu phải là dạng người chiều con, vừa rồi hẳn cũng thấy tam ca ấn tẩu tẩu ngồi lại, rõ ràng không muốn tẩu tẩu rời đi nên mới bồng con đi ra.

Phục Đình ôm con trai, vừa ngồi xuống, Chiêm Nhi đã quơ quơ đôi tay đòi trèo sang Tê Trì, nhưng bị chàng dứt khoát giữ lại.

Chiếm Nhi đầu môi, thấy sắp khóc thì chàng đảo mắt nhìn xuống, suýt một tiếng.

Có lẽ bị chàng dọa sợ, cuối cùng Chiếm Nhi cũng thôi khóc.

Tê Tri thấy buồn cười, không ngờ chàng lại dỗ được con, bèn nói nhỏ: “Hay để thiếp ôm cho.”

“Đừng chiều nó.” Phục Đình ngồi cạnh nàng, buông lỏng cánh tay đặt Chiếm Nhi vào giữa, mắt nhìn xuống bên dưới: “Tiếp tục đi.”

Tê Tri không nói nữa, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con trai, lúc này cu cậu mới chịu ngoan hẳn.

Trưởng sử hoàn hồn, lập tức lên tiếng.

Lúc này vợ chồng đô đốc Hạ Lan mới tiến lên bái lễ.

Thế là mọi người đều nhìn thấy: giữa Đại đô hộ uy nghiêm oai hùng cùng phu nhân đoan trang quý phái có thêm đứa trẻ trắng bóc như cục bột, đôi mắt đen láy mở to được Đại đô hộ bế trong tay, hình ảnh này thực sự khiến mọi người bất ngờ.

Đến tận khi châu cuối cùng bái lạy xong, hai bên trong sảnh, kể cả quan viên phủ Hãn Hải, thậm chí là La Tiểu Nghĩa, bọn họ đồng loạt quỳ xuống, hành lễ lớn ——

“Chúc, phủ Đại đô hộ trọng chấn uy nghi!”

“Nguyện, phủ Đại đô hộ vĩnh trấn biên cương!”

“Mong, phủ Đại đô hộ muôn đời thái bình!”

Tê Tri rung động, trước đó khi tưởng tượng về hai mươi hai lần đại lễ từng nghe là nàng thấy đã đủ lắm rồi, nên vừa rồi cũng không quá ngạc nhiên, nhưng vào lúc này đây, khi nhìn thấy người đang quỳ trong đại sảnh, nàng thực sự chấn động trước những lời thề ấy.

Mỗi một người đều là đô đốc thống soái một phương, đảm nhiệm chức vụ của mình, đồng tâm đồng nghĩa đến cùng thật khiến người khác khó tin.

Cảnh tượng như thế, thực không khác gì bá chủ một phương.

Phục Đình một tay ôm con trai, một tay khác giờ lên.

Mọi người đứng dậy.

Tê Tri nhìn bọn họ đứng lên, bỗng có cảm giác, đất Bắc đã thực sự vươn mình trở dậy.

...

Sau khi kết thúc lễ bái, các vị đô đốc tản đi, quan viên phủ Hãn Hải theo thông lệ mời đến quan thự tiếp đãi.

Chỉ có La Tiểu Nghĩa là ở lại.

Cuối cùng Phục Đình giao Chiếm Nhi cho Tê Tri.

Chiếm Nhi lập tức giang hai tay nhào vào lòng mẹ.

Tê Tri đang định ôm con rồi đi thì thấy Lý Nghiên từ ngoài vào.

Chỉ nửa năm ngắn ngủi mà Lý Nghiên đã cao lên rất nhiều, vừa vào đã tới thẳng chỗ Phục Đình, chấp tay nói: “Chúc mừng dượng ạ.”

Cậu biết hôm nay là ngày vui đặc biệt, thế nên đợi các vị đô đốc rồi đi thì tới chúc mừng.

Phục Đình gật đầu, vỗ vào vai cậu.

Tuy không nói gì song động tác lại rất thân mật.

Lý Nghiên xấu hổ cười cười, thấy La Tiểu Nghĩa tới thì nhường đường, đi tới chỗ cô chơi với Chiếm Nhi.

La Tiểu Nghĩa đi tới, kéo Phục Đình sang một bên nói nhỏ: “Tam ca, huynh có biết giờ trong tay huynh có bao nhiêu tiền không?”

Chàng đáp: “Ta tự biết.”

Tẩu sớ cũng đã xem rồi, tổng cộng bao nhiêu tự nhiên biết rõ.

La Tiểu Nghĩa hớn hờ ra mặt: “Nay có thể coi là đã qua được ải khổ cực rồi!”

Bổng Phục Đình ngoài nhìn Tê Tri, đoạn quay đầu lại, ừ một tiếng: “Đưa sổ sách ngày trước tới cho ta.”

La Tiểu Nghĩa nhìn tẩu tẩu, biết tam ca hẳn muốn trả lại tiền cho tẩu tẩu.

Còn chưa mở miệng thì bổng có một người hầu đến trước cửa, bước chân vội vã, cúi đầu thưa: “Bẩm Đại đô hộ, trong triều có người đến bái kiến.”

Phục Đình nhìn sang: “Cho truyền.”

Tê Tri đang mỉm cười để cháu đùa chơi với con, bổng nghe thấy hai chữ trong triều thì chợt ngược nhìn lên.

Quan đưa thư ở trong triều nhanh chóng đi vào, mang theo bụi bặm, quỳ xuống trình lên văn thư ——

“Thánh nhân có chỉ, An Bắc Đại đô hộ đã đẩy lùi được Đột Quyết, trấn thủ đất Bắc, đem lại bình yên cho bách tính, đời sống người dân được hồi phục, lại thêm công mới, định ngày vào kinh báo cáo ban thưởng. Đặc biệt lệnh cho huyện chủ Thanh Lưu và thế tử Quang vương theo vào kinh đô.”

Phục Đình nhận lấy văn thư, mở ra đọc nhanh rồi khép lại, nói: “Quay về báo cáo thánh nhân, thần đã lĩnh chỉ.”

Viên quan đưa tin bái lạy rồi lui ra.

Phục Đình nhìn Tê Tri: “Nghe thấy gì chưa?”

“Nghe rồi.” Nàng nắm bàn tay bé nhỏ của con trai, đưa mắt nhìn cháu.

Lý Nghiên cũng đang nhìn nàng, ngạc nhiên ra mặt: “Thánh nhân còn muốn gặp cả cháu sao?”

Tê Tri tìm tòi, nàng đứng là ngạc nhiên, nhưng không phải ngạc nhiên khi thánh nhân biết Lý Nghiên ở đây, dầu gì cả thiên hạ này đều là đất của vua. Chẳng qua là, nhà Quang vương bọn họ đã nhiều năm chưa bao giờ lên kinh gặp mặt thánh nhân.

Có điều, nàng im lặng nhìn Phục Đình, trong đầu nghĩ, có lẽ đây là cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Đêm hôm ấy, vừa về nhà chính là Tê Tri lập tức gọi Thu Sương tới, dặn dò nàng chú ý tình hình ở Quang Châu, có gì thì sớm báo lại cho nàng.

Kỳ thực nàng vẫn luôn để ý đến Quang Châu, vì có cửa tiệm của mình nên nhận được tin cũng rất nhanh, song không có tin tức gì đặc biệt.

Nay bổng được thánh nhận triệu vào đô, dĩ nhiên phải chuẩn bị rồi.

Thu Sương nhận lệnh, lập tức đi thông báo cho bên dưới.

Sau đó cửa phòng được đẩy ra, Phục Đình đi vào.

Chàng đã thay ra bộ quan phục trên người, mặc lại quân phục, trong tay vẫn còn cầm văn thư, tiện tay quẳng lên bàn, nhìn nàng nói: “Không đi ăn mừng với các vị đô đốc à?”

Tê Tri biết hôm nay là ngày toàn bộ đất Bắc nô nức vui đùa, nhưng hiện tại nhận được tin lên kinh, nàng chẳng có hứng thú gì khác, bèn lắc đầu: “Chàng bảo Tiểu Nghĩa đi rồi chứ gì, thiếp không đi đâu.”

Bị nàng nói trúng rồi. Phục Đình bảo: “Vậy thì không đi.”

Vừa nói xong thì có hai người hầu ở bên ngoài đem thức ăn tới.

Tê Tri mới hay thì ra chàng đã chuẩn bị xong, bản thân cũng không định đi.

Thức ăn dọn lên bàn, trong phủ cũng có ý ăn mừng, canh ngon com ngọt rất phong phú.

Phục Đình không ngồi xuống, chỉ nhìn nàng rồi đột nhiên hỏi: “Sắp phải lên kinh, nàng không muốn nói gì à?”

Tê Tri nhìn lướt qua, ánh mắt dừng trên bộ quân phục đã cài thắt lưng, cánh môi khép lại.

Phục Đình thấy nàng không nói gì thì đi ra sau bàn: “Không có thì ăn cơm thôi.”

Bỗng tay áo bị kéo lại.

Chàng ngoái đầu, Tê Tri đi tới, duỗi tay ra đặt lên vai chàng.

Trong phòng chập đèn sáng bùng, trâm cài nàng vẫn còn trên đầu, lúc ngửa mặt nhìn nàng, gương mặt điểm trang thực chói mắt.

“Tam lang,” Nàng dừng lại, nhón chân lên, tay trượt từ vai ra sau cổ chàng ôm lấy, nhìn vào mắt chàng bảo: “Nếu...”

Phục Đình ngả theo nàng, đầu cúi xuống, giọng vô thức nhỏ đi: “Nếu cái gì?”

Nếu có cơ hội, chàng có thể xin tước vị cho A Nghiên được không?

Lời đã đến bên môi, nhưng Tê Tri vẫn cảm thấy không ổn, nàng đảo mắt, cười khẽ lắc đầu: “Còn chưa lên kinh thì có gì mà nói, đợi lên kinh đô rồi hẵng tính.”

Bây giờ nói mấy chuyện này vẫn còn quá sớm, còn chưa rõ tình hình trong triều, cũng sợ tùy tiện mở miệng sẽ khiến chàng không vui, quan trọng nhất vẫn là thời cơ. Nàng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn nuốt lời xuống bụng.

Chàng cup mắt nhìn kỹ mặt nàng, nói: “Cũng được.”

Chàng cũng chẳng nói thêm lời dư thừa.

Lý Nghiên được thánh nhân chỉ đích danh đi, chàng cũng không rõ là vì nguyên nhân gì, có lẽ chỉ có thể chờ lên kinh rồi nói sau.

Tê Tri buông tay xuống, vừa định lui ra thì Phục Đình đã ấn vào sau eo nàng, đè nàng lại vào lòng.

Nhìn lướt qua trong phòng, Chiêm Nhi không ở đây, chắc là được đưa đến chỗ nữ mẫu rồi, nếu không ắt giờ lại đòi quần nàng cho xem.

Tay chàng từ từ mon trón người nàng.

“Chàng không ăn à?” Hơi thở Tê Tri dần dần dập.

Chàng cúi đầu, một chân chen vào giữa chân nàng, nói vào bên tai: “Đợi lát nữa.”

Tê Tri không đứng nổi nữa, lúc nhào vào lòng chàng còn nghĩ, vừa nảy định bảo gì nhỉ.

Bị chàng làm quên khuấy rồi.

Hoàng lệnh đã ban, không thể chậm trễ khởi hành.

Đất Bắc vừa khôi phục nhưng vẫn chưa thả lỏng được, đô đốc các châu phủ chỉ ở lại thủ phủ hai hôm rồi đi ngay.

Bọn họ vừa đi, phủ đô hộ cũng bắt đầu chuẩn bị lên đường.

Phục Đình hạ lệnh điều một toán quân tinh nhuệ trong quân đi theo hộ tống.

Khi La Tiểu Nghĩa dẫn đội quân này đến cửa phủ Đại đô hộ thì xe ngựa đã chuẩn bị xong, có thể lên đường bất cứ lúc nào.

Hắn đã sắp xếp đội ngũ xong xuôi, đi tới gần con chiến mã đen tuyền ở đầu hàng, hỏi: “Tam ca, có cần đệ đi cùng không?”

Phục Đình buộc đao vào bên hông: “Đệ ở lại trong quân đi, cũng tiện tiếp ứng Tào Ngọc Lâm bất cứ lúc nào.”

La Tiểu Nghĩa đã hiểu, lần này Phục Đình sắp đặt không ít người theo Tào Ngọc Lâm, âm thầm điều tra lâu như vậy, chắc hẳn phải có tin tức nên mới sắp xếp thế. Nhưng nghe câu này, hắn lại có hơi ngại, cười khan: “Tam ca cho đệ thêm cơ hội đây à?”

“Ta cho đệ cơ hội gì?” Phục Đình lờm hắt: “Một tên nhát cáy như đệ, tám đời cũng không thông minh nổi.”

La Tiểu Nghĩa bị đá kích, cứ như có một chậu nước lạnh dội xuống đầu vậy, hắn ho khan hai tiếng, quay đầu lại thấy Lý Nghiên đang dắt ngựa thì vội đi tới: “Đệ đi chào tạm biệt thế từ đâu.”

“Đứng lại,” Phục Đình gọi hắn lại, dặn dò một câu: “Phải đề ý thật kỹ động tĩnh ở các nơi.”

“Vâng vâng vâng, nhớ rồi.” La Tiểu Nghĩa chỉ muốn mau chóng lĩnh đi nên đáp rất nhanh.

Trong xe ngựa, Tê Tri chỉ vừa ngồi yên thì có một bàn tay bé nhỏ khua kháng bám lấy.

Nàng vừa bắt lực vừa buồn cười, vỗ nhẹ một cái, Chiêm Nhi từ trong tay Tân Lộ cả bò cả đạp tiến vào lòng nàng.

Thu Sương vào xe, vén vạt áo quỳ xuống cạnh nàng: “Gia chủ, Quang Châu vẫn như bình thường, nếu nói có chuyện, thì mấy cậu công tử ngày trước đến phủ thứ sử Quang Châu học đã quay về nhà rồi.”

Chỉ vì đa số đám đó từng bắt nạt Lý Nghiên nên nàng ấy cũng chẳng khách khí.

Tê Tri nắm lấy tay Chiêm Nhi, gật đầu ừ một tiếng: “Biết rồi.”

Trong phủ thứ sử Quang Châu có thầy giáo dạy học rất có uy tín, nên ngoài Lý Nghiên vốn đang học ở đó ra, còn thu hút rất nhiều con em quyền quý khác đường xa tìm đến, bây giờ tất cả đều trở về, cũng chẳng phải chuyện gì to tát, dù sao ai ai cũng đã đến tuổi.

Chẳng qua là mọi thứ trùng hợp quá thôi.

Ở bên ngoài, Phục Đình thúc ngựa đi tới vén rèm lên, nhìn Chiêm Nhi quơ quăng đôi tay rồi lại nhìn Tê Tri, buông rèm xuống, hạ lệnh lên đường.

Lý Nghiên từ biệt La Tiểu Nghĩa, trèo lên lưng ngựa, còn đặc biệt chạy đến bên cửa xe, hạ giọng gọi: “Cô ơi, không biết thánh nhân tính cách thế nào nhỉ, có uy nghiêm không?”

Tê Tri vén rèm, còn chưa lên tiếng thì Phục Đình đi bên cạnh đã nói: “Thế nào thì thế đó thôi, không cần phải nghĩ nhiều.”

Lý Nghiên bị nói trúng tâm tư, đúng là vì thấp thòm nên mới hỏi câu đó, thế là đáp dạ, để lại tâm trạng xuống.

Tê Tri mỉm cười trấn an cháu trai, rồi quay sang hỏi Phục Đình: “Chúng ta đi đâu trước đây?”

Phục Đình nhìn mặt nàng, bỗng vẻ mặt không tươi tắn lắm: “Lạc Dương.”

...

Ra khỏi phủ Hân Hải, đoàn người tiến vào Trung Nguyên, đầu tiên là đến Trường An, quả nhiên lúc đi qua phải đi ngang đồng đô Lạc Dương.

Thời tiết mấy hôm rồi rất đẹp, thích hợp đi đường, chỉ cần không đi đường gập ghềnh thì hơn nửa tháng sẽ tới địa giới Lạc Dương.

Đã có người tính toán ngày giờ chờ sẵn ở hành quán.

Đương buổi ban trưa, bụi mù phủ khắp đường.

Đội ngũ của phủ An Bắc đô hộ rất dễ nhận diện, bất luận là lá cờ pháp phới ở đầu hay quân lính đi theo, không một ai dám coi thường.

Tiểu lại chờ ở trước hành quán thấy thế, nhanh chân chạy vào bẩm báo.

Chẳng mấy chốc đã có người đi ra, nhìn lên đường.

Xe ngựa dừng lại, Phục Đình nhìn người đến, im lặng siết cương.

Người nọ mặc viên lĩnh, dẫn theo bốn năm tùy tùng, đứng trước cửa hành quán chấp tay làm lễ với chàng, vẫn khách khí nho nhã như xưa: “Phục Đại đô hộ, Thôi mỗ tuân lệnh chờ ở đây đón người tiếp đãi.”

Phục Đình bình thân ôm quyền trả: “Đã làm phiền Thôi thế tử rồi.”

Nói xong câu, chàng để ý ánh mắt của Thôi Minh Độ lướt qua bên người chàng.

Trong xe bên cạnh, Tê Tri đã ló người ra, nghe thấy động tĩnh, chân vừa giẫm lên bực thì ngẩng đầu nhìn.

Nàng đội mũ mạng lên đầu, cách tám mạng trông thấy Thôi Minh Độ đang nhìn mình, phát hiện y có vẻ hoảng hốt.

Tê Tri giẫm xuống đất, Tân Lộ đi theo sau, Thu Sương đi ra xe sau ôm Chiêm Nhi đã no bụng từ trong tay nhũ mẫu tới.

Nàng đang định ôm con thì Phục Đình đã xuống ngựa đi tới, đưa tay bế con trước.

Cảnh trước mắt làm Thôi Minh Độ hoàn hồn, y lập tức giơ tay làm lễ với Tê Tri: “Không ngờ huyện chủ đi theo thật.”

Tê Tri không khỏi nhìn hẩn: “Sao Thôi thế tử lại nói câu này, thánh nhân đã triệu kiến, cả ta và thế tử Quang vương cần đi theo, nào dám thoái thác, chẳng lẽ ta không nên đến?”

Thôi Minh Độ nhìn Lý Nghiên ở sau lưng nàng, thu lại ánh mắt, thấy nàng tới thì cup mắt: “Đúng vậy, là hại hạ lỡ lời. Tại hạ muốn nói huyện chủ chỉ vừa sinh lần nhĩ không lâu, hẳn phải điều dưỡng nhiều mới đứng.”

Y vừa nói vừa nhìn đứa trẻ trong tay Phục Đình.

Đứa bé nhỏ choắt mặc áo gấm bé tí hìn, một tay dứt vào miệng mút, trông bề ngoài rất giống Phục Đình.

Tới lúc gặp lại thì nàng đã làm mẹ rồi.

Tê Tri cảm thấy câu nói của y nghe kỳ quái, nhưng cũng không rõ kỳ quái ở đâu.

Phục Đình đứng bên đã mở miệng: “Đi vào trước đi.” Một tay chàng bế con trai, một tay ôm nàng.

Tê Tri bị chàng cắt ngang mạch suy nghĩ, không nói nhiều nữa, xoay người dẫn Tân Lộ Thu Sương vào hành quán.

Thôi Minh Độ lùi ra hai bước, nhường đường cho nàng.

Phục Đình vừa ôm con vừa tháo đao bên hông ra, ném cho cận vệ đi đằng sau, nhìn sang Thôi Minh Độ: “Ta chinh chiến sa trường đã quen, nay cũng chỉ đi tắt qua Lạc Dương, không cần tiếp đãi gì cả, thế tử có thể về rồi.”

Thôi Minh Độ nghe ra ý đuổi khách, cũng không kiên trì, chấp tay nói: “Nếu đã vậy thì tại hạ không làm phiền Đại đô hộ nữa, mong Đại đô hộ bảo trọng.”

Phục Đình gật đầu, Chiếm Nhi trong lòng ê a một câu.

Thôi Minh Độ thấy thế thì mỉm cười: “Đại đô hộ và huyện chủ đúng là có phúc.”

Giọng nói như nhuộm phần thần thờ, Phục Đình coi như không nghe thấy, ôm con trai xoay người vào hành quán.

Tê Tri đến phòng khách trước, chẳng mấy chốc đã thấy Phục Đình đi vào.

Nàng nửa cười nửa không nhìn chàng. Chàng đặt con lên giường, nhìn sang.

“Nàng muốn nói gì à?”

Tê Tri thấp giọng hỏi: “Chàng ghen hả?”

Phục Đình hỏi: “Ai ghen?”

Thấy chàng không chịu nhận, Tê Tri nhướn mày, đoạn xoay người: “Thôi, coi như thiếp nói nhiều.”

Phục Đình nhoen cười, bỗng lại hỏi: “Hắn đáng để ta ghen à?”

Tê Tri suy nghĩ, nói thật: “Không đáng.”

“Thế thì còn nói làm gì.”

Cũng có lý, nàng không phản đối.

Một lúc sau, nàng mới lại nói: “Lần này Thôi Minh Độ đúng là thật lòng tiếp đãi.”

Phục Đình nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Tê Tri chỉ xung quanh: “Tuy hành quán này xây ngoài thành Lạc Dương nhưng chỉ dùng để tiếp đãi quý tộc, nơi chúng ta ở là tốt nhất trong đó rồi.”

Phục Đình bình thản nói: “Thế thì ta phải cảm tạ hắn rồi.”

Tê Tri nhủ bụng, không phải chàng nói không ghen à.

Đất ở hành quán cực rộng, có thể sánh với hành cung hoàng gia.

Đằng sau là vùng đất phẳng rộng rãi bao la, bình thường là nơi để vương quốc quý tộc cưỡi ngựa bắn cung.

Trời sắp tối, Phục Đình ra khỏi phòng, đi trước sắp xếp hành trình, đi ngang qua khoảng sân ấy thì nhác thấy Lý Nghiên có mặt bên trong.

Cậu cầm cung trong tay, xem ra là đến đây luyện bắn, nhưng không đến chỗ bia ngắm mà lại đứng trước một thân cây.

Phục Đình đi tới đó hai bước, bỗng thấy Lý Nghiên đứng thẳng, trên cổ áo xuất hiện một cái tay, lúc này mới phát hiện còn có người đứng trước mặt cậu.

Người kia đi ra từ sau thân cây, là một chàng thiếu niên, trông cũng chẳng lớn hơn Lý Nghiên là bao, mặc áo gấm kim quan, miệng mở ra khép lại không biết đang nói gì, cảm hắt lên, đầu không thấy rõ mặt vẫn nhận ra vẻ kiêu căng.

Phục Đình đến gần mấy bước, bởi xuất thân từ quân đội, nên chỉ cần ngưng thần đứng yên thì hai người ở đằng xa sẽ không phát hiện ra.

Chàng quan sát cậu thiếu niên kia, bình thần nhìn.

Không biết cậu ta lại nói gì mà đẩy Lý Nghiên một cái.

Sau lưng Phục Đình xuất hiện hai cận vệ, nhỏ giọng hỏi: “Bẩm Đại đô hộ, có cần ra tay giúp không?”

Rành rành Lý Nghiên đang bị ăn hiếp, ai cũng có thể nhận ra.

Phục Đình nhìn Lý Nghiên, nói: “Cầm cung lên.”

Lý Nghiên đứng yên, dường như từ đầu tới cuối chẳng nói câu nào.

Phục Đình có thể nhận ra cậu đang nhẫn nhịn, với thân thủ của cậu nhóc bây giờ, muốn chế ngự một thiếu niên cũng xấp xỉ mình là chuyện quá dễ dàng, nhưng cậu không hề động.

Bỗng cậu thiếu niên kia lớn giọng gào: “Nhất định là hồi đầu mi giờ trò, nếu không sao có thể khiến phủ Ung vương ta mất mặt được? Ta nhỏ vào! Tiểu tử mi...”

Giọng lại hạ xuống, vừa nói vừa đẩy cậu, thậm chí còn giơ tay lên.

Đó là thế tử Ung vương.

Trong khoảnh khắc cậu ta giơ tay, Lý Nghiên này giờ vẫn cúi gằm đầu bỗng ngẩng phát lên.

Cậu chẳng nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn chòng chọc cậu ta.

Thế tử Ung vương giơ tay, lùi ra sau một bước: “Sao, cánh cứng cáp rồi hả? Ông đây sợ mi chắc?”

Nhưng cuối cùng vẫn chẳng hạ thủ.

Lý Nghiên sờ bên hông, bỗng rút con dao găm ra.

Thế tử Ung vương hoảng hốt lùi ra sau, ngã phịch xuống đất, hô to liên tục: “Mi muốn làm gì? Định giết người hả!”

Nhưng Lý Nghiên đã cắt con dao găm đi, bước tới đỡ cậu ta: “Thế tử sao vậy, sao bỗng hốt hoảng thế?”

Thế tử Ung vương gạt tay cậu ra bỏ dậy, quay đầu bỏ chạy, không dám ngoái lui.

Phục Đình ở bên kia vừa nhận lấy cung, đang định dọa cậu thiếu niên kia một trận, nhưng thấy cảnh đó thì thu tay về.

Xem ra không cần nữa rồi.

Chàng nhìn Lý Nghiên cúi người nhặt cung lên, vỗ vào vạt áo, mắt đảo qua trên dưới.

Ngày trước cảm thấy cậu nhóc này không đơn giản như bề ngoài, quả nhiên, sự chính trực tất phải rèn luyện, nay Lý Nghiên đã có mấy phần rồi.

...

Tề Tri ngồi chờ trong phòng, chờ nửa canh giờ mà vẫn không thấy Phục Đình về, nhưng lại thấy Lý Nghiên trở lại.

“Cô ời.”

Nàng đang ôm Chiêm Nhi chơi đùa, thấy sắc mặt cậu thì hỏi: “Có chuyện hả?”

Cậu nói: “Thế tử Ung vương cũng dừng chân ở đây.”

Hai mắt nàng lập tức lạnh đi.

Lý Nghiên vội nói: “Cậu ta chỉ dừng chân thôi, nghe nói lại bị Ung vương mắng, đuổi đi chỗ khác học, ngày mai là đi ngay rồi.”

Tê Tri vỗ lưng Chiêm Nhi, nhìn thẳng vào cậu: “Sao cháu biết rõ thế?”

Đương nhiên là tự thể tử Ung vương nói ra trong lúc mắng cậu. Lý Nghiên không muốn nhắc tới chuyện đó, cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, bèn tìm lý do: “Cháu thấy cậu ta nên mới hỏi thăm, cô yên tâm đi ạ, cậu ta không bắt nạt được cháu đâu.”

Tê Tri nhìn mắt cậu, biết cậu không nói dối, huống hồ giờ thân thủ của cậu cũng rất khá, dư sức đối phó với một đứa con nhà giàu, nên hẳn là nói thật.

Lý Nghiên đánh trống lảng, vỗ tay bảo: “Cho cháu ôm Chiêm Nhi đi.”

Lúc này Tê Tri mới mỉm cười giao Chiêm Nhi cho cậu.

Lý Nghiên ôm Chiêm Nhi đi ra khỏi phòng, Tê Tri đứng bên cửa cho người đi theo.

Chiêm Nhi rất thân với cậu, bàn tay bé nhỏ vùi vào cổ cậu, mở to đôi mắt ngó nghiêng xung quanh.

Lý Nghiên cười đùa cậu: “Sao lại nặng thế này, đệ ăn nhiều quá rồi đấy.”

Chiêm Nhi ê a hai tiếng.

Ra ngoài đi dạo mấy vòng, trời đã tối, đứa trẻ thích ra ngoài đi bộ, cu cậu này càng đi lại càng hăng hái. Lý Nghiên sợ em trai lạnh nên vội ôm cậu về phòng, đồng thời cũng sợ gặp lại thể tử Ung vương.

Có điều đối phương xưa nay là kẻ ăn mềm sợ cứng, đoán chắc cũng không dám lộ mặt nữa.

Lý Nghiên nghĩ, chắc là mình nói lời hơi quá rồi.

Đi băng qua mấy căn phòng dành cho khách ở bên ngoài, vừa bước vào ngõ rẽ thì bỗng một gian phòng bật mở cửa, hai bóng đen ập tới.

Trời tối đen, đối phương lại mặc đồ đen, Lý Nghiên chỉ thấy được một tia sáng lạnh lẽo ở đối diện nhắm thẳng vào ngực cậu.

Trải qua chuyện bị Đột Quyết truy đuổi, cậu lập tức nhận ra đó là lưỡi đao.

Mà trong ngực chính là Chiêm Nhi, Lý Nghiên xoay người che chắn cho em trai.

Nhưng trên lưng không thấy đau như dự đoán. Trong tối đã có người xông đến, nhanh chóng cản lại hai kẻ kia. Bọn họ là hộ vệ tinh nhuệ đi theo, thì ra là đã nấp sẵn trong tối bảo vệ.

Lý Nghiên không quan tâm tìm hiểu tình hình, nhân cơ hội ôm Chiêm Nhi chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Chuyện xảy ra quá đột ngột, lại không có động tĩnh nào.

Nhưng một khi giao thủ ắt sẽ kinh động xung quanh, chẳng mấy chốc một nhóm hộ vệ tinh nhuệ mặc áo giáp cầm vũ khí đã chạy đến, từ trong vườn cho đến dưới hiên đều là binh sĩ của phủ đô hộ An Bắc.

Nhờ vậy nên Lý Nghiên mới thoát thân thuận lợi, chạy thẳng đến phòng Tê Tri.

...

“Lại bị hành thích?”

Ở trong phòng, Tê Tri ôm chặt Chiêm Nhi nhìn sang đối diện.

Lý Nghiên ngồi ở đối diện, vì chạy quá nhanh nên vẫn còn thở dốc, gật đầu nói: “Hình như bọn chúng nhắm vào Chiêm Nhi.” Cậu vừa nói vừa lấy hơi, cầm cốc trà trên bàn nhấp một hớp, chợt phát hiện trà vẫn nóng, lưỡi bị phỏng, cậu lật đật đặt xuống, ngón tay siết chặt vạt áo.

Chiêm Nhi đâu hay chuyện gì xảy ra, được anh trai ôm chạy mà còn cười khanh khách – tưởng rằng đang chơi, đến lúc này nằm trong lòng Tê Tri mới dừng lại.

Tê Tri nghe tạp âm lộn xộn ở bên ngoài mà sóng lòng lên xuống không dừng, bất giác càng ôm chặt Chiêm Nhi.

“Bất sống.” Âm thanh lạnh lẽo vang lên, cắt ngang mạch suy nghĩ của nàng.

Tê Tri ngẩng đầu, Phục Đình đẩy cửa đi vào, đằng sau nhác thấy mấy bóng người vụt qua.

Chàng đã biết rồi.

Chỉ mới ra ngoài một chuyến mà lúc về lại nghe thấy tin này.

Lý Nghiên đứng bật dậy: “Dạ yên tâm, may có hộ vệ được bố trí sẵn, chỉ bị giạt mình thôi ạ.”

Phục Đình nhìn cậu rồi lại nhìn Chiêm Nhi, phát hiện đúng là không bị thương, song sự lạnh giá trên mặt chẳng hề thuyên giảm, chàng mím môi không lên tiếng.

Thủ đoạn đả thương người ngoài sáng chỉ là trò vô dụng ở chỗ chàng, mà dù là ám tiễn thì chàng cũng đã đề phòng đủ.

Chỉ là không ngờ, đến nơi thế này rồi mà cũng có thể gặp chuyện.

Tê Tri nhìn cậu cháu, xót cậu bị dọa, bèn bảo: “Bảo Tân Lộ tới hầu hạ, cháu quay về nghỉ ngơi đi nào.”

Lý Nghiên ngoan ngoãn ra ngoài.

Cậu đi rồi, Phục Đình mới tới, kéo nàng lại gần: “Có bị kinh động không?”

Tê Tri nhìn xuống Chiêm Nhi: “Chàng xem con có chỗ nào giống bị kinh động không.”

“Còn nàng?”

“Thiếp lại càng không sao, còn không gặp tận mắt thì sao kinh động được.”

Lúc này Phục Đình mới buông tay, chưa kịp nói gì thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân, người chàng vừa phái đi đã trở lại.

Chàng bước ra ngoài.

Người quay về báo: hai tên thích khách bị bắt có ý đồ tạt vãn, một đã chết, may chặn kịp tên còn lại nên không tạt thành công.

Phục Đình vỗ tay lên chuỗi đao sau lưng: “Áp dậy, đợi ta đến.”

Mọi người lui xuống.

Tê Tri ở trong phòng nghe thấy, tay vỗ nhẹ Chiêm Nhi.

Chiêm Nhi đã mệt mỏi, ngoẹo đầu nằm ngủ trên vai nàng.

Nàng đặt con xuống giường, gặp phải chuyện này, trước mắt nàng không muốn rời mắt khỏi con.

Ngoái đầu lại thì thấy Phục Đình đã đến sau lưng, cửa phòng cũng đã khép.

Nàng nói nhỏ: “Tình hình này làm thiếp nghĩ đến chuyện lần trước.”

Phục Đình nhìn nàng: “Lần bị hành thích trước cửa phủ đô hộ?”

“Ừ, đúng là lần đó.”

Phục Đình đã điều tra chuyện ấy nên cũng nghĩ tới giống nàng. Chàng nhìn nàng, chợt nói nhỏ: “Ta đã điều tra kỹ chuyện lần đó rồi, thích khách không phải người Đột Quyết, mà là dân Hồ ở đất Bắc.”

Tê Tri cũng đã ngờ không phải là người Đột Quyết, nhưng khi nghe thấy tin này thì vẫn ngỡ ngàng: “Người của mình làm?”

“Còn phải xem nàng định nghĩa người của mình như thế nào đã.”

Nàng trầm ngâm suy tư.

“Ta nghe nói mục tiêu của thích khách là Chiêm Nhi?” Bỗng Phục Đình nói.

Tê Tri hoàn hồn: “Đúng vậy.”

“Một đứa trẻ còn chưa hiểu chuyện, ám sát con ngoài chợ giật hai ta ra thì được lợi gì.”

Lòng Tê Tri thoáng động, cảm thấy nơi vừa không nghĩ thấu đã bị chàng khơi ra.

Bổng Phục Đình cúi đầu, nói nhỏ một câu vào tai nàng.

Hơi thở lướt qua vành tai, nàng ngược mắt nhìn chàng.

Phục Đình búng vào mặt nàng: “Yên tâm, chỉ cần ta vẫn còn đây thì sẽ không để mẹ con nàng gặp chuyện.”

...

Tối tận đêm khuya, chuyện vẫn chưa qua.

Thôi Minh Độ kinh hãi, ngay trong đêm hôm dẫn người đến hành quán.

Hành quán đã được bảo vệ nghiêm ngặt không lọt một con kiến, ngay trong sân y đang đứng toàn là binh lính nghiêm nghị.

Y chờ một lúc lâu, Phục Đình và Tê Tri mới cùng đi tới.

Phục Đình mặc quân phục chính tề, Tê Tri khoác dải lụa bên ngoài váy chên, trông không có vẻ là đã đi ngủ.

Thôi Minh Độ tiến tới thì lễ, cúi đầu nói: “Đều do tại hạ sắp xếp không thấu đáo nên mới xảy ra chuyện này, may mà không bị gì. Xin Đại đô hộ và huyện chủ yên tâm, Lạc Dương cách Trường An không còn xa, thúc ngựa đi nhanh chỉ một ngày đã tới, tại hạ đã sai người đưa tin đến Trường An, nhất định thánh nhân sẽ hỏi đến chuyện này.”

Phục Đình nói: “Không cần phiền đến thánh nhân, ta sẽ tự tra rõ.”

“Chuyện liên quan đến an nguy của con cái Đại đô hộ, không thể lơ là.” Thôi Minh Độ nói rất chân thành.

Phục Đình không đáp, không nói được mà cũng chẳng nói không được, dù gì người cũng đang ở trong tay chàng, tất chàng sẽ đích thân thẩm vấn.

Tê Tri không lên tiếng, chỉ là tới ứng phó mà thôi, bỗng thấy Thôi Minh Độ ngẩng đầu nhìn mình, trong mắt như có lời muốn nói, rồi lại cúi đầu.

Cái nhìn vừa đột ngột vừa chóng vánh, trong lòng nàng có hơi hiểu, song ngoài mặt vẫn bình thản.

Thôi Minh Độ lại gọi tướng lĩnh phụ trách bảo vệ hành quán đến hỏi chuyện.

Hành quán này không phải của tầng lớp quyền quý mà nằm dưới danh nghĩa của quan thự thành Lạc Dương, hộ vệ phụ trách cũng là quân sĩ thủ thành thành Lạc Dương, tự nhận thấy đã canh phòng nghiêm ngặt lắm rồi, thế mà vẫn xảy ra chuyện này.

Xác nhận thích khách đã bị bại lộ, không có dư đảng, mọi thứ đã an toàn thì Thôi Minh Độ mới mở miệng cáo từ, muốn dẫn tướng lĩnh hộ vệ này quay về thành giao cho quan thự hỏi hỏi.

Phục Đình cũng chẳng nhúng tay, chàng đã tiếp nhận nơi này, chính chàng có thể tự phụ trách an toàn được, thế là bảo một cận vệ đi đưa tiễn, còn mình đến chỗ thích khách một chuyến, dặn Tê Tri về phòng nghỉ ngơi trước.

Tê Tri chia tay chàng ở hành lang, nhìn chàng sai bước đi xa rồi mới cất bước về phòng.

Tần Lộ rào bước theo sau, cẩn thận ghé vào tai nàng: “Gia chủ, không biết có phải nô tỳ nhìn nhầm không, mà cứ có cảm giác là Thôi thế tử đang theo người.”

Tê Tri dừng bước ngoái đầu lại, trời đêm như nuốt ánh đèn, Thôi Minh Độ vẫn chưa đi, đứng ngay dưới cây hạnh ở gần đó, xoay mặt về phía nàng.

“Gia chủ đừng để ý nữa, là nô tỳ lầm mồm.” Tần Lộ biết gia chủ không thích tiếp xúc với vị thế tử Thôi gia này, hối hận vì đã nói câu đó, đoạn mời nàng quay về.

Nhưng Tê Tri không nhúc nhích, vẫn nhìn về hướng kia.

Bất gặp ánh mắt nàng, Thôi Minh Độ thì lễ: “Huyện chủ, dù sao cũng phải cẩn thận.” Nói đoạn, y xoay người rồi đi.

Tê Tri nhớ lại những chuyện đã xảy ra, càng nghĩ càng cảm thấy y quái lạ, bèn vẫy tay.

Tần Lộ kẻ tai đến, nàng nói nhỏ: tìm cơ hội chuyển lời đến y, bảo ta muốn gặp y.

Sáng sớm, thế tử Ung vương đang ở bên kia hành quán lật đặt rời khỏi đây.

Nghe báo có người nghe nói ái tử của Đại đô hộ An Bắc bị ám sát, lại còn ám sát lúc có mặt Lý Nghiên, cậu ta sợ mình liên lụy đến chuyện này nên trời vừa hừng sáng đã vội thu xếp lên đường.

Phục Đình đang đi tới chỗ nhót thích khách, hai cận vệ ở gần đó đưa tin này tới.

“Đại đô hộ, có cần đuổi theo không?”

“Không cần, chuyện không liên quan tới cậu ta.”

Chàng đã đi xem thi thể kia rồi, không có gì đặc biệt, nhưng có thể đoán được bọn chúng hành sự rất gọn, nếu như có hai kẻ này ở bên thì thế tử Ung vương chẳng cần phải sợ Lý Nghiên đến thế.

Có điều trùng hợp sao lại ra tay lúc có mặt cậu ta, sợ là muốn đổ tội cho cậu ta.

Phục Đình càng hiểu rõ, lòng càng nặng nề.

...

Trong thành Lạc Dương, nơi đây là mảnh đất phồn hoa giàu có từ xa xưa, các gian hàng nối tiếp nhau, nhà mọc san sát, con phố lát đá thềm thang trải dài chẳng thấy tận cùng.

Trong một quán trà của hiệu buôn hình cá ở trên đường chính, sáng hôm nay chủ tiệm đã đóng cửa không tiếp khách.

Vừa qua giữa trưa, có một người ngồi xe đến, sau khi xuống xe thì không dẫn theo tùy tùng, một mình từ cửa sau đi vào quán.

Chủ tiệm cúi người tiến đến, mời y vào trong, còn mình và tiểu nhị canh trước cửa.

Quán trà này là nơi chỉ có người giàu mới tới, trên có lầu các, giẫm bậc đi lên, vào trong có nhà gian.

Bốn phía lặng im, đi tới đầu bên kia thì có Tân Lộ và Thu Sương một trái một phải đứng trước cửa, trông thấy người tới thì đẩy cửa ra, đồng thời cúi đầu: “Mời Thôi thế tử.”

Thôi Minh Độ đi vào, phòng trà khá nhỏ, cửa sổ khép kín, đặt giữa là bàn trà, mùi trà thoang thoảng khắp phòng.

Trà hương cao cấp có màu xanh bích, đựng trong chén trà trắng.

Đằng sau găng màn che, được thiết lập riêng vì nữ quý đến quán, lúc này màn đã buông, loáng thoáng che lại bóng người phụ nữ ngồi ngay ngắn phía sau, có thể thấy được áo khoác thiên thanh trên người nàng vẫn chưa cởi.

Y đứng đấy, đoạn giong tay: “Hiếm có dịp huyện chủ lại chủ động hẹn gặp.”

Cách màn che, Tê Trì nói: “Không phải Thôi thế tử đã ám chỉ à, sao ta có thể không tới?”

Từ lúc nàng đặt chân đến Lạc Dương là y bắt đầu nói lời kỳ lạ, lại mấy lần nhắc nhở qua ánh nhìn lời nói, như đang báo hiệu cho nàng, nàng không muốn để ý cũng không được.

Thôi Minh Độ cứng người, cười khan: “Nói không sai, đúng là ta muốn ám chỉ cho huyện chủ.”

Tê Trì nhấc tay lên, mời y ngồi: “Nếu đã thế thì mời thế tử nói thẳng, nhắc nhở nhiều lần như vậy, rốt cuộc là thế nào.”

Nói xong lại bồi thêm một câu: “Yên tâm, ở đây canh gác rất nghiêm, thế tử có thể yên tâm mà nói.”

Y đứng một lúc rồi mới quỳ xuống, nhìn dáng hình nàng, bỗng thấp giọng: “Ta chỉ muốn báo với huyện chủ rằng, mục tiêu hành thích không phải con trai huyện chủ mà là người khác, mong huyện chủ phải hết sức đề phòng.”

“Vậy ư?” Con tim Tê Trì đập nhanh, song lời nói ra vẫn bình thản: “Không lẽ mục tiêu là cháu ta, thế tử phủ Quang vương Lý Nghiên?”

Thôi Minh Độ thoáng ngạc nhiên: “Huyện chủ biết rồi sao?”

Tê Trì siết tay.

Đêm hôm ấy, câu Phục Đình nói nhỏ bên tai nàng là: mục tiêu không phải Chiêm Nhi, mà là Lý Nghiên.

Vì Lý Nghiên ôm Chiêm Nhi, nên khi đâm Chiêm Nhi thì tất cậu sẽ bảo vệ, đến lúc đó giết được cậu y hìg có thể nguy trang thành cậu chết vì cứu Chiêm Nhi.

Sau này có điều tra thì cũng chỉ điều tra theo hướng những người muốn giết Chiêm Nhi, còn người muốn giết Lý Nghiễn là ai thì sẽ không bị để mắt.

Nàng không ngờ rằng chuyện Thôi Minh Độ nói là chuyện này.

Nàng dần xuống tâm trạng, hỏi tiếp: “Nếu đã vậy, nhất định thế tử biết người giật dây là ai.”

Cách màn che, sắc mặt Thôi Minh Độ có vẻ nặng nề đi nhiều, tay cầm cốc trà nhưng mãi chẳng đưa lên mép, im lặng một lúc rồi mới nói: “Huyện chủ, thật ra hôm nay ta không nên đến đây, cũng không nên nói những chuyện này với nàng.”

Y nói câu này rất nhanh, không giống sự nho nhã thường ngày chút nào, giọng cũng căng thẳng, xen lẫn rất nhiều cảm xúc, vừa có bất an, nuối tiếc, đồng thời còn có cả sợ hãi.

Tê Tri không biết có phải mình nghĩ nhiều hay không, nhưng cho dù vừa rồi tiết lộ tin tức chấn động như vậy với nàng, y cũng không hề thế này.

“Vậy vì sao thế tử lại muốn nói?” Nàng hỏi: “Trước đó ba lần bốn lượt gửi thư cho ta báo chuyện trong triều, có vẻ như muốn giúp đỡ, lần này cũng vậy, vì sao? Vì thấy áy náy do đã hủy hôn à?”

Sắc mặt Thôi Minh Độ thoát trắng, lặng thinh không đáp, một lúc sau lại đột ngột bật cười, nói nhỏ: “Đúng vậy, là ta có lỗi với huyện chủ.”

“Câu này thế tử đã từng nói rồi.”

“Đúng là từng nói, nhưng đâu phải có lỗi mỗi chuyện từ hôn.”

Tê Tri nhìn y: “Ý gì?”

Thôi Minh Độ lại lộ dáng vẻ ban nãy, ngó nghiêng xung quanh như thể xem xem nơi này có đủ an toàn hay không, bỗng bắt đầu uống trà, hai tay nâng cốc đưa lên miệng một hơi uống cạn, lúc này mới đặt xuống.

Cạch một tiếng cốc đặt xuống bàn, y cũng có vẻ đã định thần lại, ngẩng đầu nhìn: “Cũng được, nếu huyện chủ muốn biết thì ta sẽ nói hết.”

Tê Tri tập trung: “Nếu đã vậy, rốt cuộc kẻ đứng sau là ai?”

“Huyện chủ cho rằng, là một thế tử phiên vương, ai dám khinh rẻ sự sống chết của cậu ấy?”

Con tim đập mạnh, Tê Tri không đáp.

Câu hỏi ngược ấy hệt như lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào nơi nàng không dám nghĩ. Tay nàng siết lại rồi buông ra, cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần, đoạn duỗi tay, vén màn che lên.

Như vén lên sự thật mình đã nghĩ tới, song không cách nào dám thừa nhận.

Thôi Minh Độ vừa ngước lên thì nhìn thấy gương mặt nàng khuất nửa sau màn che, đôi môi đỏ thắm càng khiến gương mặt trở nên trắng bệch, hai mắt bình tĩnh nhìn thẳng.

Hình ảnh ấy đập vào mắt khiến y quên đi chuyện mình định nói, chỉ biết trơ mắt nhìn.

Nàng nói: “Vị ấy, muốn lấy mạng A Nghiễn sao?”

Thôi Minh Độ hoàn hồn, thấp giọng: “Cần gì vị kia phải ra tay, chỉ cần tiết lộ chút tâm tư, rất nhiều hạ thần phỏng đoán lòng ngài sẽ ra tay.”

Nên dù có tra tới cuối thì cũng không tra được gì.

Bởi rõ ràng là làm việc theo thánh chỉ.

Vị kia chính là thánh nhân.

Các ngón tay Tê Tri run lên vô thức: “Thì ra ông ta lại đề ý tới Quang Châu đến vậy.”

“Vị kia đúng là muốn động đến Quang Châu từ lâu, trong rất nhiều thái ấp của phiên vương thì Quang Châu là nơi giàu có sung túc nhất, lại còn nắm trực tiếp binh mã dưới danh Quang vương, mà nay phủ Quang vương lại có nhân khẩu ít ỏi.” Thôi Minh Độ nắm chặt bàn tay đang đặt trên đầu gối, dứt khoát nói thẳng: “Bắt đầu từ ngày lão Quang vương qua đời, rồi Quang vương phi thân phận không cao lại còn mất vì khó sinh, đầu Quang vương có tuổi trẻ tài cao thì cũng không tái hôn, dưới gối chỉ có một mụn con, đúng là thời cơ tốt.”

Tê Tri đã lĩnh hội những điều này rồi, chỉ có điều khi nghe y nói vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

“Nhưng ngày trước... cũng không có ý định động đến thế tử Quang vương.” Thôi Minh Độ khó nhọc nói ra: “Mà nay thì không chỉ mỗi vậy.” Y nhìn nàng: “Không chỉ là vì Quang Châu, mà còn vì nàng nữa.”

Ánh mắt Tê Tri khựng lại: “Thế từ nói gì?”

“Hồi đầu gả nàng cho Phục Đình là vì đất Bắc còn nghèo khó, gả nàng đi rồi, đất Bắc không giúp được Quang Châu mà đồng thời còn có thể lôi kéo Phục Đình. Đáng tiếc giờ đây tình thế đã thay đổi.”

Tê Tri lập tức hiểu ra: “Vậy là người Hồ hành thích trước phủ đô hộ hồi đấy cũng là do trong triều sắp xếp, bắt đầu từ lúc đó có đúng không?”

“Đúng vậy.”

Thánh nhân vốn chẳng có ý động tới thế tử Quang vương, cho đến khi phát hiện đất Bắc có dấu hiệu khôi phục.

Sau đòn duy nhất không thành công, phủ Đại đô hộ bật im không người, cuối cùng đành thôi.

Đối với đế vương, chỉ cần đất Bắc có thể ngăn được Đột Quyết thì dù có nghèo túng tới mấy thì sao? Vẫn còn hơn một phiên trấn giàu sang hùng mạnh có thể uy hiếp bất cứ lúc nào.

Ấy vậy mà đất Bắc lại có thể trở mình.

Tê Tri nghe tới đây, cười lạnh bảo: “Cứ tưởng chỉ có Đột Quyết mới không mong đất Bắc khôi phục, chẳng ngờ...”

Chẳng ngờ đến cả quân vương của mình cũng không mong.

Sống lưng lạnh toát.

“Huyện chủ cho rằng Phục Đình không biết sao?” Thôi Minh Độ thấp giọng, người bất giác đổ tới trước, ngay đến giọng nói cũng đổi lúc nào không hay: “Nếu y không biết, thì sao lúc ta đến doanh trại của y, lại không thấy được một lính tinh nhuệ nào dưới tay y?”

Tê Tri chấn động.

Giọng Thôi Minh Độ gần như lạc đi, kẹt ở trong cổ: “Nay đất Bắc đã tìm lại uy phong, đánh một trận với Đột Quyết toàn binh hùng mã mạnh, tám phủ mười bốn châu dân nhiều thương thịnh, thậm chí còn vượt quá ban đầu, vị kia còn muốn động đến Quang Châu, lại có cách gì? Nếu không động, để phủ Quang vương khôi phục vinh quang, thì phủ đô hộ An Bắc khác nào như hổ thêm cánh?”

An Bắc Đại đô hộ tay nắm trọng binh, triều đình còn cần chàng ngăn cản Đột Quyết, tuyệt đối sẽ không động đến chàng.

Chỉ có cách trừ khử Lý Nghiễn.

Lý Nghiễn chết rồi, triều đình có thể đường hoàng loại bỏ phủ Quang vương.

Quang Châu vào lại tay triều đình, phủ đô hộ An Bắc mất đi một phần trợ lực.

Đế vương đa nghi, chỉ có vậy mới khiến thánh nhân yên lòng.

Tê Tri lạnh mặt: “Vì ta, chính xác là vì ta.”

Vì sự tồn tại của nàng, phủ Quang vương và phủ đô hộ An Bắc mới dính dáng tới nhau.

“Ra huyện chủ cũng đã để ý,” Thôi Minh Độ nói: “Vị kia muốn biết vì sao đất Bắc lại bỗng có tiền như vậy, hình như từ khi huyện chủ đến là thay đổi, nên vẫn luôn âm thầm điều tra, song lại không tra được manh mối gì.”

Nàng lạnh lùng nói: “Ông ta không tra được đâu.”

“Đúng vậy, không điều tra được, vào đất Bắc lại bật âm tin tức, An Bắc Đại đô hộ quả không phải người thường.”

“Nếu như,” Nàng nói: “Nếu tìm được nguyên nhân khiến đất Bắc khôi phục thì vị kia định làm gì?”

“Không rõ, nhưng có lẽ, chắc sẽ có ‘cơ hội’ để phủ đô hộ An Bắc thiệt hại nặng nề.”

Lòng Tê Tri rét buốt, gần như không nắm nổi tấm màn trước mắt.

Thôi thị là gia tộc tâm phúc ngự tiền, lời y nói chắc chắn là suy đoán hợp lý nhất.

Không phải chèn ép, mà là thiệt hại nặng nề, thánh nhân sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để đất Bắc nghèo khó trở lại.

Nàng cố kìm nén, con ngươi chuyển động, bỗng nhìn y chăm chú: “Lúc này thế tử có nói, những chuyện này đều do đám hạ thần suy đoán thánh ý mà gây ra?”

“Không sai.”

“Vị như,” Tề Tri chậm rãi nói: “Hà Lạc hầu?”

Thôi Minh Độ đón nhận tầm mắt của nàng. Bị giáng đả kích, sắc mặt nàng còn trắng hơn trước, trắng tới mức kinh hồn, đôi mắt sáng như thu thủy nhưng lại như ẩn chứa sự lạnh lẽo, y vội nói: “Gia phụ chưa bao giờ ra tay, ông ấy chỉ... chẳng qua là...”

Chẳng qua là thấy chết không cứu.

Dù đó là phủ Quang vương có hôn ước với y, nhưng nếu thánh tâm đã không đoái hoài thì phủ Hà Lạc hầu cần gì chú ý, nên đương nhiên là sẽ từ hôn.

Thế gia đại tộc trăm năm như Thôi thị bọn họ, hôn nhân chỉ là thứ dùng để củng cố thế lực gia tộc chứ không phải dựa vào lòng tin, nên dù y không muốn thì cũng chỉ đành khoanh tay đứng nhìn.

Nhìn phủ Quang vương dần dà sa sút thế nào, lại còn phải đoán ý thánh tâm, bày mưu tính kế.

Đây mới là nguyên nhân thực cho việc từ hôn.

Tề Tri buông màn xuống.

Nàng đã hiểu rồi, hèn gì gia tộc Thôi thị lại có vinh sủng không giảm, hèn gì Thôi Minh Độ dù không có quan chức mà vẫn nhiều lần đảm nhận yếu vụ.

Hèn gì y cứ luôn áy náy với nàng.

Hèn gì...

“Giờ ta chỉ hỏi một chuyện cuối cùng,” Tề Tri siết chặt tay đến mức chết lặng: “Cái chết ngày trước của ca ca ta, có phải chỉ là tai nạn thôi không?”

Ngoài rèm không có âm thanh.

Một lúc sau, Thôi Minh Độ mới nói: “Đã là chuyện cũ rồi, chi là lũ bất ngờ làm núi lở, huyện chủ đừng hỏi nữa.”

Đừng hỏi nữa.

Dẫu đang ngồi trong phòng ấm nhưng lòng Tề Tri như ở hầm băng, nàng gặt đầu, tay sờ soạng, chống lên ghế từ từ đứng dậy, “Hôm nay thế tử chưa từng nói gì, hai ta chưa từng gặp nhau.”

Thôi Minh Độ đứng dậy.

Y nhìn bóng người sau màn, muốn lên tiếng nhưng lại không biết nói thế nào.

Lưng ướt đầm mồ hôi tự bao giờ, y chỉ lựa ra những chuyện liên quan tới nàng mà nói, thực chất còn nhiều nữa nhưng không thể tiết lộ.

Dù vậy cũng đã coi như tiết lộ thiên cơ, là trọng tội.

Nhưng y luôn áy náy, vẫn cảm thấy Thôi gia là một trong nguyên nhân khiến phủ Quang vương suy tàn, người phụ nữ trước mắt vốn nên gả cho y, làm phu nhân hầu phủ của y, nhưng y lại trở mặt nhìn nàng bước lên con đường khác.

Một mặt phụng lệnh đế vương chèn ép phủ Quang vương, giám sát đất Bắc, một mặt lại nghĩ đến nàng sẽ tự trách.

Chính sự tự trách này khiến y không thể ngóc đầu lên nổi, cứ dằn vặt nghi ngờ nàng sống không tốt.

Nàng là viên minh châu của vương phủ, là huyện chủ cao quý, đáng nhẽ nên được bao người trân trọng, thế mà vì sao lại gặp những chuyện này, lần lượt can đầu đao uống máu ở xứ đất Bắc.

Nếu y đã là Hà Lạc hầu, có thể tự làm chủ, tuyệt đối sẽ không từ bỏ trách nhiệm, nhưng y lại không thể làm chủ được.

Cho tới hôm nay phụ thân bệnh nặng nằm liệt giường, thời giờ không còn nhiều, y mới có thể nói ra sự thật với nàng.

Lúc này y vẫn chưa hoàn hồn, nhưng lại như giải thoát.

Tề Tri đi ra nhã gian, bước xuống lầu.

Tắt thủy hệt như thường.

Cho tới khi trở về hành quán, Tân Lộ và Thu Sương đi theo nàng, mọi thứ vẫn ổn, thậm chí còn đi thăm Chiêm Nhi đang được nhũ mẫu chăm

Nhưng vừa bước qua cửa phòng, Tê Tri bỗng khuyu ngã.

“Gia chủ!” Hai thị nữ hoảng hốt, lật đặt đi tới toan đỡ nàng.

“Ra ngoài cả đi.”

Cả hai sững sốt, bàn tay đưa ra đành thu về, kinh ngạc nhìn nàng, cuối cùng đành lui xuống, khép cửa lại.

Tê Tri chống tay lên đất, muốn đứng dậy nhưng chẳng có sức, trên mặt hé môi cười, thậm chí còn cười thành tiếng, ấy nhưng mắt lại đỏ lẹ, từng hạt lớn lăn dài, nhỏ xuống tay nàng, rơi xuống đất.

“Trước kia chỉ bảo thiên gia vô tình, không ngờ lại còn vô si.” Nàng bật cười, như thể rất đỗi châm chọc, “Ca ca, huynh thấy chưa? Phù Quang vương chưa hề có lỗi với ông ta, đất Bắc cũng không hề có lỗi với ông ta. Nhưng ông ta lại làm vậy với chúng ta... Làm vậy với huynh... Thậm chí cũng không tha cho huyết mạch cuối cùng của huynh...”

...

Phục Đình bước ra từ phòng nhốt thích khách, vẻ mặt nặng nề.

Trời sắp tối, cơn gió Lạc Dương dịu êm thổi qua.

Chàng cảm thấy khô cổ, đưa tay vào ngực sờ túi rượu.

Nhưng không sờ thấy gì, bèn rút tay ra.

“Đại đồ hộ...” Một cận vệ đi theo sau lưng, vừa lên tiếng đã bị ngắt lời.

“Không được tiết lộ nửa chữ về cuộc thăm vấn hôm nay.”

“Vâng.”

Phục Đình mới bảo: “Nói tiếp đi.”

Cận vệ bẩm báo: “Hôm nay phu nhân vào thành một chuyến, chỉ định người đi theo hộ tống.”

Chàng nhìn trời: “Đã về chưa?”

“Bẩm, cả đi lẫn về đều an toàn.”

Phục Đình gật đầu, đi tới phòng khách.

Cửa mở ra, có âm thanh khẽ khàng vang lên.

Trước mắt giăng một tầng hơi nước, tinh thần của Tê Tri được tiếng động này kéo về, nàng ngồi dưới đất thẳng người dậy.

Một bàn tay đỡ lấy nàng: “Nàng sao thế?”

Qua đôi mắt đã nhòe, Tê Tri thấy Phục Đình đang đứng trước mặt, nhưng lại như không chân thật.

Phục Đình ở ngoài cửa đã thấy Tân Lộ và Thu Sương hốt hoảng, vừa vào cửa lại thấy nàng ngã dưới đất, nắm lấy tay nàng lại cảm thấy lạnh lẽo, bèn nâng mặt nàng lên để nàng nhìn thẳng vào mình, mới phát hiện mắt nàng đã đỏ, còn thấp thoáng ánh lệ.

Chàng nhú mày, sờ thấy cánh tay nàng cũng lạnh buốt, bèn kéo nàng vào lòng: “Rốt cuộc nàng làm sao vậy hả?”

Tê Tri ngửi được mùi trên người chàng, lập tức ôm cổ chàng.

“Đừng hỏi gì cả, để thiếp ôm chàng.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Phục Đình cảm thấy người nàng đang run bần bật, bèn ôm lấy eo nàng để nàng ngồi trên người mình, ôm chặt nàng, trong lòng khó chịu: “Nàng trả lời thật cho ta, đã khá hơn chưa?”

“Ừm...” Tê Tri vui mặt vào hõm vai chàng, nhớ lại những lời kia, cánh tay bắt đầu siết chặt.

Bỗng một âm thanh cao giọng hô to “thánh chỉ đến” theo ngọn gió đêm đưa tới, ở bên ngoài, Tân Lộ bẩm: “Gia chủ, có ngựa chiến đưa thánh chỉ tới, lệnh người tiếp chỉ.”

Nàng ngẩn người, buông tay ra.

Phục Đình nắm lấy tay nàng: “Để ta.”

Đang định đứng dậy thì Tê Tri kéo chàng lại. Chàng ngoái nhìn, thấy nàng lau mắt, vuốt tóc mai, đến khi ngẩng lên thì tóc đã không loạn, là dáng vẻ đoan trang như thường.

Nàng đứng dậy nói: “Để bọn họ đến đi.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Trong ngoài hành quán trang nghiêm không tiếng động, chúng người hầu quỳ dưới đất, một nội thị trẻ tuổi từ trong cung dẫn theo hai ba tùy tùng đến, đứng trước cửa phòng tuyên đọc thánh chỉ ——

Con trai của An Bắc Đại đô hộ bị ám sát, cần đề phòng nghiêm ngặt, lệnh quan phủ Lạc Dương điều tra kỹ thích khách.

Áu tử bị kinh động, huyện chủ Thanh Lưu không nên lên kinh, thay vào đó cứ tịnh dưỡng chăm con, ban thưởng ngàn vàng trấn an.

Ngoài ra, thế tử Quang vương Lý Nghiên cũng không cần đi theo, nay quay về Quang Châu đợi lệnh.

Ở trong cửa, Tê Tri ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt lạnh thấu xương.

Đoán được kiểu gì ông ta cũng vờ vĩnh ân cần, nhưng chẳng ngờ được câu cuối, thế mà lại muốn Lý Nghiên quay về Quang Châu.

“Đợi lệnh gì?”

Nội thị nhỏ giọng ôn ền: “Không biết, đây là thánh chỉ thánh nhân đặc lệnh truyền cho huyện chủ Thanh Lưu, mời huyện chủ tiếp chỉ.”

Phục Đình nhìn sang bên, nước mắt Tê Tri đã khô, nét mặt lạnh lùng không cảm xúc.

Thực ra chàng cũng không ngờ thánh nhân lại đổi kế hoạch giữa chừng, bỗng cho Lý Nghiên quay về thái ấp.

Chàng vươn tay, lặng lẽ nắm lấy cổ tay Tê Tri.

Tê Tri như được cái nắm ấy kéo về, chậm rãi lên tiếng: “Tiếp chỉ.”

Truyền thánh lệnh xong, người tới ra về.

Những người khác cũng lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người, Phục Đình hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Sợ nàng vẫn không thoải mái.

Tê Tri đứng trước mặt chàng, lạnh lùng bật cười: “Đang nghĩ thánh nhân đúng là rộng lượng, còn ban thưởng ngàn vàng trấn an cơ đấy. Đã đi tới nước này rồi lại đột ngột đổi ý, muốn A Nghiên về Quang Châu, muốn thiếp tịnh dưỡng, ý tứ này, chính là muốn triệu mình chàng vào kinh.”

Giọng nhẹ bằng, nhưng Phục Đình vẫn nhận ra ý trào phúng trong đó, thấp giọng bảo: “Nhất định thánh nhân có nguyên nhân của mình.”

Đúng vậy, Tê Tri cười nhạt, nguyên nhân chính là muốn tách bọn họ ra, để Phục Đình một mình vào kinh, để Lý Nghiên quay về thái ấp một mình.

Phục Đình là trụ cột của đất Bắc, là thống soái của sáu quân, thánh nhân tuyệt đối sẽ không động đến chàng, mà cũng không động nổi, trái lại còn muốn lôi kéo chàng, nên mới tiếp tục triệu chàng vào kinh, nhưng còn Lý Nghiên?

Sau khi quay về Quang Châu, thứ chờ đợi cậu bé là gì?

Nàng chậm rãi nhìn sang Phục Đình: “Vậy chúng ta cũng chỉ có thể toại nguyện cho ông ta thôi sao?”

Phục Đình nhướn mày: “Sao lại nói thế?”

Tê Tri cup mắt rồi lại nhìn lên, cười bảo: “Chỉ là cảm khái thôi mà.” Nàng đi ra ngoài, “Thiếp đi báo cho A Nghiên đây.”

Phục Đình kéo nàng lại: “Nàng nghỉ đi, cứ để ta.”

Tê Tri dừng bước, bị chàng đẩy vào trong, nhìn chàng đi ra ngoài.

Phục Đình ra khỏi cửa, đi chưa bao xa thì dừng chân, hỏi cận vệ phía sau: “Có biết nàng đã đi đâu không?”

Cận vệ đáp: “Phu nhân đến một quán trà trong thành Lạc Dương.”

“Của hiệu buôn hình cá?”

“Vâng.”

Phục Đình nghĩ bụng, nếu chỉ đến hiệu buôn một chuyến thì đã không tới mức như vậy.

Nhìn dáng vẻ của nàng thì trông như đã biết được gì đó.

Thánh nhân tự dưng đổi ý vào lúc này, có lẽ vì thế cục trong triều có thay đổi.

Nhưng thánh tâm quá rõ ràng, chính là phải thâm tóm bằng được Quang Châu.

Bởi vì chỉ là ‘đội lệnh’, chứ không phải là ‘đội phong tước’.

Trời nhá nhem, Lý Nghiên đang bận rộn ở trong phòng, hai tùy tùng ở hành quán tới giúp cậu thu dọn.

Cậu đứng trước cửa, nhìn Phục Đình mặc quân phục: “Dượng nói thật à?”

Phục Đình gật đầu.

Lý Nghiên cứng họng, không biết phải nói gì.

Thật sự không lường nổi thánh nhân lại bỗng đưa ra thánh chỉ như vậy.

Phục Đình nói: “Yên tâm, dượng sẽ đích thân hộ tống cháu về.”

“Cám ơn dượng ạ.” Lý Nghiên cúi đầu, một hồi sau mới nói: “Cháu đi gặp cô đã.”

Phục Đình gật đầu, gọi cận vệ tới chuẩn bị đội ngũ.

Lý Nghiên im lặng đứng một lúc thật lâu rồi mới đến trước phòng Tê Tri, khi tới ngoài cửa phòng thì trời đã tối đen.

Tân Lộ và Thu Sương đứng hai bên cửa, trông thấy cậu thì không khỏi giơ tay áo lau mắt, thực sự bịn rịn không nỡ nhưng vẫn gượng cười.

“Thế từ tối thật đúng lúc, gia chủ đang chờ đấy ạ.”

Lý Nghiên bước vào, trong phòng sáng rực ánh nến, bàn ghế đã bày xong, trên bàn là đồ ăn thức uống.

Một bụng lời muốn nói tắc trong cổ, cậu đi tới mấy bước, cất tiếng gọi: “Cô ơi.”

Tê Tri đã ngồi sau bàn, ôm Chiêm Nhi vào lòng, gật đầu với cậu: “Ngồi xuống đi, đây là tiệc tiễn cháu lên đường.”

Lý Nghiên không nói gì thêm, chậm rãi đi tới, ngồi sau bàn ở dưới nàng.

Thức ăn trên bàn chẳng xa lạ, thịt dê chưng, canh hầm xương, toàn là mấy món cậu từng ăn ở đất Bắc, hầu hết là thức ăn của người Hồ, kém xa đồ ăn tinh xảo của Trung Nguyên, thậm chí có thể nói là dân dã.

Tê Tri nói: “Dặn riêng đầu bếp ở đây làm đấy, có điều làm vội quá, không biết mùi vị có giống khi ở đất Bắc không, sau này về Quang Châu, e là cũng không ném lại được.”

Lý Nghiên ngẩng đầu nhìn nàng, lại nhìn Chiêm Nhi trong lòng nàng.

Chiêm Nhi chỉ đang thấy vui vẻ, giơ tay vung vẩy về phía Lý Nghiên, miệng bi bô ê a. Tê Tri bắt lấy bàn tay bé tí không yên phận của cu cậu, nói: “Ăn đi.”

Lý Nghiên cầm đũa lên, nghĩ đến việc sắp phải chia tay nhau mà phiền lòng, cụp mắt nhìn mấy đĩa thức ăn trước mặt, không động đũa nổi: “Cô yên tâm, ở đất Bắc lâu thế rồi, kiểu gì cũng phải quay về. Sau khi về cháu sẽ chống đỡ phủ Quang vương thật tốt, nhất định sẽ không khiến cô thất vọng. Chỉ là không hiểu vì sao thánh nhân không muốn gặp cháu nữa, mà lại bảo cháu về Quang Châu, không lẽ thánh ý có sắp xếp khác?”

Tê Tri mỉm cười, mắt nhìn thẳng cậu: “Mấy chuyện cháu nói đều là chuyện nhỏ nhặt. Cháu chỉ cần nhớ, thánh nhân sẽ không bao giờ trả lại phủ Quang

vương cho cháu, mãi mãi sẽ không.”

Lý Nghiên kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Nên cháu phải dự liệu tình huống xấu nhất, còn về những chuyện khác, đợi cháu về phủ Quang vương rồi tính sau.”

...

Khi Phục Đình quay trở lại phòng thì Lý Nghiên đã đi.

Trong phòng yên ắng, Tê Tri ngồi sau bàn, mắt nhìn lên giương, lòng lại chẳng yên.

Chàng nhìn sang, trên giường là Chiêm Nhi đang say giấc ngủ ngon.

Chàng đi tới, vén vạt áo ngồi xuống trước mặt nàng.

Tê Tri hoàn hồn, đưa đũa cho chàng, đẩy cốc rượu trước mặt tới gần chàng.

Phục Đình nhìn lướt qua, nói: “Giờ mà còn bảo ta uống rượu?”

Đây cũng chẳng phải chuyện đáng ăn mừng.

Nàng nghĩ cũng phải, đoạn bật cười: “Không uống thì thôi.”

Phục Đình chiều theo nàng, vẫn cầm cốc rượu lên nhấp một hớp, rượu Trung Nguyên quá ấm quá nhạt, chàng uống không quen.

Tê Tri thấy giọt rượu dính bên môi chàng thì đưa tay lau giúp chàng.

Phục Đình bắt lấy tay nàng, nhìn thẳng vào nàng: “Lo cho Lý Nghiên hả?”

Nàng nghĩ, đoạn đáp: “Không lo.”

Chàng hỏi: “Vậy tại sao lại ngăn người như thế?”

“Thiếp đang đợi chàng.” Nàng chớp mắt, “Có chuyện muốn nói với chàng.”

“Nói đi.” Phục Đình buông tay nàng ra, đợi nàng nói tiếp.

Tê Tri muốn lên tiếng, cánh môi hé ra rồi lại khép lại, nhìn gương mặt chàng gần kề, ánh mắt chuyển từ chớp mắt chàng xuống, rơi lên đôi môi mỏng của chàng. Bỗng nàng ghé tới, hôn một cái.

Hai mắt Phục Đình tối sầm, duỗi tay ôm lấy nàng, cúi đầu dán vào tai nàng: “Đây là chuyện nàng muốn nói?”

Tê Tri ngẩng đầu lên, lồng ngực phập phồng, thấp giọng gọi chàng: “Tam lang...”

Mới mở miệng, Phục Đình đã không đợi nàng nói tiếp, tay chạm vào eo nàng kéo nàng lại gần.

Bàn bị đẩy ra, Phục Đình liếc con trai đang nằm trên giường, buông nàng ra rồi đứng dậy đi tới, ôm con ra ngoài.

Tê Tri đứng lên theo, tim đập quá nhanh, suy nghĩ trống rỗng.

Phục Đình nhanh chóng quay về, khép cửa lại đi đến, lập tức ôm nàng.

Tiếng còi áo sột soạt vang lên, Tê Tri bị đặt trên bàn cao, ngay đến nàng cũng không hiểu nổi vì sao lại bỗng vội vã đến thế, tay kéo vạt áo chàng ra, chân quặp lấy hông chàng.

Một khắc sau, tâm trạng trở nên căng thẳng, hình ảnh xung quanh bắt chợt dừng lại, chỉ còn lại mỗi gương mặt người đàn ông này.

Cảm xúc dâng trào mạnh mẽ ập tới, gần như khiến nàng ngã ngửa.

Phục Đình đứng trước người, ôm chặt lấy nàng, hơi thở ngày một nặng nề.

Hai tay nàng vô thức tìm kiếm chỗ chống, nhưng cuối cùng không biết chống vào đâu, đành đỡ lấy vai chàng.

Đờ không được thì lại ôm chặt cổ chàng.

Ánh đèn hắt bóng người, bọn họ chuyển từ trên bàn qua nơi khác.

Cuối cùng quay về bên giường.

...

Cho tới khi ngọn nến tối đi, Tê Tri đưa cánh tay trắng ngần ra khỏi màn thì bị kéo về.

Nàng vịn vai Phục Đình, vuốt vết sẹo sau lưng chàng, tựa vào tai chàng, hỏn hên nói nhỏ: “Thiếp muốn đi cùng A Nghiên về Quang Châu.”

Phục Đình ôm nàng, ngoái đầu nhìn nàng: “Đây mới là chuyện nàng muốn nói?”

Nàng gật đầu: “Ừm.”

Phục Đình không lên tiếng, chẳng trách nàng bảo không lo, thì ra là đã có quyết định này.

Tê Tri không nói thêm, im lặng vùi vào hõm vai chàng, chờ đợi phản ứng của chàng.

Bên tai có thể nghe được nhịp đập con tim chàng.

Phục Đình nhanh chóng suy nghĩ, cân nhắc một phen: “Cũng được, thánh chỉ chỉ bảo nàng tịnh dưỡng, mà tịnh dưỡng ở Quang Châu cũng không khác gì.”

Cánh môi Tê Tri động đậy, cuối cùng mím lại.

Sáng sớm hôm sau, trong ngoài hành quán lu bù cả lên.

Lúc Tê Tri tỉnh, Phục Đình đã ra ngoài sắp xếp.

Nàng ngồi dậy, toàn thân mỏi nhừ, đưa mắt nhìn bốn phía, dấu vết phóng túng tối qua vẫn còn đó.

Tay vuốt ve giường nhỏ rồi mặc xiêm áo vào đứng dậy, chân trần đi tới cạnh bàn, lấy bút mực ra, ngồi xuống, im lặng đối mặt với tờ giấy.

Thánh nhân đã tuyệt tình với phủ Quang vương, nhưng vẫn chưa đoạn tuyệt hẳn với phủ đồ hộ An Bắc.

Nàng rất rõ điểm ấy.

Giống như nàng đã nói với Lý Nghiên vậy, nếu đã quyết tâm về Quang Châu thì phải dự liệu tình huống xấu nhất.

...

Nửa canh giờ sau, Tê Tri đi ra ngoài, xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Nàng lấy con dấu ở trong tay áo ra, đưa cho Thu Sương đứng đằng sau: “Đóng dấu rồi phái người thúc ngựa đưa tới phủ Quang vương, dựa vào nó có thể điều người tới đón chúng ta.”

Đây là ấn tín riêng của Quang vương anh trai nàng.

Thu Sương vội nhận lấy rồi đi.

Tê Tri đi tới trước đội ngũ.

Phục Đình đang đeo đao, thấy nàng đến thì nhìn lướt qua nàng, thấp giọng hỏi: “Đã thu dọn đồ xong chưa?”

Nàng gật đầu, nhìn vào mặt chàng.

Đáp, Tân Lộ và Thu Sương ắt cũng thu dọn xong.

Phục Đình bị nàng nhìn không chớp mắt, chàng lại đưa mắt nhìn đội ngũ: “Tối qua ta tưởng nàng muốn nói chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện khiến nàng không thoải mái.”

Tê Tri nhìn đi nơi khác: “Không có chuyện gì đâu.” Phục Đình nhìn nàng: “Thật chứ?”

“Thật.”

Chàng đỡ nàng lên xe: “Lên xe thôi.”

Thực ra chàng đã biết hôm đó Thôi Minh Độ cũng đến quán trà, nhưng chàng không tới mức nghi ngờ Tê Trì, chỉ là đoán được chuyện hai người đã nói.

Lý Nghiên ở gần đó vừa nhảy lên ngựa, thấy Tê Trì thì đi tới cất tiếng: “Cô ơi...”

Trước lúc lên đường cậu mới biết chuyện cô cũng muốn quay về Quang Châu cùng.

“Đi thôi.” Tê Trì ngắt lời cậu, đi tới cạnh xe ngựa.

Tân Lộ đi đến thất áo choàng cho nàng, nàng đặc biệt dặn ôm Chiêm Nhi vào trong xe nàng.

Ở đằng xa, có quan viên trong thành Lạc Dương nghe được tin nên tức tốc chạy tới đưa tiễn, chừng cả thấy mười người đứng bên đường, vừa thấy xe lăn bánh thì chấp tay thi lễ.

Nhưng không cần nhìn cũng biết là đến tiễn Phục Đình.

Giờ đây có ai không dám coi trọng Phủ đô hộ An Bắc.

Còn về thể tử phủ Quang vương, có lẽ chẳng ai để ý.

...

Xe ngựa lên đường, tiến về Quang Châu.

Lần này đi rất xa, Phục Đình muốn hộ tống Lý Nghiên, nhưng không thể kéo dài quá lâu nên phải đi đường tắt.

Tránh những thành trấn lớn phải đi ngang trên đường, chỉ đi đường nhỏ qua thôn, tuy khó đi nhưng một là tránh được tai mắt, hai là đỡ các quan viên khác chiều dài, nếu không thì sẽ còn rề rà hơn cho xem.

Trên đường đi, Tê Trì gần như không nghỉ tay, cứ ôm Chiêm Nhi mãi.

Gần đây Chiêm Nhi đã biết bò biết ngồi nên khá bướng, hờ tì là lại nhích tới nhích lui trong xe, miệng bập bẹ gì đó người khác nghe không hiểu.

Tê Trì ôm cậu, dạy cậu gọi “mẹ”.

Gió thổi rèm bay, cu cậu há miệng cũng chỉ biết ê a.

Vẫn còn sớm quá, nàng bèn thôi.

Nàng ôm Chiêm Nhi vào lòng, vén rèm lên trông ra ngoài, Phục Đình thúc ngựa hộ tống bên cạnh, Lý Nghiên đi theo sau, xa xa là đồng ruộng hoa màu, trong gió có mùi hương thân thương.

Đã có thể cảm nhận được hơi ấm phương Nam rồi.

Chập tối, đội ngũ đến một quan dịch, vẫn còn cách Quang Châu một đoạn.

Tê Trì ôm Chiêm Nhi xuống xe.

Trước quan dịch là đội hộ vệ đeo đao đứng thẳng, một nhóm mấy trăm người, vừa thấy nàng thì lập tức hành lễ, đồng thanh hô lên: “Huyện chủ.”

Sau đó quay sau Lý Nghiên, hô: “Thế tử.”

Phục Đình xuống ngựa, nhìn lướt qua, hỏi nàng: “Của Phủ Quang vương?”

Tê Trì ừ một tiếng, chính là binh sĩ trong phủ Quang vương mà trước đó nàng đã bảo Thu Sương đi lo liệu.

Phục Đình nhìn họ rồi lại nhìn nàng: “Không muốn ta đưa đi nữa à?”

“Đến đây được rồi, thánh nhân sẽ gọi chàng tới Trường An bất cứ lúc nào.” Nàng nhìn chàng, đoạn quay người đi vào quan dịch.

Phục Đình hiểu cái nhìn của nàng, nhắc chân bước theo.

Mọi người tranh thủ tháo xe cho ngựa nghỉ, tạm thời ở lại quan dịch.

Vào phòng, Tê Trì ôm Chiêm Nhi, đứng bên cửa sổ.

Phục Đình đi vào, nhìn dáng vẻ của nàng thì bỗng có cảm giác phải chia tay, đến gần nói: “Ta có mang theo đồ đây, đưa cô cháu nàng đến nơi rồi thì sẽ

đi thẳng đến kinh đô, bao giờ về sẽ tới đón nàng.”

Tê Tri không lên tiếng.

Phục Đình nhìn Chiêm Nhi trong lòng nàng, phát hiện nàng đã ôm con mấy ngày liên tục, thế là tháo đao ra, đưa tay tới: “Đề ta.”

Tê Tri không đưa vội, đầu áp vào trán Chiêm Nhi rồi mới trao con cho chàng.

Chiêm Nhi còn ê a hai tiếng, không muốn rời khỏi vòng tay nàng, cuối cùng bị Phục Đình ôm chặt, chỉ đành ngoan ngoãn kéo cổ áo quần phục của chàng.

Chàng nghĩ, sắp chia tay rồi, thế mà không thấy oát con gần gũi với chàng.

Bỗng Tê Tri nói: “Đề Chiêm Nhi đi theo chàng đi.”

Chàng nhìn sang: “Vì sao?”

“Đi theo chàng thiếp mới yên tâm.”

Phục Đình không nói gì, quan sát nàng từ trên xuống dưới: “Không lẽ nàng sợ phủ Quang vương không an toàn?”

Tê Tri lắc đầu, dĩ nhiên phủ Quang vương an toàn rồi, nếu không nàng cần gì quay về.

Nàng lấy một túi gấm ở trong tay áo ra đưa cho chàng: “Trên đường về chàng nhớ xem nó nhé, giờ chúng ta tạm chia tay nhau ở đây.”

Phục Đình một tay ôm Chiêm Nhi, tay còn lại nhận lấy đồ.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Khi Thu Sương đem ấn tín riêng của Quang vương tới trả cho Tê Tri, đúng lúc trông thấy Đại đô hộ đi ra khỏi phòng, trong tay còn bế Chiêm Nhi.

Nàng vội lui ra nhường đường, chỉ thấy Đại đô hộ đi thẳng ra ngoài.

Đội người đi xa rồi, nàng ta mới bước vào trong, thấy Tê Tri đứng bên khung cửa sổ trông ra ngoài.

“Gia chủ, Đại đô hộ như thế...”

“Chàng đi rồi.” Tê Tri nhìn bên ngoài, không động đậy.

Ở ngoài kia ngựa hí tiếng dài, Phục Đình ngồi lên lưng ngựa, nhìn về phía nàng rồi quay đầu đi, bóng dáng dần dần khuất khỏi tầm mắt.

Chiêm Nhi nằm trong lòng nhũ mẫu trên xe.

Thu Sương ngạc nhiên, lại không biết phải nói gì.

Tới khi cả đội ngũ đã rời đi, Tê Tri ngược mắt nhìn lá cờ bay phấp phới trên quan dịch, trên đó viết: quan dịch đường Hoài Nam.

Ở tuyến đường Hoài Nam có rất nhiều quan dịch, nhưng nơi đây là chỗ bọn họ chia tay.

Nàng không ngoái đầu, chỉ vờn tay ra.

Lúc này Thu Sương mới sực tỉnh, vội đặt ấn tín vào tay nàng.

Tê Tri thu về, ngón tay nắm lại, cảm giác ôm Chiêm Nhi trong lòng sắp biến mất.

Sau đó bàn tay kia luồn vào trong áo, lấy một cuốn sổ ra đưa cho Thu Sương: “Giao cho thương đội đi chuẩn bị, xong xuôi thì đốt cuốn sách này đi.”

Thu Sương mở ra xem, kinh hãi tròn tròn mắt, thậm chí còn nhìn ra cửa một cái, run run thấp giọng: “Sao gia chủ lại muốn thương đội mua những thứ này... Mấy thứ này, mấy thứ này là trọng tội đấy ạ.”

“Thế thì sao?” Tề Trì bật cười, nhớ đến Phục Đình và Chiêm Nhi vừa rời đi, nàng nói nhỏ: “Phù Quang vương bây giờ còn cần gì sợ ai?”

...

Phục Đình đi được nửa đường, bỗng có người đưa thư giục ngựa phi từ Lạc Dương tới đưa tin.

Chàng ghìm ngựa dừng lại, nhận lấy thư, đọc xong thì hạ lệnh chờ tại chỗ.

Gần đây chỉ có thôn quách, không thể dừng chân được, mà trước mặt chỉ có một vùng đất không bằng phẳng cho lắm, thế nên đành phải chờ tại chỗ.

Ban đầu mọi người chẳng được dừng chân, nay vừa hay có thể nghỉ ngơi dưỡng sức.

Phục Đình vừa xuống ngựa thì nghe thấy Chiêm Nhi khóc, nhũ mầu ở trong xe phải dỗ liên tục.

Xưa nay nhóc con rất ngoan, bình thường đâu có khóc nhiều.

Chàng bảo hộ vệ: “Ôm tới đây.”

Một cận vệ lập tức đi truyền lời, nhũ mầu nghe thế thì thất kinh, còn tướng Đại đô hộ chê bà không chăm sóc chu đáo, vén màn xe lên, nom nớp giao đứa trẻ.

Cận vệ ôm Chiêm Nhi tới, Phục Đình nhận lấy, lúc này cu cậu đã thôi khóc, chỉ là vẫn còn sụt sịt.

Phục Đình giờ ngón cái lau nước mắt trên mặt con, tính nói “nam tử hán khóc cái gì”, nhưng lại nghĩ đứa gì vẫn còn nhỏ, thế là vỗ vào lưng con trai, ôm cu cậu đi tới dưới bóng cây gần đó.

Mặt trời chói chang nhưng nắng chẳng gắt.

Các cận vệ đi theo Phục Đình đã lâu, hiểu rất rõ bản tính uy nghiêm của chàng, đã bao giờ thấy chàng chăm sóc trẻ nít lần nào, thế là cả đám đưa mắt nhìn nhau, rồi coi như không thấy gì.

Đợi khoảng ba canh giờ, từ xa có vó ngựa rầm rập.

Một người cưỡi ngựa phóng vụt tới.

Người trên lưng ngựa nhảy xuống, vừa mở miệng đã gọi: “Tam ca!”

Chính là La Tiểu Nghĩa, đã vào Trung Nguyên nên chỉ mặc y phục Hồ bình thường, mới nhìn qua suýt không nhận ra là tướng quân.

Phục Đình ôm Chiêm Nhi đi ra: “Sao đệ lại đến đây?”

Người đưa tin vừa rời tới chính là để đưa tin nói hần đã tới, đang tìm bọn họ.

La Tiểu Nghĩa đuổi đến cũng thật khéo, cấp tốc chạy tới Lạc Dương thì đúng lúc bọn họ rời đi, mà chẳng biết là đã đi đường nào, đành phải nhờ người hỗ trợ đưa tin, còn mình tự chạy đến.

Cũng may đuổi theo đúng đường.

“Thì đệ tính tiếp ứng A Thuyền như huynh đã dặn, nhưng nàng ấy bảo có tin tức muốn đích thân nói với huynh.” La Tiểu Nghĩa ngượng ngùng, thực ra cũng biết chắc chắn Tào Ngọc Lâm cảm thấy tin tức quan trọng, song nói như thế lại có vẻ mình không được Tào Ngọc Lâm tin tưởng. “Đệ cảm thấy tình hình không đúng, con có chuyện khác muốn nói với tam ca.”

“Chuyện gì?” Phục Đình hỏi.

La Tiểu Nghĩa xán tới, nói nhỏ: “Mới đây trong phủ Hãn Hải phát hiện ra thêm mấy kẻ lén lút, vì không phải người Đột Quyết nên đệ không động tới chúng...”

“Lại tới kiểm tra nàng ấy?”

“Không phải.” La Tiểu Nghĩa lắc đầu, biết chàng đang nói chuyện điều tra tiền bạc, bèn bảo: “Không phải điều tra tẩu tẩu. Thân phận đó của tẩu, nếu không phải hỏi trước chính tẩu ấy tự lộ chân tướng với chúng ta thì chưa chắc chúng ta đã tra ra, thế thì người khác làm gì tra được. Lần này là điều tra về thế tử.”

Hần ti mi kẻ, nhóm kia có khoảng ba bốn người Trung Nguyên, hẳn là người và chuyện có liên quan tới Lý Nghiên là điều bị điều tra hết, ngay cả thầy giáo từng dạy Lý Nghiên ở trong phủ đô hộ cũng không bỏ qua.

Phục Đình nặng mặt: “Sau đó thì sao?”

“Đệ đã... với chúng.” La Tiểu Nghĩa làm động tác cắt cổ.

Cách cũ, nhưng rất dứt khoát.

Để bảo vệ thân phận kinh doanh ngầm của tàu tàu, điều tra được nửa lập tức xóa sạch, dĩ nhiên thể tử liên quan đến tàu tàu nhà hán cũng cứ thế mà làm.

Có điều, hán lạng lẽ bổ sung một câu: “Chỉ là không biết vì sao lại điều tra thể tử, cậu ta cũng chỉ là một đứa trẻ, một mình theo tàu tàu đến đất Bắc không khác gì kẻ ăn nhờ ở đậu, không hiểu còn làm gai mắt ai được đây?”

Phục Đình không để lộ sắc mặt và cũng không trả lời, chỉ gật đầu: “Được rồi.”

Có lẽ thánh nhân muốn đổi biện pháp. Nhưng đến lần nào thì chặt đứt lần ấy, cũng tiện cho họ cắt đứt con đường này.

La Tiểu Nghĩa nghe thể thì yên tâm, chứng minh mình không làm sai, lúc này mới thả lỏng nhìn Chiêm Nhi trong lòng chàng, rồi lại ngó trái dòm phải: “Tàu tàu đâu, thể tử nữa? Sao tam ca lại bỏ con vậy?”

Phục Đình nói: “Đã về Quang Châu rồi.”

Hán ngăn ra: “Là sao, tam ca và tàu tàu cãi nhau hả?”

Cãi nhau tới mức về nhà mẹ luôn?

Phục Đình lườm hán, sự nhớ đến túi gấm kia.

Thực ra chàng không muốn chia tay nhau lúc này, Tê Trì nói: khi chàng thấy nó thì sẽ hiểu, thiếp sẽ cho chàng một câu trả lời.

Lúc đó chàng mới gật đầu.

Chàng nhìn xuống Chiêm Nhi vẫn đang dẫu môi trong lòng, vừa rời đi đã khóc, chắc là cũng nhớ nàng.

“Ôm đi.” Chàng đưa Chiêm Nhi cho La Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa chà hai tay vào bên hông rồi đưa ra ôm.

Thế mà Chiêm Nhi cứ gục vào vai Phục Đình.

So với Tê Trì, đúng là cu cậu không quán Phục Đình lắm, nhưng so với La Tiểu Nghĩa thì hiện tại chàng là người gần gũi nhất, khó trách cu cậu phản ứng như vậy.

Phục Đình vỗ vào lưng con, vẫn giao con cho La Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa cũng nhanh trí, vừa bế đã lập tức dỗ dành: “Cháu ngoan nào, chú đưa cháu sang bên chơi nhé.” Vừa nói vừa đi tới dưới bóng cây.

Phục Đình đi ra hai bước, lấy túi gấm ở trong ngực ra.

Mở ra, bên trong là một xấp giấy, nhiều tới mức khó đếm nổi, chàng càng nhìn thì ánh mắt càng tối lại, cho tới khi xem xong tờ cuối cùng, tay chàng siết chặt, xoay người rời đi: “Quay về quan dịch!”

La Tiểu Nghĩa kinh hãi, ngoái đầu trông lại, vội ôm Chiêm Nhi đi tới.

Nhũ mẩu đã nhanh nhẹn chạy tới, đón lấy đứa trẻ đi vào xe.

Người lên ngựa thì lại lên ngựa, người về xe cũng đã lên xe, lập tức đội ngũ quay đầu, dọc theo đường cũ đi về quan dịch lúc trước.

...

Không biết bao lâu trôi qua, trong tầm mắt xuất hiện lá cờ phên phật của quan dịch đường Hoài Nam.

Phục Đình một người một ngựa, quất roi ngựa phi nhanh tới.

Các quan dịch vừa đưa tiễn một nhóm khách quý rời đi, đang còn quét dọn, thấy chàng xông tới thì sợ hết hồn, phát hiện thì ra là Đại đô hộ vừa rời đi, vội lật đặt làm lễ.

Phục Đình xuống ngựa, đi thẳng vào trong.

Đi tới trước căn phòng vừa nãy, đẩy cửa ra, nhưng bên trong đã trống trơn.

Chàng nắm chặt roi ngựa, xoay bước quay về, vừa vào sân đã hỏi: “Người ở đây đâu rồi?”

Một quan dịch dè dặt đáp: “Đại đô hộ đang hỏi huyện chủ Thanh Lư ư? Huyện chủ đã rời đi rồi.”

Phục Đình cắn răng, phóng mình lên ngựa tức tốc lao đi.

La Tiểu Nghĩa vừa mới theo đội ngũ dừng lại trước quan dịch thì lại thấy chàng lên đường, kinh ngạc tới mức không nói ra lời.

Cách quan dịch mấy chục dặm, trong một quán trà nhỏ, đại đội nhân mã đi qua tạm thời nghỉ chân ở đây.

Trời đã tối, quán trà cũng đã đóng cửa không tiếp khách.

Ở cửa có dựng lều gỗ, dưới lều có bàn ghế làm từ gỗ thô, nhưng không có đèn.

Lý Nghiên ngồi trên ghế, nhìn sang đối diện, thấp giọng hỏi: “Vì sao cô lại bảo dưỡng đi vậy, ngay tới Chiêm Nhi cũng để dưỡng đưa đi, có phải là có chuyện gì rồi không?”

Tê Tri khép chéo áo khoác lại, xoay mặt về phía cậu: “Cô đã nói với cháu rồi, cháu còn chưa lấy được tước Quang vương thì phải dự trù tình hình xấu nhất. Nay cháu đã thành cái gai trong mắt thiên gia, đâm vào trong thịt, chỉ có nhổ đi mới thống khoái nổi, có lẽ cả cô cũng vậy.”

Lý Nghiên lạnh lùng, nắm lấy vạt áo.

Thật ra cậu cũng đã phát giác, từ lúc cô nói những câu đó trong bữa tiệc đưa tiễn là đã cảm nhận được, chỉ là không dám nghĩ sâu, thì ra cuối cùng sự thật là vậy.

“Cô đang muốn nói với cháu,” Tê Tri bình tĩnh nói: “Trong tôi không được nữa, có lẽ thiên gia không muốn giờ lại bài cũ, nay để cháu quay về thái ấp chắc là muốn dùng thủ đoạn ngoài sáng. Ví dụ như điều tra chuyện của cháu, tạo ra lỗi sai giả cho cháu, thậm chí là tội ác nào đó, cuối cùng có thể quang minh chính đại xử lý cháu, sau đó rút phiên về.”

“Dĩ nhiên,” Nàng nói thêm: “Có lẽ còn có những cách khác, bảo cháu đợi lệnh cũng chỉ là một cách nói đường đường chính chính mà thôi.”

Lý Nghiên không nhúc nhích, như đang dần dần tiếp nạp những lời này, lúc lên tiếng thì ngay tới âm thanh cũng thay đổi: “Nên cô mới cố ý...”

Tê Tri nói: “Bây giờ cô chỉ muốn bảo vệ cháu.”

Lý Nghiên không nói ra, im lặng nuốt câu kế tiếp vào bụng, một lúc sau mới hỏi: “Dưỡng có biết những chuyện này không ạ?”

Tê Tri bỗng im lặng, trong bóng tối từ mù không nhìn rõ vẻ mặt, một lúc sau Tê Tri mới nói: “A Nghiên, dưỡng cháu là anh hùng đất Bắc, mà em trai cháu còn quá nhỏ.”

Đầu đáp một đằng, nhưng Lý Nghiên vẫn nặng nề gật đầu: “Cháu hiểu rồi ạ.”

Tại trước mặt thiên gia, có lẽ làm gì cũng bị gán tội tặc tử phản thần, nay đất Bắc đều do dưỡng cậu chèo chống, Chiêm Nhi lại chẳng hiểu chuyện, thì sao có thể bị kéo vào được.

Cậu còn muốn nói nữa, nhưng bị Tê Tri ngắt lời: “Đợi bao giờ về vương phủ, cô sẽ nói cháu biết nguyên do.”

Có vẻ rất mệt nên nàng không muốn nói thêm.

Nghỉ ngơi lấy sức một lúc, vì lý do an toàn nên vừa lên ngựa là phải tiếp tục lên đường ngay.

Lý Nghiên đứng dậy, bước chân loạng choạng, đi mấy bước mới vững.

Tê Tri ra khỏi lều, Tân Lộ chạy tới đỡ: “Gia chủ, người ở lại nghe ngóng động tĩnh đã đến, nói chính mắt thấy Đại đô hộ quay về quan dịch cũ, hình như Đại đô hộ còn đuổi theo tới đây.”

Nàng ngẩn ra, bước chân gấp gáp, nhưng đi không bao xa bỗng ngoái đầu nói: “Đưa ngựa tới cho ta.”

Lập tức có hộ vệ nhanh chóng dắt ngựa tới.

Tê Tri kéo ngựa, dẫm lên bàn đạp, thúc vào bụng ngựa lao đi.

Mười mấy hộ vệ đằng sau đeo đao lên ngựa, cấp tốc đuổi theo nàng.

...

Trên trời mây bay lững đờng, phản chiếu xuống dưới mảng trắng trong vắt.

Thôn xóm xa xa đang nổi lửa, bên cạnh là đất hoang rộng rãi.

Tê Tri chạy tới đây thì dừng lại, nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập từ xa, ánh trắng hoya quanh bóng người, ngày một rõ ràng.

Nàng bỗng muốn quay đầu rồi đi, tự hỏi sao lại đến đây.

Nhưng không kịp nữa rồi, ý nghĩ này chỉ vừa xuất hiện thì bóng người đằng trước đã đến gần.

Ngựa nhanh chóng lao tới trước mặt, Phục Đình siết cương, nhảy xuống ngựa, sải bước đi nhanh về phía nàng.

Tê Tri nhìn chàng, im lặng xuống ngựa.

Hộ vệ ở đằng sau tiến tới, chàng nhìn lướt qua, quát: “Cút!”

Con tim Tê Tri rét run, vẫy tay một cái.

Hộ vệ lập tức lui ra.

Phục Đình dừng bước, ánh trắng bao lấy người chàng từ đầu vai đến dưới chân, cả cơ thể như được chạm khắc, viền nét hằn sáng.

Chàng nâng tay lên, cầm túi gấm ở trong tay: “Ta hỏi nàng, trong này là gì?”

Tê Tri nói: “Chỉ là ít khế đất của vài cửa tiệm ở đất Bắc.”

Đâu chỉ một vài, toàn bộ khế đất của các tiệm đất Bắc đều ở đây cả. Phục Đình cắn răng: “Vậy tờ kẹp cuối cùng là gì?”

Nàng im lặng.

“Nàng đang đuổi ta đi?” Giọng chàng ồm ồm: “Vẫn muốn đoạn tuyệt với ta ư?”

Gió đêm lướt qua, Tê Tri nhìn bóng người mờ mờ dưới chân chàng, không trả lời được mà cũng thực khó để trả lời.

Phục Đình bước tới một bước, bóng người cao lớn bao trùm trước người nàng: “Nàng đã hạ quyết tâm rồi phải không?”

Rốt cuộc nàng cũng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Nàng muốn gạt ta sang một bên.” Giọng chàng càng trầm hơn: “Nàng muốn làm gì?”

Tê Tri càng không thể trả lời.

Bỗng Phục Đình kéo tay nàng ấn vào ngực: “Không phải nàng muốn nơi này sao? Phục Đình ta một thân thiết cốt, chỉ có mỗi trái tim này là không xá gì, nàng muốn thì tới mà lấy!”

Tê Tri chấn động, kinh hãi ngẩng đầu lên trong tiếng gấm của chàng.

Nàng chưa bao giờ thấy chàng nặng nề đến vậy, dưới ánh trắng mắng sáng mắng tối, đôi mắt chàng âm trầm tới mức đáng sợ.

“Nói đi! Nàng chỉ hư tình giả ý với ta thôi sao?” Phục Đình nhìn nàng chòng chọc: “Hai ta làm vợ chồng đến nay đều là giả ư?”

Tê Tri ngạc nhiên không nói nên lời, tay bị chàng túm chặt, con tim cũng như bị siết lấy.

Mãi không thấy nàng mở miệng, âm thanh Phục Đình bỗng trở nên nghẹn ngào: “Ly Tê Tri, nàng và ta ai mới là giả đây? Lâu như vậy rồi mà ta vẫn không thể ừ ả nàng.”

Tê Tri nhìn hốc mắt hoen đỏ của chàng, lòng nặng trĩu, chua xót khó nói thành lời.

Nàng đã thấy chàng cứng cáp, ít nói, thậm chí là làm chuyện xấu hay bá đạo. Chàng là người hùng của đất Bắc, cũng là tình lang đất Bắc, chưa bao giờ có vẻ mặt như thế.

Cổ họng Phục Đình hoạt động: “Hai ta đã có Chiêm Nhi với nhau, vậy mà rốt cuộc nàng coi ta là gì?”

Chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày hỏi câu này trước mặt nàng.

Tê Tri há miệng, chàng thấy thế thì bỗng buông nàng ra, lùi về sau một bước: “Thôi được rồi, ta coi thường chính mình.”

Chàng nhét túi gấm vào trong ngực nàng, xoay người rồi đi.

Tê Tri thốt lên: “Tam lang.”

Phục Đình dừng bước.

“Sau này... Thiếp còn có thể quay về với mọi người không?”

Nếu sau này nàng vẫn còn sống, liệu có thể đoàn tụ cùng cha con chàng không?

“Ta không chờ nổi sau này.” Chàng lên ngựa, kéo cương rời đi, biến mất vào trong màn đêm.

Tê Tri vô thức đuổi theo mấy bước, cho tới không không nhìn thấy bóng chàng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõi Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Phủ Quang vương nghênh đón chủ nhân trở về.

Tuy đã rời đi một thời gian dài, song trong phủ vẫn nguyên xi như trước.

Những người hầu già đã quét dọn, binh sĩ trong phủ canh giữ nghiêm ngặt.

Tê Tri vào phủ, không cởi áo khoác mà dẫn Lý Nghiên đến từ đường trước.

Ở đây thường xuyên có người quét dọn, hương án sạch sẽ như mới, đồ cúng trước bài vị đều được đổi mỗi ngày, sợi khói lượn lờ trong lư.

Tê Tri nói: “Bây giờ cô sẽ nói cháu nghe nguyên nhân mà cô đã nói lúc ở trên đường.”

Lý Nghiên đã chuẩn bị tinh thần, cảm nén hương rồi đứng một bên nhìn nàng, lắng tai nghe.

Tê Tri nói rất chậm rãi, cũng rất ngắn gọn.

Cảnh ngộ của phủ Quang vương, thái độ của thánh nhân hôm nay...

Chỉ vài câu nhưng Lý Nghiên lại như nghe rất lâu, từng chữ lọt vào tai, cậu kinh hãi ra mặt: “Phụ vương cháu...”

Tê Tri nhìn cậu, từ từ gật đầu.

Lý Nghiên loạn choạng lùi về sau, ánh mắt trống rỗng đờ đẫn, trong đầu chỉ còn lại ký ức phụ vương che chắn cậu dưới thân và hình ảnh phụ vương thoi thóp trên giường bệnh, vì nằm lâu ngày mà mặt mũi ngày hao gầy, ngày lại ngày vị Quang vương được người ngoài khen là “người ngọc” dần teo tóp.

Hồi trước thế tử Ung vương mắng cậu là đồ sao chổi, cậu cũng nghĩ mình là kẻ xui xẻo, vừa ra đời đã không có mẹ, sau lại mất cha, mọi chuyện xui xẻo đều đổ lên đầu cậu.

Thì ra không phải ý trời, mà do người gây nên.

Cậu kinh hãi, bỗng siết chặt nắm đấm, xoay người quỳ xuống, quay mặt về bài vị, dập đầu mấy cái thật mạnh, tới khi ngẩng lên trán đã đỏ bừng, thậm chí còn có vết máu.

Tê Tri rút khăn ra bước tới, nhẹ nhàng lau cho cậu, sau khi nói cho cháu trai nghe chuyện đó, bản thân nàng lại bình tĩnh hẳn.

“Có hận không?”

Lý Nghiên nắm chặt tay tới mức khớp xương kêu *rắc*, trong mắt có ánh nước, không nói nên lời.

Tê Tri gơ tay giữ vai cậu: “Có hận cũng phải nhịn, phủ Quang vương chưa đủ sức báo thù, điều bây giờ cháu có thể làm là có bảo vệ bản thân.”

Cuối cùng Lý Nghiên cũng ngẩng đầu lên, nghẹn ngào tức tưởi.

Tê Tri im lặng nhìn cậu, biết hiện tại cậu rất khó chịu, bản thân nàng cũng thế, nên chỉ có thể để cậu tự bình phục.

Một lúc sau, Lý Nghiên mới như choàng tỉnh khỏi giấc mộng, dùng tay áo lau nước mắt, đứng dậy, chọt gơ ba ngón tay lên trước bài vị của ông bà và

cha mẹ, giọng khản đặc: “Chuyện đã biết hôm nay, con mãi sẽ không quên.”

Dù không thể lấy lại hay vĩnh viễn không lấy lại được công bằng, thì cậu tuyệt đối cũng sẽ không quên những chuyện mà phụ vương và phủ Quang vương đã chịu.

Tê Trì nhìn cậu đứng bên mình, ngày càng thấy được bóng dáng của anh trai trên người cậu. Nàng lấy ấn tín ở trong tay áo ra, đưa cho cháu: “Bình mã phủ Quang vương chỉ có thể do đích thân Quang vương điều động, giờ cháu chưa có tư cách để dùng, nhưng người do phủ Quang vương chúng ta nuôi, dựa vào ấn tín của phụ vương cháu, nếu có gặp chuyện khó khăn thì có thể để bọn họ bảo vệ cháu.”

Lý Nghiên giờ hai tay đón nhận, chà vào con chữ khắc bên trên, lại nhớ đến phụ vương, đỏ mắt nhìn nàng: “Cô đã vì cháu mà trù tính đến bước này, cũng không ngại đối đầu với thiên gia, việc đã thành ra như thế, tới thời khắc này mà cô vẫn lo cho cháu, có thực sự đáng không ạ?”

Nàng cau mày: “Nói nhảm gì vậy hả.”

Lý Nghiên gục đầu rồi lại ngược lên, siết ấn tín trong tay: “Không phải nói nhảm, nếu thiên gia đã có ý đòi lại Quang Châu thì cháu sẽ cho ông ta, phụ vương đã không còn, cháu không thể làm liên lụy tới cô được.”

“Giao thái ấp ra thì cũng sẽ bị đưa đến Trường An, bị nhốt dưới chân thánh nhân.” Tê Trì thấp giọng, mặt lạnh đi: “Nằm dưới tai mắt ông ta, một khi phát hiện cháu đã biết chuyện cũ của phụ vương thì chỉ còn đường chết. Cháu chớ quên, hồi gặp lũ lụt nếu không phải phụ vương dùng tính mạng bảo vệ thì cháu cũng đã chết rồi. Vị kia có lòng dạ nham hiểm tới đâu, hai năm qua không động đến cháu chỉ bởi chỗ dựa của cháu đã đổ, không là gì với ông ta. Nhưng nay tình thế đã thay đổi, ông ta sao có thể giữ cháu lại.”

Lý Nghiên gạt đầu, hốc mắt càng đỏ hơn: “Chính vì biết điều đó nên cháu mới càng không muốn làm liên lụy tới cô, cô đã có gia đình rồi, không lẽ lại còn đeo thêm gánh nặng là cháu...”

“Không lẽ bảo cô nhìn cháu đi vào chỗ chết sao!” Tê Trì bất thành linh quả mắng.

Lý Nghiên bị ngắt lời, không nói thêm.

Đúng vậy, nếu giờ đòi vị trí cậu với cô thì cậu cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Biết rõ không nên nhưng vẫn chẳng nổi, đó không phải là ý nghĩa của hai chữ người thân ư?

Chỉ là cậu cảm thấy xấu hổ với dượng và em trai, người ra sức bảo vệ cậu không chỉ là cô của cậu, mà còn là vợ của dượng cậu, là mẹ của em trai cậu, bảo cậu thờ ơ thế nào đây.

Tê Trì nhìn về phía bài vị, im lặng một lúc lâu mới nói: “Ra ngoài trước đi, cô muốn thấp nén hương.”

Lý Nghiên im lặng đi ra.

Ở bên ngoài, Tân Lộ và Thu Sương đứng đằng xa, thấy Lý Nghiên đi ra, Thu Sương lập tức đi tới phục vụ, Tân Lộ đi sau bước vào cửa, đứng sau lưng Tê Trì nhỏ giọng thưa: “Bẩm gia chủ, vừa nhận được tin ở phía quan dịch, Đại đô hộ đã đi rồi, có vẻ là đến Trường An.”

Tê Trì gạt đầu, tay thấp nén hương.

Tân Lộ lặng lẽ nhìn nàng, lui ra ngoài.

Tê Trì im lặng thấp hương trước bài vị, nhìn ánh nến bập bùng trên hương án, không biết sao lại cảm thấy hình ảnh này quen quen.

Cuối cùng cũng nhớ ra, nàng từng thấp đèn Phật cho anh trai ở trong ngôi chùa tại đất Bắc, trước mắt cũng là ánh nến lay động như thế.

Cũng nhớ trụ trì trong chùa từng nói nàng có nỗi lòng nặng nề khó gỡ.

Sau đó còn bảo nếu nàng không gỡ được lòng thì khó thấy được bản tâm.

Nàng còn nhớ mình đã trả lời: bản tâm của ta không thay đổi, mãi mãi sẽ không.

Thiên gia đã khiến anh trai nàng tan cửa nát nhà, còn nàng hôm nay lại phá hủy chính gia đình của mình để bảo vệ huyết mạch cuối cùng của anh trai.

Bản tâm của nàng không thay đổi, vĩnh viễn không đổi.

Chỉ cần không nghĩ đến Phục Đình nữa, thôi nghĩ tới Chiêm Nhi là nàng có thể làm được.

Giữa tháng tám, tại Trường An.

Hoàng cung nguy nga, trước điện Hàm Quang của đế vương Lý Chính trang nghiêm yên ắng, chỉ có hai nội thị xuôi tay đứng thẳng.

Chưa đến ban trưa mà mặt trời đã chói chang.

Cánh cửa ở điện Hàm Quang đã mở, Phục Đình từ trong bước ra, người mặc quan phục, vừa đi được hai bước thì ngoái đầu nhìn.

Trong cửa điện thấp thoáng bóng đế vương ngồi nghiêm, đầu cúi xuống, khó che lấp được tuổi già sức yếu.

Ở dưới mặt đất trước ngự tọa đầy đồ ném roi.

Một khắc sau chàng nghiêng đầu đi, bước xuống bậc thềm trước điện, ngấm lại tình hình ở trong điện vừa nãy.

Sáng sớm nay trước khi vào điện, có nội thị đứng cạnh cửa nhắc nhở: tạm thời thánh nhân không muốn nghe bất cứ tấu sớ nào liên quan tới phiên vương thái ấp, xin Đại đô hộ chớ xúc phạm thiên nhan.

Nói thế là đủ hiểu đây là sắp xếp từ trước của thánh nhân.

Chàng đứng trong điện báo cáo, cũng nghe thánh nhân hỏi đến chuyện hành thích, thậm chí còn hỏi Chiêm Nhi thế nào. Vốn dĩ chàng muốn nói đến chuyện liên quan tới Lý Nghiên, nhưng rồi nửa chữ cũng không thốt ra.

Từ đầu đến cuối thánh nhân vờn hết thái son, cho tới khi nghe chàng bẩm báo việc trong quân Đột Quyết có xuất hiện mạch đao thì mới nổi giận, thậm chí còn quét hết đồ trên bàn ở trước mặt, lư hương tấu chương gì rơi hết xuống đất, sau đó hạ lệnh cho chàng điều tra triệt để.

Phục Đình cũng không bất ngờ trước phản ứng đó của ông ta, nghe nói hồi trẻ thánh nhân từng bị Đột Quyết tập kích ở biên cương, về sau rất hận Đột Quyết, thế nên mới coi trọng hạ thân có thể chống lại Đột Quyết là chàng.

Lần này gặp vua chỉ hết thời gian hai khắc, cuối cùng, trước lúc rời đi, thánh nhân bỗng hỏi chàng một câu: khanh đã lâu chưa vào triều, có hay qua lại với hạ thần thân quen nào không?

Phục Đình đáp: chỉ là quan hệ xã giao, không tới mức thân quen.

Người duy nhất thân quen thì chỉ là một thể tử chưa được lập tước, trong lòng cả hai đều rõ điều ấy.

Thánh nhân khoát tay, kết thúc buổi triệu kiến ngắn ngủi.

Phục Đình cứ nghĩ mãi về câu nói đó, cảm thấy suy nghĩ hồi trước của mình không sai, đúng là tình thế trong triều đã thay đổi, có lẽ đây mới là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến tình cảnh của Lý Nghiên hôm nay.

Đi thẳng ra bên ngoài, qua hai cửa cung là ra khỏi cung, La Tiểu Nghĩa đang đứng ở chân tường, nói cười với một tiểu nội thị đã dẫn bọn họ vào cung.

Chàng vừa tới thì nội thị cũng đi, lúc gần đi còn nhét gì đó vào trong tay áo.

Là tiền La Tiểu Nghĩa dúm cho.

Phục Đình dắt ngựa ra ngoài.

Qua đoạn này là có cấm vệ quân đứng canh ở cửa cung, tới tận khi ra khỏi cung hẵn, chàng mới nhỏ giọng hỏi: “Đã hỏi được gì rồi?”

La Tiểu Nghĩa dắt ngựa của mình, đến gần nói nhỏ: “Không biết có phải là chuyện hữu dụng không nữa, nghe nói dạo này thánh nhân không qua lại với Ung vương nữa, vì thế mà Ung vương còn cho con trai đi học xa, nhưng thánh nhân vẫn tránh không gặp ông ta, theo lời của nội thị kia thì thậm chí đã có vẻ ghét bỏ.”

“Còn các phiên vương khác thì sao?”

La Tiểu Nghĩa sững sốt: “Sao tam ca biết còn có chuyện của các phiên vương khác? Đúng là nghe nói có hai phiên vương gặp chuyện, Biện vương ngã ngựa qua đồi trong lúc săn thú, Dục vương cũng bị trọng thương bất ngờ, nghe nói ảnh hưởng đến đầu, cả hai người này vẫn chưa thành thân, thấy chắc là tuyệt hậu tới nơi rồi, đúng là tiếc thay.”

Phục Đình cân nhắc trong lòng, toàn là phiên vương cách xa đô thành, khá giống phủ Quang vương.

“Còn gì nữa không?”

La Tiểu Nghĩa nói: “Còn có chuyện này là đệ đoán, nghe nội thị nói hớ một câu, hình như con út của thánh nhân bị bệnh, tính gắng hỏi nữa mà không được. Hầy, trong cung toàn là tính ranh không, lời nào nên nói lời nào không nên nói, miệng kín như bưng.”

Hắn xót là xót mấy đồng tiền kia, khổ sở lắm nay mới có chút tiền dư, nhưng vẫn chưa thoát khỏi dư âm của cái nghèo ngày trước, giờ vì hỏi thăm mấy chuyện này mà tốn không ít tiền.

Phục Đình xâu chuỗi các chuyện lại với nhau, trông có vẻ không liên quan, song đều là chuyện trong tông thất hoàng tộc.

Đương kim thánh nhân đã tới tuổi sáu mươi, dưới gối chỉ có ba mụn con, năm xưa đã mất một người, nay chỉ còn lại hai, một trưởng một út.

Phục Đình ở biên cương lâu ngày nên không biết rõ những chuyện này lắm, tuy vậy cũng nghe đồn xưa nay thánh nhân rất thương yêu con út, đến nay vẫn chưa lập trữ là vì muốn truyền ngôi cho con út.

Nay con út ngã bệnh, thánh nhân lại chú ý đến phiên vương, trong lòng có ý đề phòng, chẳng lẽ đang âm thầm loại bỏ thế lực uy hiếp đến việc truyền ngôi?

Nghĩ tới đây, chàng phóng mình lên ngựa: “Quay về.”

La Tiểu Nghĩa vội đuổi theo chàng, há miệng muốn nói gì đó, nhưng thấy chàng đã thúc ngựa đi tới trước, đành phải khép miệng.

Cận vệ ở đằng sau đuổi theo.

Đến phía đông thành Trường An, hai bên đường thành thang là những cửa tiệm mọc lên san sát, trên đường cái người qua kẻ lại, thấy bọn họ thì vội nhường đường, trước mắt họ xuất hiện một cửa tiệm của hiệu buôn hình cá, bán lãng la tơ lụa, chéch ở góc đối diện là tiệm cầm đồ nhà cao cửa rộng.

Phục Đình dừng ngựa.

La Tiểu Nghĩa cũng đã trông thấy, ban nãy đã muốn nói tới rồi, đến giờ không nhẹn được nữa, đi lên hỏi: “Tam ca, huynh không hỏi chuyện tẩu tẩu à?”

Phục Đình chẳng buồn nhìn hán: “Hỏi chuyện gì của nàng?”

La Tiểu Nghĩa sờ mũi, đây là động tác trong vô thức của hán khi biết có lời không nên nói nhưng vẫn phải nói, thì sẽ ngại ngùng làm thế: “Huynh bảo xem nên hỏi gì, tẩu là phu nhân của huynh, nay thế cục như vậy đang đợi ở Quang Châu, chắc chắn huynh biết có chuyện gì đó rồi.”

“Phu nhân?” Phục Đình nhìn lại, cảnh tượng đêm hôm đó vụt qua trước mắt, tai động dậy, trầm giọng nói: “Chưa chắc nàng ấy đã nghĩ như vậy.”

Tờ giấy kẹp dưới xấp khế đất trong túi gấm ấy là tội trạng nàng tự viết, ghi lại nàng đã lừa thiên gia chuyện ngầm kinh doanh, nếu đến lúc không thể vẫn hồi được thì muốn chàng lấy lý do này mà bỏ nàng, đến trước mặt thiên gia tố cáo nàng để giữ sạch quan hệ với nàng, bỏ xe giữ tướng.

Từ khi Phục Đình thống lĩnh tám phủ mười bốn châu cho đến nay, chưa bao giờ bị người phụ nữ nào dắt mũi dẫn đi như thế cả, mà người phụ nữ này lại còn là phu nhân chàng, muốn vạch rõ giới hạn với chàng, cương quyết tới mức rõ ràng.

Nếu tới mức này rồi mà nàng còn có thể nói dứt là dứt, coi chàng như người ngoài, thế thì chàng chỉ đành chấp nhận là nàng tuyệt tình, chàng cũng chẳng nói gì được nữa.

La Tiểu Nghĩa nhìn quanh, đánh ngựa đi theo, cảm thán một câu: “Thế không tìm tẩu tẩu nữa à?”

Tim? Tim rồi chứ, nhưng nếu thật lòng quay về thì đã không nói gì mà sau này cả.

Phục Đình không đáp, roi ngựa vung lên, lao nhanh rồi đi.

Trong phủ Quang vương, Tê Trì ngồi trước cửa sổ, cảm tin tức Thu Sương vừa đưa đến.

Tin gửi đến từ Trường An Lạc Dương, đi qua hiệu buôn truyền tới đây, do nàng dặn dò thu thập.

Tuy đường tắt kinh doanh có hạn, song vẫn tốt hơn là tai mắt bị kín.

Nàng xem xong, đi tới trước lư hương đốt mấy tờ giấy.

Tạm thời có vẻ gió êm sóng lặng, có lẽ thiên gia sẽ không sốt ruột động thủ, càng là lúc này thì càng không thể loạn được.

“Còn bố trí khác sao rồi?”

Thu Sương thấp giọng thưa: “Giao phó của gia chủ đã được chuẩn bị xong xuôi rồi ạ, tuyến đường, nhân viên, không sơ sót chỗ nào, một khi... thật sự đến thời điểm bất lợi với thế tử, chính là bước tệ nhất, thì cũng đủ để thu xếp cho thế tử rút lui an toàn.”

Nàng lại hỏi: “Bên A Nghiên thì sao?”

“Thế tử đã cảm án tín tự đến phủ doanh rồi ạ.”

Trong phủ doanh là binh mã dưới quyền trực tiếp của Quang vương, Tê Trì cảm thấy Lý Nghiên tự đi là tốt nhất.

Đúng lúc Thu Sương báo: “Thương đội đã lại ra ngoài rồi ạ, theo lời của gia chủ, sau khi làm xong sẽ đốt sổ sách, âm thầm nghe theo căn dặn.”

Tuy phủ doanh có binh mã, song Trung Nguyên thái bình không như biên cương, binh khí đã cũ, nên thương đội muốn mua gang. Gang dùng để nấu binh khí, xưa nay trong triều cấm tự kinh doanh.

Nếu có thể thì cả đời Tê Tri cũng không muốn động đến chuyện mua bán này, thà rằng để bọn họ cả đời này đợi lệnh, mãi không dùng đến.

Thu Surong bấm báo xong thì lui ra.

Tê Tri ngồi một mình, nhìn trăm hoa đua nở ngoài cửa sổ, ánh chiều tà lấp lánh.

Không có gió rét căm căm và những bông tuyết phát phơ ở đất Bắc, ở đây chỉ còn lại nắng ấm chan hòa của riêng Quang Châu, hưng nàng lại thấy không quen.

Vừa nghĩ tới đất Bắc là nàng lập tức ngắt mạch suy nghĩ, vì sợ mình không kiềm chế được.

Một lúc sau, Tân Lộ đi tới: “Bẩm gia chủ, bên ngoài có người cầu kiến.”

Đúng lúc Tê Tri thôi nghĩ, nhìn sang: “Là ai?”

“Nói ra lại sợ gia chủ thấy buồn cười.” Có lẽ là có ý để tâm trạng Tê Tri khá hơn, nàng ta đúng là cười thật: “Chính là cô gái chơi đàn hạc ở Cao Lan Châu hồi đó, lại còn có mặt mũi mà tìm tới cửa.”

Nàng ngẩn ra, đứng dậy bảo: “Mời nàng ấy lại đây.”

...

Trong đình viện, đãi tiệc ngoài trời, người nhanh chóng được dẫn đến.

Tê Tri kéo váy ngồi bên bàn, nhìn cô gái được dẫn đến: “Không ngờ đúng là cô thật.”

Đỗ Tâm Nô mặc váy chèn màu xanh, tươi tắn làm lễ với nàng: “Tiện thiếp cũng không ngờ còn có cơ hội gặp lại phu nhân.”

Tê Tri nhắc tay lên, miễn lễ cho nàng ấy: “Sao cô lại ở Quang Châu.”

Đỗ Tâm Nô cười ái ngại, mặt mày tươi cười: “Thực cũng chẳng dám giấu gì, sau lần từ biệt ở thành Cổ Diệp, tiện thiếp cũng không dám ra ngoài nữa nên mới ở lại Trung Nguyên tiếp tục nâng cao kỹ thuật, giờ đã gặp được phu quân của mình, đang chuẩn bị theo chàng về Trường An, chọn ngày xuất giá. Nhưng trước khi đi vô tình thấy thị nữ của phu nhân bên đường, lại nhớ đến thân phận cao quý của phu nhân, mới nhớ ra nhà ngoại phủ Quang vương ở đây, bèn nghĩ chắc là phu nhân cũng đến nên mới mạo phạm tới thăm, thì ra tiện thiếp lại đoán đúng rồi.”

Tê Tri nghe thế thì mỉm cười, ai mà ngờ được còn có thể gặp lại nhau trong tình cảnh này, lại còn nghe được tin mừng của nàng ấy: “Thế thì ta nên chúc mừng rồi, làm khó cô còn đến báo chuyện vui cho ta hay.”

Cuối cùng trên thế gian này vẫn còn chuyện tốt đẹp xảy ra.

Đỗ Tâm Nô bật cười: “Tiện thiếp là kẻ thấp bé, mấy chuyện nhỏ nhặt này nào dám làm phiền phu nhân, có điều ngày ấy trước khi rời khỏi biên giới, thiếp đã từng nói rồi, đợi tới lúc phổ khúc nhạc mới thì nhất định sẽ mời phu nhân thưởng thức, lúc này vừa khéo làm sao.”

Nhưng có vẻ như tới không đúng lúc rồi.

Nàng ta nhìn hai bên, đã nhận ra khắp vương phủ đều có hộ vệ cạnh chừng, chỉ là dù nàng ta có thấy cũng chỉ làm như không thấy, nhưng cũng nghĩ không biết có nên làm phiền nữa không.

Đang định lên tiếng cáo từ thì nghe thấy Tê Tri nói: “Quá tốt rồi, ta cũng muốn nghe xem, dù gì cũng khó có được cơ hội.”

Đỗ Tâm Nô ngẩn người, nhìn nàng ngồi đó vẫn là dáng vẻ kiều mị khiến con tim rung động như trước, nếu muốn nói có gì khác thì có lẽ là chút u buồn giữa hàng lông mày, chẳng hay vì sao lại có cảm giác như không còn ngày sau.

Có điều nàng ta cũng chỉ nghĩ bụng thế thôi, ngoài mặt bật cười đáp phải.

Tân Lộ sắp xếp, cho người chuyển đàn hạc tinh xảo của nàng ta đến.

Đỗ Tâm Nô vén váy ngồi quỳ ở đối diện, cúi đầu thi lễ với Tê Tri rồi gơ tay lên.

Tiếng nhạc tựa như dòng nước róc rách, đưa nàng quay lại Cao Lan Châu ngày trước.

Tê Tri không biết thời gian bình yên này còn lại bao nhiêu, chỉ riêng khoảnh khắc này là đủ lắm rồi.

Tiếng nhạc biểu đạt tiếng lòng người chơi. Nàng lắng nghe tiếng nhạc biến đổi kỳ ảo, tay gảy lia lịa như nước nhỏ xuống rạch, như rơi vào lòng người,

như người con gái lặng lẽ nhìn lại; giữa chừng lại thiết tha đa diết, như dạt dào cảm xúc, như rượu vào cổ họng, như tương tư vấn lòng; khi lại uyển chuyển như lời thăm thẳm, lúc lại lên cao tựa hót vang; lúc thông thả vui tươi, khi dồn dập khắc khoải...

Nàng như đang nghiêm túc lắng nghe, song dòng suy nghĩ đã trôi dạt về phương nào.

Mấy ngày liên tục bận bịu, nàng cố không nghĩ đến, bây giờ khi những tâm tình dâng trào, trong đầu chỉ còn lại người kia.

Chàng dùng kiếm nâng cằm nàng; kiên quyết không chịu nhận tiền của nàng, cũng không do dự ra mặt đấu ngựa vì nàng; hôn nàng thật mạnh ở ven hồ, cũng từng quả quyết từ chối nàng; lúc bế nàng quay về còn nói sẽ biến phủ Hãn Hải thành nhà của nàng; trúng tên vì nàng ở ngoài thành Cổ Diệp, cũng trong thời chiến hạ Bát Phương lệnh vì nàng...

Những hình ảnh ấy dần phai nhòa, chỉ còn lại gương mặt chàng lúc chắt vắn đêm hôm đó, cùng chiếc bóng kéo dài trong ánh trăng ——

Không phải nàng muốn nơi này sao? Phục Đình ta một thân thiết cốt, chỉ có mỗi trái tim này là không xa gì, nàng muốn thì tới mà lấy!

Nàng và ta ai mới là đã đây? Lâu như vậy rồi mà ta vẫn không thể ừ ả nàng.

Hai ta đã có Chiếm Nhi với nhau, vậy mà rốt cuộc nàng coi ta là gì?

...

Tiếng đàn đã dừng. Đỗ Tâm Nô thu tay, cup mắt mỉm cười: “Phu nhân là tri âm của tiện thiếp, hẳn cũng đã hiểu, khúc nhạc này tấu vì người thương, chẳng hay phu nhân nghe xong có cảm xúc gì?”

Rồi nàng ta ngẩng đầu lên, nhưng bỗng sững sốt: “Phu nhân sao vậy ạ?”

Tê Tri ngồi không nhúc nhích, trông như nhập thần, ánh mắt tụ lại một nơi.

Nàng kinh ngạc giơ tay lên, sờ vào dưới mắt, đầu ngón tay ươn ướt.

“Ta làm sao cơ?”

Hồi ở Cao lan Châu nàng từng đuổi Đỗ Tâm Nô trước mắt đây vì chàng, hình ảnh ấy chỉ như mới ngày hôm qua, thậm chí nàng còn từng tuyên bố muốn nhận được hồi báo từ chàng.

Không phải đến để dựa vào chàng ư? Không phải hy vọng được chàng che chở, được dựa dẫm vào chàng lúc tệ nhất sao?

Vì sao thật sự đến lúc đó thì lại đẩy chàng ra?

Nàng coi chàng là gì?

Không phải bản tâm không thay đổi, luôn không thay đổi sao?

Giờ đã thực sự nắm được trái tim chàng chưa? Nàng đang làm gì thế này?

Nàng cứng người, nhìn chăm chăm ngón tay, thấp giọng lầm bầm: “Không phải việc này đã phạm vào dự tính ban đầu của mình ư...”

“Phu nhân?” Đỗ Tâm Nô không nghe rõ, dè dặt gọi, ngạc nhiên nhìn nàng, nếu không phải sợ xúc phạm thì đã mở miệng hỏi thăm.

Tê Tri hoàn hồn bừng tỉnh, chậm rãi đứng dậy: “Ở đây đợi ta một lúc.”

Đỗ Tâm Nô nhìn nàng rời đi, không hiểu mô tê gì, chỉ biết ngồi yên.

Tê Tri đi không xa, dừng lại bên chiếc ao đã cạn trong vườn, lấy túi giấu ở trong tay áo ra, mở tờ giấy kia ra.

Mở ra nhìn, không nhớ nổi lúc viết có tâm trạng thế nào.

Đi từng bước một cho đến hôm nay, cứ ngỡ mình luôn tỉnh táo, thì ra sau khi bị chàng chắt vắn như vậy thì không phải cố ý không nghĩ tới, mà là không dám nghĩ.

Tê Tri nhìn gương mặt tái nhợt phản chiếu trong ao, bỗng giơ tay xé nát tờ giấy, ném vào trong nước.

Cá lội ủa đến, lại theo giấy vụn lặn xuống đáy ao.

Nàng quay đầu, đi về trong sân.

Đỗ Tâm Nô lập tức đứng dậy: “Phu nhân.”

Tê Tri hỏi: “Vừa nãy cô nói cô muốn đến Trường An đúng không?”

“Đúng thế.”

Nàng gật đầu: “Đúng lúc lắm, ta muốn nhờ cô gửi giúp một phong thư.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đom Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Tại hành quán Trường An, Phục Đình đang ngồi trên ghế, cầm tấu sớ đất Bắc vừa được đưa tới.

Vừa xem tình hình quân vụ xong thì La Tiểu Nghĩa đẩy cửa vào.

“Tam ca, đã bố trí xong rồi.” Hắn hạ giọng báo: “Chỉ cần trong kinh có động tĩnh là sẽ lập tức nhận được ngay.”

“Ừ.” Phục Đình đặt tấu sớ xuống: “Chuẩn bị khởi hành.”

Thánh nhân rất lạ, sau lần yết kiến trước đó thì không có động thái gì khác, cũng không có sắp xếp gì, nên cũng đã đến lúc chàng rời khỏi Trường An rồi.

Chỉ là trước khi đi đã bố trí tai mắt, chú ý theo dõi động tĩnh.

Trước khi nhắc chân ra cửa, La Tiểu Nghĩa chần chừ hỏi: “Vậy chúng ta về thẳng đất Bắc luôn hả?”

Phục Đình lờ mờ hắn.

Chàng không nói gì khiến La Tiểu Nghĩa có cảm giác mình đã lấm mồm, toét miệng cười gượng.

Bỗng một bàn tay bé nhỏ vươn đến, ôm lấy chân Phục Đình.

Chàng nghiêng đầu nhìn, là Chiêm Nhi.

Cu cậu mặc áo dài màu trắng tuyết, gương mặt nhỏ trắng trẻo mịn màng, những khi gần đi tới mà không đứng được là sẽ ôm chân chàng làm trụ để đứng, miệng bị ba bì bô.

La Tiểu Nghĩa thấy thế, thừa cơ chuồn ra khỏi cửa.

Phục Đình nhìn Chiêm Nhi ôm chân mình không buông thì cũng dừng bước, làm trụ chống vững cho con.

Chiêm Nhi ôm chân chàng, loạng choạng đứng dậy, gương mặt nhỏ nhăn rúc vào đầu gối chàng chơi đùa.

Phục Đình nhìn con là lại nhớ đến Tê Tri, nàng không thể trông thấy cảnh này được rồi.

Thiếu vắng nàng, những ngày qua, Chiêm Nhi lại gần gũi với chàng hơn.

Chỉ một chốc sau, bỗng La Tiểu Nghĩa quay về.

“Tam ca, ở bên ngoài có người muốn gặp huynh.”

Phục Đình hỏi: “Người nào?”

Về mặt La Tiểu Nghĩa có hơi lạ: “Chính là cô gái đánh đàn hạc hồi trước.”

Dù gì hồi ở Cao lan Châu cũng từng muốn hầu chàng, nay bỗng chạy đến đây cầu kiến, thực khiến La Tiểu Nghĩa phải nghĩ sâu xa.

Bây giờ Phục Đình đã có ấn tượng về người này, vì hồi ở thành Cổ Diệp nàng ta từng ra mặt bảo vệ danh tiết cho Tê Tri, được Tê Tri nhắc tới nhiều lần.

“Cô ta đến đây làm gì?”

“Cận vệ cũng hỏi rồi, nhưng không chịu nói, bảo là muốn gặp trực tiếp Đại đô hộ thì sẽ nói.”

Phục Đình nhớ đến hành động của nàng ta, bèn gật đầu.

La Tiểu Nghĩa ra ngoài chuyển lời.

Không lâu sau, hai cận vệ đẩy cửa đi ra, Đỗ Tâm Nô bước vào.

Theo sau nàng ta là một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo vải màu xanh, ôm hạc cầm giúp nàng ta đi vào, đặt đàn xuống lại trao đổi ánh mắt với nàng, cuối cùng gấp mình làm lễ với Phục Đình rồi lui ra.

Cửa khép lại, Đỗ Tâm Nô vén áo quỳ xuống, thi lễ với Phục Đình: “Tiện thiếp nghe nói giờ không ai ở cạnh Đại đô hộ, nên đặc biệt đến đây thăm ngài, chẳng hay Đại đô hộ có thiếu người hầu hạ không, nếu như thiếu, tiện thiếp nguyện tận tâm tận lực.”

Phục Đình lạnh lùng nhìn nàng: “Nếu đến vì lý do đó thì cô có thể đi được rồi.”

La Tiểu Nghĩa đứng gần húng hắng, bụng nhủ, đúng là tự vạch áo cho người xem lưng, tam ca hẳn đang không vui đấy.

Đỗ Tâm Nô chỉ có ý thử lòng chàng mà thôi. Nàng lặng lẽ nhìn Phục Đình, thấy chàng mặc quân phục, dáng vẻ chớ ai lại gần, lại nhìn đứa trẻ bò bên chân chàng, nghĩ bụng đúng là khó mà, chẳng trách phu nhân lại khóc, chỉ nhìn đứa bé đáng yêu như vậy thôi là cũng không nổi rồi.

Nàng không dám giỡn nữa, cúi đầu thưa: “Tiện thiếp thất lễ, mong Đại đô hộ chớ trách, thực ra hôm nay tiện thiếp phụng lệnh của phu nhân đến đây.”

Phục Đình lập tức nhìn nàng ta.

La Tiểu Nghĩa nghe vậy thì lại nhìn chàng, thấy chàng không nói gì bèn nhanh trí hỏi: “Phu nhân bảo cô đến đây làm gì?”

“Phu nhân nhờ thiếp gửi thư giùm.”

Phục Đình vẫn im lặng, nghe nhắc tới thư thì sầm mặt.

Đỗ Tâm Nô rất biết trông mặt lờ lời, thở dài: “Phu nhân bảo nếu Đại đô hộ còn giận ngài thì không cần đọc cũng được, tiện thiếp sẽ đọc thay, có điều phu nhân cũng nói, người không muốn người khác gọi tên của Đại đô hộ, nên tốt nhất vẫn là tự Đại đô hộ đọc ạ.”

Nói đoạn, nàng ta lấy phong thư nhét bên hông ra, đang định xé mở.

Phục Đình nói: “Đặt xuống.”

Đỗ Tâm Nô hết hồn, vội cúi người thi lễ, đặt phong thư xuống rồi quan sát sắc mặt chàng.

La Tiểu Nghĩa khoát tay, ra hiệu nàng ta có thể đi ra.

Nhưng Đỗ Tâm Nô lại cười nói: “Đại đô hộ thứ lỗi, phu nhân đã bỏ tiền muốn tiện thiếp đàn một khúc trước mặt Đại đô hộ thay người, bày tỏ tấm lòng. Tiện thiếp đã nhận tiền rồi, nên phải gảy khúc xong mới có thể đi được.”

La Tiểu Nghĩa gãi đầu, nghĩ bụng không biết tẩu tẩu hẳn làm gì thế nữa, tam ca đâu phải là người thích nghe nhạc.

Nhưng Đỗ Tâm Nô đã ngồi ra sau đàn, thông thả tấu khúc.

Chiếm Nhi đứng một bên dựa vào chân Phục Đình ngồi, ngẩng cổ lên, mở to hai mắt, tò mò nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Phục Đình mím môi, vô cảm lắng nghe.

Tiếng nhạc du dương như thể trong phòng lúc này đang hưởng nhạc.

Đàn xong khúc cuối, Đỗ Tâm Nô ngẩng đầu lên bảo: “Khúc nhạc này tên là Phụng Cầu Hoàng, bày tỏ tấm lòng của phu nhân.”

Phục Đình ngược mắt nhìn.

La Tiểu Nghĩa đứng bên đã thấy lạ, lặng lẽ nhìn chàng, lăm lăm, không ngờ tẩu tẩu lại biểu đạt tình cảm kia.

Đỗ Tâm Nô đứng dậy: “Tiện thiếp đã hoàn thành xong nhấc nhủ của phu nhân, xin Đại đô hộ mau chóng đọc thư.”

Nói đoạn, nàng ta cáo lui ra ngoài.

Phục Đình nhìn La Tiểu Nghĩa: “Ra ngoài trước đi.”

La Tiểu Nghĩa bị chàng nhìn thì hoàn hồn, ôm Chiếm Nhi đi ra.

Phục Đình nhìn xuống phong thư, cúi người nhặt lên.

Chàng mở thư ra, đầu câu viết “phu quân”, sau đó là những câu thăm hỏi bình thường như có tăng giảm áo quần không, có ăn ngon ngủ ngon không, Chiêm Nhi có bị bệnh không, trên đường đi có bình an không.

Chàng nhú mày, sang tờ khác thì thấy xưng hô đã đổi.

“Tam lang ——”

Nàng nghĩ chắc chàng đã biết được chuyện của Lý Nghiên, nàng gửi gắm khế đất các cửa tiệm của mình ở đất Bắc, nếu thực sự đến mức bị thuộc hạ của thiên gia lấy mạng thì hy vọng chàng vạch ra chuyện nàng đã kinh doanh ở đất Bắc, có gì sau này nơi đó vẫn có thể kinh doanh vì dân sinh đất Bắc. Còn những cửa hàng ở Trung Nguyên nàng ghi trong giấy là bằng chứng tốt để bảo toàn cho cả chàng lẫn Chiêm Nhi.

Chàng là công thần, là rường cột của đất Bắc, được đế vương nể trọng, bách tính ngưỡng vọng, sáu quân dưới tay, miễn là đại nghĩa diệt thân không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng những trần trọc suy nghĩ của nàng đều là tâm của bản thân, cho rằng đất Bắc không thể không có Đại đô hộ mà đơn phương bác bỏ tâm ý của chàng, nghĩ rằng Chiêm Nhi không thể không có cha mà tước mất quyền được có mẹ của con trai...

Chàng là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể làm ra chuyện giết vợ.

Là nàng ếch ngồi đáy giếng, không thấu được bản tâm.

...

“Chàng dùng mạng sống để bảo vệ, thiếp lại xem thường mà biệt ly...”

“Ngày trước không nhớ tới; nhớ đến rồi, lại chẳng thể ngưng...”

“Chàng hỏi thiếp coi chàng là gì?”

“Chàng coi thiếp là gì thì thiếp coi chàng như thế.”

Thư viết tới tận chỗ lạc khoản, xéo xéo bên trên lại viết thêm một đoạn, có lẽ là mới được bổ sung sau, chữ hơi tháu ——

“Giữa ngày mộng thấy một người, trông rất quen, nhưng đến gần thì thấy không phải. Từ sau khi chia tay, trong mắt thấy rất nhiều người, nhưng trong số đó lại không có chàng. Đương nhiên là không rồi, những người đó sao có thể là chàng được... Tam lang, Phục tam lang kim đao thiết mã của thiếp.”

Những câu được viết thêm vào cứ như lời nói mớ, nét chữ nguệch ngoạc, có vết mực ở bên cạnh, có vẻ như muốn xóa đi nhưng cuối cùng chỉ xóa mấy chữ, để lại hàng chữ này.

Phục Đình ngẩng đầu, yết hầu dịch chuyển.

Một hồi sau, lại nhìn xuống câu cuối cùng: Tam lang, Phục tam lang kim đao thiết mã của thiếp.

Bỗng chàng đứng dậy, siết chặt bức thư trong tay, thở hắt ra.

Lý Tê Tri, nàng ý vì ta đặt nàng trong tim chứ gì.

La Tiểu Nghĩa nghe thấy động tĩnh, bèn đẩy cửa ra.

Chàng gấp lá thư lại, ngẩng đầu nói: “Xuất phát.”

Tê Tri đứng bên cửa sổ, lặng người nghĩ về tình hình ở Trường An.

Chẳng hay Đỗ Tâm Nô đã đưa thư tới chưa, cũng không rõ chàng đọc thư xong sẽ thế nào.

Trước lúc giao lá thư này cho Đỗ Tâm Nô, nàng cứ đắn đo mãi, chần chừ cũng phải mấy hôm, tới ngày Đỗ Tâm Nô đến lấy thư, nàng cầm thư dựa vào giường ngủ, bỗng mơ thấy một giấc mơ.

Mơ thấy nàng một mình bước đi trên con đường đầy chông gai, ở phía xa có người cưỡi ngựa đi tới, nàng mở miệng toan gọi tam lang, nhưng đến gần mới hay, ra chỉ là gương mặt mơ hồ lạ lẫm.

Hốt hoảng bật dậy, nàng cầm bút viết thêm đoạn này, vốn chỉ là lời tự giễu nói ra, người trong mơ há có thể là chàng, trên đời này được mấy ai như chàng, chàng là kim đao thiết mã, kiên cường oai hùng.

Nhưng rồi khi viết ra lại chẳng mang nghĩa ấy.

Muốn xóa đi, nhưng xóa được nửa lại ném bút đi.

Còn che lấp gì nữa, nàng đã rõ lòng mình thì cứ nói thẳng cho chàng biết, kiểu cách cũng nghĩa lý chi.

Nên cuối cùng cứ để thế mà đưa thư đi.

Đuôi mắt quét thấy có người rảo bước đi đến, Tê Tri nhìn thoáng qua cửa sổ, là Lý Nghiên tới, một tay cậu xách vạt áo, đi nhanh đến nơi này.

Nàng giật thót, cứ tưởng có chuyện xảy ra, nhưng rõ ràng hiện tại trong kinh có tin tức nào khác đâu.

Xoay người đi ra cửa, Lý Nghiên đã đến, vừa thấy nàng đã nói: “Cô ơi, cháu vừa nhận được tin của phủ binh báo, nghe nói trong quan dịch ở đường Hoài Nam có người cười khoái mã đến căn dặn đón khách, muốn nghênh đón An Bắc Đại đô hộ.”

Tê Tri giật mình: “Cháu bảo gì?”

“Cháu nói dựng sắp đến quan dịch kia rồi.”

Tìm nàng đập *thịch*, hai chân tự động đi ra ngoài.

Đang định lên tiếng gọi “người đâu” thì Lý Nghiên đã nói: “Đã chuẩn bị hộ vệ với xe ngựa cả rồi, cô mau đi đi!”

Tê Tri nhìn cậu, đoạn gấp gấp đi ra cửa lớn vương phủ, còn không kịp cầm theo áo khoác.

Mấy chục hộ vệ đang đứng ngoài cửa, trên lưng ngựa treo mũ mạng mà nàng hay đội, Tê Tri lên ngựa, đội mũ vào, lao thẳng ra ngoài đầu tiên.

Ra khỏi thành, tiến thẳng về phía quan dịch. Tê Tri lớn lên ngay nơi này nên rất thông thuộc tuyến đường, chỉ chọn đường tắt mà đi nên tiết kiệm được kha khá thời gian.

Nàng chạy quá nhanh, đến mức không ngẫm lại Lý Nghiên chỉ nói là chàng sẽ tới, tức là vẫn chưa đến.

Vào trong quan dịch, vẫn còn sân viện để trống, phòng khách trống không, chỉ có quan viên và sai dịch là đang bận bịu chuẩn bị.

Tê Tri xuống ngựa, lúc này mới hay tìm vẫn đập mạnh – vì cưỡi ngựa quá nhanh.

Nàng đan hai tay vào nhau, thông thả đi lại trong sân, thi thoảng nhìn ra ngoài qua màn sa rủ xuống.

Sau mấy bận như thế, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng vó ngựa chạy đến.

Nàng tức tốc đi ra cửa, một tay vén tấm mạng lên, nhìn người từ xa đi tới, cho tới khi đối phương cưỡi ngựa đến trước quan dịch, xuống ngựa cúi chào nàng: “Huyện chủ.”

Nét mặt Tê Tri dần tắt: “Thôi thế tử.”

Không ngờ lại chờ phải Thôi Minh Độ ở đây.

...

Trong quan dịch, quan viên sắp bàn dâng trà.

Tê Tri ngồi cạnh bàn, vẫn không gỡ mũ xuống, ngồi đối diện Thôi Minh Độ.

“Gần đây huyện chủ thế nào?” Y cầm chén trà trong tay nhìn nàng, như muốn nhìn thấu sắc mặt nàng qua lớp mạng: “Từ sau lần đó ta vẫn luôn lo lắng cho an nguy của huyện chủ, gần đây biết được nàng vẫn ở Quang Châu, nên mới chạy tới.”

Tê Tri không hiểu vì sao y lại đến đây, hiện tại phải vạch rõ quan hệ với nàng mới đúng, ngoài miệng bảo: “Ta vẫn khỏe, thế tử không cần quan tâm, sau này thế tử cũng không cần phải áy náy nữa.”

Thôi Minh Độ nhìn nàng, ngập ngừng muốn nói, một hồi sau mới lên tiếng: “Ta giờ đã là Hà Lạc hầu rồi.”

Tê Tri nhìn lướt qua y, lúc này mới để ý thấy y mặc đồ trắng.

Nàng không biết nên khuyên y nén buồn hay nên chúc mừng y cuối cùng đã có thể tự làm chủ, chỉ là không nói gì.

Thôi Minh Độ hòa nhã nói: “Trước khi lâm chung gia phụ đã định hôn sự cho ta, sau này khó có còn cơ hội gặp mặt thế này nữa rồi.”

Tê Tri lăm bắm thế cũng tốt, hai người họ cũng không nên gặp lại nhau, đoạn đứng dậy nói: “Nếu đã vậy, Hà Lạc hầu bảo trọng.”

Nàng đi thẳng ra cửa.

Thôi Minh Độ không ngờ nàng chỉ nói một câu như thế, chân động dậy, đứng dậy đi theo.

Tê Tri ra tới sân, ngoái đầu nhìn y, lùi ra một bước cố gắng giữ khoảng cách: “Đồng người phức tạp, Hà Lạc hầu nên đi đi.”

Thôi Minh Độ nói: “Không cần phải lo, nếu ta đã có thể đến đây thì đương nhiên đã sắp xếp xong.”

Nàng chẳng buồn nói nữa, mà cũng không thể nói gì thêm, thấy y như còn lời muốn nói nhưng nàng ngoái đầu đi thẳng, mắt nhìn qua cửa lớn, bỗng bên tai nghe thấy tiếng ngựa hí dài, lập tức khựng bước.

Thôi Minh Độ cũng nhìn qua bên đó.

Phục Đình vừa ghim cương ngựa, hai mắt nhìn thẳng vào nàng, lại nhìn Thôi Minh Độ ở sau lưng nàng, nhảy xuống ngựa, phát quân phục, đổi tay cầm roi ngựa đi thẳng về phía nàng.

Sau lưng cửa sân là đại đội nhân mã lần lượt kéo tới.

Tê Tri vội vã ra đón.

Phục Đình nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng đi không dừng bước, lướt qua Thôi Minh Độ tiến thẳng vào phòng, như thể coi nơi đây là chốn không người.

Tê Tri rào bước đi theo chân chàng, bị chàng kéo băng qua hành lang.

Chàng tiện tay đẩy một gian phòng ra, kéo nàng đi vào.

Tê Tri lập tức gỡ mũ xuống, vừa xoay người đã lập tức nắm lấy bàn tay chàng đang túm mình: “Thiếp chỉ tình cờ gặp y thôi, tới đây là để gặp chàng.”

Phục Đình cúi đầu nhìn nàng: “Ta không quan tâm người khác, chỉ hỏi nàng một câu, nàng có còn là người phụ nữ của Phục Đình ta không?”

Tê Tri gật đầu, cảm giác như vẫn chưa đủ, lại gật đầu cái nữa: “Còn.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Ánh mắt của Phục Đình trở nên dịu dàng, nhìn mặt nàng, phát hiện cằm nàng đã nhọn đi.

Tê Tri đón tầm mắt chàng, bỗng nhón chân ôm lấy chàng.

Chàng ném roi ngựa đi, lập tức khép tay lại, ấn eo nàng vào sát người mình, cúi đầu hôn thật mạnh.

Hai người ôm chặt tới nỗi không thể chia tách, tiếng thở dốc vội vã vang lên, tay Phục Đình luồn vào trong áo nàng, còn Tê Tri níu lấy cổ áo chàng. Chàng ngậm môi nàng, một tay nâng cằm nàng lên, nhưng vừa hôn xuống cổ thì bỗng dừng lại, nhìn vào cổ nàng.

Vạt áo Tê Tri mở ra, thờ hỏn hển ngược đầu lên, để lộ sợi dây chuyền trên cổ.

Mặt dây chuyền là một quả cầu nho nhỏ nhiều màu, được bọc trong tấm vải lưới đặc biệt, đang yên vị ở dưới yết hầu.

Chính là viên ngọc trai chàng đã tặng nàng lúc ở Cao Lan Châu hồi trước.

Tê Tri níu cổ chàng, nhìn vào mặt chàng, hỏi nhỏ: “Sao vậy, đeo vào khó coi lắm hả?”

Phục Đình không biết nàng cho người làm từ bao giờ, đeo nó từ lúc nào, đây chỉ là một thứ nhỏ bé vô dụng, thậm chí còn không đáng tiền. Ánh mắt chàng tập trung vào nơi ấy, hầu kết di chuyển trên cổ họng, nói: “Đẹp lắm.”

Tê Tri áp tay vào mặt chàng, vuốt ve: “Chàng gầy đi rồi.”

Miệng chàng khô khốc, trong lòng chẳng có vị gì: “Nàng cũng không khá hơn ta.”

Nàng cup mắt rồi lại ngược lên, ôm chầm lấy chàng, dán mặt vào ngực chàng.

Một lúc sau, gấu váy bị giật nhẹ, Tê Tri cúi đầu, trông thấy một bàn tay bé nhỏ đang kéo váy nàng, rồi bóng người bé nhỏ níu vạt váy nàng làm điểm tựa,

từ đang bò dần lao đảo đứng dậy.

Nàng ngạc nhiên, bế con lên.

Cửa phòng hé mở, bóng người La Tiểu Nghĩa thoáng vụt qua, giọng nói vọng lại: “Đệ chỉ mới đến thôi, không thấy gì hết, tam ca tẩu tẩu tiếp tục đi.”

Phục Đình cúi người nhặt roi ngựa lên, ném ra ngoài cửa một cái, lập tức hấn chạy mất dạng.

Tê Tri ôm Chiêm Nhi thật chặt.

Chiêm Nhi chẳng hay biết gì, vung tay ôm cổ nàng, hân hoan bi bô trong lòng nàng.

Nàng thấy buồn cười, nhưng mắt lại cay cay.

Phục Đình nhìn hai mẹ con rồi lại nhìn về mặt nàng, hỏi một câu đánh trống lảng: “Sao nàng lại bảo cô gái kia gửi thư hộ?”

Tê Tri thấp giọng nói: “Sợ chàng ở Trường An bị giám sát, còn nàng ấy có thân phận nhạc công, có tới cũng không khiến người khác nghi ngờ.”

Vậy mà nay mới thực sự thấy rõ, sự xuất hiện của Đỗ Tâm Nô chỉ cho nàng một lý do mà thôi, rõ ràng nàng rất nhớ hai cha con, có làm gì đi nữa cũng không thể xóa nhòa.

Phục Đình có thể nhận thấy, giờ đây nàng rất đề phòng thánh nhân.

...

Lúc La Tiểu Nghĩa lại trượt tới trước cửa thì thấy Phục Đình và Tê Tri một trước một sau bước ra, còn Chiêm Nhi nằm trong lòng Tê Tri.

Hắn đứng đằng xa gọi tẩu tẩu, hớn hờ đi tới nói với Phục Đình: “Tam ca vẫn chưa hạ lệnh đó, đã bảo bọn họ đi nghỉ được chưa?”

Những người khác vẫn còn đang chờ lệnh, chỉ có hấn ý mình gần gũi nên mới bế Chiêm Nhi tới trước.

Phục Đình bỗng nói: “Không nghỉ ở đây.”

Hắn ngăn tò te: “Thế đi đâu nghỉ?”

“Phủ Quang vương.”

La Tiểu Nghĩa nhìn tẩu tẩu, biết ngay mà, thế là xoay người đi ra ngoài phân phó.

Tê Tri nhìn chàng.

Phục Đình biết nàng đang nghĩ gì, lập tức nhìn về tiền viện: “Đến y mà còn có thể tới được, chứng tỏ hiện tại chưa phải thời điểm đó, không cần quá lo.”

Trông mặt nàng di chuyển: “Ừ.”

Phục Đình ngẫm nghĩ, lập tức hiểu ra, thấp giọng hỏi: “Có phải nàng cho rằng lúc trước sẽ có chuyện?”

Tê Tri đáp: “Thiếp tưởng ông ta triệu chàng vào Trường An rồi thì sẽ ra tay.”

Nên mới nhanh chóng lo liệu ứng đối. Nhưng dù đến đất Bắc tạo tội giả thì sao, kiểu gì cũng phải có người lên vào Quang Châu, nhưng thời gian qua lại đột nhiên yên ắng. Chỉ là không biết yên hẳn hay là sóng ngầm ẩn dưới.

Ắt hẳn có liên quan đến thế cục trong triều. Tình thế khó hiểu, thánh nhân ở trên điện cũng rất kỳ lạ, song đây không phải là nơi để nói chuyện.

Phục Đình nhìn hai bên: “Nàng nhớ đấy, nếu có chuyện thật thì ta sẽ không đẩy nàng ra ngoài gánh tội, mà nàng cũng đừng nghĩ tới việc tự đẩy mình ra.”

Cánh môi Tê Tri mấp máy, đoạn gật đầu.

La Tiểu Nghĩa lại đi đến, đứng đằng kia vẫy tay, ý là có thể đi được rồi.

Phục Đình thấy vậy, ôm lấy Chiêm Nhi ở trong lòng nàng: “Đi thôi, nếu đã tới đây rồi thì ta cũng phải đi viếng Quang vương.”

Tê Tri lặng thinh, sau đó mới nói: “Đúng lúc có chuyện muốn nói với chàng.”

Phục Đình nhìn nàng: “Chuyện gì?”

“Liên quan tới cái chết của anh trai thiếp.”

Ánh mắt chàng đông cứng, nhận ra ý bất ổn đằng sau câu nói của nàng.

Tê Tri cũng cảm thấy đây không phải là nơi để nói chuyện: “Về trên đường rồi nói.”

...

Thôi Minh Độ vẫn đang đứng trong sân, có một sai dịch mới đến hỏi y có muốn nghỉ ngơi lại đây không, nhưng đã bị y đuổi đi, vừa ngoái đầu lại thì thấy Phục Đình ôm con trong tay, từ trong dãy nhà sải bước đi ra, đi nhanh tới mức quần phục bay lên, thân hình lăm lệt.

Lúc đi ngang qua, cách mấy bước, hai người đối mặt nhìn nhau.

Nhưng lạ là chẳng ai làm lễ.

Phục Đình quan sát y từ đầu tới chân, bỗng nói: “Có phải nay nên gọi một tiếng Hà Lạc hầu rồi không?”

Lúc này Thôi Minh Độ mới chấp tay: “Đại đô hộ khách khí rồi.”

Phục Đình gật đầu: “Cáo từ.”

Thôi Minh Độ sững ra, thấy chàng đi thẳng ra khỏi sân, ngoảnh đầu lại, Tê Tri đi theo phía sau.

Nàng đã đội mũ vào, váy chèn ôm thắt vòng eo, trong mắt y, chỉ mới một thời gian ngắn ngủi mà đã gầy đi nhiều.

Thôi Minh Độ đi đi lại lại, bước được nửa bước thì dừng: “Huyện chủ có vì ta mà bị Đại đô hộ hiểu nhầm không?”

Tê Tri thu chân về, cách tám mạng nhìn y: “Hà Lạc hầu chớ lo, dù gì ta với chàng cũng là vợ chồng.”

Thôi Minh Độ nhìn Phục Đình đã rời khỏi cửa viện, rồi lại nhìn nàng một cái, dù không nói gì nhưng y hỏi thế là bởi hành động vừa rồi của Phục Đình.

Tê Tri không nói thẳng là Phục Đình chẳng hề để ý đến sự xuất hiện của y, cẩn thận ngấm lại, dẫu sao y cũng là tâm phúc bên cạnh thánh nhân, không cần phải giải thích rõ với y tình cảm vợ chồng của mình nhiều quá làm gì.

Thế nên cũng chẳng nói nữa, đi lướt qua y.

Thôi Minh Độ nhìn nàng đi ra khỏi viện, bỗng nở nụ cười tự giễu.

Y vừa trở thành Hà Lạc hầu là lại muốn đến gặp nàng, nhưng rành rành là chẳng có gì để nói, vậy thì có đến cũng nghĩa lý gì? Nay xem ra lại như đến gặp vợ chồng bọn họ.

Đứng dờ ông dờ thằng ra đó rồi tiễn vợ chồng họ rời đi, chẳng khác gì câu chuyện hài hước.

Hoàng hôn buông, ở phủ Quang vương, Lý Nghiên nhận được tin Tê Tri quay về.

Cậu chạy ra cửa đón, không ngờ lại thấy những gương mặt thân thuộc, vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Dượng, chú Tiểu Nghĩa!”

Phục Đình ôm Chiêm Nhi trong vòng tay, gật đầu với cậu rồi đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng nhìn Tê Tri đang đi bên cạnh.

Lần trước đến đây là khi hai người thành thân.

La Tiểu Nghĩa đứng bên cảm thán: “Đây là lần đầu ta tới đây đấy, đúng là có khí thế, sau này...” Đang định nói sau này tiểu tử cậu thừa kế nơi này thì sẽ được rạng rỡ, nhưng lại nhớ đây không phải là lúc nói chuyện đó, thế là đổi lời: “Sau này sợ khó mà đến lại được, nên dẫn ta đi dạo một vòng xem nào.”

Lý Nghiên mỉm cười, không phải không hiểu sự thay đổi trong giọng nói của hắn.

...

Trong vương phủ tất bật lu bù, nghênh đón cô gia An Bắc Đại đô hộ đã lâu mới đến.

Ăn cơm xong, Lý Nghiên ôm Chiêm Nhi, dẫn La Tiểu Nghĩa đi một vòng thật.

Phục Đình thấp hương cho Quang vương ở từ đường rồi đi ra, tìm thấy Tê Tri đang ngồi trong vườn.

Nàng ngồi trên ghế đá dưới góc nguyệt quế, dựa nửa vào bàn đá, người chìm trong nắng chiều, chẳng biết ánh mắt đã trôi dạt về đâu, xuất thần nhìn ra xa.

Phục Đình lập tức hiểu ra nguyên nhân nàng thất hồn lạc phách hôm đó.

Khi ấy đầu gối lại còn có chuyện cũ này.

Chàng tới gần, nàng hoàn hồn, ánh mắt rơi lên người chàng rồi lại rơi vào tay chàng.

“Sao lại cầm kiếm?”

Phục Đình xách bội kiếm trong tay, nàng không để ý là chàng đã cầm nó đi vào thấp hương.

Chàng đặt kiếm lên bàn đá: “Thực ra thanh kiếm này là Quang vương đưa cho ta.”

Tê Trì ngạc nhiên: “Gì cơ?”

Chàng nói: “Hồi mới thành thân.”

Hôm thành thân, Quang vương sai quân sự trong vương phủ đến đưa cho chàng thanh kiếm này, gửi lời: Vương phủ ta nhân số ít ỏi, chỉ có mỗi bảo muội giúp nâng đỡ cho đến nay, tuy quân xuất thân hàn vi nhưng luôn nỗ lực sống xứng với hai chữ anh hào, ắt hẳn không phải là hạng tiểu nhân vô tiết, nay tặng bảo kiếm, mượn ý cổ kiếm tình thâm* mà mong quân trân trọng xá muội, không bao giờ rời bỏ.

*(*Theo lịch sử ghi lại, vì tình cảm đẹp với Hứa Bình Quân thuở hàn vi, Hoàng đế đã ngầm sai tìm lại thanh gươm cũ, ám chỉ không quên tình vợ cũ, trở thành một điển tích “Cổ kiếm tình thâm” nổi tiếng trong điển tích văn học Trung Hoa cũ.)*

Phục Đình vừa nhận được kiếm thì hay tin Quang vương đã hấp hối, lúc chạy đến chỉ thấy được gương mặt sau cùng của y, cùng với Tê Trì khóc nức trước giường...

Thực ra bình thường chàng chỉ hay dùng dao, sau khi vào tay chàng, do thanh kiếm có chiều dài vừa phải, rèn cũng sắc bén, nên hồi đầu chàng cũng hay đem theo dùng.

Dùng nhiều rồi lại vậy không ít máu, sẽ dùng quen tay, thì thoảng chàng cũng nhớ đến chuyện cũ này, song lại không nhắc tới vì sợ khiến nàng buồn.

Tê Trì run lên: “Ca ca chưa bao giờ nói với thiếp cả.”

Mà cũng có thể là không kịp nói. Thì ra dù là trước lúc lâm chung, huynh ấy đã nghĩ đến chuyện chung thân cho nàng.

Phục Đình nói: “Đây là lời huynh ấy dặn ta, đương nhiên sẽ không nói với nàng.”

Đàn ông với nhau nói chuyện rất thẳng thắn, không vòng vo, đưa binh khí cho người tập võ như chàng, dù không cần cũng sẽ thường xuyên trông thấy, giống như một lời nhắc nhở.

Quang vương đúng là có dụng tâm.

Chàng nhìn về mặt nàng, lại nhìn vào đôi mắt ươn ướt của nàng: “Biết vậy ta đã không nói.”

Nói rồi, một tay chàng cầm kiếm, một tay kéo nàng dậy.

Cổ tay Tê Trì được chàng nắm lấy, đi theo chàng ra ngoài, lúc này mới dần lại được suy nghĩ. Đi trong vương phủ, bỗng nhớ đến cảnh hồi đầu thành thân với chàng.

Năm xưa lúc hành lễ, chàng cũng đi bên cạnh nàng như thế, trước mặt nàng che quạt nên chẳng thể ngó nhìn xung quanh, chỉ cúi đầu thấy được vạt áo chàng, song lại không thể thấy rõ dáng vẻ của chàng.

Hộ vệ nào trong phủ đi qua cũng trông thấy, kéo nhau thế này đúng là khiến người khác để ý.

Phục Đình biết nàng da mặt mỏng, đi không bao xa thì buông tay.

Tê Trì im lặng, đợi tới lúc đi lên hành lang thì mới vờn tay ra.

Tay Phục Đình bỗng lạnh lạnh, phát hiện nàng chủ động nắm tay mình, ngược mắt nhìn qua, nàng cũng đang nhìn chàng, từng ngón tay đan vào tay chàng rồi nắm lấy.

Ánh mắt chàng quán lấy nàng.

Tân Lộ và Thu Sương vừa thấp đèn trong phòng đi ra, một trái một phải đứng ở cửa, từ xa đã thấy hai người dựa vào nhau đi đến, uốn gối hành lễ. Gặp lại Phục Đình, cả hai đều mừng thay gia chủ, lúc này bèn lui xuống không quấy rầy thêm.

Phục Đình đi vào, khép cửa lại, dựng kiếm vào khung cửa, chàng trở cổ tay, nắm ngược lấy bàn tay Tê Trì.

Nàng vịn vai chàng, giờ tay chỉ ra cửa: “Chàng còn nhớ bên ngoài là nơi nào không?”

Phục Đình hỏi: “Nơi nào?”

“Là thanh lư nơi động phòng của hai ta.”

Chàng vô thức nhìn ra cửa.

Tê Tri nhón chân, thì thảo vào tai chàng ——

Hôn thiếp đi, tam lang.

Phục Đình vừa ngoảnh lại thì lập tức tiến tới.

Tê Tri ôm eo chàng, tay áp lên người chàng, luồn vào bên trong.

Cơ thể Phục Đình gồng lên như sợi dây được kéo căng, nàng chủ động như vậy không khác gì muốn lấy mạng chàng.

Xiêm y rơi xuống đất, cả hai vội vã tiến tới mép giường.

Bàn tay vồn vã của Tê Tri chạm đến nơi căng cứng, lập tức bị chàng kéo ra sau lưng.

Nàng muốn giờ tay rút trăm cái đầu, nhưng lại khó mà nhấc tay, vừa giờ lên đã cắn môi, làm cách nào cũng không sờ được trăm trên đầu, mấy lọn tóc rơi xuống vì áp lực sau đó, xoa tung trên vai nàng.

...

Giữa đêm trời đổ mưa, từng giọt tí tách đập vào cửa sổ.

Phục Đình ngồi dậy, nhìn Tê Tri choàng quần phục của chàng, chân trần ngồi ở đầu giường, dưới ánh đèn tù mù là cánh tay trắng nõn, nàng đang lật một cuốn sách trong tay.

Nhắc thấy ánh mắt chàng, nàng khép sách lại: “Chỉ xem qua thôi.”

Phục Đình biết nàng đã nghe được lời hôm nay mình nói, chắc chắn đang nghĩ cách tìm đổi sách khác.

“Đội có tin xác thật rồi hăng tính.”

Nàng gật đầu, đặt sách xuống.

Phục Đình tiện tay kéo bỏ quần phục trên người nàng, nàng xoay mặt lại, ráng đỏ ập đến, làm nổi bật làn da trắng tuyết trên người.

Chàng nhìn thế, lại đưa tay ra: “Đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Trời lại tỏa nắng sau mưa.

Chẳng mấy khi Phục Đình dậy trễ, chàng ngồi dậy khoác áo xuống giường, lại không thấy Tê Tri ở trong phòng.

Chấn gối lộn xộn, chàng nhìn qua, đưa tay ấn vào sau đầu, sự dịu dàng của Tê Tri khi nằm dưới thân đêm qua vẫn còn đọng trong lòng, chàng bật cười một tiếng, mặc quần phục vào.

Nằm trên bàn là một đống sổ sách.

Lúc đi rửa mặt, chàng tiện tay giở một cuốn ra xem, đập vào mắt là những khoản thu chi nhiều năm trước, thêm liệt kê rất kỹ phân công quản lý các cửa hàng cùng tiền lãi, khoản chi toàn là những khoản lớn, tính ra thì lúc đó nàng cũng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi.

Phục Đình khép lại, đánh giá độ cao của chồng sách, gia sản kếch xù thế này bỗng khiến chàng nhớ tới viên trân châu vô giá trị mà nàng đang đeo.

Lại nghĩ, đến giờ chàng chưa tặng nàng món quà nào ra hồn cả, ngày trước dốc hết tiền bạc vào đất Bắc, không nhớ và cũng không có thời gian để nhớ

đến chuyện này, bây giờ nghĩ lại, nợ nàng vẫn chưa trả hết.

Nợ nàng nhiều quá. Đi theo chàng, nàng lại chưa có được quãng thời gian êm đềm

Phục Đình thôi nghĩ, bước ra cửa.

Ở sân sau trong vương phủ có dựng xích đu, Tê Trì ôm Chiêm Nhi ngồi trên xích đu đung đưa.

Chiêm Nhi hớn hờ ngồi trên đầu gối nàng, chỉ cần đung đưa là lại bật cười khanh khách, khiến cả Tân Lộ và Thu Sương đứng sau đây cũng cười theo.

“Nô tỳ để ý thấy tiểu lang quân thích vận động lắm, chỉ cần có động là lang quân rất vui, liệu sau này có tập võ như Đại đô hộ không?” Tân Lộ đứng bên vừa cười vừa nói.

Thu Sương bảo: “Sao cô biết được, lỡ sau này thiếu gia là hào sĩ thân mang vạn bạc giống gia chủ thì sao?”

Tê Trì mỉm cười, nhìn cu cậu đùa nghịch trong lòng.

Thực ra tương lai thế nào đâu quan trọng, với tình cảnh như hiện nay, chỉ cần con có thể yên bình lớn lên là may mắn lắm rồi.

Hai người đằng sau đang cười thì bỗng im bất.

Tê Trì mãi nghĩ nên không phát giác, bỗng cảm thấy xích đu vút lên cao, nàng kinh hãi ôm chặt Chiêm Nhi, tay níu sợi dây, khi bàn đu quay về vị trí cũ thì được một đôi tay giữ lại, bàn tay đỡ trên lưng nàng vững vàng mạnh mẽ, ôm cả nàng lẫn Chiêm Nhi.

Ngoái đầu nhìn lại, Phục Đình đang đứng ngay sau lưng, đôi mắt đen láy nhìn vào nàng.

Không biết Tân Lộ và Thu Sương đã lùi đi đâu rồi.

Nàng thờ phào: “Xém tí bị chàng làm hết hồn.”

Phục Đình cười cười: “Lo ta không đỡ được nàng à?”

“Chàng có chơi trò này đâu, nếu lỡ dùng sức như khi hành quân đánh trận thì sao?” Tê Trì cố ý nói.

Chàng nắm dây thừng, đỡ vững: “Vậy nàng có thể thử xem”

Chiêm Nhi lại bật cười, chỉ cần sợi dây hơi rung là cu cậu đã lại hưng phấn.

Phục Đình đẩy thêm mấy lần thật, Tê Trì ôm Chiêm Nhi đu cao, lúc hạ xuống đều được chàng đỡ.

Nàng đu lên đu xuống mấy bận, nhịp tim bất giác trở nên dồn dập, sau khi dừng lại, nghe thấy chàng nói nhỏ ở phía sau: “Yên tâm chưa? Có ta đây, còn sợ gì nữa.”

Tim Tê Trì vô thức đập nhanh hơn vì câu nói này, nàng ngoái đầu nhìn chàng, bỗng có cảm giác mình như biến thành đứa trẻ được người chiều chuộng.

Phục Đình không đẩy nữa, vì thấy La Tiểu Nghĩa đang đi tới.

“Tam ca, có tin rồi này.” Ở đằng xa thấy Phục Đình đứng bên đây, hần vừa đi tới vừa nói, đến nơi mới để ý thì ra tẩu tẩu cũng đang ôm con ngồi đó, chẳng trách lại thấy tam ca hần ở đây.

Tê Trì nghe thế bèn nhìn hần, đứng dậy gọi Tân Lộ.

Tân Lộ đi tới, ôm Chiêm Nhi từ trong lòng nàng.

Phục Đình thấy vậy, nói với La Tiểu Nghĩa: “Nói thẳng đi.”

La Tiểu Nghĩa cũng chẳng né tránh Tê Trì, thấp giọng nói: “Có tin đồn rằng gần đây thánh nhân cố ý lập trừ cho ấu tử, có lẽ chỉ đợi bệnh tình thuyên giảm là hạ chi.”

Tai mắt nằm vùng của Phục Đình đều là trinh sát tinh nhuệ nhất chàng dẫn theo, với năng lực của bọn họ, tin tức tuyệt đối không sai.

“Còn gì nữa?”

“Lại có phiên vương gặp chuyện, lại còn xa đô thành.”

Phục Đình nhìn Tê Trì, thấy nàng nháu mày như đang nghĩ ngợi.

“Có khả năng ta đã đoán đúng.” Chàng nói: “Tin tức này cộng với tin đồn thánh nhân xa lánh Ung vương, lại âm thầm trừ khử các phiên vương khác, xem ra là có ý thu nạp hoàng quyền để truyền cho trừ quân rồi.”

Hơn nữa còn hành động rất gấp gáp.

Tê Tri đang suy nghĩ tính liên quan trong chuyện này, đoạn ngắt đầu bảo: “Dù là vậy thì sao lại cần trận chiến này, cần thời cơ này?”

Không chỉ vội vã mà còn không từ thủ đoạn, muốn lập trừ khi hoàng tử đang đổ bệnh, dù nhìn thế nào thì đây cũng không phải là thời cơ thích hợp để lập trừ.

Ngày trước có nhiều cơ hội lắm mà, nhưng vì sao cứ nhắm vào lúc này để tiến hành?

Phục Đình suy nghĩ, nói: “Có lẽ là bắt buộc phải làm, ví dụ như, có thể lực uy hiếp đến việc kế thừa hoàng vị.”

Tê Tri cười lạnh: “Không lẽ A Nghiên lại uy hiếp được đế vị.”

Nói tới đây, nàng không khỏi nhìn chàng, bởi vì nếu thánh nhân có suy nghĩ này thì cũng chỉ có thể do thực lực đất Bắc bây giờ đã tăng mạnh, chứ không phải vì Quang Châu.

Phục Đình trông thấy ánh mắt nàng, hiểu ngay ý của nàng.

Hạ thần nắm trọng binh, quân vương tất có kiêng kỵ, đây là đạo lý từ xưa tới nay, nếu không có mối là lạ, thiên hạ này có cả thầy sáu phủ Đại đồ hộ, có bên nào mà không bị thánh nhân dè chừng.

Một quân nhân như chàng chỉ biết bảo vệ quốc gia, làm ngay ngồi thẳng thì thánh nhân động gì được.

La Tiểu Nghĩa thấy hai người họ lờ qua lờ lại, thoáng nghĩ ngợi rồi nói chen vào: “Tin tức này có hữu dụng cho chuyện của thế tử không?”

Phục Đình nói: “Có lẽ là một cơ hội.”

Nghe chàng nói vậy, Tê Tri thu tâm, dần lại hàn ý ở đáy lòng bị đế vương khơi ra, nhìn chàng.

Thánh nhân đã có ý phê trường lập ấu, tất sẽ bị triều thần phản đối, như vậy ông ta phải đối phó, đến lúc đó khó mà bận tâm đến chuyện khác được, nghĩ tới đây, yên bình trước mắt đúng là một cơ hội.

“Cần phải bảo vệ an toàn cho A Nghiên, trừ khi có thể khiến thánh nhân bỏ ý định động vào nó.”

Dĩ nhiên Phục Đình hiểu rõ điều này, chàng nói: “Dù là gì thì cũng cần đưa nó về đất Bắc trước, dù có khó khăn cũng phải dùng tốc độ nhanh nhất xuất cảnh.”

Vừa nói xong câu thì thấy thấy gương mặt nàng đang nhìn chàng có thay đổi, nói nhỏ: “Đường lui mà thiếp vốn sắp xếp cho nó, đặc biệt tránh đất Bắc.”

Phục Đình nhếch môi, chàng không ngạc nhiên, nàng đã trừ tính cắt đứt liên quan với chàng và Chiêm Nhi thì sẽ tự động bỏ qua đất Bắc, đề phòng thánh nhân truy cứu thì cũng không bị liên lụy.

Chàng nhìn La Tiểu Nghĩa: “Đi xem Lý Nghiên đang ở đâu.”

La Tiểu Nghĩa biết chàng muốn nói chuyện riêng với tẩu tẩu, thức thời rời đi.

Thấy hấn đi xa, Phục Đình mới quay sang nói: “Nàng có biết mình hành động như thế là coi bản thân thành gì không?”

Tê Tri hỏi: “Thành gì?”

“Thương nhân.” Chàng nói.

Theo chàng thấy, thứ thương nhân muốn là lợi ích lớn nhất, bảo vệ họ đúng là lợi ích lớn nhất, song đã vô tình biến mình thành thương nhân.

“Nhưng bây giờ không phải đang kinh thương.”

Tê Tri giật mình, cắn môi dưới, dịu giọng nói: “Ừm, thiếp sai rồi.”

Phục Đình nhìn nàng, không lên tiếng.

Nàng là người rất dứt khoát nhìn nhận lỗi sai, một khi cảm thấy mình sai thì sẽ rất dứt khoát, cũng không tìm lý do biện hộ cho mình, cứ thế ngã theo lời chàng.

Tê Tri nhìn chàng, nửa cười nửa than: “Nếu thiếp còn xem mình là thương nhân, vậy thì chàng chính là khoản buôn bán thành công nhất của thiếp.”

Hai mắt Phục Đình tối đi: “Nàng đang khen hay nói xấu đấy?”

“Cả hai đều không phải,” Nàng xoay mặt về phía chàng, nói nhẹ: “Đây là tiếng lòng thiếp.”

Chàng khựng lại, nhìn nàng đứng trước người, một tay vịn dây thừng, ánh mắt rơi lên người chàng.

Dẫu nhiều ít mặt vẫn còn đỏ, song câu nói ấy lại thốt ra rất tự nhiên, từng con chữ đập vào lòng chàng.

Phục Đình quệt miệng: “Lần sau đừng nói gì vào thời điểm này nữa.”

“Tại sao?” Nàng nhướn mày, bụng nghĩ, còn không phải do chàng khơi ra à.

“Sợ không thể bàn công sự nghiêm túc với nàng được.” Chàng thấy, nếu còn nói thêm nửa chữ nữa thì khéo lại chẳng thể nói được gì.

...

Lý Nghiên tới thì thấy cô dựng sóng vai nhau đứng cạnh xích đu, khoảng cách rất gần, gần như dựa sát vào nhau, thấp giọng chuyện trò, nếu không phải vì nghe được nội dung thì hình ảnh ấy thực sự rất khẳng khái.

Tê Tri nói: “Chàng nói là Ung vương bị ngó lơ?”

Phục Đình đáp: “Đúng thế.”

Nàng tiếp lời: “Thế thì sao không dùng ông ta.”

“Nàng muốn thế nào?”

“Thiếp muốn...” Giọng Tê Tri vẫn thật nhẹ nhàng, nhưng lại toát lên sự lạnh lẽo: “Thiếp muốn đâm ngược một dao, dù không đau thì cũng phải khiến ông ta né tránh.”

Lý Nghiên nghe thế thì giật thót, Tê Tri cũng đã thấy cậu, bèn vẫy tay: “Tới đúng lúc lắm, đang muốn bàn bạc với cháu đây.”

Cậu nghiêm túc bước đến.

Phục Đình mở miệng hỏi: “Cháu có gan lên trốn về đất Bắc không?”

Lý Nghiên sững sờ: “Dượng nói gì ạ?”

“Lên trốn về đất Bắc, rời khỏi Quang Châu.”

Cậu nhún mày: “Nhưng cháu phải ở đây đợi lệnh, nếu bị phát hiện thì không phải sẽ bị thánh nhân chụp tội trúng ý sao?”

“Dượng đã nghĩ sẵn lý do cho cháu rồi, tuy không cam đoan cháu sẽ an toàn mãi mãi, nhưng trong thời gian ngắn sẽ không sao.”

Lý Nghiên thấy dượng nói chắc nịch như vậy thì không khỏi nhìn Tê Tri.

Sắc mặt nàng vẫn như thường: “Đây là kế hoãn binh và sẽ có nguy hiểm, vì vậy mới muốn hỏi cháu.”

Lý Nghiên không biết hai người đã thảo luận bao lâu, nhưng chung quy đều là vì cậu, thế là gật đầu: “Dám ạ.”

Cậu không màng nguy hiểm, chỉ cần có cơ hội rửa hận cho phụ vương thì đều có thể thử một lần.

Trong thành Trường An, chẳng hay từ lúc nào, giữa chợ phường ri tai nhau những lời đồn.

Nghe nói trong triều sắp có biến, phiên vương khắp nơi gặp chuyện liên tục, chính là điềm xấu, tất cả vì liên quan đến chuyện đảo lộn tôn ti trường ấu trong triều.

Nếu là lời đồn động chạm đến danh dự của thiên gia thì ắt sẽ không một ai dám đồn bậy, nhưng tin tức kiểu này lại không ám chỉ rõ ràng, cũng khó nói được “trong triều” rốt cuộc là chỉ đại thần hay thiên gia, giấu đầu hở đuôi lại càng thêm thần bí, mà cũng càng khó ngăn, chẳng mấy chốc đã đồn xa vạn dặm.

Trong cung điện Hàm Quang, cửa điện đóng kín, dưới thềm đá là các vị đại thần cung kính đứng chờ, mong được gặp thánh nhân.

Phế trưởng lập ấu là đại sự, lại còn bị đồn xa, bọn họ không thể không tới góp ý kiến.

Nhưng chờ mãi tới lúc này rồi mà chẳng có lấy một đại thần được tuyên vào gặp.

Ngược lại, trong điện truyền ra âm thanh để vương giận dỗi dỗi.

Các đại thần cũng loáng thoáng nghe thấy, thánh nhân vốn vui giận thất thường đang mắng chửi Ung vương.

Gần đây mọi người có nghe nói, hình như lời đồn này xuất phát từ các cửa hàng trên phố phường, tra kỹ ngọn nguồn thì lại từ trong miệng cậu con trai đã ra ngoài học của Ung vương.

Nghe báo gần đây thánh nhân lạnh nhạt Ung vương, nên mọi người đoán do Ung vương bị thất sủng nên không biết lựa lời mà hớ miệng, mới khiến con trai nói ra mấy chuyện không thể nói này.

Một lúc sau, một tiểu nội thị cầm một bản tấu chương rào bước vào điện.

“Bẩm đại gia, là tấu chương của phủ đô hộ An Bắc, Phục Đại đô hộ.”

Trong cửa điện thoáng lặng đi, rồi sau đó lại có tiếng ném tấu chương, âm thanh rơi xuống đất nghe thật khô khan.

Phục Đình dâng tấu rằng vì trong thời gian chiến đấu với Đột Quyết, thế tử Quang vương đã theo quân xuất hiện ở tiền tuyến, lại tự tay đâm mấy kẻ Đột Quyết, không cần thận bị nhiễm ôn dịch của Đột Quyết, đã ủ trong người hơn mấy tháng, mãi tới khi cậu đến phủ khám thì mới phát hiện.

Dâng lên cùng tấu chương là kết quả chẩn đoán của đại phu, cũng tuyên bố may là sau khi về phủ Quang vương không hề tiếp xúc với người khác, hiện tại chỉ cách ly Quang phủ, lệnh cho đại phu gấp rút chữa trị, người ngoài không được tùy ý ra vào.

La Tiểu Nghĩa đã sắp xếp đội ngũ đưa Lý Nghiên đi theo đường tắt, vừa trở về cửa sau Quang phủ thì thấy Phục Đình đang bố trí binh mã canh phòng, bèn đi tới nói nhỏ với chàng: “Tam ca, bây giờ là khi quân phạm thượng rồi đấy.”

Phục Đình nói: “Ta biết, đã sắp xếp xong rồi.”

Huống hồ ngoài bọn họ biết nội tình, thì người Trung Nguyên nghe thấy ôn dịch ở đất Bắc là sợ tái mặt, e là tránh còn không kịp.

Nếu có thể, chàng cũng chẳng muốn làm ra chuyện khi quân phạm thượng làm gì, nhưng trước mặt âm mưu mà vẫn quang minh lỗi lạc thì khác gì ngu xuẩn.

La Tiểu Nghĩa vẫn không yên tâm: “Dù gì cũng không phải kế hoạch lâu dài, một khi thánh nhân giải quyết được chuyện lập trữ thì có khi mấy tháng sau sẽ hỏi đến chuyện ôn dịch, kiểu gì cũng phải có lời.”

Lúc bàn bạc với Tề Trì, Phục Đình vốn coi chuyện này là kế hoãn binh vì chỉ hoãn một thời gian mà thôi, đến lúc đó có sắp xếp gì mới thì phải xem tình hình.

Bỗng chàng hỏi: “Đệ không thấy lạ à, vì sao thánh nhân lại đột nhiên cùng cố hoàng quyền như vậy?”

“Đệ thấy lạ thì cũng có ích gì, đệ cũng chả biết thánh nhân nghĩ thế nào.” La Tiểu Nghĩa lẩm bẩm, thật sự không dám nói nhiều gì về thánh nhân, nhưng trong bụng thì đã âm thầm ai oán nhiều lần.

“Nếu đã có thể lực uy hiếp triều đình, thì có lẽ liên quan tới chuyện ngày trước của chúng ta.”

La Tiểu Nghĩa ngẩn ra, ngó trái nhìn phải, xán đến gần nói: “Tam ca nói là thế lực đã cấu kết với Đột Quyết ấy hả?”

Chàng gật đầu: “Ta đoán vậy.”

Nói tới đây chàng dừng lại, đi vào cửa phủ.

Tề Trì vừa dặn Thu Sương tạm thời để xuống chuyện thương đội buôn bán, mới ra khỏi phòng thì đúng lúc thấy chàng đi tới.

Chàng đã thay quân phục, tay áo thắt chặt, ủng Hồ ôm lấy đôi chân, đi lại gần nhìn nàng, xoay vòng roi ngựa trong tay: “Đến lúc về rồi.”

Không thể ở lại Quang Châu lâu quá được, muốn đổi phó gì thì về đất Bắc có lợi hơn.

Tề Trì gật đầu, nói thẳng: “Thiếp về với chàng.”

Phục Đình nhìn nàng: “Ta tưởng nàng muốn ở lại.”

Dù gì hiện tại cháu nàng vẫn ‘đang bệnh’.

“Thiếp đi theo chàng.” Tề Trì nói: “Sau này, chàng ở đâu thì thiếp sẽ ở đó.”

Phục Đình nhìn nàng, con tim như bị thứ gì đâm vào, cất bước đi tới nắm lấy tay nàng, trầm giọng đáp: “Thế thì phải theo ta thật sát.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Đi thẳng một đường từ Trung Nguyên vào đất Bắc, càng đi lên trời càng trở lạnh, gió rét căm căm.

Giữa rừng hoang, Lý Nghiên mặc Hồ phục phổ thông của quân sĩ đất Bắc, trà trộn vào giữa đội ngũ hộ tống cậu, im lặng ngồi đợi dưới tán cây.

Đi đường nhiều ngày trời, lúc này trên người cậu toàn là bụi bặm, ngay tới đôi giày đi dưới chân cũng sắp không nhận ra hình thù.

Sau giờ ngo mới thấy được đoàn người từ xa đến.

Lý Nghiên ngẩng đầu nhìn.

Đó là một nhóm người Hồ cưỡi ngựa kéo cung, nam có nữ có, chẳng mấy chốc đã tới bìa rừng.

Ngồi trên con ngựa dẫn đầu là Bộc Cổ Kinh, theo sau là cháu gái Bộc Cổ Tân Vân.

Ông lão xuống ngựa, đi nhanh vào trong rừng, thi lễ với Lý Nghiên: “Đã để thế tử đợi lâu, mời thế tử theo tôi đến bộ tộc.”

Bọn họ đã nhận được mật lệnh của Đại đô hộ từ trước, để tránh rắc rối, hiện tại Lý Nghiên không thể lộ mặt ở phủ Hãn Hải được. Tộc Bộc Cổ ở gần biên giới, lại ngay chỗ hẻo lánh, vừa hay có thể để cậu tạm trú.

Lý Nghiên đứng dậy, nhìn ông ta nói: “Chớ có gọi ta là thế tử.”

Tuy Bộc Cổ Kinh không rõ nội tình, song Phục Đình đã dặn nên vẫn đáp một tiếng, sửa lời: “Mời lang quân theo chúng tôi lên đường.”

Lý Nghiên theo ông ta ra bìa rừng.

Lúc lên ngựa, Bộc Cổ Kinh thấy cậu chẳng nói gì, vốn là một thiếu niên trắng nõn nhưng trên mặt lại có vẻ thâm trầm, thế là lên tiếng an ủi: “Lang quân không cần lo quá đâu, dù đã xảy ra chuyện gì thì cũng đã qua rồi, cậu xem, chẳng phải đất Bắc của chúng ta cũng vừa thoát khỏi khốn cảnh đấy sao?”

Bộc Cổ Tân Vân ý mình lớn hơn cậu mấy tuổi nên cũng tiếp lời – dĩ nhiên chẳng thiếu phần tán dương Phục Đình: “Nội tôi nói đúng, huống hồ còn có Đại đô hộ đấy. Không phải lang quân đã đối mặt với binh lính Đột Quyết rồi à, thế thì còn có chuyện gì nghiêm trọng hơn chiến sự được.”

Lý Nghiên chỉ nói: “Đi thôi.” rồi không nói thêm.

Cậu cũng đã từng nghĩ đối mặt với Đột Quyết chính là đường cùng, vậy mà đường cùng hôm nay lại là từ thiên gia mà mấy đời bọn họ thần phục, thậm chí còn là người thân có máu mủ với cậu.

Mấy ngày sau, bên ngoài thành ở phủ Hãn Hải.

Tê Trì ngồi trong xe ngựa, mới đọc xong thư Lý Nghiên sai người gửi tới, biết cậu đã yên ổn ở tộc Bộc Cổ thì yên tâm.

Chiếm Nhi nằm trong lòng nàng, vươn đôi tay bé tí ra bắt lấy thư trong tay nàng cầm chơi.

Rèm cửa sổ được vén lên, Phục Đình nhìn vào, lại nhìn bức thư trong tay Chiếm Nhi, hỏi: “Đọc xong rồi hả?”

“Ừm.” Tê Trì đáp, “Tuy bảo là kẻ hoán binh, nhưng vẫn chưa biết được tình thế trong triều sẽ thay đổi thế nào.”

Phục Đình nói: “Nghĩ tích cực thôi.”

Tê Trì cảm thấy buồn cười: “Chàng an ủi người ta vậy hả?”

Chàng im lặng, buông rèm xuống.

Tê Trì tưởng nói mấy câu thế rồi thôi.

Lúc này đội ngũ đã vào thành, đi trên đường chính, hương vị quen thuộc đã trở lại.

Bấy giờ nàng mới hay, phủ Hân Hải đã ăn sâu vào lòng nàng từ lúc nào.

Bỗng xe ngựa dừng lại, Phục Đình lại vén rèm lên, nói: “Xuống xe.”

Tê Tri ngó ra, gọi Thu Sương một tiếng.

Tân Lộ chu đáo, được nàng lấy lý do “chăm sóc Lý Nghiên đồ bệnh” nên ở lại phủ Quang vương, chỉ dẫn theo Thu Sương về đất Bắc cùng.

Đội Thu Sương đi vào ôm Chiêm Nhi, nàng cúi đầu đi ra.

Ráng chiều đã buông, người trên phố thưa thớt, cả con đường trông thật trống trải.

Phục Đình xuống ngựa dặn dò La Tiểu Nghĩa, bảo hắn nhanh chóng sắp xếp đại phu đến Quang Châu.

Đã diễn thì phải diễn cho trót. La Tiểu Nghĩa vô cùng phối hợp, lập tức vẫy gọi hai người đến, muốn đích thân tới y xá bố trí, còn muốn để quan thự đặc biệt phái người đưa đại phu về Quang Châu mới được.

Đội tới lúc hân cười ngựa rời đi, Phục Đình quay qua nhìn nàng, chỉ vào bên đường: “Kia thì có tính là an ủi không?”

Tê Tri nhìn sang, đó là một cửa tiệm dưới danh nghĩa nàng, chỉ cách mấy trượng, nhưng trong thành này có tiệm nào của mình mà nàng không biết, đó là nơi chuyên bán những món đồ tinh xảo quý báu.

Mới đầu nàng chỉ nhìn qua, sau mới hiểu ra, khó tin nhìn chàng: “Chàng muốn tặng đồ cho thiếp?”

Phục Đình ừ một tiếng, cúi đầu nhìn: “Sao, không tính hả?”

Tê Tri kinh ngạc nhưng cũng hiểu, lại nghĩ, hành động này của chàng rõ ràng chẳng liên quan đến chuyện bọn họ nói lúc trước, bèn đoán có thể chàng đã nghĩ đến từ lâu.

“Ừ, không tính đâu,” Nàng nói nhỏ: “Còn không phải là đồ của thiếp à.”

Chàng nhếch mép, nói vậy cũng chẳng sai: “Nếu nàng muốn thì đổi tiệm khác.”

“Thế không phải là để người ngoài được lời sao.” Nói đến đây, Tê Tri đã thả lỏng đôi phần.

Đi một quãng đường dài như thế thực sự mệt mỏi, an nguy của A Nghiên, mối thù của anh trai, không bên nào là không đè nặng trong lòng, nhưng nay nhờ chuyện này xen vào mà tạm thời quên đi.

Phục Đình nhìn nàng: “Thế nàng muốn gì?”

Lúc thấy chồng sổ sách trong phòng nàng và viên trân châu kia, chàng đã nghĩ có phải nên tặng nàng thứ gì đó ra hồn không, bây giờ phát hiện đúng là chuyện khó, với gia sản của nàng, có lẽ chưa có thứ quý báu hiếm lạ nào mà chưa thấy.

Tê Tri nghĩ ngợi, nhìn về bên đường: “Còn nhớ hồi đầu ở trong chùa, hai ta vẫn chưa thắp đèn Phật không?”

Phục Đình nhớ lại: “Ừ.”

“Thiếp muốn chàng cùng thắp với thiếp.” Giọng Tê Tri nhỏ tới mức chỉ một mình chàng có thể nghe thấy.

Cũng chẳng rõ vì sao lại nghĩ đến, chùa ở ngoại thành, mà bọn họ đã vào thành, mặt trời cũng đã xuống núi, nghe thật tùy hứng.

Phục Đình nhìn vào đôi mắt đen của nàng, rất dứt khoát gạt đầu: “Lên ngựa.”

Đội ngũ đã hộ tống Chiêm Nhi về trước, Tê Tri lên ngựa của Phục Đình, chỉ có hai người nên đi rất nhanh.

Phục Đình nắm dây cương, lúc ôm nàng trước ngực lao ra khỏi thành, mắt lại nhìn xuống viên trân châu nàng đeo trên cổ, nghĩ đến câu “còn không phải là đồ của thiếp sao” lúc này, bỗng nhớ ra, thứ này cũng là mua ở tiệm của nàng.

“Cái này, hồi đó là nàng có ý?”

Tê Tri đáp khẽ: “Bị chàng phát hiện rồi.”

Chàng chỉ cảm thấy buồn cười, hèn gì lại bán rẻ như vậy.

...

Lúc này chẳng có hương khách đến chùa, trong chùa đang làm khóa thiền buổi tối.

Khi bọn họ xuống ngựa vào cổng, vẫn là trụ trì đích thân ra đón, dẫn bọn họ đến nơi thắp đèn Phật.

Trong Phật đường ánh lửa bập bùng, hoa đăng quây ở một nơi, chiếc này chen chiếc kia tựa như biển đèn.

Tê Tri nhìn chiếc đèn Phật nằng thấp cho anh trai lúc trước, nó vẫn được đặt ngay chính giữa. Ngoài đầu lại, trụ trì đã dâng chiếc đèn vừa làm xong đến, mời bọn họ thoải mái rồi lui ra khỏi Phật đường.

Nàng cầm trong tay, nhìn mấy con chữ dán bên trên, dù gì cũng là người đứng đầu đất Bắc nên bọn họ cố ý không viết tên, chỉ viết họ, một Phục một Lý, ghép lại với nhau.

Ánh mắt quét qua chữ Lý, bỗng nàng bật cười, bụng đèn trong tay, nhón chân lên, toan đặt cạnh ngọn đèn của anh trai.

Phục Đình nắm tay nàng, không để ánh lửa của những chiếc đèn bên dưới liếm váy nàng, duỗi tay ra nhận lấy, dễ dàng đặt lên, nhìn sang nàng: “Cười cái gì?”

Nàng nói: “Cười vì thiệp họ Lý.”

Rõ ràng xuất thân từ tông thất nhưng lại chẳng còn tôn vinh mà tông thất nên có, nhìn ngọn đèn của anh nàng là lại nhớ đến chuyện trước mắt, sao có thể không buồn cười được.

Phục Đình biết nàng đang nghĩ gì, giọng trầm trầm vang lên bên tai nàng: “Nếu nàng không mang họ Lý thì giờ đã không đứng đây với ta rồi.”

Ánh mắt Tê Tri chuyển từ ngọn đèn sang mặt chàng, nhìn vào mặt chàng, trong lòng lên xuống khó tả, giờ tay vén sợi tóc bên tai, khẽ gật đầu: “Ừm, chàng nói đúng.”

Cái cảm giác không cam tâm vừa xuất hiện đã bị câu nói của chàng đánh bay.

Lúc bước ra khỏi Phật đường thì trời đã tối đen.

Phục Đình ôm nàng lên ngựa rồi phi lên: “Chỉ thế thôi hả?”

Ý hỏi nàng còn muốn gì nữa không.

Tê Tri nói: “Chỉ là ý muốn đột xuất của thiệp thôi, nghĩ lại thì, lúc này A Nghiên đang đổ bệnh, thế mà hai ta còn chạy tới đây thắp đèn Phật, đúng là ngớ ngẩn.”

“Làm xong rồi mới nói, muộn rồi đấy.”

Nàng cười, cố ý nói vậy mà.

Phục Đình cầm dây cương, thúc ngựa rồi đi.

Quay về phủ đô hộ, La Tiểu Nghĩa đã thu xếp xong, đang ở trong phủ đợi phục lệnh.

Thấy Tê Tri cười cười đi về hậu viện, hẩn ở trong sảnh hỏi Phục Đình: “Tam ca dẫn tẩu tẩu đi giải sầu đấy à?”

Phục Đình nghĩ, chẳng qua là bù cho một chuyện chưa làm xong, giải sầu cái gì.

“Không biết sau này còn sẽ ra sao, chí ít muốn để nàng dễ chịu chút.”

Từ khi đến Lạc Dương tới nay, xảy ra chuyện này, đã lâu rồi chẳng thấy nàng cười.

La Tiểu Nghĩa không khỏi nghĩ đến hiện trạng của phủ Quang vương, thờ dài cảm khái.

Bỗng Phục Đình nói: “Đệ nhớ bảo Tào Ngọc Lâm nhanh chóng đến gặp ta.”

La Tiểu Nghĩa vẫn nhớ lời chàng dặn, lập tức nghiêm túc: “Tam ca yên tâm, có khi A Thuyền đã đem tin về đội huynh rồi, đệ đi truyền tin đây.”

Đang tính xoay người thì Phục Đình đã túm cổ áo hẩn kéo lại: “Sở nọ đâu rồi?”

La Tiểu Nghĩa nhớ trước khi đi chàng có nhắc một lần, nhưng về sau bị chuyện lên kinh xen ngang nên lại quên mất, nay nhắc lại, lập tức đi lấy.

...

Tê Tri đi thăm Chiêm Nhi trước, cu cậu đã ngủ khò ở chỗ nhũ mẫu.

Vừa quay về phòng thì Thu Sương đi tới, thấp giọng bẩm báo: “Gia chủ, Đại đô hộ vừa hỏi nô tỳ các cửa hàng gửi tiền của người ở đất Bắc, không rõ có phải nô tỳ nghĩ nhầm không mà cứ cảm thấy ngài ấy muốn đưa tiền cho người.”

Tê Tri suyết nửa đã nghĩ nhầm, chàng nhất quyết muốn tặng gì cho mình thật à?

Nhưng một lúc sau mới rõ là chuyện gì.

Thu Sương ra ngoài, nàng đi ra cửa, tới thẳng thư phòng, đúng lúc thấy La Tiểu Nghĩa rời đi.

Phục Đình đang đứng trong thư phòng, một tay đặt trên dây buộc tay áo quân phục, mắt nhìn chăm chăm cuốn sách đang trải mở trên bàn, nhác thấy nàng đi vào thì ngẩng đầu lên.

Tê Tri tới cạnh chàng, chỉ nhìn qua là nhận ra ngay, nàng đã từng thấy rồi, đó là sổ sách La Tiểu Nghĩa ghi nợ.

“Bây giờ mà chàng còn cố trả tiền cho thiếp?”

Phục Đình là vì sợ nên mới muốn đưa cho nàng bây giờ, chàng nói: “Vốn cũng nên trả nàng, ta mà không giữ lời thì còn gì là đàn ông.”

Tê Tri nhìn mặt bên chàng, trên bàn thấp đèn, ánh đèn như đổ lại xương lồng mây gỗ lên của chàng, sống mũi cao ráo. Nàng cup mắt nhìn ngón tay chàng đang đặt trên nếp bàn, nói thật: “Thực ra thiếp chưa bao giờ muốn lấy tiền của chàng, thứ thiếp muốn lúc ấy vốn chẳng phải là tiền.”

Phục Đình biết chứ, nhưng vậy thì sao, sự thực là nàng đã xài tiền cho chàng, và cũng chính miệng chàng đã nói trả.

“Nói chuyện này làm gì?”

Tê Tri tựa vào bàn nhìn chàng: “Đây là thiếp nợ chàng.” Nàng dừng lại, thấp giọng nói: “Thiếp nợ chàng một câu thật lòng.”

Phục Đình nhìn sang.

Chàng chợt khép cuốn sổ lại, tiện tay quăng nó đi rồi nắm lấy tay nàng.

Tê Tri bị chàng kéo đến trước giá treo, bên trên là bản đồ địa hình toàn cảnh đất Bắc đang được cuộn lại.

Phục Đình đưa tay kéo một cái, bản đồ rũ xuống, trải ra trước mắt.

Toàn bộ lãnh thổ rộng lớn của đất Bắc hiện ra, chàng giơ tay chỉ: “Từ nay về sau, trong tám phủ mười bốn châu ở đất Bắc này, phàm là mọi thứ dưới danh nghĩa Phục Đình ta thì đều thuộc về Lý Tê Tri nàng.”

Nói đoạn, chàng quay sang nhìn nàng: “Ta trả nàng thứ này.”

Cõi lòng chấn động, bỗng Tê Tri cảm giác như mình đã có được tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Chưa tới hai ngày, Tào Ngọc Lâm đã đến phủ đô hộ.

Chiều hôm đó, ngoài nhà có gió lạnh nên cửa thư phòng khép chặt, bốn người ngồi trong phòng.

Tào Ngọc Lâm mặc đồ đen quen thuộc, ngồi một đầu ở bên bàn nhỏ, cách một khoảng bên cạnh là La Tiểu Nghĩa.

Ở đối diện, Phục Đình và Tê Tri ngồi kề vai.

Trên mặt bàn trước mặt bốn người là bản đồ địa hình Du Khê Châu vẽ trên da dê, chính là bản đồ hay dùng trong lúc tác chiến hồi trước.

Nước trà sôi ừng ực, trong phòng ngập mùi trà.

Tê Tri giơ tay gạt cốc trà trước mặt, cảm thấy bầu không khí nặng nề vô cùng.

“Tam ca đoán không sai,” Tào Ngọc Lâm nói: “Kiểm chứng lâu như vậy, mấu chốt khiến Đột Quyết có thể tiến vào từ sau Du Khê Châu đúng là nằm ở phủ đô hộ khác.”

Nàng nói rồi đưa tay chỉ vào một chỗ trên bản đồ.

Vị trí đó nằm đằng sau Du Khê Châu, lấy đường ranh giới đập ghềnh làm phân giới, một bên là Du Khê Châu, là đất Bắc, còn bên kia thuộc về đô hộ phủ giáp giới – phủ đô hộ Thiên Vu.

La Tiểu Nghĩa lập tức chửi: “Mẹ nó, đúng là bọn chúng rồi!”

Trong các phủ Đại đô hộ thì phi đô hộ Thiên Vu không lớn lắm, chỉ quản lý vài châu, nhưng toàn dân đều là lính, cũng chẳng phải hạng bình thường, vì đây là nơi chôn ngày trước thiên gia thu xếp cho một nhánh của Đột Quyết.

Trước kia Đột Quyết chia làm hai nhánh, một nhánh đã bị Thái tông hoàng đế đương triều tiêu diệt, bách tính bộ hạ được thu xếp ở tại đây, thành lập nên phủ đô hộ Thiên Vu. Còn nhánh khác thì trở thành Đột Quyết hiện nay tại.

Nếu tính toán thì bọn họ có huyết thống gần với Đột Quyết hơn so với tộc Bộc Cố, nhưng ngầm cũng kỳ, bởi hai nhánh đã chia tách nhiều năm, thù hận ngày một sâu, chẳng thể có khả năng hợp tác được. Huống hồ sau nhiều năm quy hàng triều đình, bọn họ cũng đã dung nhập vào các tộc ở biên cương thuộc đương triều, qua lại thân thiết với triều đình, thực sự không còn liên quan gì đến Đột Quyết hiện nay cả.

Nên dù Phục Đình có nghĩ đến trong cuộc chiến lần trước, với cả mọi manh mối đều quy về chỗ họ, nhưng La Tiểu Nghĩa cũng chẳng dám tùy tiện mở miệng chỉ thẳng là họ, lần nào cũng gọi “phủ đô hộ khác” để thay thế, cho đến tận hôm nay khi Tào Ngọc Lâm mất nhiều thời gian để kiểm chứng.

“Bọn chúng bị ngu à?” La Tiểu Nghĩa lại chửi: “Một khi bại lộ là sẽ bị giáng trọng tội, thà rạch ròi với Đột Quyết còn tốt hơn làm trò này!”

Tào Ngọc Lâm sờ món đồ trong tay áo, nói: “Nên có lẽ ý định ban đầu của họ chưa chắc là tạo phản, mà là bị sai khiến, nên mới có thể hợp tác với Đột Quyết.”

Nói đoạn, nàng lấy mấy thứ trong tay áo ra, đẩy tới trước mặt Phục Đình.

Đây là đồ nàng kiếm được lúc dẫn người lên vào phủ đô hộ Thiên Vu, hộp đồng bán lại mạch đao, bản vẽ tuyến đường Đột Quyết đi qua từ biên giới, vân vân.

Phục Đình đã có suy tính của mình, số lượng mạch đao tới tay quân đội Đột Quyết không nhiều, vì dù gì phủ đô hộ Thiên Vu cũng không phải là quân tiên phong kháng địch nên không sở hữu nhiều, có lẽ số mạch đao bọn họ cho đi lúc ấy còn ít hơn.

Dưới cùng là âm thư, ghi lại tin tức quan trọng nhất mà nàng đem đến.

Chàng đọc xong, sầm mặt nói: “Xem ra ta đoán đúng rồi.”

Tào Ngọc Lâm nói: “Đây là chỗ khó điều tra nhất, cũng mất nhiều thời gian nhất, bây giờ chỉ có thể kết luận là Đột Quyết đã cấu kết với thế lực trong triều, dùng thế lực này giật dây phủ đô hộ Thiên Vu mở cánh cửa cho Đột Quyết vào.”

La Tiểu Nghĩa nghe Phục Đình bảo ‘đoán trúng rồi’ thì giật thót, lại nghe những lời Tào Ngọc Lâm nói, quả nhiên thế lực Đột Quyết cấu kết có liên quan tới trong triều, hẳn thực sự không cam lòng, buột miệng: “Chúng ta thế này là thế nào, dám chó hoang Đột Quyết còn chưa đủ à, liều sống liều chết chiến đấu ở biên cảnh, thế mà hậu phương còn ngăn chân chúng ta! Các tướng sĩ ở Du Khê Châu, những năm qua đã phải nhẫn nhịn biết bao nhiêu, chẳng qua chỉ muốn giết địch báo quốc, muốn tận mắt thấy đất Bắc vực dậy. Cả những cận vệ kia của tam ca nữa, có ai không phải là huynh đệ của chúng ta, kết quả lại bị hại thế này! Đồ chó hoang...” Hắn càng nghĩ càng tức, mắng liên tiếp: “Đồ chó hoang, rất một đám chó hoang...”

Tào Ngọc Lâm liếc hắn: “Huynh không thể trông cậy mọi người đều như tướng sĩ đất Bắc được, không phải ai trên đời này cũng nghĩ đến quốc gia đại nghĩa, còn có rất nhiều kẻ mê muội vì lợi.”

Tê Trì quay qua nhìn Phục Đình, nàng đã nghe thấy rồi, Đột Quyết có thể cấu kết với thế lực trong triều, bây giờ cục diện trong triều không thể không liên quan, xem ra tình hình còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng.

Phục Đình nhìn nàng, tay đang đặt trên bàn đưa tới nắm lấy tay nàng.

Không nhẹ không nặng, tựa như muốn nàng yên tâm.

Tào Ngọc Lâm cũng chú ý tới sắc mặt Tê Trì, nói thêm mấy tin tức nhỏ khác đã điều tra được rồi đứng dậy cáo từ, trước khi đi còn nhìn lướt qua La Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa hiểu ý, dẫn con giận xuống đứng dậy, ôm quyền với Phục Đình: “Đệ cũng đi đây, dám cầu Đột Quyết đã tận tâm giờ trò, đệ phải vào trong quân một chuyến mới được, không làm phiền tam ca và tẩu tẩu nữa.”

Hai người trước sau đi ra, Phục Đình vừa quay sang nhìn Tê Trì thì nàng đã xáp đến ôm cổ chàng.

Phục Đình đặt tay trên lưng nàng, dùng sức nâng lên ôm nàng ngồi trên người mình.

Nàng vòng tay ôm cổ chàng, áp vào mặt chàng, buồn bã hỏi: “Chàng không lo lắng gì à?”

Sự việc ngày một cam go, dính líu tới chuyện lập trữ, nay còn cả Đột Quyết, nàng có dự cảm trong triều sẽ có thay đổi.

Phục Đình ôm nàng, chạm vào chóp mũi nàng, ngửi được mùi hương thân thuộc thoang thoảng trên người nàng: “Có lo cũng vô ích, bọn chúng đã ra tay rồi, chỉ có thể chặn đầu.” Chàng lại thêm một câu trấn an nàng: “Chỉ ít là chúng ta đã hiểu được tình hình.”

Tê Tri gật đầu, nghiêng mặt tựa vào vai chàng.

Cứ tưởng đây là chỉ là chuyện trong phủ Quang vương, nào ngờ thì ra bọn họ đều là người trong ván bài.

Cuối cùng nàng vẫn đi cùng chàng trên con đường này.

...

Đi ra khỏi thư phòng, gió càng rét buốt.

Tê Tri ngoái nhìn Phục Đình, chàng đang đứng sau lưng nàng.

“Thế lực trong triều là đến từ ai, chàng có mục tiêu nào không?”

Phục Đình nói: “Ta vẫn chưa chắc chắn, phải đợi thêm tin tức ở kinh đô đã.”

Tê Tri nhớ lại chuyện thánh nhân đã gây ra, cười lạnh: “Chẳng khác gì đang giúp ông ta cả.”

Phục Đình biết nàng đang nói ai, ngữ khí không đổi: “Yên tâm, cuối cùng cũng là giúp chính chúng ta thôi.”

Tê Tri không khỏi nhìn chàng.

Đúng lúc này có cận vệ ở trên hành lang đi tới.

Vừa đến trước mặt đã thấp giọng gọi Đại đô hộ, báo tin vừa nhận được ở kinh đô.

Tê Tri lập tức quay qua nhìn.

Phục Đình nhìn về mặt nàng, tiến tới gần cận vệ hai bước.

Cận vệ lập tức nâng hai tay trình thư lên.

Phục Đình mở ra ngay tại chỗ, đọc xong rồi thì ngoảnh lại nhìn qua, bỗng môi mím chặt.

Tê Tri nhận ra điều bất thường, còn tưởng thế lực liên quan tới trong triều đã bị lộ, bèn hỏi: “Sao vậy?”

Chàng mím môi, nói: “Trên kinh xảy ra chuyện rồi.”

Kinh thành xôn xao vì chuyện phế trường lập ấu, trên triều cũng trào dâng sóng ngầm.

Kéo dài mãi đến bây giờ vẫn không có kết quả, hoàng tử út không khỏi bệnh, trái lại đã qua đời.

Thánh nhân đau đớn khôn nguôi, cộng thêm lời đồn trong cung lại nổi lên bốn phía, nghi ngờ trường tử bất mãn âm thầm bố trí sát hại, trong con thịnh nộ đã chất vấn.

Ở trên điện trường tử kêu oan, oán hận chất chứa nhiều năm bùng nổ, sinh ra tranh chấp với thánh nhân, đập đầu vào cột chết tại chỗ.

Chỉ trong thời gian ngắn mà thánh nhân mất đi hai người con, quốc gia mất đi thái tử.

Chuyện lớn thế này, nhân đó mà nổi loạn thì chẳng còn gì hợp bằng.

Nhưng dẫu sao cũng đã cách xa Trung Nguyên, đất Bắc ở biên cương cũng không cảm nhận được, trong phủ đô hộ vô cùng tĩnh mịch.

Ngoại trừ Phục Đình lúc ấy đốt thư xong rồi lập tức ra phủ, thì những việc khác gần như không thay đổi.

Đến buổi chiều, Tê Tri ngồi trong phòng đọc hết thư báo bình an Tân Lộ gửi từ phủ Quang vương đến, lại đọc thư Lý Nghiên mới viết gửi tới, rồi nhìn ra ngoài khung cửa.

Ở phương Nam xa xôi, vòm trời ở hướng Trung Nguyên nặng nề âm u, thái dương âm trầm như chẳng thể lộ dạng nổi, tô điểm viên trắng cho những đám mây chồng nhau, trĩu nặng như mực.

Nàng không biết liệu có phải bây giờ ở trong cung Trường An cũng thế này hay không.

“Bất hạnh của quốc gia.” Nàng châm biếm một câu.

Trước đây chỉ có thiên gia khiến người khác tuyệt hậu, còn bây giờ lại đến lượt chính ông ta.

Không biết đây có được xem là báo ứng của ông ta không.

Thu Sương đứng một bên, cẩn thận nhìn trái phải, thấy cửa phòng đã đóng thì mới thấp giọng bẩm báo: “Gia chủ, theo như tin tức trong cửa tiệm ở Trường An đưa đến thì chuyện chỉ vừa xảy ra, gần đây có rất nhiều quý nhân ra vào Trường An, chủ tiệm đã điều tra, bọn họ đều vào trong cung.”

“Cũng chẳng lạ,” Tê Tri suy nghĩ, đoạn nói: “Chắc hẳn là vì chuyện lập trữ rồi.”

Nàng lại nghĩ sâu xa, bỗng cảm thấy lo lắng, ngón tay gõ nhẹ lên bệ cửa.

Với tình hình này thì tất sẽ phân tranh, cũng không nói là không ảnh hưởng đến A Nghiên, ngộ nhờ lúc này thánh nhân lại cảm thấy cậ uy hiếp thì thực khó.

Bên cạnh có tiếng bước chân vội vã, nàng ngoái đầu nhìn ra ngoài, Phục Đình đã trở về đứng ngoài cửa.

Chàng mặc quân phục, đi sát sau lưng chàng là La Tiểu Nghĩa.

...

“Tam ca, kể hoãn binh sao lại hoãn ra tình hình này thế?” La Tiểu Nghĩa đi theo Phục Đình, vừa đi vừa hỏi.

Mới đầu hẳn rất tức giận vì tin tức Tào Ngọc Lâm đem về, mấy ngày liền không có chỗ phát tiết, nhưng nay bỗng nghe thay đổi lớn như thế thì quên khuấy luôn cả cơn giận.

“Sao đệ không đi mà hỏi thánh nhân.” Phục Đình chẳng buồn ngoái lui.

La Tiểu Nghĩa bị chặn họng, lại không tìm được lời để tiếp.

Nhưng nghĩ kỹ thì cũng thế, bây giờ tình hình trông có vẻ đột ngột, nhưng về mấu chốt thì đúng là có liên quan đến việc làm của thánh nhân.

Chỉ có thể cảm thán, thân ở vị trí cao mà lại nhìn chẳng rõ.

Phục Đình đi tới khúc rẽ, nhét roi ngựa vào bên hông, xoay người dừng lại, dặn: “Theo dõi động tĩnh của phủ Quang vương, phải bẩm báo liên tục, bảo Tào Ngọc Lâm cho người giám sát động tĩnh của phủ đô hộ Thiên Vu.”

La Tiểu Nghĩa đáp một tiếng, quay gót rời đi.

Đi qua chỗ ngoặt, Tê Tri đang đứng chờ chàng cạnh cột trụ, tay áo giao nhau, trên người nặc váy dài chạm đất, cạp váy cao ôm thắt lưng mảnh khảnh, khuy tay khoắc dải lụa, bay bay theo chiều gió trước hành lang.

Phục Đình đi tới, bỗng chẳng biết nói gì, nắm lấy cánh tay nàng, lạnh quá: “Về thôi.”

Tê Tri nắm ngược lại tay chàng: “Sao chàng không nói với thiếp chuyện hiện tại?”

Chàng mỉm cười: “Có gì đáng để nói đâu, dù là thiên gia đẩy mình vào đường cùng, ta cũng sẽ không để nàng phải vào tuyệt cảnh.”

Vốn dĩ Tê Tri không muốn nhắc đến, nàng là muốn đến hỏi tình hình của chàng, thuận tiện nói cho chàng biết tin tức mình nhận được, nhưng giờ lại lặng yên trước câu nói này của chàng.

Chỉ có ngón tay tự giác động đậy, từng ngón từng ngón luôn qua tay chàng, đan vào nhau nắm lấy, chạm đến vết chai do tập võ trong lòng bàn tay chàng.

Phục Đình nhìn nàng, cảm nhận được sự vô lo trong động tác nhỏ ấy của nàng.

Tê Tri ngược mắt lên, nói nhỏ: “Bị chàng cắt ngang, thiếp cũng chẳng biết nên nói gì nữa.”

Đúng là bây giờ thiên gia bây giờ đã tự đẩy mình vào đường cùng, nhưng có chàng đây, nàng mãi mãi sẽ không bước vào tuyệt cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đom Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Ngựa chiến lao đi trên khắp nẻo đường ở phủ Hãn Hải, liên tục đưa đến tin tức mới nhất ở các nơi.

Dầu trời đã tối nhưng vẫn có người vào phủ đô hộ.

Phục Đình vốn ngủ không sâu giấc, lập tức mở mắt.

Nhìn sang bên cạnh, Tê Tri xoay mặt về phía chàng, vẫn đang ngủ, chỉ là giấc ngủ không yên, ánh lửa của ngọn nến trước giường hắt lên mặt nàng, dù đã ngủ mà nàng vẫn nhú mày.

Chàng giờ tay xoa nhẹ, thấy nàng giãn mặt thì mới xuống giường, khoác áo vào rồi đi ra cửa.

Mới ra khỏi hậu viện thì ở đối diện có người đến.

Cận vệ dẫn theo trinh sát mặc đồ đen vội vã đi tới, vừa thấy Phục Đình đã lập tức mở miệng: “Bẩm Đại đô hộ, đã xảy ra chuyện rồi, phủ đô hộ Thiên Vu đã xuất quân.”

Đối với họ, chuyện ở kinh thành quá xa vời, còn chuyện phủ đô hộ lân cận xuất quân mới là đại sự hàng đầu.

Phục Đình nhìn trinh sát, đối phương đã quỳ xuống, nhanh chóng bẩm báo ——

Phủ đô hộ Thiên Vu bỗng có động tĩnh, một đội quân rời khỏi địa giới, hình như là tiến thẳng đến đế đô.

Tào Ngọc Lâm dẫn theo người giám sát suýt bị phát hiện, may mà ẩn thân kịp thời nên không bị bại lộ.

“May có Tào tướng quân phản ứng nhanh nhạy.” Trinh sát thấp giọng trình báo.

“Giờ thế nào rồi?” Phục Đình hỏi.

“Tào tướng quân dẫn vài người bám theo theo dõi.”

Phục Đình nhú mày, đã đến mức động binh thì chứng tỏ thế lực kia đã có hành động.

“Truyền lệnh trong quân, đề ý biên giới, cẩn thận Đột Quyết.”

“Vâng.” Cận vệ và trinh sát lập tức thoái lui.

Phục Đình đang định trở về, nhưng vừa xoay chân thì thấy có một bóng người đứng đấy. Nàng mặc váy chần, yếu điệu tựa liễu dựa vào cột trụ, hướng mặt nhìn chàng, gió đêm thổi qua, gương mặt nàng như ma mị trong mảng sáng mảng tối.

Chàng bước tới: “Bị ta đánh thức à?”

Tê Tri lắc đầu: “Vốn cũng không ngủ ngon.” Không có chàng nằm bên, nàng lại càng không ngủ yên, chưa gì đã tỉnh.

Nàng nhìn hướng cận vệ và trinh sát rời đi, nhớ lại lời vừa nghe thấy: “Chàng cho rằng Đột Quyết sẽ có động tĩnh?”

Phục Đình nói: “Nếu bên này đã có động tĩnh thì cần phải đề phòng chúng nội ứng ngoại hợp.”

Tê Tri nhớ vừa rồi chàng hạ lệnh vừa nhanh lại quả quyết, trong lòng cũng hiểu được, đoán chắc chàng đã sớm nghĩ đến chuyện này: “Hoàng trưởng tử vừa mất, phủ đô hộ Thiên Vu đã lập tức có động tĩnh, cứ như tóm được thời cơ tốt.”

Phục Đình vỗ vào vai nàng, kéo nàng tới gần, ôm cả người nàng đi về. Chàng hiểu ý nàng, nàng muốn nói có lẽ thế lực đó có liên quan tới hoàng trưởng tử.

Đúng vậy thật, thánh nhân có lòng muốn truyền ngôi cho con út, thân là hoàng trưởng tử bị chèn ép nhiều năm, nếu bảo không cam lòng chút nào thì thật khó tin, bởi nếu không đã chẳng xảy ra chuyện đổ máu trên điện.

Với tâm cơ của thánh nhân, rốt cuộc trong lần tức giận chất vấn đó có bao nhiêu nghi ngờ trưởng tử hãm hại ấu tử, hay là từ nguyên nhân sâu xa hơn, thực rất khó nói.

Nhưng dù gì hoàng trưởng tử cũng đã ở chốn thâm cung lâu năm, nếu không liên kết với người khác thì khó mà cầu kết với Đột Quyết được, vì vậy thế lực ấy tất còn những người khác nữa, đó mới là kẻ thực sự qua lại với Đột Quyết để gieo họa, nếu không thì lúc này dù phủ đô hộ Thiên Vu có làm gì cũng vô nghĩa.

“Ta chỉ cảm thấy kẻ này không cao minh lắm,” Chàng nói: “Nếu không đã không khiến thánh nhân để ý.”

Chàng cũng đã nghĩ đến những chuyện này.

Tới cửa phòng, Phục Đình dừng lại, cúi đầu nói: “Ta phải ra ngoài một chuyến rồi.”

Chuyện đã đến bước này, chàng phải đi thu xếp ngay.

Chân vừa nhấc thì bỗng Tê Trì níu tay chàng lại, gần đây nàng rất hay có động tác này, thân hình chàng cao lớn, chỉ cần vịn chàng là lại có cảm giác an tâm.

Phục Đình nhìn hai tay nàng đặt lên khuỷu tay, thuận thế đè lại, đẩy nàng đi vào trong cửa: “Sao đấy?”

Tê Trì nhìn chàng: “Thực ra thiếp đã sắp đặt cho thương đội lên thu mua gang để đúc binh khí.”

Đôi mắt đen của Phục Đình bỗng độngậy, không ngờ nàng lại bỗng nói ra điều này.

“Nhưng thiếp vẫn chưa đụng đến.”

Dĩ nhiên rồi, nếu đã đụng thì khi vừa vào đất Bắc, chàng sẽ là người đầu tiên biết được.

“Nàng muốn nói gì?”

Tê Trì dịu dàng bảo: “Bởi vì thiếp biết, một khi đã động binh đao thì dù là tự vệ cũng không còn đường quay lại.”

Phục Đình hiểu ý, khéo môi nhếch lên, gật đầu: “Ta hiểu.”

Nàng cup mắt, nhẹ nhàng phẩy nếp nhăn trên khuỷu tay chàng, lại ngược mắt nhìn chàng: “Có điều không sao, nếu không còn đường quay lại thì thiếp vẫn sẽ theo chàng đến cùng.”

Chàng chỉ nghe thấy mỗi quyết tâm của nàng, nắm tay nàng một lúc rồi mới buông: “Đội ta quay về.”

Khi đất Bắc vẫn còn đang gió êm biển lặng, thì trong quân đã châm đuốc mấy đêm liền không tắt.

Vì Phục Đình đã vào doanh trại.

Trời vừa tảng sáng, một nhóm người gấp gáp quay về doanh.

Tào Ngọc Lâm xuống ngựa, mang theo bụi đất đi vào lều lớn nằm giữa, ôm quyền với người đứng bên trong: “Tam ca, quả nhiên phủ đô hộ Thiên Vu đang kéo quân tới để đô, dọc đường đi không để lộ thân phận binh mã, tuyên bố là dẫn đoàn chịu tang hoàng tử, bây giờ đang dừng lại ở địa phận Ung Châu.”

Bỗng Phục Đình nhìn sang: “Ung Châu?”

“Vâng.” Tào Ngọc Lâm nghiêm mặt, nhấn mạnh: “Rất chính xác.”

Phục Đình bỗng cười lạnh: “Chỉ dựa vào ông ta?”

Tào Ngọc Lâm dừng lại một chớp mắt, gương mặt mộc không hề có biểu cảm: “Chỉ dựa vào mỗi ông ta thì không được, kẻ đầu sỏ tất nhiên vẫn là A Sử Na Kiên.”

Giọng nàng vẫn thật bình thản khi nói ra cái tên này, bỗng nhìn ra ngoài rèm cửa, khép miệng lại.

La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài xông vào, chân còn chưa đứng vững đã nói: “Tam ca, phủ Quang vương gấp chuyện thật rồi!”

Phục Đình sầm mặt: “Nói.”

“Ung vương phái người đến phủ Quang vương điều tra bệnh tình của thế tử, luôn miệng nói là phụng lệnh của thánh nhân nhưng không có thánh chỉ, đã bị người huynh bố trí chặn lại.” Hắn nhìn Tào Ngọc Lâm, đoạn nói tiếp: “Nghe bảo trước khi đi, ông ta còn nói sẽ về kinh tố cáo với thánh nhân.”

Phục Đình trầm mặc, ngay tới việc đã mắc ôn dịch mà cũng không thể yên tâm, cứ như vội vã muốn trừ khử Lý Nghiên vậy.

Chàng quay đầu nhìn giá treo bản đồ, ánh mắt từ vị trí phủ đô hộ Thiên Vu chuyển đến Ung Châu, lại nhìn tới Trường An, trong lòng lập tức sáng tỏ.

Nhưng đúng lúc này, lại có hai con khoái mã vọt vào doanh trại.

Trình sát truyền tin ở đế đô tới đi vào lều báo: thánh nhân bị dả kích liên tục nên đã đổ bệnh, gần đây trong triều vô cùng rối ren, mọi người bắt đầu thúc giục lập hoàng trữ.

Còn hần ra roi thúc ngựa chạy về báo tin, với tình hình những ngày qua, có lẽ thánh nhân sẽ nhanh chóng đưa ra quyết định.

Phục Đình sầm mặt đi lại hai bước.

Mấy tin tức này được đưa tới cùng lúc, rốt cuộc cũng đã rõ là chuyện gì đang xảy ra.

Ung vương, lại là Ung vương.

Chàng nhìn Tào Ngọc Lâm: “Viết rõ nguyên nhân vào tấu chương, đưa vào cung.” Vừa nói vừa nhìn La Tiểu Nghĩa, “Phải người đến tộc Bộc Cổ một chuyến.”

La Tiểu Nghĩa chưa kịp hỏi gì thì thấy chàng đã đi ra ngoài, rồi bắt ngựa ra lệnh: “Điểm binh!”

Hần thất kinh, vội vã đi theo ra khỏi lều.

Trong tộc Bộc Cổ, Lý Nghiên vừa ra khỏi lều thì thấy một đám người từ đằng xa chạy như bay tới, nom có vẻ chạy suốt cả đêm không nghỉ, ngựa chỉ mới đổi nhưng người đã kiệt sức.

Những người khác trong tộc cũng bị thu hút đi ra.

Bộc Cổ Tân Văn diu tay Bộc Cổ Kinh đi ra từ trong căn lều dựng giữa nhìn.

Lý Nghiên xách vật áo, rảo bước đi tới bên kia.

Đến gần, người cưỡi ngựa xoay mình đi xuống, ôm quyền thi lễ với cậu: “Phụng lệnh Đại đô hộ đến truyền tin cho thế tử.”

Lý Nghiên thấy là cận vệ của dưỡng thi lập tức xúc tinh thần, thậm chí phòng bị: “Mời nói.”

Cận vệ bảo: “Đại đô hộ có nói trước, mời thế tử biết rõ tình cảnh hôm nay rồi sau đó tự đưa ra quyết định.”

Lý Nghiên càng cảm thấy chuyện nghiêm trọng, trịnh trọng gật đầu.

Phủ đô hộ.

Tê Tri ngồi trong phòng, chậm rãi nắm phong thư trong tay.

Trong thư Tân Lộ vừa gởi có nhắc đến chuyện phủ Quang vương gặp chuyện, trễ mấy ngày.

Đúng như nàng đoán, chuyện trừ vị có ảnh hưởng tới Lý Nghiên; nhưng không ngờ kẻ ra tay không phải là thánh nhân mà lại là Ung vương.

Thời điểm này mà ông ta làm vậy, không phải xác nhận Lý Nghiên có còn uy hiếp hay không mà có thể thấy ông ta gấp gáp muốn Lý Nghiên gặp chuyện, thậm chí là mất mạng, chính là vì ngôi vị hoàng đế kia.

Bởi dẫu sao sau lưng Lý Nghiên vẫn còn có Phục Đình.

Chỉ dựa vào ông ta?

Tê Tri giễu cợt, với tính tình của Ung vương, chưa kể vô tài vô đức, còn chưa làm đế vương mà đã hành sự phách lối đến vậy, hơn nữa trước đó còn có thù oán với phủ Quang vương, thậm chí cũng có hiềm khích với phủ đô hộ An Bắc, nếu lên làm đế vương thật thì hẳn sẽ khai đao với bọn họ đầu tiên. Đến lúc đó ai chịu thiệt, ai được lợi?

Cái ngữ tiểu nhân này làm phiên vương đã quá hời rồi, lại còn dám vọng tưởng làm đế vương?

Nhưng rồi nàng lại đổi suy nghĩ, trong tình trạng đã bị thánh nhân lạnh nhạt, trước đó còn buông lời bất kính, thế mà giờ lại có thể lần nữa đến gần thánh nhân, không lẽ hẳn có chỗ đứng lưng?

Rõ ràng bên ngoài sáng choang nhưng gió rét lại nổi lên bốn phía, trong gió truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

Tê Tri lập tức hoàn hồn, đứng dậy xách tà váy đi ra.

Vừa ra khỏi cửa, quả nhiên trông thấy Phục Đình đã nhiều hôm không về.

Chàng mặc quân phục, trên tay buộc miếng da bảo vệ, sau lưng đeo đao, vẻ mặt nghiêm túc, vừa thấy nàng thì cơ mặt thả lỏng, bước chân đi nhanh hơn.

Tê Tri nhìn chàng tới gần, trông chàng như vậy khiến nàng nhận ra điều lạ, ngay đến giọng cũng thận trọng hơn: “Có phải vì chuyện lập trữ không?”

Phục Đình đang còn nghĩ xem phải mở miệng thế nào, nhưng xem ra nàng nhạy bén hơn chàng nghĩ nhiều, thế là gật đầu: “Ừ.”

Tê Tri căng thẳng, bộ dạng chàng như vậy có nghĩa là lại có biến hóa.

Bên ngoài hậu viện bỗng vang lên tiếng đi đều, nàng đứng ngoài hành lang nhìn sang, chẳng hề xa lạ, đó là tiếng bước chân hành quân.

Nàng nhìn Phục Đình: “Tính làm gì vậy?”

Đột nhiên ngoài viện có giọng nói xen vào: “Đại đô hộ, cấp báo!”

Phục Đình nhìn nàng: “Đợi ta.”

Tê Tri nhìn chàng xoay người đi ra khỏi viện, bỗng trong lòng cảm thấy vô cùng bất an.

...

Từ ngoài hậu viện đến cửa phủ đô hộ, cả toàn bộ tiền viện trong phủ có thêm gấp mấy lần tướng sĩ.

Phục Đình đi tới tiền viện, Tào Ngọc Lâm mặc áo đen đứng trong viện.

Nàng vừa đến, đem theo tin tức mới nhất: “Tấu chương của tam ca đã bị chặn, thánh nhân nằm liệt giường rồi, tai mắt đã bịt tắc, ngay cả đội ngũ của phủ đô hộ Thiên Vu sắp tới Lạc Dương mà cũng không đoái hoài.” Nói tới đây, trên gương mặt ngăm đen của nàng là vẻ lạnh lẽo, “Có bọn chúng ra mặt ủng hộ, nay phiên vương tông thất ít ỏi, hai vị hoàng tử cũng không còn, thánh nhân như bị thuyết phục, lấy lý do huyết thống thân cận, có lẽ chuẩn bị lập Ung vương làm trữ quân thật.”

Phục Đình không biểu cảm, chỉ có ánh mắt lạnh buốt như băng, bàn tay nắm chặt chuôi đao: “Tiểu Nghĩa!”

La Tiểu Nghĩa nghe tiếng, lập tức chạy đến.

Phục Đình hạ lệnh: “Tiến hành theo kế hoạch.”

Kế hoạch đã được sắp xếp trong lúc chàng điếm binh.

Tổng cộng điếm hai toán tinh binh, một toán do La Tiểu Nghĩa dẫn đầu cùng mấy vị phó tướng phụ trợ, đến biên giới đề phòng Đột Quyết; một toán khác do chàng dẫn đầu, chuẩn bị lên đường bất cứ lúc nào.

La Tiểu Nghĩa đã mặc áo giáp, nhưng trái lo phải nghĩ, đoạn xán tới gần chàng nói: “Tam ca, xưa nay các phủ Đại đô hộ đều tránh tham dự phân tranh hoàng quyền, phủ đô hộ Thiên Vu muốn đục nước béo cò chuyện này, thế cũng ta cũng phải lợi xuống à?”

Phục Đình lạnh giọng nói: “Cứ làm đi.”

La Tiểu Nghĩa nghe thấy giọng chàng thì lập tức nghiêm túc ôm quyền, trước khi đi nhìn lướt qua Tào Ngọc Lâm, bỗng lại nhìn ra sau lưng Phục Đình, ánh mắt Tào Ngọc Lâm cũng nhìn sang.

Phục Đình xoay người, Tê Tri đứng sau lưng chàng.

Chàng im lặng giờ tay lên.

La Tiểu Nghĩa vội vã rời đi, Tào Ngọc Lâm cũng tránh mặt, tướng sĩ xung quanh rút ra ngoài phủ, chẳng mấy chốc mọi người trong tiền viện đã đi sạch.

Tê Tri nhìn thẳng vào chàng: “Chàng định ngăn cản thánh nhân lập Ung vương?”

Phục Đình siết chặt cán đao, mím môi gật đầu: “Ta sẽ không để ông ta ngồi lên vị trí đó.”

Tê Tri nhìn chàng nắm chặt đao, cảm thấy lời lúc trước đã thành thật, ấn đường bắt giác chau lại, có lẽ đến nàng cũng không nhận ra: “Nhưng thánh nhân đã cố ý lập ông ta?”

Tuy Ung vương vô tài vô đức, nhưng đúng là có quan hệ cận huyết với thánh nhân, ngộ nhờ thánh nhân thực sự quyết tâm muốn lập ông ta thì sao?

Nàng đảo mắt, lập tức sáng tỏ: “Không lẽ chàng...”

“Đúng vậy.” Phục Đình nhìn nàng: “Dòng họ Lý thị không phải chỉ còn lại mỗi nhà Ung vương ông ta.”

Bỗng chàng ngoái đầu nhìn.

Tê Tri nhìn theo ánh mắt chàng, Lý Nghiên đứng ở cửa bước tới, mặc y phục người Hồ, nửa đầu tóc tết đuôi sam, nếu không phải da trắng thì mới nhìn đã tưởng là thiếu niên người Hồ nào đó.

Nàng chậm rãi nhìn Phục Đình, không lên tiếng.

Lý Nghiên đi tới trước mặt nàng: “Cô, đây là quyết định của chính cháu.”

Cận vệ đã nói rõ nguyên nhân hậu quả với cậu, để cậu tự đưa ra quyết định, trong hôm đó cậu lập tức theo cận vệ đến doanh trại.

“Cô nghĩ đến mặt lợi đi cô,” Lý Nghiên sợ nàng lo nên lựa lời an ủi: “Chỉ khi... chỉ khi chúng ta có cơ hội báo thù cho phụ vương thì cũng có cơ hội lấy lại tước vị, mà còn không chỉ thế, không phải sao?”

Tê Tri biến sắc, một lúc sau mới nói: “Cháu có hiểu được nguy hiểm trong này không?”

“Có ạ,” Lý Nghiên nắm chặt tay: “Dượng đã nói rõ rồi, đây là con đường cháu tự chọn.”

Nàng mím môi, làn mi rung lên.

Phục Đình đưa tay ấn vào vai Lý Nghiên, nhìn cậu.

Lý Nghiên hiểu ý, nhìn Tê Tri, khép môi lại, đi tới cửa phủ.

Chàng quay đầu lại nói: “Nàng yên tâm, ta đã sắp xếp xong xuôi cả rồi.”

Bỗng Tê Tri sực nhớ ra điều gì đó, nhìn sang: “Chàng sắp xếp đội ngũ này sao?”

Ánh mắt Phục Đình nhìn nàng vừa nặng nề lại vừa vững chãi: “Ta đòi rồi thì nàng cứ ở lại phủ, nếu có sơ xuất thì cứ nói nàng bị ta bắt giữ, không hề biết gì về chuyện này, có thể kéo dài khắc nào hay khắc đó.”

“Chàng nói gì cơ?” Tê Tri khó tin nhìn chàng.

Phục Đình mím môi, nói tiếp: “Sau đó nàng cứ dựa theo con đường đã chuẩn bị cho Lý Nghiên mà đưa Chiêm Nhi rời đi, rồi để Chiêm Nhi mang họ nàng. Nếu có bất trắc, ta cũng sẽ kịp thời sắp xếp cho Lý Nghiên đến gặp mẹ con nàng.”

Lòng ngực Tê Tri đập phồng: “Chàng như thế thì có khác gì thiếp hồi trước!”

Phục Đình cắn răng, nghiêng người đi: “Đây chỉ là ngộ biến tòng quyền, ta không định gạt mẹ con nàng ra một bên, nhưng chuyện này ta không làm không được.”

Tê Tri nhìn chàng, có cảm giác chàng sẽ rời đi bất cứ lúc nào, sau khi đi sẽ có rất nhiều nguy hiểm khó dò, như thể có thứ gì đó dội mạnh vào lòng, bỗng nàng xông tới ôm chặt lấy chàng từ phía sau: “Không, chàng không thể đi được. Trời cao chưa bao giờ công bằng với thiếp, chàng chính là công bằng duy nhất mà ông trời cho thiếp. Thiếp không muốn gì hết, chàng không thể đi được, A Nghiên cũng đừng đi...”

Phục Đình nắm tay nàng, cảm nhận được tay nàng đang run lên, ngón tay lạnh buốt. Chàng chưa thấy nàng như vậy bao giờ, ngay lúc chính nàng muốn vào hiểm cảnh cũng không như thế.

Chàng cắn răng, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm: “Việc này không chỉ vì nàng, cũng không chỉ vì Lý Nghiên, phụ đô hộ Thiên Vu ủng hộ Ung vương, ta tuyệt đối không thể để một kẻ cầu kết với Đột Quyết lên ngôi.”

Tê Tri ngẩn ra, tái mặt nhìn chàng.

Thì ra sau lưng Ung vương là Đột Quyết...

Tào Ngọc Lâm nói đúng, kế hoạch thế này tuyệt đối không phải là do Ung vương bố trí, nhất định là A Sừ Na Kiền.

Bất kể bọn chúng cầu kết thế nào thì trong chuyện này Ung vương cũng chỉ là một quân cờ, Đột Quyết tất sẽ đòi báo đáp.

Báo đáp ở đâu, Phục Đình biết rõ nhất.

La Tiểu Nghĩ nói đây là tranh chấp hoàng quyền, nhưng thực tế đã không chỉ là hoàng quyền phân tranh.

“Tốt nhất thánh nhân đừng có lập Ung vương, nếu không ta chỉ có thể động binh, phò trợ Lý Nghiên.” Chàng buông tay nàng, sai bước đi tới cửa phủ.

Tê Tri đuổi theo, nhưng vừa tới cửa thì chàng đã hạ lệnh đóng cửa lại.

Đang định sải bước đi ra thì Tào Ngọc Lâm đã tiến vào, chặn nàng lại: “Tẩu tẩu thứ tội, đây là quân lệnh.”

Tầm mắt Tê Tri vượt qua đội ngũ bao vây đông nghịt, rơi lên bóng lưng chàng: “Phục Đình, chàng dám nhót thiếp...”

Phục Đình cố không ngoái đầu, phóng mình lên ngựa: “Đóng phủ!”

Cửa phủ âm âm khép lại ngay trước mắt, tiếng vó ngựa bên ngoài dần rời xa.

Bốn phía tĩnh mịch, chỉ còn lại tiếng gió thổi.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõi Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Áng chiều sau trưa trải ngoài khung cửa, một bóng người nhỏ bé đang lững lảng trong phòng, thỉnh thoảng lại thót lên vài đơn âm.

Tê Tri ngồi trong phòng, ngoái đầu lại nhìn.

Chiêm Nhi đã mặc đồ dày, bọc lại tròn vo, lắc lư bấp chân khua khoảng đôi tay, lão đảo đi về phía nàng.

Lúc sắp tới gần, nàng giang tay ôm lấy con.

Thu Suong đứng bên đỡ, cổ mỉm cười nói: “Gia chủ nhìn xem, chưa gì tiểu lang quân đã biết đi rồi.”

Tê Tri chỉ gật đầu.

Hôm nay Thu Suong ôm Chiêm Nhi đến cạnh nàng vì muốn nàng thoải mái hơn, nhưng thấy nàng không lên tiếng thì cũng không biết nói gì được, đành im lặng cúi đầu, lùi bước ra cửa.

Nàng ta vừa đi thì Tào Ngọc Lâm tới, nhìn hai mẹ con trong phòng, một lúc sau mới nói: “Tam ca đang đến Lạc Dương, trước mắt vẫn thuận lợi, tẩu tẩu yên tâm.”

Tê Tri nhìn ra cửa, thỉnh thoảng nàng vẫn nhận được tin tức bên ngoài, chỉ là phòng thủ quá nghiêm ngặt, không thể ra ngoài được.

“Chàng bảo cô canh chừng ta chặt chẽ thế hả?”

Tào Ngọc Lâm quy củ đáp: “Đúng vậy, mong tẩu tẩu thứ lỗi. Tam ca đã dặn, nếu có bất lợi thì sẽ để ta hộ tống tẩu tẩu rút lui. Với gia sản của tẩu tẩu, sau này dù có đến đất nước khác vẫn sẽ sống tốt, như thế huynh ấy mới không lo cho sau này.”

Tê Tri ôm Chiêm Nhi, lẩm nhẩm câu không lo cho sau này hai lần, khoe miệng động đậy như muốn cười, song lại chẳng cười nổi: “Đúng thật, với gia sản ở ta, dù ở đâu cũng có thể sống tốt, chỉ là lúc đó có ra sao thì không ai biết cả.”

Tào Ngọc Lâm vẫn luôn quan sát sắc mặt nàng, tuy không đành lòng, nhưng do dự một lúc rồi vẫn nói: “Cho dù là thế, ta cũng không thể để tẩu tẩu ra khỏi phủ được...”

Tê Tri nhìn chằm chằm nàng ấy, không muốn từ bỏ: “A Thuyền...”

“Xin lỗi tẩu tẩu.” Tào Ngọc Lâm quỳ một chân xuống, cúi đầu ôm quyền, cắt ngang lời nàng: “Quân lệnh như núi, dù tẩu tẩu có đem địa vị huyện chủ ra uy hiếp ta thì ta cũng chỉ đành mạo phạm.”

Bỗng Tê Tri đứng dậy, ngay tới Chiêm Nhi đang đứng vịn ghế cũng ngẩng mặt nhìn nàng, miệng ê a con chữ.

Nhưng Tào Ngọc Lâm chẳng nhúc nhích, vẫn quỳ bất động.

Ngón tay nàng nắm chặt, chằm chằm nhìn Tào Ngọc Lâm, một lúc lâu sau mới dịu lại.

Bởi cảm thấy không cần thiết, đây là lệnh của Phục Đình, Tào Ngọc Lâm là quân nhân, chỉ biết tuân theo, tội gì phải làm khó nàng.

“Được, vậy ta không rời khỏi phủ nữa.”

Tào Ngọc Lâm nghe thế thì ngẩng đầu lên, trên gương mặt đen không có biểu cảm, nhưng trong lòng lại khá bất ngờ, như muốn xác định xem nàng nói thật hay giả.

Tê Tri bảo: “Ta có thể không ra khỏi phủ, thậm chí sau này nếu có chuyện thật thì cũng sẽ đưa Chiêm Nhi rời đi, nhưng bây giờ vẫn chưa đến bước đó, ta không thể cứ trơ mắt nhìn được.”

Nếu chỉ vì chính bọn họ thì đúng là nàng không muốn chàng mạo hiểm. Muốn ngăn chặn một kẻ tiểu nhân mà phải lao vào nguy hiểm lớn nhất thiên hạ này, rõ ràng chàng là anh hùng song lại cứ phải gánh tội danh phản đồ trên lưng, thậm chí có khi còn phải đánh cược cả tính mạng. Nếu đã vậy, nàng thà rằng chẳng làm gì.

Nhưng đây lại là vì đất Bắc, vì nước nhà, trong khoảnh khắc chàng nói ra chuyện thì nàng đã không thể ngăn cản được rồi.

Nếu đã chẳng thể làm được gì, nàng cũng không thể chỉ ngồi đây chờ đợi kết quả. Nàng nói rồi, dù không còn đường quay lại thì vẫn sẽ bước theo chàng.

Tào Ngọc Lâm đã hiểu ý nàng, đứng dậy: “Chỉ cần tẩu tẩu không ra khỏi phủ thì muốn làm gì, ta nhất định sẽ làm theo. Đây cũng là ý của tam ca, huynh ấy không bảo tẩu tẩu không được làm gì.”

Tê Tri nghe tới đây thì mới dễ chịu được phần nào, chàng không muốn nàng can thiệp ngoài mặt, càng không thể dẫn nàng theo, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

“Vậy cô giúp ta gửi tin đến chàng.”

“Tẩu tẩu muốn gửi tin gì?”

Tê Tri ôm Chiêm Nhi vào lòng, ngồi xuống bên bàn, nhắc bút viết ra giấy mấy hàng chữ, đoạn đưa cho nàng: “Chàng xem là sẽ hiểu, không biết có hữu dụng hay không, nhưng có thể thử một lần.”

Tào Ngọc Lâm đi tới, cầm trong tay nhìn qua, lập tức hiểu: “Tẩu tẩu là giúp tam ca, tất huynh ấy sẽ biết.”

Tê Tri im lặng ngồi yên.

Muốn binh gián thì phải có hùng binh thiết giáp, vào thời điểm này, nàng cũng chỉ có thể làm được những điều đó.

Ở ngoại ô cách thành Lạc Dương trăm dặm, đội ngũ của Phục Đình đang hạ trại ở đây.

Tất cả mọi người đều ăn mặc như dân chúng bình thường, giấu đi vũ khí, phân nhóm tiến về phía trước, đến đây tập hợp rồi mới dừng.

Sau đó lại âm thầm để ý đến động tĩnh của binh mã phủ đô hộ Thiên Vu.

Lạc Dương đông đô là một cửa ải rất khó đi qua, đằng sau chính là Trường An, nếu không thì phủ đô hộ Thiên Vu cũng sẽ không dừng bước ở đây.

Trời vừa tờ mờ, Phục Đình dẫn theo mấy người lao nhanh vào thành Lạc Dương.

Đường sá vừa được vẫy nước, các cửa tiệm cũng chỉ mới mở cửa.

Một nhóm người dừng lại ngoài một tiệm trà, Phục Đình xuống ngựa, nhìn qua tấm biển của hiệu buôn hình cá treo bên trong, tự ý đi vào.

Giẫm lên bậc thềm, đi lên phòng trà ở lầu trên, đã có người chờ sẵn.

Người nọ mặc viên lĩnh gấm màu lam thêu hình mây, đứng trước cửa sổ, xoay người lại, toàn thân toát lên sự cao quý nhưng trên mặt lại có vẻ mất tự nhiên: “Có vẻ Phục Đại đô hộ không nên xuất hiện ở Lạc Dương lúc này.”

Là Thôi Minh Độ.

Lúc tới đây Phục Đình đã thay quân phục trên người, mặc viên lĩnh kiểu Hán giống vậy, áo xanh rộng lớn, cầm roi ngựa phui bụi bám trên vạt áo, tiện tay kéo vạt áo ra sau, nhìn y: “Có vẻ? Phải là nên mới đúng.”

Thôi Minh Độ chấp tay với chàng: “Thứ cho tại hạ lỡ lời, phải nói thẳng là không nên.”

Phục Đình đứng cách y hai bước, người cao hơn y nên lúc nhìn y có hơi cụp mắt: “Hà Lạc hầu không cần vòng vo nữa, người cảm thấy ta không nên đến đây, chẳng lẽ cảm thấy Ung vương nên được lên ngôi?”

Thôi Minh Độ buông tay, một lúc sau mới nói: “Tuy Ung vương không đủ đức hạnh, song dẫu gì cũng là cháu ruột của thánh nhân, lại đã có con, nay đang trong tình hình cần hoàng trữ ổn định lòng dân, nếu được lập thật thì cũng dễ hiểu.”

“Một kẻ có thể cầu kết với Đột Quyết thì đâu chỉ không đủ đức hạnh.”

Thôi Minh Độ sững sờ, bất ngờ nhìn chàng, ấn đường nhú lại như đang suy nghĩ, lúc mở miệng lại nhã nhặn: “Nếu thật như vậy thì cũng là thánh nhân tự có quyết định, thân là hạ thần chỉ đành tuân theo, không dám nhiều lời.”

Phục Đình trầm giọng nói: “Nếu Hà Lạc hầu nghĩ như vậy thật, thì ngày trước cần gì phải nhiều lời với phu nhân của ta ở đây.”

Nghe thấy câu này, Thôi Minh Độ biến sắc, trong mắt có sự khó xử. Lại nhìn Phục Đình, sắc mặt chàng vẫn bình thường, không có vẻ là muốn truy cứu, lập tức hiểu ra ý chàng muốn nói, sắc mặt thay đổi mấy bận: “Đại đô hộ có ý nói, ta còn có tư tâm?”

“Chuyện đó thì còn phải hỏi chính Hà Lạc hầu, lời nói khi đó của người, ngoài áy náy ra còn có nguyên nhân nào khác không?”

Thôi Minh Độ hỏi lại: “Còn nguyên nhân gì?”

Phục Đình xoay roi ngựa, không nhìn y: “Mọi việc làm từ trước đến nay của thánh nhân, Hà Lạc hầu đều thấy cả, chắc hẳn đã nghĩ sẽ có ngày thủ đoạn như thế sẽ ập xuống đầu Thôi thị.”

Thôi Minh Độ cứng người.

Ý tứ của Phục Đình đã quá rõ, ngày trước y giúp đỡ Tê Tri, phải chăng vì lúc đó y đã có ý rời bỏ thánh nhân.

Một người thuộc đại gia tộc thì không thể làm việc mà không suy xét tới gia tộc của mình được, thì chắc chắn không có chuyện y nói ra những lời ngày trước mà không có suy tính.

Bầu không khí im lặng bao trùm.

Thôi Minh Độ cũng chẳng phản bác, chỉ là sự vắn nhọc và lưỡng lự hiện rõ trên mặt rồi cuối cùng lại biến mất, chỉ hờ hững như không.

Phục Đình nhìn y: “Ta chỉ nói về Ung vương đến đây thôi, nếu những gì ta nói với người là sai, vậy coi như hôm nay hai ta chưa từng gặp nhau, sau này nghe theo lệnh trời. Còn nếu Hà Lạc hầu cũng không hoàn toàn xuôi theo thánh nhân thì có thể nghĩ xem, hạng người đó sao có thể leo lên để vị, nếu hẳn ta lên được thật, thì có lợi gì cho đất nước này, hay là cho người.”

Lần đầu tiên Thôi Minh Độ thấy chàng nói nhiều tới thế, nhưng nghe ý thì có lẽ cũng chỉ nói một lần duy nhất đó thôi.

Bản thân y hiểu rõ, nếu không phải chuyện có nguyên nhân thì vị An Bắc Đại đô hộ này đã không đứng trước mặt y.

“Điều Phục Đại đô hộ muốn nói, ta đã rõ rồi.”

Thôi Minh Độ nhìn ra ngoài, những người Phục Đình dẫn đến đang chờ ở đó, góc áo như ẩn như hiện xuất hiện tại cửa ra vào, chàng thiếu niên trở mặt cao ráo, nhưng y chỉ thấy được bên mặt trầm tĩnh.

Y biết, Phục Đình muốn phò tá thế tử Quang vương lên ngôi.

Thực ra hành động của thánh nhân đã khiến Thôi thị cảm thấy bất an từ lâu, sự khổng lồ của Thôi thị tất cũng đã lọt vào tầm ngắm của thánh nhân. Còn Ung vương, lúc nịnh nọt chiếm tình cảm trước mặt thánh nhân là đã có ý né xa mọi người, Thôi thị chỉ là một trong số đó mà thôi, nếu để ông ta kế vị thật thì đúng là không có chỗ tốt.

Thôi Minh Độ biết rõ những điều này, thực tế cũng đã trải trở từ lâu.

Chỉ là không ngờ khoảnh khắc thế này lại đến.

Sau một hồi cân nhắc, cho tới khi mặt trời ngoài cửa lên cao, y mới lại thi lễ với Phục Đình, khẩu khí ôn hòa: “Thật không ngờ ta lại có ngày hợp tác với Đại đô hộ.”

Phục Đình vẫn mang vẻ mặt cương nghị trầm tĩnh, như thể đã sớm liệu được.

...

Lúc nói chuyện xong thì mặt trời đã lên cao.

Cận vệ đi vào, thì thào vào tai Phục Đình báo cáo lại tình hình trước mắt.

Phục Đình siết roi ngựa, gật đầu với Thôi Minh Độ.

Lời cần nói đã nói cả rồi, sau đây mới bắt đầu.

Toan xoay người đi thì Thôi Minh Độ bỗng nói: “Sao Đại đô hộ không nghĩ, hôm đó ta nói chuyện kia với huyện chủ là còn có tâm tư khác.”

Phục Đình khựng bước, nhưng chẳng buồn ngoái đầu: “Thế thì liên quan gì đến ta, điều cần nói ta đã nói từ lâu, tốt nhất Hà Lạc hầu nên nhớ kỹ.”

Nói rồi đi thẳng ra ngoài.

Thôi Minh Độ nhìn bóng lưng chàng biến mất, nghĩ, đúng là từ lâu chàng đã có lời.

Tê Trì mãi mãi là người phụ nữ của Phục Đình chàng, chó kè nào muốn động đến.

Y đứng tại chỗ, bật cười tự giễu, y có tư cách gì nói ra câu này, còn có thể dựa vào ngọn gió đông này để bảo vệ cửa nhà Thôi thị là đã tốt lắm rồi.

Bây giờ thân là Hà Lạc hầu, đây không phải là chuyện y nên làm sao?

...

Ở dưới lầu, Phục Đình đã lên ngựa.

Lúc lao ra khỏi thành, tay chàng lại sờ vào bên hông, sờ phải mảnh giấy thì ngón tay gập lại.

Là thư Tào Ngọc Lâm phái người đưa đến, bảo rằng Tê Trì gửi cho chàng.

Nếu không phải vì tờ giấy này thì có lẽ chàng cũng đã chẳng tới đây.

Nhưng nếu được thế gia đại tộc như Thôi thị ủng hộ thì sẽ càng có thêm một phần thắng.

Chàng biết thế gì nàng cũng đi cùng mình, chẳng qua là đổi cách thức mà thôi.

Tào Ngọc Lâm bước ra từ một cửa tiệm ở phủ Hãn Hải, tức tốc chạy về phủ đô hộ.

Cửa phủ được trọng binh trấn giữ rất nghiêm ngặt, nàng đi thẳng vào nhà chính.

Tê Trì ngồi đợi trong phòng, nàng ta thấy thế thì cũng áy náy, đi tới nói: “Đã trễ tàu tàu đợi lâu.”

Tê Trì hỏi: “Làm xong chưa?”

Tào Ngọc Lâm đáp rồi, cẩn thận lấy một bọc khăn ở trong ngực ra, mở ra đưa tới.

Bên trong gói khăn chính là miếng ngọc bội hình cá của nàng.

Ngày trước chưa bao giờ mượn tay người dưới, nhưng hiện tại, nàng không thể không ra mặt.

Tê Trì nhờ nàng cầm nó đến tìm chương quây Giải Cửu, nhờ y dựa theo căn dặn của chủ nhân, điều hành hoạt động trong cửa hàng.

Tuy Tào Ngọc Lâm đã làm xong chuyện nhưng sắc mặt không hề thả lỏng: “Nghe Giải Cửu kia nói, tàu tàu sắp đặt thế này thì sợ là sẽ khiến việc kinh doanh rối loạn, rất bất lợi cho tàu tàu.”

Tê Trì cất ngọc bội đi, “Giờ ở kinh thành mà càng loạn thì càng có lợi với chàng.”

Một khi khai thông được Lạc Dương, đối mặt Trường An chỉ là chuyện sớm muộn.

Nàng dừng lại, hờ hững nói: “Nếu thua thật thì cũng là tất cả cùng thua, chút tổn thất này có đáng gì.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

“Đã bố trí xong rồi dựng ả.” Trong màn đêm, Lý Nghiên ngồi trên ngựa, nhìn bóng người cao to đằng trước, thấp giọng thưa.

Phục Đình khẽ gật đầu.

Bọn họ đã băng qua thành Lạc Dương, đang dừng ở nơi hẻo lánh, tiến về phía Tây chừng trăm dặm nữa chính là đô thành Trường An.

Bóng người qua lại trước mắt không ngớt, đến bữa báo động tĩnh xung quanh.

Đến lúc này Lý Nghiễn mới hiểu vì sao dượng có thể từng bước đi lên vị trí Đại đô hộ, dù gặp phải tình cảnh thế này mà vẫn bình tĩnh, gần như đã bố trí xong xuôi.

Từ lớn như bài bố mai phục binh mã tiếp ứng hậu phương, rồi đến nhỏ thì bố trí tai mắt tiền tuyến.

Chuyến đi này cứ như thể dượng đang kéo một sợi dây trong tay, nhiều nơi gắn kết lại với nhau, chỉ một hành động cũng tác động tới cả bộ phận.

Mà sở dĩ được tỉ mỉ cẩn thận như thế, đơn giản vì để đến lúc thực sự động thủ thì sẽ không đến mức hai mặt thụ địch.

Lý Nghiễn nhìn thoáng ra xa, một mảng đen ngòm chẳng thấy được gì, nhưng vẫn biết rõ khoảng cách đến nơi đó đã ngày một rút ngắn.

Gió thổi vào đồng nội.

Lại có người đi tới, dừng lại như một chiếc bóng, cấp tốc bẩm báo: “Bẩm Đại đô hộ, binh mã ở phủ đô hộ Thiên Vu đã động, dẫn đầu đội ngũ chính là A Sứ Na Khải La, con trai của Khả hãn bọn chúng.”

Đến giờ phủ đô hộ Thiên Vu vẫn giữ lại danh xưng như trước khi chia nhánh với Đột Quyết, người ở địa vị cao nhất không phải là Đại đô hộ mà là Khả hãn.

Lúc này Phục Đình mới lên tiếng: “Bọn chúng cũng đã qua Lạc Dương rồi?”

“Vâng ạ, đang tiến về phía này.”

Phục Đình nghĩ ngợi, đoạn hạ lệnh: “Cho bọn chúng qua, bám theo sau.”

Đột nhiên có thể qua được Lạc Dương thì tất có liên quan tới Ung vương, chắc chắn ở đế đô đã có động thái.

...

Vì binh mã phủ đô hộ Thiên Vu lấy lý do chịu tang nên cả người lẫn hành động đều có hạn, cũng chia nhóm mà hành sự. Một đội đi đầu khoảng chừng ngàn người đi rất nhanh, tuy không phải là con số lớn cho một đội quân, song đã quá nhiều cho việc chịu tang.

Đêm đen như mực, đội ngũ như rồng bơi trong đêm.

Kinh thành Trường An lúc này cũng chẳng yên, gần đây chợ phường đột nhiên rối lên, nhiều cửa hàng lớn hỗn loạn, cửa hàng nhỏ bên dưới cũng hỗn loạn, toàn bộ Đông Tây thành Trường An hỗn loạn theo.

Các quan đại thần bận rộn giục thánh nhân hạ chỉ lập trữ quân, thế nên việc giám sát cũng không được quan tâm lắm, tình hình ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng khiến lòng dân bất an.

May mắn là vẫn còn có những hạ thần sáng suốt, các quan viên chủ quản việc kinh thương ở Trường An vẫn tận tâm tận lực liên thông với phường chợ ở Lạc Dương, như thế có thể tạm thời ổn định được biến động giá cả, sau đó sẽ điều tra kỹ nguyên nhân.

Có điều làm vậy thì thành Trường An phải thường xuyên mở cửa thành trong thời gian không cần thiết, thậm chí có lúc không đóng thành vào đêm.

Lúc tin tức được đưa đến tay Phục Đình thì đội ngũ đã tới địa phận Trường An, trời cũng đã sáng.

Mọi người xuống ngựa, ẩn trong khu rừng dưới chân núi, tạm thời nghỉ ngơi dưỡng sức ở đây, còn sau đó thế nào thì vẫn chưa rõ.

“Trường An đã như vậy bao lâu rồi?” Chàng đứng bên gốc cây bò đầy dây leo bụi gai, hỏi.

Cận vệ đến báo đáp: “Đã một thời gian rồi ạ.”

Phục Đình lập tức đưa ra tính toán, chàng giơ tay lau mặt, biết rõ chắc chắn là do Tê Trì.

Đến những chuyện này mà nàng cũng nghĩ tới.

Cận vệ đưa túi nước đến, chàng nhận lấy, thôi nghĩ nhiều, lại hỏi: “Bọn chúng thì sao?”

Dĩ nhiên là hỏi đội ngũ của phủ đô hộ Thiên Vu.

Không đợi người trả lời, một trinh sát giả dạng bách tính gấp gấp đi tới, ôm quyền nói: “Đại đô hộ, đội quân của phủ đô hộ Thiên Vu đi suốt không dừng, thẳng hướng Trường An.”

Ở bên kia, Lý Nghiên đang uống nước để tỉnh táo bỗng nhìn sang.

Phục Đình ngoái đầu trông ra xa, trầm giọng hạ lệnh: “Thay đồ đeo đao, lập tức lên đường.”

Lúc này ở đất Bắc cũng đang trong thời gian buổi giá.

Tuyết cũng sắp rơi.

Phủ đô hộ vẫn rất bình yên, trong phòng đặt chậu than, trên giường trải lông dê dày cộm.

Chiếm Nhi ngồi bên trên, di chuyển cơ thể nhỏ bé từ đầu này sang đầu kia, sau đó nằm xuống, với lấy thứ gì đó.

Lấy được rồi, cu cậu cầm nó trong tay – đó là thanh gươm nhỏ làm từ gỗ, cậu khua khoắng nom rất thích thú, miệng bi ba bi bô.

Tê Trì ngồi cạnh nhìn, đã đến thời điểm chọn đồ đoán tương lai, nhưng hiện tại chỉ tổ chức đơn giản nên thực tế nhạt.

Phục Đình lại nuốt lời rồi, chàng lại bỏ lỡ một buổi lễ của con.

Trong đồng đồ đó có sách vở, có vàng bạc óng ánh, có rất nhiều món đồ khác nhau, thế nhưng cu cậu lại chọn thanh kiếm gỗ bình thường nhất.

“Xem ra tương lai sẽ kế thừa nghiệp cha rồi.” Bổng Tào Ngọc Lâm ở đâu lên tiếng.

Tê Trì ngoái đầu, chẳng hay nàng ấy đã đi vào từ lúc nào.

“Có tin mới hả?”

“Đúng vậy, tam ca đã đi qua Lạc Dương rồi, hiện tại hẳn đã đến Trường An.”

Con tim Tê Trì thít lại, lại ép mình phải quên đi, đưa mắt nhìn Chiếm Nhi chơi kiếm, im lặng không đáp.

Dường như bây giờ cũng chỉ có thể đợi tin.

“Tàu tàu chớ lo quá, tuy tam ca đi vội nhưng bố trí rất đâu vào đó, nay lại có được sự ủng hộ của Thôi thị, sẽ không sao đâu.” Tào Ngọc Lâm an ủi người khác mà vẫn là vẻ nghiêm túc mà nói thật.

Tê Trì mỉm cười, chỉ vào Chiếm Nhi: “Không phải cô vừa nói Chiếm Nhi sẽ kế thừa nghiệp cha à? Nếu đã thế thì chứng tỏ còn có nghiệp cha để nó kế thừa, âu cũng là điềm tốt.”

Nàng vốn chẳng tin vào số mệnh, cũng chẳng tin điềm này điềm nọ, nhưng bây giờ lại sẵn sàng tin vào mọi thứ, miễn là chuyện vẫn tốt đẹp.

Khi bóng đêm lần nữa bao trùm, Dưới cổng thành Trường An phía đông đã có một đội ngũ hàng nghìn người.

Đó là người của phủ đô hộ Thiên Vu.

Vì ở cổng Đông có thương nhân chở hàng từ Lạc Dương đến nên lúc này cổng thành vẫn không đóng, trên đầu tường lại có binh lính trấn thủ, giờ bỗng một đội ngũ như thế thỉnh linh xuất hiện, lại còn từ phủ đô hộ ở biên cương tới, không được sự cho phép của đế vương thì dĩ nhiên sẽ không tùy tiện cho qua.

Người dẫn đầu bên dưới chột thúc ngựa đi ra khỏi hàng, người nọ mập mạp, mặc Hồ phục, nom vẫn trẻ, giọng nói cũng rất vang, nói với bên trên: “Ta đến kinh thành để chịu tang cho hai vị hoàng tử, đã được Ung vương cho phép, vì sao vẫn không thể cho qua?”

Đó chính là A Sừ Na Khải La con của Khã hãn phủ đô hộ Thiên Vu, nói xong câu, hẳn lập tức giờ lệnh bài của Ung vương lên cho bọn họ nhìn.

Trong kinh đang truyền nhau tin Ung vương sắp bước lên ngai vàng, nay thánh nhân lại đổ bệnh, có lẽ Ung vương có thể cai quản trước, nếu là thật thì không thể đắc tội rồi.

Nhưng nay thời cuộc ở đô thành lại quá loạn, ngay tới chuyện buôn bán cũng không yên, chẳng biết từ đâu xuất hiện tin đồn nói Ung vương cầu kết với ngoại địch, dựa vào âm mưu quỷ kế rắp tâm làm loạn, ngay đến thế cục cũng không không chế được, có thể thấy là không có bản lĩnh làm đế vương.

Tướng lĩnh trên tường nghĩ ngợi, áp lực đè lên quá lớn, bèn dặn người dưới gửi tin đến viên quan trong thành.

Đột nhiên vào lúc này, có một con ngựa lao từ kinh thành đằng sau tới, cao giọng gào lớn: “Trong cung có lệnh, thánh nhân bàn trọng sự trong đêm, không ai được tùy tiện ra vào kinh thành!”

Tướng lĩnh trên đầu tường còn chưa lên tiếng, A Sử Na Khôi La ở bên dưới bỗng chỉ huy đám đông đứng dọc thành hàng, phóng thẳng vào thành mà không báo trước.

Bình sĩ trấn thủ hét lớn, tức khắc muốn đóng thành ngăn cản, nhưng lại bị đội ngũ xông vào chặn lại – không kịp nữa rồi.

Bất thành lĩnh, màn đêm ở nơi xa như bị xé một góc, tiếng vó ngựa dồn dập dữ dội phá đêm dài xông đến.

Không hề có tiếng người, đội ngũ nhân mã tự ý lao tới dưới thành như ngọn sóng cả ập tới, xông thẳng đến đội ngũ của phủ đô hộ Thiên Vu, chỉ có tiếng binh khí và tiếng ngựa hí vang vọng.

Sát theo sau là mấy con khoái mã phóng tới.

Phục Đình ngồi trên ngựa, nương theo ánh lửa ở đầu tường nhìn đám đông hỗn chiến bên dưới.

Chàng đã có lệnh, người của chàng không được ra tay giết người mà phải cố bắt sống, để sau còn thẩm vấn.

Phủ đô hộ Thiên Vu cũng chẳng ngờ đằng sau lại có một đại quân bất thành lĩnh xuất hiện, không kịp trở tay đã bị kẹp giữa trước sau, tiến thoái lưỡng nan.

Phục Đình nhìn qua, tìm kiếm tướng lĩnh cầm đầu, bỗng kéo cương thúc ngựa lao tới, đồng thời rút roi ngựa ở bên hông ra.

A Sử Na Khôi La lúc này còn ở dưới thành mạnh mẽ bỗng bị siết cổ, cả người cứ thế bị kéo xuống ngựa.

Một chớp mắt sau, roi ngựa bện từ dây thừng quấn chặt cổ hắn.

Phục Đình dùng sức kéo mạnh tay, vòng lại trên ngựa, trực tiếp lôi hắn ra khỏi trận pháp, móng ngựa giẫm nát, bóng người khó phân, nhất thời tiếng kêu như heo bị chọc tiết vang lên ——

“Người là kẻ nào mà cả gan dám làm vậy với ta!”

Phục Đình lao tới lôi hắn ra khỏi cuộc chiến, để lại vệt máu rõ ràng trên đất. Chàng ghim ngựa quay đầu lại, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt buốt giá: “So với những tướng sĩ chết oan của đất Bắc ta, thì việc ta làm với người hôm nay đã là nhân từ rồi.”

A Sử Na Khôi La nhận ra chàng, hét hoảng la lên: “Phục Đình! Sao người lại đến đây!”

Phục Đình rút thanh đao ở sau hông ra, sóng đao phản chiếu ánh lửa trên đầu tường, chỉ thẳng vào hắn: “Bảo bọn chúng ngưng vào thành.”

Người bị kéo xuống khỏi ngựa thôi la lối, sau đó là lớn tiếng hô ngừng.

Người của phủ đô hộ Thiên Vu lập tức lui ra hai bên tính tháo chạy, có lẽ là kế hoạch từ trước.

Nhóm lính thủ thành ở đầu tường lập tức đuổi theo.

Tình hình rối ren đã ổn định phần nào, một trinh sát nhân lúc hỗn loạn xông ra khỏi thành, đi tới cạnh Phục Đình, gấp gáp nói: “Bẩm Đại đô hộ, trong cung có tin gửi đến, thánh nhân sắp truyền chỉ rồi.”

Phục Đình nhíu mày, xem ra bàn trọng sự trong đêm nói lúc này chính là chi chuyện này.

Chàng phát tay, trinh sát truyền lệnh, thuộc hạ lập tức quay về tụ tập ở phía sau.

Tướng lĩnh ở đầu tường khó khăn lắm mới không chế được cỗ thành, cuối cùng cũng có cơ hội lớn tiếng chất vấn: “Người tới là kẻ nào!”

Phục Đình vút roi ngựa cho cận vệ, đưa mắt nhìn ra sau lưng: “Sợ không Lý Nghiên?”

Lý Nghiên vẫn luôn đánh ngựa đi theo chàng, ngẩng đầu nhìn cung khuyết chót vót ở một góc tường thành phía Đông, mái cong chỉ trời, ở nơi xa là đường chân trời nửa trắng nửa xanh cùng với mảng lớn bóng đêm đen ngòm.

Bàn tay nắm dây cương của cậu siết lại thành nắm: “Không có gì đáng để sợ cả.”

Phục Đình gật đầu, bỗng hạ lệnh: “Dừng cò.”

Lá cò của phủ đô hộ An Bắc lập tức giương lên ở dưới thành, trực diện đối mặt với lính trấn thủ ở trên đầu tường.

Phục Đình chấp đao trước ngực, bước xuống ngựa, cất cao giọng nói từng câu từng chữ: “Hạ thần Phục Đình, dẫn theo binh mã của phủ đô hộ An Bắc, vào cung chính phạt gian vương nghịch đảng, phò tá huyết thống thánh nhân!”

Một bóng người nhanh chóng chạy vào cung, chạy thẳng đến tầm điện của đế vương.

Trong điện có lư hương khói lượn lờ, cũng chẳng có hiệu quả an thần gì mà có lẽ chỉ để át đi mùi thuốc gắt mũi.

Có mười mấy người đang đứng ở đây, toàn là những viên quan chức cao đương triều, không ai không nóng lòng đợi kết quả.

Một chiếc bàn nhỏ đặt ở trước giường, trên bàn trải giấy bút, ngồi sau màn là bóng người ù rũ, mãi mà không hạ bút.

Ung vương đã vào đông cung, nhìn có vẻ hợp lý nhưng vẫn chưa quyết định.

Lòng dân bất an, triều thần cũng chẳng yên, chỉ mong thánh nhân mau mau đưa ra quyết định.

Bổng cửa điện bị đẩy ra, người chạy tới lật đặt lao vào – là nội thị trong cung. Vừa vào thì lập tức quỳ xuống, run rẩy bẩm báo tình hình ở ngoài cung.

Lập tức bốn phía xôn xao.

Một bàn tay khô đét vén màn lên: “Lặp lại.”

Nội thị run run bẩm báo: “An Bắc Đại đô hộ dẫn binh vào cung, tuyên bố thánh nhân bị gian vương lừa lọc, muốn chinh phạt nghịch đảng!”

“Gian vương là ai?”

“Ung, Ung vương.”

Có tiếng huyết sáo đột ngột vọng từ bên ngoài vào, âm sắc bén nhọn lọt vào tai.

Trong điện vẫn chưa hết kinh ngạc thì lại có sự kinh ngạc lớn hơn.

Đây là âm thanh báo hiệu của cấm vệ quân trong cung, nghe thấy âm thanh này tức sự tình đã vô cùng nghiêm trọng, ngay tới cấm quân cũng đã báo động.

Chư vị đại thần vội vã xin lệnh, lập tức gấp rút xử lý.

Bóng người sau màn run lên, bỗng ho khan một tràng.

Nội thị vội tiến lên hầu hạ, nhưng bị đôi tay gầy guộc kia đẩy ra, ngã xuống trước giường, y lập tức quỳ xuống không dám động đậy.

“Bẩm thánh nhân,” Một tên nội thị lại đến ngoài điện, cách cửa điện cao giọng báo: “Hà Lạc hầu đi suốt đêm đã đến đế đô, có chuyện quan trọng cầu gặp thánh nhân.”

Thôi thị, là Thôi thị thế gia đại tộc trăm năm.

Hoàng đế biết khi nào thì dùng quyền lực gì, lúc này cần nhất là thế gia biết trấn an lòng dân ra mặt.

“Truyền!”

Nội thị lùi ra.

Chẳng mấy chốc có tiếng bước chân ở ngoài điện truyền tới, dường như không chỉ một người.

Nội thị ở ngoài cung kinh hãi hét lên, rồi lập tức im bật.

Cửa điện mở toang, Thôi Minh Độ đi vào, vén vạt áo, cung kính cúi đầu bái lạy, song lại chẳng nói một lời.

Đế vương sau màn không khỏi ngước mắt nhìn, lập tức trông thấy hai người ở sau lưng y.

Hai người đó không phải là tùy tùng, cũng chẳng phải quan viên nào khác.

Phục Đình kéo áo choàng che đi vết máu trên người, vén vạt áo cúi đầu: “Hạ thần Phục Đình, vào triều can gián.”

Theo sau chàng là Lý Nghiên búi tóc hơi rối, tay nắm vạt áo, cuối cùng cũng nhấc lên, quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Có ai mà ngờ, khi mọi ánh mắt đang hướng vào trong thành thì bọn họ đã lặng lẽ vào cung.

Bên ngoài có cung nhân run rẩy bẩm báo: “Bẩm thánh nhân, cửa điện đã bị bao vây rồi ạ.”

Nội thị trong điện vội lui ra cửa, không dám nán lại thêm.

Xung quanh trở nên yên ắng.

Một lúc sau, sau màn truyền ra âm thanh tức giận kìm nén: “Phục Đình, ngươi muốn tạo phản ư?!”

Phục Đình quỳ xuống, sống lưng vẫn uốn thẳng: “Bệ hạ hiểu rõ tính cách của hạ thần, nếu hạ thần muốn làm phản thì đã không âm thầm đến gặp bệ hạ.”

Đế vương sau màn từ từ ngồi thẳng dậy, thờ gáp nhưng lại không nói gì.

Mới đầu ông ta cũng nghi ngờ Phục Đình, nhất là khi phát hiện có thế lực đang càn quấy. Nếu không phải bản khoản đến chuyện không thể vọng động công thân, sợ trái lại càng khiến Phục Đình bất hòa, thế nên thậm chí lúc ấy còn muốn đưa cả Tề Trì và đứa trẻ kia vào Trường An.

Nhưng trong buổi triều kiến nghe Phục Đình nói mạch dao rơi vào tay Đột Quyết, ông ta lập tức bỏ đi nghi ngờ này, cũng nhớ lại những năm qua hấn ta trấn thủ đất Bắc chưa bao giờ có hành động vượt vượt quyền, thế là cuối cùng chỉ hỏi một câu hấn có thân quen với quan viên nào trong triều không, chẳng qua là đề phòng chàng có kết bè kết cánh.

Nhưng nay hấn lại dẫn quân vào Trường An.

“Vậy bây giờ ngươi đang làm gì?” Thanh âm già khàn của đế vương như gió thổi qua cành khô: “Cả ngươi nữa, Hà Lạc hầu! Trẫm cho Thôi thị nhà ngươi rất nhiều đặc quyền, thế mà ngươi dẫn người vào đây báo đáp trẫm thế hả!”

Thôi Minh Độ nằm rạp dập đầu: “Xin bệ hạ nghe tấu, Ung vương cầu kết với Đột Quyết, móc nối với phủ đô hộ Thiên Vu, định ép cung đoạt vị, đã âm thầm khống chế hai cửa cung. Còn bệ hạ lại bị tiểu nhân bịt mắt, sắp hạ chỉ sắc phong. An Bắc Đại đô hộ đến cũng là để diệt trừ nghịch tặc, loạn cục đã ở ngay trước mắt, thần chỉ có thể giúp Đại đô hộ đoạt lại hai cửa cung, ngăn lại cấm vệ quân ở nơi khác. Chỉ mong trong chốc lát này đủ để bệ hạ kiên nhẫn nghe can gián, lấy bảo vệ xã tắc làm trọng, quay về chính đạo. Hành động này trông có vẻ là bình gián, nhưng thực tế là lập lại trật tự, gột sạch quanh thánh.”

Trong màn không có động tĩnh, một hồi sau, đế vương nén giận lên tiếng: “Hay cho câu lập lại trật tự, gột sạch quanh thánh, các ngươi có bằng chứng gì?”

Phục Đình lấy ra mấy tờ giấy ở trong ngực, mở cả ra rồi dâng lên hai tay: “Con trai A Sừ Na Khải La của Khả hấn phủ đô hộ Thiên Vu đã bị hạ thần bắt giữ, đây là lời khai của hấn, nếu bệ hạ không tin thì có thể cho đối chất trực tiếp.”

Có điều với tình hình hiện tại thì tạm thời khó mà làm vậy được.

“Ngoài bản lời khai này ra, thần còn lấy được lời khai của các vị phó tướng trong đoàn quân của hấn. Đêm nay phủ đô hộ Thiên Vu định xông vào thành trợ giúp Ung vương, các binh lính trấn thủ ở cổng thành đông đều tận mắt chứng kiến, đến nay vẫn có kẻ bỏ trốn chưa bắt được, nếu bệ hạ vẫn không tin, cũng có thể triệu lĩnh phong thủ đến hỏi.”

Nói xong câu, y tay đưa về phía trước.

Nội thị lật đặt nhận lấy, không dám ngẩng đầu đưa tới trước giường.

Đế vương vươn bàn tay khẳng khiu ra nhận lấy, tờ giấy lay động, hơi thở của ông ta ngày một nặng nề, như bị ai đó túm chặt cổ họng.

A Sừ Na Khải La nói, phủ đô hộ Thiên Vu trải đường thuận lợi cho Đột Quyết đều là vì Ung vương bức bách. Ung vương nói đó là kế hoạch hoàng trưởng tử vạch ra, chỉ cần phủ đô hộ Thiên Vu làm theo thì tức là phò tá hoàng thái tử.

Lại tuyên bố thứ Đột Quyết muốn là thắng được đất Bắc, giết chết An Bắc Đại đô hộ, cướp đoạt tài sản đất Bắc, không động đến những nơi khác, còn ông ta và An Bắc Đại đô hộ không hợp nhau đã lâu, vừa hay cũng muốn phủ đô hộ An Bắc rơi đài.

Đột Quyết thông qua Ung vương, đáp ứng sau khi thắng đất Bắc sẽ giao hảo với Trung Nguyên, cũng sẽ hòa đàm và dốc sức ủng hộ hoàng trưởng tử lên ngôi. Một khi hoàng trưởng tử kế thừa vương vị thì sẽ mở rộng phủ đô hộ Thiên Vu thành phủ Đại đô hộ Thiên Vu, bỏ xa các phủ đô hộ khác, cũng sẽ luận công thành hộ quốc.

Nhưng Đột Quyết lại bại trận, nay hoàng trưởng tử cũng đã bỏ mạng, phủ đô hộ Thiên Vu cho rằng mọi thứ hóa thành công cốc, chẳng ngờ Đột Quyết lại quay sang ủng hộ Ung vương.

Ung vương dễ dàng bị thuyết phục, lại đến tìm phủ đô hộ Thiên Vu, hứa hẹn nhiều thứ tốt đẹp, lại uy hiếp nếu không giúp sẽ tố cáo lên ngự tiền. Phủ đô hộ Thiên Vu cũng đánh giá tình hình hiện tại, Ung vương tất sẽ là lựa chọn của đế vương, thế là đành phải bước lên con đường phản động, dẫn binh tới

giúp...

Những lời khai khác cơ bản cũng giống vậy.

Màn được vén lên, đế vương bỗng quăng xấp giấy ra ngoài, ho khan một tràng.

Lúc phát hiện có thể lực uy hiếp hoàng quyền, ông ta đã cố ý xa lánh Ung vương, bởi cảm thấy gã quá ngu ngốc, không thể trọng dụng được.

Nào ngờ đâu chỉ có ngu, được sủng ái nhiều năm đã khiến cho lòng tham của gã phồng lớn đến mức này, còn dám dẫn địch vào nhà.

Không ngờ bên cạnh ông ta lại có một đám phế vật không đầu óc như thế!

Ho sặc sụa khiến tấm màn đung đưa, đế vương gợn tay nín thở lấy cơ thể nặng nề, tay chống lên mép giường, khề khề đứt quãng nói: “Hoàng tử không thể cầu kết với Đột Quyết được, không thể nào...”

Thôi Minh Độ ngẩng đầu, nhìn lướt qua giường rồi nói tiếp: “Bệ hạ nói chí phải, hoàng trưởng tử bị Ung vương hãm hại, chuyện này không liên quan tới hoàng trưởng tử, hoàng trưởng tử vì bảo vệ đồ bệnh mất mà đau lòng tới mức qua đời.”

Phục Đình không động đậy, nghe cả vào tai, sắc mặt lạnh lùng không biểu cảm.

Đế vương như đã bình phục lại, dường như chấp nhận lý lo này, hờn hển nói: “Các người muốn thế nào?”

Phục Đình đột ngột lên tiếng: “Xin bệ hạ lập tức bắt giữ Ung vương, quyết không thể lập y làm trữ quân.”

Đế vương nhìn vết máu thấp thoáng trên áo chàng, lúc này mới thực sự nhìn rõ Đại đô hộ được chính tay mình đề bạt đã tới đây như thế nào – là nắm đao tẩm máu mà tới, thế là lại ho khù khụ.

Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng la hét hoảng hốt, cung nhân ở cửa như đang chạy nhanh, có người đang gọi “Ung vương từ đông cung giết tới”.

Nhưng chẳng mấy chốc đã bị một loạt âm thanh khác vùi lấp.

Phục Đình vẫn quỳ không nhúc nhích: “Bệ hạ yên tâm, thần chỉ âm thầm vào cung để đoạt lại kiểm soát của cung không chế Ung vương, binh mã ở đây cũng không nhiều, nhưng thiết nghĩ vẫn đủ để dồn một Ung vương.”

Nếu như vậy thì đúng là gột sạch quanh thánh.

Đế vương lại ho từng trận như không dừng được, không biết là ho vì bị Ung vương đả kích, hay là do do sự sắp đặt tỉ mỉ của chàng. Chỉ nhắc đến mấy câu nhẹ nhàng, nhưng một thân dính máu của chàng đã chứng tỏ chốc lát này chẳng hề dễ dàng đến vậy.

Trong tiếng ho sù sụ, loáng thoáng nghe thấy tiếng Ung vương gào thét bên ngoài, gào rằng mình oan, gào rằng muốn gặp vua, nhưng cuối cùng những âm thanh đó ngày một dần xa.

Đế vương bị phần đan xen, cơn giận dâng trào khi nghe tiếng kêu gào kia, đến lúc dừng ho thì đã chẳng còn sức chống đỡ, cách tấm màn rủ nhìn ba người đang quỳ: “Các người đã tính toán chu toàn, lại còn dẫn theo người đến, bởi biết giang sơn của trẫm đã không còn người để truyền.”

Lý Nghiên im lặng nãy giờ chợt ngẩng đầu lên, nhìn vào trong màn. Màn đã được vén lên, cuối cùng cậu cũng đã nhìn thấy diện mạo của thánh nhân, búi tóc hoa râm, gương mặt già cằn tiêu tụy, hai mắt đục ngầu.

“Xưng tên đi.”

Lý Nghiên vô thức nhìn sang bên cạnh, Phục Đình nhìn cậu, cậu như hoàn hồn, lấy lại tinh thần, dần xuống tâm trạng đang dâng trào cuộn cuộn, cup mất đáp: “Con trai Quang vương, Lý Nghiên.”

“Con trai Quang vương sao, như vậy tức là người đã khỏi bệnh.” Đế vương cũng phần nào đoán ra, người được Phục Đình dẫn tới đây còn có thể là ai? Chỉ có thể là cốt nhục của Quang vương mà ông ta ba lần bốn bận trừ khử không được.

Bệnh dịch ư? Đầu phải là ngọn đèn cạn dầu!

Đôi mắt đục ngầu của ông ta chuyển sang Thôi Minh Độ: “Xem ra Thôi thị cũng muốn ủng hộ người này lên làm trữ quân.”

Thôi Minh Độ lại quỳ rạp xuống lạy: “Thôi thị đã theo bệ hạ nhiều năm, hiểu rằng bệ hạ một lòng lo cho hoàng quyền, nếu không phải vì chuyện thừa kế thì tất người cũng sẽ không chọn Ung vương. Nhưng Ung vương là kẻ đại nghịch bất đạo, chỉ rập tâm hại bệ hạ để dành lấy hoàng quyền, ắt sau này sẽ còn khiến bách tính lầm than. Nếu đã thế, vậy sao bệ hạ không bỏ qua hiềm khích ngày trước, nghĩ cho hoàng quyền đến cùng, chọn người thích hợp hơn.”

Chợt một âm thanh sắc lẹm vang lên, đế vương hất lư hương trước bàn đi, lư đồng lăn xuống bên cạnh Lý Nghiên, tro đổ ra, kéo dài từ trước vạt áo cậu ra xa.

Đến lúc này, để vương mới thực sự nổi trận tam bành: “Người có tư cách gì?”

Lý Nghiên cúi đầu, bàn tay trong tay áo nắm chặt thành đấm: “Không có tư cách.”

“Thế người dựa vào đâu đòi làm trừ quân?”

“Bởi vì Ung vương càng không có tư cách hơn thần.”

Để vương chống người trên giường, thờ dốc dồn dập.

Hơn nửa cuộc đời ông ta đều đấu tranh vì hoàng quyền, chính vì vậy mà không ngại diệt trừ thế lực phiên vương, không ngại áp chế phủ đô hộ ở biên cương, chấp nhận để đất Bắc tiếp tục nghèo khó; cũng vì hoàng quyền, cảm thấy con trai trưởng quá tầm thường, dễ bị thao túng, không gánh nổi trọng trách lớn lao, chỉ có con út là giống ông ta, nên mới dốc lòng bồi dưỡng, định phế trưởng lập ấu.

Làm những chuyện ấy cũng vì hoàng quyền, nhưng dốc sức khổ lòng như thế, đến khi ngoài lui mới thấy dòng họ thừa thót, mọi người xa lánh, rồi nay lại trải đường vì người khác.

Nghĩ cho hoàng quyền đến cùng, quay đi ngoảnh lại, cuối cùng vẫn là vì hoàng quyền.

Nghĩ tới đây, chẳng hay nên vui hay sầu, ông ta đột ngột cười phá lên.

Đây là báo ứng của ông ta, chắc chắn là báo ứng!

Tới khi tiếng cười dừng lại, Phục Đình vẫn còn quỳ: “Hạ thần tự biết mình có tội, không mong thoát tội, chỉ mong bệ hạ cho phép thần bắt chủ mưu Đột Quyết. Dựa theo kế hoạch của chúng, chắc chắn Đột Quyết sẽ có động thái sớm.”

Vừa dứt lời thì một cận vệ xuất hiện ở ngoài cửa điện, thấp giọng bẩm báo: “Bẩm Đại đô hộ, La tướng quân gửi tin từ biên giới đến, Đột Quyết có động thái lạ.”

Để vương ngồi trơ trong màn như đã nhập định, đến lúc này khi nghe chàng nói câu đó, ông ta lại vô cùng bình tĩnh: “Trẫm vẫn phải dựa vào ái khanh bảo vệ quốc gia.”

Thôi Minh Độ bỗng bái lạy: “Xin bệ hạ định đoạt.”

Tiết trời xám xịt, gió lạnh thấu xương.

Bên ngoài phủ đô hộ bỗng có một toán người kéo tới, ai ai cũng vội vã gấp gáp.

Thu Sương chạy vào nhà chính, mau chóng khoác thêm áo choàng cho Tê Trì, lại quần Chiêm Nhi kín mít rồi đặt vào lòng nàng: “Gia chủ mau lên, Đại đô hộ đã phái người tới, muốn gia chủ lập tức lên đường!”

Tê Trì đưa tay ôm Chiêm Nhi, con tim nặng trĩu, im lặng ngồi một lúc rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Tới ngoài hành lang, Tào Ngọc Lâm đã đến đón, bốn mắt chạm nhau, nàng ta nhỏ giọng: “Mời tẩu tẩu đi theo ta, còn Thu Sương đi theo người khác.”

Tê Trì không biết đã theo nàng ấy ra cửa trong tâm trạng thế nào, bước chân chẳng dừng, trong lòng trống rỗng.

Bên ngoài cửa phủ đã có xe ngựa chờ sẵn, đại đội binh mã bao vây phủ đô hộ lúc này cũng đang hộ tống hai bên xe ngựa.

Tê Trì ôm Chiêm Nhi đi lên, thấy Tào Ngọc Lâm ngồi ở vị trí lái xe.

“Tẩu tẩu yên tâm, nếu rơi vào tay quan viên chặn đường thì ta sẽ nói theo như tam ca đã dặn, đội ngũ này cũng đã được sắp xếp từ trước, bất kể sau này tẩu tẩu đi tới đâu thì nhiệm vụ của họ cũng là bảo vệ tẩu và Chiêm Nhi.”

Vừa nói vừa đánh xe ngựa, chạy thẳng đến cổng thành.

Chiêm Nhi ở trong xe nghịch ngợm muốn bò lung tung, nhưng bị Tê Trì giữ lại.

Lắng nghe động tĩnh, dường như bên ngoài còn có người khác hộ tống – chính là toán người quay về báo tin. Suy nghĩ nàng vòng về lại, nhớ đến lời của Thu Sương, giờ tay vén rèm lên, thấp giọng hỏi: “Nghe nói chàng đặc biệt phái người về thông báo?”

Tào Ngọc Lâm lái xe, bỗng ngoái đầu nhìn nàng rồi gạt đầu, song trong đó lại ẩn chứa ý khác: “Tẩu tẩu yên tâm, không sao đâu.”

Tê Trì buông rèm, chậm rãi ngồi xuống, rồi lại vén rèm lên nhìn ra.

Những người dẫn đầu mặc trang phục không khác gì quân nhân đất Bắc, nhưng dáng vẻ lại rất khấn trương, đồng thời cũng có vẻ hết lòng hơn bất cứ ai.

Chẳng mấy chốc xe ngựa đã ra khỏi thành, không gặp bất cứ trở ngại nào.

Rời khỏi thành không quá mười dặm, bỗng đội ngũ dẫn đầu nói không cần phải nhiều người hộ tống đến vậy, để bọn họ hộ tống phu nhân Đại đô hộ đi gặp Đại đô hộ là được, tránh bị người khác chú ý.

Tào Ngọc Lâm chợt hô ngừng.

Xe ngựa dừng lại, Chiêm Nhi nhào vào lòng Tê Trì, đội ngũ bên ngoài đã dừng hẳn.

“Tẩu tẩu ngồi cho vững.” Tào Ngọc Lâm bỗng nói.

Tê Trì ôm chặt Chiêm Nhi: “Biết rồi.”

Bất thành linh có tiếng rút đao soàn soạt, bên ngoài vang lên tiếng binh khí chém giết.

Những người ở lại bảo vệ phủ Đại đô hộ đều là tinh nhuệ trong quân, vừa ra tay, mục tiêu nhắm thẳng vào toán dẫn đầu.

Thoạt trông đối phương cũng xuất thân từ trong quân, nhưng không được đào tạo bài bản, nhân số lại không nhiều, bị giết không kịp trở tay, lập tức rơi vào thế hạ phong, kẻ chết người thương.

Trong tiếng gào thét, Tào Ngọc Lâm vén rèm lên.

“Không sao đâu tẩu tẩu, có lẽ là chiêu bài Đột Quyết muốn trợ giúp Ung vương đây mà, sơ hở quá nhiều, chắc chắn đã định chỉ tới không về.”

Lúc xuất hành đã nghĩ là tin tức giả, trước khi đi Phục Đình đã thông báo, kết quả thế nào sẽ báo trực tiếp cho Tào Ngọc Lâm, nếu xảy ra chuyện thật thì sẽ không sắp xếp đội ngũ như vậy quay về đường hoàng đón người đi, huống hồ đi được nửa đường lại nói đến gặp Phục Đình.

Tào Ngọc Lâm nhận ra hết, lúc ra khỏi thành ngay tới binh lính trấn thủ cũng đã báo hiệu, chẳng qua là để mặc cho chúng đi đến đây thì mới giải quyết.

Tê Trì gật đầu, ôm Chiêm Nhi vào lòng, ngửi thấy mùi máu tanh, không biết có phải ở Trường An cũng thế này hay không.

“Quay về thôi.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Tào Ngọc Lâm nhìn sắc mặt nàng, ra ngoài lái xe.

Người bên ngoài nhanh chóng dọn sạch con đường.

Đội ngũ lần theo đường cũ quay về, vừa đến dưới cổng thành thì có một nhóm người cưỡi ngựa vùng vọt từ xa lao tới.

Qua tấm rèm lay động, Tê Trì nhìn ra ngoài, từ một góc có thể thấy vó ngựa rầm rập ở cuối đường, cuốn bay bụi đất phi về nơi này.

Tào Ngọc Lâm dừng xe ngựa lại.

Nàng lên tinh thần, ôm chặt Chiêm Nhi, chuẩn bị tâm lý phải đối phó với một đội ngũ nữa, nhưng nghe động tĩnh bên ngoài thì có vẻ mọi người đều đã xuống ngựa, ngay sau đó nghe thấy tiếng hô đồng thanh: “Bái kiến Đại đô hộ!”

Tê Trì ngẩn người, Chiêm Nhi đã nhân đó bước ra ngoài xe.

Tào Ngọc Lâm vén rèm lên, ôm lấy cu cậu, đoạn nhìn Tê Trì rồi buông rèm xuống.

Nàng đột nhiên như hoàn hồn, đang định đi ra thì bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ã của nội thị, lúc này mới hay còn có người khác, cuối cùng là giọng nói nam trầm của Phục Đình: “Phục Đình tuân lệnh đến báo bình an với quận chúa.”

Đương triều có luật, chỉ có huyết mạch với trừ quân mới có thể xưng là quận chúa.

Bàn tay vén rèm của Tê Trì khựng lại, nàng ngẩng đầu lên, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: “Vào xe nói chuyện.”

Phục Đình vén rèm lên, cúi người đi vào, trong chớp mắt đã tới trước mặt nàng, vết máu trên người vẫn chưa kịp lau, cầm lún phún râu xanh, vì bốn ba ngày liền mà đã gãy sọp đi trông thấy, hai mắt nhìn thẳng vào nàng.

Tê Trì nghiêng người ôm lấy chàng, nhưng rồi bỗng lùi ra, gơ tay tát chàng một cái, cả tay lẫn người đều run lên, cuối cùng lại nhào đến dùng sức ôm siết chàng.

Phục Đình cắn răng, nàng tát không mạnh, chỉ chàng mới hiểu ý trong đó, cuối cùng lại chẳng nói gì, đưa tay vòng chặt lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đom Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Lý Nghiên đến trễ một bước, được đại quân hộ tống quay về đất Bắc.

Tối giờ mà trong đầu cậu vẫn lặp đi lặp lại cảnh tượng đêm ấy.

Ngày hôm đó, bọn họ chỉ ở trong điện chưa đến ba khắc.

Khi cấm vệ quân nơi khác chạy đến chi viện cửa cung bị mất quyền kiểm soát thì bỗng nhận được mệnh lệnh: tất cả rút lui.

Đội quân của phủ đô hộ An Bắc cũng rời khỏi cung như chưa hề xuất hiện.

Còn trong tầm điện, cuối cùng, Thôi Minh Độ nâng hai tay tiếp nhận thánh chỉ vàng rực, cắt vào trong cuộn gấm thêu kim tuyến.

Nước đã đến dưới chân, phải đồng lòng chống địch hay còn rề rà trong cung đình đô thành.

Lựa chọn cuối cùng của đế vương vẫn là hoàng quyền và giang sơn.

Mọi thứ dường như đã được định đoạt, cuối cùng, đế vương bỗng lên tiếng, muốn Lý Nghiên ở lại nói chuyện riêng.

Phục Đình nhìn cậu, khẽ gật đầu, ra hiệu cậu cứ bình tĩnh rồi đi ra ngoài.

Lý Nghiên quỳ bên dưới, nghe thấy đế vương hỏi với âm thanh già khản: “Hắn hỏi xưa ngươi vẫn muốn tước vị Quang vương, nay so với trước đã coi như một bước lên trời, ngươi nghĩ thế nào?”

Lý Nghiên không biết là đang kiểm tra hay chất vấn, cậu cúi đầu, bộ dạng kính cẩn: “Bẩm bệ hạ, thuở nhỏ thần lớn lên trong phủ Quang vương, từ bé đã biết sau này phải kế thừa tước vị Quang vương, khôi phục vinh quang cho vương phủ, đây là suy nghĩ trong lòng thần, đúng là vẫn luôn muốn tước vị Quang vương. Nhưng thần chưa từng mơ tưởng đến đế vị, bởi vì đây chưa bao giờ là thứ thần nên có, vì vậy chưa bao giờ nghĩ đến.”

Đế vương cười thâm trầm: “Tức là ngươi không có gì muốn nói với trẫm?”

“Có ạ,” Lý Nghiên dập đầu, im lặng một chốc mắt rồi mới nói: “Thần mong bệ hạ ban thưởng Đan Thư Thiết Khoán cho thần.”

Đan Thư Thiết Khoán là thiên ân xưa nay chỉ ban cho công thần, có thể miễn tội chết.

Đế vương vén màn nhìn cậu: “Ngươi đúng là thông minh, còn biết cầu xin lá bùa hộ thân, không lẽ muốn đề phòng trẫm trừ khử trừ quân mình đã lập?”

“Không dám,” Lý Nghiên vẫn cung kính quỳ.

Tuy bây giờ đế vương đã cho cậu cơ hội làm trừ quân, nhưng một khi đến gần tử địa, cậu không thể không đề phòng. Cảm giác thấp tha thấp thỏm trong quá khứ, mạng sống như treo trên sợi tóc, nhất là khi những người cạnh cậu đều bị cuốn vào, cái cảm giác đó, cậu không muốn trải qua lần nữa.

Đế vương ho dữ dội, thở dốc liên tục: “Hồi trước từng nghe thế tử Ung vương nói ngươi nhát cáy như chuột, bị kẻ khác ức hiếp cũng không dám trả đũa, nhưng thì ra chỉ là nhẩn nhện.”

Lý Nghiên không đáp, im lặng siết chặt vật áo.

Ngày trước nhẩn nhện là vì không muốn tăng thêm phiền toái cho cô, bây giờ thì không cần nhẩn nhện nữa. Nhưng nhẩn không có nghĩa là quên, chẳng qua là vì chưa tới mức đó.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua chiếc giường bên trên.

Bóng dáng già cằn đập vào mắt cậu, hết như nền tàn trước gió.

Dẫu không cam lòng thì vẫn còn ánh sáng le lói, chỉ là cuối cùng không thắng nổi gió mạnh.

...

Ngày hôm ấy, sau khi Lý Nghiên rời khỏi tầm điện, Phục Đình lại vào điện một lần cuối: từ đây tất sẽ giao đầu với Đột Quyết, xin thánh nhân phái trừ quân đến tiền tuyến nhậm chức đốc quân.

Trong tiếng khục khặc, đế vương cười lạnh, cuối cùng chỉ khoát tay, phê chuẩn yêu cầu. Dễ nhận thấy chàng không yên tâm về an nguy của Lý Nghiên,

muốn lấy lý do đó để đưa Lý Nghiên rời khỏi Trường An.

Thế là Lý Nghiên có thể quay về đất Bắc.

Gió phất qua mặt, càng ngày càng tê tái như lưỡi dao lạnh ngắt, cậu khép cổ áo, thôi suy nghĩ, nhìn về phía trước: “Vào đất Bắc rồi.”

Cận vệ của Phục Đình ở cạnh mau chóng bấm báo: “Vâng, Đại đô hộ đã gửi tin tới, ngài ấy đang cùng phu nhân chờ trong thành đằng trước.”

Lý Nghiên nhìn lướt qua sau, ngồi trên ngựa ở phía sau chính là Thôi Minh Độ.

Cậu nói: “Hà Lạc hầu không cần đưa tiễn nữa đâu, đã vào địa phận đất Bắc rồi.”

Thôi Minh Độ theo cậu từ Trường An tới tận Lạc Dương, dẫn theo tùy tùng Thôi thị hộ tống cậu đến đây là vì bây giờ hai bên đã là quan hệ cộng vinh. Y nghe nói vậy thì chỉ ôn tồn mỉm cười: “Đã tới đây rồi, vẫn nên gặp Đại đô hộ và huyện... quận chúa rồi hãy đi.”

Sau khi đón Tê Tri ở phủ Hãn Hải, Phục Đình lập tức chạy tới thành Phong Bình gặp giới với Trung Nguyên chờ Lý Nghiên.

Tê Tri đứng trên đầu thành, vẩy dài chạm đất, đội mũ mạng, trông như cây liễu đầu tường, nhìn ra xa qua lụa sa.

Khi bóng nắng trên đầu chuyển một tác về Tây, rớt cuộc cũng nhìn thấy đội ngũ cuộn cuộn ở xa tiến lại.

Dẫn đầu đội ngũ chính là Lý Nghiên, cậu mặc áo gấm, như cảm nhận được điều gì ấy, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên tường thành.

Tê Tri thấy cậu có vẻ gầy đi, nhất thời mừng tủi đan xen, nàng vén tấm mạng lên mỉm cười với cậu.

Dù đứng ở rất xa nhưng Lý Nghiên vẫn nhìn thấy, thế là mỉm cười lại như muốn bảo nàng yên tâm, chỉ là trông không rõ lắm.

Tê Tri nhìn ra sau chàng, lúc này mới thấy Thôi Minh Độ cũng có mặt, bèn buông tấm mạng, đi xuống khỏi đầu tường.

Phục Đình đang chờ bên dưới, đã sớm trông thấy Lý Nghiên và Thôi Minh Độ ở ngoài thành.

Vốn họ không định nán lại đây, chỉ định đón Lý Nghiên rồi đi luôn, nhưng hiện tại xem ra phải dừng lại rồi.

Viên quan thủ thành ở đây đứng bên cạnh hỏi: “Bẩm Đại đô hộ, có cần cho hạ quan tiếp đãi không ạ?”

“Chỉ hôm nay, mai phải đi ngay.” Chàng nói.

Đã hơn nửa ngày trôi qua, thực tế cũng chỉ còn lại vài canh giờ. Viên quan thủ thành vội vã dẫn thuộc hạ đi chuẩn bị.

Đúng lúc này Tê Tri đi tới, nhìn chàng: “Chàng gấp gấp quay về không phải là vì Đột Quyết à?”

Phục Đình gạt đầu, kéo ngựa tới, ra hiệu cho nàng đi lên.

Tê Tri nhìn qua đội ngũ sắp vào thành, giẫm bàn đạp trèo lên lưng ngựa.

Đã sắp xếp người đi đón, nàng chỉ cần biết Lý Nghiên bình an vô sự là yên tâm rồi.

Phục Đình đi theo, hết như lúc tới, ôm nàng quay đầu chạy về quan thự.

...

Tòa viện sau quan thự được bố trí riêng cho đoàn Đại đô hộ và phu nhân nghỉ ngơi.

Đầu tiên là Đại đô hộ và phu nhân, sau đó là hoàng trữ tới, viên quan thủ thành không thể không tận tâm tiếp đãi, sai hết hầu nam tỳ nữ đặc lực trong phủ mình đến đây, trong ngoài luôn có người phục vụ.

Nửa canh giờ sau, Lý Nghiên đến quan thự, lập tức được đón vào phòng trước, ở đó đã bày sẵn tiệc để chào đón cậu.

Phục Đình cũng đang chờ trong sảnh.

Lý Nghiên đi tới trước mặt chàng: “Thưa dượng, ở đô thành đã yên ổn, có thể yên tâm được rồi.”

“Ừ.” Trước khi rời đi Phục Đình đã lo liệu hết những chuyện có thể lo liệu, thậm chí đã phái người đuổi bắt những kẻ của phủ đô hộ Thiên Vu tháo chạy, nên giờ chàng cũng không quá bận tâm.

Còn về việc ổn định đám người trong đô thành thế nào, thì Thôi Minh Độ xuất thân từ thế gia hiểu rõ cách làm hơn.

Nghĩ tới đây, chàng ngoái đầu nhìn qua, Thôi Minh Độ vừa nẩy theo Lý Nghiên tới đã đi đâu mất dạng.

...

Tê Tri không đến bữa tiệc, sau khi theo Phục Đình đến đây vẫn luôn chờ trong hậu viện.

Đến sẩm tối, Tào Ngọc Lâm ôm Chiêm Nhi hiểu động giao cho nhũ mẫu, đi tới trong phòng tìm nàng: “Tẩu tẩu, gia quyến của các quan viên hạ cấp đã tới, bảo là muốn chúc mừng tẩu tẩu.”

Tê Tri nói: “Bảo bọn họ chúc mừng A Nghiên là được, ta thì có gì để mà chúc.”

“Bây giờ tẩu tẩu đã là quận chúa, dĩ nhiên đáng để chúc.”

Tuy miệng thì nói thế, Tào Ngọc Lâm nhớ lại cảnh lúc ở ngoài cổng thành phủ Hãn Hải, nội thị theo Phục Đình từ trong cung tới tuyên bố sắc phong nàng là quận chúa, vậy nhưng cũng chẳng thấy trên mặt nàng có bao nhiêu mừng rỡ.

Khi ấy nàng và Phục Đình xuống xe, vành mắt vẫn hoe đỏ, tay ẩn trong tay áo nhưng vẫn nắm chặt tay Phục Đình, người khác không thấy, song Tào Ngọc Lâm đang đứng gần đó nên thấy rất rõ.

Có lẽ đối với Tê Tri mà nói, nàng chưa bao giờ nghĩ đến những gì mình đáng được nhận.

Tê Tri không quan tâm, vì vẫn đang nghĩ đến lời Phục Đình nói, cứ thế gật đầu: “Thế thì đi nhận lời chúc mừng rồi về.”

Nói đoạn sửa lại tóc tai, bước ra khỏi cửa phòng.

Hai tỳ nữ đang chờ bên ngoài, dẫn nàng đi thẳng đến phòng khách ở hậu viện.

Trong sảnh đã chuẩn bị thịt rượu, gia quyến của các quan viên lớn nhỏ đã quây quần, chợt nhác thấy có người đến, tuy chỉ hình bóng áo lụa tóc mây nhưng đã vội vàng đứng dậy bái lạy, hô to: “Bái kiến quận chúa.”

Tê Tri đi lên ngồi xuống sau bàn cao, mời các nàng miễn lễ.

Mọi người cung kính cúi đầu lạy rồi mới ngồi xuống, sau đó bắt đầu từ phu nhân thành thủ, nâng chén rượu lên kính với Tê Tri ở trên xa.

Tê Tri nâng cốc, uống một hớp.

Những người khác tiếp tục kính, nàng lại uống hớp nữa, cốc còn chưa cạn đã vội đặt xuống, coi như đã nhận lời chúc mừng.

Phục Đình đã có lệnh, không được ăn mừng quá đà, số quan viên bên dưới cũng ít.

Dù gì bây giờ cũng đang trong tang kỳ của hai vị hoàng tử, nên thứ chứa trong cốc không phải là rượu mà là nước mặn phái nữ thường uống.

Nhưng ít nhiều gì cũng có men rượu, tửu lượng của Tê Tri không cao nên sau một vòng, nàng không uống nổi thêm cốc nào nữa.

Phu nhân thành thủ cũng nói: “Phu nhân uống một cốc là đã không dễ rồi, nước mơ này vẫn có hơi men, uống cầu điềm tốt thôi, vậy là đủ rồi.”

Gương mặt điểm trang của mọi người phản chiếu trong ánh đèn, nói cười nói những điều tốt đẹp ——

“Nhất định sau này phu nhân sẽ vinh sùng đầy mình.”

“Thánh nhân minh mẫn, vị trí trứ quân đúng là danh xứng với thực.”

“...”

Tê Tri chỉ lắng nghe mà không đáp, bụng nhủ các nàng làm sao biết được những phức tạp trong đó.

Một lát sau, bên ngoài có tỳ nữ đến chuyển lời: Đại đô hộ lệnh cho chư vị gia quyến rời đi.

Mọi người trong sảnh cũng chẳng nán lại lâu, lập tức đứng dậy, cúi người lui ra.

Tê Tri tưởng Phục Đình ở bên ngoài nên đứng dậy, nhưng lúc này mới thực sự cảm nhận được độ mạnh của nước mơ, nàng đưa tay day thái dương, ngồi xuống lại sau bàn.

Có người đẩy cửa đi vào, Tê Tri ngược mắt trông, ngược ánh đèn nên chỉ thấy được bóng dáng mờ lung, nàng nheo mắt: “Tam lang?”

Nhưng nhìn kỹ thì không phải là chàng, nàng lập tức đứng dậy.

Khi đi ra ngoài, vừa ngang qua bên y thì bỗng đối phương giờ tay túm lấy tay áo nàng.

Tê Tri dừng bước, nhìn y: “Hà Lạc hầu đang làm gì đấy?”

Là Thôi Minh Độ, ngón tay y động đậy, như cảm thấy không ổn, đã định buông ra nhưng rồi lại đột nhiên nắm chặt, đưa mắt nhìn nàng, không rõ biểu cảm thế là gì, mà cũng chẳng đoán nổi y muốn nói gì.

Hai bên hợp tác cùng nhau, đối với Thôi thì của y cũng có lợi, nhưng Tê Tri không cảm thấy y đến là vì điều đó, giãy cổ tay ra: “Buông tay.”

Nhưng Thôi Minh Độ lại càng túm chặt.

Tê Tri nhú mày, bắt đầu giãy dụa, hơi men bắt đầu thấm vào người, vì dùng quá sức nên đứng không nổi, lao đảo một bước suýt thì đã ngã.

Thôi Minh Độ lập tức giờ tay đỡ nàng, nhưng bị nàng đẩy ra: “Mong Hà Lạc hầu tự trọng.”

Y vẫn nắm tay áo nàng không buông, bỗng bước lại gần một bước, thấp giọng nói: “Ta đến là để từ biệt quận chúa.”

“Trong quan dịch lần trước Hà Lạc hầu đã từ biệt với ta rồi.” Tê Tri ngoảnh đầu đi, kéo dần khoảng cách với y, nhưng bàn tay kia là vẫn chẳng thể dứt ra.

Thôi Minh Độ nín tay áo nàng, muốn nói hết tiếng lòng: “Đây là lần cuối cùng.” Một bụng lời muốn nói như tắc trong ngực y: “Đã tới bước này rồi, về sau ta sẽ không nhiều chuyện hỏi quận chúa sống thế nào nữa.”

Dù muốn hỏi cũng chẳng có lý do, phủ Quang vương không còn bị chèn ép, sự áy náy của y cũng đã được xóa đi.

Tê Tri khó chịu, lông mày nhíu chặt, kéo tay áo mình về, toan đi lên trước: “Ta sống rất tốt, vẫn luôn tốt, ta đã cưới người đàn ông tốt nhất trên đời này, cả đời này sẽ sống rất tốt, không cần người phải hỏi.”

Thôi Minh Độ bị nàng gỡ cho tỉnh táo, tay buông ta: “Đúng thế, là ta thất lễ, quận chúa chớ trách.”

Nhưng thất lễ thì cũng chỉ lần này thôi.

Sau này khó còn gặp lại nhau, bọn họ đều có con đường riêng phải bước đi.

Thôi Minh Độ nhìn Tê Tri, quay người mở cửa ngạch ra, bước chân nhẹ nhàng như chưa hề đến.

Tê Tri mất sức ngồi sụp xuống, một chớp mắt sau, cửa lớn bị đá văng.

Phục Đình sai bước đi vào, kéo nàng dậy rồi nhìn xung quanh, chỉ có mình nàng.

Tê Tri ngửi thấy mùi hương thân quen trên người chàng thì mới yên tâm, nghiêng đầu dựa vào chàng: “Tam lang.”

Phục Đình vuốt mặt nàng: “Nàng không sao chứ?”

Nàng mềm giọng đáp: “Ừm.”

Phục Đình lại nhìn xung quanh, ôm ngang nàng lên rồi khỏi phòng khách.

Lúc đi trên hành lang, nằm trong lòng chàng, nàng đã bắt đầu không an phận.

Dưới mái hiên không có đèn, cứ thế mà đi trong bóng đêm, dựa vào chàng, nàng chẳng có gì để phải kiêng dè.

Phục Đình cúi đầu bên tai nàng, hơi thở dần nặng nề: “Uống thứ này mà nàng cũng say?”

Nàng không say, chỉ hơi thất thần mà thôi, tay luồn vào trong ngực chàng, nhẹ nhàng đáp: “Ồ đất Bắc thứ gì cũng mạnh, khéo sau này chỉ dám uống trước mặt chàng.”

Câu nói này đã khơi dậy tâm tình trong chàng, Phục Đình húc vào cửa phòng, lưng tựa vào cửa, đầu cúi xuống kiểm tìm môi nàng.

Môi lưỡi nàng vẫn thấm vị nước mơ, chút chua chút ngọt, thân hình như nước tan trong lòng chàng.

Nàng nhiệt tình đáp lại chàng, quần lầy chàng, chủ động cời quần phục của chàng ra.

Đến lúc này, Phục Đình mới hỏi một câu: “Hắn đã làm gì?”

Tê Tri biết chàng đang hỏi Thôi Minh Độ, ghé sát đầu vào cổ chàng, nói thật: “Đến tạm biệt.”

Phục Đình không lên tiếng, nghĩ Thôi Minh Độ hẳn cũng có chừng mực, dù ngày trước y có từng nghĩ thế nào đi nữa thì đến giờ cũng đã nên tỉnh táo.

“Chàng thất thần nhé.” Tê Tri nói nhỏ.

Phục Đình lập tức xốc nàng lên.

Trong ánh đèn hình bóng hai người hòa vào nhau, rồi lập tức biến mất.

Tê Tri còn tỉnh hời vì sao chàng lại xuất hiện đột ngột như vậy, nhưng lúc này chẳng có cách nào mở miệng được, sợ vừa há miệng sẽ để lộ âm thanh khản đặc.

Trong bóng đêm, Phục Đình hoàn toàn kiểm soát mọi lên xuống của nàng.

Đêm nay chẳng biết mệt mỏi bao nhiêu, quần nhau bao hời.

Đến sáng hôm sau, Tê Tri rửa mặt rồi theo Phục Đình ra ngoài thì mới phát hiện đã quá phóng túng, mặt lập tức đỏ lựng.

Ở ngoài quan thự, đội quân đã được sắp xếp thỏa đáng, chuẩn bị lên đường.

Phục Đình dẫn đầu đi tới sắp xếp, vừa đi vừa thắt chặt dây buộc tay áo, ngẩng đầu lên thì thấy Thôi Minh Độ cũng định đi, đang chào tạm biệt Lý Nghiên rồi đi về phía chàng.

“Chuyện của Ung vương và phủ đô hộ Thiển Vu còn cần thẩm tra định tội, ta cáo từ đây.” Thôi Minh Độ ôm quyền, cáo từ với chàng, bồng bỏ sung: “Mong rằng sau này Đại đô hộ và quận chúa sẽ luôn bình an hạnh phúc.”

Phục Đình nhìn y: “Ừ.”

Lúc này Thôi Minh Độ mới thực sự nhẹ nhõm, mọi quá khứ chôn lại xuống đáy lòng. Y buông tay, lên ngựa rồi đi.

Khi Tê Tri đi ra thì đã không thấy y đâu.

Tào Ngọc Lâm ôm Chiêm Nhi đi tới, lúc này mới có cơ hội nói chuyện với Lý Nghiên.

Tê Tri đến cạnh Phục Đình, nhìn vào mặt chàng: “Có phải chàng muốn đến biên cương không?”

Chàng vì Đột Quyết nên mới gấp gấp quay về, nàng hiểu đây là điều không tránh khỏi.

Phục Đình không phủ nhận: “Càng nhanh càng tốt.”

“Lần này đã có thể dẫn thiếp theo rồi chứ?” Nàng nhìn chàng: “Thiếp đi cùng chàng.”

Phục Đình nhìn nàng, đoạn gật đầu: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõ Đom Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Đến biên cảnh lần này là đến quận U Lăng, La Tiểu Nghĩa gửi thư tới, nói ở đó phát hiện tung tích của quân đội Đột Quyết.

Gió lớn gầm rú khắp dọc đường đi, từng đợt gió mạnh kéo dài mấy canh giờ liền.

Tê Tri ôm Chiêm Nhi ngồi trong xe, bên trong có đặt chậu lửa, dù đi giữa thời tiết này thì vẫn ấm áp.

Lý Nghiên với thân phận đốc quân cưỡi ngựa đi theo Phục Đình, đại đội binh mã đi sau, hành quân rất nhanh.

Đến nơi này rồi, cậu mới mở miệng hỏi: “Dượng nghĩ thế nào về kẻ A Sử Na Kiên đó?”

Phục Đình chưa kịp mở lời thì Tào Ngọc Lâm đã nói xen vào: “Hắn ta là kẻ điên.”

Lý Nghiên lặng thinh, Tê Tri ở trong xe không khỏi tập trung lắng nghe.

Sau trận chiến năm xưa, Tào Ngọc Lâm đã điều tra rất rõ về kẻ này, bởi hắn là kẻ thù suốt đời của nàng.

A Sừ Na Kiên là tướng lĩnh hiếu chiến nhất Đột Quyết, luôn muốn công phá đất Bắc, mục tiêu bao gồm thâu tóm huyết mạch của Đột Quyết là phủ đô hộ Thiên Vu cùng các bộ tộc người Hồ như tộc Bộc Cổ ở đất Bắc, nhằm để Đột Quyết trở nên lớn mạnh. Những năm qua sau khi thâu tóm được vài bộ tộc nhỏ lẻ xung quanh, bọn chúng ngày càng hung hãn, e là đã rục rịch gấp ghe Trung Nguyên.

Để khích lệ tướng sĩ, hắn ta thậm chí còn đưa toàn bộ người bên cạnh mình vào trong quân, hoặc làm trinh sát hoặc làm tiên phong, áp dụng chính sách răn đe đồ máu để trị quân, là một kẻ ác độc không hề nương tay.

Nhưng đất Bắc còn có Phục Đình, các bộ tộc quân dân như một, vô cùng đoàn kết, tựa như vách sắt thành đồng, đến lũ cũng chẳng phá nổi. Nên muốn khiến đất Bắc xuất hiện chỗ hỏng thì nhất định phải trừ khử Phục Đình.

Bất kể là chuyện ở thành Cổ Diệp ngày trước hay là chuyện Ung vương hôm nay, cũng đủ để thấy hắn là kẻ không chứa thủ đoạn, không tiếc giá nào.

Nghe tới đây, Lý Nghiên nói: “Nói như thế, tên A Sừ Na Kiên kia mới là kẻ đáng bị trừ khử.”

Loại bỏ một kẻ hiếu chiến là chuyện tốt với cả hai bên. Không có chuyện Đột Quyết không có dân chúng bình thường, chinh chiến nhiều năm chưa chắc đã khiến bọn họ chịu nổi.

Cứ mãi chiến tranh, kết quả chỉ khổ bách tính.

Âm thanh của Tào Ngọc Lâm như vỡ vụn trong gió, đoạn nói tiếp: “Ta từng nghe ngóng được, người Đột Quyết nói rằng A Sừ Na Kiên chỉ coi tam ca là đối thủ duy nhất có thể nhìn thẳng.”

Phục Đình chỉ cười khẩy, âm thanh lẫn vào gió, lạnh như lưỡi dao.

Hình như Chiêm Nhi ở trong xe cũng nghe thấy, cu cậu đã học gọi, lại còn gọi rất rõ, nay đang là lúc học nói, bỗng cái miệng nhỏ bé bất thình lình “hử” một tiếng, khẩu khí lại bất chợt y hệt Phục Đình, như thể đến cậu bé cũng chẳng coi trọng gã A Sừ Na Kiên kia.

Rèm cửa sổ được vén lên, Phục Đình nhìn vào bên trong, chỉ thấy Tê Tri đang tựa vách nhìn chàng.

Có vẻ đã nghe thấy cả rồi.

Chàng nhìn nàng rồi lại nhìn Chiêm Nhi, ngoái đầu nói: “Dừng lại nghỉ ngơi.”

Đoàn quân dừng lại, Tê Tri bọc thêm áo khoác cho Chiêm Nhi, ôm con xuống xe.

Trời u ám như nhuộm màu mực, gió lớn gào thét, những áng mây đằng xa như nối liền với mặt hồ xanh murôt, bị gió thổi lay động từng tầng.

Phục Đình đi tới cạnh gió cho nàng, thuận tay ôm lấy Chiêm Nhi.

Nàng đưa tay vịn khuỷu tay chàng, chỉ vào mặt hồ: “Sao thiếp thấy nơi đó quen quen vậy nhỉ, có phải là hồ băng chúng ta đã đi ngang qua lúc từ Cao Lan Châu quay về không?”

Trên bờ hồ ngày ấy, lần đầu tiên chàng hôn nàng.

Bỗng cảm thấy nhấc tới chiếc hồ này là nói đến chuyện ở bên bờ, nàng không khỏi đưa mắt nhìn chàng.

Dường như Phục Đình cũng nghĩ đến, nhoen miệng cười: “Không phải, đường đi không giống.”

Chàng bế Chiêm Nhi, kéo nàng lại gần mình, ra hiệu nàng nhìn ra xa: “Ở đất Bắc còn có rất nhiều hồ như thế, số hồ nàng từng thấy chỉ mới đếm trên đầu ngón tay.”

Tê Tri ngẩng đầu nhìn chàng, cảm chàng đã cạo sạch, đập vào mắt nàng: “Vậy đợi chuyện này xong, chàng dẫn thiếp đi xem từ từ nhé?”

Phục Đình cúi đầu: “Thân là Đại đô hộ và phu nhân Đại đô hộ, làm thế có vẻ không hay.”

“Hình như có hơi.”

“Nhưng cũng không phải không được.” Chàng nói tiếp.

Tê Tri vuốt lọn tóc bên tai, ním cười tùm tùm, ngoái đầu lại, thấy Lý Nghiên và Tào Ngọc Lâm cũng đang nhìn về phía này, thế là thôi cười, đứng sát vào chàng, thấp giọng hỏi: “Có rắc rối không?”

Nàng đã muốn hỏi từ khi nghe thấy những lời đó ở trên xe.

Phục Đình nắm lấy đôi tay bé bỏng của Chiêm Nhi, đoạn nhìn nàng bảo: “Chớ nghĩ nhiều, cũng giống những lần tác chiến trước kia thôi.”

Chàng đã trải qua trăm trận đánh, đây chỉ là một trong số đó mà thôi.

Tê Tri yên tâm phản nạo: “Ừm.”

Chiếm Nhi nằm giữa hai người, gương mặt nhỏ choắt hết nhìn đông lại ngó tây, cực kỳ tinh khôn, khi nằm trong lòng cha thì rất biết điều, chẳng cựa quậy lung tung, chỉ là theo thói quen học nói mà ừ ừ hừ hừ.

Chỉ có cu cậu là chẳng sầu muộn, không buồn không lo.

...

Nghĩ ngợi không lâu, Tào Ngọc Lâm tập hợp đội ngũ lại, đưa nước nóng lưng khô cho Tê Tri.

Phục Đình giao Chiếm Nhi cho nàng, hạ lệnh tiếp tục lên đường.

Hành quân không quá nửa tháng thì đến quận U Lăng, thời gian ngắn hơn bọn họ đã dự tính nhiều.

Phủ đô đốc U Lăng đã chuẩn bị xong để đón tiếp, cũng đã cho binh mã nghênh đón cách chỗ đóng quân mười dặm.

Đội ngũ hành quân yên ắng trên đường thái dốc đất, không hề bị bại lộ.

Dưới bầu trời xám xịt, đội ngũ như du long từ xa tới.

Phục Đình dẫn đầu, vừa siết cương, trong binh mã nghênh đón đã có người thúc ngựa đi tới báo: lúc này La tướng quân vẫn đang ở tiền tuyến để mắt đến động tĩnh của Đột Quyết, hình như Đột Quyết có ý thăm dò, chúng vốn giấu hành tung, nhưng hôm nay đã đường đường chính lính lộ mặt ở biên giới.

Tào Ngọc Lâm đánh ngựa đi tới, nhìn Phục Đình: “Xem ra sắp xếp của tam ca đã có hiệu quả rồi.”

Với tính cách của gã A Sử Na Kiên kia, một khi biết được đế vương dễ dàng loại bỏ Ung vương, đứng về giang sơn như thế thì tất sẽ chọn cách rút lui, sau đó sẽ tìm cơ hội. Đây là cách tác chiến xảo quyết cẩn thận của hắn.

Nhưng Phục Đình đã có ý định một lần tiêu diệt hắn, nên trước khi cử La Tiểu Nghĩa tới đã dặn, bất kể kết quả thế nào thì vẫn phải tung tin giả.

Có lẽ lúc này A Sử Na Kiên còn tưởng chàng đang mắc kẹt ở Trường An vì binh gián, trong chốc lát không thể quay về ngay được, thậm chí khó mà an toàn rút lui.

Phục Đình cho bọn họ lui, cưỡi ngựa đi tới cạnh xe ngựa.

Tê Tri đã vén rèm lên, ngược mắt nhìn chàng.

Chậu than trong xe đã cháy hết, Chiếm Nhi ngủ say trong lòng nàng.

Chàng nói: “Ta đi gặp Tiểu Nghĩa trước.”

Nàng gật đầu, “Ừ.”

Thoáng nghĩ ngợi, lại hỏi chàng: “Chàng bố trí thế nào vậy?”

Phục Đình trả lời đơn giản: “Đã bố trí xong, phải chặt đứt bằng được đường lui của hắn thì mới trừ khử được hắn.”

Quận U Lăng tiếp giáp thành Cổ Diệp, Đột Quyết chọn chỗ này tất là định chờ cơ hội rồi hành động, thời cơ không đúng thì nhanh chóng rút lui.

Tê Tri đã hiểu, thấp giọng nói: “Thiếp đến đây một chuyến, ắt cũng nên làm gì chứ nhỉ.”

Chàng lập tức hiểu ý: “Sao nào, nàng muốn giúp ta à?”

“Chàng quên thiếp còn có thương đội ở đây hả?” Ý nàng là thương đội vận chuyển số binh khí làm bằng gang kia.

Nếu không phải nàng nói rất nhỏ, Phục Đình thật sự cho rằng nàng đang nói chuyện rất bình thường. Chàng ngó nhìn hai bên, cũng thấp giọng: “Sao ngày trước ta không biết lá gan của nàng to thế nhỉ.”

“Lá gan của thiếp có lớn đâu,” Tê Tri nói: “Chỉ là muốn giúp chàng thôi mà.”

Phục Đình gác tay lên khung cửa, nhanh chóng nghĩ ngợi rồi cúi người xuống nhìn vào mắt nàng: “Thế thì dùng đi, ta sẽ cho người phối hợp với nàng.”

Có số binh khí này đúng là ưu thế trời ban, tuy hơi mạo hiểm, nhưng muốn bắt được đối thủ lươn lẹo như rắn như A Sử Na Kiên kia thì chuẩn bị nhiều cũng không dư thừa.

Tê Tri ghé mặt tới, cẩn thận vạch kẻ hoạch với chàng.

Một lúc sau, Phục Đình thẳng lưng dậy, nắm cương ngựa: “Ta đi đây.”

Ánh mắt Tê Tri chuyển từ dây buộc tay áo lên mặt chàng, lại nhìn vào mắt chàng: “Cẩn thận.”

Phục Đình thoáng im lặng: “Nàng cũng thế.” Nói rồi lại nhìn Chiêm Nhi nép mình ngủ trong lòng nàng, kéo dây cương, quay đầu rời đi.

Bọn họ không nói thêm lời nào, cũng chẳng cam đoan dư thừa, bởi những chuyện đó không cần phải nói nhiều.

Nhà của chàng ở đây, đây chính là sự đảm bảo để chờ chàng trở về bất cứ lúc nào.

Tê Tri nhìn bóng lưng chàng dẫn đại quân dần rời xa, con đường trước mắt bắt đầu lùi về sau, xe ngựa tiến tới doanh trại ở một đầu khác, vừa vặn quay lưng về phía chàng mà đi.

Nàng chẳng buông rèm, tới khi bóng lưng mặc quân phục thẳng tắp của chàng khuất dạng thì mới nghiêng đầu đi.

...

Chiều tối ngày hôm đó, một nhóm người cải trang thành thương đội, hộ tống một chiếc xe ngựa rời khỏi doanh trại, thẳng tiến vào thành ở quận U Lăng.

Ngồi trong xe là Tê Tri chỉ vừa vào doanh mấy canh giờ, thay sang Hồ phục, đội mũ mạng.

Tào Ngọc Lâm cười ngựa bận đồ nam, hộ tống bên ngoài.

Ngồi cạnh nàng ở trong xe còn có Lý Nghiên.

“Cháu đòi đi theo thế này, có phải là có chuyện muốn nói không?” Tê Tri nhìn cậu, hai cô cháu hiểu nhau rất rõ, từ khi cậu đuổi theo xe, Tê Tri đã có cảm giác cậu muốn nói gì đó.

Nắng chiều lọt vào, trong xe mờ tối.

Lý Nghiên mặc áo choàng rộng thùng thình, ống tay áo cũng rất rộng, cậu cúi đầu, lấy một hộp gấm dệt trong tay áo ra, đưa tới: “Cháu muốn giao thứ này cho cô.”

Tê Tri nhận lấy, mở ra, vừa nhìn qua đã lập tức ngẩng đầu lên.

Đó là Đan Sách Thiết Khoán được chia làm hai, để vương và thần tử được ban mỗi người giữa nửa, dù có tội chết cũng được miễn.

Không cần hỏi cũng biết thứ này được lấy thế nào, thánh nhân sẽ không vô duyên vô cớ cho cậu, chắc chắn là cậu đã cầu xin.

“Giao cho cô làm gì?”

Lý Nghiên trấn tĩnh nhìn nàng: “Trong tay cô còn điều hành việc kinh thương khổng lồ, khó đảm bảo sau này sẽ không dùng đến nữa, giống như lúc vào Trường An vậy.”

Khi vào Trường An, Tê Tri đã khuấy động chuyện buôn bán ở chợ phường, nhưng tất nhiên sẽ có quan viên điều tra kỹ, nên nàng đã lệnh đóng mấy cửa hàng lớn trong thành Trường An, thất thoát một khoản không nhỏ.

“Thế thì có sao, tiền không có thì lại kiếm, chỉ cần người vẫn còn thì vẫn chưa kết thúc.”

“Vâng ạ, trên đời này tuy nhà giàu rất nhiều, nhưng không có ai chạm đến quyền thế như cô, dù cô đã cẩn thận che giấu thân phận, nhưng cháu vẫn muốn đưa cô vật bảo hộ.” Lý Nghiên đẩy hộp gấm vào tay nàng: “Đây là Đan Sách Thiết Khoán cháu xin cho cô.”

Thánh nhân cho rằng cậu xin cho mình, nhưng thực chất lại không phải vậy.

Tạm thời cậu đã không còn nguy hiểm, trừ khi thánh nhân đã có lựa chọn khác cho vị trí trừ quân. Nhưng cô thì không như thế, thân phận của cô mãi mãi là mối họa ngầm. Với sự đề phòng của cô dựng thì có lẽ người ngoài sẽ không cách nào phát hiện được, nhưng cậu vẫn muốn cô được đảm bảo.

Thân phận kinh thương ra đời cũng là bởi phủ Quang vương, sau đó lại vì mưu tính cho cậu, nay đã đến lượt cậu suy nghĩ cho cô.

Để cô có thể yên tâm làm chuyện mình muốn làm, làm chuyện có thể làm.

“Còn nếu không nhận thì cháu cũng sẽ nghĩ đủ cách để nó lại, nói chung, thứ này nhất định đưa cho cô.”

Tê Tri nhìn cậu, khóe môi nhovn cong, chậm rãi mỉm cười: “Không ngờ hôm nay đã đến lúc cháu bảo vệ cô rồi.”

Lúc này Lý Nghiên mới cười: “Vậy mới không uổng công dựng dạy dỗ.”

Chiều tà hoàng hôn xuyên qua kẽ hở rèm cửa hắt lên mặt cậu, Tê Tri thoáng cảm thấy, đứa trẻ trong xe theo nàng đến đất Bắc hôm nào nay đã không còn.

Xe ngựa kịp lúc vào thành trước khi cổng thành đóng lại.

Theo thỏa thuận ngày trước Tê Tri đã ký kết với tên độc nhãn ở thành Cổ Diệp, đất Bắc có thêm không ít thương nhân người Hồ ở bên ngoài đến mở hiệu buôn.

Nay trong quận U Lăng cũng không ngoại lệ, vì nơi đây nằm khá gần thành Cổ Diệp nên hiệu buôn của tên độc nhãn cũng có mấy cửa hàng ở đây.

Lúc tiểu nhị chạy tới báo với hấn là có khách viếng, tên độc nhãn đang ngồi trong cửa hàng tính toán sổ sách tính quay về thành Cổ Diệp, nghe báo vậy thì cảm thấy là lạ, cứ như có kẻ theo dõi hành tung của mình.

Hấn bèn bảo tiểu nhị dẫn người đến, đồng thời vào trong phòng bên nhìn ra.

Tào Ngọc Lâm đi vào, đoàn người theo sau, rõ ràng lạng tránh nhưng đầy uy hiếp, tự ý đóng cửa tiệm lại.

Phía sau họ, một người phụ nữ từ từ đi tới, cách tấm mạng không nhìn rõ mặt, nhưng nom dáng vẻ lại quen mắt.

Độc nhãn nhìn Tào Ngọc Lâm rồi lại nhìn nàng, biết là gặp người quen.

Tê Tri đi vào phòng bên, khép tay nói ám hiệu: “Có bó đuốc cần thấp.”

Độc nhãn biết nàng mạnh tay, “thấp đuốc” chính là chỉ mua bán số lượng lớn, tất nhiên lại kiếm được một khoản hời, đúng là cầu mà không được: “Lần này thấp cái gì?”

Bên ngoài vô cùng nghiêm túc, không ai lên tiếng.

Trong phòng, Tê Tri nhanh chóng thuật lại rõ ràng.

Rất đơn giản, để nhóm người của nàng đem tới theo gã độc nhãn lên đường, cải trang thành thương nhân đi vào thành Cổ Diệp, sau đó nằm vùng trong thương đội của mình, những chuyện khác không cần hấn xen vào.

Như thế, sau biên giới, trong thành Cổ Diệp, lại có thêm một toán binh mai phục.

Dù người của A Sừ Na Kiên tới lui tìm kiếm bên ngoài biên giới thì khi đó vũ khí và nhân lực đều tách ra, cũng không có khả năng bị lộ ở trên đường.

Gã độc nhãn cũng đang lo nghĩ.

Sức hấn có hạn, trên thực tế Tê Tri vận chuyển gang thép binh khí là ở vùng không ai quản trong thành Cổ Diệp, hấn cũng đã nhận nhiều ít tiền tham gia, biết được chút ít manh mối, có điều cũng hiểu luật nên coi như không biết những chuyện này.

Lúc này lại luôn miệng nói: “Thương khắp mình.”

Ý là chuyện trái lương tâm, ít nhiều hấn vẫn sợ.

Tê Tri nói: “Yên tâm, lần này không làm sai với bất cứ ai cả, thậm chí có thể khiến người thoát khỏi uy hiếp ở thành Cổ Diệp.”

Gã độc nhãn là kẻ thông minh, tính toán ngoài sáng trong tối một phen, lại thêm lợi lớn đặt trước mặt, hấn biết nên chọn bên nào.

Hướng hồ ban đầu đã chọn một lần rồi, giờ mà đối bên nữa thì cả hai phe đều không dung cho hấn.

Cuối cùng, hấn nắm tay lại rồi đưa ra ngoài, đồng ý.

Tê Tri còn phải rời đi trước khi cổng thành đóng, nên không thể ở lại lâu, lập tức đi ngay.

Đến lúc này, gã độc nhãn rốt cuộc không kiếm được mà nói: “Cô nhất định không phải là chủ nhân hiệu buôn hình cá.”

Tê Tri dừng lại.

Đúng vậy, từ đầu những chuyện nàng làm không phải chuyện thương nhân bình thường có thể làm. Nếu hấn đã gạt nàng ra khỏi hiệu buôn hình cá thì nàng cũng đỡ viện lý do.

“Không sai, ta không phải, hiệu buôn hình cá cũng như người, chỉ là đang làm chút chuyện kinh doanh có lãi.”

Gã độc nhãn tròn mắt, vẻ mặt ta biết ngay mà, hấn nấp sau cửa phòng, thần bí hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”

Tê Tri suy nghĩ, có thể khiến hấn yên tâm làm việc cũng tốt, thế là cách tằm mạng, chậm rãi lên tiếng: “Phù Hân Hải, Phục Lý thị.”

Nàng có rất nhiều thân phận, nhưng bây giờ, trong lòng nàng chỉ còn lại một danh phận này.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Trước đường biên giới, mây đen kéo tới, gió lạnh thổi qua, dốc núi chập chùng liên miên che khuất tầm nhìn, bốn bề yên ắng.

Đại quân đất Bắc chia làm mấy nhánh, mai phục theo địa thế, mọi thứ đều ra đó.

Phục Đình đã tuần tra một vòng, đỡ thanh đao sau lưng đi ra sau.

La Tiểu Nghĩa theo chàng một đường, vừa đi vừa ngó chàng: “Tam ca tính hay thật, tin giả mấy ngày qua đệ gửi về huynh sắp thành tin thật rồi, xem chừng huynh thật sự gặp chuyện.”

Phục Đình lắc cổ tay, ý là không sao, tuy có giao đấu ở trong đô thành nhưng cũng chỉ là mấy vết xước nhỏ ngoài da, không nghiêm trọng.

Chàng nhìn về cuối đường biên giới nơi xa, đường chân trời liên tiếp ẩn trong bóng chiều, không thấy được dấu vết.

“Tình hình sao rồi?”

“Vẫn cứ thế này thôi,” La Tiểu Nghĩa đáp: “Tên rắn độc kia quá giảo hoạt, rất hay thăm dò, xem chừng là đang đợi thời cơ.”

Mấy ngày trước A Sừ Na Kiên còn rục rịch, có dấu hiệu tấn công, lúc đó đang là thời điểm Ung vương chắc chắn trở thành trư quân, ắt hẳn là muốn nội ứng ngoại hợp tương trợ, có lẽ dự định một khi Ung vương lên ngôi thành công thì sẽ lập tức chiếm lấy “hồi báo”. Nhưng không lâu sau lại rút lui, có lẽ Ung vương đã báo cho hấn biết, biết tình hình không ổn nên lập tức chuyển sang án binh bất động.

Hiện tại hấn chỉ có thể có phải Phục Đình thực sự bị đề vương trị tội cầm chân trong đô thành không, nên mới chưa có động thái kế tiếp.

Phục Đình hiểu, vừa lộ mặt đã quay về, tránh bút dây động rừng.

Xuống dốc thoải, đô đốc U Lăng dẫn mấy người cưỡi ngựa đi đến, trông có vẻ rất vội vã, vừa nhảy xuống ngựa lập tức bẩm báo: “Đại đô hộ, trình sát tìm được A Sừ Na Kiên dẫn người rút lui ngay tại phía sau, có lẽ là nghe phong thanh, biết ngài đã bình yên vô sự từ đô thành quay về đất Bắc.”

La Tiểu Nghĩa cuống lên: “Tam ca, đề đệ đi xem sao, cơ hội tốt thế này sao có thể để hấn trốn được, không biết sau này lúc nào mới có thể bắt được hấn, còn có hấn, Đột Quyết sẽ còn gây sự nữa!”

Mọi người cũng nghĩ đến chuyện này, nếu không Phục Đình đã không nhanh chóng chạy đến đây như vậy.

Chàng vẫy tay, La Tiểu Nghĩa tiến tới, ghé vào trước mặt chàng nghe chàng căn dặn vài câu, biết chàng đã có sắp xếp thì gật đầu, rồi quay người lại định dẫn ngựa đi: “Yên tâm, đệ đi một lát sẽ quay về ngay.”

Phục Đình lại dặn: “Không được ra tay, thăm dò được động tĩnh của hấn là phải về ngay.”

La Tiểu Nghĩa ôm quyền, trèo lên lưng ngựa, dẫn theo một đội xuất phát.

Đô đốc U Lăng cũng đi cùng.

Phục Đình lại nhìn về đầu kia đường biên giới, binh pháp nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, A Sừ Na Kiên đã coi chàng là đối thủ thì chắc hẳn đã nghiên cứu kỹ những cách thức tác chiến của chàng. Rốt cuộc lúc này bọn chúng muốn rút lui thật hay lấy lùi làm tiến, đều khó nói được.

Chàng cẩn thận ngẫm nghĩ trong lòng một lần, lớn là bố cục toàn bộ, nhỏ là sắp xếp tổ hợp từng nhóm quân, cùng với kế hoạch mà Tê Tri và chàng đã thảo luận, chỉnh hợp lại một lượt rõ ràng, xác định không còn sót gì thì mới quay đầu đi về phía chiến mã của mình.

Vừa lên ngựa thì có một cận vệ tới báo: bên phía phu nhân đã sắp xếp xong, thành Cổ Diệp cũng cách đây không xa, nhiều nhất là một ngày một đêm, người có thể thuận lợi vào trong thành Cổ Diệp, tiến đến hậu phương của A Sừ Na Kiên.

Phục Đình không khỏi thở dài, tốc độ của nàng còn nhanh hơn chàng nghĩ nhiều, có lẽ gấp gáp xử lý cũng vì muốn tốt cho chàng.

Thậm chí lúc này chàng rất muốn cảm thán, mình đúng là quá may mắn khi có được người con gái như vậy ở sau lưng toàn tâm toàn ý chống đỡ cho hành

động lần này.

“Nói với nàng ấy ta sẽ về nhanh thôi, trước mắt cứ chờ tin của Tiểu Nghĩa.” Chàng căn dặn xong, thúc ngựa lui khỏi hậu phương.

...

Lần này chờ chỉ trọn vẹn mấy canh giờ.

Trời đã tối đen, chân trời có ánh trăng tỏa.

Phục Đình đã bố trí bốn phía xung quanh thêm lần nữa, bỗng phát giác điều lạ, bèn ngoái đầu nhìn ra xa, La Tiểu Nghĩa vẫn chưa về.

Chàng giờ tay cảm nhận hướng gió rồi cười ngửa đi tới một hướng, ngồi trên lưng ngựa tắm ánh trăng, lắng nghe âm thanh gió đưa đến, loáng thoáng có tiếng vỗ ngựa lộn xộn, lập tức phát hiện có biến.

Có người cười ngửa đến, lao như bay dưới ánh trăng, từ đằng xa hô to “Đại đô hộ”.

Đó là giọng của đô đốc U Lăng.

Phục Đình nhìn y tới gần, ánh mắt quét ra sau lưng y, song không thấy La Tiểu Nghĩa đâu.

Chẳng đợi chàng hỏi, đô đốc U Lăng đã lập tức ôm quyền bẩm báo: “La tướng quân đã giao thủ với A Sừ Na Kiên, đang đuổi theo hắn ta, e là lúc này đã ra khỏi biên giới, thuộc hạ không yên tâm nên đành chạy về bẩm báo!”

Phục Đình ấn tay lấy chiến mã dưới người, sắc mặt nặng nề, với kinh nghiệm của La Tiểu Nghĩa thì đáng lý sẽ không có sai lầm như vậy mới đúng.

Ắt hẳn đã có nguyên nhân gì đó.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mấy canh giờ trước, La Tiểu Nghĩa và đô đốc U Lăng dẫn theo người truy đuổi tung tích của A Sừ Na Kiên, vốn mọi việc vẫn bình thường, thậm chí La Tiểu Nghĩa còn dặn đô đốc U Lăng phải cẩn thận, bởi A Sừ Na Kiên là con rắn rất xảo quyệt.

Trước đó A Sừ Na Kiên đã lạng lè vượt biên, nhưng phía bắc không hề cản trở mà có ý dụ hấn tiến sâu hơn, thế nên hắn đã tiến vào một vùng đất hoang rộng lớn không người ở trong biên giới. Vậy mà bây giờ hắn lại dẫn người rút lui, lui tới rãnh núi gần biên giới, đúng là quái lạ.

La Tiểu Nghĩa đề phòng có bấy, bảo đô đốc U Lăng dẫn theo một đội tiếp ứng đằng sau, còn mình dẫn một đội đi vào điều tra.

Quả nhiên, tên A Sừ Na Kiên đã sớm phát hiện mình bị theo dõi, người của hắn vừa tiến vào khu vực thì lập tức bị phục kích.

La Tiểu Nghĩa cũng chẳng phải hạng thông thường, nhanh nhẹn ứng đối, hai bên giấu đầu lòi đuôi thăm dò nhau suốt, đến lúc này cuối cùng cũng động thủ.

Trong khe núi khó có thể thi triển, kỵ binh hai bên cũng chẳng thể tấn công mạnh mẽ, chỉ có thể đấu cận chiến, mà lúc này phe phục kích lại chiếm ưu thế hơn.

Từ đầu chí cuối A Sừ Na Kiên không hề lộ mặt, chỉ có sau núi đá hai bên dốc đứng là liên tục có lính Đột Quyết liều chết xông ra.

Trời ngày một tối, hai phe dây dưa như rơi vào vùng bùn, đều có thương tổn.

La Tiểu Nghĩa nhớ lại lời Phục Đình đã dặn, kịp thời rút lui, tính lùi về sau đợi tụ tập với đô đốc U Lăng.

Nhưng không ngờ, vào đúng lúc này một thanh loan đao bổ đến trước mắt, hấn lập tức vùng đao nhảy ra, tức khắc ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, chỉ thấy được cặp mắt dữ dằn gắn trên gương mặt tối tăm xám xịt.

“Thì ra tay phải tay trái của Phục Đình cũng chỉ được có thế.” A Sừ Na Kiên dùng tiếng Hán chế giễu hấn, đến âm thanh cũng sắc lẹm.

Nếu bàn về mánh chửi thì La Tiểu Nghĩa thực sự không hề thua ai, hấn lập tức xì một tiếng, vùng đao bổ xuống: “Cái thứ nhất gan chi biết cụp đuôi bỏ chạy, còn có mặt mũi thò ra câu đó hả!”

Binh sĩ Đột Quyết xông tới ngăn cản thay A Sừ Na Kiên, che chở hấn lùi về sau.

Khi La Tiểu Nghĩa vùng đao lần nữa thì nghe thấy hấn cười khùng khục: “Không biết hồi trước khi ả tướng quân họ Tào kia bị ta ngược đãi, thứ hèn nhất như ngươi đang ở đâu.”

Lưỡi đao khựng lại, La Tiểu Nghĩa đột nhiên xoay ngang ngựa, tròn mắt nhìn sang: “Ngươi nói gì!”

A Sừ Na Kiên lùi dần về sau, người ngồi trên ngựa quay mặt về phía hấn, dùng giọng nói lạnh lẽo độc địa nói ra chuyện khiến hấn không tin nổi.

Chỉ mấy câu ngắn ngủi, từng con chữ như theo tiếng gió lọt vào tai tướng sĩ đất Bắc đang có mặt.

“... Nhớ lại lúc đó, ả ta đúng quá thảm.”

Hắn ta vừa nói vừa cười, theo đội ngũ rút lui ra khỏi khe núi.

Không biết La Tiểu Nghĩa đã bắt động từ lúc nào, chết lặng siết chặt thanh đao trong tay, dường như cũng chẳng nghe thấy tiếng chém giết xung quanh, đến khi hắn ta nói xong câu thì hai mắt trợn trừng sắp nứt toác, bỗng quát ngựa đuổi theo.

Ngay đến đò đốc U Lăng ở sau đuôi theo gọi cũng chẳng nghe thấy, trong tai chỉ còn lại điệu cười ngông cuồng của A Sử Na Kiên, rồi trong đầu là cảnh tượng Tào Ngọc Lâm gặp nạn cùng thảm cảnh của một trăm tám mươi sáu người, vậy mà hắn chẳng hề hay biết, cuối cùng lại biết được từ miệng của gã răn độc này...

“La tướng quân!” Đò đốc U Lăng vội dẫn người đuổi tới, nhưng chỉ thấy bóng lưng của hắn cùng đội ngũ truy đuổi, không dám tùy tiện đi theo, bèn vội cho người đề ý động tĩnh, còn mình dẫn theo người khác chạy về bẩm báo với Phục Đình.

...

Trong doanh trại, đuốc cháy hừng hực.

Tê Trì vừa dỗ Chiêm Nhi làm ồn đi ngủ, dặn nhũ mẫu phải chăm sóc cẩn thận, vừa ra khỏi lều thì nghe thấy tiếng vó ngựa gấp gáp.

Hắn là người đưa tin, trẻ thế rồi mà còn bốn ba, chắc chắn là có chuyện rồi, nằng bèn đứng lại đợi.

Người nọ đánh ngựa tới trước mặt nàng, đứng như dự đoán – là cận vệ của Phục Đình, xuống ngựa hành lễ, báo lại tình hình hiện tại ở biên giới với nàng.

Là Phục Đình đặc biệt hạ lệnh báo cho nàng biết.

“Cái gì?” Tê Trì nghe xong thì lo lắng.

La Tiểu Nghĩa liếc nhìn lúc này, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì biết phải làm sao?

“Cô ơi.” Lý Nghiên ở căn lều bên kia đi tới, cậu đã nghe thấy rồi, vừa đi vừa khoác áo choàng: “Cháu có chức trách đốc quân, vẫn nên đến đó xem sao mới được.”

Tê Trì không nói gì, ánh mắt vượt qua cậu nhìn ra sau lưng.

Tào Ngọc Lâm đang đứng đó, trong ánh lửa mông sáng mông tối không thấy rõ vẻ mặt.

“Hắn điên rồi chắc.” Bất thành linh nàng ấy thốt ra câu này, rồi ngoái đầu ra sau doanh trại dắt ngựa.

Tê Trì nhìn Lý Nghiên, xách vạt áo đi theo.

Sau nửa đêm, đội ngũ đầu tiên Phục Đình phái đi tiếp ứng đã quay về.

Nhưng La Tiểu Nghĩa vẫn chưa trở lại.

Người trở về bẩm báo, có thể hắn đã thực sự đuổi theo A Sử Na Kiên ra khỏi biên giới.

Phục Đình nhanh chóng đưa ra quyết định, lên ngựa điểm người, tuyên bố chuẩn bị chiến đấu.

Đội ngũ đã điểm, hành quân suốt đêm.

Không thấp lửa soi sáng, mượn ánh trăng trên đỉnh đầu mà đi, một hàng khinh kỵ như lưỡi sao sắc bén tuốt khỏi vỏ, tiến thẳng về trước chẳng hề dừng lại.

Lúc tới ngoài khe núi kia, Phục Đình tập hợp đội ngũ, điểm phó tướng, phân người dẫn theo từng tiểu đội chia nhau ra tìm kiếm, lệnh cho đò đốc U Lăng ở sau tiếp ứng bất cứ lúc nào, một khi có mục tiêu thì lập tức giao chiến.

Mới ra lệnh xong, cả đội vừa động thì một con ngựa từ phía sau nhanh chóng lao tới, bóng đen dưới ánh trăng xông thẳng tới trước mặt.

Thị giác của Phục Đình rất tốt, nhận ra đó là Tào Ngọc Lâm.

“Tam ca.” Nàng vừa đuổi theo đoàn quân đến, lúc siết cương vẫn còn thờ dốc.

Phục Đình nhìn lướt qua bàn tay nàng đặt trước người, siết chặt dây cương, nếu không phải tiếng gió quá mạnh thì thậm chí còn có thể nghe được âm thanh khòp ngón tay kêu.

Rốt cuộc nàng cũng lên tiếng: “Xin tam ca cho muội dẫn theo một nhóm, muội có thể chỉ viện cho huynh ấy.”

Phục Đình hỏi câu đầu tiên: “Muội có thể dẫn binh?”

Tào Ngọc Lâm cup mắt, rồi mau chóng ngược lên: “Muội hiểu rõ tên A Sử Na Kiên hơn huynh ấy.”

Phục Đình ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, cũng không muốn chậm trễ nữa, vẫy tay phân hai đội ngũ của phó tướng cho nàng, nắm roi ngựa kéo dây cương: “Không cần miễn cưỡng.”

Nói đoạn, chàng dẫn người lao vút đi như mũi tên băng xuyên khe núi.

Tào Ngọc Lâm vẫn siết chặt cương ngựa, nhìn những người đi theo bên mình.

Bỗng mồ hôi túa ra đầy lòng bàn tay.

Đô đốc U Lăng xoay chuôi đao tới trước mặt nàng, thuận tiện nhắc nhở: “Tào tướng quân, sao cô còn chưa đi? Không phải cô muốn đi tiếp viện La tướng quân ư?”

Tào Ngọc Lâm buông lỏng dây cương, nắm lấy chuôi đao, khi mở miệng thì trên mặt vẫn không biểu cảm, duy chỉ âm thanh là rõ ràng: “Đi theo ta.”

Ngày trước nàng cũng đã nói lời như thế với một trăm tám mươi sáu người còn lại ấy.

Những người khác còn chưa kịp phản ứng thì nàng đã thúc ngựa phóng nhanh, hùng tráng lao đi trong gió, hệt như năm đó.

...

Phía sau đường biên giới còn có những người khác đi theo.

Tê Tri khoác áo choàng, đội mũ mạng, xuống ngựa đứng trên sườn núi, mắt nhìn ra phương xa nặng nề, ngón tay kéo dây buộc áo khoác, cời ra rồi lại thất lại, cứ lặp đi lặp lại như thế mấy lần.

Phục Đình đã điều động đại bộ phận, đô đốc U Lăng cùng các phó tướng trong quân đã xếp hàng, chuyện này diễn ra sớm hơn so với dự tính của chàng, bất luận là vô tình hay cố ý thì hành động trừ khử A Sử Na Kiên cũng đã bắt đầu.

Đoàn người đi theo hai bên, Lý Nghiên cũng dừng ngay trên sườn đất bên phải nàng.

Cậu tới đây với thân phận đốc quân, nhưng suy cho cùng vẫn lo cho an nguy của La Tiểu Nghĩa, dừng lại không bao lâu, nói câu “cô đừng lo quá” rồi dẫn người đi tới trước nghe ngóng động tĩnh.

Bất giác trời đã hừng sáng.

Tê Tri đi đi lại lại tại chỗ mấy vòng, mới nhận ra thì ra đã đợi lâu đến thế, nắm lại ngón tay lạnh cóng vì gió thổi.

Bỗng một tiếng động theo gió truyền đến, dường như là tiếng vó ngựa lao nhanh, rồi lại như là tiếng la hét xông vào chiến trường. Nàng nhìn về chỗ phát ra tiếng, sắc trời nửa xanh nửa trắng như khoét một lỗ thủng ở đường chân trời lơ mờ, rồi từ trong lỗ thủng màu trắng bạc ấy có ánh sáng phát ra, có người cưỡi ngựa xông đến, nhìn thân hình cùng áo giáp thì dường như chính là La Tiểu Nghĩa.

Hai bên trái phải đằng sau hắn là màn bụi mịt mù, đó là đội ngũ đang áp sát hắn, cầm đầu chính là Phục Đình một thân quân phục, còn bóng đen trên lưng ngựa ở đầu bên kia là Tào Ngọc Lâm.

Tê Tri vô thức bước lên bước đi về hướng ấy.

...

Không ngờ lại dùng cách này để tiếp ứng La Tiểu Nghĩa.

Trong khoảnh khắc Tào Ngọc Lâm quyết tâm sẽ ra mặt thì đã chuẩn bị kết quả xấu nhất rồi, thậm chí đã dẫn người ra khỏi biên giới, suýt thì giao chiến với kỵ binh Đột Quyết, đúng lúc này lại nhận được tin báo – hắn đã tự quay về.

Tia nắng ban mai le lói, đội ngũ của Phục Đình và đội ngũ của nàng gần như đồng thời lao đến cạnh La Tiểu Nghĩa.

Vừa nhảy xuống ngựa, Tào Ngọc Lâm lập tức ném thanh đao đi, mồ hôi trong lòng bàn tay vẫn chưa khô, nàng phăm phăm bước đến túm lấy vạt áo La Tiểu Nghĩa, kéo hắn xuống khỏi lưng ngựa.

“La Tiểu Nghĩa, có phải huynh chán sống rồi không.” Nàng túm vạt áo La Tiểu Nghĩa, xụ mặt nói, lại đẩy mạnh một cái: “Có chán sống thật thì cũng đừng làm hỏng chuyện của tam ca.”

Gió thổi rối tung búi tóc của La Tiểu Nghĩa, mặt hấn bám đầy bụi, người dính máu, lùi về sau hai bước, mắt nhìn nàng, bỗng mở miệng, nhưng giọng lại khô khốc: “A Thuyền, có đau không?”

Tào Ngọc Lâm ngăn người.

Binh sĩ có mặt lặng im, không một ai hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Phục Đình nhìn La Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa chẳng nhìn ai, trong mắt chỉ có mỗi Tào Ngọc Lâm, hốc mắt đỏ bừng.

“Toàn quân nghe lệnh,” Chàng giữ cương, nghiêm nghị đánh ngựa đi tới trước: “Đi theo ta.”

Binh lính tại chỗ, bất luận ban đầu đi theo ai thì giờ đây tất cả đều nghe lệnh, theo chàng rời đi.

Nơi này chỉ còn lại La Tiểu Nghĩa và Tào Ngọc Lâm.

Thực ra La Tiểu Nghĩa không hề làm liều, dù đúng là hấn đã nổi cơn tam bành, chỉ hận không thể băm thây tên A Sứ Na Kiên kia, nhưng kinh nghiệm chinh chiến bao nhiêu năm vẫn còn đó, đuổi theo không lâu thì lời dặn dò của Phục Đình đã kéo lý trí quay về.

Nhất định A Sứ Na Kiên đã thăm dò biết được quan hệ của hấn và Tào Ngọc Lâm, cố ý kích động hấn, muốn tiêu diệt một phần sức mạnh của Phục Đình.

Hấn cố kìm nén, dần lại ý nghĩ đuổi theo giết chết hấn ta, lúc xuất hiện ở biên giới thì vờ như bưng tỉnh, kịp thời dẫn người lui về.

Có lẽ toán của A Sứ Na Kiên có ý rút lui thật, nhưng cuối cùng chúng vẫn bị sự yếu thế của hấn thu hút trở lại.

La Tiểu Nghĩa thu hút chúng đi tới một đầu khe núi, nhân cơ hội thoát thân trở lại, vì thu hút hấn ta quay đầu mà tổn thất mấy trăm người.

Hấn cố gắng chịu đựng, buồn cũ hận mới cũng phải chịu đựng, đến tận lúc này khi trông thấy Tào Ngọc Lâm, mọi cảm xúc tuôn trào như lũ tràn bờ đê.

Vậy nhưng chỉ hỏi được mỗi một câu: A Thuyền, có đau không?

Tào Ngọc Lâm đứng trước mặt hấn, lặng im như một pho tượng, ngay đến cơn ngaoi cũng chẳng động đậy.

Hốc mắt La Tiểu Nghĩa lại thêm đỏ, một tay nắm lại đưa lên chặn miệng, quay đầu đi, song vẫn không ức chế được tiếng nấc nghẹn ngào.

Hấn đứng dưới ngựa, như một đứa trẻ mới lớn đã làm sai, tự trách bản thân: “Là ta vô dụng, chẳng biết cái gì, chỉ nghĩ nàng không cần ta nữa, thế mà ta chưa bao giờ nghĩ nàng đã gặp chuyện gì...”

Rốt cuộc hấn cũng ngẩng đầu lên, nhìn Tào Ngọc Lâm: “A Thuyền, nàng nói thật cho ta biết đi, vết thương của nàng đã lành chưa? Không đau nữa thật chứ?”

Gió thổi âm thanh hấn cách quãng.

Cuối cùng hai mắt Tào Ngọc Lâm cũng giật giật, trong cổ họng như tắc nghẽn đồng cát, rất lâu sau mới lên tiếng, nhưng giọng khàn khàn: “Tiểu Nghĩa ngốc...”

...

Tê Tri thời nhìn bên kia, xoay người lại, tựa như có thứ gì đó bật lại trong lòng.

Vừa quay người thì đập vào mắt là lồng ngực rắn chắc của phái nam.

Những người đi theo đã rút lui tự bao giờ, chẳng hay Phục Đình đứng sau lưng nàng khi nào.

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, nhìn thấy bản thân trong tròng mắt đang nhìn mình của chàng, cứ như bị hút sâu vào trong đáy mắt chàng: “Không có tên A Sứ Na Kiên kia thì đất Bắc có thể thái bình được không? Nếu có thể, thiếp chỉ mong rằng mãi mãi không có một A Sứ Na Kiên thứ hai nữa.”

Phục Đình cong môi, trấn an nàng: “Đây chính là chức trách của Đại đô hộ ta đây.”

Tê Tri nhìn đao kiếm sau lưng và bên hông chàng, biết chàng sắp sửa hành động, thế là giơ tay lên quàng lấy cổ chàng.

Người chàng lạnh băng vì gió thổi, nàng siết chặt tay, đến gần, chóp mũi chạm nhẹ vào chàng: “Hứa với thiếp là phải bình an quay về.”

Phục Đình nhìn nàng, trước đó nàng không nói gì nhưng chưa chắc là không muốn nói, cuối cùng bây giờ đã mở lời.

Tay chàng ấn vào eo nàng, hai cơ thể tựa sát vào nhau trong gió sớm.

Nàng nói tiếp: “Thiếp và Chiêm Nhi sẽ đợi chàng.”

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Đội quân tập hợp, Phục Đình đổi sang khôi giáp, chuẩn bị lên đường.

Chàng lên lưng ngựa, đang tính hạ lệnh cho gọi La Tiểu Nghĩa tới thì hán đã cưỡi ngựa đến.

“Tam ca,” La Tiểu Nghĩa đội mũ giáp, hốc mắt vẫn còn đỏ: “Xin huynh nhường đệ cái đầu của A Sừ Na Kiên.”

Hồi trước khi giao đấu ở Du Khê Châu, Phục Đình đã bảo hán phải ghi nhớ gương mặt của A Sừ Na Kiên, lúc ấy hán còn chưa hiểu, nay đã biết rồi, chỉ hận không thể bấm vằm hán ta.

Phục Đình nhìn ra sau lưng hán, không lên tiếng.

Tào Ngọc Lâm đánh ngựa đi tới từ sau La Tiểu Nghĩa, mặc bên ngoài bộ đồ đen một lớp áo giáp, nàng nói: “Không cần, mạng của hán, tự tay ta lấy.”

La Tiểu Nghĩa nhìn gương mặt không biểu cảm của nàng, mọi lời muốn nói biến mất, tựa như quay về những ngày tháng sống vai chiến đấu cùng nàng năm xưa.

Lúc này Phục Đình mới lên tiếng: “Hành động theo hiệu lệnh của ta.”

Đội ngũ từ từ tiến lên, chàng ngoái đầu lại nhìn.

Tê Trì ngồi trên lưng ngựa, đầu đội mũ mạng, xoay mặt về phía chàng, rồi nàng kéo cương quay trở lại cạnh Lý Nghiên cũng đang ngồi trên ngựa, cách khoảng cách xa, hai người đứng bên này nhìn đoàn quân.

Phục Đình xoay đầu vẫy tay, hạ lệnh lên đường.

Trước đội quân này đã có một nhóm binh mã khác được điều động, do đô đốc U Lăng dẫn đầu đi đánh bọc A Sừ Na Kiên.

Trên đường, đô đốc U Lăng đã chuẩn bị sẵn sàng đang đứng chờ để sát nhập với đội quân của Phục Đình.

Đội ngũ tiến thẳng về phía mục tiêu theo hình chữ giáp (甲) lộn ngược.

Cuối cùng A Sừ Na Kiên cũng xuất hiện ở trong khe núi, đuôi ngựa trở lại. Dĩ nhiên hán muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng trong khe núi vừa hẹp lại ngoằn ngoèo, hán lập tức nhận thấy không đúng, tức khắc rút lui, chỉ lang thang ở hai bên, truy đuổi toán quân La Tiểu Nghĩa cố ý để lại thu hút hán.

Kế hoạch ban đầu là muốn bảo mòn binh mã của Phục Đình, nhưng bên chúng lại liên tục gặp tán binh bên tầu, thế là hán vội vàng thay đổi đối sách, cẩn thận rút lui sang bên kia.

Lúc Phục Đình đến, vòng vây chậm rãi thu hẹp.

Bỗng có binh lính tới báo: cánh phải đã gặp kỵ binh Đột Quyết.

Chàng rút đao hạ lệnh: “Chiến!”

...

Hai bên giao thủ, vừa chạm đã bùng nổ.

Dựa theo hiệu lệnh của Phục Đình, các tướng lĩnh dẫn đầu đoàn quân cùng xông lên chi viện.

Phục Đình vừa hạ lệnh, La Tiểu Nghĩa đã lập tức phóng thẳng vào trận chiến.

A Sừ Na Kiên nhanh chóng nhận ra mình đã bị bao vây, quân binh Đột Quyết chia làm mấy đường, được phó tướng dưới trướng chỉ huy, từ hai bên đánh vào vòng vây binh mã của đất Bắc.

Phục Đình nắm đao thúc ngựa, từ trên cao nhìn bao quát cả một phương, quân Đột Quyết đánh vào nhưng không phá nổi vòng vây, trái lại như đang cố

ý kéo dài thời gian.

Bão bụi cuốn cuộn, tiếng chém giết loạn lên.

Đúng như chàng đã dự đoán, từ bên trong có một làn bụi kéo ra xa, rồi đội hình chiến đấu tiến thẳng biên giới.

Bọn chúng đang tính rút quân ra khỏi biên giới.

Chàng thúc vào bụng ngựa, truy đuổi theo chúng.

Bình mã chặn đường như những mũi nhọn ập tới, kỵ binh Đột Quyết tính rút lui lại bị binh sĩ đất Bắc ngăn cản, loan đao khó đối trận, lập tức như bị kéo chân chìm trong vùng bùn.

Rốt cuộc A Sử Na Kiên cũng xuất hiện, như một bóng ma xám xịt bỗng lóe lên trong đội quân Đột Quyết, đang gắng sức phóng về phía biên giới.

Đại quân đất Bắc đuổi theo.

Cho đến trước khe núi, bỗng những tảng đá từ trên vách lăn xuống, ngựa tới đây thì bị mắc kẹt, lại không còn đường nào khác.

Rãnh núi nơi đây đất cằn sỏi đá, quanh co gấp ghe, bị hai vách núi kẹp giữa, nhưng băng qua đây thì sẽ tới gần biên giới hơn.

Là màn truy đuổi có mục đích, muốn ép bọn chúng phải đến đây.

A Sử Na Kiên chỉ đành tiếp tục tiến lên, băng qua đường hẹp trong rãnh núi.

Khe núi chật hẹp cầm chân đội ngũ, bỗng ở vách cao hai bên có mũi tên phóng ra. Cung thủ của phủ Hãn Hải đang mai phục xem không có đất dụng võ, nay lại có cơ hội để bọn họ ra tay.

Bắn một hồi rồi ngưng, bởi vì binh lính đất Bắc đã truy đuổi tới nơi, cần đề phòng không làm người mình bị thương.

Dù thế thì khi A Sử Na Kiên xông ra khỏi khe núi, hãn cũng đã bị thương nặng, bình mã tổn thất nửa.

Truy binh đằng sau lại rượt tới, bình mã còn lại cũng bị cầm chân, hãn đành phải ứng chiến trực diện, loan đao vung lên, nhưng lập tức bị thanh trường đao quen thuộc ở bên cạnh gạt ra, *keng* một tiếng lưỡi đao rung lên.

Sở dĩ bảo quen là vì hãn đã tưởng tượng giao đấu quá nhiều lần.

Trên lưỡi đao sắc bén phản chiếu mặt nam lạnh lùng, Phục Đình cầm đao trong tay, khôi giáp lấm liệt, lạnh lùng nhìn hãn.

Bỗng A Sử Na Kiên nặn ra nụ cười kỳ quái: “Phục Đình, ngươi nghĩ ngươi có thể giết được ta sao?”

“Hoặc bị giết hoặc bị bắt, ngươi chỉ có hai con đường này.” Phục Đình chọt vung đao lên.

Vũ khí trong tay A Sử Na Kiên bị đánh bay, bỗng một người Đột Quyết xông tới trước làm tấm chắn thịt cho hãn ta. Đối phương trúng đao, máu bắn tủa ra, nhưng hãn ta lại coi như không thấy mà chỉ cười lạnh, bất thành linh đẩy tên kia ra, trong tay xuất hiện thanh chùy dài nhọn, đâm thẳng vào ngực Phục Đình.

Thứ đó sắc tới mức có thể phá khôi giáp, hãn ta lại ra tay quá nhanh, như thể đã diện tập hàng trăm lần.

Y hệt móc sắt của à nữ Đột Quyết đã khiến cổ chàng bị thương ngày trước, đều là chiêu ngoài dự kiến.

Phục Đình dùng tốc độ nhanh nhất né tránh, nhưng vẫn bị đâm trúng đầu vai.

A Sử Na Kiên không chuyển động nữa, gương mặt tối tăm như đông cứng, đôi mắt hung tợn nhìn xuống, một lưỡi đao cắm vào ngực hãn, chọc thủng hộ giáp.

Phục Đình không tránh hãn là vì đã vung đao ngay trong khoảnh khắc ấy.

Ngay lập tức, đoàn quân Đột Quyết lao tới như điên bảo vệ, chàng rút đao giết chết một người, đồng thời gạt chùy nhọn trên vai ra, máu tuôn ra xối xả, ướt đầm cả vai và nửa cánh tay.

“Tam ca, có lính mai phục!” La Tiểu Nghĩa ở đằng sau chạy tới.

Phía bên kia có tiếng vó ngựa rầm rập giẫm đạp, xen lẫn tiếng gào thét của Đột Quyết.

A Sử Na Kiên giơ tay bịt ngực đầm máu, vừa lùi vừa cười: “Ta đang chờ khoảnh khắc này đây, xem ngươi muốn lấy mạng ta, hay là muốn đất Bắc của ngươi...”

Chưa nói hết câu, hấn đã chạy thẳng tới biên giới, đầu không ngoái lại.

Tất cả binh lính Đột Quyết đều lấy tính mạng làm lá chắn để hấn chạy trốn, ngăn chặn truy kích, mà nguồn âm bên kia là đại quân Đột Quyết đang xông về cánh sườn, nơi hướng đến là quận U Lăng.

Phục Đình chỉ nhìn một cái rồi ngoái nhìn La Tiểu Nghĩa, gơ tay chỉ ra xa.

La Tiểu Nghĩa lập tức đổi hướng, dẫn người đuổi theo A Sử Na Kiên.

Chàng cảm đao, giục ngựa điều binh ngăn cản đại quân Đột Quyết.

Tới lúc thấy số lượng của đội quân Đột Quyết, chàng cảm thấy A Sử Na Kiên đã điên rồi, đại quân Đột Quyết đen ngòm xông tới mạnh mẽ hơn bất cứ lần nào, binh lực gần như gấp mấy lần ngày trước, có lẽ đã dốc hết quốc lực chỉ để tấn công đất Bắc.

Tại đồng hoang không người, cát bay đá chạy.

Phục Đình rút dây buộc tay áo, băng bó qua loa bên vai, dùng sức kéo một cái rồi lập tức gơ đao lên, chặn ngang trước đất Bắc.

Trên trời bắt đầu đổ những bông tuyết li ti.

Đằng sau chiến tuyến, cách doanh trại không xa, Tê Trì siết ngựa, lặng lẽ nhằm tính thời gian.

Dựa theo kế hoạch, có lẽ tên độc nhãn đã đến thành Cổ Diệp.

Lý Nghiên đứng bên cạnh nàng, hỏi: “Cô tính ở đây không đi ạ?”

Nàng ngẫm nghĩ, đoạn gật đầu: “Ở lại đây đi.”

Tuyết xóa nhòa tầm mắt, nàng gơ tay phui tuyết đọng trên mi, nhìn về tiền tuyến.

Bỗng nghe thấy âm thanh hò hét vang dội, như thể đã đến trước mắt.

Ngực nàng bỗng đập mạnh, cảm giác bất an dâng cao, vội đánh ngựa đi theo đường cũ quay về, trong tầm mắt là bầu trời u ám, trong bụi mù và tuyết rơi, mặt đất hoang vu bên dưới như nhuộm một lớp màu đỏ đầm máu.

...

A Sử Na Kiên dùng trọng quân áp trận, Phục Đình lựa chọn tiếp tục dùng đại quân bao vây hấn, nghĩa là đã có chuẩn bị cho việc Đột Quyết tiến vào đất Bắc, nếu chàng quay về thì tức là cho hấn cơ hội chạy thoát.

Ở ngay phía sau đã có truy binh.

Hấn ta ngoái đầu nhìn, nhận ra là La Tiểu Nghĩa, xem ra Phục Đình thực sự quyết tâm muốn đuổi cùng giết tận.

Nghĩ đến đây, dù bị trọng thương nhưng hấn vẫn đắc ý cười phá lên, chỉ là vết thương vẫn chảy máu liên hồi, sắp mất sức rồi.

Hấn tự biến mình thành quân cò, trong ván này, dù kết quả có ra sao thì Đột Quyết vẫn được lợi.

Còn về phần hấn, dầu có chết cũng phải để đất Bắc bị xéo dưới móng sắt của Đột Quyết.

Biên giới đã ở ngay trước mắt, binh mã bên cạnh cũng chẳng còn lại nhiều.

A Sử Na Kiên chỉ có thể dốc sức lao đi.

Không thể lại đến thành Cổ Diệp được, không phải không dám mà là hấn ta không tin. Người Mạt Hạt đã bị vương triều Trung Nguyên khống chế, hấn chỉ có thể đi vòng, ở đó cũng có kỵ binh Đột Quyết hấn đã bố trí, tuy số lượng không nhiều song vẫn đủ để chi viện.

La Tiểu Nghĩa đuổi tới nơi, trong mắt hấn, đã định trước chỉ có tới mà không về.

Chếch theo sau lại có một toán quân đuổi theo hấn.

A Sử Na Kiên đè chặt vào vết thương, mặt nhốc liếc nhìn, không thấy rõ lắm, chỉ biết vui đầu xông tới trước hơn mười dặm.

Quả nhiên một đội kỵ binh lao ra tiếp ứng.

Nhưng một chớp mắt sau đó, vùng đất bọn chúng vừa đi qua bỗng xuất hiện một nhóm binh mã, không binh giáp, chỉ mặc áo vải, trông như lũ khách hành thương bình thường, song người nào người nấy cũng cầm vũ khí mới toanh, xông về phía bọn chúng.

Nơi bọn họ xuất hiện chính là phía sau thành Cổ Diệp.

Máu đỏ đầy đường, chẳng mấy chốc thương vong vô số.

Đường lui bị chặn, A Sử Na Kiên bị bao vây cả người lẫn ngựa.

La Tiểu Nghĩa đã tới gần, cầm hận nói: “Ngươi cũng có ngày hôm nay.”

Rốt cuộc cũng khiến hắn ta ném được mùi vị bị phục kích.

Đến lúc này rồi mà A Sử Na Kiên vẫn rúc dưới sự bảo vệ của mấy kỵ binh Đột Quyết còn lại, ôm vết thương cười nhạt: “Bại tướng dưới tay, có tư cách gì mà rêu rao?”

La Tiểu Nghĩa căm ghét tột độ cái bản mặt này của hắn, trở tay vung đao xông đến, nhưng bất chợt có một bóng người khác đã lao vào vòng phục kích.

Tào Ngọc Lâm tung người xuống ngựa, bộ đồ đen phản phật trong gió.

Nàng chẳng nói một lời, trong mắt chỉ có một người một ngựa đằng kia, cầm đao đi đến, đâm thẳng vào bụng ngựa dưới thân A Sử Na Kiên.

Ngựa bị đau, hất ngã người trên lưng xuống đất.

A Sử Na Kiên kéo đao, ấn vào vết thương lùi về phía sau, lúc này mới nhận ra kẻ lúc này nhìn không rõ lại chính là nàng, thế là coi thường: “Thì ra là ngươi, nô lệ của Đột Quyết.”

La Tiểu Nghĩa lập tức bùng lên sát ý, toan xông lên thì lại nhìn thấy bóng người Tào Ngọc Lâm, thế là cố dần xuống.

Tào Ngọc Lâm siết chặt cán đao, đi tới cạnh hắn, gương mặt lạnh lẽo nhà từng câu từng chữ: “Xuống dưới đó mà khoe khoang!”

Lời còn chưa dứt, đao đã vung.

Đầu người lăn xuống.

Cuối cùng, món nợ máu của một trăm tám mươi sáu mạng người cũng đã được nàng thanh toán.

Âm thanh giết chóc từ cao chuyển thấp, Lý Nghiên nhận được tin báo, quay sang nói với Tề Tri, đó là đại quân Đột Quyết đang toàn lực tấn công quận U Lăng.

Đô đốc U Lăng và các vị phó tướng dẫn người chia nhau ngăn chặn, trăm lối đi.

Tề Tri thấy có người tới thì lập tức vỗ ngựa đi đến, trinh sát ở xa lớn tiếng hô: “Hữu tướng quân của Đột Quyết đã chết! Hữu tướng quân của Đột Quyết đã chết!”

Nàng thấp thoáng thấy bóng dáng binh mã, xuất hiện trong tầm mắt chính là La Tiểu Nghĩa và Tào Ngọc Lâm cưỡi ngựa quay về.

Trên lưng ngựa sau lưng họ chính là quân kỳ Đột Quyết đã gãy, cùng với một bọc máu.

“Hai người về rồi?” Nàng vô thức nhìn ra phía sau.

Nhưng chỉ có bọn họ.

La Tiểu Nghĩa quệt mồ hôi trên trán: “Tẩu tẩu yên tâm, ta đi tiếp

cho tam ca ngay đây.”

Tề Tri sốt ruột, vẫn chưa biết được tình hình chỗ Phục Đình ra sao.

La Tiểu Nghĩa dẫn đầu, tất cả binh mã lập tức tiến về bên kia.

Bỗng từ tít tắp truyền đến tiếng vó ngựa rầm rập ngày một dần xa, nghe cứ như bị đánh đuổi rồi đi.

Rõ ràng đã cách xa nhưng lại như giã ở bên tai, bởi vì quá chấn động nên không cần nhìn tận mắt cũng đoán được đó là đội quân khổng lồ tới mức nào.

Tề Tri bất giác bước lên, từ đằng xa trông thấy đô đốc U Lăng dẫn người đuổi tới, trên người đã bị thương.

Ngay sau đó trinh sát la lên: “Đột Quyết đã lui binh!”

“Đại đô hộ ở đâu?” Nàng lập tức hỏi.

Đô đốc U Lăng khó khăn ôm quyền, đáp: “Một mình Đại đô hộ đã dẫn theo đội quân canh giữ lối đi quan trọng nhất.”

Vừa mới dứt lời, bỗng một tiếng gào thảm thiết vang vọng: “Tam ca!”

Là La Tiểu Nghĩa.

Tức khắc con tim Tê Tri như bị véo mạnh, nòng thúc vào bụng ngựa xông đến.

Tuyết rơi lớn, bông tuyết bay phát phor, gió mạnh thổi bay tấm mạng trên mũ nàng, tuyết ở đối diện đập vào mặt nàng.

Nơi ngựa chiến lao đến là đường núi trên sườn dốc thoải, dấu vết hỗn chiến vẫn còn đó, bốn bề ngổn ngang, cây nằm khắp nơi.

La Tiểu Nghĩa đang dẫn người xông về phía kỵ binh Đột Quyết vẫn chưa rút lui.

Đằng sau bọn họ, trên đường núi chất đống những thi thể, Phục Đình chống kiếm đứng ở đó, một tay nắm chặt thanh đao.

Bên cạnh là các hộ vệ luôn theo sát chàng.

Ngựa giẫm lên thi thể, chẳng hay là lính Đột Quyết hay người đất Bắc, thậm chí có cả thi thể quân áo tan tác của tướng lĩnh Đột Quyết.

Tê Tri xuống ngựa, chạy về phía chàng.

Phục Đình đã coi mũ, khắp người nhuộm máu, không hề cử động.

Con tim nàng bắt gặp đập nhanh, mặc kệ thi thể xung quanh cùng mùi máu tanh gắt mũi, chạy thẳng đến bên chàng.

Lá cờ của phủ đô hộ An Bắc vẫn dựng thẳng, cắm ngay giữa thi thể chất đống của Đột Quyết, bay phấp phật trong gió tuyết vũ vũ.

Phương hướng được chàng cản sau lưng chính là thành trì quận U Lăng.

Tê Tri nhìn vào mắt chàng: “Chàng có sao không?”

Bỗng con ngựa Phục Đình động đậy, ánh mắt rơi lên người nàng, đoạn quăng thanh đao đi, chìa tay về phía nàng, giọng trầm hơn bình thường: “Đỡ ta.”

Nàng giờ tay đỡ chàng.

Ngay khi vừa chạm vào, Phục Đình đột ngột ngã xuống.

Các cận vệ vội tiến tới, Tê Tri hốt hoảng ôm lấy chàng.

Nàng không chịu nổi sức nặng nên cũng quỵ sụp xuống, trong lòng bàn tay ẩm ướt dính dính – là máu sau lưng chàng.

Bông tuyết rơi xuống, từ vai chàng đến dưới đất, máu nhuộm đỏ từng bông.

“Tam lang.” Nàng dùng cơ thể đỡ chàng, run run gọi chàng.

Phục Đình tựa đầu vào vai nàng, không lên tiếng.

Tê Tri quay sang nhìn chàng, nhưng chỉ có thể thấy được mặt bên của chàng cùng hàng mi nhắm nghiền có tuyết vương.

Nàng dùng sức ôm siết chàng, cơ thể lạnh băng như không có nhiệt độ, giọng càng run dữ dội: “Không sao mà, tam lang, không sao rồi, kết thúc cả rồi, chúng ta đã thắng...”

“Đừng quên chàng còn phải dẫn thiếp đi hết đất Bắc.”

“Thiếp và Chiêm Nhi vẫn đang chờ chàng về mà...”

“Tam lang, chàng có nghe không?”

Cận vệ đi tới đỡ, Tào Ngọc Lâm dẫn người đến cũng đã chạy tới, Lý Nghiên theo sát sau lưng nàng.

La Tiểu Nghĩa truy đuổi tàn quân Đột Quyết ở đằng trước cũng đã trở về.

Có nghe thấy không?

Đất Bắc đã được chính tay chàng bảo vệ, cũng như những lần trước, không bị xâm chiếm dù chỉ một tấc đất.

Thời thế tạo anh hùng, cũng sinh ra kẻ điên.

Kẻ điên đã bị trừ khử, nhưng người hùng của thiếp có thể quay về không.

Gió thổi tuyết bay, cả một vùng trời lặng thinh.

Chỉ còn lại âm thanh bé nhỏ của Tê Trì: “Tam lang, chúng ta có thể về nhà rồi...”

Một tháng sau, tại phủ Hãn Hải.

Đầu đường rộn rã, náo nhiệt hơn nhiều so với trước.

Trong cửa hàng, Giải Cửu vừa hoàn thành một khoản thanh toán, giao sổ sách vào tay Thu Sương.

Thu Sương cầm lấy, quay đầu cung kính đặt vào tay Tê Trì.

“Gần đây chủ nhân lại tự xử lý chuyện buôn bán, đúng thật tốt quá. Nay thiên hạ đã thái bình, chuyện kinh doanh của chúng ta cũng khá khảm hẳn.” Giải Cửu vừa cười vừa nói.

Tê Trì kéo mũ, im lặng đặt đầu, xoay người ra khỏi cửa tiệm.

Đại nghĩa gia quốc ấy, nằm trong tay quyền quý thì cũng chỉ là thủ đoạn háo danh trục lợi, nhưng trong mắt các tướng sĩ nơi tiền tuyến lại là những cuộc chiến tranh chém giết đầm máu.

Rồi cuối cùng, xương trắng chất chồng cũng chỉ để hiện thực hóa một thái bình xa xôi.

Bây giờ vừa mới thái bình, dù là năm năm hay mười năm thì cũng đã là hồi báo tốt nhất.

Ra khỏi cửa tiệm, Tê Trì ngồi lên xe ngựa.

Tân Lộ ôm Chiêm Nhi chờ trong xe, vừa thấy nàng vào, Chiêm Nhi đã tập tễnh đi mấy bước đến cạnh.

Tê Trì kéo cậu ngồi xuống, nói: “Đến quan thự.”

Tân Lộ hỏi: “Hôm nay gia chủ cũng định hỏi chuyện chính sự thay Đại đô hộ ả?”

“Đi xem thế nào.” Nàng đáp.

Xe ngựa thuận đường chạy đến quan thự, vừa đến nơi, cận vệ hộ tống đi vào, không lâu sau đã đem tấu sớ của tám phủ mười bốn châu đi ra, đưa vào trong xe.

Có quan viên bước ra, rũ tay áo, kính cẩn tiễn đưa xe ngựa của Tê Trì về phủ.

Đây là trạng thái bình thường trong tháng qua, bọn họ đã quen với việc phu nhân Đại đô hộ tạm thời lo liệu mọi chuyện ở phủ Hãn Hải.

Từ cửa tiệm đến quan thự, cuối cùng quay về phủ đô hộ.

Tê Trì cũng đã gần như quen với nhịp sống thế này, nàng cầm tấu sớ quay về nhà chính, đặt xuống từng cuộn một rồi nhìn ra sau bình phong.

Chiêm Nhi cẩn thận đi tới từ sau lưng nàng, sai chân bước vào bên trong.

Nàng nhìn bóng dáng mờ mờ trên bình phong, sau bóng người bé nhỏ của Chiêm Nhi là một hình bóng khác đang nằm nơi đó.

Ngày hôm ấy, Phục Đình được đưa rời khỏi chiến trường bằng tốc độ nhanh nhất, đưa về doanh trại điều trị, vết thương trên vai đâm sâu tới tận xương, ở vùng ngực và bụng cũng bị thương nhiều chỗ, khắp người không chỗ lành lặn.

Quân y không xử lý nổi, cuối cùng chỉ đành cấp tốc chạy về phủ Hãn Hải, gọi nhiều đại phu tới chữa trị.

Suốt quá trình chàng chỉ ngủ mê man.

Không ai biết rốt cuộc hôm đó chàng đã giết bao nhiêu kẻ địch, dùng bao nhiêu sức lực, máu đã đổ bao nhiêu.

Bỗng một âm thanh vang lên, Tê Trì hoàn hồn, thấy Chiêm Nhi ở sau bình phong đã nhào lên giường, lập tức túm váy chạy vào.

Bỗng bước chân khựng lại, ánh mắt của nàng cũng đông cứng.

Chiếm Nhi đang đứng bên giường, hai bắp chân giẫm đạp, cất tiếng gọi: “Cha, cha!”

Người trên giường đã ngồi dậy, một tay nắm lấy tay bé nhỏ của cậu, đôi mắt sâu hút như vực thẳm.

Bên cạnh là chậu nước bị đổ.

Mọi suy nghĩ của Tê Tri chợt trống rỗng, rồi lại như thủy triều dâng lên, nghiêng người tới nắm lấy tay chàng: “Tam lang.”

Phục Đình như được gọi tỉnh, buông Chiếm Nhi ra, dường như vừa từ chiến trường quay về với thực tại.

“Ta về rồi sao?” Chàng khàn giọng hỏi.

Tê Tri ôm chàng: “Đúng thế, chàng đã về rồi.”

Dẫu có là bao nhiêu lần đi chẳng nữa, nàng cũng sẽ đợi chàng quay về, và cũng biết nhất định chàng sẽ về.

Phục Đình duỗi tay ôm nàng, thuận thế kéo Chiếm Nhi tới, mắt trông ra ngoài khung cửa.

Đó là ngày mà mọi thứ vẫn diễn ra như bình thường, gió ấm áp thổi, mặt trời tỏa nắng.

...

Tối hôm đó, dù chàng vẫn chưa thể xuống giường song đã có thể ngồi dậy.

Tê Tri được chàng kéo đến trước người, hôn vừa sâu vừa vội.

Tới khi nàng vui trong lòng chàng thở dốc thì mới dừng lại.

“Nếu ta vẫn không tỉnh thì sao?” Lúc ấy chàng hỏi nàng.

Chớp mũi ngáp mũi thuốc, Tê Tri nói: “Chắc chắn chàng sẽ tỉnh mà, vì thiếp đang đợi chàng.”

Phục Đình im lặng gặt đầu, kéo tay nàng ấn lên ngực.

Từ lâu nơi này đã thuộc về nàng, chỉ cần nàng vẫn còn chờ thì nhất định chàng sẽ trở lại, dù là trong tình cảnh nào đi nữa.

Ánh trăng bàng bạc xuyên qua khung cửa, trong veo như mới.

Chẳng hay có hoa mắt chẳng, mà đất Bắc, toàn bộ đất Bắc trong mắt lúc này lại tươi mới hẳn lên.

– HẾT CHÍNH TRUYỆN –

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đom Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Ngoại truyện 1

Hai năm sau ——

Mùa đông, trời âm u, Trung Nguyên đón đợt lạnh đầu tiên.

Lý Nghiên lên đường ở Lạc Dương, thẳng tiến Trường An.

Sở dĩ xuất phát từ Lạc Dương là bởi hai năm qua, cậu âm thầm đi khắp nơi học tập, không chỉ ở mãi đất Bắc.

Lúc nhận được tin từ Trường An đưa tới, cậu đang được một danh sư ở Lạc Dương dạy bảo.

Người trong tộc Thôi thị rất nhiệt tình, thậm chí mấy lần Thôi Minh Độ còn đích thân đưa đón, trước khi đi còn để lại một nhóm hộ vệ thân binh cho cậu.

Nhưng Lý Nghiên đều từ chối khéo, cậu đã có ám vệ của mình, là đội ngũ hồi ở đất Bắc Phục Đình bảo La Tiểu Nghĩa huấn luyện cho cậu, đa số ám vệ được chọn từ phủ Quang vương, là đồng bào cùng gốc rễ với cậu, sau này cũng sẽ theo cậu vào cung.

Sau một ngày một đêm liên tục đi đường, cậu thuận lợi dẫn người đến Trường An.

Thành Trường An vẫn sầm uất như ngày nào, dù là mùa đông thì vẫn có không ít thương nhân bên ngoài lui tới, trên đường chính đông đảo cửa tiệm, bao gồm những cửa tiệm mới mở của hiệu buôn hình cá.

Chuyện ngày trước đã qua, Ung vương bị định tội rồi bị biếm làm thứ dân, cả nhà lưu đầy ngàn dặm, có lẽ cũng chẳng còn ai nhớ nổi sóng gió năm đó.

Chẳng dừng lại, ngay trong đêm cậu lặng lẽ vào cung.

Không có bóng dáng người hầu nào trước tấm điện đế vương, để tiện bề cho cậu và thánh nhân nói chuyện riêng.

Lý Nghiên sửa lại vạt áo sau cửa, phui bụi bặm bám trên áo quần rồi bước vào điện.

Đại điện sâu thẳm lại chỉ có mấy ngọn đèn le lói, nửa sáng nửa tối.

Cậu đi tới trước long sàng, trông thấy hình ảnh tương tự lần đầu gặp gỡ, chỉ là lúc này không có màn rủ, bốn phía trống trơn, người trên giường chỉ có thể nằm mà không dậy nổi nữa, tóc hoa râm, già hơn rất nhiều so với hai năm trước, hơi thở nặng nề.

Vì nhận được tin trong đô thành báo thánh nhân bệnh nặng, nên cậu mới gấp gáp vào cung như vậy.

Có vẻ như phát hiện ra cậu đã tới, đế vương mờ mắt ra – hai mắt đục ngầu, một lúc sau mới nhìn sang cậu.

Lý Nghiên vén vạt áo, quỳ lạy bên giường.

“Trẫm làm đúng phải không?” Đây là câu đầu tiên của đế vương.

“Chẳng hay bệ hạ đang hỏi chuyện gì.” Lý Nghiên cúi đầu, thái độ rất cung kính.

Đế vương thờ dốc, giọng bé như muỗi vo ve: “Trẫm một lòng mưu quyền, cố gắng rút phiên, áp chế biên cương, để rồi mất đi hai đứa con trai, làm vậy có đúng không?”

Lúc này Lý Nghiên mới hiểu, ông ta đang chìm trong quá khứ.

“Thân ở vị trí nào sẽ lo chính vụ ấy, không thể nói bệ hạ làm sai hay đúng, chỉ là...” Giọng cậu kéo dài, âm thanh trầm đi: “Chỉ là bệ hạ không cân nhắc nên mới rơi vào kết quả của ngày hôm nay.”

“Người nói gì...” Người trên giường đột ngột ngừng đầu, hơi thở suy đứt đoạn.

Lý Nghiên biết mình đã mạo phạm thiên uy, nhưng vẫn cúi thấp đầu nói: “Bệ hạ bớt giận, gần đây thần đang tìm đọc sử sách hoàng thất, Minh hoàng ngày trước cũng từng có hành động rút phiên, sau khi rút phiên cũng mất đi hai người con được nuôi bởi phiên vương bị mất thái ấp, nhưng vẫn có phiên vương bằng lòng để bị rút, bởi vì Minh hoàng biết nhìn nhận cân nhắc, không nghi ngờ lung tung. Nếu bệ hạ có được một nửa độ lượng như Minh hoàng thì đâu tới mức này.”

“Cần rồi!” Đế vương muốn chống người ngồi dậy, song lại chẳng thể nhấc tay nổi, ho khù khụ.

“Ngày trước khi vào đô thành diệt trừ nghịch tặc Ung vương, chúng thần cũng đã vào cung rất dễ dàng, bệ hạ biết thần không nói bừa.”

“Người...” Đế vương nổi giận tròn mắt, ngón tay khẳng khiu chỉ vào cậu: “Người, người dám nói trẫm làm mất lòng người!”

Giọng Lý Nghiên bình thản không buồn không vui, thậm chí ngôn từ còn rất khôn khéo: “Thần không hề nói vậy, bệ hạ chớ tức giận, kính mong bảo trọng long thể.”

Đế vương run rẩy chỉ vào cậu, nhưng con người đục ngầu lại như sáng lên đôi phần, bỗng nắm mép giường gần giọng: “Ra người đã biết rồi!”

Lý Nghiên cup mắt, kính cẩn đáp: “Bẩm bệ hạ, thần chỉ biết điều mình nên biết.”

Đế vương càng siết chặt tay, gần như muốn móc vào trong, khớp xương hằn lên rõ thấy.

Chuyện của Quang vương ngày trước, nhất định cậu ta đã biết!

Lẽ dĩ nhiên thôi, Thôi thị đã nghiêng về phía cậu ta thì tất sẽ có ngày này.

Quả nhiên rất biết nhẫn, có thể nhẫn nhịn tới tận hôm nay, nhẫn nhịn đến lúc ông ta không thể xoay chuyển trời đất nữa thì mới tỏ lộ.

“Người muốn gì!”

Lý Nghiên chậm rãi ngừng đầu lên, nhìn thẳng vào ông ta, gương mặt ấy đã trưởng thành hơn so với hai năm trước, mặt mày tuấn tú, ngày càng giống hệt Quang vương năm đó.

“Xin bệ hạ đường bệnh cẩn thận, đây không phải là chuyện bệ hạ tự tay làm, chỉ là thần tử bên dưới nhận thấy quân tâm mà ra tay, còn về phần ai làm, sau này thần ắt sẽ bắt hỏi tội.”

Trên mặt đế vương xuất hiện mảng đỏ kỳ quái: “Còn trăm?”

Ông ta lại lần nữa đa nghi, không tin rằng người nhấn nại như vậy lại không căm thù mình.

Sắc mặt Lý Nghiên vẫn như thường, chỉ có bàn tay trong tay áo là nắm chặt. Đúng là cậu đã có thể đối diện với chuyện cũ, bởi vì lúc ở đất Bắc đã trải qua quá nhiều sinh tử và chiến sự, càng nhận rõ gánh trên vai không chỉ là một mối thù nhà, mà còn có cả trách nhiệm.

Nhưng chắc chắn không thể quên sạch được, cậu vẫn còn nhớ lời thề của mình ở trước bài vị phụ vương, chuyện này sẽ không bao giờ quên.

“Chiến công của bệ hạ sẽ được ghi vào sử sách, đời sau mãi mãi ca tụng, và đương nhiên, những sai lầm cũng thế.”

Những sai lầm bao gồm những chuyện đen tối như thủ đoạn ông ta đã dùng để rút phiên, Quang vương cùng những phiên vương bị trừ khử bởi âm mưu của ông ta, thậm chí là cả hai vị hoàng tử cũng phải dâng mạng dưới hoàng quyền.

“Ngươi dám!” Trên trán đế vương nổi gân xanh.

Lý Nghiên cúi đầu: “Thần dám.”

Đến tận bây giờ, chỉ có hai chữ này là hai chữ cậu có gan nói đồng dạng nhất, còn trước đó thì luôn cung kính, như thế đến hầu hạ đế vương bệnh nặng.

Sắc mặt đế vương thoát khỏi mấy bận, bỗng ho khục khặc mấy tiếng, đột nhiên nôn ra một búng máu, gương mặt âm đạm, cố gắng hít thở, nằm ngửa trên giường như bị trời tay trời chân, không còn nói thêm nữa lời nào.

Lý Nghiên im lặng nhìn ông ta, cầm khăn lau khóe miệng.

Người đã như ngọn đèn sắp tàn, rồi cũng có lúc bị thốt tắt. Tới tận lúc này thì cậu mới thực sự không buồn không vui, nhìn người trước mặt không còn là đế vương tối cao nữa, mà chỉ là một ông lão gần đất xa trời.

Ba ngày sau, đế vương băng hà trong giấc ngủ.

Sau đêm đó, Lý Nghiên không còn nói thêm về chuyện cũ nữa, từ đầu chí cuối theo hầu cạnh bên.

Dẫu không có tình cảm, thậm chí còn mang thù, nhưng ít ra vẫn còn bốn phận vua tôi.

Cậu một mực kính cẩn, đổi sang áo bào màu trắng mềm mại, giống như các cung nhân khác trong cung, túc trực bên đế vương đến tận thời khắc cuối cùng.

Đến nỗi, lúc đế vương hốt hoảng mở to mắt nhận nhầm cậu, dẫu giữa bọn họ còn cách bốn phận, cậu vẫn phối hợp giả như là con út của ông ta, cho ông ta sự an ủi cuối cùng.

Thôi Minh Độ đang tất bật chuẩn bị công việc để cậu lên ngôi, khi nghe những tin tức này, còn thấp giọng nói với người bên cạnh: “Tân đế của chúng ta tốt bụng quá rồi.”

...

Ở đất Bắc cách muôn trùng xa xôi, dù vừa nhận được tin đã lập tức lên đường ngay, thì khi Tê Tri và Phục Đình đến Trường An, ngày lành lên ngôi cũng đã tới.

Vào trong cung, đại điển đã qua, văn võ bá quan đã lui xuống, chỉ còn lại một mình Lý Nghiên ngồi trong điện.

Ở ngai vàng trên cao, chàng thiếu niên khoác long bào đội mũ miện, tuy dáng cao ráo nhưng vẫn thật gầy, châu miện che khuất tầm nhìn, không thấy rõ được diện mạo.

Rành rằng chẳng xa nhau quá lâu, ấy mà khi gặp lại đã không còn tùy tiện như xưa.

Tê Tri mặc cung trang thêu gấm vừa dày vừa nặng, vấn búi tóc trong cung, nhìn cậu mấy lần rồi mới trịnh trọng bái lạy.

Phục Đình đứng cạnh nàng, hiếm có dịp chàng mặc quan phục, cùng ra mắt tân đế.

Một nội thị trẻ tuổi đứng bên tuyên đọc thánh chỉ, dưới danh nghĩa của tân đế, chiếu phong Tê Tri làm hoàng cô đại trưởng công chúa.

Ban cho đất dựng phủ, lại thưởng thái ấp, tất cả đã vượt quá cách thức lễ chế.

Không chỉ mỗi vậy, sau khi tuyên đọc xong, nội thị còn nói rõ: sau này đại trưởng công chúa có thể ra vào trong cung tùy thích, An Bắc Đại đồ hộ gặp vua cũng không cần thảo vũ khí, có thể đeo đao vào điện.

Những đặc ân này đều là vinh sủng tối cao.

Tê Tri nghe thế bèn ngẩng đầu lên, Lý Nghiên đã bước xuống ngai vàng, đi thẳng đến nơi này, đích thân đỡ nàng và Phục Đình đứng dậy.

Vừa rồi giữ khoảng cách cũng chỉ là để tuyên đọc thánh chỉ này mà thôi.

Thánh chỉ đầu tiên cậu ban sau khi xưng đế chính là đây.

Thấy nội thị nhanh nhẹn lui ra, Tê Tri mới lại nói chuyện với cậu như bình thường: “Vừa lên ngôi đã ban ân như vậy, muốn khiến cô dưỡng hết hồn phải không?”

Lý Nghiên đứng trước mặt nàng, đã cao hơn hẳn nàng rồi, đỡ nàng nói: “Đây vốn là điều mỗi đế vương cần làm, cũng là thứ cô nên có.”

Tê Tri nói: “Nhưng cô vẫn cảm thấy quá nặng.”

Lý Nghiên giơ tay lên cằm, không muốn nàng từ chối, đoạn quay sang nhìn Phục Đình: “Dưỡng, cháu có được ngày hôm nay là nhờ dưỡng nâng đỡ, không biết dưỡng có mong muốn gì không, nếu có có thể nói thẳng.”

Sau khi phủ đô hộ Thiển Vu thông đồng với ngoại địch thì đã bị giáng tội khai trừ phủ đô hộ, tiên đế chiếu lệnh nhập toàn bộ các châu vào phủ đô hộ An bắc, thế nhưng không hề phong thưởng cho chàng, trái lại khiến đất Bắc thêm một phần trách nhiệm.

Phục Đình nhìn cậu, bỗng vén vạt áo, quỳ một chân xuống đất: “Thần không cầu gì khác, chỉ muốn sau này đại trưởng công chúa có thể theo thần ở lại đất Bắc mãi mãi.”

Lý Nghiên ngăn ra: “Chỉ vậy thôi sao?”

“Chỉ vậy mà thôi.”

Tê Tri bật cười: “Nên cô mới nói là quá nặng, không cần ban đất xây phủ gì hết, cô cũng không định ở lại Trường An lâu, nếu là đến thăm cháu thì có thể ra vào cung là đủ rồi.”

Nói tới đây, rốt cuộc nàng mới nhấc tay lên, vốn muốn sờ mặt cậu như những lần an ủi trong quá khứ, nhưng nay cậu đã trưởng thành, làm thế không thích hợp, cuối cùng ngón tay chỉ sờ vào mũi rồng của cậu.

“A Nghiên, sau này phải làm một đế vương thật tốt, thật thật tốt.”

Cuối cùng khi đến thời khắc này, nàng chẳng còn dằn dò nào nữa, chỉ có mỗi câu này.

...

Lúc rời khỏi điện thì trời đã nhá nhem, Trường An đang trong thời điểm lạnh nhất năm, gió rét thét gào, quanh quần giữa cung lầu mái cong.

Tê Tri chậm rãi bước trên bậc thềm cung điện đi xuống, từ từ giẫm lên con đường trong cung, vừa đi vừa nhìn ngắm phong cảnh trên đường, lại nhìn về kim điện nguy nga. Đến khi ngoái đầu lại thì chỉ cụp mắt nhìn con đường dưới chân, im lặng bước về phía trước.

Phục Đình nhìn nàng: “Yên tâm, có Thôi thị ở đây rồi, trong kinh cũng rất yên ổn, chừng hai năm thôi là cháu nó có thể bồi dưỡng thế lực của mình.”

Tê Tri lắc đầu: “Chỉ là thiệp nhớ tới ca ca.”

Không biết giờ đây có được xem là đã hoàn thành ước nguyện của anh trai không, nay thân ở trong thâm cung, liệu có phải là điều anh trai nàng muốn thấy hay không.

Bỗng sau lưng vang lên tiếng bước chân, chừng như rất gấp gáp.

“Cô ơi!”

Tê Tri nghe thấy, vội xoay người lại.

Ở trên điện cao Lý Nghiên rảo bước đi tới, vương miện trên đầu đã bỏ, bước nhanh như bay, long bào vén lên, chạy đuổi theo.

Cách mấy bước, cậu dừng lại, bỗng rũ vạt áo quỳ xuống.

Tê Tri ngăn người, theo bản năng muốn đỡ cậu, nhưng rồi lập tức lùi ra, toan quỳ xuống song lại bị cậu cản.

Lý Nghiên ngẩng đầu nhìn nàng, khóe mắt ươn ướt: “Cô có thể gác lại giao phó lúc lâm chung của phụ vương được rồi, cháu hy vọng sau này cô và

dượng sẽ sống cuộc sống của mình, không cần lo lắng cho cháu nữa.”

Tuy ở trong điện cậu đã đáp ứng thỉnh cầu của cô dượng, nhưng khi đứng trên cao nhìn bóng lưng hai người dần rời xa, nhớ đến sau này khó có thể gặp lại, cuối cùng không nhịn được đuổi theo, nói ra lời trong lòng.

Tê Tri buồn cười, nhưng bỗng thấy chua xót: “Cô đã gác lại từ lâu rồi, nên mới muốn theo dượng cháu về đất Bắc. Con đường này là cháu tự chọn, cháu đã lớn rồi, phải tự mình bước đi.”

Trong tối hôm đó khi Phục Đình đuổi theo hỏi nàng, nàng đã thực sự buông bỏ.

Rồi sau đó ở phủ Quang vương nghe Phục Đình nhắc đến lai lịch của thanh kiếm kia, nàng mới biết anh trai không chỉ có nguyện vọng trọng chấn phủ Quang vương, mà còn hy vọng nàng có thể cưới được phu quân tốt, có được lời chúc giản dị nhất, nàng cũng đã hoàn toàn bỏ lại những mối bận tâm năm xưa.

“Trở về đi, đừng để người khác trông thấy.” Nàng đỡ Lý Nghiên dậy, trong lòng khô như sáp, xoay người đi đến cạnh Phục Đình.

Lúc này Lý Nghiên mới thấu lại cảm xúc, đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Cậu đã là đế vương, có lẽ đây là lần cuối được ở bên cạnh cô dượng như vậy.

Phục Đình nắm tay Tê Tri, gật đầu với Lý Nghiên rồi dẫn nàng đi ra. Trên đường đi, nhìn về mặt nàng, chàng kéo nàng sát vào mình, thấp giọng nói: “Đừng quên mình đã sắp làm mẹ nữa rồi, sao hồ chút lại cứ buồn thế.”

Tê Tri không khỏi nhìn xuống bụng, thật ra bụng đã nhô lên, có điều cung trang quá rộng nên không ai nhận ra.

“Thiếp không có buồn.” Nàng nói: “Đến hôm nay, có phu quân là Đại đô hộ một phương, có cháu là đế vương, lại sắp có thêm con nữa rồi, ngay tới chuyện kinh doanh cũng rất khấm khá, thiếp đã được như ý lắm rồi, có gì để mà buồn nữa chứ.”

Phục Đình chỉ làm như không thấy vành mắt hoen đỏ của nàng, nàng nói câu ngày nghe như rất vui.

Quả thực đều là chuyện vui, chuyện buồn đã ở lại quá khứ, đã trôi vào dĩ vãng, sẽ không và cũng không nên tái diễn.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngõa Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Ngoại truyện 2

Mấy tháng sau khi Lý Nghiên lên ngôi, trong tiết trời đầu hè dịu êm ở đất Bắc, Tê Tri sắp đến thời điểm lâm bồn.

Phục Đình đã tính toán ngày giờ để gấp rút xử lý chuyện trong quân đội, quay về phủ đô hộ, định bụng ở bên cạnh chờ nàng sinh.

Vừa vào phủ, chàng đi thẳng tới trước nhà chính, bỗng thấy bóng người mặc tiểu bào màu tím đang nhón chân lên, hai tay vịn khung cửa, nhìn ngó vào trong cửa sổ.

Chàng đi tới nhìn: “Chiêm Nhi.”

Chiêm Nhi buông tay, ngoái đầu lại, đôi mắt đen trắng to tròn nhìn chàng, vừa mở miệng đã cất tiếng kêu tròn chữ: “Cha, con đang xem mẹ.”

Rõ là đang trong độ tuổi trẻ con thích nói chuyện chơi đùa nhất, nhưng cu cậu lại không quá quậy phá, mắt mũi ngày càng giống Phục Đình.

Phục Đình nhìn vào trong cửa sổ, sợ con làm ồn Tê Tri ở bên trong, bèn ngồi xổm xuống, thấp giọng hỏi: “Xem cái gì?”

Chiêm Nhi cũng nhanh trí bé giọng lại: “Các tỷ ấy hỏi con là muốn em trai hay em gái.”

Các tỷ tức là chi Tân Lộ và Thu Sương, sáng sớm hôm nay khi dẫn cậu đến vấn an Tê Tri, họ đã hỏi cậu một câu như thế lúc đứng ngoài hiên.

Phục Đình ừ một tiếng: “Thế con trả lời như nào?”

Chiêm Nhi khó hiểu hỏi: “Em trai như thế nào, em gái như thế nào?”

Cậu tưởng trẻ em vừa sinh ra là đều như nhau ở điểm đó.

Phục Đình nhoen miệng cười: “Em trai thì giống cha, còn em gái giống mẹ.”

Chiếm Nhi đảo mắt, lập tức hiểu ra, gật đầu đáp: “Muốn em gái ạ.”

Nói rồi cu cậu quay đầu, sải bước chân đã cao lên đi tới cửa phòng, cao giọng hét: “Mẹ ơi, muốn em gái!”

Tê Tri ngồi trên giường, vừa uống xong bát canh nóng, tay cầm sổ sách, nghe thế thì dừng lại, khó hiểu nhìn cậu.

Chiếm Nhi nói xong lại chạy biến ra ngoài.

Ánh mắt nàng đuổi theo cu cậu, sau đó lại thấy Phục Đình xuất hiện ở cửa.

“Chàng nói gì với con thế?”

Phục Đình vén rèm đi vào, đặt roi ngựa trong tay xuống, vừa tháo dây buộc tay áo vừa nhìn nàng nói: “Không phải ta dạy.”

Tê Tri nhướn mày, nàng đã nghe thấy hai cha con xì xào ngoài cửa sổ rồi nhé, không nói gì thật ư?

...

Mấy ngày sau, đứa trẻ thứ hai của phủ Đại đô hộ đã chào đời.

Lần này không có chiến lửa ập trời, cũng không có quân Đột Quyết truy đuổi, Tê Tri bình an sinh con.

Phục Đình cứ đi đi lại lại ngoài cửa, vừa nghe thấy tiếng trẻ khóc đã lập tức bước vào, ngay tới bà đỡ cũng hết hồn.

...

Khi La Tiểu Nghĩ chạy tới chúc mừng thì đã gần nửa tháng sau.

Hắn xách quà đi vào, phải chừng hai phần, có lẽ là muốn bù phần của Chiếm Nhi hồi trước.

Chưa thấy Phục Đình đâu thì đã thấy Chiếm Nhi đứng trong vườn hoa sau phủ Đại đô hộ, cầm một khúc gãy chọc vũng bùn ở gốc cây dừa nghịch.

La Tiểu Nghĩ rất thích tiểu tử này, vì cu cậu quá giống tam ca nhà hắn, xưa nay cũng không hề yếu đuối, thậm chí còn chơi trò mà hồi bé mấy đứa trẻ nhà quê như hắn hay chơi.

Thế là hắn đi tới trêu cu cậu: “Chiếm Nhi, giờ đã làm anh rồi, sao còn ở đây nghịch bùn thế?”

Chiếm Nhi nhìn hắn, phồng má nói: “Không muốn làm anh nữa.”

“Hả?” La Tiểu Nghĩ ù ù cạc cạc: “Vì sao?”

“Không có em gái, là em trai.” Chiếm Nhi thờ phì phò.

La Tiểu Nghĩ đã nghe nói rồi, tẩu tẩu hắn lại sinh thêm một thằng cu.

“Em trai thì không tốt à.”

“Em trai cũng giống cháu, có gì hay đâu, cha còn muốn cháu tập võ...” Cái đầu be bé của Chiếm Nhi ngoảnh đi, cũng kịp thời dừng lại, lâu bà lâu bâu nhưng nghe như đang hờn dỗi.

Tâm tư trẻ con rất dễ đoán, La Tiểu Nghĩ hiểu ra ngay, ắt hẳn do Chiếm Nhi thấy có thêm một thằng nhóc giống hệt cậu, lại còn là em nhỏ thì sẽ được cha mẹ toàn tâm toàn ý chăm sóc, còn cậu thì phải tập luyện này nọ, có cảm giác mình bị gạt ra ngoài.

Hắn vốn là người rất thân thiết, cũng không ngoại lệ với trẻ con, thế là lập tức ôm Chiếm Nhi lên, bồng cậu đi tới ngồi xuống ghế đá bên cạnh, cười nói: “Cháu sai rồi, bắt kể sau này cháu có bao nhiêu em trai em gái thì cháu cũng chỉ có một, cháu không biết cha mẹ quan tâm đến mình nhiều thế nào đâu.”

Chiếm Nhi không hiểu lắm, vẫn phồng má nhìn hắn chăm chăm.

La Tiểu Nghĩ ghé lại, chậm rãi kể chuyện cho cu cậu nghe.

Tới khi nghe xong, hai mắt Chiếm Nhi sáng rực, nhảy xuống đất chạy biến đi.

La Tiểu Nghĩ ra khỏi vườn hoa, giao quà cho người hầu, đang tính tới tiền viện chờ tam ca, nhưng vừa đi được mấy bước thì thấy Phục Đình ở đằng sau tới.

Hắn dừng lại chờ, híp mắt cười toan chúc mừng, nhưng Phục Đình vừa đến gần đã vỗ đầu nói: “Đệ nói gì với Chiếm Nhi đấy?”

La Tiểu Nghĩa cười xấu hổ: “Có gì đâu, đệ đồ thằng bé vui lên ấy mà.”

Lúc này hắn đã nói với Chiêm Nhi: “Hồi cháu ra đời có máu mặt hơn em trai cháu nhiều lắm nhé, lúc đó bọn chú đang đánh nhau, cháu vừa ra đời, kẻ địch lập tức bị hù chạy, có lợi hại không! Nếu không thì đâu đặt tên cháu là Phục Chiến?”

“Mẹ cháu phải trốn đông trốn tây để mà sinh cháu, cha cháu lại càng khủng khiếp hơn, tưởng cháu gặp chuyện, nên vừa thấy cháu là mắt đỏ bừng lên luôn.”

Chiêm Nhi hỏi: “Mắt đỏ như thế nào ạ?”

La Tiểu Nghĩa: “Tức là sắp khóc đó.”

Ngay sau đó Chiêm Nhi chạy ào vào phòng Tê Trì, thấy có mặt cha thì ngay thơ hỏi một câu: “Cha ơi, hồi sinh con cha khóc ạ?”

Phục Đình nhíu mày: “Cái gì?”

Từ nhỏ Chiêm Nhi đã rất khôn khéo khi đứng trước mặt chàng, thấy không ổn là lập tức bán đứng La Tiểu Nghĩa: “Chú nói ạ.”

Phục Đình lập tức đi tìm La Tiểu Nghĩa.

Chàng nhắc chân, vờ như muốn đá một cái.

La Tiểu Nghĩa sợ hãi co rúc lại, vội vàng bảo đảm: “Không nói không nói nữa, có đánh chết sau này đệ cũng không nói.”

Nhưng càng nói càng cười to.

Phục Đình không nói nhảm với hắn thêm, quan sát trang phục của hắn, mặc áo vải bình thường, rõ ràng không phải từ trong quân tới, mà cũng chẳng phải từ nhà mình.

“Từ chỗ Tào Ngọc Lâm đến à?”

La Tiểu Nghĩa cười khan, gạt đầu.

Chàng có tính toán, lại hỏi: “Muội ấy đồng ý rồi à?”

La Tiểu Nghĩa thờ dài, lại sâu muộn: “Tam ca chớ chế giễu đệ nữa, vẫn chưa...”

“Thế đệ còn tới đây làm gì?” Bổng Phục Đình nói: “Lúc nào mà hai người có thể cùng tới tặng quà thì hẵng ghé lại phủ.”

La Tiểu Nghĩa ngẩn ra, cảm thấy đây không giống lời chàng có thể nói.

Quả nhiên, Phục Đình bồi thêm một câu trước khi quay đầu đi: “Là tẩu tẩu đệ dặn thế.”

Nói rồi xoay người đi thẳng.

La Tiểu Nghĩa đứng bất động, bất đắc dĩ sờ mũi, cuối cùng nhắc chân đi ra khỏi phủ đô hộ.

Khi mặt trời sắp lặn, La Tiểu Nghĩa xách hai túi rượu rồng chui vào một quán rượu trong phủ Hãn Hải.

Tào Ngọc Lâm đang ngồi sau quầy, thấy hắn vào thì theo thói quen nhìn lên, rồi lại thông thả cúi đầu bận rộn tiếp.

Sau trận chiến ấy, nàng không về lại quân đội mà trái lại, chuyển quán rượu trong trấn Ngưu Thủ hồi trước đến phủ Hãn Hải, kinh doanh như bao ngày bình thường, thỉnh thoảng cũng đi theo Tê Trì làm một hai chuyện mua bán.

La Tiểu Nghĩa đặt túi rượu trên quầy, đẩy tới: “Ta tới lấy rượu, cũng mua giúp tam ca một túi.”

Tào Ngọc Lâm quái gở nhìn hắn: “Có phải mùa đông đâu, tam ca còn cần đem rượu theo người à?”

La Tiểu Nghĩa bị vạch trần lý do, may mà phản ứng nhanh, tiếp lời: “Không phải huynh ấy mới có con à, thì uống mừng ấy mà.”

“À.” Tào Ngọc Lâm đã biết tin rồi, còn định tìm ngày đến thăm Tê Trì, nhưng nghĩ tới đứa trẻ vẫn còn nhỏ, đợi đến đầy tháng đi thì thích hợp hơn. Nàng giờ tay chỉ vào hũ rượu lớn ở sau quầy: “Tự huynh đi mà múc.”

Dẫu gì đây cũng không phải lần đầu hắn tới, quen thuộc hết như nhà mình.

La Tiểu Nghĩa đi ra sau quầy, bóc giấy bịt hũ rượu ra, vừa múc rượu vừa liếc nhìn nàng.

Tào Ngọc Lâm ngồi bên kia nói: “Đổ rượu rồi kia.”

“E hèm,” La Tiểu Nghĩa ho một tiếng, đứng thẳng dậy, không mức rượu nữa mà dứt khoát đi tới hai bước; “A Thuyền, vết... vết thương của nàng đã khỏi hẳn chưa?”

Tào Ngọc Lâm quay sang nhìn hắn, vẫn là dáng vẻ nghiêm túc như xưa: “Đã khỏi rồi, chắc huynh không biết, tẩu tẩu còn đặc biệt tìm danh y với thuốc tốt tới để trị thương cho ta, cũng là bỏ ra giá cao đôi lấy thứ tốt, giờ mấy vết sẹo kia cũng đã mờ đi nhiều rồi.”

La Tiểu Nghĩa quả thật rất muốn cảm tạ tẩu tẩu hắn, chần chừ một lúc, hắn dè dặt nói: “Ý ta muốn hỏi, vết thương trong lòng nàng đã lành chưa?”

Tào Ngọc Lâm không lên tiếng.

Hắn lập tức muốn tát mình một phát, suốt ngày đi loanh quanh bên cạnh nàng cũng không dám mở miệng, sợ làm nàng khó chịu, nhưng rồi cuối cùng hắn vẫn cứ hỏi.

“A Thuyền à...” Hắn đi tới, nắm lấy bàn tay nàng đang đặt trên quầy: “Hai ta sống với nhau đi!”

Ánh mắt Tào Ngọc Lâm cứng lại, gương mặt ngăm đen bỗng đỏ bừng, đến cả giọng nói cũng bối rối: “Nói sáng gì vậy.”

“Ta không có nói sáng!” La Tiểu Nghĩa nắm chặt tay nàng: “Ta biết nàng vẫn luôn khó chịu trong lòng, hai ta cùng nhau san sẻ có được không?”

Tào Ngọc Lâm trở tay không kịp trước câu nói bất thành linh của hắn, nhưng lúc này cũng đã dần bình tĩnh lại: “Huynh không biết bây giờ ta trông thế nào đâu, đúng là vết thương trên người ta không còn dữ dội, nhưng cũng không nhận ra dáng vẻ phụ nữ nữa rồi.”

“Thế thì sao hả, chúng ta xuất thân là lính có ai mà không có vết thương? Tam ca cũng bị thương đầy người, nhưng có thấy dọa được tẩu tẩu yếu người đâu.”

“Khác chứ, vì huynh không thấy nên mới nói nhẹ nhàng như vậy.”

La Tiểu Nghĩa nhìn gương mặt bình thản của nàng, hạ quyết tâm, giọng tay ôm nàng: “Thế nàng cho ta xem là được, ta không tin nàng mà dọa được ta.”

Tào Ngọc Lâm bất ngờ bị hắn ôm chặt, nhưng suy cho cùng cũng là quân nhân, nàng lập tức giọng tay đẩy hắn ra, trở tay vòng lấy cổ hắn, cứ như đang đánh cận chiến vậy.

“Sao ta không biết huynh lại vô lại như thế nhỉ.” Nàng đập một phát vào mặt hắn.

La Tiểu Nghĩa để mặc nàng khổng chế mình, trái lại còn nương theo đó ghé mặt tới trước mặt nàng, đưa cả nửa mặt còn lại tới: “Nàng tát đi, chỉ cần nàng đừng nói lời như vậy nữa.”

Tào Ngọc Lâm ngẩn ra, lúc này mới phát hiện hắn chỉ ôm mình chứ không sờ lung tung, rõ ràng là cố ý muốn kích nàng.

Bản thân nàng có thể không để ý, cũng có thể thần nhiên khi đứng trước mặt Tê Tri. Nhưng La Tiểu Nghĩa không như thế, nếu người đàn ông này muốn sống cùng nàng thì phải để hắn biết những thứ này, nàng không muốn khiến hắn hối hận.

Hình như ở ngoài có khách đi vào, từ xa đã nghe thấy tiếng cười nói muốn mua rượu.

Tào Ngọc Lâm buông tay đẩy hắn đi ra: “Có người đến.”

Nhưng La Tiểu Nghĩa không buông tay.

Nàng giọng đầu gối húc hắn, nhưng hắn nhanh nhẹn né tránh, lại dùng khuỷu tay thọc hắn, song La Tiểu Nghĩa vẫn không buông, cả quá trình đánh cận chiến không phân được cao thấp. Tào Ngọc Lâm thở hổn hển, dứt khoát kéo hắn ngồi thụp xuống quầy, lúc này mới không để người khác nhìn thấy.

La Tiểu Nghĩa vẫn chẳng buông, cũng thờ dốt mà nói: “Tam ca và tẩu tẩu đã có tới hai thằng cu rồi, hai ta còn định lẻ mề bao lâu đây. A Thuyền à, đòi người gần lắm, nàng nghĩ xem nếu sau này nhờ đâu ta bị trúng phục kích, nói không chừng sẽ không có sau này...”

“Mẹ nó huynh ngậm miệng lại!” Bỗng Tào Ngọc Lâm quát to.

La Tiểu Nghĩa hít mũi hai cái, nhìn nàng biến sắc, trong lòng cũng khó chịu: “Nên nàng cứ nghĩ đi, có phải hai ta nên quý trọng hiện tại không?”

Tào Ngọc Lâm lặng thinh, ngoài quán rượu thực sự có người đi vào.

Nàng nói nhỏ: “Huynh tránh ra đi đã.”

La Tiểu Nghĩa quyết tâm đến cùng: “Nàng đồng ý với ta trước đi.”

“Vô lại.”

“Không phải hỏi trước nàng còn nói ta ngốc à?”

“Cút.”

“Đừng nói cút, A Thuyền, đừng bao giờ bảo ta cút đi, ta sẽ không cút đâu.”

Tào Ngọc Lâm nhìn đôi mắt đỏ bừng của hắn, cánh môi từ từ khép lại, im lặng không nói gì.

Lúc Tê Tri nghe nói chuyện này là vào một buổi tối khuya khoắt, cơ thể đã nghỉ ngơi khỏe lại, sắp sang tháng rồi.

Phục Đình gặp La Tiểu Nghĩa ở trong quân, đem tin tức về, nói là hai người họ có chuyện tốt.

Nàng ngạc nhiên, ngẩng đầu lên trong ánh đèn: “A Thuyền tính cách như thế, không biết Tiểu Nghĩa đã làm gì khiến nàng ấy gật đầu.”

Phục Đình cũng nói: “Không biết.”

Nhìn bộ dạng miệng kín như bưng của La Tiểu Nghĩa thì chắc là lại bị Tào Ngọc Lâm dạy dỗ rồi, nhất định sẽ không tiết lộ.

Bổng Tê Tri đặt ngón trỏ che miệng, ra dấu chàng im lặng.

Trong phòng sáng đèn, một đứa trẻ đang nằm yên trong nôi cạnh giường, trên giường là Chiêm Nhi đang say ngủ.

Hồi đầu cu cậu đầu có thích em trai, kết quả sau một thời gian lại rất thích, chốc chốc là lại tới thăm em trai, còn đòi Phục Đình dẫn mình đi luyện võ.

Có lẽ bây giờ mệt lắm rồi nên mới nằm đây ngủ.

Phục Đình không làm ồn, nhìn cậu anh rồi lại đi tới bên nôi nhìn đứa em nằm trong nôi.

Thằng bé bé nhỏ choắt, da trắng bóc mịn màng, có lẽ là giống Tê Tri.

Cậu bé ra đời khi Lý Nghiên đã lên ngôi xưng đế, thiên hạ thái bình, ngay tới đất Bắc cũng không gặp nhiều trắc trở.

Phục Đình đặt tên cho cậu là Phục Niệm Châu, ý là mãi mãi ghi nhớ Quang Châu.

Bổng Tê Tri đi tới, khoác khuỷu tay chàng, nhẹ giọng nói: “Thực ra chàng cũng muốn con gái phải không?”

Hôm đó khi Chiêm Nhi chạy tới nói lời kia, nàng cũng đã đoán được phần nào.

Phục Đình nhìn sang, thấy nàng cười thì cũng cười theo: “Ban đầu cũng nghĩ vậy.”

Bởi vì cảm thấy con gái nhất định sẽ giống nàng.

“Ban đầu là sao hả?” Tê Tri cố ý hỏi.

“Chuyện này đâu thể ép được, có thêm một tiểu tử ầu ầu cũng là chuyện tốt.” Phục Đình ngả người xuống, ôm nàng tới nhìn về phía trước: “Huống hồ sinh con cũng không phải chuyện dễ, ta không muốn nàng phải chịu cực.”

Tê Tri biết chàng đang đau lòng, nụ cười càng thêm đậm, bụng nhũ giờ đây chàng đã nói lời dễ nghe hơn nhiều rồi.

Nàng tới gần, nhỏ giọng nói vào tai chàng.

Chiêm Nhi trên giường đang ngủ say, Niệm Châu trong nôi cũng ngoan ngoãn, xung quanh yên bình, chỉ có tim đèn đang thấp lên ngọn lửa bập bùng.

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Ngoại truyện 3

Vài năm sau khi Lý Nghiên lên ngôi, tuy Tê Tri và Phục Đình có vào kinh thăm cháu mấy lần nhưng chưa bao giờ nán lại quá lâu, hầu hết thời gian đều ở đất Bắc.

Trong mắt bọn họ, tránh xa hoàng quyền là tốt cho Lý Nghiên, và cũng tốt cho bản thân.

Tuy không hay gặp nhưng vẫn thư từ thường xuyên.

Tê Tri rất hay nhận được tin trong cung đưa tới, đến nay Lý Nghiên vẫn chẳng giấu giếm nàng chuyện gì, không hề thay đổi.

Điều thay đổi chỉ là một vài chuyện và người bên cạnh.

La Tiểu Nghĩa và Tào Ngọc Lâm đã thành hôn, Tân Lộ và Thu Sương cũng đã thành gia ở đất Bắc, được gả cho tướng sĩ trong quân.

Đất Bắc yên ổn như xưa, thời gian thấm thoát thoi đưa.

Trong một buổi chiều nắng gắt vỡ đầu, một đứa trẻ chạy nhanh trên hành lang trong phủ đô hộ.

Phục Niệm Châu – lão nhị nhà họ Phục năm nay đã lên năm.

Mặt trời chói mắt, Niệm Châu xách vạt áo chạy vào một góc sân.

Trong sân có người đang tập võ, cầm trường thương bằng gỗ dài chừng nửa người, động tác rất chuẩn mực.

Cu cậu chạy đến, nhón chân gọi: “Ca, đại ca!”

Chẳng ai chú ý tới cậu, cậu sốt ruột đổi cách gọi: “Phục Chiến!”

Bóng người tập võ dừng lại: “Cái gì?”

Đó là Chiêm Nhi đã tám tuổi.

Mỗi ngày cậu phải luyện võ ít nhất hai canh giờ, đây là quy định của Phục Đình, sấm có giáng cũng bất động. Niệm Châu nhỏ hơn cậu nên chỉ phải luyện một canh giờ. Vừa rồi cu cậu vẫn chưa tập xong, đáng nhẽ không được dừng nhưng cậu cũng mặc kệ.

Niệm Châu tới gần: “Đại ca, huynh giúp đệ một chuyện này được không vậy?”

Chiêm Nhi cao hơn cậu nửa cái đầu, nghe thấy thế thì ném thương đi: “Đệ gây họa gì đó?”

Niệm Châu ngó trái dòm phải, lắc người đi tới cạnh cậu, thần bí kể lại.

Chiêm Nhi nghe xong thì đập một phát vào gáy cu cậu: “Đệ dám vứt sổ sách của mẹ hả, xem mẹ mà biết thì có chặt chân đệ không!”

Niệm Châu ôm gáy, đôi mắt trên gương mặt trắng nõn đảo tới đảo lui, không thấy hốt hoảng mà chỉ rầu rĩ: “Mẹ thì không sao, sợ là cha kia kìa, nếu cha muốn phạt đệ thì đại ca phải giúp đệ đó, đệ không biết nhờ ai giúp nữa, huynh tìm giúp đệ đi mà.”

Gần đây cậu đang học tính toán, thấy Tê Tri lật sổ thì góp đầu tới, nhân lúc nàng không có thì cũng bắt chước lật xem, thế mà mới đó cuốn sổ đã biến mất không thấy tăm hơi đâu.

“Còn lâu mới giúp đệ, tự đệ đi mà tìm” Chiêm Nhi cúi đầu nhặt thương gỗ lên.

Niệm Châu kéo tay áo tới lau mồ hôi cho anh trai, ân cần nịnh nọt: “Ca ca ơi, đại ca ơi, huynh ruột của đệ ơi, đệ tìm rồi đó chứ, không tìm được nên mới đến tìm huynh giúp nè.”

Chiêm Nhi phớt lờ cậu, nhanh nhẹn tránh ra.

“Đệ cho huynh tiền riêng của mình được không?”

“Ai mẹ cũng cho tiền cả, huynh cũng có của mình.”

Niệm Châu dẫu môi, bên tai nghe thấy âm thanh ngoài viện truyền tới, là cha cậu đã về.

Cậu lặng lẽ ló đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy bóng người cao to của cha đi qua hành lang, bỗng nhớ ra gì đó, quay đầu bỏ chạy ra khỏi viện.

Chiêm Nhi ở đằng sau vừa cảm thương lên, ngoái đầu lại đã chẳng thấy tăm hơi đệ đệ đâu, bèn hừ một tiếng.

...

Phục Đình đi vào hậu viện, đi chưa được mấy bước thì có bóng người bé nhỏ chạy ào tới.

Chàng lập tức nhét roi ngựa vào bên hông, giang tay đón con.

Cô bé mặt bộ váy nhỏ nhắn, trên đầu búi hai búi tóc, trông y hệt một quả cầu lông, chạy đến nhào vào lòng chàng, ngọt ngào gọi chàng: “Cha ơi.”

Phục Đình đỡ cô bé, giờ tay sờ đầu: “Đang đợi cha hả?”

“Dạ!” Bé cung trắng muốt gật đầu cái rụp.

Phục Đình bật cười, ôm cô bé đi tới trước.

Hai năm sau khi Niệm Châu ra đời, Tê Tri lại sinh một cô con gái cho chàng.

Tuy đúng là hồi đầu không quá trông đợi, nhưng chàng vẫn muốn có con gái.

Đúng như chàng đoán, con gái rất giống Tê Tri, khuôn hình bé nhỏ như đúc từ Tê Tri mà ra, giống nhau như lột.

Hồi sinh hai cậu con trai Tê Tri không bị khó sinh, rất thuận lợi, nhưng chỉ có cô con gái này, giằng co rất lâu mới chịu ra ngoài.

Lúc ấy ngọc bội hình cá nằm ngay dưới gối, lúc sinh con nàng không nén được con đau, chẳng biết từ lúc nào lại nắm trong tay, càng về sau rồi quá suýt thì làm mất.

Tới khi bà đỡ ôm con gái đến, Tân Lộ mới phát hiện miếng ngọc đã đến cạnh đứa trẻ. Lúc bà đỡ ôm đứa trẻ, trông rất giống như hình ảnh em bé nằm trên ngọc, vô cùng thú vị, về sau Tào Ngọc Lâm còn coi đó là chuyện lạ mà kể mấy lần.

Thế là Tê Tri quyết định gọi con là Tiên Ngọc, vì vừa ra đời đã nằm trên tiên ngọc.

Có miếng ngọc già sản bạc vụn của nàng, đặt cái tên Tiên Ngọc vẫn rất hợp.

Về sau Phục Đình còn nói, tên của bọn trẻ đúng là có lai lịch hơn bất cứ ai.

Lúc ấy Chiêm Nhi còn bất thành linh nói: Vẫn là tên cậu có lai lịch nhất...

Từ sau khi có con gái, Phục Đình không muốn có con nữa.

Tuy với người nắm giữ vị trí quyền cao chức trọng như chàng mà nói thì ba đứa không hẳn là nhiều, nhưng đời này chàng chỉ có một người phụ nữ là Tê Tri, không muốn khiến nàng chịu khổ thêm, ba đứa bé đứa nào cũng khỏe mạnh đáng yêu, thế là đủ rồi.

Tiểu Tiên Ngọc đang ở độ tuổi lanh lợi xinh xắn, Phục Đình ôm cô bé đi tới trước cửa nhà chính rồi mới đặt xuống.

Tân Lộ và Thu Sương búi kiểu tóc của phụ nữ có chồng đứng ngoài cửa, chàng đi vào tìm Tê Tri, giao Tiểu Tiên Ngọc lại cho các nàng.

Tiểu Tiên Ngọc không chịu yên, đòi chạy chơi trên hành lang, đang mãi chạy thì bỗng một cánh tay ở sau cột vuron ra, kéo cô bé lại.

Niệm Châu ngồi sau cột, nắm tay em gái: “Ngọc Tiên Nhi, giúp ca ca một chuyện nhé.”

Tiên Ngọc thấy vui, cũng ngồi xôm xuống, chớp mắt mấy cái, ngây ngô hỏi: “Nhi ca, huynh sao vậy?”

Niệm Châu tiến tới nói với cô bé.

Cậu cảm thấy vẫn có thể tìm được sổ sách, chỉ là tạm thời chưa tìm ra, ngộ nhờ bị mẹ phát hiện thì nguy to, lại để cha hỏi tới thì càng không được. Thế là bảo em gái đi làm nũng, nói là sổ sách do mình làm mất, nhất định cha mẹ sẽ đi tìm chứ không trách em gái, ai bảo cả nhà toàn cưng chiều cô bé chứ.

Nhưng Tiên Ngọc không chịu, đứng dậy lắc đầu quầy quậy: “Muội không chịu đâu.”

“Nhi ca mua kẹo cho muội ăn nè.” Niệm Châu biết cô bé rất thích mấy thứ này.

Tiên Ngọc ngoẹo đầu nghĩ, rồi vẫn lắc đầu: “Mẹ sẽ mua cho muội.”

Niệm Châu lại bảo: “Thế huynh dẫn muội đi gặp biểu ca nha, không phải muội muốn gặp biểu ca nhất sao?”

Quả nhiên Tiên Ngọc mở to mắt: “Thật à?”

Cô bé còn quá nhỏ, chưa bao giờ rời khỏi phủ Hãn Hải. lúc Tê Tri và Phục Đình đến Trường An thì cũng chỉ dẫn theo Chiêm Nhi và Niệm Châu, cô bé thì càng khỏi nói, chưa được tới Trường An, cũng chưa từng gặp biểu ca làm vua đó, nên rất ao ước.

Nhưng cô bé lại nghĩ đến Chiêm Nhi: “Muội cũng có thể bảo đại ca dẫn đi mà, chắc chắn biểu ca rất thích đại ca, mẹ bảo lúc biểu ca chưa làm vua thì còn ôm đại ca tránh quỷ Đột Đột đó!”

“Quý Đột Đột cái gì, chú mình bảo đó là đám cầu Đột Quyết.”

“Ồ.” Tiên Ngọc còn nhỏ nên rất dễ bị dụ, hễ nói lảng sang chuyện khác là quên đi lời trước đó, đưa cái đầu nhỏ tới, thì thầm xì xào với anh trai.

...

Tuy hai anh em thảo luận rất gì và này nọ hết nửa buổi, nhưng Tiên Ngọc lại không có cơ hội xuất chiêu.

Hôm đó khi Tê Tri phát hiện ra chuyện mất sổ, cuối cùng vẫn là Chiêm Nhi tìm ra.

Dù ngoài miệng cậu toàn chế giễu em trai, nhưng suy cho cùng vẫn là anh lớn, cuối cùng vẫn tìm kiếm hộ.

Kết quả là tìm thấy ở ngay dưới giường, nằm sát chân giường nên không dễ tìm, ngoài kia còn dính nửa miếng vỏ quýt, nhìn là biết do Tiểu Tiên Ngọc ăn dư để lại, chắc chắn sổ sách cũng bị cô bé hất bừa, nhưng vì còn nhỏ nên không nhớ chuyện này.

Nhưng Tiên Ngọc vẫn còn nhớ kỹ lời hứa của Niệm Châu, dù gì cũng tìm được sổ rồi, thế là đuổi theo sau mộng nhị ca đòi gặp biểu ca.

Một đứa nhỏ đuổi theo một đứa lớn, hình ảnh này quả thực quá khiến người khác chú ý.

Tê Tri chỉ cần ra vào phủ mấy lần là trông thấy, tuy không nói ra nhưng vẫn hiểu rõ, đều là khúc thịt từ trên người nàng, ba đứa nhỏ này giờ trò quý gì là biết ngay.

Niệm Châu chỉ biết trốn đi, dần dà rất chăm chỉ học tập, suốt ngày cùng Chiêm Nhi tập võ viết chữ chỉ để né tránh em gái truy hỏi.

Chiêm Nhi ngồi bên cạnh cu cậu dạy dỗ: “Đáng đời.”

Nào ngờ không tới hai hôm sau, cổng thành phủ Hãn Hải bỗng rộng mở, cửa chính phủ đô hộ cũng mở lớn.

Biểu ca của ba đứa đến thật rồi.

Tân vương lên ngôi mấy năm, nay đã hai mươi tuổi, thế mà hậu cung vẫn thừa thớt, không khỏi khiến các đại thần sốt ruột, khiến chuyện này trở thành đại sự quan trọng nhất trong triều đạo gần đây.

Lý Nghiên đã tới bước ngoặt của cuộc đời, lại nhớ đến người nhà, sau khi bị thúc giục thì lấy cớ muốn kiểm tra biên phòng, cải trang vi hành quay về đất Bắc.

Tê Tri không ngạc nhiên khi cậu đến, bởi cậu đã có nói chuyện này ở trong thư.

Nàng đứng trong sảnh, nhìn Lý Nghiên không chút phô trương đi vào sân, so với ngày trước dường như cậu vẫn chẳng thay đổi, thậm chí còn không có tư thái đế vương.

Thay đổi chỉ ở bề ngoài, nay cậu đã trưởng thành, chỉ mặc thường phục cổ tròn màu xanh nhạt, trâm ngọc dắt búi tóc, mi thanh mục tú, một đường đi tới khiến người ta có cảm giác như châu ngọc ở bên, vừa giống anh nàng lại không giống hẳn, cậu chỉ là chính cậu mà thôi.

Tân Lộ và Thu Sương chờ ở cạnh cửa bái kiến, vừa trông thấy cậu đã không kiềm được mỉm cười.

“Đến chỗ cô tránh bão hả?” Tê Tri nhìn cậu cười nói.

“Cô đừng có trêu cháu nữa.” Lý Nghiên thờ dài.

Tê Tri cười bảo: “Được rồi, cô không nói nữa, chỉ cần cháu thích là được.”

Nàng có nghe nói ở Trường An đồn chuyện phủ Quang vương bọn họ toàn người si tình, Quang vương năm xưa vì một vương phi mà đã thề cả đời không thành thân, đoán rằng thánh nhân hôm nay ắt cũng kế thừa điểm này của phụ thân, nên tới nay mới vẫn chưa cưới hỏi gì, nhất định là vì chưa gặp được người trong lòng.

Người khác nói thế nào cũng không vấn đề, nhưng Tê Tri không hy vọng ngay tới chuyện nhà mình mà cậu cũng không làm chủ được, dù là đế vương, muốn phụ nữ cũng phải là người mình thật lòng thích mới được.

Lý Nghiên ngại nói tới chuyện này, nhìn ra sau lưng nàng, thấy bọn nhóc đang đứng đó thì lập tức gọi: “Chiêm Nhi.”

Chiêm Nhi đứng là rất thân với cậu, vội lên tiếng: “Biểu ca.” Sau đó lại nhớ đến lời mẹ đã dặn, đổi lời làm lễ: “Bái kiến bệ hạ.”

Cậu mặc Hồ phục được may riêng, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khi vén vạt áo quỳ xuống đất lại rất dứt khoát, rất có khí thế của Phục Đình.

Lý Nghiên cười kéo cu cậu đứng dậy: “Ngày càng giống dựng rồi đấy, cứ gọi biểu ca đi, ở đây không có bệ hạ gì hết.”

Vừa nói vừa nhìn Niệm Châu bên cạnh: “Niệm Châu cũng không được quý.”

Niệm Châu mặc áo choàng nhỏ màu xanh trứng vịt, tóc búi lên, nom đã ra dáng nửa người lớn, cất tiếng gọi biểu ca. Hồi nhỏ cậu rất ngoan, mới được mấy tuổi đã thích nói thích cười, so với Chiêm Nhi thì trông cậu giống Tê Tri hơn, nhất là lúc cười lên.

Lý Nghiên quay sang nói: “Sao cháu cứ thấy Niệm Châu có bóng dáng của cô nhỉ?”

Tê Tri liếc nhìn Niệm Châu, buồn cười nói: “Cháu chưa biết chuyện nó hay bày ra đâu, nít ranh lắm đấy, cô còn thua nó xa.”

Niệm Châu lập tức dè miệng bảo: “Mẹ nói gì thế ạ, ba chúng con cộng lại còn thua nửa mẹ mà!”

Lý Nghiên nghe thấy ba đứa thì mới nhớ ra còn có cô em gái nữa, thế là ngó nghiêng tìm kiếm, chỉ thấy Tiểu Tiên Ngọc nấp sau lưng Chiêm Nhi.

Cô bé xấu hổ rúc sau lưng hai anh, để lộ đôi mắt to tròn nhìn người trước mặt.

Đây là lần đầu Lý Nghiên gặp cô bé, vừa thấy đã ngạc nhiên nói: “Thì ra đứa giống cô nhất ở đây.”

Cậu ngồi xổm xuống, chìa tay ra với Tiên Ngọc: “Biểu ca ôm nhé?”

Tiên Ngọc nhìn Tê Tri, Tê Tri gật đầu một cái, lúc này cô bé mới nhảy nhót, để lộ sự vui mừng khi được gặp biểu ca, sải bước tới cạnh Lý Nghiên.

Lý Nghiên ôm cô bé, đúng lúc này Phục Đình đi vào.

Chàng nhận được tin của Tê Tri thì tức tốc quay về từ doanh trại.

Lý Nghiên phát hiện chàng vẫn chẳng thay đổi, dù đất Bắc hôm nay đã không còn khó khăn như trước, nhưng chàng vẫn mặc quân phục như bình thường, vẫn là cột chống vĩ đại của đất Bắc.

Vừa mở miệng đã gọi một tiếng “dượng”, lại thấy người đi theo sau chàng, Lý Nghiên rất đổi ngạc nhiên, đoạn phát tay ý không cần quỳ lạy.

La Tiểu Nghĩa và Tào Ngọc Lâm cũng đến cùng, phía sau còn có một đứa bé đi theo – đó là con trai của bọn họ, chỉ nhỏ hơn Niệm Nhi một tuổi, ngũ quan xinh xắn giống Tào Ngọc Lâm.

Lý Nghiên hiếm khi đùa: “Không ngờ cuối cùng hôm nay đã có thể gọi một tiếng thím A Thuyền rồi.”

Dù vẻ mặt chưa thay đổi, nhưng trong mắt Tào Ngọc Lâm đã có phần xấu hổ.

Lý Nghiên lại nhìn La Tiểu Nghĩa: “Hồi trước cháu nhớ chú Tiểu Nghĩa còn nói muốn được một tiểu tử như cháu, nay đã như ý rồi.”

“Làm gì so được với bộ hạ.” La Tiểu Nghĩa nháy mắt cười với cậu, trông có vẻ rất đắc ý.

...

Hiếm khi có dịp gặp nhau, mọi người quây quần trong phủ đô hộ.

Lý Nghiên ở trong phủ mấy hôm liền, gia đình La Tiểu Nghĩa và Tào Ngọc Lâm ngày nào cũng đến.

Trước lạ sau quen, Tiểu Tiên Ngọc nhanh chóng thân thiết với biểu ca, mới đầu là cậu ôm cô bé một lần, sau đó là cô bé thường xuyên đòi cậu ôm.

Tối nay trong sảnh mở tiệc, mọi người ngồi đối diện nhau, cô bé trèo xuống khỏi người Phục Đình, tót tới cạnh Lý Nghiên.

Lý Nghiên nói: “Quả đúng là từng chăm Chiêm Nhi, giờ cháu được tụi nhỏ quấn thật đấy.”

Tiên Ngọc nghe thế thì nói: “Muội thích biểu ca, muội sẽ làm hoàng hậu của biểu ca!”

Lý Nghiên ngẩn ra, sau đó cười phá lên.

Đừng nói chỉ cậu, ngay tới Tê Tri ngồi bên cũng sùng sốt, Phục Đình ngước mắt nhìn.

Lý Nghiên trêu Tiên Ngọc: “Muội có biết làm hoàng hậu nghĩa là gì không?”

“Chính là ngày nào cũng được ở bên biểu ca.” Tiên Ngọc vừa nói vừa nhìn Niệm Châu, nhị ca nói với cô bé vậy đó, nhị ca nói là mình mới học được từ chỗ gia sư, một nhà với thánh nhân tức là hoàng hậu.

Lý Nghiên càng cười dữ hơn: “Nhưng muội mới bao lớn chứ.”

“Ba tuổi rồi!” Tiên Ngọc giơ ba ngón tay trắng muốt ra, nghiêm túc nói: “Mẹ bảo, sau này còn có thể mời Đỗ nương tử nổi tiếng ở Trường An tới dạy muội đánh đàn hạc, sau này muội lợi hại rồi, không thể làm hoàng hậu được sao?”

Tê Tri sắp không nhận được nữa, nếu không phải thấy Lý Nghiên cố ý trêu con gái thì cũng rất muốn cười thành tiếng, thế là nàng bèn ôm con về.

Nhưng Lý Nghiên rất có kiên nhẫn, sờ gương mặt bé nhỏ của cô bé: “Biểu ca hơn mười mười mấy tuổi đấy, muội còn nhỏ lắm, đợi đến khi muội lớn rồi thì chưa chắc còn muốn như vậy đâu, cứ đợi muội lớn rồi bàn tiếp.”

Bây giờ Tiên Ngọc vẫn chưa có khái niệm rõ ràng về tuổi tác, lắm bầm cụt hứng.

Bổng Phục Đình lên tiếng: “Làm hoàng hậu thì không thể về gặp mọi người được đâu.”

Câu này đã khiến cô bé cuống lên thật, hết nhìn Phục Đình lại nhìn Tê Tri, rồi nhìn Chiêm Nhi và Niệm Châu mấy lần, đôi lông mày bé nhỏ nhíu lại như không nhớ rồi xa cha mẹ và hai người anh, cuối cùng lại leo xuống khỏi người Lý Nghiên: “Thế, thế muội không làm hoàng hậu nữa.”

Mọi người lập tức cười phá lên.

Cô bé chạy tới ngồi xuống cạnh Chiêm Nhi và Niệm Châu, một lúc sau, có một bóng người be bé chen tới.

Đó là La Thừa, con trai của La Tiểu Nghĩa và Tào Ngọc Lâm.

“Ngọc Tiên Nhi,” La Thừa rất lo lắng, cảm giác như đối mặt với chuyện trọng đại: “Muội không thể làm hoàng hậu được, muội mà làm hoàng hậu thì ai chơi với ta đây?”

Hai người anh một trái một phải che chở Tiên Ngọc, đồng thời gật đầu.

Chiêm Nhi: “Trường An xa lắm.”

Niệm Châu: “Ngọc Tiên Nhi à, nhị ca nói vậy đó, muội đừng có đi.”

...

Bị đám con nít quần lấy tới đêm mới kết thúc, La Tiểu Nghĩa nhân lúc không ai chú ý, kéo Lý Nghiên lại trêu: “Ta đã nhắm trúng bảo bối nhà tam ca rồi nhé, cậu không thể ý mình làm vua mà cướp cô dâu của con trai nhà bọn ta được đâu.”

Lý Nghiên dở khóc dở cười: “Sao chú Tiểu Nghĩa cũng nói vậy chứ, có khác gì con nít không.”

La Tiểu Nghĩa cười ha hả, lập tức bị Tào Ngọc Lâm ở đằng sau lôi đi.

Hắn kéo xềnh xệch vào trong góc, Tào Ngọc Lâm sợ hắn chọc giận thiên uy, thấp giọng mắng hắn một trận: Chàng nói năng gì vậy hả, hết như tụi con nít, chàng đang nói lung tung đấy biết không, bộ là kẻ ngốc chắc, sao lại lo lắm thế!

La Tiểu Nghĩa liên tục nhận tội: Uống nhiều rồi uống nhiều rồi, hay là đợi về nàng dùng quân pháp trị ta đi?

Lý Nghiên nghe được loáng thoáng, đành đi tới khuyên: “Không sao đâu, chú Tiểu Nghĩa có ơn thầy với cháu, dì A Thuyền còn từng cứu cháu, chỉ giận thôi mà, có xá gì.”

Lúc này Tào Ngọc Lâm mới tha cho La Tiểu Nghĩa.

Ở bên kia, Phục Đình giao Tiên Ngọc đã ngủ say cho nhũ mẫu, cùng Tê Tri quay về phòng.

“Không biết lá gan này của Ngọc Tiên Nhi là học ai nữa,” Tê Tri vừa tháo trang sức vừa cười nói: “Còn dám mở miệng nói muốn làm hoàng hậu.”

Phục Đình nhìn sang: “Nàng nói xem là học ai?”

Tay nàng dừng lại, nghe ra ý trong lời chàng, khóe mắt nhướn lên: “Học thiếp chắc?”

Chàng nhếch môi: “Ta có nói thế đâu.”

Tê Tri biết rõ chàng có ý đó, đảo mắt nhìn qua, nhẹ nhàng nói: “Thiếp nào có to gan ở trước mặt chàng đâu.”

Còn chưa dứt lời thì Phục Đình đã vươn tay đến từ phía sau, âm thanh trầm trầm lọt vào tai nàng: đã lâu rồi không thấy nàng to gan nữa.

Vừa ngoái đầu, Tê Tri đã áp sát người chàng.

Làm mẹ của ba đứa con, cơ thể nàng đã phần nào nở nang, nhưng trước cơ thể rắn rỏi của chàng, nằm trong lòng chàng, lại mềm mại như nước như bông...

Sau đó, Lý Nghiên ở lại phủ đô hộ gần nửa tháng thì mới rời đi, vì chính sự nên không thể không về.

Trời tảng sáng, đội ngũ đã chỉnh trang chờ lệnh.

Phục Đình đề La Tiểu Nghĩa dẫn người hộ tống một đoàn.

Trước khi đi, Lý Nghiên mượn cơ hội nói chuyện riêng với cô, lại đưa một bản Đơn Thư Thiết Khoán cho phủ đô hộ.

Tê Tri ngạc nhiên cầm lấy, đã có một bản rồi, cần gì lại thêm bản nữa.

Lý Nghiên nói bản hồi đầu là xin của tiên đế, còn đây mới là thứ cậu cho. Cậu sinh ở Quang Châu, lớn lên tại đất Bắc, mãi mãi là nam nhi của đất Bắc, đất Bắc được vững chắc chính là cho cậu thêm một chỗ dựa.

Thực ra Tê Tri hiểu rõ, cháu trai biết năng và Phục Đình cố ý tránh xa hoàng quyền nên mới ban thêm một bản để bọn họ yên tâm.

...

Sau khi Lý Nghiên rời đi, vừa quay về trước cửa phủ, Phục Đình kéo Tê Tri lại, chỉ vào con ngựa dừng bên cửa.

Tê Tri không hiểu: “Là sao?”

“Ngày trước ta đã hứa với nàng là sẽ dẫn nàng đi thăm thú đất Bắc, nàng quên rồi hả?”

Nàng lấy làm bất ngờ: “Bây giờ luôn sao?”

Phục Đình gật đầu: “Nàng xem đến thánh nhân cũng có thể tranh thủ để tới được đây, vậy mà hai ta còn bận rộn hơn cả nó sao?”

Những năm qua không phải bận chuyện đất Bắc thì cũng đến chuyện kinh doanh, rồi lại có ba đứa con còn nhỏ dại, cứ thế lần lữa mấy năm, nhưng chàng chưa bao giờ quên lời mình đã nói, dù gì cũng phải thực hiện.

Tê Tri bật cười, lại nhìn vào trong phủ, thấp giọng hỏi: “Còn tụi nhỏ thì sao?”

“Yên tâm đi.” Phục Đình nhìn ra sau lưng nàng.

Tào Ngọc Lâm đi tới: “Tàu tàu cứ yên tâm mà đi, ta sẽ trông nom tụi nó giúp tàu.”

Thì ra là đã sắp xếp xong cả rồi.

Nàng lập tức gật đầu.

...

Ngày hôm đó, bọn họ xuất phát từ phủ Hãn Hải, cũng giống Lý Nghiên cải trang xuất hành.

Tuy là đi trên đường nhưng lúc nào cũng đề ý tin tức ở khắp nơi đất Bắc.

Nghe nói Hà Lạc hầu ở Lạc Dương thành thân mấy năm cuối cùng cũng có con, còn khiến thành Lạc Dương ăn mừng nguyên một ngày, có thể thấy gia tộc rất thịnh vượng.

Sau đó lại nghe được một tin tức, đồn rằng trên đường thánh nhân trẻ tuổi hồi cung đã nhấm trúng một cô gái, muốn đưa người vào cung.

Cô gái ấy chẳng phải ai khác, chính là Bộc Cố Tân Vân của tộc Bộc Cố.

Lúc nhận được thông tin này, vừa khéo Tê Tri và Phục Đình gặp được Bộc Cố Tân Vân đang muốn đến Trường An, hai bên đều giật mình.

Tê Tri giật mình là vì tin tức này, còn Bộc Cố Tân Vân giật mình là vì lại gặp họ.

Trên sườn núi bát ngát cỏ xanh, ngay kề bên là ao hồ rộng lớn.

Phục Đình thả ngựa ăn cỏ, tiếp nhận bái kiến của Bộc Cố Tân Vân.

Tê Tri đứng bên đánh giá nàng ấy, đã mấy năm trôi qua, thiếu nữ mặc Hồ phục sắc sỡ năm xưa nay đã thành cô gái trưởng thành, mặt mày toát lên nét phong tình dị tộc, đúng là rất khiến người khác chú ý.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân A Nghiên vừa ý em ấy?

Do dự một lúc, cuối cùng nàng vẫn hỏi: “Em... và A Nghiên, là chuyện bao giờ vậy?”

Bộc Cổ Tân Vân nghe thế thì ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó hiểu: “Phu nhân nói chúng tôi có chuyện gì cơ?”

Tê Tri nhìn đội ngũ của nàng: “Không phải em tính đến Trường An để vào cung à?”

Bộc Cổ Tân Vân nhìn nàng rồi lại nhìn Phục Đình, bấy giờ mới hiểu: “Không lẽ Đại đô hộ và phu nhân cũng tin vào lời đồn ngoài kia?”

Tê Tri ngạc nhiên: “Lời đồn?”

Ngay tới Phục Đình cũng nhìn lại.

Bộc Cổ Tân Vân dứt khoát thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra những năm qua nàng ấy vẫn chưa chọn được dũng sĩ nào trong bộ tộc để thành thân, nhưng ông nội Bộc Cổ Kinh đã lớn tuổi, ông muốn tìm một người thay mình làm thủ lĩnh bộ tộc, nên rất hy vọng nàng sớm chọn được người đàn ông để kế thừa mình.

Chỉ là Bộc Cổ Tân Vân mãi vẫn không tìm được ý trung nhân, muốn tự mình làm thủ lĩnh thay Bộc Cổ Kinh.

Tộc Bộc Cổ chưa từng có tiền lệ phái nữ lên làm thủ lĩnh, nhất thời âm ỉ rộ trời.

Nàng hạ quyết tâm, dẫn người đến phủ Đại đô hộ tìm Đại đô hộ để tường trình lại chuyện này, thế mà trên đường đi lại bị các tộc nhân trong đội ngũ gây chuyện, bên nào cũng tự cho là đúng, rất là không vui.

Đúng lúc nàng sầm mặt ngồi trên ngựa thì có một đội ngũ xe ngựa đi qua, xe ngựa vừa đi ngang thì bỗng dừng lại, nàng nhìn qua, thấy rèm xe được vén lên, để lộ gương mặt vừa quen vừa lạ.

Đối phương nhìn nàng một lúc lâu, đoạn cất tiếng: “Đúng là tình cờ, nhiều năm không gặp, nay lại gặp ở đây.”

Bộc Cổ Tân Vân nghe giọng mới nhận ra chàng, bởi vì bề ngoài của chàng đã thay đổi rất nhiều so với hồi xưa, ngày trước chỉ là một chàng thiếu niên, nhưng nay đã ra dáng đàn ông rồi.

Một lúc sau nàng mới nhớ ra chàng đã là đế vương, thế là vội xuống ngựa quỳ lạy.

Người trong đội ngũ nghe nói có thánh giá đi qua, lập tức im bật, rồi rít quỳ xuống.

Lý Nghiên hỏi thăm nguyên do sự việc, Bộc Cổ Tân Vân vốn không định nói, nhưng nghe bảo khi quân là tội chết nên cuối cùng vẫn nói thật.

Trong xe lặng im một lúc lâu, rồi bỗng nghe chàng nói: “Nếu đã vậy, trăm cho phép cô vào cung gặp vua, để xem cô có thể đảm nhiệm được chức vụ thủ lĩnh của một tộc hay không.”

Bộc Cổ Tân Vân ngạc nhiên, nhưng lúc này chàng đã hạ rèm rồi đi.

Sau đó nàng chạy thẳng đến phủ Hãn Hải, đính báo cáo luôn việc này, vậy mà chỉ có Tào Ngọc Lâm ở đó.

Nàng quay về tộc Bộc Cổ đợi mấy hôm, cuối cùng quyết tâm đến Trường An trước, dù gì đó cũng là lệnh vua.

Nào ngờ truyền ra bên ngoài lại thành những lời bóng gió kia, ngay đến cả Đại đô hộ và phu nhân cũng tin.

“Ra là thế.” Tê Tri hiểu Lý Nghiên đang muốn giúp nàng ấy, có thánh nhân lên tiếng thì dù phụ nữ muốn làm thủ lĩnh, còn ai dám ho he?

Nhưng ngẫm lại vẫn buồn cười, đoạn nhìn nàng ấy nói: “Làm nữ thủ lĩnh cũng khá lắm, có điều chuyện sau này, ai mà nói trước được.”

Bộc Cổ Tân Vân ngẩn ra, cảm thấy lời nàng nói có hàm ý, cẩn thận suy nghĩ thì đúng là không sai.

Chuyện sau này có ra sao, nào ai biết trước.

...

Hôm đó lúc Bộc Cổ Tân Vân rời đi, nàng bắt gặp cát giọng hát bài ca dao tiếng Hồ ngày trước.

Trời tối dần, tiếng hát kia như còn quanh quẩn bên tai.

Tê Tri ngồi ở ven hồ, cời vớ ra, thả chân trong nước.

Bọn họ còn rất nhiều chuyện cần làm, không thể cứ mãi du sơn ngoạn thủy bên ngoài được, có được những ngày tháng thanh thoi thế này cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Rào rào tiếng nước chảy, Phục Đình ngoi lên khỏi mặt nước, để lộ mảng ngực trần.

Chỉ có trong mùa hè ngắn ngủi ở đất Bắc lúc này thì mới có thể thoải mái ngâm mình dưới nước.

Tê Tri cúi đầu, ánh mắt di chuyển từ ngực chàng lên xương quai xanh, lại đi lên cổ họng, cằm, sống mũi, cuối cùng nhìn vào mắt chàng: “Thiếp vẫn luôn muốn hỏi chàng, rốt cuộc bài hát kia hát về gì?”

“Nàng muốn biết thật à?”

“Ừm.”

Phục Đình nói: “Vậy để ta nói cho nàng biết.”

Nàng bắt được trọng điểm: “Quả nhiên là chàng biết mà.”

Chàng bật cười.

Người em yêu là hùng ung chao liêng trời cao, là đại quân rong ruổi mặt đất;

Là áng mây trôi ở chân trời, là cơn mê khi mỗi cuộc say tàn...

Giờ Tê Tri đã chẳng nhớ nổi tâm trạng của Bộc Cổ Tân Vân khi hát bài tình ca này, nhưng thì ra lời ca lại thẳng thừng đến thế, chứa chan tình ý.

Nàng hỏi: “Đây không phải là viết về chàng à?”

“Thì ra trong mắt nàng ta lại tốt như vậy.” Phục Đình cố ý nói.

“Không chỉ thế đâu,” Nàng dịu giọng nói, quàng tay ôm vai chàng, “Trong mắt thiếp, chàng không chỉ tốt vậy thôi đâu.”

Phục Đình đưa tay kéo nàng xuống, đè sau cổ nàng, mặt cúi xuống chặn môi nàng.

Chàng cũng nhìn nàng như thế.

Chiều hôm ấy, nếu không phải còn có ám vệ canh giữ ở lân cận, có lẽ bọn họ sẽ còn “to gan” nữa.

Sau đó, hai người quấn chăn ôm nhau ngồi cạnh ven hồ, nhìn mảnh đất nơi bọn họ cai trị, ngắm tinh tú rải đầy trời cao, mãi đến lúc sao sáng nhạt phai, đọi bầu trời hừng sáng.

Mặt trời ló dạng, ngày mới đã bắt đầu. Hai người cùng nhau quay về, tiếp tục cuộc sống của mình trên mảnh đất này.

– KẾT THÚC –

Bạn đang đọc truyện *Dưới Mái Ngói Đơn Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.